Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

185 O 37

~~VI C. 7~~

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

KW 185 037

Ioannis Barclaii.

SATYRICON,

CVI ACCESSIT PARS QVINTA,

SIVE

Alitophili veritatis lachrymæ,

cum clavi auctiore.

Addita ejuſdem authoris narratio de conjuratione Anglicana, nunquam hactenus edita.

Amſterodami, Apud Ioannem Ianſsonium 1628.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Auguſtiſsimo Regi,

IACOBO PRIMO

Britanniarum Monarchæ incly-
to, Euphormio
S. D.

NON peccavi in virtutem tuam, invictiſsime Rex, dum terrarum ſcelus libello hoc acerbè ultus ſum. In homines enim erupit hic impetus, non in Deos: quos etiam laudare pertimui, ne aut quæſiſſe curioſus crederer, aut ſacrilegus dubitaſſe. Cæteros ſuſcepi indignante ſtimulo perfodiendos. Et propè neminem eſſe dolui, cui in hanc diem prodeunti non aſtiterit Genita Mana, illa ad quam ſuſcipiebatur votum, ne quis naſceretur domi probus. Quæ etiam timeo ne adfuerit hujus libri cunabulis, & ne ipſe nihilo ſit melior, quam quos arguit. Adoravi jam ante tamen genium tuum, ut crediderunt aliqui, non indigno planè donario, & erigitur etiamnũ animus meus ad hæc ſtudia felicius, quoniam vaticinãtur ſibi, hæc Majeſtatẽ tuã velut in tranſitu libaturam.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Facundum faciebat amor.

Cujus utinam amoris mei præmium mihi illud dii ferant, ut deterſo adulationum fuco intelligas, quam non fortunam in te tuam, ſed te in fortuna tua veneror: cui cum infinitis nominibus omnia, tum etiam Muſarum gratia debeo. Tu illas tam familiariter in ſecretum admittis, ut hoc ſtudiorũ temperamento jam minus Martem Gradivum refugiant. Tu I. Gordonium, hominem qui juxta litteras & virtutem colit, noluiſti in alio quam in tuo orbe vivere. Tu eximio hominum delectu, memoriam ad ea tempora noſtram excitas, quibus Regum animi non quam late, ſed quibus imperarent, ſolicitabantur. Ego vero, Rex Auguſtiſſime, ſive enſem in ſtilos dividi, ſive ſtilos in gladium porrigi jubes, præſto ſum. Sive qua me fortuna ſacrario tuo inducet, ſive qua in aliis conſtituet terris, pergam Hephæſtionem cum Cratero confundere, ut Iacobum, ut Regem, pari auſpicio à me cultum ſaltem intelligant, qui me Jacobo, qui Regi omnia debere, omnia voviſſe intelligunt. Vale, Rex Potentiſſime, & ab omni Satyræ morſu non fortuna quam ingenio, non imperio quam virtute ſecurior.

CLAVIS

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

CLAVIS

Nomina ignota, paſſim in EUPHORMIONE occurrentia, reſerans & exponens.

A.

A *Cignii*, ſive *Acigniani*, Ieſuitæ.
Adriana, ——
Ægorus, Comes Egmondanus, ſeu Hornanus, Bruxellis decoliatus.
Ælpis, ——
Alexandria, Barleduc Lotharingiæ, ſeu Galliæ.
Albagon, Albanus, ſeu Dux de Alba.
Ambrax, ——
Amphiraus, Regis Angliæ Secretarius.
Anemon, Monſieur de Bonville, qui Legatos recipit.
Aquilius, Rudolphus Imperator.
Archoropus, forte eſt Brandeburgicus.
Arete, ——
Argyroſtratus, Ambroſius Spinola; propter ſumptus belli nimios.

B.

B *Aſilius*, Ieſuitarum fautor, Forte Willeron.
Baſilium Aurelia; ſive potius Lutetia Pariſiorum, quòd ibi ſedes Regia. Atque hinc
Baſiliani, Pariſienſes, vel Aurelianenſes.
Boëthia, Germania.
Brutus, ——

C.

C *Allion*, Dux Lotharingiæ Guiſius.
Caſina, uxor Comitis de Morot, deliciæ ſeu concubina Regis; Idem Hollandia, à caſeis.
Catharinus, Puritanus, Miniſter quidam Sectæ Puritanæ in Anglia.
Charidotus, Richardotus; Præſes Conſilii apud Albertum Auſtriacum, ſeu Conſilii Regii Senatus in Belgio: cujus precibus & ſuadela Batavi potiſſimum permoti Inducias duodecennales pepigere.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Chryſius, ——
Cæſar, ——
Clesſandritus, Britanniæ Rex.
Cleoſtrata, la Marquiſe de Vernandi, amica ſeu concubina Henrici IV. Regis Galliæ.
Curſor, la Varene, ſeu Varennes, equorum curſoriorum magiſter, totius Galliæ præcipuus, Henrici IV. Leno.

D.

D*Elphium*, ſeu *Delphinum*, Muſſipontium Academia Galliæ: ſive, illuſtris Schola Ieſuitarum, Academia Ponti-Muſſana. Pont à Mouſſon.
Deſpotikyrius, ſervus heri ſui dominus, Dux de Lerma, Hiſpaniæ Theſaurarius.
Doromiſus, oſor munerum. Forte hoc nomine deſignatur Rhoni, Dux de Roſinas, ſeu Iuliacenſis; Galliæ Theſaurarius.

E.

E*Leutheria*, Francia, Gallia.
Euphormio, Ioannes Barclajus, auctor Satyrici.
Eutichia, Monachatus.

F.

F*Ibullius*, Callionis ſive Guiſii amicus.
Figulus, Potier.
Fortunæ templum, L'arſenal, ſive Armamentarium Regium.

G.

G*Ephyrus*, Pontifex.
Geragathus, Dominus Villeroy.
Glykyre, ——

H.

H*Ebræus*, Iudæus *Merſel* vel *Wenzel oder Senck*, quem alii dictum volunt Philippum Lang.
Hieromerimna, ——
Hippophilus, & *Hippoplutus*, Philippus II. Potentiſſ. Rex Hiſpaniæ. Idem *Liphippus*.
Hipogæa, Sagæ nomen.

Iani-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

I.

I*Anicularius*, Petrus Ianinus, Præſes in Senatu & à conſiliis Gallo.
Icoleon, Belgium confœderatum, à leonina fortitudine.
Ilium in { prima parte . } Oſtenda.
{ ſecunda } Lut. Pariſ.
Iulianus, ——
Iuno, Regina Galliæ.

L.

L*Abetrus*, Albertus Archidux Auſtriæ.
Lapicia, ——
Leucus, Iehan Ney, vel Cotton Confeſſionarius Regis.
Leucomus, ——
Liphippus, Philippus III. Hiſp. Rex, Idem *Hippophilus*.
Liſippus, Lipſius. Idem *Neopalæus*.
Longinus. Nicolaus Brulartus, Galliæ Cancellarius; ita dictus, quod res ſuas lentè expediat: Lentulus, Belli-Curius.
Lucretius, ——
Luſinia, Lotharingia. alias Scotia; & melius: Patria auctoris. Hinc *Luſinini*, Scoti.

M.

M*Auritius*, ——
Marcia, Venetiæ; à Marco Euangeliſta patrono ita dictæ.
Melandria, Hiſpania; & *Melandri*; Hiſpani.

N.

N*Eapolitanus*, Monſieur de Neuf-ville, Villeroy, Secretarius.
Nearius, Mauritius, Comes Naſſovius, Princeps Aurangiæ.
Neapolæus, Lipſius.
Nyſæus, Bacchus.

O.

Olympio, Comes de Morot.

P.

P*Edæa*, Infanta Iſabella, Alberti Archiducis conjux.
Pedo, ——
Penia, ——

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Percas, Monſieur d'Arguien (aliàs Arquien) de Mets, Gubernator Metenſis.
Philoſophi, Monachi.
Philotimia, ——
Poimenarchus, Cardinalis, aut Epiſcopus.
Protagon, Henricus IV. Rex Galliæ.

S.

S*Colimorrhodia*, Britannia, Anglia & Scotia, Magna Britannia.
Sibronius, Briſonius, Præſes Parlamenti.
Sophagon, ——
Straton, ——

T.

T*Eſſaranactus*, Iacobus VI. Magnæ Britanniæ Rex.
Thebani, Germani, Teutones.
Themiſtius, Iuriſconſultus quidam; vel P. Gregorius, ICtus Ponti-Muſſanus: vel Gulielmus Barclajus. Pater noſtri auctoris, Profeſſor Regius in Ponti-Muſſana academia; qui ſcriptis graviſſimis de Regno & Regis inſtitutione; De poteſtate Pontificis adverſus Bellarminum, admodum inclaruit, & ſuperiore tempore Ducis Lotharingiæ.
Theophraſtus, Peronius Cardinalis Ebroicenſis, cujus ſolicitudine in Gallia plures Scoti celebri nomine bonas artes profeſſi ſunt, quàm in ipſa Scotia foventur & aluntur à Rege.
Torrentius, Pricat, aliàs Brulard, Cancellarius, alter à cognomine ſic dictus.
Trifartitus, Georgius Dux Leuchtenbergius, Lantgravius.

V.

V*Erona*, ——
Vanarra, Navarra.
Vocula, ——

EUPHOR-

EUPHORMIONIS LUSINI SATYRICON.

PARS I.

SI nomen à me quæris, Euphormio ſum; ſi patriam, Luſinia eſt: ubi nullæ unquam nubes cœlum aſperant, nulla bruma ſegetes extinguit, nulli æſtus adurunt: ſed puro incorruptoque aëris tractu liquidi ac pellucidi fontes campos alluunt, patentesq; hinc inde plagæ, & amœna ſeu ſalubritate montium, ſeu planitierum æquabilitate regio, homines alit genio loci & fortuna ſua dignos. Non illic in honore ſupellex curioſa, non gemmæ, non imperium, non opes: non ea omnia quibus impotens hominum libido pretium fecit. Vt quisque ad virtutis ſtudium maximè incenſus eſt, ita promptiſſimè veris ſuffragiis ad magiſtratum evectus, æmulos vitæ omnes, neminem dignitatis accendit. Illinc ego devolutus in hunc terrarum orbem, O dolor! quæ non vidi, quæ non paſſus ſum, indigna, Dii boni, & quæ cœlo teſte fiant, & quæ poſterorum memoriæ relinquantur; niſi ut in amentia, & ſcelere nepotes progredi nolint, ſaltem paternis vitiis contenti. Date veniam, O depravati orbis incolæ, ſi juſtis querelis detonat animus incitatus atrocibus injuriis. Quid aſpicitis, Heri, quid hoc miſerarum eſt? jam non ego veſter ſum: jam liberalis animus ad originis ingenuæ decora provocavit: & ingentes literæ, quas

fronti meæ applicuiſtis, injuriæ me admonent, non obſequii. Etiam judiciorum nomen invocat crudelitas veſtra? etiam tribunalium in me majeſtatem implorat? Tandem aliquid inveni, quod à vobis imperatum eſſe gauderem. Quid indigeſto per acervos auro, quid avaris fertilium annorum curis confiditis? exuam patriæ meæ candidos mores, & in oculis judicum ſacramento, & nuncupatis votis impietati nomen dabo. Non hoc ſaltem ducent nefas, ut quibus terris virtus eſt in vinculis, ibi quoque ſcelus ſerviat? Iam nunc vindiciis ſecundum libertatem datis utor; jam quod tergum crudeli ſupplicio laceraſtis, vindicabit atrocior ſtylus, & effinget veſtros mores velut in tabula, ad cujus deinde conſpectum ipſe horreat. Denique ſi ſapere decreviſtis vobis ſcribo: ſi furere perſeveratis, ſaltem volo Luſinini mei ſciant devitare impuras terras: ut quicunque aditus regiones veſtras aperit, ſeu queſtuum meorum veluti prærupto obice laſſet tranſeuntes, ſeu lachrymarum torrentibus inundetur. Ego Curtius crudelitatis veſtræ hiatus impleverim; Ego Sphyngem, ego Pœnam, ego Hydrum expertus ſim, tam felici exitio, ut territi gentiles in hæc amplius portenta non incurrant. Magis offendit graveolentia inſuetos inſalubribus cænoſiſque paludibus, nec tam acriter mordent ea mala quibus in lucem prodeuntes ſtipamur, tanquam naturali ſatellitio, quam quæ florentem intactamque vitam affligunt: Et ego vim doloris acrius percipio, & deploro dolentius, quem non ante calamitas perculit, quàm adoleſcerent gentilia bona, quæ mecum pænè nata non antequam patriam exui: à qua quis diſceſſus meus fuerit, quæ me inde rationes deturbarint, nihil dico: ferat hanc veniam inexperta juventus atque præceps; nec id lachrymarum exordium conſumat iræ meæ impetum, quæque in aliorum mores jam diu tela libro, in meam amentiam retorqueat. Nam ut has primum terras attigi, & frequenti oppido exceptus ſum, in forum me contuli; ratus nunquam defuturos, qui in celeberrimo humanæ gentis loco, ubi etiam multi hæreditario jure ſapere jubebantur, erranti per ignotam urbem aperirent hoſpitalitios lares; cum ſubito ingens circa me hominum turba confluxit, modo novitati cultus illudens, interdum etiam, quoniam erat ex tenuiſſima carbaſo veſtis, populari muſſitatione ſtupeſcens. Aderat eleganti juvenis vultu, cujus mirabile in comis artificium Æthiopico pænè gyro cincinnos confuderat. Hic anſatam ſuperbè dexteram ſubducta veſte retegit, & me, quis eſſem,

eſſem, & qua cauſſa veniſſem, diſtrictè interrogat. Tum ego, peregrinum, inquam, eſſe ſatis prodit, quod in tanta ſolitarius frequentia expecto benignitatem hoſpitii, quod & nauſeantem ex mari ventriculum oportuna tranquillitate levet, & illuviem itinere contractam diluat. Viæ cauſa; mos humani ingenii ea ſcire concupivi, quæ à meis finibus abeſſe natura voluiſſet. Quibus ille auditis humaniſſimè in paternam domum invitat; ſimulque dextera ad opulentiſſimas ædes trahit, ubi ſtrata triclinia, cibique capaces invidiæ, expectabant convivarum aut negotia, ut ferebant, aut diſſipatorum manus. Igitur ſecurus hoſpitii meo duci gratias ago, ignarus impendentis ſævitiæ, & ad novas ſpes credulus; quæ ideo magis placebant, quoniam externa neſcio quo fuco ſe adornant, & plerumque notis patriæ rebus beatiora videntur. Tum in urbem etiam levato nonnihil corpore proruo, cœnæque moras, dato puero qui perluſtrandæ urbi dux eſſet, ingenti lætitia fallo. Ille me in publicas primum porticus, in fana deinde ac theatrum perducit; poſtremo in ampliſſimam domum, ubi nihil magis timui, quam ne poſtes antiquitate corrupti cervices affligerent. Capaciſſimam ſedem adoleſcentes aliquot per ſedilia ſparſi, magis ſtrepitu, quam corporibus implebant, & ſi quando intermittebatur tumultus, audiebant declamantem ex eminenti loco ſenem; qui Romana jura interpretari dicebatur. Agebat autem de libertis ex lege Iunia Norbana Latinis, ac præterea de Dedititiis, quorum iniquiſſimam conditionem ne quidem ſeverior antiquitas tulit. Verum hæc, inquiebat, omnia ſic in deſuetudinem abierunt, ut relictis tantum nominibus jam qui illi fuerint, jam quibus legibus vixerint, diſceptemus. Sed ignari non eſtis, Adoleſcentes, mutata hominum mente plerumque velut tacitis abrogata ſuffragiis, quæ majores noſtri tanquam manſuris legibus commendabant. Hinc editus abrogatarum legum liber, præclarus herculè, ſi non eas leges omitteret, quas in eo primas eſſe oportuit. Non vero volumen erroris tam manifeſti reum; & niſi haberet triſte mortalitas privilegium, ut liceat aliquando peccare, librum mea ſententia ad oleum piperque dimitterem. Etenim plurimas Iuris partes muta jam omnium voluntate deletas ita præteriit, ac ſi illæ hodie in antiquo ſuo regno conſiſterent. Si niſi exemplo non creditis, ecce legem olim ſanctiſſimè habitam: *Honeſtè vivere, alterum non lædere, jus ſuum cuique tribuere*; quam nunc prorſus moribus hominum ſublatam indignor

inter antiquatas in eo codice non referri.

Erat adhuc in loquentis ore dictio, cum effluentis menſura ſabuli, ac elati præterea æris ſonus ſtrepentibus ſubinde auditoribus, tantum hominem de ſuggeſto non depulit. Ego vero perluſtrata iterum urbe, cum me, utpote inuſitatis indutum veſtibus, puerorum agmina ſtiparent, in hoſpitium meum redeo, & quæcunque tota luce perſpexeram obfirmandæ curioſus memoriæ diligenti cogitatione digero. Sed poſteaquam convivas deſtinatum ad epulas tempus collegit, paſſimque diſcubuimus, clam ſugillantibus univerſis meos geſtus, & peregrini oris lineamenta, confuſus, egensque conſilii, non agnoſcebam amplius aviditatem ſtomachi tributum reparantis, quod irato mari exolveram. Statimque crudelior fortuna deſæviit, poſtquam non gratuitam nobis menſam liberalitate poni, ſed mihi pro hoſpitio diverſorium contigiſſe non ſine magno horrore audivi. Nam ad patrium morem nec auro corpus in viam præceps tardaverã, nec in cibos pretium quæſiveram quos gentis noſtræ benignitas vendere neſcit. Igitur inexſpectatis moribus deluſus, cœpi tum primum execrari harum regionum viliſſimum genium, & ſic tacitus mecum loqui. Piſces à fontibus ad mare non inveniunt, qui vivendi vectigal extorquent. Natura ubique pabulum feris poſuit; & quamvis hirundines utrumque ſolem metiuntur, eſca nunquam errantibus deeſt. Ergo ſoli homines non impunè implebunt exhauſtas jejunio vires? ergo in belluas pontus erit clementior, quam civilis ratio in mortales in eandem genitos ſortem? niſi forte pretioſior aqua eſt in miliario quam in fonte, aut animantibus reliquis aliquid ſupra hominem natura debebat. O ſordidum genus, barbarumque facinus! O feriores homines quam humanam olim Androdus feram invenit. Nec contentus hac objurgatione, palam excuſare imprudentiam meam cœpi, quod nummis deſtitutus cauponam intraſſem, & totum in gentilitios mores transferre peccatum, Nam in veſtris, inquam, moribus non minus quam in regione hoſpes id primum rogo, ut innocentibus erroribus, venia detur. Quod hic religioſum eſt, alibi profanum eſſe nihil prohibet. Nempe quælibet regio non magis ſuo aëre aut terminis, quam ſuis moribus definitur: neque aliquid peccavi, niſi exiſtimatis omnes homines ſub eodem cœlo naſci debere. Quamquam facio his excuſationibus injuriam humanitati veſtræ: à vobis nihil durum timeo. Severitatem, ut audio, his annis depulit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

depulit de ſumma ſede Clementia.

Videbam durare nemini riſu erumpente conſtantiam, ut etiam miſerrimam adhuc loquentis vocem cachinni petulantia confunderent; cum inſtaret præcipuè ſupra ſuam artem improbus caupo, detractamque mihi veſtem auferre pugnaret, ut (ne ſine joco facinus iret) expeditus onere ſupervacuo, inquit, liberius revoles in amœniſſimas terras, quarum nobis etiam pænè deſiderium tua prædicatio admovit. Coh orrui ad hæc dicta; & Gallico gelu frigidior metus etiam intimum calorem tentavit.

Sic ubi terra parens, Clymenæo torrida partu,
In Phaethontæam mittebat vota ruinam:
Aſpiciens juvenis nebulas igneſcere, Olympumque
Errantem ſenſiſſe diem; ceu ſaxea moles
Hæſit, & ignipedi permanſit fræna jugali.
Non magis heu vivus, quam cum pia turba cadentem
Condidit Eridano, tumulumque cacumine texit.

Trahebat interim veſtem epularum ſuarum precium, & fœdam avaritiam riſu crudeliſſimo cumulabat. Et hoc eſt, cogitabam, quod promiſerat liberalis vultus filii ſui, & indigna fœdiſſimis moribus veſtis? hoccine quod mihi adulabar etiam infirmam conditionem in his terris aſpirare ad virtutis nobilitatem? Iamjam callidum illuſtrium veſtium intelligo munus: ut humilem animorum fæcem illuſtri fuco velent, & quod maximum debuerat eſſe familiarum diſcrimen, confundant atque permiſceant. Ita profundiſſimum cœnum veſtit fragilis indigna fronde ceſpes; ita fumum nives induunt. nec ipſis anguibus pulchrum veneni tegmen, verſicolore tergo, & ſquamis fulgentibus deeſt. Miſertum eſt querelarum mearum aliquod propitium numen, aut ut verius dicam, me pejus afflixit, & injecit mentem Callioni ſplendidiſſimo homini (is negotiorum cauſa illo die in urbem venerat) ut me ſibi exiguo ære addiceret. Qui poſtquam interrogavit, an ejus augere familiam vellem, quid facerem, niſi ut me omni libertatis diſpendio eriperem ab inſtanti peſte, & graſſatore urbano? Diſceſſerat in patriam navis, quæ me vexerat: longa erat redituro, & inextricabilis via, per ambages, ac deſerta, & extremum mundi limitem, Quæ omnia ut diligenti ſolicitudine vincam, qui me illuc ſumptus deducerent, ſi vix unius horæ diverſito-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſem veſtis abſolveret? Igitur conditionem nihil cunctatus accepi, & qui modo comes aſſederam, conſurgo de menſa ad obſequium, turgentesque oculos furtiva manu exfrico. Puduit Solem diutius hæc videre, & ſervitutem meam libera ſolutaque nocte occuluit: quæ cum radiis lunaribus illuſtris non omnino viæ diſcrimina confunderet, ſtatim curſoriis equis contendimus in Callionis munitiſſimam arcem: cum mihi, exultantibus cæteris, non tam viderer in equum, quam in Salaminiam damnatus aſcendere. Muris ſuperbè eminentibus creberrimæ turres, pinnæque ad ſplendorem compoſitæ adornaverant domum: foſſæque non latitudine magis notabiles, quam ſtagnantibus aquis, prodigioſæ molis piſcem alebant. Ædificium partim nobile antiquitatis veſtigiis, partim recenti artificio elegans. Nihil Callion aut ad famam videbatur aut ad luxum, omiſiſſe.

Sed quod reliquum noctis fuit, cum non per ſomnum transigerem, & nunc intimis ſingultibus, nunc excitato per dolorem acerbo inanique riſu, mihi deſertæ patriæ imprudentiam imputarem, conſervis amentiæ ſpeciem feci. Crudeles ac fœdæ animæ, quas ultra Perſicum ſcelus euntes jam non virilibus nervis fraudare naturam, ſed animos exſecare delectat, rem ad dominum detulerunt: cumque, proh facinus, placuiſſent auditi, figmentis etiam onerant calamitatem meam, & imponunt gemitibus, lachrymisque, ac riſui meditatas voces affingunt. Hic Callion flagitioſo digito ſuperiorem explicans barbam, benè eſt, inquit, erit illi felix & vegeta ſervitus: & ſi veſtis non mentietur valetudinem, ne queratur vitium mentis: juventure peracta læto etiam & viridi ſenio ſtabit. Vos tantum in inſaniam impellite præcipitantem, & in Quirinalium Myſtam attollite. Accipiunt imperium lubentibus animis, & in me confeſtim toti telis ac machinis anguſtum profundunt omnem malitiam, quam ex ſentina aulica impuris animis hauſerant. Tribus mediaſtinis datur negotium, qui me tum primum in ſomnum labentem, poſtquam decoctum tota nocte dolorem prima lux ſopiverat, ſuppoſito petulanter fumo excitant: neque tardus urgentibus parebam, cum animadverto laqueis impeditos pedes ægrius procedere, nec aliud feſtinatione proficı, quam ut laxiora vincula arctius in nodum jungerentur. Tum fœdiſſimus mortalium Pedo, maligno riſu dexteram, tanquam ſalutaret, porrigit. mihi vero jam non erat integrum, aut ſapere, aut decipi nolle: manum itaque trado, &, rogo,

inquam,

inquam, mi contubernalis, quid injicitis vincula jam etiam parum libero ſine compedibus atque nodis? Dum hoc blandius pronuncio, interim dexteram meam religaverat ad thorum, omnique convicio malè ſanas ingenii reliquias cum ſociis expugnare certabat. Itaque modo ſinum gelida perfundunt, modo acuminibus latera perfodiunt, nunc etiam titillationibus importunos riſus excitant; ut jam mihi malorum minimum ſervitus eſſet. His officiis longiſſimum diem, mihique inſtar æternitatis ſtantem, exigunt, & ad affectionem hilares. ipſo riſu, ipſaque lætitia me improbè oppugnant: ſic ut ad plectra atque fides quondam Attica munimenta conciderunt.

Me autem cum ſub noctem jejuni cerebro ſpiritus deficerent, nec tam in amentiam deflecterem quàm in mortem, copioſus cibus ditibus allatus ſportulis, & qui me ad veſcendum hortaretur relictus eſt Percas. Erat vir mitiori ingenio, naturamque ſuam parum in ſcelera detorquens, niſi ſi plurimum expediebat. Ille me ut conſalutavit, thoroque meo reclinis remiſit vincula, & oppeſſulatas fores diligentius muniit, cœpit uberius flere: nec dum tamen ſynceritatis fecerat fidem, novoque cogitabam ludibrio ſuſpectas ſævire blanditias; cum prehenſam manum tenerius concutiens, noſti me, inquit, Euphormio? Ego ſum qui heri domino Callioni perſuaſi, ut te in familiam admitteret. Itane? inquam; tu quidem habes triſtiſſimi beneficii reum. Sed quid in dominum omni ponto ac tempeſtate feriorem admiſi? aut quid deliqui tam atroci ſupplicio dignum? O ſi liberum ſaltem moriendi permittat arbitrium, aut quod annis pluribus ferre poſſim in atrocitatem dieculæ inhumana miſeratione componat. Illachrymatus eſt Percas, & digitos articulis innectens, demiſit ad umbilicum inverſas cum lacertis manus, cumque aliquantum defleſſet meam miſeriam, ac multis gemitibus interpolaret orationem; tandem veluti collecto ſpiritu animoſius inſurgens, Euphormio, inquit, & tu ſervus es, & ego. Quo tu jam loco, es, poſſum deinde præceps agi, ſi herus annuerit: in ſervitute precario ſumus felices. Si mihi credis, propulſabimus communibus conſiliis fortunæ injuriam. Memento Pyladis & Oreſtis fidem Tomos etiam evaſiſſe & Dianæ crudelitatem, & Thebis cohortem amantium multis inexpugnabilem annis laurum ſæpius quàm apium decerpſiſſe. Nec mirere, quod arcanas cogitationes effundo confidentius in ſinum tuum: non videris mihi ignotus, tanto fortitudinis & conſtantiæ experimento.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Te mihi primum conciliavit frons liberalis, & verecundi oris modeſtia, deinde ſervitus conjunxit; ad extremum ipſa miſeria acrius commendavit. Secundum hæc jusjurandum adjecit, & omnia quibus fidem orationi quæreret. Ego vero etiam ad ſperandum tardior, quam ſi Ariſtodemus aliquis victoriam nunciaturus indigno vultu procederet, tamen allevari paullatim ſinebam animum meum, ſic ut aliquantulum reviviſceret ſalutis tamdiu ſepulta cogitatio.

Nutat ut ingenti puppis circumdata ponto,
Quam tumidus nigro murmure ventus agit,
Humida cum pictos lacerarunt æquora divos,
Nec ſemel intrepidos inſiluere viros;
Quaſſaque cæruleum paſſim intromittere montem
Occœpit piceo tegmine nuda ratis:
Si ſecura feri ſtant promontoria ponti,
Aut procul è ſpeculis commoda ſurgit humus.
Iam propè non meminit peritura nauta carinæ,
Quodque videt credit jam tenuiſſe ſolum.

Tum ego amplexibus hominem arctius alligo, & non contubernalem meum, ſed numen, ſed genium ac tutelarẽ Deum appello. Et, tune, ajebam, ſolus es in hoc terrarum orbe, cujus ſpiritus nondum vitiorum contagione ſpurcatus ſit? tune ſolitarius homo inter tot millia hominum ſpecie ficta? Silere me juſſit Percas, & potius quod è re videretur in medium conſulere. Mihi autem nullum erat remedium potius fuga, in quam jam animum intendebam, ratus ſocio tam deteſtabilis ſervitii pertæſo nihil hactenus præter authorem ad ejuſmodi conſilium defuiſſe. At ille triſtius ſupercilium contraxit, &, Neſcis, inquit, quibus te cruciatibus involvis. Iam huc illuc diſcurrent aſſeclarum turbæ; jam in aditu ac limine urbium ſtabit imago noſtra, & cuſtodia inexorabilis, quam ut mendaciis poſſimus fallere, vultu certè & fronte deprehendemur. Noli ad credulam ſpei perplexæ auram antennas ſolvere: Cum Stratonico dixerim, ex omnibus navigiis tutiſſima eſſe, quæ in terram nauta ſubduxit. Neſcis apud quem ſervias. Callion eſt, non iſtius modo vicinii quod incolit potentiſſimus, ſed etiam gratioſiſſimus apud Principem, à quo nummariam olim nobilitatem accepit. Neque hæc fugiendi audacia per tantum gentis ocium expediri, aut facilè inulta eſſe poteſt. Is enim

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

hodie Princeps eſt qui REQVIEM non tantum orbis ſui medio, ſed & Metis indulſit. Inhorrui è nova ſpe dejectus, & quæ, dicebam, igitur ſecuritati via propior, quam ut laqueo jugulum frangam, ſi ſervienti mors lentior deſtinatur, fugitivo crudelior? Vetuit Percas deſperare, & cum dolori medicinam faceret mitium verborum fomentis, cœpi diligentius percunctari de regione ac moribus hominum, & præcipuè de Callione noſtro. Tum ille; primum, inquit, te ſcire oportet, nihil tam ſanctum eſſe quod non corrumpat diuturnitas temporis, multaque probè à majoribus inſtituta uno ſenectutis vitio deflexiſſe in turpiſſimos ritus. Ferunt olim nobilitatem à plebe non aliter quam virtutis nota diſcriminatam. Hinc Magnates conſtituti, hinc honores & cultus in ipſos delati ab iis qui ad tam ſanctum ſplendorem obſtupeſcebant. Hoc priſcis temporibus unicum remedium erat emergendi è latebris vulgi, cum omnes initio pares eſſe natura juſſiſſet. Si quis ingenio & prudentia pacaverat incitatæ multitudinis violentiam, ſi quis exteris gentibus ſuaſiſſet aut ſocietatem, ſi integræ, aut ſervitutem ſi nonnihil attritis rebus affligebantur, illi ſtatim meritæ nobilitatis inſignia publici conſenſus deferebant. Illum diſciplina militaris, illum machinarum peritia, virtus omnes provehebat. Inde etiam filiis nobilium honor habitus, primum à paternis clientibus, deinde ab omnibus qui ineſſe in iis ſemina paternæ claritudinis arbitrabantur. Sed jam Homericis temporibus non erat novum, filios degenerare à paternis inſtitutis. Cum abundarent opes in illuſtribus familiis, & luxuriantes copias avita induſtria peperiſſet, obſtupuerunt paulatim virtutis ſtimuli, & aliquid remiſerunt nepotes de paterna contentione ad gloriam: donec vertentibus aliquot ſeculis, vix aliud ad commendationem habuerunt, quam inanem propè fugitivam authorum ſuorum memoriam. Sed neque te ſecretiori veritatis parte fraudabo. Raræ ſunt hac ætate primæ illius & ſynceræ nobilitatis reliquiæ. Dominorum ac bellorum vices, & adeo ipſa fors quæ familias extulerat, eas plerumque aut depreſſit, aut extinxit; Naſcuntur in dies cognomina, & ſtatim primo ætatis die tranſcribuntur in ſenium:

--- qualesque premunt nunc ſydera ſylvæ
A prima venere die.

Quotuſquiſque eſt, quem avi ſui non pudeat? cui non eſt

propè ſutrina vel pedum ? pace tua dixero, ſæpè de ſterquilinio ſurgunt, & vix dum lotis manibus rerum publicarum negotia tractant. Rara ſunt & valdè incerta veſtigia, quæ ducant ad venerabiles antiquitatis ſtirpes. Pleroſque intruſit vel in familias caſus vel error in cognomina: & ſi benè rationem ponis, virtutis jam opus agunt nummi. Vt quiſque ad decies centena pervenit, facillimè de plebis tabula nomen ſuum eruit, & vel emptis faſcibus colitur, vel indigno conjugio ſuperbit, & illuſtrem ſanguinem fœda ruſticitate maculat. Iam hic noſter Callion, ſi ſcires quibus initiis extruxit tantæ potentiæ faſtigium. Pudet me miſerarum dignitatum, quæ tam fœda mercede veneunt. Parentem habuit æterna majorum vilitate, pænè etiam extra viciniam ſuam notum; qui prima ætatis elementa in anſerum cuſtodia poſuit, deinde ſebaceis componendis ſuſtentavit jejunæ vitæ ſupplicium, credo, ne periret veſtis olidæ pingis ſqualor. Poſtea vertentibus fortunam ſortibus, ipſa armenta, paſtoreſque cum gregibus mercantem, & jam ægrè ſua prædia numerantem ſtupebant amici, pænè in vindictam erumpente vicinia. Nec enim aberat expilatæ hæreditatis ſuſpicio, cum plurimum in domo felicis ac nummati ſenis egiſſet. Vxorem olim duxerat:

Sed & hæc de plebe, ſuoque
Æqua viro fuerat.

ac filium ſuſtulerat, qui Callionem præcedebat totis quatuor luſtris. Quem ut mediocriter eruditum ſchola dimiſit, ſtatim venerabili pallio circumductum ſedere inter Pontifices juſſit: & in Antiſtitem ingenti pecunia evexit. O numen cœliteſque, quàm eſt difficile malè partis benè uti! Licere Antiſtes credidit quod emerat vendere, & veluti licitatione facta aureis gradibus deſcendit de faſtigio ſanctiſſimæ dignitatis. Ac inter illos dies pulmonum dolore, & cruenta tuſſi conſumptus eſt. Benè actum videbatur cum Callione. Immenſa vis erat pecuniæ, precioſiſſima ſupellex, ædes quæ bonam fortunam cum comitatu caperent, denique infamis mercimonii ſplendidus & elegans quæſtus. Quid quæris? felix Callioni ac lætum funus contigiſſe non erat qui non prædicaret; quod etiam in patre geminatum vix tantæ felicitatis capacem omnibus bonis propè obruit.

Efferuntur, pater & filius, pompa ſupra conditionem, pu-

dendosque natales, &c, quod palam deriſere coæquales defuncto ſeni, mendacibus titulis, ſcutatisque inſignibus non caruit ludicræ terminus ſcenæ. Ipſe Callion ſenſim in aulam intruſus eſt, multoque auro lubricum regiæ iter ſtravit. Elegans illi ingenium, manus prompta, animus ut publicè communis ac facilis, ita ſecretis abditisque prudentiæ artibus munitiſſimus: ut ab aliis nec timeatur ut cautus, & ſubornatas ad fallendum adulationes ipſe naturali bono vitet. Quid hic aulicas artes, quid ingenii calliditatem explicem, qua etiam paulo ante domini ſui favorem extorſit? Etenim cum ſermones maledici Principis gratiam avertiſſent, tanto aſtu fortunæ fugam celavit, ut nec ipſe videretur ſenſiſſe. Nam aſſiduus in regia, quamvis occultis ludibriis quotidie ſæviebat infenſus Princeps, tamen ferendi conſtantia iræ pertinaciam vicit.

Non tuli diutius tam magnificè de Callione declamantem: &, non, inquam, meminiſti, hominem illum, quem vis à Gratiis fictum, intolerabili ſævitia facere, ut paterna in eo vitia deſideremus? Tum ille: ne erres Euphormio, non ingenii aut naturæ, ſed conditionis & temporum vitio peccat. Modeſtus ſua ſponte animus, inclinatione ſeculi rapitur in ſolutiora conſilia. Quoniam non eſt tutum, æquabilium morum integritatem afferre inter proceres; quæ vel reliquorum vitam notet, vel ut inſolens, & multis jam extenſa ſeculis notetur. Quocunque inter illos, velato etiam capite, produceris; ſyncera vaticinatione dices, non quod olim Citharœdus cauponam eſſe, ſed larvam, prodigium, ſcelus, perfidiam, nefas. Majorum virtus nihil ultra timuit, quam ne cœlum rueret: præſentis autem ævi impietas, niſi prorſus deſipuit, nihil amplius horret, quam hiatum dedignantis terræ ſui oneris improbitatem. Omnium ætatum crimina, omnium immanitas ſcelerum in hæc tempora confluxit. Nunquam effuſior libido, ambitus amentior, nunquam denique ſe latius effudit maledicendi licentia. Non impudens calumnia, non arena crudelis, niſi hæc tenebris, illa nomine diſſimulata ceſſavit.

Dum hæc proloqueretur, interim perditi lixæ applicuerant ſe ad laxiorem oſtioli rimam, & quoniam erat ejuſmodi murmur noſtrum, quod etiam attentiſſimas aures falleret, continebant diligentiſſimè ſpiritum, qui in nequiſſimo Pedone diutius collectus, tandem cum aſpera ſonoraque tuſſi ſeipſum vehementius excuſſit. Perturbatus igitur Percas, qui rem altius erat exorſus quàm ut paucis totam contexeret, compen-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

dioſa me doctrina præcipitanti ruinæ ſubtraxit. Magna, inquit, eſt ſapientia interdum decedere, vel per ſpeciem, de recto ſapientiæ curſu: tibi vero etiam neceſſitatem fortuna imponit. Finge ad tempus amentiam; prudentior cum voles receſſeris de concepto per ſimulationem morbo. Illud enim Callion his tormentis, & omni ſcelerum ſubtilitate molitur, ut per inſomnium & contumelias in inſaniam tranſeas; illinc aſſiduos ſibi jocos, & domeſticum ludibrium ſperans. Tu everſæ mentis vitium callidè ſimula, & ut conſentias in artem miſerrimam, indignanti animo promitte ſalutem. Multis profuit, commento verſatili omnem ſpeciem induiſſe. Non Paridi nocuit Idæum paſcuum, & Deos Ægyptus humilibus formis abſcondit.

Nec magnum ambigui fregerunt Cænea ſexus.

Tum ne communicati conſilii aliis ſuſpicionem faceret, dimovet ocyus clauſtra, admiſſamque familiam gaudere jubet: excidiſſe de mente Euphormionem, & per mille inanium rerum ſpecies quæſitam ſibi ridendi voluptatem. Mox illi circumſiſtere thorum frequentes, & quærere fidem dictorum Percantis, cum ſupercilium ſuſtuli, & veluti longa cogitatione defixus, agitare dixi quem ex iis ærario, quem ſupellectili præficerem; proclamantibus illis, vocem altius ſuſtuli, & in craſtinum abire juſſi: noctem deliberanti pro conſilio fore. Adjuvit rem Percas, & cum ſe thalamo meo præfectum jucunda aſſeveratione diceret, omnes velut per officium extra cubiculum deducit.

Mihi vero caſus meos tota nocte reputanti, jam minor quam antea ſolicitudo & anxietas animum perfodiebat. Eſt enim, ubi ingenti malo feſſi atque victi non diſputamus amplius cum miſeriis noſtris, triſtis illa quidem & ſolitaria voluptas: ſed quæ non minus animos permulceat, quàm arridentis fortunæ irrequietus & exultans impetus. Deinde in lachrymas effuſus majorem doloris partem conſumpſi, & ſolicitavi animum ut cum fortunæ violentia prudentia magis quàm queſtibus & lamentis certaret. Igitur tanquam ex Spartano Cothone miſerias haurirem, illas erectior animus minori ſpecie tegebat, & quodam modo faſtidioſum colorem celabat, ſic tamen ut, abjecta ſpe, hoc me unum ſolaretur, quod ad meas miſerias nihil jam Dii poſſent addere.

Exedit penitus corda latentia,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Et ſemper vigili ſpes ſtimulo furit.
Spem de ſollicitis tollite mentibus,
O quos implacidis juvat
In fatis animi quies.
Si non arboreis obvia fœtibus,
Si non ora forent obvia fontibus
Qui curſu refugo decipiunt ſitim,
Pars de Tantaleis malis,
O pars quanta recederet?
Spes implet tumidum naufragiis mare:
Spes captis onerat retia piſcibus.
Hac Bellona ferox uſa ſatellite,
Mortalem quoties ſolo
Fudit prodiga ſanguinem:
Stat curſus rapidi lentior ætheris,
Cum longos animum ſpes trahit in dies;
Non eſt ponderibus victa neceſſitas:
Quod ſperas onus excuti,
Hoc hoc ſævius opprimet.

Nec expectata luce erupi è ſtrato, & ad Callionem admiſſus peto, ut diſſolvat nomen quo mihi in mille ſeſtertium tenebatur: cum rideret Pedo, inſilui in oculos, & non perfunctoriè cædere cœpi, tutamque vindictam, omnibus pænè ſpiritum riſu excludentibus, exercens, Funeſtum, inquam, mancipium, etiam ultro me laceſſis, qui meo beneficio vivis? Si pergis maledicere, exigam à te animam, quam nuper in prælio cum Arachoſiis mea virtute ſum largitus. Igitur Callionem ambiens, & cautè diſpenſans amentiam meam, intra breviſſimum tempus in potentiſſimum familiæ evaſi: utique poſtquam illi ſupplice & aſſiduo cultu perſuaſi, ſolum eſſe quem exciſa ratione adorarem, veluti jubente natura. Interdum etiam metuebam, ne importunius emergens veritas deprehenſam calliditatem in ſupplicium mitteret. Itaque commentis omnibus aſtruebam fallaciam: & nunc inanimes tabulas affabar, nunc caninis aſſidens Præſtitibus admovebam ſollicitas aures, & videbar loquentes audire. Neque verba tantum & incertos greſſus componebam ad mendacium, ſed commodabat etiam vultus aliquod amentiæ ſpecimen: quippe cum omnes motus, qui vel à tædio erant vel à metu, in argumentum violati traherentur judicii.

Tardi-

Tardius tamen parebant oculi, nec amoliri poteram conſtantiam ſereni placidique luminis. Eſt enim in vagis & curſim errantibus oculis irrequietæ indicium mentis; nec ulla pars eſt in homine, quæ magis cum arcanis affectibus conſentiat. Amplam & quodammodo vegetam aciem non niſi magni & vividi ſpiritus alunt. Blandior ac veluti illecebroſa, faciles, nec omnium hoſtes voluptatum, notat. Sic anguſtus oculus, & in imum carcerem defugiens, animum nunquam aſſurgentem ſublimibus conſiliis, & cogitationum magnitudine, prodit. At vero cum aliqua perturbatio attonitos capitis ſpiritus confudit, ut jam omnium membrorum nexus & vincula ægrè ſuſtineant, tum nervi præcipuè, qui ex altiſſimo capite tranſverſim in oculos deſcendunt, viciniore malo laborant, & crebrius micantibus oculis occultum animi morbum livido ac truci aſpectu pingunt. Quis crederet? etiam interdum prudentibus verbis alebam amentiæ famam: quoniam nihil eſt tam fatuum, quod ubique deſipiat. Piſcem natura vocalem eſſe noluit, & tamen in Ladone non eſt mutus.

Sed pigebat tamdiu rationem in vinculis habere, & artis tam contumelioſæ nauſea quotidie magis afficiebat indignantem ſtomachum. Iamque inſtar vulpeculæ Laconis vitalia aperientis feſtinabat prodi tranquillior animi ſtatus, & rejiciebat dementiæ veſtem, cum ea ſe occaſio dedit, ut crederes ipſos deos ad remedium invitare. Notaveram in domini ſacrario reponi medicamentum multo Agarico imbutum: præterea Betonicæ, credo, & Eufragii ſucco abundans, & temperata herba qua Chryſippus ter mentem repurgavit. Recentioris Caſiæ & ſinceri Balſami ſuavitas leniebat Terebinthinum ſaporem, & ſeverioribus plantis obſtabat ad ignem durata Indicæ cannæ medulla. Huic tam multiplici remedio accedebat unionum liquor; dilutumque ſingulari artificio ſmaragdum puto non tam ad valetudinem feciſſe, quàm ad pompam.

Hoc medicamenti genus, quod Callion à fratre acceptum propria vanitate auxerat, religioſè ſervabatur, tanquam indubitatum deficienti naturæ auxilium, etiam vetuſtate potentiores vires trahens, & ipſius temporis, à quo cætera deſtruuntur, alumnum. Nec aliud ultra Callionem delectabat, quàm de precioſiſſimo poculo vel audire, vel loqui; illud Menecrates ſi haberet, ſupra Iovem iturum; illud invidi cœli flammam provocare ultra quàm vitales Æſculapii manus:

hoc

hoc ſanguinem ſiſtere, hoc reſtituere pulmonibus libertatem, afflare jecoris ignem, venasque ipſas, & nobiles cordis motus ſalubri temperamento mulcere. Dii boni quam eſt ingenioſa & ſolers neceſſitas; mihi Callionis quæſivi gratiam ab effuſo tam charo præſtantique remedio: utique cum aſſervatam negligentius arcam furtim iniiſſem, vividum liquorem ſparſim in terram deturbo, multoque pulvere obducens intercipio ſuavitatem odoris, & excludo ab advenientium ſenſu. Deinde tanquam direptum avidè medicamentum exhauſiſſem, languidus in terram procumbo; ſi cogitata fraus non procederet, certus profecto laturam impunè amentiam tam audax & grande facinus. Quærebatur interim Euphormio, & deſtituta aſſuetis ſalibus domini menſa videbatur marceſcere, cum ille meus Percas, cujus etiam conſcientiam in hoc conſilio exhorrueram. animadvertit procumbentem, & extinctum ratus omni celeritate familiam advocat. At Callion vacuam in mea manu pateram conſpicatus, non potuit in tanto diſpendio riſum tenere; &, O miſeram, inquit, ſimplicitatem! exiſtimavit deliciarum, non ſalubritatis poculum commendari.

Videbar interim obluctari meo malo, & vis totis concepta meatibus majore niſu ſanitatem moliri, quam ut natura ferret, cum olei jam ante ex compoſito ſumpti levis moles ſtomachum exoneravit, & marceſcentem vultum nonnihil reſtituit. Iamque omnes conclamaverant, tanquam ad exeuntis ſpiritus fugam, cum ego veluti revocatis ſenſibus, mihi melius eſſe dixi. Mirabiles tamen capiti tumultus obverſari, & petendam quiete medicinam. Admiratus Callion novam in me loquendi prudentiam, inferri grabbato juſſit, & ſilentium etiam ſuperſtitioſum circa me eſſe. Ibi reliquum diem, & quæ ſequuta eſt, noctem placidius; ortoque demum ſole cum omnes officioſè convenirent, veluti ex altiſſimo ſomno animum & oculos eruens, inquirere cœpi quid mihi inſolens contigiſſet: namque tota nocte deluſam falſis imaginibus mentem, quibus videbar, inuſitata veſte per ædes licentiſſimè vagari, & omnium ſalibus appetitus, nunc dicteriis, nunc verberibus referire. (Nam quicquid temporis amentiæ ſimulatione conſumpſeram, ita videbar omittere, tanquam illa primum nocte Callionis domum intraſſem) Tum injeci oculos in Callionis vultum, & veluti feſſum caput allevato cubito fulſi, nec ille cunctatus, ó miras in medicamine vires! inquit; non modo corporis

poris morbis imperat, ſed & ſauciæ mentis vulnus etiam ſine cicatrice obducit. Nihil vanitati tribuo; ſed tam præſtanti potione Melampus Argivum diadema non emit. Neque enim dubito miſeri hujus mentem eſſe epoti medicaminis virtute reſtitutam.

Pervaſerat omnes ingens ſtupor, & tanquam Eleuſinii ſacri participes mutis obtutibus in me contuebantur. Præcipuè Percas vix credebat oculis ſuis, aſtumque tam inexpectatum (nam quid egiſſem facile conjectabat) callido ipſe animo reputans, adorabat ſolertiam meam, & quod ſolum poterat, interdum vibrantibus oculis egregio commento ſubſcribebat. Igitur cum proceſſiſſent aliquot dies, & magis Æſculapio magisque viderer obnoxius, neque ulla ſupereſſent prioris amentiæ veſtigia, mihi Callion litteras ad Fibullium amicum ex calculo ægrum tradit, in hæc verba conſcriptas. Quod amantium ſpiritus alieno ore trahantur, non alienis potius exemplis didici, quàm ipſe exemplum eſſe poſſum. Quamdiu valebas incolumis in te vixi: afflicta tua valetudine eo etiam plus dolui, quod tui corporis ægritudo mentem meam sauciabat. Nunc oro obteſtorque, vel propter me reſtituas animi elegantiſſimi domicilium; corpori, inquam, aliquantulum vaca. Præſto eſt ſanitas, ſi admittis, tantum mihi curationis onus impone. Si non fidis, neſcio quibus carminibus deſiiſti eſſe Fibullius. Si experimentum deſideras, hominem ad te mitto, cujus everſam mentem unius poculi hauſtu compoſui. Iam quoties febrium æſtus levavi? quoties diſſipavi coëuntem ſanguinem, aut cibum ficut erat ingeſtus fugientem ſtiti? Adeo vis nulla eſt mali, quam non facilè amoliatur medicamenti ſalubritas, cujus apud te laudes à me ſæpe jactatas memini: nihil ſanè mihi precioſius frater decedens reliquit. Percas, quem ex omnibus meis potiſſimum diligis, tanti miraculi teſtis fuit. Illi imperavi, ut rem illuſtrius tibi exponat & eorum examina computet, quibus mea miſericordia ſaluti fuit. Fidem meam ex illius conſtantia, & ex omnibus veracis animi indiciis metiare. Ad extremum rogo te, ne tam penitus ſalutem medicis credas, ut niſi eorum opera ſanus eſſe non velis. Cave homines feros, cave Scythas magiſtra Medea dignos. Niſi quod pejores iſti non unum Peliam exhauriunt: nec tam Iaſonis gratia quàm aureæ pecudis furunt. Evitabis tot veneficorum ſortes, ſi quod tibi medicamentum paro, intrepidus hauſeris. Scio repugnaturos iſtos Machaones,

& in-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

& intempeſtivis ſcrupulis oneraturos animum jam ſatis morbo debilem. Sed memineris plus iis ex cruciatibus tuis venire, quam ex fide ſua; & eos abominari conatum meum, quo doceo aliam poſſe reperiri ſanitatem, quàm quæ apud eos venalis eſt. Vale. Deinde tot nos mandatis onerat, ut jam non dubitarem majus ipſi beneficium fore, ſi quis ſua opera ad ſanitatem uteretur, quam ei quem ægritudine levaret.

Sed hoc mihi videbatur inhumanum; ſub veſperam dimitti incertos hoſpitii, niſi quod longè eſſe diverſoria ſciebamus. Pernoctandum erat in campis, & quod ego duriſſimum putabam, erat iter etiam luce commeantibus grave. Etenim pendebamus in arcto limite, hinc premente ſylva, virgultis paſſim ac fruticibus impedita, illinc præcipiti riparum voragine, quæ, ſi erraſſet veſtigium, nihil mitius promittebat, quam vorticoſum amnem, etiam tum ſuperbius decurrentem, quod largior imber nubibus excidiſſet, quas amnibus in pabulum æſtivum Natura immittit. Nec oppidum in própinquo erat, neque fumus domiciliorum index villæ alicujus humanitatem pollicebatur.

Sed, ne viderentur in nos caſus & domini crudelitas conſpiraſſe, prout declinabat in veſperam dies, aperiebant ſe viarum anguſtiæ, & aſpera locorum difficultas velut levigato itinere miteſcebat, cum tandem producto in noctem labore Solis radii errantes deſtituunt. Cæterum nihil obſtabat ſyderum luci niſi ſplendidioris Lunæ fulgor, quæ nullis impedita nubibus pulcherrimè ardebat, & noctis initium ceſſantibus ſubinde rerum omnium motibus neſcio qua novitate non ingratum videbatur. Sed poſtquam conticinium omnes ita tumultus compoſuit, ut quodammodo ventus etiam quieturis frondibus parceret, tum paulatim inſinuare ſe animo horror, & ipſi poplites naturali formidine labaſcere. Exaudiebatur apertius decurrentium undarum fremitus, quoniam rebus aliis nox quietem indixerat, & liber alveus non mitius quàm ſi ubique obices morarentur, ſeſe ſpumanti impetu effundebat, cum improviſo amnis, tanquam & ipſe nocti cederet, obmutuit, facesque aliquot ex ſtratis fluctibus emerſerunt; & voces, tanquam viarum indices, nos ad ſe non obſcuro clamore vocabant. Tot miracula an vero metus prudentiam meam interceperit, haud facilè judicarim: certe jam à via deflectebam, iterque ad ignem illum deſtinaveram, cum Percas lacertum meum tenuit, & à mortis limine revocavit ad vitam, quo te, inquit, agis, Euphor-

mio

mio? quid te miſerabili letho involvis fluctibus, tanquam in terra mori non poſſis? Iraſcebar primo hærenti mihi fortiſſimè, & amentiam meam ſuo pondere continenti. Sed tandem cum hæ faces non uno loco fulgerent, & nunc ſecundo, nunc adverſo amne decurrerent, hinc extinctæ alibi naſcerentur, modo infrequenti igne & maligno lucerent, cæpi ipſe damnare impetum meum, & Percantem interrogare, quis illius flammæ author, quæ alimenta igni in tanto undarum curſu, quis ille denique qui nos ad ſe tanquam errantes benignius evocaſſet? Tum ille, ſpectra, inquit, & infelices ſpiritus, quibus nihil eſt hominum ruina potius, non in hoc modo gurgite, ſed in omnibus prope fluminibus nocturna hæc incendia excitant: Incauti viatores dum his utuntur ducibus, ſe plerumque vel nodoſis vorticibus implicant, vel ſi meliori genio ducuntur, cœnoſis paludibus impediti longiſſimam noctem inter preces & vota conſumunt.

Adhuc loquebatur Percas, cum ingentis viri ſpecies exeruit ex fluctibus primum caput comis undiq; ac barba contectum, latiſſimum deinde pectus, lacertoſque toris, ut ad Lunam judicari poterat, viriliter nodatos, cumque paulo infra umbilicum aperuiſſet corpus, ſtatim clunibus ad noſtrum latus verſis, eas utraque manu diu ac fortiter increpuit, riſuque barbaro inconditum clamorem admiſcens, ſeſe iterum in flumen immiſit. Innitebar ego Percanti deficientibus viribus, cum me ille forti animo eſſe juſſit, Tritones illos aut Proteos nihil ultra metam ſævire, nihil illis virium extra latitudinem amnis eſſe. Sed quid ſi nuper, inquit, in hujus regionis quadam civitate fuiſſes, ubi memorabile ſpectrum modo ludicra, modo formidabili forma domum nobilitavit? quam fortis miles ſtrinxiſſes gladium, & ſub infami tecto pernoctare quæſiſſes? Quanquam mihi Tritonis illius timor pæne non reliquerat ſanguinem, tamen Percantem rogabam, ut exſequeretur ordinem formidabilis caſus: ita decipi poſſe longiores noctis moras, & animum meum audito graviori periculo facilè leviores formidines excuſſurum.

Erat, inquit, ingens militum copia, quæ Gallicam urbem præſidii cauſa intraverat. Anguſtior domorum quam militum numerus detraxerat civibus capaciorem ædium partem. Nec id efficere potuit, quin milites aliquot incommodiſſimè habitarent. Sæpè ingentium animorum comes eſt inopia, ſive aliquid fortuna ſingulis datum voluit, ut aliquos divitiis, alios præſtan-

præſtantiori munere & excelſo animo cumularet: ſive quod fucis parandus erat paſtus, quem ignavi conſumerent. Apes vero in ipſis parentum operibus natæ, gaudent parto per laborem melle veſci. Sic etiam tum erat quidam majoribus animis, quam opibus, miles, cui ſors viliſſimam delegaverat domum, quæ & ſordibus, & odore paupertatis indice, generoſum hominem totos dies in foro tenebat. Is cum perambularet urbem, & paſſim domorum, tectorumque minas curioſis oculis perluſtraret, incidit in elegantem domum, binis turribus, & variis ſtatuarum molibus exornatam. Sed omnia velut in peſtilentia conticebant, fores pluribus aſtrictæ vinculis, feneſtræ aliquot negligenter apertæ, & omnia deſertarum ædium ſigna. Cum indignaretur miles vacare pulcherrimam domum, & eos qui pro ſalute civium vitæ curam projicerent, in peſſimas ſedes conjici, admonuit ſodalis, infeſtam ſpectris domum, cum aſſiduis tumultibus familiam laſſaviſſet, tandem dominum coegiſſe, ut alio commigraret. Nullum aditu prohiberi, ſi cui audacia, niſi verius temeritatem dixerim, inquit, in infami ſede pernoctare ſuggeſſerit. ſed neminem in illum diem repertum, qui periculo nihil utilitatis afferenti vitam tradere voluiſſet. Hæc poſtrema oratio militem ſtimulavit. Exarſit animo cupiditas, ut princeps ſcrutaretur hoc malum. Quoniam ante omnes aut auſum aliquid aut inventum, veluti primitiæ quædam gloriæ animos efferunt, nihil præter laudem eximium in vita ducentes. Itaque ad Magiſtratum primo, ad dominum deinde ædium contendit, pollicetur, ſi quid fuci in his timoribus, ſi quid vicinia, quid ſervitium fallaciæ committat, ſe impigrè ſcrutaturum. Lychnis modo & lignorum copia inſtrueretur domus. Si hæc humana fraude contingerent, ferro ſe improbos ulturum: ſi majore vi excitaretur Tragœdia, non invitum pro laude & publicis commodis moriturum.

Nemo erat quem non caperet tam generoſus impetus, cum famulus præterea militis promitteret ad omnia manus, firmaretque non fore aliquod diſcrimen domino, quod ipſe non adiret. Conveniebat ad militem vicinia, tanquam ſi Hercules ſtetiſſet ad Tænarum, pugnaturus in mortis imperium, & inferorum pacem. Sed ille cum omnes arceri juſſiſſet, enſem curioſè detergit; ſi quid eo die rubiginis humenti vagina contraxerat, ſedulo artificio delet, ac ſub veſperam animis mediocri cœna refectis in deſertas ædes intrat : erat unicus

comes

comes famulus, quem etiam communicatæ gloriæ invidus arcuiſſet, niſi notæ fidelitatis homo juraſſet, aut ea ſibi nocte moriendum, aut cum domino eſſe vivendum. Igitur appetente jam nocte, cum neſcio quis tremor invitos occuparet, ignem in ampliſſimo triclinio excitant, paſſim lychnos ſuſpendunt, ac obfirmatis longa cogitatione animis, à ſe tandem impetrant, ut minimum in illa luce præſidii eſſe putent, magnos homines à ſeipſis auxilium petere oportere, ſe ipſos obfirmare, nihil ſua virtute præſtantius ducere, unde aut diſciplinæ ſanctitatem, aut pugnandi magnanimitatem hauriant. In ſolutiores deinde ſermones lapſi jocis etiam, & forte non vero riſu, primam vigiliam conſumpſerunt; cum in ſuperiore triclinii parte viſus eſt lacertus hominis ſeipſum immodicè quatiens, ſic ut in pavimentum decideret. Dubitantibus illis ex alia ſeſe parte crus humanum exſeruit, ac deinde omnes paſſim corporis partes, ita ſanguine fluentes, ac ſi recenti cæde cadaver ſupplicium immane laceraſſet. mox in media ſede viſum eſt truncum caput velut ſeſe ex tabulato expediens, quod etiam ex alto deinceps ruptas humeris cervices aptavit: inde artus inter ſe coire, colligari membra, viſa omnia convenire, ac ingentis ſtaturæ homo velut ex Cadmi ſemine procreari; qui ferociter enſem quatiens, tu vero, inquit, quiſquis in meam temerarius domum irrumpis, eia, mecum de imperio ædium certa, niſi forte inultus cadere malis. Nec militi conſilium in tantis monſtris, nec audacia defuit. ultro ad provocantem advolat. Non impetus ut præcipitaret temerè corpus, non timor ut fœdè ageret, evincebat. Tanquam in media luce dimicaret in hoſtem, modo promovebat gradum, modo cum artificio ſuccedebat in latus. Tandem videbatur reſpexiſſe fortuna, enſem pæne ad capulum intra corpus inimici condidit. Expectabat ut rueret truculentæ molis homo. Sed nec cruor ex vulnere ſequebatur, neque titubabant veſtigia, neque vultus quicquam ex purpura remittebat. Hæc militem incautius admirantem ferro inimicus excepit, neque tamen ſegnius depugnabat miles, aut aliquod ferri frigus in viſceribus ſentiebat. Cum deinde inimicum uterque pluries confodiſſet, horis plus minus duabus exactis, velut ſigno dato in capulum recumbunt, ſudorem exfricant, & arctè meantem ſpiritum tanquam per inducias extendunt.

Excitabat lychnos militis ſervus; pugnæque paratus, ſi dominus cecidiſſet, ſuccedere locum, & mortem ulciſci deſtinabat;

habat; cum Athletæ collecto ſatis ſpiritu ſæviori odio incurrunt. Miles nunc ſuccidere poplitem hoſtis, nunc viſus ferrum tranſegiſſe per latera, & ipſe modo lacertum ſibi eripi credebat, modo cervicem decidere, modo transfixo corpore ſanguinem emicare: cum nulla interim vulnerum veſtigia libarent integerrimum corpus. Sed major animo labor deficientem paulatim militem jam ad ultima deduxerat. caſſi ictus, tarda veſtigia, motus languidi, anhelitus crebrior; & incenſi pæne vultus, quicquid erat in corpore humoris exhauſerant: cum ab hoſte averſus, ac veluti datis manibus, ſe in lectulum, quem dominus ædium ſterni curaverat, pæne ultimis viribus præcipitavit, & famulo pugnæ cupidine flagranti, quod dominum ex vulneribus extinctum crederet, locum amoris exercendi conceſſit. Ibi brevior pugna minori utriusque diſcrimine finita eſt. Etenim collectus ex fruſtulis homo ſervum tam immaniter in vultum percuſſit, ut ille confuſo ſpiritu in pavimentum procumberet, ac deinde ad lectulum venit, urget decumbentem ut ſurgat ad pugnam: utrumque offenſo corpore, utrumque parem eſſe; nec duobus victoriam poſſe concedi. Cum miles debilibus verbis à ſe juberet diſcedere; non poſſe poſt tanti temporis certamen aut ſicam aut enſem tollere: te vero patior, inquit alter, ea conditione quieſcere, ſi vaniſſimam ſuperſtitionem ejuras, & quod Numen fictæ anicularum fabulæ tibi à cunis colendum inſinuarunt, ſanioribus conſiliis deteſtaris. Cum ſe miles antè ultima paſſurum ſupra vires vociferaretur, cum ad enſem excitatus reſpiceret, inanis ſpectri imago in aërem ſoluta diſceſſit. Lapſus deinde in ſomnum miles, cum non ante altiſſimam lucem evigilaſſet, ſtertentem famulum eodem quo deciderat loco excitat: quem perturbata diu mente jacentem ante ſopor oppreſſerat, quam aut de ſe, aut de domino cogitaret. Sed ecce poſtremum nocturnæ Tragœdiæ actum: non agnoſcebat dominus ſervum, ea vultus parte qua ictum acceperat, ſupra omnes Æthiopes atrum. Donec errore cognito fores laxant, expectanti populo ſui copiam faciunt, omnium fidem decolor ſervi vultus faciebat. Exitus lætior, quod & exemptæ his incommodis, ædes, neque miles modica mercede donatus, cum tota regione diffuſus præterea rumor ampliſſimum homini præmium daret, quod illius laudes ac fortitudinem omnia loquerentur.

Hæc ego, non ut animum tuum vana ſuperſtitione implerem, qua plerique decepti quid novum aut inſolens ſive audiunt,

diunt, ſive vident, ſe Manibus infeſtatos puerili formidine credunt. Pleraque arcanis Naturæ referenda ſunt, ut putreſcentis ligni, ut vermium fulgor, ut pinguioris aëris monſtra quæ diverſas animantium imagines exprimunt, pleraque caſui aſſignanda; multa ægrotanti cerebro, & hæc ſibi prodigia effingenti. etiam quædam impiorum hominum fraudi imputanda ſunt. Et niſi me fallit exacti menſura itineris, propè ſumus ab oppido, ubi larvarum imagines ajunt ab impuro furcifero excitari: perſuaderi deinde rudibus oppidanis ac mulierculis, majorum ſpiritus ad petendam opem in hunc orbem eſſe regreſſos. Ipſe, utpote pietatis fictæ homo, pecuniam levandis Manibus petit, provinciam ſuſcipit: aut in ſacra aut in opes, aut in vias per vota ſuſceptas, ita nūmos erogat, ut dolis interim furtiſque diteſcat. Et jam præteriit luſtrum, ex quo Plutonis nummis vivit. Inter hæc verba intrabamus oppidum, adhuc obſcuriſſima nocte, & in hoſpitium quieturi tendebamus, cum in aperto campo, quo mortuorum cadavera efferuntur, viſum eſt ingens monſtrum, & omni Tritone deformius, huc illuc agitari. Caput erat, ut per tenebras videbamus, humanum, per cujus oculos emicabat ingens ignis, ut horribilis fulgor etiam extra orbes vacuos ſpargeretur. Dentes longi, & omni candidiores nive, certis inter ſe interſtitiis diſponebantur. effoſſæ genæ, eminentia oſſa, rara coma, ac velut tormentorum magnitudine ſeſe in altum vibrans, nihil unquam melius damnatorum à Minoe ſupplicia expreſſit. hoc tam elegans caput à mole quadam candida undique per campum ferebatur, cum indignabundus Percas ſubſtitit, & vides, inquit, verborum meorum fidem? vel ego ſum omni Therſite timidior, vel excutiam inanem impoſtoris fraudem, & tot oppidanorum ſpoliatas ædes ulciſcar. Ego furere hominem credebam, & rependere datæ ſalutis vicem aggreſſus, tenebam laciniam veſtis, negabamque me paſſurum, ut in illam furiam inſanus excurreret. At ille veſtem ex humeris rejecit, & ut fuſtem manu tenebat, evaſit in Chimæram illam, ac tam certis ictibus cervicem eliſit, ut collaberetur in partes, & majore meatu lucens ignis hominem proderet, qui in candida veſte fictilem larvam turpiſſima fraude geſtabat. Non pepercit improbis viri cervicibus Percas, ſed graviſſimis afflictas ictibus deduxit in terram, cumque me advocaſſet, intentavit in jacentis jugulum enſem, interminatus mortem, niſi fraudis conſilium fateretur. Cum ille omnia velut in equuleo proderet,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſtens adjecit, fictili vaſe quod rupiſſet Percas ſe talentum ab hinc biennio aucupatū. Tum oranti veniam pepercimus, & juramentum extorſimus, nunquam fucis illis oppidanorum pietati illuſurum, & in diverſorium deinde recepti, nobis ad decimam diei horam indulſimus.

Cum deinde facilior via pridianas difficultates mulceret, viſum quoque eſt cœlum conſentire felicitati noſtræ. Solem leviores nebulæ temperabant, ac ventus præterea mediocri ſuſurro delectabat euntes, & extremis alis afflabat. ſed hoc mihi plurimum ſuccedebat ex voto, poſſe in ipſa via cum Percante liberius agere, & nullo arbitrorum metu effutire dicterium in Callionis ineptias. Quod cum feciſſem hilarius, mutuumque riſum extorſiſſem, tandem honeſta adulatione dixi, fortunæ decretum aliquo peſtilenti fato eſſe turbatum. Illam enim inſtituiſſe ut Percantis dominio Callion cederet. Manifeſtum illinc indicium, quod hujus animum ad maxima ſuſtuliſſet; liberalem, ſedulum, fortem, genuiſſet: At vero Callionis ingenium (quicquid in contrarium Percas ſentiret) ſervilibus vitiis eſſe corruptum. Paternam humilitatem cum infamibus aulæ vitiis obtendiſſe nebulas ſapientiæ, ne ſordidæ menti illuceſceret. Tum illum denique meo judicio ſupra Percantem fore, cum anguſtæ Laconiæ Princeps Orientis domino non abnuerit Magni nomen: nempe ſi juſtitia, ſi virtute viciſſet. Id me profecto ſedulo comperiſſe, nihil hoc hominum genere ſtolidius eſſe, qui ſe Proceres appellitari jubent; ſi modo ſunt omnes Callioni ſimiles, aut iis qui paſſim in ejus domum familiaritatis jure divertunt. Nam corporis geſtus prope ad mimicam gravitatem componere, nutus omnes veluti pumice expolire quid hoc ſupra ſimias, quas etiam longæ doctrinæ inſtitutio bipedes facit? At enim in magnatum cœtus, in nobilium fœminarum greges, tranquillos & inturbatos vultus afferunt: dignum hercule illis diis miraculum. Date mihi ſplendidum familiæ gregem: veſtium artificium cum materia certet, præterea ſeu generis, ſeu dignitatis, decora ſpecies fronti majeſtatem inducat; jamque hoc imbecillitatis vitium, cujus infamia humiliorem conditionem aſpergunt, intelligetis poſſe cum ſordida veſte excuti: nec tam eſſe animi, quàm fortunæ. Præterea quod aſſiduis ſalibus ſtudent, emiſſoſque jocos interdum non incommodè refellunt, id quidem mihi maximè ſapuiſſe videntur, quod rudiores animos honeſto fuco adornare quæſiverint. Verum exigantur è quoti-

quotidiani ſermonis limitibus,& in apertum eloquentiæ campum protrahantur, velim mihi fidem æternum abeſſe, ſi ultra quàm Apollonienſis Satyrus perturbato & incondito murmure audientium aures hinniendo perfodiant. Exactiſſimè canum victorias ſolertiamque computant; nec ingenioſior ad parendum equus, quam illi ad prædicandum diſerti. Illud nemus generoſiſſimas aves alere: hujus campi extenſo ſpatio inæquales lepores fatigari. Interdum etiam in thalamis diſerti, comptos & vocales ſtimulos ſuggerente libidine. Sed quam hæc omnia non à vera facundia? quàm non adimunt eam cujus nomen extimeſcunt vecordiam?

Hæc tam præcipiti & calido impetu profundebam, ut non notarem coëuntium nubium horrorem, & obducti cœli caliginoſum murmur; donec laciniam veſtis corripuit Percas, & tu vero proſpice, inquit, ne furorem ſuum tempeſtas proceribus commodet, & quot maledictis laceraſti, tot ultoribus rivis inundet. Videbatur imber violentius erupturus, & verberata vento pluvia quicquid deprehenderet oppreſſura, cum tot cœli minis perterriti ſeceſſimus in vicinæ ſpeluncæ ſecretum & naturali munimento iratis nubibus terga ſubduximus. Ingentes vacui ſoli receſſus fertilem agrum ſuſpendebant, multæque latebræ paſſim cœco ſpecu fefelliſſent errantes, ni luſtrata multoties ſede Percas diſcriminum errores, & perplexum velut Dædali callem diligenter tenuiſſet. Igitur perductus in interiora admirabar Naturam, quæ ingenio ſuo artis mentiebatur induſtriam, & ſi quando judicio meo relinquebar, repetebam veſtigia quæ ante triveram, & fallentibus giris reditum meum non ſine proprio riſu turbabam: cum in aditu ſpeluncæ duas virgines notavimus, quæ ſi non pertimuiſſent intrare tenebras ſecreti horribilis, credi poterant Nymphæ præſides loci. Revelaverant honeſtiſſimas frontes, & micantibus genis internitebat ſuavitas purpuræ, apertique ad deſiderium ſinus plus etiam quod latebat commendabant.

Dum hoc taciti contueremur, anus decrepito ſqualore inculta proceſſit, manuque virgines ducens, in antrum audaciſſimè penetravit. Pæne erat ut rogarem, num Cumas nos delati, num ille eſſet inſanientis Sibyllæ vultus, num in ſpeluncam nos ſævior Apollinis flatus egiſſet. Nam & antrum non erat indignum Phœbo, & erat ejuſmodi anus, quæ etiam Æneæ temporibus vixiſſe potuiſſet. Perculerat animos noſtros inſolentis rei novitas; cumque rem ad exitum contueri placeret,

concesſi-

conceſſimus in anguſtæ latebræ noctem, & humilitate ſedis corporum magnitudinem correximus: cum anus è ſinu tenue cornu profert, quale extuberantem agnorum frontem perfodit; atrumque inde pulverem vehementi ſpiritu vibrans in ſpeluncæ aditum, excluſit penitus diem, & omnia denſiſſimis tenebris permiſcuit. Etenim pulvis, ut è cornu erumpebat, videbatur exiguam nubem componere, auctoque paulatim volumine huc illuc circumferri, donec triſtiſſima nocte opacus antri liminibus inſedit. Tum vero quam in nobis antea vocem curioſa ſedulitas tenebat, eam timor eripuit. Morti jam traditi videbamur, & omnia expectabamus conſentanea funeſtiſſimæ nocti; cum ſubito eadem anus excuſſa è ſilice flamma lampadem excitat, quæ malignè lucens magis vetabat noctem eſſe, quam lucem inferebat. Iam ipſæ virgines, niſi affuſus ſplendor fallebat oculos, graviſſimè inhorruerant, cum Hypogæa (id erat ſagæ nomen) bono eas animo eſſe juſſit. Vobis, inquit, hortantibus periculoſiſſimum ſacrum exorſa ſum, & quod multis petentibus negaveram, indoli veſtræ conceſſi. Eſte modo tam fortes ad ſuſcipiendum munus, quàm ad impetrandum felices fuiſtis. Quid hic pavor, quid inanis membrorum trepidatio loquitur? quid denique frigidus mortis color vitale pulcherrimi oris decus extinguens? Vobis jam in aperto erunt decreta fatorum, & quod tantopere vultis, certa futurorum conjugum ſpecies curam, quæ ſuſpenſos animos excedit, diluet. Videbantur ad tam ſanctam pollicitationem reſpirare: ſed O mater, inquiunt, etiam nobis promiſſorum hic ingentium ſucceſſus ſine infamiæ timore procedet, nec à nobis ſollicitatam inferorum fidem ulla fama vulgabit? Tum illa fluentes ſenio genas turpiſſimo riſu contraxit, nec videtis, inquit, quam liminibus cuſtodiam appoſui? citius tellus hiantibus rimis inferos prodet, quàm ut ullus in hanc ſedem me invita prorumpat; neque illa quam cernitis lampas quicquam Celei facibus, aut Eleuſinio ſilentio debet. Quæ tamen ſi palam efferentur, quæ inde nomini veſtro labes? O miſeram juventutem, quam hominum potius ſermo quam vita inſtruit! Quotuſquiſque eſt, qui noſtris artibus aliquid non debeat? quem non aut acre ingenium invitat ad myſtas noſtros, aut neceſſitatis acerbitas ad hoc perfugium cogit? ita me ametis, ultra quinquaginta hominum millia nocturnis ſacris hic annus initiavit. Iam vero quæ licentius publicum aſpiciunt, characteres, & ceremoniæ, & faſciolæ, & torques, & incluſa ignotis verbis

ſanitas, nonne è noſtris ſcholis prodeunt? nonne omnes prope homines una regione tenent? Quid ultra vobis referam artis noſtræ præſtantiam? quid incredibilem vim, ac pæne divinam?

Nunc adimit raucis, geminat nunc ſibila ventis,
Nunc aufert terrasque polis & ſidera mundo
Nube ſuperjecta. Dat vincula ferre Leoni,
Dat Damis ſævire, & inerti albeſcere rictu;
Aut trahit attonitam laxis radicibus alnum,
Monteſque, fluvioſque, & tecta ſequentia mutat.
O quoties ſolæ noctis pallentibus umbris,
Effigies diras, mœſtorumque ora parentum,
Traxit avernali ripa ſcroque ſepulchris
Reddidit, Eoam jam forte morantia lucem.

Igitur de infamia nolite eſſe ſolicitæ, id à vobis eſſe factum negabunt veſtri mores; quod tamen ſi confiteri malitis, poſſitis defendere. Cum hæc pronunciaſſet, ſtatim tanquam in diverſas curas diſtracta, huc illuc cœpit circumferre cervicem, & mox in terram obtutu nihil variante defixo conſulere vires ſuas, & ipſam artem interrogare. Iam aliquis mortalitate major ſpiritus vultum videbatur corrumpere, ac tumultus intra membra concipi, quantum ipſa non caperet, cum tres circulos humili radio deſignat, ſeque in eorum medio collocat, virgines ab utroque latere conſtituit, ac tum ore manifeſta ſæviente inſania, crinibusque ſolutis, Audite, inquit, puellulæ, non eſt amplius vobis cum Hypogæa negotium: vatem atque antiſtitem Deorum infernorum cernitis, ſpatium quod radio definivi non poteſtis vivæ tranſilire. Tum ſubito graveolenti ruta, verbenaque, quam flaventi filo in coronam texuerat, frontem cingit, ac deinde cultello pulverem è ſolo eruit, & in humilem cumulum tollens tremulis deinde manibus quadrat, literasque F. S. P. ſatis artificioſè acu comatoria ſcribit. Tum virginis, quæ ad dexteram erat, ſiniſtrum pollicem albo ſtamine ſtringit, & acu ſubtiliſſima educit provocatum ſanguinem, ſalivaque, qua ipſa palmam perfuderat, miſcet. Mox leviter oculos & jugulum puellæ intingit, aures præterea, & proximos fronti crines: reliquum cruentatæ ſalivæ in crenam quam cumulaverat effundit, tremula horribilique voce identidem intonans, HOC LIBAMUS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Eadem ceremonia in altera virgine perpetrata, tenui primum murmure, mox apertis clamoribus, canem ſuum adeſſe juſſit. Expectabamus ingentem moloſſum, & Cerbero parem: mihi jam ad capulum erat manus, & educere ferrum cum vaginæ ac rubiginis tenacitate pugnabat, cum exhalante primum nebulas humo, glis tandem prodigioſæ magnitudinis è terra prorupit. Diceres in ſemiſopito animali productum tota hyeme ſomnum pæne adhuc cum vernantis cœli benignitate luctari. Cauda pro onere magis quam pro parte ſequebatur euntem, & pigerrimæ alvi moles titubantia veſtigia confundebat. Hic tam elegans canis dominæ pedes mirabili cultu permulſit: donec juſſus accedere ad ſecretum, aliquid inſuſurravit in mulieris aurem, & ipſe, ut videbatur, imperium accepit, majoremque quam pro mole ſonum edens, in obſcuriſſimam nubem abſceſſit. Nobis ultra non erat animus, & tam inexpectatis monſtris non conſtantia magis, quàm ſpiritus excidebat, cum illa rabidis & minantibus oculis efferata, ferales ſuas preces certis numeris aſtrinxit.

DI, quos profundo gurgite, ac flamma ambiunt
Iurata cælo flumina, inferni Dii,
Aperite manes, pandite immenſum chaos,
Laxate fines rerum, & infeſtas polo
Committite umbras. Vatis horrendæ ſono
Attonita Regis urna Dictæi vacet,
Fatale ceſſet penſum, & hic Parcas dies
Saltem quietas videat, ut noſtra hauriat
Imperia, ſternat mutus Acherontem pavor,
Silere jubeat triſtis Alecto comas,
Stygemque nullo portitor conto eruat.
Quos certa geminis fata virginibus parant,
Induite vultu conjuges: trepidis tamen
Ignoſcite animis: demite infernas minas,
Et placida nullus ſacra concutiat tremor.
Veniſſe jam vos decuit. O ſegnes moras!
Iam jam atra frangam Tartara, & pacem impia
Turbabo noctis. Sæva ſi cogi placet,
Sunt ſæva nobis arma, quem vinci quoque
Voluiſtis, atris verba pejora inferis,
Et poſtquam ahena falce cubuerunt ſolo,
Ter paſſa Lunam germina. Hoc iſtis ſat eſt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Nimiumque ſacris. Plura ſi quærit furor,
Funeſtus atris ceſpes è tumulis adeſt,
Quem fulmen illa nube ſopitum ambiet,
Quæ me per omnes vexit incertam polos.
Hic hic in iſta veſte ſervatur cinis,
Pejusque quiddam, Dira ſunt, Manes loqui
Quæ timeo, dira. Terga naſcenti modo
Detracta puero, cujus eliſæ mea
Gemuere fauces dextera, in medium dabo.

Dum hæc proloqueretur voce geſtuque ad terrorem compoſito, lux paulo nitidior ſpeluncæ infulſit, magisque ac magis juxta lumen ventusque increſcebant; ut jam priores tenebras furto noſtro deſideraremus. Etenim cum anus miraretur quid votis ſuis moram faceret, forte in noſtram latebram contemplationem injecit, & rabido clamore incitata, At vos, inquit, dii perdant nefarii homines, quorum me prophanus jam aſpectus indignè trucidat. Tum contempta circuli ſui religione ad nos ultro advolabat, vel truculenta erecti oculi acie confectura jacentes, cum ingens ſimiarum numerus iter opportunè intercipit, & hæ quidem in mulierculæ caput inſiliunt, hæ argutis ſtridoribus ad limen fugientem proſequuntur. Nobis autem ideo reddita videbatur audacia, quia fugere poteramus. Etenim ut mediocris terror animum naturali conſtantia exarmat: ita cum violentius ſævit, interdum deſperationem ad ultimos impetus trahit. Igitur conſurreximus, ac veluti conveniſſet, in nos virgines, nos in earum ſinum mutuo terrore irruimus; cumque oboriretur ſæviſſimus veluti colliſarum nubium fragor, brachiis arctiſſimè conſtricti in terram procumbimus.

O dulcis fragor, O beatus imber,
O ſolatia plus emenda nobis!
Hoc ſemper pretio laboret ingens
Fulmen cudere Mulciber Tonanti;
Et nos in ſimiles bonus revolvat
Minantis pluviæ timor cavernas,
Hoc ſemper pretio, dii deæque,
Pejus Theſſalico furore carmen
Pulſet Tartara pallidamque noctem.

Præci-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Præcipuè Percas muliebrium aſtuum nequaquam inexpertus, tot blanditiis mulierem onerat, ut non ante conſurrexerit, quam ſolidam voluptatem auferret. Ego rudior, ut bis terque virguncula mea verbis inter riſum iramque trementibus deſævit, triſtem pudibundus victoriam invitæ conceſſi. Iam deſierat fulminis horror, jam repens ceſſantibus ventis tranquillitas magis formidabile antrum faciebat, cum ſe Percas itineris ducem præbuit, & ſpeluncæ anfractus ſubtiliſſimè diſtinguens tandem in aditum perduxit, ubi poſtquam mulieres valere juſſimus, quoniam timebant ne deprehenſæ facerent ſuſpicioni locum, non impigrè divertimus in aliam partem.

Mihi autem ſuffuſus rubor, ſudorque toto paſſim vultu deciderat; quem verecundia extortum, cum alia ratione exprimi Percas crederet: ſe vero fortitudinem meam laudare dixit, ſuadere tamen ut alias parcerem inſueto his officiis corpori. Quid enim ſi novus, inquit, imber nos in ſimilem ſpeluncam detruderet? quid ſi rurſus ineunda cum integris & valentibus pugna? Pudebat probitatem meam traducere, ſed & remedium in ſimiles caſus quæri placebat. Itaque neſcio, inquam, quid exiſtimes de mea fortitudine: ſed importunæ fœminæ pluſquam muliebris pertinacia ita meos conatus infregit, ut virum me non potuerim oſtendere. Non perſuadebam Percanti pudoris mei modeſtiam; ac poſtquam religiosè jurando fidem feci, dixiſſes iterum in ſpeluncam deſcendiſſe, & Hypogææ ſacris conterritum pæne effluenti animo linqui. Deinde ut admirationem in riſum vertit: mihi vero, inquit, quid accidit ſemihomo belliſſime? non eædem arces fuerunt expugnandæ? non extorquendum ab invita, quod ſibi non eripi doluiſſet? Flectebam in terram oculos erroris ſtultiſſimi pœnitens, & ad proximam aram Veneris indignationem deprecaturus, cum Percantem miſeratio mei ſubiit, &, parco, inquit, adoleſcentiæ tuæ: nemo præſtantior artifex, quam qui per errores ſuos doctus ante, quod caveret, quàm quod faceret, vidit. Tu modo intelige, nullum vatem extitiſſe diviniorem, quàm qui de puellis hoc oraculum cecinit:

Aſpera ſi viſa eſt, rigidasque imitata Sabinas,
Velle, ſed ex alto diſſimulare puta.

Quo propius expugnaſſes, eo ſegnior torpuiſſet defenſio.

Non audis urbes obſidionum initio civium diligentia muniri: captas non hoſtium ſæpius quam ſuorum manibus concidiſſe?

Audiebam avidiſſimè perquam utilia docentem, & quotidianis præceptis rudem animum poliebam. Sed inſtabat parum opportunus viator, qui diligentius viam præcipitabat, credo, quod cum ſolitudinis hominem tæderet, nobis oneri quam ſibi eſſe maluerat. Igitur ut commodè potuit exaudiri, Heus, inquit, juvenes, hæc via Baſilium ducit? certè, inquit Percas. Et vos in oppidum illud usque ad invidiam felix? cum idem Percas reſpondiſſet; quid igitur impedit, inquit, quo minus viæ tædium mutua humanitate fallamus? Nam & illuc non ſpectator tantum novæ felicitatis, verum etiam futurus particeps vado. Erexerat animos noſtros incertæ rei novitas, impetumque ſpeluncæ moras redimentem ſuppreſſerat. Itaque in medium receptus, veluti ne iret ſine ſermonibus via, perplexè rogabatur de Baſilianis, deque eorum ingenti fortuna. Non oportuit ulterius ſtimulos admovere homini in hoc ſponte jam imminenti, ut, quoties ſermo defeciſſet, illa ſemper materia faceret eloquentem. Nam & quod ſummum eſt loquendi incitamentum, amabat, & humilioris vitio mentis, cum omnia in miraculum traheret, quæcunque animum affectu diducerent, his alios etiam delectari credebat. Eſt, inquit, ut audiſſe vos arbitror, Acignius, vir integritate vitæ mirabili, cujus animus ad ſublimia quæque natus, rerum quas in uſu quotidiano habemus humilitatem deſpiciens, iis ſolis acquievit, quorum magnitudo vix ipſo cœlo caperetur. Tum is non animum modo imbuere vaſtis cogitationibus, ſed & familiam his artibus præſtantiſſimis erudire cœpit, nihil ineptius, quàm primam ætatem voluptatibus dedere, laborioſis exercitationibus natam. Vanum eſſe, earum rerum cupiditate torqueri quæ poſſint aut non haberi, aut cum habeantur effluere. Magnificentius atque illuſtrius contemni voluptates, quam admitti. His præceptis, & quod ipſius mores ſeverius etiam quàm verba familiam ad occultum recti tramitem ducerent, effecit ut apud ſe virtus domicilium conſtituiſſe crederetur. Tum omnes ſe in diſciplinam dare, omnes certatim aut opibus conatus optimos, aut conſilio, aut gratia, provehere. Quid multis? in tantum potentiæ faſtigium evectus eſt; ut iiſdem modis deprimi non poſſet, quibus erat elatus. Populum ſa-

crorum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

crorum & religionum terrore devinxerat. Iuventutis, quam ipſe expoliverat, ſtudiis ardentiſſimis efferebatur. Principes populi metu; Magnates Principum ficta benevolentia tenebat. Denique omnium ordinum vires, privatæ domus limine concluſerat. Deſcribebat civitatum gubernationes, magiſtratus, provincias, imperia, omni gravitate & ſapientia mandabat: domeſticas etiam privatorum controverſias ſingulari artificio componens. Etenim nihil tam ſanctè cuſtodiebat parietum fides, quod non ſanctiores mulierculæ efferrent in Acignii domum: aut ſervuli, quorum taciturnitatem pietas expugnaverat: ipſi denique liberi, cum eorum inobſervata diligentia latebræ omnes ſecretum proderent. Itaque nunc comiter, nunc aſtutè, modo paterna lenitate, modo majeſtate cenſoris, ſequeſter erat conjugum diſſidiis, deponendis inimicitiis author, ſocietatum, nuptiarum, fœderum, pietatis, ſcientiæ, juſtitiæ, virtutis omnis & religionis arbiter. Ex hoc oraculo, quem quisque quo tempore ſermonem habuiſſet, quibus moribus eſſet, quibus opibus, quo etiam inter penates genio, qua temperantia, qua libertate, noſcitabatur. Denique poterat orbis ſub hac diſciplina ad futurorum ſeculorum invidiam floreſcere, niſi ipſe ſuæ felicitati invidiſſet: itaque ubi quam ipſi extruxerant potentiam magnates timuerunt, omnia criminari, & in invidiam trahere, etiam benefactis, criminum ſpeciem obtendere, exterminare denique præcipitem Acignium velle.

Sed videt hoc, videt ille Deûm regnator, & auſis,
Sera quidem, manet ira tamen.

Imo ſtatim manifeſta ultione numen deſæviiſſet, ſtatim liberales diſciplinæ rudi ſitu & inculto inhorruiſſent. Nulla literis majeſtas, nulla hominum animis fides diutius ſtetiſſet: videbatur probitas exulatura cum Acignio, & jamiam uno tanti facinoris metu in jejunam ſterilitatem fœcunda ingenia degenerare. Itaque neceſſitas Acignium in gratiam reduxit. Ampliſſimo decreto juſſus eſt non fuiſſe nocens. O non amoris magis quàm veritatis vis ignea, ubique ſe prodens atque emicans! Ceſſit Acignio in gloriam maledicis ſermonibus fuiſſe violatum. Lana ſordidiſſimis ſqualoribus inquinatur, antequam purpuræ fulgor eam imbuat. Nec prius aquila fœtum agnoſcit, quàm dubitaverit agnoſcere.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Delectaverat animos noſtros libera pariter, & ſimplex oratio. Nam & nihil in Acignio non amabat, nec aliquid quod amaret, celabat animus, ipſius primum affectu, deinde noſtra patientia incitatus. Igitur in tantam familiam aſſcitus, quem, inquam, nomine Acignii non terrueris? quem non libera & potens ſervitus tanget? Hic ille, quaſſatis aliquantulum cervicibus, nihil me, inquit, iſta moverunt. Aliis gradibus in tantæ ſublimitatis cogitationem aſcendi. Nihil ultra mihi à puero placuit, quam eruditionis nomen. Elementa didiciſſe non memini: nec pœnitendi ſucceſſus ætatis initio acuerunt animum ad laborem. Quid verear confiteri jam in humilitatis diſciplinam me traditurus? ad annorum numerum decrevit ingenii vigor, ac ut ex Ammonis fonte prognatum diceres, cum maximè deberet caleſcere, rudis animi impetus obſtupuit. Quam non huic malo quæſivi medicinam? vota non ſuſcepi? Sed O Numen non audiendis interdum precibus, quàm differendis benignius! Hanc votorum frequentiam noluit niſi geminata felicitate donari. Animadverti nihil in Acignii familia honeſtis diſciplinis non excultum eſſe. Et primo in eam admitti nullos credidi; niſi quos jam ante illa bona ornaſſent. Tandem curioſus ſpectator notavi domus illum eſſe genium, ut inquilinos extemporaneæ doctrinæ ſpiritu afflet: veſtem illic dari non colore magis pullo, quam monſtris ac miraculis tinctam: ea vix ut temet incluſeris, eloquentia mentem elaborari, judicium induſtria. Denique quós ut deſpectiſſimo ingenio etiam infra me habui, jam in Acignii comitatum recepti celebrantur ſermonibus ſociorum omnium. Iis negant quicquam eſſe ſubtilius. Hæc, ne quid diſſimulem, ſtimulabant cupidum ſciendi; ſed incitavit vehementius res magno mihi nuper ſecreto credita. Hic cum moraretur, cœpimus familiarius inſtare, & prope velut eodem ſtudio tacti. Tum ille, non modo, inquit, promittebatur eruditio huic militiæ nomen danti, ſed mihi in ignorantia conſeneſcendum ferebatur, ſi tam egregiam conditionem temnerem. Dii multi nolunt ſibi ſacra fieri, niſi deſtinatis à ſe locis. Non in quolibet antro invenies Trophonii ſpiracula, neque barbarus ignis deos Græciæ delectat, & ipſa Ceres quamvis omnia ſuis muneribus velet, anguſtas ſedes religionibus occupavit. Muſis jam non eſt aliud ſacrarium, præter Acignii domum. Nec ſe modo intra illam ſemper ædem produnt, ſed & me hercle tantum. ibi

Oracu-

Oracula, ibi Themis, ibi Pegaſi liquor,

Vates ubi factus Apollo.

Quis alibi doctus? quis limata veraque elegantia cultus? Diceres barbariem ubique extra Acignii pomœria eſſe, & inceſtare magis Muſas quam colere. Iam ipſi prioris ævi ſcriptores,ut ſubmittunt victa domita capita? nullibi medius fidius locum invenient, niſi cum pipere, aut ficu, aut paſſis in Martium uvis. Prodeunt diſciplinæ omnes meliore cultu, & ſeu politicæ, ſeu ruſticæ rei, ſeu patrum memoriâ & factis è pulvere excitandis, ſeu cœleſtis, ſeu terrena, ſeu aquatilis doctrina ſit, non erit alius quam delicata ferant ingenia, præter Acignii vernas, etiam literaria bella tanta conſtantia gerentes, ut & veneficas tenebras ſola face & ſtylo armati intrent, & Romanas acies in ordinem ac veterem diſciplinam religioſa ſcrupuloſitate digerant. Cum excidiſſet imprudentius mihi riſus, timeremque ne quid in me odii conciperet ad Acignium iturus; Quis mortalis, inquam, non rideat oblata felicitate non utentes, nec magis fortuna propria lætos, quam irata ſeveraque triſtes? quotus enim quiſque eſt quem hæc moveant? quis tranſit in familiam tantæ ſpei, & in qua non modo docti omnes, ſed extra quam nulli? Tum ille, fatum, inquit, illud eſt ætatis noſtræ luctuoſiſſimum. Sed pomaria vides non ſua magis pulchritudine capere tranſeuntium mentes, quàm artificioſo rubi examine tuta ſpem fructuum domino conſervare. Laboribus, divitiis, pæne libertate emenda eſt illa quam poſcimus felicitas.

Dum hæc proloqueretur, jam ſe aperuerant Baſilii faſtigia, & ipſe ſublatis manibus hoſpes adoraverat locum, faciebatque quod expeditiſſimi curis elegantibus jocis traducerent. Sed notaverat Percas afflictum me novis curis, quas nec dum ego adverteram, Nam & pallebam interdum, & improviſa ſuſpiria laborantem animum prodebant, nec jam ſemel imprudenti vultus exciderat. Itaque ſolicitavit pollicem meum, ac ut ſibi conſtare venam ſenſit, & mentem arcano morbo quati, me hilarius interrogavit, vellemne etiam ad Acignium ſecedere? Cum ego ſubriderem; immo, inquit, eremum, ut exiſtimo, malis, & ſpeluncam duobus internitentem aſtris, quorum pulchritudine jam in limine fati hærentes ad jucunditatem vivendi redimus. His dictis, ſuſpen-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

dit animum, fecitque, ut longa cogitatione morbum meum quærerem, qui fallebat adhuc inexpertum, & perplexis ſe tegebat ambagibus.

Etenim virginis illius ſpecies, quæ mihi pæne ſortito in ſpelunca obtigerat, perambulabat animum meum, & imbuebat affectu tenerrimo. Nec aliud tamen ſuggerebatur incertiſſimæ menti, quàm quod humaniſſimam puellam offendiſſem. Nunc licentius egiſſe metuebam, nunc ſubruſticum meum pudorem accuſabam; nutus denique omnes atque vultus, tanquam iratæ mihi mulieris longa æſtimatione penſabam. Hæc aſſiduè anxio morſu me carpebant, & lancinabatur animus inutili pœnitentia. Igitur poſtquam in urbem pervenimus, vix etiam Percantis colloquium ferens, quærebam miſeriæ meæ ſecretum, quo me affari, & objurgare dolorem liceret. Itaque dum cultum noſtrum in ſtabulum reponit, furtim ſubduxi me, & in proximam latebram conjeci, cœpique graviſſimè accuſare perturbationem jam ſe magis magiſque prodentem, nec ſilebat intra me diſcors affectus; & prope vocalis Tragœdia ſe quærentis, nec invenientis animi ſubmovebat erumpentes ſingultus, & in hunc modum eloquebatur: Quam antea non videras, cujus etiam te nefanda curioſitas offendere debuit, ut te ſic imbecillem torqueat? eſto, ſit irata, ſit averſa; conqueratur de injuria, ſi quam merito ſuo accepit: cur hoc ægrè fers? quare indignum maceras? Itane parricida! quanta timiditate peccaſti, tanta nunc audacia excuſas ineptiſſimum ſcelus? His dictis attentius hæſi, mihique videbar intueri, ſi quid turbatæ mentis confuſio ſuggeſſiſſet. Ac tandem id placere viſum eſt, quoniam ad ſumma & improba vota non erat aditus, in ſecundis hærendum. Satis fore ſi ignoſceret errori meo, ſi illi cogitationes meæ palam eſſent, denique ſi amaret, licet fortaſſe nunquam ad oculos & aſpectum reditura.

Eia tollite perfidum, rebellem,
Eia tollite perfidum puellum,
De matris niveæ ſinu puellum,
De matris niveæ oſculis amorem.
Eia lictor ades; ferox ſevera
Venalis jaceat puer ſub haſta;
Cui ſimul fuit & diem bibiſſe,
Et noſtras avide ebibiſſe venas.

Si

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Si quisquam Scythicis adeſt ab oris,
Si quis Mygdonias reliquit undas,
Aut de littore venit Occidenti
Mercator rate vectus huc avara,
His brevi pretio relinque, lictor,
Illum, quem pretium putabo grande,
Si noſtris procul amovent ob oris,
Emant inſidias tyrannulumque,
Et quotquot mala trux, ferox, ſceleſtus,
Sua continet ampliora mole.
Nam quid (Numina) ſi Cupido noſtris,
Si noſtris adolet Cupido terris,
Et prima modo tam potens ſagitta
Dehinc cuſpide ſaeviet virili?
Ibis per Scythiam ferox Cupido,
Aut per Mygdonias ligatus undas,
Aut in littore ſervies cadenti.
Ecce ut ejulat, ut latus tenellum
Suſpirans quatit. Audiit minantem:
Puer, parce tibi, & timere ceſſa:
Puer, parce mihi, Deos deasque
Iuro, jam mea jam reſedit ira,
Nec te frigida jam tenebit Arctos:
NecArteſia te videbit unda,
Pulchro vulnere languidos ocellos
Pejus veſpere deprimens propinquo,
Aut te vix propriæ facis capacem,
Eoo poſitum nimis ſub axe
Vret publica ſentietve flamma.
Has una redimes, proterve, pœnas,
Has una redimes, puer, ſagitta;
Si pectus Dominæ meæ tenellum
Prorſus cuſpide ſcindit incruenta.
Tum qui me modo ſauciavit ictum;
Tum dextram venerabor, & ſecundo
Optabo nimium perire telo.

Poſt hæc veluti læſæ mentis inſomnia conſurrexi, & Percantem quærere cœpi. at ille jam in diverſam partem abierat, & curſim per urbē delatus, interrogabat omnes ex veſtium mearum notis, ſi quis errantem conſpexiſſet. Tandem ad Aci-

gnii domum venit, ibique præcluſis foribus diutius hæſit, donec oſtiarius, qui jam cellam deſtituerat, multis clamoribus & importuno pulſu arceſſitus, quadratum in medio oſtio cancellum laxat; ferreisque maculis intendens oculos, negavit fas eſſe quemquam admitti poſt vigeſimam primam diei horam, præcipuè, inquit, noſtris hodierno apparatu feſſis; quippe qui in craſtinum ſolemne ludicrum meditati, ſomnio intermiſere laborem. Hac repulſa accenſus Percas, ut non erat iracundiæ bene potens, neſcio, quibus verbis ultus eſt abeuntem, & in ſtabulum ſe recepit.

Interim cum cænulæ officium ancilla ſtrenuè exequuta thoros & menſam ſterneret, profuſo ſudore madidus, & parum compoſito ſpiritu domum redii. Quippe quem lapidibus tota urbe exceperat petulans laſcivia quorundam adoleſcentum, qui excoli ab Acignio ferebantur. Illi primo contumelioſè peregrinum cultum irriſerant, ac cum ædiculam quandam prætermitterem velato capite; jam non contenti perſtringere advenam maledictis, tanquam intraſſem in Lycei Arcadici penetrale, deſævieruntlacertis excuſſiſſimis, & lapidum veluti nimbo aërem condiderunt: At ego libertatis etiam memor, quam mihi olim dementiæ ſpecies dederat, è fuga in prælium converſus, remiſi graviſſimam molem, & anteſignani caput fregi. Ea res impetum furentium ſtitit, cum omnes in jacentem intenti, pars tollerent, pars ſiſterent ſanguinem, plures turbarent. Ego interim delapſus ad ſtabulum devolo, & laudatas inſigni fortitudine manus, cum adhuc ex pugna calerent, gelida perluo, non ſine Percantis riſu, qui lepidè interrogabat, an in rivales meos incidiſſem?

At vero cum deſeſſi conceſſiſſemus in triclinium, redeuntibus ſubinde curis angebar, & amore animum in ſpes vanas erigente, vagis & inanibus commentis producebam ſollicitudinem. Itaque nullius rei diu patiens perambulabam cubiculum, & cruda vulnera cauſabar, quia pluribus locis occipitium ſaxis pueri pertuderant; cum interim ad oſtiolum noſtrum muliebre inſonuit murmur: egoque audaciam fingere cœpi, ſi, quod omnino ſperari non poterat, mihi dominam & pœnitentiæ locum miſericors fortuna reddidiſſet. Etenim quo ab illo diſcrimine magis aberam, eo ſuperbius ſecura gliſcebat audacia. ac ut Homericus canis, fugientem fortunam latrabam, & venientis imagine terrebar. Sed poſtquam laxatis foribus evaſit in cubiculum mulier quædam cultu mediocri,

unoque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

unoque comitata puero, tum ſoluti poplites corpus exanimum demiſiſſent in terram, ni maturè velut intermiſſam cœnam repetens, pulvino demerſiſſem timidiſſimum caput. At illa, dimiſſo ante puero, ſalvere nos juſſit, nec mirari quod intraſſet ad nos audacius: ab iis ſe mitti, quæ amore ac benevolentia jus familiaritatis meruiſſent. Hæc non ipſe Percas immotus audiverat, & noſtrum jam iter pluribus credebat monſtris, quàm lapidibus notari, cum mulier ſoluto ſinu exilitatis exquiſitiſſimæ pixidem mihi ad miraculum ſurgenti admovet; &, rogo, inquit, non es Euphormio? Cum me eſſe non ſatis conſtantibus verbis retuliſſem, timuit falli, & trepidantem iterum confeſſionem extorſit. Sericum erat tenuiſſimum, purpura recoctum, quo pixis revincta aureæ cælaturæ rubeum fulgorem admiſerat. Artificium autem mirabile, ut, quocunque illam verteres, eædem oculis ſpecies ſubjicerentur. In ea emendatiſſima Cupidinis imago Apollinis contumaciam duplici telo ulciſcebatur. Hinc aureus Phœbus, iſthinc plumbata Daphne, omne præſidium collocaverant in pedibus, & ipſe gemmeos vultus Amor contrahens, matri ſuam victoriam puerili ſimplicitate narrabat. Illud præcipuè ſtupebam, quod per rarum ſericum facillimè admitteretur acies, ut ubique tecta pixis videretur, & ubique nuda. Circulus præterea ſuperioris partis eminebat tam commodè, ut imaginum gratiam divideret magis quam frangeret. Quodque rariſſimum eſt, elegantis doni moles maturæ avellanæ menſuram non implebat. Tum mulier frangere ſericum juſſit, & interiora ſcrutari. Erat autem vaſculum emortuis formicis, & jam ad fœtorem ſolutis plenum. Quod non magis admiratus ſum, quàm effuſam in riſum eam, quæ dederat, pænè obliviſci modeſtiæ, & complofis manibus non ſemel repetere, *Illic te leges*. Tum Percanti litteras tradit, quarum ejuſmodi erat exemplum. Neceſſitudinis mutuæ credidi, ne te mirabili nuncio fraudarem; quod eſt ejuſmodi, ut non niſi mea fide tibi credibile eſſe poſſit. Nondum erepti è conſpectu noſtro amantes oculos fallebatis, cum ingens ſtupor nos avertit à contemplatione tam jucunda. Quippe laceratum cadaver, & in hoc vix integrum ut fuiſſe corpus noſcitaremus, ſparſis huc illuc fruſtis ſemel atque iterum lubrica veſtigia everterat; cum cruentum ſolum notavimus, quaque deficiebat ſanguis, omnia velut recenti incendio tegi: trabem etiam, cujus faſtigium curioſè acuminatum detruncatis Hypogææ veneficæ cervicibus premebatur.

Frons

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Frons incultiſſimis ſulcis minax nihil omiſerat de viventis feritate, nec facile dixiſſes, an plus truculentiæ in viva fuiſſet, quàm horroris in mortua. Ideo Veliam meam, fideliſſimam mulierem ad te mitto, quæ oret ut in ſpeluncam reditu maturato divertas. Ibi conſilio tuo, & induſtria utar. Soror mea lepidiſſimum munus contubernali tuo miſit, & fortunæ ſuæ conveniens. Vale. Erat autem ſubſcripta Epiſtola tribus litteris inter ſe propè confuſis. *I. L. A.* nec aliud in cera, quàm monetæ publicæ forma.

Perlectas ille cum oſtentatione affectus litteras mihi in manus dat, cœpitque à muliere quærere communis dominæ nomen. At illa hominem elegantiſſimè riſit, &, neſcis inquit, cæcum eſſe in his regionibus Cupidinem? Reſtitue imprudenti oculos, docebis alis uti, & profugiendi libertatem. Quid amicam optimo gaudio ſpolias, & quod eſt in voluptate potiſſimum, noctem atque furtum ingratiſſima mente detrectas? Tam audacter prolocutam, & jam rarioribus velis obducentem nequitiam, intenti aſpiciebamus, cum illa repentè leves & nitidos vultus in laxiſſimam ſenectutem vertit. Crederes Menelaum ſciſcitari à Proteo iras cœlitum & tempeſtatum vices; tam repentè nova frons loquentem immutavit. Nec expectavit ſtupentium voces, ſed trementibus, & ad ſupplicationem componentibus timidiſſimos vultus, me, inquit, me ipſam poſſetis agnoſcere? Aut putatis, eadem ruina quæ Hypogæam abſtulit, omne illius artificium cecidiſſe? Et animis novas ſpecies inducimus, & frontibus; nec felicius inveſtigabitis dominæ meæ limen, quàm aut Ceres, aut Inachus, amiſſos liberos quæſiverunt. Si tamen homines eſtis, id eſt, ſi agnoſcitis ſuaviſſimæ mulieris imperium, date fidem in conſciæ ſpeluncæ ſecretum poſt diem ſeptimum redituros. Cum ita quaſſarentur capita noſtra ut annueremus, egreditur cubiculum, & in equum qui ad hoc pro foribus ſtabat, attollitur.

Nobis autem excitus à muliercula terror cum profuſum ſudorem paſſim moviſſet, tamen poſteaquam diſceſſit, & ſoli conſtitimus in acie, creſcentibus ſubinde animis in profuſiſſimum riſum ceſſit. Sed præcipuus erat ſermo de mea pixide; quid hoc callidæ puellæ commentum deſignaret. Cumque multa invicem diſputaſſemus, tandem in Percantem conſenſi. Volebat autem ſpeciem meam, quæ non ingrata virgini fuiſſet, per cælaturam amatoriæ imaginis pingi. At quoniam eidem ineptia mea perſuaſeram, effœtas intus & funeratas vires eſſe,

ideo

ideo plenam emortuis formicis pixidem Naturæ mendacium arguere, quæ interna vitia tanta ſubtilitate texiſſet.

Sed omnia trahebam in alimentum flammæ, & propè iraſcebar ſocio meo, qui tam docili febricula exæſtuabat, ut ſive tepeſcere morbus juberetur, ſive mori, audire poſſet imperium. Diceres nos è navicula recens egreſſos, & illum qui mari paruiſſet, durius torquenti ventriculum, compoſitos humores in littus extuliſſe: qui autem repugnaſſem elicienti pelago, demum in arenam dimiſſum, gravi capite, laſſisque veſtigiis, reddi aquam, mihi petere, ut ibi medicinam quærerem, unde morbum hauſiſſem. Verum hanc inter nos ſeditionem gravior tumultus compeſcuit. Quippe furentium hominum armato concurſu ædes inhorruerant. Paſſim audiebantur diſſilientium portarum caſus, & aſperæ minantium voces, & ipſa nox per ſe formidabilis inanibus omnia terroribus auxerat. Igitur exſpectabamus venientis procellæ ſævitiam: certi, quoniam nos in theatrum ſuum fortuna produxerat; noſtras etiam eſſe in illa fabula partes. Ego vero totius mimi argumentum eram, qui puerorum lapidationem remiſſo ſaxo compreſſeram. Inciderat enim moles in nobilem puerum, & timebatur vulnus altius intromiſſum, quàm ut ſolæ carnes ſauciatæ eſſent. Iam Acignius apud Dictatorem municipii intervenerat, & religionum authoritate civilem armaverat vindictam. jam irruperat Dictator, in triclinium noſtrum, ubi omnibus ad furorem tumultuantibus, Tune es, inquit, litterarū prædo, qui omnes deos & homines uno facinore violaſti? Niſi litteras nominaſſet, crediderim etiam à virgine miſſum. Sed poſteaquam invidiam intellexi, non ſuſtinui dimittere ſupercilium, quod erexerat conſcientia laudatiſſimi facti: cujus rationem cum cœpiſſem reddere, barbara heu inimicorum rabies non potuit innocentiam audire. Præcipitem exturbant de thoro, manusque vinculis ſtringunt, nec proficiebam juſtiſſimo planctu, cum provocatum ac invitum in pugnam deſcendiſſe clamarem. Me quoque vulneribus affectum, & utrinque vindicandam pari ſeveritate audaciam. Sed cauſa eſſe non potuit, ut in patricium juvenem, & Acignii ſtudioſum, inſurgerem. Præcipuè Dictator officioſam iram egregiè fingebat; & ſe vero ſceleris mei vindicem, ſe alumnum & cultorem juſtitiæ affirmabat.

At Percantem primo rei novitas poſuerat extra ſe, ut interdum tacitè quæreret, veris ne caſibus, an per inſomnium

ageremur

ageremur; interdum contumacius inſurgeret in publicos ſervos, & ſublatas in meam perniciem manus ſui capitis periculo averteret. Mox ut fuſtium acerbitas ſanitatem mentis revocavit, & ſibi quoque intellexit parari vincula, non inultum hoc erit, inquit, domino meo Callioni. Putares revelatam Perſei parmam, & omnes pluſquam lapideo frigore obriguiſſe. Ita cunctis & animi, & manus ad Callionis nomen ceciderant. Quod ut ſenſit callidiſſimus Percas, manicas meas feriens, eas etiam jurabat Callioni impoſitas eſſe. Iam miniſtri lentius ducere, jam mitius imperare Dictator cœperat, & ego aperto circumſtantium murmure probus eſſe, cum Acignio nunciatum eſt Callionis eſſe ſervum, quem authoritate ſua læſerat.

O quæ ſacrilegas, prius relicta,
Terras filia deſeris Tonantis,
Nunc, Aſtræa, feros remitte vultus,
Nunc lenis magis, & magis ſerena,
Iam te protinus, O potens virago,
Iuſtis omnia cultibus reducunt.
Nunc eſt dignus honos, tuoque dignos,
Diva, numine nunc habes parentes:
Nunc ortam ſacra fama confitetur
Regum ſanguine, divitumque tectis,
Et penatibus inſerit potentum,
Et ne non pia jam colas parentes.
Quod diti placet, aut placet potenti,
Aſtræam loquimur jubere factum.

Tum Acignius ad me ſumma celeritate contendere, tum aſpergere accuſationi fucum callidiſſimis excuſationibus cœpit. At magiſtratum major inceſſerat perturbatio, cum & ſermones hominum timeret, ſi tam facilis machina evertiſſet ſententiæ robur, &, ſi perſtitiſſet, Callionis potentiam. Sed aſſuetudine peccandi ſuccreſcunt ipſis ſceleribus excuſationes, & animus in flagitia promptus in expedito commenta, velut ſceleratæ vitæ cuſtodiam, habet. Itaque non multum moratus, neque, inquit, juſtitiæ quicquam nego, neque Callioni aliquid dabo, quod vir integerrimus ſibi datum poſſit iraſci. Vtinam non audiſſemus tantum nomen; ut ſponte liceret eſſe juſtis. Nihil fallo; ſed niſi provocatus pugnaviſſes, niſi tuam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

cauſam vulnera peroraſſent, non impunè tuliſſes hanc feriendi licentiam. Sed audi, fortunam in te hactenus, non ſcelus, punii. Non oportuit populum levari fortuitorum terroribus, ne graſſandi licentiam inulti prætextus oſtenderent. Itaque habet à me Callion neque neglectam judicandi conſuetudinem, & gaudere me nullum fuiſſe ex ipſius familia, ira Domini, meaque ſeveritate dignum.

Sed jam in familiaritatem deſcenderat Acignius, & mira humanitate invitabat in craſtinum ad publici celebritatem ſpectaculi. Iam etiam ex vulneribus ægrum ad thorum deduxerat, ac blanditiis omnibus obſtinatum animum expugnabat: peperciſſemque forſitan, niſi cervicibus in ſpondam inflictis vulnera recruduiſſent. Præterea ſero conſenſerat in iram animus, & in ſylvis, quo difficilius molitur imber ramorum textiles nexus, eo pigrius admiſſæ aquæ ſtagnant.

At vero poſtquam tempeſtas in ſerenum tranſiit, & defatigatas mentes denſior ſomnus obſedit: terribilem fortunæ luſum, qui nos tota die verſaverat, nocturnæ imagines reddebant; ut infeſtior ſibi eſſet ipſe animus per miras cogitationes ſe terrens, quam fuiſſent externæ formidines: donec tympanorum ac tubarum clangor ſub rubentis Auroræ fugam inquietum ſoporem excuſſit, meque ad paratam ab Acignio ſcenam cum Percante adduxit. Sedebat mihi proximè modeſtiſſimus ſenex, cujus cum humanitatem libaſſem, ingemui, fortunam ejuſmodi moribus meam patriam invidiſſe. Nec difficilis fuit ſimilium morum conciliatio, nam & ſecretus impetus invitabat ad amicitiam, & orationi neſcio quis genius inſinuaverat fidem. Igitur nondum compoſito aulæi tumultu ludimagiſtrum ſpectabamus, qui nudis fere ad cubitum lacertis nunc firmabat orcheſtram, modo ſcenam, & verbis ad anhelitum expreſſis, hortabatur actores, hic regiæ meminiſſet gravitatis, ille muliebris pertinaciæ: riſum, lachrymas tenerent, & impoſitos mentirentur affectus. Interim optimum ſenem rogabam: num ut audiveram in Acignium conſenſiſſet omnis virtutum familia; num in verticem integritatis hominem Gratiæ manu duxiſſent? Hic ille

Suſpirans, imoque trahens à pectore vocem,

Et vero, inquit, ducebant. Quodque juſtius indigneris, non inviæ rupes, non aſpera cautium malignitas, auſpicata compreſſit veſtigia; ſed exiles ſtipulæ ſuſtinuerunt perſonam robuſtiſſimæ molis. Diceres domiti exercitus inanem umbram

victo-

victorem animum terruiſſe. Ita fuſo vitiorum examine non potuit ſuſpicionem vitiorum fugere. Vanitatis, ambitus, aviditatis in republica, in re litteraria reprehenditur. Cur non tollit ſuſpicionem? cur non extinguit incendium, quod illius famam invidioſis criminibus urit? Denique cur non mulcet, aut cur homo videri timet, & interdum erraſſe? Crederes cum illius actis cælitum decreta convelli, neque ſe quicquam à Numinis cauſa eſſe ſejunctum. Mirandum porro eſt infeſtam Acignii, (injuria credo) ſed infeſtam ſuperbiæ crimine famam, qui diſcipulum pænè nunquam dimiſit non ſuperbiſſimum, aut qui aliquem ultra ſe, magiſtrumque laudaret? Quanquam & illius gloriam plerumque corrumpunt, qui omnia ejus dicta factaque in miraculum trahunt: quoniam hac ætate ſic vivimus, ut quem factiosè laudaveris, huic ſeu invidia, ſeu contra ſentiendi ambitione ſis iniquior. Ac ne ſit aliquid in Acignio non inſolens, quam amici famam evertunt, imprudens inimicorum furor alit, dum calumniandi licentia juſtiores querelas enervant, & ineptis criminationibus veriora indicia deſtruunt.

Dum hæc proloqueretur, tantum ſilentium totam domum occupaverat, ut altiore Sigalion excipi nunquam poſſit. Itaque ad ſcenam oculos convertimus, quam decorus adoleſcens perambulabat, qui fabellæ argumentum pandere cœpit, verſu non multum delicato. Fingebatur autem juvenis, fortuna & ingenio illuſtris, paternis bonis ſolitarium deſerti prætuliſſe ſilentium, nec ſanctiſſimas matris lachrymas, nec Principis authoritatem religioſi cœpti fregiſſe conſtantiam. Nihil illo venuſtius, ſi fabula Roſcios inveniſſet: ſed omnes ad pedum numerum humeros torquebant, omnes fictitiis vocibus corrumpebant naturalem gratiam, & trita ſæpè barba inſolentiam teſtabantur aſcititiæ majeſtatis.

In illis deliciis optimam lucis partem conſumpſimus; tandemque digreſſus ex moleſtiſſima ſchola, viam ad Fibullium cum Percante exorſus ſum. Ac ubi extra Baſilii munimenta conſtitimus, tum ſolutiore gaudio ridebamus pridianæ lucis prodigia, & memorabiles tot moleſtiis caſus, ex quibus nihil præter paucula in occipitio meo vulnera duraverat. At vero nihil eſt diuturnum, quod ſit extra fortunæ conſilium. Etenim Fibullius ad interitum æger marcentem familiam ad poſtremam ſolicitudinem deduxerat, noſque ab ipſo gaudii limine triſtitia veluti fugitivos revocavit.

Sed

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Sed mirabar hominum genus totis Fibullii ædibus converſari, imperioſum, triſte, ſeverum, qui nec ingemiſcebant ad familiæ planctum, & frontes ad triſtitiam arte magis quam ſponte contraxerant. Quos ut Medicos ſæpius appellari audivi, non prius interrogare Percantem deſii, quam intelligerem omnem religionum differentiam in tres partes eſſe diſtinctam. Hos appellari Priſcos, illos Novates, tertium genus Medicorum eſſe, ſed potentiſſimam factionem Medicorum jam latiſſimè dominari: ut quod Spartacus regnum concupiverit, iſti ſervi occuparint. Iam procerum partem, jam Magiſtratuum, eruditorum etiam greges totos conſenſiſſe in Medicorum ſcholam, hæc & talia ſentientem: Aut Numen ſolis terroribus fingi; aut ſi eſt aliquod, omnia permiſiſſe diſpenſatrici naturæ: animum ita corporis domicilio inſinuatum, ut extra illum carcerem non duret: denique religionibus ſicut veſtibus utendum, de quibus & conſuetudo & ipſa vulgi inconſtantia judices ſedent. His inſtitutis docti facillimè peccant in hominum vitam, & novis experimentis radices omnes ac metalla tentant, nec perniciem hominum æſtimantes, nec numinis iram.

Igitur & Fibullium clades eadem affixerat, cui ad vulgarem morbum inſolentia remedia quæſiverant. Etenim quos emulſerat humores vena ad ſiniſtrum renem pertinens, vis lienis ignea paulatim addenſaverat, ut omnem renis latebram coctilis & acuminati lapidis rigiditate compleret. Nec acerbos dolores ante crudelis fœtus moverat, quàm exercitationis vehementia è naturali receſſu excuteretur in ureteri anguſtias, nunquam hiatu tam immani ſua ſponte patentes. Tum autem ſæviſſimi mali atrocitas tam ventriculum ſupernè exonerabat, quam alvi libertatem compreſſerat. Cumque ad veſicam carneæ fibræ cum expellente natura pugnarent, illa in concepti flatus ſuſpicionem veniebant. Igitur medicamen infuſum eſt inferius, & omnia in alium forte morbum valitura tentabantur.

At præcipuè nefarius Ambrax oppugnabat adhuc vitalem Fibullii naturam qui præceptrices Medicorum chartulas, temerè in eorum officinis diſſipatas, qui diluendis medicamentis præſunt, vigili ad ſcelus cura coegerat, ac in ſecretam deinde merſerat urnam, paternæque artis temptor medicinæ ſcientiam mentiebatur. Tum ut interrogabatur de morbo, munitis diligenter foribus, verſabat manu vaſculum, &, eſte, inquiebat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quiebat, ſortes nuſquam Præneſtinæ, vel Lyciæ; ac præſcriptum, quod voluentem manum primùm impleſſet, ægris etiam formidoloſius, quàm eſt periculum ſontibus, ad pharmacorum magiſtros mandabat. Sic ut interdum nefarias manus atroci cæde pollueret, interdum fortunæ temeritas pro prudenti conſilio eſſet. Sed non litaverat Fibullius imprudentiæ. Nam Ambracis chartula dictavit ova ad ignem bis cocta, & veterrimi piſi eliquatam viſcoſitatem. Præterea deambulationes raras juſſerat, & oſcitantem ignaviam molli thoro fovere. Quæ omnia naſcentem in Fibullio lapidicinam ita duraverant, ut aſſidui cruciatus moriendi ſolatium quærerent; quod procul dubio ſolviſſet hominem tantis malis, ſi aliquid guſtaſſet de Callionis portu.

Non tenuit lachrymas mitiſſimus Percas, & miſerrimam domum ſublevavit gemituum ſocietate. Sed mea ſors erat duriſſima; quoniam certam opem negare Fibullio videbatur à mea humanitate alienum: & ſi remedium, quod in illum morbum ſtrenuum noveram, tentaſſem, timebam Medicos, tum etiam Callionem, denique ne non haberetur fides ignoto. Tandem vicit miſericordia nimis prudentes metus, propiusque ad ſtratum accedens, O vir, inquam, propenſiore fortuna digne, quàm nunc averſa eſt, aude ſanari. Da remedio quod affero triduum, & ſi ad votum meum ſanitas non reſponderit, illius iracundiam meo capite depreceris. Mola vittisque victima mactari non abnuam. Exhorruit ad hæc dicta Percas, & de Callionis poculo ratus loqui, meo capiti, quod ego in ſuccidaneum dabam, juſtiſſima ſuſpicione timebat. Sed Fibullius, quàm non, inquit, hæc promiſſa nova ſunt? Apage hæc ſecreta naturæ, & tot modo nati medici, vanam ſpem, ac inania verba, æternis miſerorum cruciatibus, & indigna mercede vendentes. At ego, crede, inquam, domine, ampliſſima erit merces homini tanto benè feciſſe, neque ſolum pro tua mihi valetudine, ſed pro mea etiam ſalute laborandum eſt. Si fallo, nec poſſim declinare familiæ tuæ impetum, nec domini mei iram. Tum ille, poſtquam aliquantulum dubitavit, interrogato etiam de meis moribus Percante, ut acerbitas mali cogebat, tentare igitur remedium juſſit, quod vel ipſius corporis ruina morbi pertinaciam expugnaret.

Hac facta poteſtate in proximum montem ſecedo, illamque partem, quæ tum imminentis jugi vertice, tum virgultorum & fruticum humili faſtigio, maturius umbrabatur, curioſa ſedu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſedulitate luſtro. Reſpiciebat locus Aquilonem, & ut erat declivis, fluente paſſim per imbres humo aridis tantum lapidibus ſternebatur. Hic terna geniculatione Æſculapio votum feci, ſi ſanaretur Fibullius, barbam auream ex proximo reſtituturum peculio, qualē Dionyſius ademit. Crederes deorum etiam ſuffragia emi. Nam ſtatim notiſſimam herbam oculis meis ſubjecit Æſculapius, quæ calculo bellum indixit multo felicius, quàm aut Veratrum amentiæ, aut vulneribus Aſciros. Hæc lanceatis foliis, piloque ita brevi, ut pænè curioſos oculos fallat, crenis denique tenuibus, & ſæpè in obtuſam ſpeciem oras ſecantibus, mediocriter aſſurgit. Radix cauliſque lignea, ſubtiliorem ſuccum in herbam transferunt. Planta ad ingenium terræ nunc cubitalis, plerumque eminentior; inſigne faſtigium floribus ad examen turgentibus cingit, & Virgæ aureæ eſt nomen, ſive quoniam aureæ ac pænè divinæ virtutis eſt, ſive quod præſtantis metalli colorem exigui floris venuſtas æmulatur. Cæterum contuſum in renibus calculum in innoxium pulverem ſolvit. Non in latere, non in veſica dolor: adeo ut tam facili remedio pudeat calculum timuiſſe. Etenim in hyemem ſiccatur æſtivis umbris planta, & ubi gravitas lateris coeuntem morbum præſagit, aureus pulvis ad drachmam mero delibutus ſumitur, ſive ovo leviſſimè coćto permixtus.

Sed mihi non erat ad manum tam precioſus pulvis. Itaque recentem adhuc herbam jubeo Fibullium mandere. Nihil eo die viſum eſt ad morbum feciſſe medicamentum: ſed biduo deinde repetitum, ſupra fidem eſt quàm egregiè refellerit acerbiſſimum morbum: ſordidus pulvis abundè veſicam exonerabat, cœnoſumque ſaccarum pænè ſanguinis imagine pingebat.

Jam ventriculo robur redierat, jam corpori toti vigor, & mihi ad perfećtionem artis medicæ ſola deerat laurea, & emptitii teſtimonii liber, cum à Callione redduntur Percanti litteræ, ſe à Principe ad Labetrum mitti, ea pompa quæ utrumque deceret. Nos quàmprimum ſequeremur, vel ad Fibullium, ſi conſenſiſſet, laturi poculum, vel adornaturi magnificæ domus ſuperbiam. Tum à Fibullio epiſtolam ad Callionem impetro, qua ſe ingenti miraculo ſanatum confirmabat, & quoniam ſemel Numina curam egiſſent ſuæ valetudinis, nolle ea offendere alieni auxilii mixtura. Igitur gratiam habere oblati medicamenti, & ipſi præſenti aliquando plenio-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

pleniores habiturum. Timebam enim, ne Callioni, ſi reſciſceret Fibullium mihi ſanitatem debere, videretur indignum, prælatas meas artes illi medicamini, cui commendando etiam me miſiſſet.

Me autem cum in ſecretiorem thalamum Fibullius evocaſſet, ſemovit arbitros, &, Euphormio, inquit, nec tu ignoras quid tibi debeam, nec meriti tui magis quàm ego es conſcius. Itaque diu deliberavi, quo me dono exſolverem; nec præſtantius inveni munus, quàm ſimillimam tui partem. Tum mulierem advocat ſupra politiſſimas imagines cultam, quodque auxerat formam, tenera ut videbatur verecundia & pudore confuſam. Et, ſi mihi, inquit, credis, Euphormio, uteris beneficio & voluntate mea. Puellam hanc, cui dudum perſuaſi ne injuſſu meo nuberet, trado. Integerrimam mentem, & ſuo corpore dignam, honeſtæ frontis timiditas ſpondet. Ego vero dotem dicam, quantam capere aut agnoſcere tuæ conditionis homo poſſit. Hic ego nonnihil tam eleganti forma motus, tamen inſidioſum munus timebam. Et ſi abeſt, cogitabam, fallendi animus, cur hæc ſecreto peraguntur? Deinde quam ad manum hæc puella de occultiſſimo thalamo producta eſt? quam inſolens, ut ſine flammeo, ſine aqua, ſine ſolenni igne, abſque vittis denique & matronis verecundiam mulcentibus tranſeat in alienam familiam virgo? Hæc moleſtiſſimis cogitationibus ſcindebant animum, & præterea quod conſilio tempus non permittebatur. Erat etiam menſis Majus, quo tempore nuptiarum omen perhorreſcebam. Igitur ambiguo aſſenſu cogitabam ſic hominem non lædere, ut neque me laqueis, ſi qui eſſent, impediendum producerem. Certè, inquam, domine, parum amas puellam, quam pro nuptiis in contubernium mittis. Quid amplius irata Omphale à Lydis exegit, quàm ut ſervis ingenuæ miſcerentur? Itane? inquit, neſcis ſplendidiſſimam libertatem in virtute poſitam eſſe? ac præterea jam ut conjugio emancipari liberos, ita ſervos in ſocietatem juris Quiritum mitti? His dictis erigebatur animus meus in ſpem optimæ ſortis, & jam ad novaculam videbar libertus reſpicere, cum Fibullium credere cœpi ex magnatum more facere: ſi nolis ut per illum tibi benè ſit, conaturum ut ſit malè. Nec amplius cunctatus, in uxorem conſentio, & præeunte religiones Fibullio, ac præterea oſculo bis terque repetito, firmavimus fidem: ac tum in publicum progredior, & ſponſus, &, quod neſciebam, pater.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

pater. Iam ſeptimus dies illuxerat, quo tempore promiſeramus reditum in ſpeluncam, ſed memoria non illubenti omiſimus ſuaviſſimum ad mulieres iter: quoniam jam ad Labetrum adventabat Callion, & urgebant aſſiduæ litteræ, ne ejus comitatum deficeremus, cum Percantis ſedulitatem, meque prodigioſè ſanatum, inſtar ingentis familiæ reputaret. Itaque expedito progreſſi itinere, antevenimus etiam Callionis curſus, & magnificam præmiſſi agminis tarditatem.

Præludebat autem Labetrus oſtentationi ſuæ, & pretioſiſſimam ſupellectilem pandebat in Callionis adventum. Machinæ per mœnia diſpoſitæ præbebant ſpeciem formidoloſi belli, & moniti cives, ut ad tubam in armis eſſent, pacificos cultus militari diligentia inſtruxerant. Iuventus præterea nobilis arceſſita ad Labetrũ, ſplendidis collucebat veſtibus, & exarata puellari manu pallia tota penſione redemerant: ut quoties menſa in illum annum poſita eſſet, Callionis meminiſſent. Sed maximè obſtupeſcebam ad principalis ædificii luxum. Thori ubique purpura ſtrati erant, ſtragula byſſo duplici inſignia notabãtur, & aureis filis ſericũ intertextũ plus artificio debebat, quã naturæ.

Præterea cultu mirabili ſtabant diſpoſitæ per cubicula imagines, quæ mihi videbantur ſudantium vultus exprimere. Admiratus ego ingenioſam ſtatuarum novitatem, propius acceſſi, & materiam audaci digito ſcrutatus ſum. Sed profundius quàm vellem fragilis materia manum admiſit. Perturbatus igitur imaginis cicatrice, fugæ conſilium cepi, cum ad latus ſe applicuit ſedulus miniſter, ſpumantemque hordeaceo potu ſcyphum humaniſſimè obtulit; cumque incerti formidine vultus variis coloribus æſtuarent, putavit tantis conventibus inſuetum numeroſæ domus frequentia perterreri. Itaque vanitatem timoris mei ſtultiſſima conſolatione permulſit. Quid exhorreſcis, hoſpes, inquit, ad regalem ſtrepitum? quid exiſtimas triumphum quotidianæ familiæ rationem? Scio neſcire dominos veſtros tam prope ad cœlum deosque accedere. Sed neque inſtar numinum provulgaverunt orbes alios, neque tam ſyncera nobilitate incorruptam ſeriem ad ter mille annos ſervant. Tu vero in aliud tempus ſtuporem differ, dum Labetri gentiles videas majeſtatem nutantium cervicum circumferre, velut ad numeros; & audaci ponderoſæ orationis fiducia non tam ventos onerare, quàm ſuperare aurium fidem. Iam vero, ſi tumultum ebriæ domus audiveris, putes ad Orgia Thyoneum deſcendiſſe. Crede mihi, na-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

titabunt pavimenta hoc quem teneo liquore, & plus bibent thori menſæque, quam homines. Sed tu interim Labetri bonis utere, & audaci manu frange ſtatuæ butyraceæ auriculam: Præſto ſum, qui ſaturatis ſuaviſſimam potionem affundam. Cum ego negarem deformari ſtatuam oportere, ultro irriſit pinguiſſimus ſervus, & cervicem imaginis amputavit brevi gladio, qui ad hoc ex cathenis argenteis de cingulo pendebat; &, nondum ſcis, inquit ſeptendecim eſſe cubilia, in quibus ejuſmodi quatuor imagines ex marmore angulos adornant, præciſis cervicibus, quæ quotidie recentiſſimo butyro reparantur; tum ut populus in jentaculum deſtruxit extemporaneos vultus, frons ſubinde alia reponitur, & in diem ſepties ac decies renovatur delicatiſſimum munus. Nondum hora diei nona eſt, & jam centies quadraginta butyri pondo hoc palatium abſumpſit. His atrienſis dictis audaciam ſumpſeram deſtruendi formoſum artificium, cum tubarum ingens murmur perſonuit, & deſolatum palatium nihil ex tanto populo ſervavit, niſi ſpem redituræ frequentiæ. Ego quoque tam cupidus inviſor quàm novus regionis incola, deſpecto jentaculo in publicum deſcendi, & quanta pertinacia viam turba negabat, tanto impetu compoſitos in orbem lacertos rotabam; & per diſſectum inæqualitate itineris agmen immittebam robuſtiſſimum corpus. Deinde ut in obvium tumulum aſcendi, res expectatione gratior oculos meos delectavit. Erat enim Callion non mediocri ſtipatus manu, ad quem confluxerant ex ſacra Labetri domo, Cubicularius, Diſpenſator, Ædituus, & magnatum ingens numerus, qui ficta humanitate quem timebam venerabantur. Ego quoque viam mihi cum Percante ad dominum feci, & ſtrato in ſupplicem cultum corpore, à tranſeunte veluti nutum extorſi: cum in elegantiſſimam perductus domum, & orationibus in atrio ad faſtidium longis exceptus, ipſe naturali eloquentia vividum ingenium prompſit. At ego tot nugis fatigatus, in Labetri domum redeo, potioribus miraculis paſturus curioſitatem ſedulæ mentis.

Erat autem in interiori palatio non tam hominum infrequentia, quàm ſilentium: omnes veluti ſtupore contracti modeſtiſſimam vocem ad vicinas aures anxiè tranſmittebant, & oculi non temerè vagi in animum meum pietatis induxerant ſenſum. Igitur contemplatus ubique, num vel ara, vel deorum imagines religioſos homines moverent: nihil advertere

potui

potui præter tunicam purpuream, quæ ex tholo cathenis aureis pendebat, & capitis tegmen ſericis ad utrumque latus nodis inſigne; quæ & geſtaſſe juvenem Labetrum dicebatur, & in neſcio cujus ſenectutem aſſervari.

Sed cum promoverem inconſultos gradus in ſecretiorem thalamum, corripuit laciniam veſtis vir, ſi benè conjiciebam ex colore & turgentibus labris, Afer, & quid in loco tam illuſtri facerem rogavit. Commotus ego ſtrictorum in me oculorum majeſtate, nihil habui quod opponerẽ tam vibrantibus, telis, niſi Callionis potentiam: cujus ille nomine, tanquam fulmine proſtratus, nihil, inquit, impedio. Tam gratioſa ſervitus omnia hujus familiæ ſecreta tibi facilè producet. Hac venia factus audacior in proximam ſedem irrumpo, ubi etiam pauciores ſtabant, & plerique fuſco vultu horribiles. Diceres illos regium Cyneæ ſenatum truci vultu fingere, ad cujus gravitatis imaginem Præfectus Prætorio neſcio cujus gentis maximè formaverat vultum; qui trecentis nuper mulis advenerat, ut doceret & fugere ſe ſcire, & his magis formidabilem eſſe qui à tergo, quàm qui à fronte conſiſterent. Tum ego applicitus ad parietem, luſtrare cœpi omnium inceſſus, & ſuperbam ad faſtidium frontem, cum ſubito meatus intercluduntur ſuaviſſimæ luci, & denſa nox, feneſtris curioſè junctis, totam domum inſedit. Igitur metuens ne me in cuſtodiam publicam miſiſſem, errantibus veſtigiis repetere cubiculum cœpi, & in aditum, qua me confuſa memoria ducebat, tendere: cum ex altera parte dimota ſunt adverſæ januæ clauſtra, diductisque periſtromatis tot cereos decori adoleſcentes intulerunt, ut timerem ne tenellum aliquod funus producerent ad numeroſiſſimum lumen. Sequebatur autem mulier aurea præſignis tunica, quæ ſublimi crine turres propè in occipitio excitaverat, deinde vir, ipſa muliere brevior, ad cujus prolixum latus ſtabat. Tum quotquot in triclinio erant, libratis velut impetu corporibus longa veneratione jacuerunt. Ego autem altiſſimè,

Obſtupui, ſteteruntque comæ, & vox faucibus hæſit.

Tantus enim pænè cultus Iovem Iunonemque adeſſe perſuaſerat: ſed ita ut mutatis honoribus, hæc annis, ille menſibus præſideret. Interim mulier ad menſam gradu ſatis compoſito feſtinavit, meusque deinde Iupiter inferiori lectulo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

conſedit. Sed inanis videbatur mihi pompa: nihil enim ultra panem in cœnam importatum cernebam, cum in genua procidit aſſueta his officiis Nympha. & humentem mappam purgandis manibus dedit. Tum diutius ignorare non potui, quæ Numina delectarentur ejuſmodi ſacris, & hominem, cui ſtabam proximè, interrogare cœpi de iis quos videbam. At ille, nec te, inquit, majeſtas loci, nec ceremoniæ, & ritus ab ultimo ducti Oceano, monuerunt Labetri ſacrarium eſſe?

Adoravi ego Numina; ac deinde in diverſam cœnaculi partem furtivis greſſibus tendens, in ampliſſimam porticum deſcendi, quæ & ipſa ſolis facibus erat illuſtris. Circum autem elegantiſſimis imaginibus Labetri vitam ingenioſus pictor reddiderat. Quod ut intellexi ex verſibus, qui ad ſingulæ oram tabulæ legebantur, nolui tantæ fidei hiſtoriam ignorare. Nobilitatem Labetri modeſtus artifex non altius erat exorſus, quam ab Æneæ erroribus. Nam & Mneſtheum affinxerat, & Capyn, & Anicium, qui contis infeſtas undas retundebant. Ac ut Labetro prænunciaretur jam tam armati maris injuria, ipſa tempeſtas propè ſorbebat majores ſuos. Deinde conſulatus ac triumphi longa ſerie parietem adornabant. Sed hominem, ut eram, illiteratum non multum delectavit evolvere, quæ vetuſtas multis ſeculis obtexerat. Itaque ad recentia rudem oculum converti. Erat autem effictus Labetrus in lucem prodiens quem Aquila excipiebat ea purpura, quæ eſt triplicis prærogativa coronæ. Deinde adultus cognati Principis vicem magnificè ſuſtinebat,

Rex Anius, Rex idem hominum, Phœbique ſacerdos.

Nec omiſerat artifex ſplendidi rationem conjugii. Stabat Labetrus novo inſignis cultu, ac in Veneris legem tranſiturus, Martis primum ſacris initiaverat latus, inſolenti ferro grave. Deinde nubebat ampliſſimæ virgini dotis. Poſtremo erat effigies ſedentis ad Ilium, & tot molientis machinas, quot deſtruxit ſævitia maris, & callidi hoſtis importuna ſedulitas. Super hæc erat picta Diſcordia ex Averno prorumpens, quæ ante aliquot luſtra quietas Labetri gentes ſolicitaverat ad bellum, & hi verſus pænè in vertice imaginis legebantur.

Eſt locus Auſonias inter notiſſimus undas,
Euboici coluere viri, cui nomen Averno

Dici-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Dicitur. Hic diræ triſtis reverentia ripæ,
Hic campo crudelis honos. Nox impia pigros
Inſpirat cœlo ventos, & nubila ducit.
Cuncta ſilent circum, ſi non in ſibila crines
Ferales movere deæ. Non gramina ripis,
Torpet iners tellus, Phœbumque æterna recentem
Neſcit hyems mutare domos. Tantum improba latè
Signa canis ſurgunt, ſpumaque infecta cruenta
Lurida Cerbereos ſcribunt Aconita timores.
Hoc, ut fama, ſpecu, crudelis janua functi
Orbis, & immenſi panduntur limina fati.
Attoniti horreſcunt manes, umbræque recenti
Hac pœnas intraſſe via, pars maxima pœnæ eſt.
Illac & gemino quondam Diſcordia curru
Extulit ad ſuperos dubium caput. Omnia retro
Abſtulit aſtra timor, totusque expalluit æther.
Ipſa velut triſtes ducentia nubila giros:
Velavitque diem, terrisque excluſit Olympum.
Tela manu, geminæque faces, vultuque ſevero
Ira rubet, pallentque metus; mutatque fovetque
Conſilium, pugnatque ſuæ Diſcordia menti.
Quam circum rapidusque furor, luctusque ſcelusque
Iræque, inſidiæque volant. Sedet axe ſuperbo
Infelix Bellum, motisque accenditur armis,
Hæc ſimul ut noſtris crudelis conſtitit oris,
Erexitque genas, metuendaque tela ſonanti
Incuſſit clypeo, & rapidi ter voce flagelli
Increpuit pacem, ter protulit impia cædes;
Tum primum excitæ ſtudia in Mavortia gentes,
Tum mortis properatus amor, tum ſemina belli,
Nondum bella tamen. Qualis certamine primo
Ventorum, minus aura furit, ſeſeque moveri
Indignantur aquæ, nec promptus ſurgere Nereus
Addubitat paulum, & cunctantes conſulit undas.

Deinde deſcribebatur Tempeſtas quæ ſe ab Occidente in illas terras infuderat, & quodammodo debili Diſcordiæ ſociaverat manum. Quibus tabulis non indelectatus tranſeo in proximum thalamum, & deinde cum in penitiores intrarem receſſus, obrui memoriam labyrinthis ampliſſimæ ſedis. Nam

& implicatæ in ſeſe cameræ, & multiplici aditu aperta cubilia, auferebant viæ diſcrimina redeunti per inanes porticus, & magnifica ſpatia nobiliſſimæ domus, donec in ſecretum delapſus cubiculum, notavi ad dexteram litteris aureis ſcriptum: *Nemo in hanc ſedem injuſſus admittitor.* Et ad lævam auro item fuſili: *Iiſdem ſanctus eſt pœnis ſacri thalami aditus, quibus Romanæ olim tranſitus foſſa.* Quibus ego diligentiſſimè perlectis, toto impetu foras proruere cœperam, cum ingens ſtrepitus timidiſſimas aures perculit. Erat enim muliebre agmen jam in cubilis gradibus, ut earum oculis meam fugam ſuffurari non poſſem. Igitur mutato conſilio in thalamum redeo, & cum ſtragula in terram prolixè defluerent, occului noxium caput ſub aurei receſſibus thori. Et jam noctis ſilentium ſtrepentem concurſantium tumultum ſuppreſſerat, cum mihi tum periculoſiſſimus carcer, tum inanis ventriculus ſomni copiam non facerent. Vnde remotiſſimos canum latratus audiebam, & tenuiſſimæ auræ murmur non fugiebat vigilis ſenſus ſubtilitatem. Tum mulier, quæ ſupra me in lectulo decubuerat, exigua tuſſi excitavit matronam in alio thoro jacentem, quæ ocyus ſurrexit in pedes, pervaſitque ad vicini oſtium cubiculi, ac bis, terque inflexi digiti articulo fores pulſans, in aliam ipſa deinde ſedem regreditur. Hic ego curioſitati tantum imperare non potui, ut ſtragula non dimoverem, quantum ad oculi libertatem ſatis erat. Neque multo poſt laxatis foribus intravit mirabilis viri ſpecies, cujus ego cultu exterritus nihil abfuit quin proclamarem. Erat enim linea ſolum veſte inſtructus, manuque illa matulam argenteam ac facem, hac clavem auream, gladiumque geſtabat. His ille ornamentis inſignis acceſſit ad thorum, &, domina, inquit, ad imperium tuum veni. Sed ego extra me poſitus tam inſolentibus animadverti oſtium, quod in inferiores gradus tendebat, reſeratum eſſe ab ea matrona, quæ hominem advocaverat, igitur utendum opportunitate ratus, quàm potui celerrimè me ipſum de latebra eduxi, & ab utroque amantium conſpectus evaſi. At illi portentum rati, frigidis amplexibus, tanquam vino quod nullum ſuffocaſſet hauſto, omne robur amiſerant: cum ego ad Callionis fores elapſus, expectarem venturæ lucis ſolatium, gelidis interim poſtibus humidi aſtri malignitatem ut licebat declinans.

Cum deinde crepuſculo diſcuſſa nox ſpiſſior pallenti adhuc Sole rareſceret, advenit is quem rei domeſticæ Labetrus præfecerat,

fecerat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

fecerat, & ad Callionem jam in atrio ambulantem tendens, feſtinationem ſalutandi iis negotiis excuſavit, quæ totum diem Callionem tenerent. Ac deinde per varios ſermones in id lapſus, quod maximè quærebat, eſt, inquit, nobiliſſima porticus, & omni antiquitatum referta genere, quàm ex media Italia pænè curribus junctis ſublimem tranſtulit in has terras Labetrus. Ea non eſt magis auro conſpicua, quàm non adulteratis antiquitatis notis; neque ſtudioſius illam juvenes perambulant, quàm ſcholaſtici atque ſenes, qui omnia priſci moris veſtigia in argumentum eruditæ diſputationis trahunt. Non erit indigna, niſi me fallit novitas, eleganti tuo ingenio, & invenies, quod non oculos magis quàm ingenium delectet. Si non moleſtum eſt ire, & vicinia invitat, & quoniam mea eſt cuſtodia, non admittetur hodie aliquis præter amicos tuos. Non abnuit Callion, non tam antiquitatis cupidus, quam captator communis auræ, & ſuper omnia illud ſpectans, ut litteras non tam neſcire videretur, quam temnere.

Igitur in publicum egreſſus, Præfecti ductu in porticum venit, ad cujus magnificas fores ſtabat Apollo laurea redimitus corona, & novem Muſæ, quælibet ſuo inſignis artificio. Mox, ut intravimus, miræ ſpecies objectæ ſunt oculis noſtris. Hercules, qualis primum ſervierat Euryſtheo, ad interius limen ſtabat, velut ad cuſtodiam, nec procul infelix Laocoon violati equi ſolvebat Palladi pœnas, & ejuſdem Divæ fulmen detrudebat de ſcopulo temerariam Ajacis fiduciam. ibi erat & aſpera velut naturali ſcabitudine rupes, & tam artificioſi fluctus, ut timuerim calceos inundare. Erat etiam antiquiſſimæ aræ ſpecies, quam ajebant Muſis cum Hercule fuiſſe communem. Deinde ulterius progreſſis hiſtoriam parum vulgatam oſtendit noſter index, quæ tabulis pænè totum parietem impleverat. Erat autem exercituum ſpecies acriter dimicantium, quorum furor etiam in imaginibus legebatur, ac deinde Solem obducebant caliginoſæ nubes, & fulminis violentia obruebat alterius partium ducem. Mox velut aperti campi vorago continuo flagrabat incendio, & qui modo victoria exultaverant, demittebant in terram languidos vultus, ac ipſe Rex, inſtar Agamemnonis, Iphigeniam lugentis, triſtiſſimam frontem coccineo pallio obduxerat. Non temerè omiſit Callion rogare noſtrum ducem, quorum illæ imagines eſſent. Sed ille, non aliud, inquit, aſſeverare poſſum, quam quod vetuſtiſſimi verſus produnt, qui ta-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

bellarum margines implent. Sed truncata erat carminis ſeries, ac imprimis exordium victoriæ vetuſtatis ſitus deleverat. Nondum tamen aboleverant veſtigia, quibus litteras fuiſſe aureas deprehenderemus; nec tam vetuſtas exederat verſus, quanquam erant ſupra omnem fidem antiqui, quàm muliebres faces, quibus quotidie parentabatur optimo poëtæ, cum aliud ejus monumentum ignoraretur. At Callion cum porticum oculis perluſtraſſet; eruditum hominem, cui Lucretio nomen, & , quod rarum eſt, ſimul in hac communi vita politum, ad ſe vocat, & , O mi, inquit, litterarum antiſtes, cur hos verſus non tollis ex hac porticu, & vetuſtati tantum jus in ingenia negas: nempe potiora ſunt Quiritum rudera, & inutilis effoſſi æris inſcriptio delicatiſſimis carminibus præſtat. Hæc cum feſtivius arridens dixiſſet, aditum fecit homini doctiſſimo diſputandi de litteris, & peſtilenti novitiorum genio, qui reviviſcentem doctrinam immani fato ſuſtulerunt. Itane, inquit, vir maxime; noſtra etiam amentia ſcholarum muris contineri non potuit, ſed loquaci rumore pervaſit ad magnatum domos, & litteratos omnes ſub eodem crimine infamavit? abſit hoc ab Apollinis familia, ut nemo Æſculapium norit. Quanquam hoc nec invitus fateor: ſcholæ noſtræ periculoſis plenæ ſunt ſcopulis, qui adoleſcentulorum induſtriam quotidie naufragio ſubvertunt. Et niſi multi genio meliori ſalutem deberent, etiam optimæ mentes incurrerent in illa vada, quæ inſignis magiſtrorum imprudentia collegit. Tum Callion aperire tam funeſti mali originem rogat, & authores pernicioſiſſimæ ſectæ, qui Muſis, inquit, dedi ad omne ſupplicium debent. Mox ille, ut neminem de artificio ſuo loqui piguit, fuſiſſimè cœpit exponere initia peſtilentiſſimi morbi, qui litteras pænè ad mortis neceſſitatem adegit.

Primum, inquit, barbaria patrum noſtrorum temporibus omnem Muſarum ſuavitatem excluſerat. Non illi modo humaniores litteras neglexerant, ſed etiam cum ſeveriori doctrina non credebant delicato ſermoni convenire poſſe. Hinc peregrina dictio in Latinas invecta ſcientias, & eloquentiæ inductum exilium, ut mirum ſit, præſtantia ingenia, quæ illis ætatibus floruerunt, optimorum lectione librorum temperare non potuiſſe hoc veluti odium in ingenuas politasque diſciplinas. Nullibi carmen ſuis conſtabat partibus, niſi quod bis terque in eandem ſyllabam caderet. Orationum periodos vel abſona verborum geminatio vel inepta ſubtilitas implebat,

& ſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

& ſi qua occurrebant vel ex antiquis moribus, vel ex priſci ævi memoria, rebusque geſtis, ea nunc omittebant fœdiſſima ignoratione, nunc ad ſui ſeculi rationem detorta fictitiis ſenſibus corrumpebant. Hic Pyrrhum Achillis filium dicebat poſt expugnatum Ilium etiam Romana mœnia obſediſſe: ille Scipionum & Cenſorinorum nomina ad dignitates referebat. Hic Falcidiam legem, quod inſtar falcis legata reſcinderet, volebat appellatam. Alius Gentiles, quia nullis ceremoniis vero numini ſacri, ſic (ajebat) remanent, ut ſunt geniti; aut Ethnicos dici, quia per Æthnam montem ferunt aditum patere ad ſubterranea ſupplicia, ſtultiſſima aſſeveratione ſcribebat. Nullus erat, quem vitia temporum non traherent, ut Epheſi natos diceres, ubi oportuit neminem excellere. Pueri his magiſtris uſi nihil aliud diſcebant, quam non ſapere. Nam & Græcis elementis ne quidem tenuiter imbuti, ut verborum monſtra, quæ nova Philoſophia invenit, capere poterant, ſtatim ad inſanas & æternas argumentationes traducti, omittebant omnem doctæ eloquentiæ curam.

Sed non potuit diutius teneri ſolertia humani ingenii, novandis rebus nata. Itaque initio hujus ſeculi emerſerunt homines aliquot ex tantæ noctis immanitate, pænè non alio quàm naturæ ſuæ auſpicio, ſtatimque authores aliis extiterunt, ut fœdiſſimam imperitiam è Republic. litteraria tollerent. Verum ingentium malorum remedia nunquam ſuis periculis carent. Orbem, qui ſuo malo obdormiverat, ipſa medicina pænè obruit. Etenim homines ſupra cæteros docti, quamvis erant hujuſmodi, ut multa non viderent, velut in ipſo ſcientiæ orientis diluculo, tamen ambitione cœci, nominis famam petierunt ab indignis & inanibus rebus. Igitur hi deridenda cæterorum barbarie volumina implebant, illi novandis omnibus exercebant impigras mentes, & ut aliquid ſapuiſſe dicerentur, vertebant ſcientiarum partes, quæcunque rudi patrum ſeculo placuiſſent: adeo ut diſciplinarum ratio diverſiſſimas in partes diſtincta ſit, & ubique malè ſentientium ſectas infelix ſeculi genius induxerit.

Succeſſit huic malo crudelior peſtis, & luctuoſa ingeniorum funera edidit. Iacebant paſſim libri ſqualidiſſimo ſitu, & ipſe pulvis meliorum authorum partem exederat. Itaque neceſſarium videbatur, ut homines docti tollerent maculas, quas vel librarii, vel tempora inuſſerant, tum diverſorum voluminum lectione, tum antiquitatis peritia, etiam interdum divi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

nando. Quis deinde ad hoc ſtudium ſe non accinxit? quis provinciam, quam permitti non oportuit, niſi ſumma authoritate viris, privatis auſpiciis non ſuſcepit? Quis ſe in virum non evaſiſſe credit, quis non æternitati litaſſe, cui ſtylus hæc vocabula permiſerit, *deleo, interpungo, corrigo, manuſcripti ſic habent, hoc ab antiquo ritu*, & cætera ineptiſſimæ ambitionis verba? Cum tamen hos etiam qui plus in litteris ſapiunt, ſæpè juſtiſſimus æmulorum riſus ſuſpenderit. Quam inviſis moribus, qui ubique pænè *inuſitata* in *inviſitata* permutat, qui non fert volumina, ſi curari, & non durari veſtes dicāt; *Nam ducum taceo duces*. Quorum ille ad Prætorem curare, non currere, legit, alter, quamvis profundiſſimæ doctrinæ, tamen non credit putea dici. Hic eſt ille ſcopulus, quem vel curioſi homines vel incauti, raro illæſis navibus prætermittunt; ſeu mavis, hoc peſtiferum ſydus illuxit, quo ſurgentes litteræ nondum adulta ſtirpe exaruerunt. Etenim ingenia ubi ſeſe applicuerunt huic ſtudio, ſpe maxima Rempublicam fraudant, & inutili labore pallida, neque veræ unquam gloriæ, neque ſuavioris litteraturæ guſtum ſentiunt. O miſeram juventutem, quæ vanis exercita laboribus, id tantum apud doctores conſequeris, ut ne quidem latinè dicentem intelligat ſenex Numa, niſi divinantis Egeriæ vaticinia conſulat. Nam qui antiquitatem è tenebris eruunt, ipſi tantis tenebris onerant ſtultiſſimam orationem, ut id unum quæſiiſſe videantur, Pithia vate, aut Carmenta, obſcurius loqui. Neque aliud jam in ſcholis detonant, quàm Num in urbe juſtitia, vel extra pomœria humanitas, olim carnificibus habitationes decerneret? Quis meretriciis titulis color, quæ fornicibus anguſtiæ eſſent? Vbi ſacrum urinarium, quo patres conſcripti veſicam exonerant? denique quot fibulis ſtaret veſtis, quot gradibus tutelæ conſcenderent? In his nugis non modo ipſi conſumunt optimos dies, ſed commiſſos etiam induſtriæ ſuæ adoleſcentes verſant. Quis ad politum verſum auditorem accendit? Quis ſæpius orationem acrioris animi impetu exaratam repoſcit, quam incertum & inutilem Italiæ morem, tam extra vivendi conſuetudinem hodie poſitum, quam à loquendi uſu ac ratione ſemotum? Etenim ſi delicati ſermonis formula, ſi tenera & auribus apta oratio, ipſis legentibus occurrit, id faciunt quod ægri, qui corruptis ſenſibus epularum ſuavitatem averſantur. Quæ antiqua, quæ ſolis tenebris nobilia, miſerrimis laboribus colligunt, quæ ſubinde redeunt in animum, ac veluti ſtilum trahunt, cum ipſi ad

ſcribendi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſcribendi ſtudium efferuntur. Iraſci etiam ſuperbè nugatores audeant, & qui ſcriptiones eorum vix capiunt, è doctis eximere: quaſi vitio legentium fiat, ut qui Marones, Statios, Lucanos capiunt, ii ex eorum chartis nihil amplius, quam ex diſſipatis Sibyllæ foliis diſcant.

At vero tam ſubtiles priſci ævi indagatores, ut quotidianum vitæ ac judiciorum morem, dii boni, ignorant! ut in hominum exercitatorum cœtu fœdè obmuteſcunt, qui cum ſolis priſcis & ſapere didicerunt, & loqui. Sed enim, inquiunt, qui hæc neſciet, hærebit ubique in meliorum authorum ſcriptis, ubique illi oborientur tenebræ, velut erranti per ignotam regionem. Ego vero nihil damno curioſum ſtudium, ac quantum vultis utile, dummodo hæc ſobriè in altioris uſum ſcientiæ aſſumas, neque te ſenium in ſternenda ad ſcientias via occupet.

Certè ſi in authorum ſcriptis, per tot diffuſis volumina, eſt aliquid ignorandum, malo pauculos mores negligere, & verba pænè cum hoc orbe nata: quam ut conſumpto in iis ſæculo amœniſſimos vel ſermonis vel doctrinæ fontes omittam.

Sed ne omnes pro Catilina ſteterint, & Conſuli Tullio bellum indixerint, reperti ſunt, qui contrariis machinis Rempublicam noſtram evertant. Iis nihil purum aut ſyncerum, quod ex Cicerone non hauſerint, nulla periodus proba, quæ numeroſa verboſitate non tumeat; digni medius-fidius homines, qui ſemper in Tulliano vivant. Hi ut ſunt plerumque eruditionis reconditæ expertes, vel lectione Poëtarum, quos tamen interius nunquam guſtant, auditores detinent; vel immanibus Rhetoricorum præceptis obruunt, quibus nec uti juventus poſſit, nec ipſe unquam Tullius magis ad uſum invenit, quam ad celebritatem nominis, ac poſterorum famam. Stilus plerumque in hominibus illis non gravis ac nervoſus, ſed vanus & inanis; nullum in verbis judicium, nullum in oratione acumen. Æternæ figuræ altis & turgidis dictionibus nixæ. Nunquam ſimplex oratio & verba in ſuum ſenſum eleganter fluentia, veluti errarent in montibus, ab elata Metaphora in aliam ſaltitant. Vbique fulmini, tempeſtati, fluctibus inveniunt locum, Picas diceres, quibus planum veſtigium Natura interdixit: ita nunquam ſuis & æqualibus verbis loquentes ad diverſa dictionum prodigia volitant, quo illos inſtitutio, & inopis ingenii ſterilitas cogit.

Quid igitur? quæritis quibus præceptis imbui adoleſcentes

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

velim? Non ſum tanti, ut Apollinis familia ad præſcriptum meum vivat. Sed tamen ſi fidei meæ committeretur diſciplina tyronum, primum prætextatæ pueritiæ non pateret virilis noſter campus: deinde delectum ingeniorum haberem, ut, quoniam non omnibus eandem vim natura inſevit, quàm cuique partem ſtudioſus impetus deligeret, ad hanc non hortarer modo propenſam juventutem, ſed curioſè adigerem. Pueros, inquam, non admitterem ad ſeria, neque miſceri nucum putamina paterer cum laureis baccis. Quoniam intempeſtiva in ea ætate ſtudia creſcentes primum vires, & vixdum coagulati cerebri robur ſolvunt, ut juventus deinde provectior nec integram valetudinem ad litteras afferat, nec vividi acumen ingenii præmaturis olim laboribus vigiliiſque retuſum. Nam quos ante ætatem viros cernimus, & ſcientias ad ſuorum menſium calculum numerantes, ii vel cito maturi occidant neceſſe eſt, vel ut in eam ſtultitiam, quàm infantes declinarunt, ſenes incurrant. Sed ut illis qui ad fidicinam deſignantur, jam in ipſis cunis datur plectrum, & laceratæ citharæ nondum prorſus ſoluta compages: ut infantibus ipſa lux non ſit antiquior, quàm paternæ artis rudimentum: ita nec pueris, quos parentum vota ſacrario litterarum deſtinant, jam à prima ætate chartas ac libros aufero, ea tamen cautione, ut ætatulæ tam debili conſentanea diſcant, nec urgeantur ſevera magiſtrorum caſtigatione, vel ipſi ſua ſponte ad ſtudia incitati noxiæ temeritati permittantur. Nam & alternis jocis, & omni exercitatione, quæ illos annos capit, refrænandus eſt nocentiſſimus curſus; ac omnia maximè præmiorum fuco tegenda ſunt, ne initiorum acerbitas deſiccata ingenia deterreat. In primis hiſtoriæ inſerantur etiam dormientium manibus, & quoniam vel inanes fabulæ infantium animos capiunt, aſſiduè imbuantur monimentis antiqui ſeculi; ut memoria, quæ in illis eſt conſtantiſſima creſcentibus ſubinde annis pulcherrimam rerum variarum cognitionem emergenti judicio tradat.

His elementis inſtructus adoleſcens, ut primum ingrata Romanæ linguæ initia evaſit, ſtatim ad amœnitatem Ciceronis traducendus eſt. Selecti quotidie varietatem ſermonis præceptoribus reddat; ſtilum vix dimittat è manibus, & ſcribendi aſſiduitate rem omnium difficillimam in mitiorem cogat naturam; veluti feras cernimus ſæpius manu plauſas ſaltus & nemora dediſcere. Mox in omnes paſſim authores evagetur licentius liberum ſtudium: nec Petronium, Livium, Salluſtium,

ſtium, Cæſarem, Terentium, Curtium pudeat miſcuiſſe Ciceronianæ dictioni. Tum etiam Plautus, Varro, Lucretius, & ejuſmodi doctrina notabiles aſſumantur; & è novis hominibus ii tantum, qui hos antiquitatis principes Pallade magis propitia coluerunt. Nec difficilis eſt delectus. Vix quatuor hoc ſeculo ſupra invidiam ſcripſere, quos adoleſcenti ipſa facilè fama, & omnium commendatio prodet.

Sed expectatis fortaſſe ut Poëtam inſtruam. Næ ego tam malè de juventute mereri nolo, ut illis ſternam iter ad immane præcipitium, & notabilem multorum funere voraginem. Pauci enim hoc Parnaſſi iter ingreſſi ſunt, qui ex alterutro montis vertice non deciderent, nunc in humillimos contemptus, aut fœdam amentiæ famam. Parcite, Pierides; non vos laceſſo; nec veſtra injuria tam miſeri caſus affligunt inconſultos. Sibi quisque debet hanc calamitatem, & dum ab Apolline arceſſi credit in præſagum montem, non advertit pro deo veſanam eſſe libidinem, & imprudentis adoleſcentiæ æſtum, quem intemperanter exaudit. Etenim quoniam hoc eſt inutile ſtudium, & ad ſolam delicati animi voluptatem faciens, non poteſt non explodi è doctorum cœtibus, niſi quando artificii elegantia artis vanitatem excuſat. Scilicet velut extrema convivia bellariorum appoſitu luxuriant, & ſuaviora condimenta reparant famem abſumptam. ita ſolidioribus ſcientiis ſaturati non capientur hoc quantum vultis divino Poetarum cibo, niſi guſtum jam languentem excellens voluptas excitet. Vt non tam artem mihi mutaſſe videatur, quàm artis materiam, is qui è culina prodiens primus Olympica verſibus extulit. Certè ſi quis in Parnaſſi verticem incolumis aſcendit, non nego, quin ut meditullium terrarum obtinet, ita illuſtri fama cognoſcatur ab omnibus gentibus humanitate aliqua politis. Sed quam hoc rarum fuit, non dicam in una ætate aut populo, verum in omni memoria atque gente! Mihi profecto nunquam tot Poetas dabitis, quot ſeculis latinitas floruit. Etenim tantis difficultatibus horret hæc ſemita, ut faciliore ſtudio vel Iuriſprudentiam, vel Eloquentiam demereatur adoleſcens, quam Nympham verſuum præſidem quæ ut ſit faventiſſima, plerumq. gloriam æterna mendicitate vendit.

Verum in hac parte præceptores peccant, qui velut æquali ſtudio utrumque campum adoleſcentibus proponunt, ut & inſudent verſibus, & ſolutiores periodos libero ſpiritu quadrent. Nimirum quoniam diverſis motibus agitur animus, vel

ab

ab Eloquentia inſpiratus, vel à Poëſi, non eſt poſſibile, tantam fieri mentis immutationem, ut ſtatim abeat in diverſos habitus, & ad voluntatis nutum diſſimillimis caloribus æſtuet. Nam in inſaniam verſuum aptanti ſtrictæ mentis aciem, deponendus eſt prius Orator, & cum ſtudio exuendus habitus eloquentiæ, quem aliquot paulo ante vigiliis emeras: & rurſus omittenda eſt Cithara ingredienti Rhetoricam, & ſedandus tanto labore furor, quanto quæſitus ac expreſſus præſagientem animam afflaverat. Sic in utroq; ſtudio aſſiduus transfuga, non jam procos inſtar Ithacæ mulieris orſa deſtructaque in ſingulos dies tela, ſed fortunam tuam geniumque fraudabis. Quis majeſtatem eloquentiæ tam magnificè ſuſtinuit, quàm qui arma togæ cedere juſſit; quis porro ineptior Poëta, aut quis aſperius ſyllabas in numeros coegit? Nec meliori genio ad forum uſus Virgilius, quàm Tullius ad carmen, inveniſſet mehercule qui poſtremæ voluntati paruiſſent officioſos amicos, niſi Æneam ſuum non magis navibus aut caſtris, quàm verborum numeris includens, Romana pænè ad lyram mœnia novus Amphion condidiſſet.

Igitur duo ſunt tantum, quæ Poëtarum exilium à ſcholis, quæ effingo, deprecentur. Primum, ut animus inſolentium avidius aliquando recedat à quotidiano paſtu, ac veluti in Hybla, aut vernantis Ætnæ vallibus, mirabili floſculorum varietate fatigatos ſpiritus levet. Deinde, ut Poëtæ, qui quam rari ſunt, tam magnis viguerunt ingeniis, attollant ſenſuum ſubtilitatem, & acuminibus innumeris, tanquam telorum impetu, legentem ſic feriant, ut excitatus animus ſe ſentiat.

Sed ne illos, qui primi dicendi artifices fuerunt, omittam, nolo ſqualere Græciam ſitu barbaro vel ad pompam ſubornari animum aliquot ſententiarum jactatione atque fuco, qui in hujus calliditate ſeculi, niſi rudibus ac imperitis hominibus non imponet. Sed artes illæ hominum, qui non præclarius vixere quam loquuti ſunt, tum informabunt ad eloquentiam animum mille orationum floſculis, tum abundantem rerum copiam ſuggerent, ne ſola verborum majeſtate fulta oratio, tanquam deſtitutum nervis corpus, concidat.

Verum his querelis præceptisque fortaſſis erat tempus paulo ſupra hanc ætatem. Nunc inani ſpe fallo juſtiſſimos metus, & veluti nondum fractis tabulis de litterarum ſalute diſputo. Quid autem apud vos loqui timeam, qui certè non eſtis Muſarum hæredes? Iam in extremis ſcientiæ agunt, &

cogitant

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

cogitant de diſceſſu, Ætas jam grandior verendæ illarum ſenectuti terminos ſcripſit. Etenim hoc omni ſeculo, quamvis per diverſas injurias, floruerunt diſciplinæ, & per omnes veluti ætates actæ proceſſerunt in ultimam ſenectutem. Habent enim ſuos dies non literæ tantum, ſed & mores, & linguæ, definiuntur ſuis temporibus, & quod eſt amplius, regna ipſa & civitates non effugiunt mortalitatem. Nihil detrahendum eſt ſummorum virorum gloriæ. Quamquam plerumque in docendo peccatum ſit, tamen extiterunt hac ætate paſſim clariſſima lumina quæ omnem ſcientiarum partem exactiſſimè eruerunt de miſerrima nocte. Nunc illa ingeniorum fertilitas paulatim excidit, neque ulla virgulta ſurgunt, quæ decidentium truncorum majeſtatem ſuſtineant. Quis ad Themidem familiaris admittitur? cui hodie juniorum Sophia, cui Cæleſtis ſcientia, cui ipſa Eloquentia, cui Poëſis, ſpes ſuas demandavit? Qui literarum famam pondusque ſuſtinent, præter pauculos ſenes, qui velut familiæ extremi Muſarum nomina atque inſignia in tumulos trahent? Nihil erat, cur tam modo acriter avocarem à Poëſi juventutem, jam ſatis humilis nihil ſpirat excelſum. Ac præterea nec laborioſæ arti honos eſt, nec ulli prope genti cum ulla ſcientia, ac præcipuè cum Parnaſſo, convenit. Nam & callida Auſonicæ gentis crudelitas ex ſuis finibus exterminavit Apollinem, ubi ſtylus non tam rubigine maculoſus, quàm ſanguine, ſævius hoſtes perfodit, quàm omnis veterum oratorum acerbitas. Neque Ibericæ dictionis tardum pondus, neque dura Germanorum aſperitas Muſis apud ſe locum fecit. Tentaverant etiam Sauromatas & Polonos; ſed in ipſo limine tenellulæ virgines ſecularibus nivibus inhorruerunt. Nam quid de Gallia dicam, quæ optimum Poëtarum vix tenui pulvere ſemiſepultum non erubeſcit; quæ inter tot ſubſtructionum minas, & vaſtiſſimas templorum moles, non magis ſuo quàm Apollinis alumno rudem lapidem negat.

Cum hæc triſtiſſima voce pronunciaſſet, cœpit intueri, num aliquis in Muſarum funere lachrymas mitteret. Cumque aliquantum, longæ orationis tædio, frontes noſtræ horruiſſent, exiſtimavit tanta declamandi peritia moveri. Cæterum & ipſe, inquit, aliquando Muſis grande votum feci, ſi aſpiraſſent tendenti ad carminis gravitatem, mihique neceſſitatem attulerunt ſua benignitate exſolvendi promiſſi. Nam plantarum ingenia & virtutes exorſus ſum, ſtilo, niſi me fallebant amicorum ſuffragia, ut non altiſſimo, ita ad materiam non inepto, & aliquan-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

aliquantum æquabili. Hic nonnihil cunctatus, ut rogaretur aliquos verſus expromere; cum nemo id faceret, ipſe ſua ſponte poëma in hunc modum recitavit.

GErmina, quæ latè, primum ſurgentibus arvis,
Vndantem veſtitis humum, cum pallida cælo
Cedit hyems, feſſæque inſpirant mollius auræ,
Vos mihi, quæ primis tellus alimenta miniſtret
Imbribus, unde novo lætentur jugera vere,
Dicite, quæ ſuccis felicibus augeat annos,
Quæ fera tartareas virtus animaverit herbas.
Vos mihi naturæ penetralia pandite veſtræ,
Et quo quisque modo divumque, hominumque recentes
Induerit truncos; quis origine truncus ab ipſa
Mitibus æternas repararit ſolibus umbras.
Sic vos humenti ſic aureus evocet aura
Dux Amphionidum: nec vos aut Seirius urat,
Aut Nothus . & fragiles rumpant mala nubila culmos:
Viderat æthereos latè gemmantibus ignes
Collucere polis & toto ſydera mundo,
Alma parens tellus, tum quæ curvamina flectit
Solis iter, totum diſtinguens circulus annum,
Tum quæ fixa ſibi poſuere cubilia ſtellæ,
Et quæ multiplici properant, unaque recedunt
Aſtra via, ſemperque ſuis ſibi curſibus obſtant.
Ipſa ſinus vacuos, & inerti ſqualida cultu
Brachia protendens, nudosque ad ſydera vultus,
Naturam alloquitur ſupplex. Quid me optima, dixit,
Æternum ceſſare jubes, & in ocia ſolvi?
En ſoror aſſiduis evolvere monſtra laborat
Fluctibus, & tantos numerat jam Tethys alumnos,
Najadaque, Glaucumque vehens, divosque biformes,
Ipſa, pudet, vidi liquidum per inane volucres
Deferri, & nullo deſertos aere calles,
Ecce ſui cælo fætus, & nocte coruſca
Tot volviſſe faces, tot lumina ferre ſuperbit,

Sola

Sola vaco. Mœſtis meditantem plura querelis
Reſpicit, & blando vultu Natura ſerenat.
Tunc erat hyberno qualis ſub frigore nimbus
Cogitur, & niveæ candeſcit mole pruinæ,
Talis humus, ſic illa rigens ſic orbe nivali
Pendebat, gelido nonnunquam interluta Nereo.
Hic primum ingentes aperit Natura receſſus
Viſceraque, arenteſque ſinus, venaſque capaces,
Atque illi tacitum lambendo ſerpere pontum
Imperat, inde aliis iterum prorumpere terris,
Iam ſale mutato, ripiſque minoribus actum.
Illic & toto liquidum mox aera cœlo
Ire jubet, gelidæque domus umbrante cavernæ.
Iam fieri fontes, puriſque excurrere campis.
Vtque ſatis pingui maduerunt jugera limo,
Nec latebris hiat ulla ſitis, tum pectore toto
Incubuit Titan, fœcundaque lumina miſit.
Protinus innumero tenues examine culmi
Prorupere ſolo. Pars mollibus humida ripis
Tollitur, illa jugis, hæc valles induit imas
Qualis ineſt cœlo facies, cum luce coruſca
Pallida purpureos ſuccendunt ſydera vultus.
Primus ab Eois, gelida mox alter ab Arcto,
Vnus ab Occiduis, alter micat ignis ab Auſtris.
Sic foetæ telluris honos, nunc pectora cernit:
Nunc virides creviſſe humeros, fœtuque recenti
Exultat, latèque ſuos miratur honores.

Hæc ego cum ſcripſiſſem, opuſque univerſum digererem in aliquot libellos, matura pœnitentia conatum prævertit, & aliquid ultra lyram ſapere juſſit.

Diu erat quod mirabar Callioni patientiam durare cum moleſtiſſimo præceptore. Nam & auditores aliquot, qui paulatim acceſſerant ad loquentis tergum, tandem ſe ab infinita oratione ſubduxerant: cum opportunè nunciatur Callioni, inſtructos ad limen proceres ſtare, quibus ipſe ad Labetrum duceretur. Igitur valedixit magiſtro, doctrinæ utilitatem auditorum tædio corrumpenti, juravitq; ſibi nunquam ſuavius fuiſſe.

At ego, dum Callion in interiori Labetri ſacrario penetrat, notavi forte duos vicinæ gentis homines inter ſe ſatis acriter diſpu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

diſputantes; quibus auditorem me præbui, ratus illos de Ilio nuper expugnato, aut de ingenti miraculo loqui: quod diverſarum gentium ſtudia ſic à Neptuno conciliata ſint, ut Iupiter ex pugnantibus cœlorum motibus conſpirantem ordinem & concentus pæne muſicos inſtruxerit: quodq; Iuvernæ lyra, ubi leopardis & leonibus convenit, auguſtiſſimum ejuſdem Neptuni numen ſecuro carmine adoravit: Erat autem inter ipſos quæſtio de quercinis & faginis tabulis, utra materies eſſet ad quadra præſtantior; neque agreſtes interim avellanas dentibus ad hoc exercitatis ſegnius moliebantur. Sequutus deinde intrantes cœnaculum, ructibus quater afflatus, excepi prope redeuntem jentaculi cibum, & neſcio quo fumo perſtrictus, parum fuit ut olidi convivii conſpectum ſuſtinere non poſſem. Igitur ægra corpora medicamentis levari credebam: quod amplius mihi perſuaſit panis tam modicus illatus in menſam, ut ad uncias crederem datum, cum ſubito pelvis aſſa bubula cumulata, ſic ut quatuor ferentes deprimeret, ipſam pæne menſam fregit. Et ne eſſet Libero Vulcanoque rixandum, quis diluendis poculis invocaretur, non ea lymphæ mixtura temperabant, ſed Indicæ cannæ ſuccum infundebant in merum, & vacuata ad umbilicum pocula ſic agebant, ut ſemper grandior latage expectaret ſecundam affuſionem. Interim plaudebat Labetri familia ſtupebatq; hanc veluti magnanimitatem edendi: gens plerumque magnorum non capax, & velut patria gravitate depreſſa in humilitatem cogitationum: cum tamen exurgit, nulli cedens capacitate magnæ mentis, Quoniam ingentibus vitiis magnæ virtutes parum abſunt.

Dum hæc agerentur, interim improviſo ad latus acceſſit ſuaviſſimus Percas, &, quamdiu eſt, inquit, quod te quæro; non fuit locus in hac domo, quem bis omiſerim ſcrutari. Nam ſub hoc medicaminum fumo non credebam delicatum hominem vivere poſſe. Cum quærerem quid novi contigiſſet? æquiſſimus, inquit, conditioni tuæ dominus te in vicarium ſuæ dignitatis aſſumit. Mox ut juſſi miſſos aſſuetos ſales faceret, ipſe protractum extra cœnaculum manu prehendit: &, ſcis, inquit, quo dominus viam deſtinaverit? Certè, inquam ego, ultra terminos montium, qui feſtinatis nivibus æternitatem hyemis continuant. Tum ille, tibi vero munus, inquit, præeundi decrevit, tum ut ruſtica diverſoria genius humanitatis tuæ mitiget, tum ut municipia moneantur, ne illuſtri concurſu tanti hominis fraudent adventum. Nam de tuis moribus tam aptè

ad ſi-

ad fidem dixi, ut te nihil jam credat eſſe prudentius. His dictis ad Callionem perduxit, qui quam plurimis oneratum mandatis dimittit in proximam urbem juſſitque ut expedito progreſſus itinere diverſitores inſtruerem in noſtræ humanitatis leges; cum ecce molienti mihi per compoſitos ſedilium gradus adſcenſum in prægrandem equum, attulit ruſticus quidam à Fibullio literas quibus urgebat ut definirem pactis nuptiis certum diem: quoniam, inquiebat, multis in eandem ſpem erectis præmia meæ ſanitatis in ſecuro tibi eſſe ardentiſſimè volo.

Interrogavi nuncium de Fibullii valetudine, ac deinde de muliere noſtra: quam cum illi deſcripſiſſem, ſic ut internoſceret laudatiſſimos vultus: bene, inquit, & illa habet, niſi quod alvi pondus excreſcens, marcidi oris purpuram aliquantulum extinxit. Tum ego, cujus aſſueta cubili faſtidioſum morbum contraxiſſet, interrogo. Certè, inquit ruſticus, ferunt jam ſextum ex Fibullio peperiſſe, pudicitia tamen tam notabili ut nullis pervulgaverit corpus, niſi magnis hominibus, ſecreto etiam ſua furta celantibus. Non potui erumpentem impetum premere, quin animum in Fibullii pœnas elatum in epiſtolam effunderem. Itaque bis terque diſſectam pedibus in terram deprimo, illud intra me repetens, magis optabile eſſe ut ex Libitinæ templo mihi funeris apparatus prodeat quam turpiſſima conjux, & cum iracundia prudentiam extinxiſſet, ne relato quidem verbo admiſſis frænis in provinciam meam iter cepi, quod non potuit tam funeſto exordio non luctuoſiſſimum eſſe.

Nam cum octiduum conſumpſiſſem inter gentes utcunque non barbaras, tandem confragoſis exceptus montibus, adverti feros homines cum locorum difficultate conſentire. Etenim cum errores viarum timerem, vel malitioſo ſilentio negligebant orantem, vel ipſa vocis petulantia non tam expediebant ignorantiam, quam perfidioſis ambagibus laceſſebant. Deinde in hoſpitium perductus, cum fames urgeret, quanta non vindicavit exciſam Cereris quercum, & cænulam meam diligentius curarem, rogo, inquam, amici, cur ignis non excitatur? jam nox appetit, & nondum culinæ fumus diſſipavit coëuntis aquæ gelu. Num hodie cibi in hac urbe ferias agunt? Provocati illi inaſſueta libertate iniquis oculis aſpexerunt, riſuque inter ſeſe excitato inconditum ſuſtulere clamorem. Tum anus fœdiſſimo ſqualore inculta proceſſit, veſtemque altius præ-

cingens,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

cingens, poſtquam lippitudinem oculorum multoties manu permulſit, ad cameræ altitudinem exiguæ ſellæ aſcenſu admota eſt: ac laridum ſpiſſiſſimo veſtitum fumo, enſe qui niſi duabus manibus non rotatur, artificioſè præcidit. Prunis deinde, quas ſubinde folles excitaverant, imponit, & ut ſyncerum cibum daret, nihil ex eo vel radentis cultelli acie, vel aqua mundatrice deterſit. Non ferebat ſtomachus nondum ingeſti cibi tam deformem aſpectum. Itaque panem pæne lapideum, & qui incorruptus navigaret, in manus ſumo: ac ne urgeret ad cœnam, tanquam videndæ urbis avidus, ad exterius limen conſiſto.

Hic aliud majus miſero, multoque tremendum
Objicitur magis, atque improvida pectora turbat.

Stabat enim ad vicini oſtiolum bos, tum diffuſa cornuum proceritate, tum eximia corporis magnitudine præſtans, quam ipſe dominus in tripodem ſedens fœdiſſimè emulgebat, cantu etiam quodammodo triti uberis liberalitatem provocans. Erat illius nepos, quem tam magnificè ſuo pridem Mauſolæo ajunt Luſitaniam condidiſſe. Non tuli hanc virilis conditionis infamiam, & velut Baſiliana lapidatio mea bene ceſſiſſet, raptim exiguam molem in ſpurciſſimum caput miſi. Sed incidit lapis in articulum bovis, qui cum tibia ſuperiorem partem tenacitate nervi ligat; & animal œſtri ſuſpicione motum emulgentis pectus excuſſiſſimo calce pertudit, ac per totam urbem disjecta cervice decurrit: ſic ut Ium credimus admoto Iunonis ſtimulo non reliquiſſe in orbe partem, quam furioſa præcipitatione non adiret. Recipiebam me timidiſſimis paſſibus in interiorem domum, cum ipſa familia jacentis hominis clamorem exaudit, concurſúque viciniæ facto unus alium, ut quisque poſtremus advenerat, de facinoris authore rogabant. Iamque omnibus in eam mentem verſis, ut mero caſu laſcivientem vaccam crederent calcem in dominum rejeciſſe, nequiſſimus puer, qui me fortè notaverat cum ſaxum emitterem, peregrinus, inquit, qui ad lilium hoſpitatur, manſuetum animàl emiſſo ſaxo concitavit. Tum omnes impetu facto me jam in mortem intentum diripiunt. Et quanquam puerilis imbecillitas teſtimonio fidem tollebat, tamen apud barbaros tanti erat externum hominem laceſſere, ut etiam timerent, ne innocentia ſuſciperet defenſionem meam. Nec diu luctatus cum furen-

furentium vocibus, quia proponebantur tormenta, id facinus, nequaquam ut arbitrabar inexpiabile, confeſſus ſum: ratus nihil ſeverius decreturos in vulnere bovis, quam quod in Cygni cædem Britannia ſervat; ubi expiatur nocens tanto frumenti cumulo, quanto appenſam avem condat. At illi propria voce damnatum, quoniam ad ſupplicii ſpectaculum lux jam in tenebris vergens erat anguſtior, in carcerem ipſa cruce deteriorem mittunt. Vbi tamen ſomni neceſſitas gravitatem malorum obruit, & lento ſopore non tam ſolvit ſolicitudinem, quam ad alias curas tranſtulit: ſeu me quietum eſſe nulla fata volebant, ſive meam contumaciam, quod in ſpeluncam non rediſſem, Dione ulciſcebatur, quam etiam recentiſſimo exemplo ſævire videmus, ut qui aliorum matrimoniis moram fecerint, ipſi ſe intempeſtivo conjugio implicent: Videbatur enim mihi adſtare mulier illa quæ in ſpelunca ſuo pudore impetum meum vicerat, & trucibus oculis inſpectare jacentem; cumque ſeveriſſimis verbis diu detonaſſet, tandem in hæc verba perorare: Sed ne quid dubites de Numinum ira, illas pœnas dabis, quas ego, quæ tuo ſum ſcelere violata, non exultem magis quam horream, tu exilio, tu cruci, tu ferro deſtinatus es, tu amiciſſimorum odio flagrabis, tua denique ſupplicia nihil morabitur, niſi forte ut in pœnam diutius dures. Nec me ut veneficam aut profligati pudoris fœminam maledicas. Non enim te arceſſiſſem per Veliam, niſi amaſſem verecundiam pudoris tui, nec anus quam vidiſti me unquam maleficis immiſcuit ſacris; ſed ut fermè mos eſt nobilium puellarum, inſontibus tantum ſortibus, &, ut appellamus, albis, inſtruxit. Et tamen traduxiſti apud familiares tuos meum nomen: tu me inter veneficas, nequiſſime, tu me inter ſolutiores numeraſti.

Cum hæc dixiſſet, tanto metu cohorrui, ut ipſa membrorum trepidatio ſoporem diſcuſſerit: Et quoniam ſomnii piaculum gelida luſtrare non poteram, oculos ſaliva linii, cum nocturni horrore prodigii faſcinationis periculum expaveſcerem.

Quid interim facerem? quæ me artes hoc ſpecu eximerent? Non erat culina, quæ me vimine ac cratibus velut antiquo clypeo circumtectum celatumque reciperet; non ſaltatrix cuſtodia, quam per luſum fallerem: non etiam Medicus, cujus olidum medicamentum ſic efferrem, ut ipſe protecta fronte naribusque obductis, aliorum etiam à me vultus arcerem.

Lux

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Lux deinde illuſtrior cum nocturnæ imaginis terrorem diluiſſet, carceris mei fores tumultus formidabilis fregit, & intromiſſi ſatellites ipſa barba ſine armis horribiles moriendi neceſſitatem denunciant: ſimulque de funeſta domo erutum in vaſtam ac inanem aream producunt. Tum appoſiti cuſtodes etiam diurna officia non omittebant. Hic reclinata ad parietem haſta centonem multiplici colore ornabat: ille muliebre cingulum corio nondum abraſis pilis bene lævo aptabat, & gemino plumbatorum clavorum ordine diſtinguebat: pars denique filum picis tenacitate inducbant, pars calceis prope cubitalibus denſiſſimam ferri ſeriem ſupponebant: cum interim mihi ſuccurrit meo clypeo, id eſt, Callionis nomine, uti. Sed nullus, opinor, deorum extra cœlum ſuum regnat. Idipſum tumultuantes acrius incitavit, & impunè proclamant, licebit uni genti apud nos eſſe injuriæ? & alienam timebimus nobilitatem, qui gentilem projecimus? nam quid apud nos ille populus regnabit, qui extra patrios fines ubi pedem in ſuo ponat non habet? num temeraria juventus atque levis, quæ ineptis clamoribus, quæ affectata tripudiorum laſcivia, ubique inſolentem audaciam pro vivida indole jactat, erit potior ſeveritate noſtrarum legum, & imperii majeſtate?

Inter has tumultuantium voces alius ſubinde clamor exortus eſt. Nam adducebatur famoſiſſimus latro, qui preſſi lactis menſuras aliquot demerſerat in profundæ cellæ noctem, & capellam fœtu ac ubere notabilem in ſolitariæ rupis ſecretum abvexerat. Igitur adhuc incertus an ad laqueum, an ad ignem damnaretur, ad meum latus ſeſe applicuit: cum ex alia parte mantilia extenſiſſimam inſtruxerant menſam, & piperatus panis, vitellis artificioſè mixtis, abunde allatus eſt, ac deindè bubula ad fumum cocta, piſciſque non garo vel gutta notabilis, ſed creberrimum zinziber cum mixtura ſalis condiebat humiditatem aquaticæ naturæ, & ad genium regionis acuebat inexpugnabilem ſitim. Tum capaciſſimæ amphoræ ſexdecim velut in convivii præſidium conſtitutæ, utramque menſæ oram æquali pondere librabant. Erat dignum Bromio ſacrum, quem rerum ſuarum auſpicem venerantur, non juvenem tantum ſed qualem patris fœmina reddidit: credo quia nunquam apud illos Nymphis ac fontibus nutriciis crevit.

Cum hæc omnia mirarer, lictor cujus manus jam ſpectabat jugulum meum, me ad poſtremas dapes invitat. Ego vero dum inutilem in damnatos humanitatem ſperno, video ſupplicii

mei

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

mei ſocium jam honoratiſſimo loco ſediſſe, ac plurimis paſſim ineuntibus convivium, mihi tamen in ſecundis ſervatam eſſe ſedem. Igitur velut in Thraciam deveniſſem, ubi convivarum aliquis cæterorum riſum ſuo ſuſpendio excitat, ad menſam moriturus acceſſi, longoque defixus obtutu illud tandem mecum cogitare cœpi, ſi præteritæ noctis ſomnium non imprudens caſus, ſed vel iratæ mulieris ſortes, vel præſagientis animi divina vis obtuliſſet, non poſſe tam celeri fato mea exire ſupplicia. Vbi enim exilium, ubi amicorum odia, ubi minæ omnes, quæ vix poſſint tanto tempore recitari, quanto ad deſtinatam hodie mortem ſatis eſſet?

His argumentis, & quodammodo ſpe futurorum ſuppliciorum refectus, ac præterea quod nebuloſus horror, qui plerumque morituros terret, animum non obtenebrabat, concipiebam ſecretiſſima vota, & ab irata fortuna provocabam. At vero pœnæ meæ miſerrimus comes, qui Mycerini æmulus vitam in mortis decretæ ſolatium oblectabat, cum jam duodecies propinantibus mirabili fortitudine reſpondiſſet, tandem querelis, mox fletibus proſequebatur ſuam calamitatem, & alternis admittebat miſerantium voces. Cumque identidem profuſo fletu repeteret, id ſe unum mirari, quod recentis triumphi memoria non obſtitiſſet ſeveritati judicantum, auſus ſum ab eo petere qui mihi proximus conſederat, quo ille prælio triumphare meruiſſet? nuper, inquit, cum aliis miſſus, qui renovarent clariſſimum fœdus, certantibus de bibendi peritia populis, ipſe tres congios præter omnes exhauſit; cottabeque accepto illuſtrem familiam ditavit. Iuvit me quod tam funeſto loco eram: alioqui riſum nunquam tenuiſſem in tam elegantis certaminis memoria, & ulciſcenda ſeverius culpa obligaſſem ignorantem animum, quam ſi bovem iterum ad inſaniam provocaſſem.

Iam erat in extremo convivium, cum iterum ad intempeſtiva pocula provocati, tandem ad magiſtratum ducimur, qui parum, ut in re proviſa, moratus, utrumque ad laqueum damnat converſusque ad participem meæ ſortis, tu, inquit, ſolis expiabile flammis nefas admiſeras: Sed quoniam crux huic miſero fuit erigenda, malui utrumque brevi compendio puniri, quam in totum diem tenere lictores. Tum injecta manibus vincula; collo etiam circumdati funes, & utrique ſacrorum miniſter datus, qui æternitatis admoneret. Si mihi creditis, non gravius dolebam quam vel Pedonis ludibrio fatigatus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

vel iniquo Baſilianorum judicio preſſus. Non enim lætitiam haurimus aut mærorem ad ſucceſſus vel miſeriæ modum, ſed anguſtiæ pectoris noſtri ſæpe minoribus malis ſic implentur, ut ad ſæviſſima fortunæ tela graviorem ſenſum non admittant. Eram etiam, niſi me fallo, vultu gravi, neque malis dejecto, cum ſaltem in extremis conſtantiæ laudem quærerem.

Aſſyrius veluti redivivo funere Phœnix
Hæres ipſe ſui, cum jam natalia buſta
Conglomerans carpit poſtremo nubila curſu,
Magnanimæ ſtipantur aves, Regemq́ verendum
Sollicitæ obſervant, & fati in limine credunt
Altius ire ſibi. Collo jam pulchrius aurum,
Et mox arſuris ſtat major gratia pennis.

Interim ad infauſtam arborem celeberrimo conventu producti, & infamibus appliciti ſcalis, reputabamus proximæ mortis horrorem, cum tacitis mecum votis ſic loquerer: O ſi iſtæ minæ ſanctiſſimam Neptuni iram imitentur, quem ovatio ſupra triumphum delectat! qui & juſtitiæ dedit capitales ſcenas erigi, & eas incruentas eſſe ſuæ naturæ conceſſit. Tum lictores gentilem primo ſuum ſupplicio admovent, & in tantam altitudinem provectum, ut vertice tangeret faſtigium crucis, hic depulſis humeris, ille pedibus extra ſcalis protractis, in liberiorem aërem trudunt. Nec alio modo maturabant interitum, ſed ipſa corporis gravitas lentiſſimam mortem ægrè moliebatur.

Mihi deinde cum injicerent manus, vox ſtatim familiaris, illius nempe gentis, apud quam ſervieram, aures perculit, & ſpe ad auxilium erecta, neſcio quomodo blandita eſt meis malis, ut ſuggereret Callionis domeſticos adveniſſe. Erat autem Fibullius, mihi tum ob diſſectam epiſtolam infenſiſſimus, qui præcipitabat etiam in Italiam iter, ac tum immani detentus ſpectaculo interrogabat, quod nos facinus in crucem efferret, cum agnovit confuſos triſtitia vultus, & veluti improviſo telo confoſſus exclamavit; ergo ſceleri tuo tantum fortuna pepercit, ergo tam propitios invenit perfidia divos, ut meis ſubtraheretur manibus ſceleſtiſſimum caput, nec à te fœdiſſimi contemptus pœnas repoſcerem, tam grandi injuria provocatus; Nunc etiam ſceleratum mancipium, faſtidii inſolentia durat, & ſervile ingenium ne beneficiis quidem & donis tractabile?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ctabile? Obſtupuerant omnes ad inexſpectatiſſimos queſtus, cumque facinus à me commiſſum quærerent, ac vel inani laſcivia ſervile profudiſſe peculium, vel libertum procurationis tabulas malitiosè corrupiſſe clamarent, ego interim lictores orabam, ut me matura morte ſubducerent tot caſibus, veluti per diverſos alveos inundantibus miſerrimum caput. Sed manſueta benignitas timet in barbaris pectoribus inveniri: meque ad laqueum feſtinare dicebant, quoniam eluenda videbam flammis crimina, quibus me onerabat advectus mirabili deorum conſilio hoſpes. Non ſum primus, cui ſalutis exordium ſævitia calamitatis attulit. Nam altercantibus univerſis, dum me alii cenſent ad tormenta ſervandum, alii datæ integritatem ſententiæ nullo prætextu libandam, meus interim genius Callionem attulit, qui præmiſſo ad tumultuantem cœtum Percante, poſtquam periculi mei gravitatem audiit, dolore ac iracundia ferox, admiſſo equo in mediam turbam invectus eſt. Et quoniam viles erant, & inculti, cogitabat ſeverè agere, ac orationi authoritatem per audaciam facere. Sed reputato dedecore, ſi exitum conatus non haberet, ſuppreſſit erumpentem impetum, &, peto inquit, ne ſanctiſſimum fœdus in vilis perſona mancipii cadat. Quæ iſta vis, cives optimi? Quo abiit ingenerata his terris benignitas? Neque innocentem eſſe quem damnaviſtis, prædico. Abſit judiciis veſtris detraham integritatis famam. At certè reſervare potuiſtis famuli pœnam in adventum domini jam ſtantis ad mœnia veſtra.

Tum oravit, ut dilato ſupplicio una ad Magiſtratum irent. Nec Fibullium interim adverterat, præcipitantis negotii caligine cæcus, aut ſalutationis blanditia ſuperbiam ferocis animi nulla dedecora præ contemptu æſtimantis permulſerat. At Dictator poſtquam diurna publici officii munera impleverat, ad domeſticas ſtatim curas traduxerat impigrum corpus. Igitur diutius in limine cunctatus Callion, tandem aſſiduis pulſibus laſſavit audientem, qui uxore juſſa aperire urgentibus, ipſe non ſegnius juvenco ex ſcalis appenſo detrahebat viſcerum molem; cruentis adhuc manibus quibus paulo ante illius jugulum reſolverat. Sed ut inſuetum intrantium ſplendorem advertit, cultellum in reſeratos inſerit dentes, manusque in præcinctam pellem tergens, nocturnum capitis tegmen extremis aliquantulum digitis movit: Ac ut Callion per Principis ſui reverentiam, & per eorum manes oravit qui primi fœdus iniverant, ut juventuti meæ parceret, nec

in cru-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

in crucem mitteret temeritatem, riſu potius aut datis ad numerum verbis dignam, cum metueret Dictator, ne male purgata ſanies juvencum corrumperet, bene eſt, inquit; agat authoritati tuæ gratias, ac illud meminerit, non potuiſſe nos ſalutem dare, niſi mori meruiſſet. Procidi ego ad pedes, & cum Dictatorem, ac deinde dominum adoraſſem, exceſſi eadem lætitia ab ædibus, qua Theſeus Plutonis exutus vinculis primum ſolem aſpexit.

At Fibullius, ut accepta injuria ferox, tum quod fraudabatur ſpe noſtri ſupplicii, tum quod ſalutationis officium Callionem neglexiſſe credebat, concoquebat dolorem mutum, & in vindictam erectum, cum ex improviſo Callion advertit hominem, & in amplexum decurrens, O mi, inquit, Fibulli, quis Deus ex voto hunc ſuaviſſimum occurſum obtulit, & barbaræ feritatem regionis humanitate amicitiæ noſtræ lenivit? Cum tanta verborum blanditia extorſiſſet ab irato ut orationem non ſeveram, ita parum priſcæ benevolentiæ memorem, uterque in diverſa hoſpitia pervolat, curatiſque illa nocte corporibus, ut incommodæ ædiculæ ferebant, prima luce Fibullius ad Callionem adhuc thoro inhærentem intravit, & blandiſſimo vultu ſalvere mulierculam juſſit, quæ frigoris metu ſtrata ſervaret. Arriſit ad hunc ſalem Callion, & Fibullium ad ſedem pulvinis oneratam invitabat, cum ille ſecretiſſimo murmure aliquid in aurem Callioni dixit. Et quoniam geſtus erat ſupplicantis, deprecari credebamus pridianam ſeveritatem. Erat autem, ut poſtea intelleximus, modeſta excuſatio ad certamen ſingulare provocantis. Neque, inquit, ullus eſt, cui plura quàm tibi debere confitear, aut amicitiam tuam ullo magis tempore colui. Sed ſcis, te illo ſeculo vivere, ubi minima infamiæ ſuſpicio paternam charitatem vincat. Non poſſum integra fama heſterni contemptus imaginem pati, quod nec verbo excuſaſti, cum tantopere meis votis obſtares, & Euphormioni ſalus me invito data eſt: quod utinam in contumeliam utriusque familiæ non vertiſſet.

Non defuit Callioni apertiſſimus ad excuſandum campus, ſed timiditatis opinionem facere noluit, tanquam invaſores nocturni, qui ad majorem vim fœdè planorum imaginem ſumunt. Itaque bene ſenſiſſe Fibullium affirmat, ac ne impetum moleſta ſedulitate domeſtici turbent, ſuffurandam eorum oculis generoſitatem tam inexſpectati conatus. Igitur omnes in diverſam curam intendere animos juſſit, ac præcipuè jentaculi

munus

munus officioſiſſimis mandat, dum, inquit, in proximum hortum Fibullium abduco, libertate aëris poſiturus faſtidium cibi. Tum veſtem quam mox abjiceret, parum compoſuit, gladioque veluti pro more ſumpto, pervadit in hortum. Nec omiſere huic amentiæ familiares nugas. Iunxere ſtrictis amplexibus pectora quæ mox confoderent, & inanem veniæ fucum crudeli piaculo præmiſerunt; ſcrutatique patentes ferro ſinus, mox quisque ſuam, quisque alienam aciem intuebatur. Sed facinus differente fortuna avertere bis eluſos ictus, ſemel breviore ſica, iterum obliqua fuga pectoris in latus averſi: tandem Callion, ut ira juſtior obfirmaverat manum, adverſum violentius enſem repulit, gladiumque in crus inimicum altius imprimens, firmitatem ſubcidit veſtigii. Ille corpus ægrum in terram deducens non omiſerat enſem, ſed animo ſupra vires forti Callionem iterum vocabat in pugnam, & ferrum debili manu rotans fortunæ iniquioris imperium negabat admittere. Contra victor, ne fortitudinem ſuam in odium vocaret, negabat ſe adjuturum urgentia Fibullium fata; clementiamque fovebat nulla ignaviæ ſuſpicione damnatam.

Igitur poſtquam Fibullium exoravit, ne vinci ulterius vellet, reducit in domum, ac mirantibus nobis infirmitatem cruris, in culcitram dextra ad ſcrupulum parcente reponit. Deinde valvis diligentius munitis redeunt in gratiam, crebris amplexibus ejurantes memoriam certaminis. Nihil eo fœdere integrius ſi hoc alia victima quam meo capite ſanxiſſent. Nam dum amabili colloquio periculi cauſas repetunt, nec de ſe amplius, ſed de fortuna queruntur: quid autem, inquit, Callion, in te miſer Euphormio peccaverat, quem etiam tuis olim literis mihi chariorem eſſe volebas? Hic Fibullius, ut acerbitatem vulneris meo veluti fato leniret, docet à me oblatum remedium, quod, inquit, morbi mei atrocitatem, ne quid mentiar, diſtulit. Tuum autem, quod tantopere commendaveras, ultro irriſit nequiſſimus ſervus, neque à te prius literas tradidit, quam ſuæ perfidiæ meam valetudinem permiſiſſem. Cumque aliquantulum levata mali violentia inducias mecum faceret, hanc epiſtolam, quam tibi à me reddidit (fateor) ut ſubſcriberem, ingenti ſanitatis promiſſo compulit. Quid audacia verba referam; quid ſubtiles ſceleris artes talentumque velut coëmendis medicamentis emunctum? Miraris igitur me illius pœna gaviſum, à quo fœdiſſimè deluſus ſum, ſic jam ut me credulitatis meæ

D pudeat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

pudeat; Nam redeuntibus ſubinde tormentis, graviori metu pendeo, ne infelix laterum fertilitas longè funeſtiſſimos partus creet.

Videbam diligentiori cura per rimam oſtii colloquentium frontes. Cumque formidoloſa mihi eſſet reconciliatio tam familiaris, diffuſa temerè familia ſtabam ſolus ad valvas, & alternas aures laxis opponens compagibus, tum etiam interdum oculorum judicio metiebar ſalutem meam; gnarus furioſa magnatum odia illorum ſanguine placari, qui controverſias ſeu forte ſeu malitia incenderunt. Veluti arborum fiſſuræ, quas ictu ſonanti diſtendit agricola, non niſi fracto aut expulſo cuneo redeunt. Tum Callion, ut obtutum in terram defixit, trucique vultu minax immaniſſimi in me odii acerbitatem concepit, percunctabatur de Percante, an illi quoque conſilium meum placuiſſet. Sed non erat Fibullio animus, gratuita injuria in ſe Percantem concitare, tum ut illo teſte meam maturaret perniciem, tum ne ſales aperiret quibus ipſe accuſator in Callionem luſerat.

O Di, ſi veſtras tangunt mortalia curas,
Di, quibus imperium cœli, qui nigra tenetis
Tartara, & undoſi queis ſæva potentia ponti,
Aſpicite hæc, tuque O victor, quicunque deorum es,
Cui labor infelix, & noxia munera ſurgunt,
Res turbare hominum, non hac tibi mole ſevera
Tempeſtatis opus. Iacuiſſem vulnere parvo,
Semianimis parvo cecidiſſet vulnere cervix.
Heu pietas! annon ignota occumbere dextra
Infelix potui, tantosque evadere luctus,
Nec ſaltem cecidiſſe nocens? proh impia fata,
Crudelesque deos, illum illum reddite campum,
Reddite, funereasque cruces, & vincula collo.
Hac tantum mihi morte ſalus. Sat funera vivus
Excepi, atque uno repetitas corpore mortes.

Etenim Callion furore ſæviſſimo ardens ad oſtium procurrit, ac Euphormionem Percantemque turbata voce appellans, non tam cædis metum, quam deſiderium attulit. Sed cum intraſſemus in thalamum, ſtatim Percantem à me Fibullius ſeduxit, arceſſitumque ad colloquium, dum in me atrociſſimis verbis Callion deſævit, peſtilenti imbuit fraude. Sic ut in illa tempe-

tempeſtate nonnunquam animus procellis excelſior con[illegible]an, ut ret verſatilem hominum mentem , à virtute & amici[illegible] ceſſanritate tam facilè in perfidiam ac ſcelus degenerantem [illegible]ndi ſua- [illegible] & urgebat etiam ultra imperium domini paulo ante fideliſſimus comes: quoniam ejuſdem particeps culpæ ſic amoliebatur omnem criminis ſuſpicionem .

Tum juſſus accipere plagas ſexaginta, ac præterea ſerviles in fronte literas, quas adhuc omiſerat qualiſcunque domini clementia , Percanti tanquam acerbiſſimo vindici trador ; cum hæc mecum cogitare cœpi , tolerabilem Percantis eſſe larvam, qua dominum palam demereri ſtuduiſſet. Iam ut ſecreto licuerit amicitiæ ſacramentum ſervare, haud dubiè pietate ac miſericordia meriturum , ut diſſimulationis offendiculum ex animo delerem. Sed ille nequaquam mitigatus domini abſentia, tam immaniter ſupplicem contempſit, ut inciperem oculorum fidei timere , & notiſſimæ frontis veſtigia perſcrutari. Chariſſimi ſodalis tergum mille verberibus diſtinguebat , etiam ultra imperatæ numerum pænæ : Et literis deinde crudeliter inuſtis, non altiſſimam modo conſumpſit frontem, ſed indicium ſervitutis pæne ad oculos ipſos deduxit.

Igitur jam Pedo, jam cæteri notæ nequitiæ ſervi, conceptam in me iram in miſericordiam verterant. Ac præcipuè Percantis ſuperbia excitabat invidos animos, qui præmio ſuæ proditionis potens non libertatem modo, ſed vicarium in nos imperium erat adeptus; docebatque nullos deterius dominari, quam quos ad ſerviendum Natura creavit. Videbam conciliabula conſpirantis familiæ, & aſpernantis ſecundum hoc ſervitutis miſerrimæ jugum ; poteramque fortaſſis adjuvare muſſantes , ni timuiſſem pænas conſilii ſolus dare, quod mihi ſoli non quæſiſſem. Ac præterea legeram Epitaphium Sibronii Conſulis, quod in quodam libello in hæc verba conceptum eſt. *Depoſitum Sibronii Conſulis, qui Lutentium bono acerrimam conſecraverat mentem , domi foriſque clariſſimus, omnium in juvanda patria princeps. Quem ampliſſimis in Remp. meritis clarum populus interfecit, ne diſſimilē exitum ſortiretur priſcis Rerumpublicarum patribus, quorum ſemper exemplo vixerat.*

Tutius ergo ratus Percantis gratiam machinis omnibus adoriri , illo curas omnes intenderam , ne quod officii genus omitterem. Sed jam noſter Athenion philoſophiam projecerat, & in hæc vitia ut primum potuit lapſus , quæ quondam in aliis tam ſeverus cenſor notaverat , aſpernabatur affectatum

Pendœum, totius familiæ adulationibus laſſus. Et præterea ſi tus crecanius appellaſſet, timebat, ne homines meminiſſent Vrunis noſtræ ſortis.

Mihi tamen aliquantum profuit tam inexpectata faſtidii atrocitas, & documento fuit, quam multis cautionibus intima familiaritas ineunda ſit cum ignoto. Etenim quam excellens eſt veræ conſenſus amicitiæ, tam eſt difficilis atque rara connexio animorum, ita divina atque præſtans. Nam ut radii horarum indices, quot rotis & ponderibus aguntur in deſtinatos curſus, tot aberrantibus inſtrumentis mendaci monſtratione fallunt: Ita ſi ex infinitis rebus, quæ ſynceram charitatem componunt, aliqua ſe conditio ſubtraxerit, laudata amicitiæ forma degenerabit in turpiſſimum monſtrum. Primum ampliſſima virtus non ubique ſui capaces animos invenit; & magnas deinde mentes plerumque occupant ejuſmodi vitia, quibus nullum eſt cum hac diva commercium. Igitur cum maximam mortalium partem (fas ſit eloqui) aut parum ſupra pecudes, aut certè infra magnitudinem quam requirimus, fata poſuerint; ac deinde rarum ſit magnis hominibus, ut ſimilem alterius indolem, quam ament, nanciſcantur, plura ſunt ad amicitiæ aram donaria nuncupantium vota, quàm exſolventium. Illud autem in amicitia præcipua religione cuſtodiendum eſt; ut quemcunque exitum habuerint amici negotia, eundem tuis eſſe ſtatuas. Ne illi obſignata arca, ne clauſa mens, ne corpus ad laborem tardum elangueat, ut mutuo ſolatio (qui maximus eſt amicitiæ fructus) penitiores audeas curas in fidos ſinus effundere. Vt jocari, & animum lætius diffundere, iraſci etiam interdum poſſis, & exerentes ſeſe impetus non celare: quoniam neminem ſuis vitiis carere Natura voluit.

His neceſſitatibus, quibus finem nulla lex præſcripſit, poſiturus chariſſimam libertatem, diu ante videndum eſt, cui te navi credas. Num in eam pervadere pœnitentia poſſit, ut, quam felicitatis ſedem duxeras, ea te moleſtiſſimo carcere teneat. Quanquam illa ſpes puerorum deponenda eſt, quibus nihil promptum eſt aggredi, niſi jucunditatem aſſiduam ſtulta mens fingit. Aſperi ſæpe caſus incurrunt in amicitiam, & tam affligere poteſt ruina ſodalium, quam felicitas mulcere. Itaque nec amicitia turpibus niti fundamentis poteſt, ut lucri cupiditas induat præſtantiſſimos vultus; nec impetui, cui neſcio quod inveniam nomen, extemplo parendum eſt, qui nos ſæpe nullo rationis auſpicio ad amandum impellit. Alioquī

ſera

ſera pœnitentia reflectet in tergum ſtultiſſimam cervicem, ut ſaltem oculis repetat portum, quem egreſſa eſt; & ceſſantibus illis motibus, qui velut melle conditi ad amandi ſuavitatem egerant, deſtituetur præcipuis ſolatiis amicitia, & in illa morabitur eſca, cujus nauſea aſſiduè faſtidientem ſtomachum premet.

Cæterum quibus opes charitate potiores ſunt, ii ſeſe ultro excluſerunt ab amicitiæ limine, & quanquam diſſimillimo vitio, ii quorum luxuries nullo patrimonio impletur. Præterea qui linguæ modum neſciunt, aut qui vana facilique indole, diverſis occupati amicitiis, & futili initio amorem ordiuntur, & ineptè deponunt. Nam in eorum animis ita trudit pridianam familiaritatem enaſcens hodie affectus, ut qui jamjam exuberantem pluviam alius imber obruit. Duorum aut trium conſpirans benevolentia illam felicitatem componet quam Dionyſius auro gravis, & ægrè ſuſtinens potentiæ ſuæ molem, non invenit. Nam ſi pluribus poteſtatem animi facis, ſacrilego furto detrahendum eſt prioribus tempus, & affectus quem in novos impendas. Præterea conditionum diſparitas ſæpe naſcentem in cunis amicitiam jugulat. Quoniam ut diuturnus non eſt amor, qui ſola jurgandi ac feriendi licentia (velut æqualitatis indiciis) conſtat; ita familiaritate alitur, & quodammodo mutuos ſales jocosque velut ad quotidianum paſtum quærit.

Sed & funeſtiſſimo didici experimento, amantium vota in hoc eſſe arctanda, ne nimium ſodales evehi cupiant. Quamdiu Percas meam parum ſortem exceſſit, tamdiu hæſit charitatis conſtantia. Deinde ut in altum evectus cœpit deſpicere humilitatem meam, ſic egit, ut non hominem, ſed divitias peccaſſe arbitrer.

Dum hæc diligentius penſabam, & quærebam à ſapientia auxilium, intravit domum noſtram mulier, ut videbatur, nobilis, magnoque comitatu tenuiſſimæ veſtis modeſtiam excuſans. Nulla erant circa collum vincula, quæ morarentur tranſeuntium mentem. Non ſtalagmium erat, non ſpinther, non ſpathalion, non purpura aureis clavis fulgens. Notabiles erant bullæ varia magnitudine diſtinctæ, quibus onuſtum cingulum nonnihil deflexerat. Illa ut ad Fibullium ex vulnere ægrum admiſſa eſt, & notiſſimam frontem eruit defluentibus velis, hominem admiratione prope ad ſtuporem deduxit. Erat enim Lapicia, Fibullii ex Vocula fratre neptis, mulier genere

ac divitiis, ſed præcipuè fama præſtans, quæ adhuc adoleſcens, cum illi juvenem maritum morbus abſtuliſſet, iterum nubere ſeu conſtans ſeu perſtinax abnuebat. Inſiluit Callion in cervicem, longa neceſſitudine familiaris, & rogo, inquit, domina quæ te in has terras fortuna deduxit? amœnitas, puto, regionis, & ſuavior populi cultus. Aut ſi hæc non ſunt, numquid te tua venatrix cœlebs Diana compulit in hos montes, & nemora, pæne qualia circa Stygem pinguntur? Tum illa, ut ſe templum religionis miræ, quod ultra Alpium clauſtra colitur, inviſiſſe docuit, quod bis ab hoſtibus petitum, bis divino volatu eluſerit furentium manus, cœpit rogare quod vulnus Fibullium afflixiſſet. Vtque per ambages intellexit pugnæ dementiam, tanquam ſola peccare neſciret, mille geſtibus averſata eſt improbiſſimum ſcelus. Ridebam ego pietatis ſuperbiam, cum illa homines arceſſiri juſſit, quos habuerat viæ comites, ac ſeverioris diſciplinæ magiſtros, quorum certè tumulis, ſi morientur, ſaltem exemplo Metelli, corvum debebit.

Horum unus, quoniam bonæ ſortis ac ominis erat, intrepido vultu preceſſit. Alter ſemicandida veſte, nec avarè manicata, ſequebatur. Qui ut intraverunt thalamum, ea ſalutatione, quæ profeſſionem proderet ſtudioſorum, pæne riſum expreſſere ſpectantibus. Ac deinde magna volubilitate ſermonis, omnes ſibi vices tradidere loquendi. Non Callioni, non Fibullio, non ipſi Lapiciæ permiſſa vox: ſed illi, velut theatrum aſcendiſſent, aut ineptiæ ſuſpicionem per audaciam loquendi tollerent, varia Sanctorum dicta factaque nimis oppido tenaci memoria recenſebant. Quanquam, niſi fallebar, ita appoſitè, ut ſæpius Cadmus, quam Harmonia canere videretur. Ac dum modo in ſcientias ludunt humani judices recti, modo conjugium frigidiſſimo ſale proſcribunt, paulatim ad diſſerendum lapſi tam acriter cœperunt contendere, ut res meo judicio ad manus pugnamque ſpectaret. Vix reſtabant ſedilia lacertis pulſantibus, & ipſæ manus vehementius productæ aërem pæne inſibilum cogebant. Cohorruere omnes ad divini ſtrepitus miraculum, & nobis, quotquot Romani ſermonis expertes non eramus, audiendi curioſitas altiſſimum ſilentium indixit. Sed illi, quæ confuſa & indigeſta mente conceperant, tanta intelligendi difficultate fundebant, ut non modo non Latinè, ſed nec humanè loqui crederem. Iam non inter ſe ipſi, jam ſe quisque non intelligebat; cum uterque vinci arbitrio ſpectantium nollet, & in hoc victoriam poneret, ſi

prior

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

prior non deſtitiſſet loqui. Igitur horas pæne quatuor præliantium æſtus abſumſit, cum id unum quærerent, *num ad ſyllogiſmum ſit neceſſaria concluſio.* Cumque creſceret difficultas per obſcuriſſimæ diſputationis noctem, tandem erupit ille qui ſemicandidam veſtem pæne ſudanti fumo fucaverat, & conſumptis ſubtilitatibus provocavit ad injurias, ut qui attrito enſe fractove deſtitutus gladiator, ad luctam, velut ad compendium pugnæ, æmulum ſtrictis amplexibus cogit. Tu vero, inquit, ineptiſſime, mihi etiam controverſiam moves tanquam in meo regno non eſſem, id eſt, tanquam alius id, de quo agimus, aut laborioſius quæſiviſſet, aut felicius inveniſſet? Teſtes ſanctiſſimæ domus noſtræ parietes, qui toties ad laterum meorum vires obſtupuerunt dum non minus menſes 4. adoleſcentes noſtros declamando & ſcribendo exerceo, ne hac ſemel quæſtione ut oportuit excuſſa, quid de ea amplius à quoquam diſcere poſſent. Vix ducentis horis legas, quæ in hanc materiam ex pluribus authorum millibus ſolita brevitate decerpſi. Neque eſt aliud, quod te jam in diſputationem trahat; niſi quod ut teſtes in noſtram dicaces familiam, id demum exiſtimatis ad gloriam veſtram facere, ſi aliquid ex noſtris moribus doctrinaque carpetis. Vos, quod ab antiquitatis auſteritate noſtra paulatim vivendi conſuetudo deflexerit, quod opulentior cultus, quàm quem authores dictaverint noſtri, privata nonnunquam cubilia inſtruit; quod in neceſſarios quiſque ſumptus pecuniam, quod in hyemem veſtes, in exercitationem libros, extra cæterorum communionem proſpicit, ingentibus monſtris effertis, totamque proſcribitis domum. Si ex æmulatione, indignor. Si ex vero dolore, miſereor medius-fidius ſtuporis veſtri, quos plus aliena mala cruciant, quàm quæ veſtra præcordia fœdiſſima tabe conſumunt. Vtrum eſt enim deterius, fruticum inſtar omni vento permittere fragilitatem ſuam; an pertinaci ad obſiſtendum trunco concitare flaminum ſuperbiam, quæ radicem vim concitati aëris deſpicientem evertant? Nos ut priſci ſeculi ratio tulit, ſelegimus abhorrentem ab ea, quæ jam in uſu eſt vitam. Mutatione deinde temporum facta, & vertentibus omnium cum ætate ac ſæculo moribus, non abnuimus his tempeſtatibus agi, diverſiſque præceptis familiam imbuere, ut ramis ac frondibus ſeſe ad fortunæ nutum torquentibus clementior ventus, & ipſa victoria facilis, radicibus parcat. Vos autem imaginem antiquitatis ſcrupuloſiſſimè conſervantes, quæ non,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

dii boni, ludibria, qui non meliorum mentium ſales & joci conſequuntur? Quid prima ſcholam veſtram ineuntium pugna; cum ſolus tyro apud rudem ignarumque ſatellitem deſtinato clauſtro declamat, & aliquot ſententiolis ſolitariam domum affatus, ſibi auditor, ſibi teſtis, ſibi judex, interdum etiam petulantiſſimus irriſor exiſtit? Huic rei non invenio nomen, ſi non eſt indigna affectatæ antiquitatis vanitas, vel ſtulta religio, excindere horrentium, quod jam ipſi authores tollerent, ſi eorum manes conſuleretis. Quid deinde convivalis inter vos laudatio? quid à nobis ſumptus extorti, quos egenos non eſſe damnatis? quid ille veſter ductor non niſi quaternis in diem epulis ſatur? quid ejuſdem veſpertina cum tyronibus repetitio, cui ſtatim epulæ, veluti mercede conſtituta ſuccedunt?

Iam vero de pietate veſtra nihil diſputo; modo illam ſcrutari omiſeris partem in nobis. Alioqui non quæ latebræ celant excutiam, aut in re dubia quæram facinoris ſuſpicionem; Quæ vulgo, quæ palam in famam veſtram tela jaciuntur, aſſumam. Ambitus, ac perjurii crimen. Infremuit Callion tam inexpectato commotus judicio. Iam Fibullius, jam Lapicia, velut ad miraculum, vocem non inveniebant; ac ipſe præcipuè vates, cujus domus tam fœda ſpargebatur infamia, ad inſaniam rabiemque properabat; cum alter, utinam, inquit, tantam ad peccandum verecundiam attuliſſes, quantum ad excuſationem audaciæ. Non magnifico per urbem equo delatus potentiorum foribus toties aſſediſſes. Non interdiu amicos ac ſocios, noctu animum ad fraudem & injuriam acuiſſes, ut illis ad veſtrum ordinem aſcendentibus, qui quadrienni rudimento meruiſſent, is princeps non eſſet, quem & eruditionis ſuffragium, & populi expectatio in hunc locum manu ducebant. Et ſolennibus tamen verbis promiſiſtis, nec ambitu nec favore paſſuros corrumpi judicia veſtra, ut cuiquam ad hunc honorem aditus, niſi à virtutis ac meriti templo, pateſcat.

Videbatur nobis omnibus ipſum facinus ſuo nomine lenius, & quos atrocitas vocabuli ad horrorem egerat, exiguæ rei momentum rapiebat in riſus. Cum acrius inſtitit declamator, Eruditionis vero, inquit, certamen non ineo; quoniam vinci vobis eſſet honeſtius, quàm noſtræ familiæ certaviſſe. Ridete barbariem ſermonis inculti, quæ in majorum noſtrorum libris nihil ſimplicibus animis inhæſiſſe fuci demonſtrat. Certè vos ſinceram doctrinam è noſtris hauritis fontibus: vos ſcien-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſcientiam veluti è ſancta ruſticitate avocatis,ac figmentis orationum pictam jam id primum docetis fallere, quod ſe pro veſtra gerat. Tum alter, ut omnem audiendi patientiam conſumpſerat, O mi, inquit, homo, collige paululum redeuntem animum, ut cæca maledicendi licentia, ſi deſit quod in externos jactetis, etiam diſcat, quid in vobis damnare poſſitis. Eruditionem à veſtris aliquam accepiſſe non pudebit confiteri, ſi vos in ſolam barbariei hæreditatem admiſſos ingenua profeſſione firmatis. Sed agam lenius, & refutandi modeſtia tuam convitiandi libertatem opprimam. Vitam, exiſtimationem, inſtituta, non perſtringam. Illud unum interrogo, cur legibus veſtris varia interpretatione diſtractis, ut hi nomen, illi veſtem, plerique ceremonias ad diſcrimen induxerint, nondum reperti ſint qui Latium vetent pronunciatione barbara violari, nondum qui indicere Tullio bellum? Quanquam quid fruſtra in arcana veſtra intueor, vobis omnibus ſolitariis æſtimationibus cuncta reputare conſuetis: unde tuta cubiliorum ſecreta, unde horribilis in juniores ſanctio, ne improviſi in ſeniorum ſedes irrumpant.

Cum alia his ſimilia, vel etiam frigidiora pararet, venit ab Archoropo nuncius, & diremit ſteriliſſimam litem. Qui ut audiverat in Italiam properare Fibullium, ultorem injuriæ quam minus bonis temporibus acceperat, cum ipſe Archoropus domeſticis implicato negotiis inſultaſſet, direptis aliquot ſarcinis, cum curribus, quibus ipſæ vehebantur, primo nuncium occurrere juſſerat, ipſe deinde quam maximis ſequebatur itineribus, nulla damna præ Fibullii odio æſtimans. Igitur poſtridie, quàm attulerat nuncius literas, Archoropus advenit, tam magnifico cultu, ut illum vix animo, nedum oculis capere poſſem. Auri argentique omni fide copia major, equorum nobiliſſimi greges, ingens ſervorum numerus, & omnia velut ad pompam faſtumque ſubornata. Tum ad deprecationem verſus, ut ſibi Fibullius ſatis fieri ſineret, ideo exorare non poterat, quod inanis pompæ ordo in ſupplice pro contumacia reputabatur: & hæc ſecum Fibullius longa cogitatione penſabat, Quid hic tantæ numerus familiæ? quid ſumptus in luxuriam vergens? Num aſſimulatione vaniſſima ſupra ſe magnos effingit? Num mei raritatem miniſterii ſpernit; & ſibi admirationem quærere, & meorum fidem corrumpere hac arte quæſivit? Auxit hanc in Fibullio ſuſpicionem ambitioſa in nos Archoropi liberalitas, & pæne ipſis accipientibus

tibus gravis. Nam ut illuxit dies alia, neſcio quot ex Fibullii & Callionis domo ſalutatum introivimus, & Archoropi ſomnum exultantibus tympanis,tubisque perfregimus:qui diſpenſatore qua nos cum ſportula dimitteret interrogante, tantam effundi pecuniam juſſit, quantam non caperet aviditas noſtra. Nec humilius quàm erat loquutus expediri munus juſſit.Quippe productus eſt ſaccus ingens, numis argenteis plenus; permiſſusque diripientibus nobis, nunc onerantes ſinum, nunc deprimentes laciniam veſtis, tandem gratiſſima fœcunditate laſſavit. Nihil unquam eo munere plenius. Nam ſumendi cupiditatem muneris amplitudo exhauſerat.

Ego præcipuè, jam ſpe animum in diverſas curas intendente, ad ſolam onuſti corporis debilitatem argenti pondus æſtimans, ab Archoropi beato limine poſtremus exceſſi, ſociisque nunc pondere,nunc gaudio æſtuantibus,facinus ingens auſus, ad vendentem fucos intravi, & mutatis modico pretio vultibus,factoque mihi Gelonis nomine, à miſerabili ſervitio fugere cœpi. Ac cum dies aliquot locorum ignarus aberraſſem, tandem in eam regionem veni: ubi ſævum & inſanum mare conjuges conſultiſſimos habet. Hi privignam jam olim Venerem admirati, ſe ſuamque Cyprum barbaro permiſiſſe imperio, matronarum pectora nudant, & illius ſacra operoſius colunt, ut eximii lepores deam ad reditum invitent. Nec jam Verona longè aberam,cum cuidam Apulo ex Gallia redeunti conjungor. Ille ſe Cæſarem vocari dicebat: cui ego, utpote & itinerum docto, & in Vrbem aliquam tendenti quam ego ſtudioſiſſimè perquirebam, perſuaſi fœdus faceremus, neutrum à ſocio niſi perfecto demum itinere receſſurum. Quod cum pluſquam militari ſacramento firmaſſemus, Veronam pervenimus incipiente primum nocte, & ad Antonium Cæſaris familiarem divertimus, Is ea primum cœna lactucis, naſturtio, columbisque lectiſſimis excepit, & ne, ſi ſolitarii dormiremus, nocturna prodigia mentem diducerent, gratiſſima benignitate providit. At vero qui ſequebatur dies, jam non vulgari menſa, ſed epulo pæne cultus eſt. Tranſalpinæ ovis particula,& galli ſpadones plurimi viſebantur. Pavonum columbarumque numerus, Turdorum etiam & Coturnicum pæne examina; juvencæ præterea aliquot adventum noſtrum ſua morte luerant;hortum deſpoliati amiſerant flores,& omnis ædium decor in triclinium noſtrum confluxerat. Cum deinde conſideremus ad menſam,pocillator ſingulis aſtitit, minaci fronte,

fronte, vultu terribili, cuſtodiæ proprius quam convivii ſatelles. Detraxerant illi galeam, quàm continuo inſtar Vulcanum fugientis Palladis geſtant; parmamque aliquantum in latus deflexerant, ut in quieta pace pugnæ memoriam ſpargerent. Credebam æmulari Antonium Domitianam menſam, ad quam olim proceres, cum omnia pullus color indueret, urgerentque ſepulchorum imagines, pæne lethalis horror afflixit.

Celabam tam inviſi faſtidium moris, fucumque timori prætendens, ſollicitabam Cæſarem, ut explicato convivii ordine, & deficiente jam fame, hoſpitem relinqueret. Nobis eſſe viam etiam præcipitantibus longam, & infeſtum, ut ajebant, latronibus iter non oſtendere ſpem veniæ errantibus, ſi noctu nos in ejuſmodi plagas noſtra temeritas detuliſſet. Igitur Sole jam ultra altitudinem mediæ lucis producto Verona exivimus, & paſſibus ter mille confectis, ruentem admiſsis frænis equum, ex attritu ſolidi primum campi, & ex concrepantibus deinde lupatis audimus. Erat equus Cygnorum nivi æmulus, niſi crus alterum & apertiſsimum pectus ſubcineritii pili fucarent, inſidebat autem homo, ille ſcilicet, qui ad menſam aſtiterat mihi, vinum, & quæ illius artis ſunt, ſerio cuncta diſpenſans. Agnovi ego irruentem, Cæſarique monſtravi, & cœpi vereri, nequid ignorantes ab hoſpite tolleremus. Nec dubitavi quærere, quæ illum præcipitatio, vel quo gentium ferret; cum ille turpiſsimi nihil pudore facinoris tactus, ultro docuit, domini ſe juſſu in medio foro primarii juvenis cæde imbuiſſe manus. Iam in alterius ditionem urbis contendere, & tum ad ſalutem perventurum, cum exiſſet Veronæ ſuæ fines. Perceperam toto corpore horrorem frigidiſsimum. & velut inaudito ſcelere perturbatus, cum jam hominem equi fuga pæne à conſpectu noſtro tolleret: O memorabilẽ, inquam, Cæſar, audaciam! quid unquã ex omni memoria tam atrox & luctuoſum referas, ut publice ſicarii non expectent equuleum, ſed velut glorioſum facinus ſponte confeſsi, omnes timere jubeant, quoniam ipſi de ſe nihil timent? quid, inquam ſimile omnibus monimentis accepimus, præter Fimbriæ factum? quem non credo protervius vulnerato Scævolæ inſultaſſe. Excuſare ſe Cæſar errorem meum dixit, quod ad frequentiſsimum crimen obſtupeſcerem ignarus ſæviſsimi moris, qui in illa regione pæne omnium capita proſcripſit. Equus, ait, celeritate notus, & modici æris liberalitas, præmiũ erit homicidæ, qui lares domeſtico ſanguine contaminabit, vel publico barbaræ feritatis exemplo deſæviet.

ſæviet. Venalis hominum vita eſt, & licitatores capitum noſtrorum publicè regnant: etiam pæne infamiam conſuetudo ſuſtulit. Ac ne quidem tutæ amicitiæ, aut neceſſitudines periculo carent. Iocus forte, aut imprudens in feneſtram aſpectus, ſecretiſſimo ſcelere vindicatur. Sæpe in ferrum cautos venena ſuſtulerunt, aut facis illitæ fumus, aut corrupta floris ſuavitas, aut fatalis cultelli acies, qui eodem tempore & intactam liberis dapem diſſecat, & adverſario mortem. Æterna ſunt ſemel læſæ mentis vulnera & plures reconciliatio, quàm profeſſum odium extinxit. Hæc ipſa quàm modo reliquimus civitas, quale ſævitiæ nuper exemplum prodidit, cum illuſtris familia, ſublatis tribus fratribus, miſerabili ruina deceſſit. At ego dum flagitiorum frequentiam nego mihi quicquam ex ſtupore ſubducere, video agreſtes aliquot ad anguſtiſſimas ſylvæ fauces, veluti ad conſilium, coiiſſe. Inter illos viragines duæ lacertos extulerant, & videbantur ad pugnam promittere manus. Nec dubitavit Cæſar, quin latronum inſidiæ in illa ſylva frequentes illam pavidorum manum cogerent, qui tunc adventu noſtro recreati, quoniam accincti ferro eramus, una ſylvam tranſmiſſuri prorumpunt, Cæſaremque, utpote gentilem hominem, &, ut ajebat, eorum fortiſſimum, qui nuper ex illis regionibus Gallias infeſtaſſent, ſibi ducem faciunt, haud dubiè in omnia pericula audaces, ſi quis eſſet qui ſuo exemplo fortitudinis admoneret. Cum igitur poneremus conſilium, num quadrato agmine famoſiſſimam viam inire, num una, num diverſis cohortibus præſtaret: ecce tibi occurrit aliorum hominum agmen, & irato fremitu ita militarem viam implet, ut circumſtantis ſylvæ confraga tumultu formidabili exſonarent. Nulli prælium minus quam Cæſari placebat, quem ego ut timidiſſima fronte vidi prenſare digitorum ſuorum articulos, metumque pallore confiteri, vicimus, inquam Cæſar, ſi audemus non fugere. Latrones ſunt, & ſi mihi credis, plus timori noſtro quam ſuæ virtuti nituntur. Non negabat Cæſar vera eſſe, quæ dicerem, tamen conſulendum liberis clamabat, & propinquorum pietas tenerrimam perfuderat mentem. Iam diſperſi hoſtes occupaverant viam, jam diſtrinxerant ferrum, aut præuſtas in humerum extulerant ſudes, cum repetito clamore incitati procurrimus. Ego digladiabar acutiſſimo fuſte. Paucis ruſticorum ferrum erat, ſed obvio quisque telo armaverat manum, & ipſe Cæſar frigidiore quã Demoſthenes ignavia non projecerat parmam, ſed omniũm veſtibus amictus, quas

expediti

expediti noſtri projecerant, negabat eſſe fas in primis ordinibus conſiſtere ducem. Non ferendum, ut fortunæ liceat unius caſu affligere univerſos. Sibi curæ fore, ne poſſint circumveniri noſtræ alæ. Incitaturum ad pugnam, ordinaturum aciem, deinde incorrupto judicio de ſingulorum virtute dicturum.

Bellum, O Endecaſyllabi, cruentum,
O bellum numeris referte dignis;
Quali Thyades inſonant cruentæ,
Cum jam Nebridibus graves lacerti
Huc thyrſos virides regunt & illuc.
Non hic Mæonio exſonet tumultu
Iratis tuba dignior catervis.
Adſit tibia, vel forata buxus,
Sacrorum Phrygiam admonens Cybelen,
Aut quæ tympana mollibus miniſtris
Mitras frontibus imperant recingi,
Nuſquam hic vulnera, purpurave triſti
Vndabat tepidus cruore campus.
Solus præcipitat timor cadentes,
Solus corpora ſauciabat horror.
Sed tandem geminas rotare giro
Iam forti mihi jam manus placebat,
Iam concurrere, jam probare dextram,
Cum ſparſis ululans comis virago
Audacem ferit, excutitque telum.
Quali Thyades inſonant tumultu,
Cum jam Nebridibus graves lacerti
Huc thyrſos virides regunt, & illuc,
O bellum numeris referte dignis.
Bellum, O Endecaſyllabi, cruentum.

Sublato tandem errore omiſimus bellum; quoniam hæc erat virorum & muliercularum acies collecta ex vicinis mapalibus qui & ipſi prædonibus bellum illaturi convenerant. Omnes vulneribus intacti prælio exceſſerant, niſi quæ ſæviſſimo fuſte mulier lacertum meum oneraverat, & Cæſar præterea noſter, cum retro cæcis veſtigiis iret, incurrerat in vepres, perfoſſiſque ſpina clunibus tam miſerabiliter exclamaverat, ut graviſſimo telo ictum crederemus hanc poſtremam vocem edere. Igitur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

re. Igitur compoſitis præliantium mimis qui hoſtilibus modo armis concurrerant, etiam ad nos venire Medicum jubent, lacertique mei vulnus perfundere unguentis,& omni artis ſuæ benignitate mulcere. At Cæſar fœdiſſimè per campum volutatus, quæſo, inquit, Gelon: ſcito me agere in vicinia mortis, nec tantorum vulnerum hiatus ulla medicina coituros. Grande tamen perituro ſolatium relinques, ſi permittis ut intelligam prius quam alta morte pereo. Ego, quanquam marcentes nervi deſtituerant lacertum, & omnis ſpes in feſtinatione medicaminis erat, tamen flebili lamentatione victus, confeſtim Medicum rogo, ut ad Cæſarem tranſeat,& exploret deſperatæ latebras plagæ. Tum vulneris locum juſſus Cæſar oſtendere, dimiſit in clunem manus, & mox diſpoliatus nos odore tam peſtifero ſparſit, ut crederemus illas partes non tantum emortuas eſſe ſed in fœtorem etiam pænè ſolutas labi. Neque aliud erat vulneris veſtigium, quam exiliſſimæ ſpinæ via, quæ exiguo ſanguine maculaverat cutem.

Tardè perſuaſum eſt Cæſari, ſe valere; nec quamdiu blandè eſt habitus, ſucciduis & titubantibus veſtigiis innitebatur. Sed poſtquam teneriora Medicus virgulta ſuccidit, & aliquot plagis medicamentum opperientem excepit, nunquam magis alacer Cæſar etiam præcipitantius, quam ſi adhuc ſtarent hoſtes, effugit. Ac tandem mora ſimul pudoreque victus,fortioribus conſiliis locum dedit.

Iam evaſeramus formidabilis ſylvæ noctem, jam dierum aliquot iter emenſi per confragoſos plerumque ſaltus & importuna montium juga; emerſeramus ad ampliſſimam urbem, in quam meum cum Cæſare fœdus erat compoſitum. Ac cum ad Mauricii domum (is erat Cæſaris neceſſarius) tenderemus, occurrit nota jam olim Cæſari mulier, quam ille parciſſimè ſalutatam me advertere juſſit, & omnia diligentius intueri. Auream veſtem aliquot inſuper gemmæ aut colebant, aut ipſæ ornabantur, decentiſſimi collo torques, crinis theatrali pænè gradu conſcendens, cothurni omni tragœdia altiores fœminam extulerant, levia veſtigia omittebant intactam pænè terram; eaque reclinata molliter in humerum adoleſcentuli dextra tollebantur. Gradus tamen ipſa teſtudine tardior differebat huc illuc laſcivienti modeſtia vultus, tardeque ab oculis obviorum tranſeuntem rapiebat. Interrogavit Cæſar, qualem ego mulierem crederem, quæ tam prodigo cultu,tanta frontis tranquillitate procederet? Ego Dynaſtæ alicujus conjugem

cum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

cum dixiſſem, tanto riſu ilia commovit, ut etiam manus ad lateris ſubſidium adduceret, & certè, inquit, ſutoris conjux eſt, ut intelligas in hac urbe regnare judicium Paridis, & Minervam, Iunonemque minori faſtu quam Venerem ire. Ac ne quid tibi ad miraculum deſit, ſcribendis olim matrimonii legibus adfui, tabulis etiam ſubſcripſi, in quibus dos hæc erat ſcripta: *ſtanni pondo novem, & mantilia ſingula in omnes anni menſes.* Sed longè maritus largior, etiam ultra morem effuderat liberalitatem ſuam. Is donabat patrimonii partem, & præterea veniam, ut hilari licentia utrique conſuleret. Cæterum alterna eſt hæc pompa, & quàm publicè decora eſt hæc mulier, tam domeſticis ſordibus eſt infamis. Nihil illa fœdius cum abſunt amatores, nihil magis neglectum. Victus, pace tua dixero, qualem vel Eriſichthonis fames refugiat, Veſtis tã ſqualida, ut aut ream eſſe, aut elatum maritum deflere exiſtimes.

Hæc Cæſarem familiarius exequentem, jam Mauritii domus acceperat: nec audebam ignotæ domui ſuccedere, antequam Cæſar humanitate mirabili à domeſticis cultus me etiam per familiares arceſſeret, occurreretque Mauritius, & per ampliſſima deducens triclinia paſſim aureos oſtentaret parietes, nobileſque cameras novarum indices opum, ubi multa priſcæ urbis veſtigia extabant, & celeberrimæ tabulæ ex everſæ urbis incendio non ſemel conſervatæ. Multa Gallico auro cælata fulgebant: ſive Brennus fugiens reliquerat, ſive ipſi per publicos tumultus avexerant. Præcipua deorum cura fuerat. Stabat Iovis Iunoniſque ſpecies ſupra homines venerabilis. Deinde ſpirans ubique Ganymedes, & Æneæ mater Venus poſteros ſuæ originis admonebat.

Heu nihil invitis fas quemquam fidere divis!

Cum omnia diligentius perluſtraſſem, & truncos majorum vultus, ſemeſaſque imagines contemplarer, neſcio quis me Deus funeſtiſſima Mauritii voce obruit, qui Cæſari prædicabat, illam domum Fibullio tranſalpino homini tantum ſacram dicatamque non eſſe, ſe illius nomini omnia debere, expectare etiam poſtridiè ab illo nuncium, qui frequentiſſimis litteris & colebat amicitiam, & ſua beneficia tuebatur. His ego perculſus vocibus, tantum non amiſeram ſpiritum, ſed pallorem, qui ſubinde membris ſuffuſus eſt, excuſavi extemporaneo morbo, quaſi omnes corporis articulos febris ſubito tre-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

to tremore tentaſſet. Cæterum nihil opportunius ſuccurrebat, quam fugere, ne me illic à Fibullio nuncius deprehenderet. Igitur nec expectata cœna, quaſi perluſtraturus urbem, effugi ſuſpectam Mauritii domum, votoque ad fortunam facto, ut aliquando ſatiaretur meis malis, non civitatem modo, ſed provinciam reliqui, & miſerabili locorum imperitia, cum totius orbis exul huc illuc fugæ meæ notas ſpargerem, tandem in ipſa Callionis patria, in ipſis hoſtium penatibus ad populoſiſſimam urbem veni, in qua tanta erat frequentia, ad negotia diſcurrentium, ut aliquandiu crederem ſeminarium eſſe, ex quo mortales Iupiter in orbem emittit, vel quo fatis vocantibus homines coëunt, ad vitam iterum ſolemque redituri.

Quicquid Arabs, quicquid dubiis Naſamones arenis,
Aut laſciva tenent effœti littora Lydi,
Invenias: illic etiam Mavortia Thrace
Quicquid alit, quicquid Scythici trux incola Ponti,
Quicquid in immenſo latè pulcherrimus orbe
Aut facit, aut alio ſpectat Sol numine factum.

Etiam omnigenæ fructus, etiam mala Cotonia, propè regiæ culinæ fores exurgunt. Illic virtutum, illic vitiorum collegia, & ne parum dixerim, cœlum cum tartaro mixtum. Vrbem autem ajebant de Priamidis nomine Alexandriam appellari. Nec longius quæſivi latebras meæ fugæ. Nam velut in ſolitudine errarem, in quot incurreram homines, in tot incidiſſe ſimulachra fingebam. Ac mihi præterea perſuaſeram, tardè crediturum Callionem, me ad regionis caput fugere, cujus ipſe corporis pars pænè maxima credebatur.

Erat ædes laxiſſima, ad quam multis gradibus ſurgebat aſcenſus, Celebres circum porticus, & venalitiis rebus plenæ morabantur euntes. Ibi nobilium fœminarum ingens numerus, pennata procerum vanitas, litigantium quoque vigiles turbæ, furum etiam, & eorum qui fortunam, ubicunque inveniunt, amant. Cum illic animum in tot miracula dividerem, vir quidam ut videbatur modeſtiſſimus, paulatim accedens, ultra loci genium ſalutavit ignotum & an vellem emere profundam auri maſſam quæſiit, vili etiam addictam, & quod eſt miſerrimum, cui præter invidiam nihil pretium minuebat. Cum omnino non reſpuerem, ſeduxit à turba, & nonni-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

nonnihil modeſto gemitu cunctatus, quam eſt durum, inquit, bonis mentibus, vel infamia ſeculi, vel hominum criminationibus inundari! Aurum, quod Naturæ genium exprimens ſolerti induſtria conflavi, palam efferre timeo, ne judicium, quod in omnes artis noſtræ homines jam olim rumor tulit, me ſub communi cauſa obruat. Cæterum ſi populo non omnia credis, ſervasque judicandi arbitrium, potes hic per compendium properare ad ampliſſimas opes. Aurum exiguo pretio permittam. Tu auctione certiſſima dives, non ad optimam ſemel prædam, felicemque mercatum redibis? Et ne me putes fallendi animo hæc facere, ſi placet, hodie una cœnabimus, ut familiare ſuper menſam colloquium, tum fidem tibi meam, tum veritatem, certius inſinuet.

Tam erat appoſita oratio, tam vultus ad lenitatem compoſitus, ut nefas crederem, ſi mihi tam ſanctus homo in ſuſpicionem veniſſet; cum etiam, inſtar Antiſtitis ſummi Iovis, videretur ab omnis juramenti atrocitate ſimplex animus refugiſſe. Itaque facilis, & nondum ſatis Fibullii donis edoctus, ut extemporanea beneficia vitarem, promiſi ad cœnam, & etiam condicto maturius adfui, ubi meus ille planus accenſum modicè ignem, &, niſi fallebat, æternum, follibus ad menſuram turgentibus alebat, & prunas ſcrupuloſè excitans, Mercurium ſuum humido, ut loquebatur, ac quodammodo pingui calore fovebat, ut, inquit, feliciſſimus pulvis, per tot artes tantamque ſolertiam natus, id mortalibus innoxiè tribuat, quod ne quidem dii Midæ ſine damno dederunt, & metalla omnia in altiorem transferens ordinem, doceat Naturæ induſtriam humana ſedulitate vinci. Etenim ubi tellus, optima morientium omnium parens, auri ſemina in abditiſſimo ſinu concepit, & inſpirantem benignius Solem admiſit, humillimo primum initio tam chari ac præſtantis fœtus elementum orditur. Nam Mercurius ille, ex quo quicquid metallorum eſt componitur, veluti certis gradibus ſeſe in præſtantiorem naturam adaptat, donec volventibus jam pænè ſeculis in hunc fulgorem evadit, qui omnium oculos tam ambitiosè delectat. Nos autem lenta corrigentes incrementa Naturæ, primum Mercurium maſculum è montium medullis excipimus, lentoque ac vitali calore imitantes ingenium Solis, ad altiorem ſphæram agimus, ut à Mercurio ad Venerem, inde ad ſublimitatem Solis aſcendat, id eſt, ut per omnes velut ordines actus, ea ſede conſiſtat, à qua ſi metalla deflexerint,

qua-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quacunque velint parte, deſcendant: idque tantum menſibus novem, nempe juſto tempore, quo ſe fœtus humanus ad vivendi dignitatem inſtruit.

Sed eſt fortunæ rariſſimæ, & in quam nec temeritas, nec caſus incurrat, ita digerere naſcentis auri cunabula, ne vel immodico æſtu conſumptum, vel lento nimium igne torpeſcens, ſpem hominum & induſtriam fraudet. Multi nondum ſolverunt de littore ratem, cum jam naufragium ſentiunt: alii in ipſo curſu, & ſpe jam adulta, etiam aliquando in portu, tam mirabilem & lucri & famæ fortunam de manibus amittunt. Sæpè fornaculum ſerius ad ignem poſitum, ſæpè vitrea vaſculorum fragilitas elatam expectationem eludit, & ſi verum fateri audeo, plerisque ſui cultoribus hæc ſcientia nihil relinquit, præter inaniſſimam ſpem emendandi, quod prioribus experimentis peccaverint. Defidit interim quantumcumque profundus patrimoniorum alveus, nudaque ſpe ac ſterili his ignibus carpitur, unica curioſi animi voluptate tot diſpendia, tot maledicæ plebis contumelias repenſante. Sed generoſis mentibus, & nihil præ mirabili arte æſtimantibus, eſt etiam quædam paupertatis in hoc ſtudio ſuavitas, ne gratis in Naturæ ſecreta pervaſerint. Nec ullus eſt in egeſtatem tam magnificam actus, cui plus aliquid doleat, quam quod ceſſantibus opibus, ſacer ignis, & Phrygio Romanoque divinior cadit. Populus autem, & qui obſtinato pectore ſynceræ voluptatis guſtum non ſentiunt, execrantur hanc bonorum voraginem, & modeſtiſſimi quidem riſu, petulantiores maledictis inſectantur, ſeveriſſimi pœnis. Inde monetarum adulterationes, inde fraudes & latrocinia eſſe clamantes, & quæcunque exhauſta patrimonia per injuriam implent. Nec illuſtrium hominum ſplendor, nec Aquila noſtrarum jam partium facta, amplitudine ſua humilium vitiorum, & quæ anguſtis tantum capiuntur pectoribus, infamiam à nobis detergit. Quotquot in id ſtudium tendimus, ſi ex optimatibus, fatui; ſi ex tenuioribus, impoſtores audimus. Iniquiſſima tamen ædepol conditione, & quæ facilè populum judicaſſe commonſtret. Etenim ne me jam aliorum oneret defenſio, id cœlo teſte ac interrita fronte prædico, me a puero incubuiſſe in hanc artem, me quidquid eſt ſecreti atque abditi indefeſſis laboribus quæſiiſſe; meam tamen fidem aut integritatem nullo propterea eſſe ſcelere violatam. Iam vero & humilia in aurum transferre metalla, & vilioribus ſaxis gemmeam inducere digni-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

re dignitatem, mihi tam promptum eſt, ut non ſociorum magis, quam ipſius Naturæ invidiam pertimeſcam. Omnia Neptuno littora gemmas concipiunt, omnia afferunt. Iam ſacrarium illius dei pænè tot radiis eſt illuſtre, quot animus virtutibus dives. Etiam talentis nuper pluribus principem lapillum emit: ſed nulla illius fortuna mea felicitate non eſt minor. Cum hæc dixiſſet, ſolvit ſacculum ſatis grandem, meque introſpicere juſſit. erat autem partim laminis aureis plenus, partim ſplendentibus gemmis, & oculos ipſa luce fallentibus: & quanti omnia æſtimarem, vultu ad blanditiem deflexo quæſivit. Ego, quem inopinato radii tam illuſtres ceperant, tribus talentis æſtimavi, id etiam, quod plerumque lenes homines ſolemus, timens, ne humiliori pretio, tanquam mercium contemptu rogantem offenderem. At ille, ſic me nunquam educandi metalli ſolertia fallat, inquit, ut tam illuſtres gemmæ ſeptem facile talentis venient. Tibi tamen hoc erit orientis amicitiæ pignus, quod deſtinata tuo judicio pecunia, tribus inquam talentis, ſacculum auferes.

Nihil ineptius, quam apud inverecundos latrones pudore teneri. Ego ne viderer homini diffidere tam doctè blandienti, cœpi veſtium nodos ſolvere, eductamqué de variis pecuniam receſſibus numerare: hoc uno ſapiens, quod particulam, quæ in ſumma veſte propè humerum latebat, intactam omiſi. Igitur cum ſeſquitalentum prompſiſſem, negaremque alios mihi eſſe in præſentia nummos, ſceleratiſſimus carnifex primo ſacculum ſuum recludere cœpit; mox ut etiam à me reponi pecuniam vidit, inquit, quicquid gemmarum eſt, potius ſorte fideliſſima partiamur. Ego in duas partes quam potero juſtiſſimè diſtinguam; tu ſeſquitalento quam voles partem optabis. Placuit etiam amentiæ meæ conditio. Itaque diviſis exquiſitiſſima ut videbatur diligentia gemmis, cum expenderet pretia, & videretur optima fide ſolicitari, omnem ex animo meo ſuſpicionem abſtulit. Laminæ etiam aureæ in diſtributionem venerunt; ut feliciſſimo mercatu crederem à me exiſſe pecuniam. Cum igitur, tanquam ille quondam Philoſophus, pro Punicis malis ceram tenerem, hilares ad cœnam conceſſimus, & ſuaviſſima remiſſione animi condivimus epulas ad faſtidium pompamque venientes.

Ac poſteaquam in domum meam redii, nunquam mihi ſuavius fuit, cum animus lucri confidentia plenus etiam in medio ſopore non ceſſaret, & inani cogitatione deluſus, geme-

ret tan-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ret tantum temporis ſuis quæſtibus intereſſe, quantum mo-
ræ lenta nox opponeret.

Pons in illa urbe celebris lignea radice conſurgit, & trabi-
bus artificioſè compactis non tam undis tranſeuntibus obſtare
laborat, quam auri argentique ponderibus anhelans ſub pre-
tioſa mole deficit. Hinc & illinc aurificum domus & officinæ
quaſi continuo ſplendore lucentes: unionum quoque gemma-
rumque ſupra felicitatem Indi littoris copia, quo etiam meas
merces cum tuliſſem, ſenex quidam, inſpectis diligenter
gemmis, & me inquit deridere credis, jam à cunis inter gem-
mas educatum, qui vitreæ fractæ particulas pro lapillis rario-
ribus objicis? Ego indignans, velut à cauto ſene deluderer,
maledixi tabernæ tam inſigniter mentienti, & in aliam me
contuli: ubi me pænè totum crudelior fortuna evertit. Nam
cum Hyacinthinam inaurem fabro traderem, pretiumque ve-
lut ab alio empturus rogarem; quanti, inquit, cryſtallum eme-
res ineptis ac ruſticis fucis imbutum. Tum ego ſmaragdum
porrigere, ac pellucidam unionem, quantam Ægyptia mu-
lier non diluiſſet Antonio. Sed cum omnia ejuſdem notæ eſ-
ſent, non averti tantum artifex aut ſpernere; ſed convitiari ac
palam non impoſtorem modo, ſed furem dicere cœpit. Quot-
quot vero permeabant per ſublicium pontem: cum teneri fu-
rem crederent, ſic reſtabant ante ædiculæ limen, ut liberæ
undæ ad ſubditi obicis retinacula colliguntur. At ego non
alias minus vivus omnem doloris ſenſum amiſeram; nec ad-
vertebam hominem omnes veſtium mearum receſſus impor-
tunè ſcrutantem, palamque efferentem ſaxa gemmarum colo-
re tecta, laminas æneas, quæ auri ſpeciem tenui cælatura tra-
xerant. Igitur non amplius audiebam ut latro, ſed ut adulte-
rator monetæ & publicæ vindictæ ſervandus, cum ſubinde
redeuntibus nervis in hoc ſaltem miſeri ſenſus patuerunt, ne
ignorarem me miſerrimum eſſe. Tum profuſis lachrymis, vul-
tuque qui non tantum à me nefas commiſſum eſſe diceret, jam
ſilentem populum & audiendi avidum affatus ſum. Si non om-
nis miſeris fides cum calamitate decedit, illud juro, non ſce-
lere meo, nec fraude, id quicquid eſt concitum turbæ, Vir-
tus, & credulitas fidei meæ teſtis, in has me anguſtias con-
jecerunt, malitiæ dolique rudem; de quo id hactenus ſenſi,
primum eſſe nefas in ſe admittere, ſecundum in alio ſuſpica-
ri. Itaque cum heri bonæ fidei integritatem, ſeu verbis, ſeu
inceſſu, ſeu etiam aliquo geſtu, incautus prodidiſſem, viſus
ſum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſum præſtigiatori turpiſſimo facilis præda, & quæ maculas magis pondere, quàm exuendi ſubtilitate turbarem. Nec illum fefellit opinio. Nam hæc pænè inania gemmarum ſimulachra ſeſquitalento permutavit.

Cum non ſolum lamentabili fletu ſermones meos, ſed omni etiam execratione firmarem, circumſtantis populi impetum ſtatim fregi. Itaque aliis ad riſum, pluribus ad commiſerationem verſis, peto rogoque, ne mihi nullo merito calamitoſo deſint: eant una in ſycophantæ domum, & ſceleris tam atrocis præmium ex facinoroſis manibus extorqueant. Id ſaltem ſolatium paupertatis fore, ſi non inimicum ditaviſſem. Aſſentantibus cunctis, ſeu qui odio in ſcelus ducerentur, ſeu quos in miſerabilem pietas excitaret, ſeu denique qui turbas ad flagitia peterent, ducem me præbui; cum ſubito lictores publici aſtiterunt ad latus, moleſtiſſimo ſatellitio, & aut in meam, aut in æmuli pecuniam intenti, quorum paulo ante aliquot nobile ſuæ artis facinus ediderant. Nobilem fœminam de curru detraxerant. Flagitabant nummos, quos neſcio quis creditor per judicem petiiſſet. At illa, ſe vero non abnuere, non negare, dicebat, paterentur iret in ædes, expeditos traderet numos, neu ſe vel cuſtodia, vel abſtractis equis, indignè laceſſerent; Nec impetravit aliquid à barbara gente, etiam licentius ſæviente, quod extorquere verbera vellent, magni ſemper ſeu fuſtem ſeu lorum ementes.

Cùm autem jam eſſemus in limine, venit intrepido vultu caupo, &, quid apud ſe vellemus, audacia quæ conſcientiam celaret, interrogat. Tum ego; mediocris ſtaturæ hominem, macilentum, calvum, fuſca barba, pallida cute, me quærere dixi, quocum heri cœnaveram. At ille tamen apud ſe divertiſſe, aut omnino pridiè quenquam cœnaſſe in ſuis ædibus negans, me ipſum turpiſſima ſuſpicione perſtrinxit. Iam apertis clamoribus laceſſitus nihil mollius vinculis expectabam: cum cauſæ meæ fiduciam deſtrueret diverſitoris conſtantia, nec elatis omnium vocibus, ſatis audiretur defenſio. Itaque geſticulante dextera, etiam hiante ore, ſignificavi eſſe quod loqui vellem. Tandem impetrata pax dicendi locum fecit, &, ſi, inquam, neminem in domum admiſiſti, dic, ſi potes, qui erant illi homines, qui in ſuperiore cœnaculo totum diem bibendo conſumpſerunt? Quos cum ebrios ac petulantius rixantes velles compeſcere, ictum in ſupercilio accepiſti, projecta lance, & per ſolutam cutem uſque ad ſoliditatem oſſium

merſa

merſa. Dic etiam, num affines tui, num familiares erant, quos ex ultima Iberia venientes longo ſermone excuſaſti, quod nobis ad epulas ſocios adduceres. Neque in re incerta verſor. Meam cauſam eorum ſarcinæ agent, ipſique præterea hoſpites ſi expectatis dum à negotiis ad prandium redeunt.

Cum tam indubitatis indiciis agerem, cogeremque adverſarium quærere quod diceret, mutatum vulgi ſtudium, & innocentiæ meæ favor pæne cauponem evertit: cum is omnium clamor eſſet, hominem nequam & arte ſua dignum, non ſceleris modo gnarum, quod in me, quiſquis erat, ille planus cogitaſſet, ſed etiam prædæ participem, per indignam advenæ calamitatem augeri. Receptatorem latronum, & ipſis pejorem aggreſſoribus ad publicum exemplum caſtigari debere. Nihil mihi unquam illo jucundius extitit: quoniam non deerant, qui vinciendum cauponem, ac ſervandum dicerent. Sed nihil fiebat tardius, quam quod omnes imperabant. Nullus injiciebat manum, aut pro imperio in cuſtodiam ſequi jubebat. Nam lictores, ut qui lucrum captarent, nec hominem tenebant, quoniam poſtea dimitti non poterat; nec abituri erant, niſi ſceleris pretium ſupra debitam juſti officii mercedem duplicaretur. At diverſitor, ſeducto ex lictoribus principe, quadraginta denarios in ſingulos lictorum qui adeſſent erogaturum promiſit tanta ſubtilitate, ut nemo adverterit, niſi per ſimilem malitiam doctus. Incipiebat mihi eſſe ſuſpecta lenti ſupplicii mora, cum lictor, cujus venalis fides conductam operam præſtabat, vanum eſſe de quo diſputaremus ait: id ſolum quæri, num adeſſet qui me adulteratis gemmis deluſerat. Scrutanda penitus omnia, nec abditiſſimis domus latebris eſſe parcendum. Tum irrupit in ædes, & ſtabulario nequiſſimo (id quod moliebatur) effugiendi locum fecit. Interim ad negotia populus deflexerat, & ut in tumultibus ſolet, omnium impetus in turpiſſimum languorem deſinebat: cum ſolus, & inviſus, ad ſceleratum limen adſtarem, & lictores omnia permiſcerent in ædibus affectata diligentia, quæ quo erat falſior, eo ſtruebatur ſolertius. Cumque inanem diu laborem finxiſſent, tandem nunciant abeſſe hominem, &, ſi quid in cauponem haberem, magiſtratus juſſu ad judicium evocandum: ſe non poſſe indemnatum, & cujus flagitium erat ita obſcurum ut poſſet negari, in cuſtodiam trahere. Id reſtare, ut largius laboris mercedem numerarem: quoniam bona fide me ſequuti tres pænè horas conſumpſerant. At ego tanta improborum con-

contumacia excitatus, negavi aliquid proditoribus daturum, præter preces, ut evenirent quæcunque publicum in illos odium quotidie concipiebat.

Nec jam languidè iratus ad Prætoris urbani tribunal devolo, ſcelus cauponis & lictorum perfidiam veris indiciis delaturus. Erat autem in Arcula (ita Prætorium appellant) tam frequens concio, ut inſtar unius molis aut corporis coiret arcta & congeſta frequentia. Simul movebantur, una ceſſabant, & quod eſt rariſſimum, uno veluti ore nunc ſilebant, nunc in riſum effuſiſſimè concitabantur. Cum jucundum remiſſumque tribunal admirarer, adverto judicem indigniſſimum qui inter mala verba habitet, ſublimi ſede, vultu gravi, ore ad antiquorum majeſtatem compoſito, pænè ad ridiculam controverſiam moveri, ut ſeveritatem judicantis non ſervaret. Stabat enim ludicro amictu reus, ore purpureo, viridi cucullo, cui cum fatuorum principatum aliquot jam annos tenuiſſet, repentè æmulus tantæ fortunæ controverſiam faciebat. Nec deerat patronus magnificæ cauſæ, qui principem numeroſiſſimæ gentis de ſtatu dimicantem tueretur. Illum patre, avo, majoribus fatuis ortum prædicabat; matris familiam nunquam ſapuiſſe, nec pium filium degeneraſſe à gentilitia mente. Meminiſſent magiſtratus, in quanta cauſa judices ſederent. Concuti rempubl. ſi benè animati in Principem fatui ducis injuriam perſequerentur qui me herclè, inquit, ſi omnes ad arma properabunt, non inveniet ſapientia defenſores. Quot enim vel ex iſtis, qui me nunc audiunt, taciti, & velut in partes non abſtracti, ſi ſemel Moriæ vexillum effulſerit, pro ſtoliditate pugnabunt? Non hoc ſeculo Clazomeniis ſolis inſanire publico decreto conceſſum eſt. Nihil tutum nihil ſyncerum relinquetur; nec aliud pugnam cædemque prohibebit, niſi ſi forte in quos ſæviant non habebunt. Magna imperia nec apud prudentes ſine formidabili concuſſione mutantur. Verendum eſt, ne, ſi tantæ multitudinis jam placida tranquillaque moles excitabitur, non magis de imponendo duce, quam de ſedando exercitu quærendum ſit. Patiantur fatuos conditionem ſuam ignorare. Sint ſuo judicio prudentes, nec cogamus & vitium eos & vires agnoſcere. Adjuvabat omnia princeps fatuus, ridentibus lachrymis, nutuque, ſi vinceret, ſingulis apud ſè dignitates deſtinans.

Videbam non vacare miſeriis meis judicem, neque potius per me quam per diſertos patroni queſtus rem publicè deferendam.

rendam. Itaque cum hora pænè duodecima litem jucundiſſimam diremiſſet, admiratus tot cauſidicos è ſubſelliis ſurgentes, quot olim cauſæ non erant, omnium ora vultusque penſabam. Illius torvum ſupercilium horrebam, illius explicatam laſcivamque barbam oderam: nec erat quem non aut reverentia aut faſtidium prohiberet adiri. Cum jam omnes dilaberentur, ſeu fato, ſeu fortuna, poſtremus exceſſit vir cenſorii vultus, ore, inceſſu, modeſtia Cato: Quem ego tandem audacior cum ſubmiſſione viliſſima ſalutaſſem, ſi es, inquam, quod te hominum exiſtimatio, quod te probitas, quod ipſa juſtitia prædicat, conditionis miſerorum columen, afflictæ virtutis patronus, noli contemnere benefaciendi materiam, quam heu! meo tibi damno fortuna ſuggeſſit; quem ex florenti ſtatu facilitas aſtutis prædonibus patens in indignam calamitatem miſit. Tum prolixam mali ſeriem dolentibus verbis, & ipſis pænè gemitibus in conſpectum dedi. Nec pro re moveri videbatur. Sed poſtquam medium ejus, quod ex lite conſequerer promiſi; tunc allevare oculos cœpit, tunc mulcere animum meum, dolorisque ultionem promittere. Igitur poſtero die ad tribunal adeſſe juſſit, vultu quantum poſſem funebri, liberali tamen veſte, fictaque conſtantia, ut viderer judicibus & bono loco eſſe, & ſolo adverſarii ſcelere miſerabilis, cætera ſuæ fidei concrederem. Cum ſic ab eo diſceſſiſſem, ut omnia optimo ſtatu eſſe putarem, liberius totum diem variis cogitationibus impendi; nunc Callionem ac Fibullium in meum ſupplicium incenſos, nunc crudelem Percantis adulationem reputans ſi qui me caſus ad immite ſervitium retraxiſſent: & fronti litteras eſſe, quas crinis utcunque celabat, velo ut in obvios nec cogitantes fideli, ita in curioſos & ſcrutantes imbecillo: & me teſtibus ſi negarem, poſſe convinci, & ipſam domini potentiam mihi copiam defenſorum non facturam. Contra obſtabat regium Gelonis nomen animusque ſupra ſervum erectus, & nullum de ignota ſtirpe præjudicium, niſi quod de externis præclarius ſentimus.

Cum hæc ſolicitudo animum in craſtinum protraxiſſet, iremque ad Prætorium, occurrit in ipſo aditu vir, qui magnificus videri poterat, ſi quod inter illuſtres veſtis diſcrimen faceret, meque nec cogitantem benigniſſimè ſalutavit. incipiebam timere, ne venales etiam gemmas afferret, cum ille habere ſe dixit quæ è re mea forent audire: commodarem aliquantulum aurem, neque ſi me aliqui circumveniſſent, ex alieno

ſcelere ſuam fidem metirer. Quamquam omnibus diffidebam, non videbam tamen quæ fraus timeri ejuſmodi colloquio poſſet. Itaque humaniſſimè, & tempus, & ſecretum, ſi res poſtularet, promitto; ſimulque in oblongam porticum deſcendens, cœpi expectare ſermones hominis longa cogitatione ac veluti ſuſpiriis ſibi præfantis. Non alias, inquit, durior natura extitit, quàm cum levari mala voluit atrocibus remediis ut interdum morbo ſævior medicina valetudinis deſiderium tollat. Multi dolores non leniuntur, niſi membra quæ dolent exſeces, & interdum eſt levius ægrotare quàm ſanari. Idipſum quoniam deteriora Naturæ imitamur, humana diſciplina decrevit. Etenim lædi, ſpoliari, contumelia violari, magnum malum, & ſeu famæ noſtræ, ſeu fortunis acerrimus morbus: ſed remedium diluit tam amarum conſuetudo noſtra, ut non tam invitare videatur ad ſanitatem ægros, quàm ſanos prohibere ne doleant. Iudicia dico, & crudeliſſimos Advocatorum aſtus, quos, ſi litigare perſiſtis, intelliges nihil minus quàm prædones ſævire, niſi quod lentius cædunt. Ille diverſitor per quem damnum te feciſſe clamitas, ecce tibi omnibus modis purgaturus crimen eſt, etiam ſponte pecuniam refuſurus, quantam nulla tibi judicum ſententia dari imperet. Conſcium fuiſſe ſceleſti conſilii, quo te fucatis gemmis vir nefarius deluſit, negat. Sed cum nollet domum ſuam infamia laborare; te prohibuit cum lictoribus irrumpentem in ædes. Et jam anxias litium curas, jam avaras patronorum artes omni pretio redimit, me legatum ad te miſit, utpote qui mutui commodi admonerem. Tuo bono reduces veſtigia, dum adhuc in limine hæres, nec dum interius tractum adducto velut oſtio incluſerunt Patroni iniquiſſimo labyrintho: ubi te calumnia atque mora omni Mæandro pigrius ſtante, ludificentur. Semel mihi controverſia fuit, quàm componi per Iudices vellem, cum omnes interpellarent ſtultitiam meam, &, quod nunc tibi vaticinor, mihi plerumque minitarentur. Audies hoſpes, rem admirabilem, & quæ te non alio ſtupore circumfundat, quam ut quæras, num eo uſque pertigerit mortalium ſcelus. Eram paſſus atrocem ab amico injuriam, qui epulis obrutus, poſtquam apellavit contumelioſè, etiam graviter multaverat, immiſſo in me ſervitio, dentemque, ne nullum eſſet ſceleris veſtigium, ab ore excuſſerat. Quid multis? conveni in judicio: elegi patronum qui cum diſertiſſimis certabat, nec corpori parcebam, nec pecuniæ. Sed hoc mihi nocuit, quod incideram in opu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

lentum hoſtem, qui prævaricatorem turpiſſimum (illum, inquam, qui mihi Advocatus erat) duobus talentis emit;ut non amplius niſi ſua voce loqueretur. Languebat Oratoris mei facundia, quoties jubebatur pro me loqui, nec ſententiæ ſequebantur, nec pæne cohærebant verba: ut Iudices eloquentem hominem crederent non naturali vitio, ſed cauſæ infirmitate labaſcere.

Cum igitur ſpem meam multis dilationibus fruſtraretur, tandem exactis aliquot annis reſtabat, ut quæſitor aliquis pronunciaret. At ille nefarius, ſuſpectos mihi plurimos ex iis qui ſedebant in cauſa judices proclamat: ac ut in me moveret odium, quanto non laborant nocentiſſimi rei, petit ut ſancti quique Iudices nominatim excedant: id à me mandatum iniquiſſima vociferatione firmabat. Aberam unius diei itinere, cum hoc per amici literas nunciatum reditum meum in urbem tantum non præcipitavit. Nihil expeditius videbatur, quam ut hunc probare poſſem dolo malo intervertiſſe cauſæ meæ famam;ac cum deinde ſequeſter, de cujus manu talenta duo ab adverſario meo ſumpſerat, interpoſitis inimicitiis, rem ad me detuliſſet, in jus vocare hominem, & prævaricationis accuſare auſus ſum. Exitum meæ miſeriæ ſic comprehendam,ut & intelligas nefarium ſcelus, nec mihi moleſta ſit fuſa calamitatis narratio. Tot artibus egit, tot fucis circumamictum crimen ſuum velavit, ut immineret periculum, ne in me velut laceſſitæ innocentiæ temeritatem vindicaret. Viciſſe mihi viſus ſum, quia non perii, nec aliquid amplius impetrarunt amici mei,quam ut integra fama poſſem à lite diſcedere.

Non nego ſanctitatem Iudicum hæc mala mulcere,non patronorum ſanctitatem (eorum qui à communi facinorum orbita deflectunt) publicam aliorum infamiam velut abſtergere. Sed notum naufragiis mare non ſalute aliquot navium amittit crudelitatis nomen, nec proba eſt Sirenum vicinia, quoniam tranſeuntem Ithacum non evertit.

Iam vero quibus pœnis digni ſunt, qui hos homines propellunt in forum, qui inquam,nihil minus quam peritos æquitatis humanæ ad Oratorum ſubſellia trudunt? Sacerdotes & Antiſtites Themidis dico, quorum è ſcholis inexperti adoleſcentuli cum empto teſtimonio ad clientum ruinam ac pæne fatum proruunt; ut, quod olim ferebant: *aſinus ad lyram*, id oraculum putem in hæc tempora deſtinatum. Quid ille qui nuper cum inter patronos referri quæreret, protulit teſtimonii libel-

libellum quem non magis quàm Iuriſprudentiæ codices lectum, etiam ſibi abſens procuraverat ? Credebat contineri, ſe civilis ſcientiæ ſtudiis meruiſſe quem omnia tribunalia audirent. Erat autem ſcriptum, illum medicinæ peritum cooptandum in numeros eorum, qui præcocia fata ſaluberrima ratione morarentur. Hinc riſus ab iis plurimum editi, qui tantum eruditius peccaverant. Videbatur haud ſpernenda monuiſſe, volebamque ulterius audire ſuadentem, cum Percas ad me veſtigandum miſſus, neſcio qua fortuna in eandem porticum ſe conjecit, meque nec opinantem ſæviſſima oratione perſtrinxit, &, teneo te, inquit, Euphormio, teneo fugitivum, teneo ea cruce dignum, quæ etiam ultra mortem deſæviat. Cum aſſueviſſem eſſe miſer, & pallidi vultus nullo metu ultra poſſent albeſcere, intentavi in irruentem manus, & conſtanti lumine tantum non transfixi minantem: ac deinde cum aſperrimis vocibus detonaremus, & ille veluti pro præda, ego pro ſalute dimicarem, jam advolaverat ad nos populus, quantus pridie ad cauponem non iverat, & tanquam in arena luctantes etiam pæne hortabantur ad pugnam. Sed cum ille me ſervum vocaret, ego impoſtorem dicerem; cum ille Callionem, ego libertatem, inclamaremus, alius minis, alius fletu ageret; uterque veluti per compendium confluentes ad ſpectaculum homines ſuæ cauſæ admonet. Ille Callionis ſervum, Callionis fugitivum dicebat, Ego contra liberis parentibus ortum, unaque cœna improbè emptum referebam. Viſa res multitudini digna, quam non aliis mandaret. Statim obtinet miſeriæ favor, ſtatim vindicias ſecundum libertatem dandas cenſet; Percantem importunius obſtantem expellit. Ego vero per Curiæ veluti poſticum egreſſus mox Alexandria me proripiens, & in tutiorem urbem diſceſſi; & quoniam res ad populum traducta eſt, vos qui hæc auditis, qui legitis, quamquam eſtis omnes improbi judices, non recuſo.

FINIS

PRIMAE PARTIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

EUPHORMIONIS LUSININI SATYRICON.

PARS II.

AMSTERODAMI,
Apud IOANNEM IANSSONIUM.
ANNO M. DC. XXVIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ILLVSTRISSIMO & NOBILISSIMO HEROI, ROBERTO CECILLIO, Comiti Sarum, Summo Quæſtori, & Regiorum Secretorum Præfecto, Nobiliſſimi Ordinis Periſcelidis Equiti, Sanctioris Conſilii Senatori ſanctiſſimo, &c.

EUPHORMIO

S. D.

NIhil mihi debes, ſed virtuti tuæ, (Inclyte Heros) quod hic liber honori tuo datur. Neminem oportuit omitti in publico queſtu, & qui in vitia non patebas, ſaltem nimiæ virtutis debuiſti accuſari. Durum enim impoſuiſti mortalitati onus, quam poſſe ad tantum faſtigium pervenire docuiſti, pæne ad Superos virtutis conſortio provectus, ſic ut nemo humanæ Naturæ imbecillitate jam aut humilitatem ſuam aut ignaviam excuſet. Et hanc accuſationis tuæ laudem quicquid hodie eſt eruditorum ad Nepotes mecum deferent, eritque mirabilius, quod jam Orbe ſeneſcente repertus ſis qui omnibus famæ magnitudine umbram feceris, quorum fidem vel induſtriam antiquitas laudavit, licet ad omnium ſeculorum interitum ſcelera morientibus virtutibus ſuccedant, neque Cronus magis veritatis quam vitiorum pater ſit. Ego ſanè tibi hoc libello, veluti longo plauſu gratulor, cujus ſonus in omnem ætatem durabit. Et quidem tuæ gloriæ meos & meorum enſes vovi, nec interim credidi inutile munus, ſi te quoque exermis colerem, & tuum nomen lege-

retur in hac charta, quam publici favores tam benignè ſuſcipiunt. Magni homines ſcribentium pennis ab invidiæ nubibus ad æternitatis ſudum feruntur, & quantum ad poſteros nihil amplius Achilles fecit, quam placuit benevolentiæ Homeri. Et nunc quidem ſatis erit te Quæſitorem iſti judicio feciſſe, ut omnia facinora tua voce damnentur, quæ in hac Satyra velut ad tribunal tuum coegi. Cæterum hoc deinceps vigilantiſſima devotione enitar, ne quid ex tuis virtutibus poſteritatem lateat, & tanto latiori volumine, quam quod hic vitia caſtigat, tuas laudes implebo, quanto eſt humanius gratulari dotibus naturæ, quam flagitiis iraſci.

Vale.

EU-

EUPHORMIONIS
LUSININI
SATYRICON.

PARS II.

IO nunc exilia atque luctus, ïo mortalium ſcelus & fraudes, & quicquid in Euphormionem crudelius Numen invenit: ïo nunc ceſſiſtis triumphanti! ego te, quicunque Euphormionem Deus urgebas, ego te pertinax fortuna laſſavi. Iam de fluctibus extuli pedem, jam evaſi de naufraga rate, & arenulam ſecuris oſculis adoravi. Et nunc de littore Oceanum luſtro, cauteſque & vada, quibus me iniquior tempeſtas illiſit, gratiſſimo horrore contemno. Iuvat ô Luſiniam reliquiſſe, juvat per errores meos, & Callionis injurias, fraudeſque ſodalium, hanc conditionem emiſſe, quæ me hodie florentem contumacibus fatis oſtendit. Sine cauſa iraſcebar meis malis: & me cum Themiſtocle calamitas felix in altiorem extulit ſortem. Ecce jam effugi fortunæ imperia, ecce jam in Scolimorrhodiam perveni, regionem feliciſſimam, meaque Luſinia meliorem. Illic me miſeriarum pelago vagum humanior portus accepit: illic tranquillior aura demulcet, & jam Parcæ mitibus decretis ſuum in me crimen excuſant. Hac mercede calamitas placet, & quam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quam antea miſerabili ſtilo depinxi, ea quoque jucundiſſima ſerie hanc chartam implebit. O ſordidi amatores terrarum, ô capaces ſcelerum mentes, neque vos peccandi libidinem expleviſtis, & ego maledicta non conſumpſi. Iam in Scholimorrhodiæ littore tutus inſiſto, jam donaria templis appendi, & in ipſa reſidens ara ex qua diis æquoris libavi, veſtra flagitia atque nefas liberrima exprobratione promulgo.

Cum Alexandria diſceſſiſſem, & crudelitatem Percantis fugiens, & Callionis potentiam, ipſa malorum conſuetudine robuſtus, per varias gentes fluviorumque diſcrimina inſtar Æneæ aut Vlyſſis diu exilium meum circumtuli, donec in amœniſſimam civitatem deſcendenti ex vicinis montibus ædificiorum cultus, & camporum pulchritudo, aliquam quietem perſuaſit. Flumen ſatis capaci alveo planiciem, quæ inter montes extenditur, percurrit; & humore æquabilitatem camporum colliumque radices ſubeunte, liberalis gleba rerum omnium culturam admittit, ſummi montium vertices lætiſſimis ſylvis æſtatis voluptatem, & hyemis ſubſidium alunt: vites deinde atque horti continua ſerie ad planiciem extenduntur, quæ in paſcua & fruges diſtributa innumerabiles vicos pæne in civitatis majeſtatem conjungit. Circa urbem hinc fœliciſſimum olus, hinc aperta ambulantibus ſpatia viſuntur, præcipuè qua fluvius exceptum convallibus montium calorem leniſſimo tepore perfundit. Vrbs ad utramque ripam poſita ſatis operoſo jungitur ponte, habetque non ſuperbæ molis domos, ſed lapidibus optimis & elegantiſſima arte porrectas. Delphium urbi nomen eſt. ibi plures externi quàm cives, propter commercium literarum vivunt: quippe diſciplinarum ſtudia non alibi illuſtriora habentur, & Acignianorum fama veluti ad orbis ſupplementum æternam ibi juventutem conſervat.

Ego vero poſteaquam intellexi, quàm multi ſe litteris ex paupertate vindicaſſent, etiam ignorantiæ pertæſus, quæ mihi rerum antiquarum notitiam auferebat, ut neque veterum miſeriis ad ſolatium uti poſſem, conſtitui me in eruditorum diſciplinam dare. Iam grandior adoleſcentia, & pæne in maturam virilitatem declinans abhorrebat à puerorum conſortio, quibus me elementa literarum miſcebant: ſed non fui ſub pudore, & meta itineris, quod intrabam, omnem ſaxorum ſcabritudinem, ſpe dulciſſima lævigavit. Etiam perſuaſi iracundiæ meæ, ne repudiaret beneficia, quæ ab Acignio offerebantur,

tur, id eſt, ne injurias, quibus olim innocentiam laceſſiverat meam, in me ipſum ſtultiſſimo furore punirem.

Igitur anguſta habitatione contentus, mihi de quibuſdam libellis qui ibi optimè emuntur, providi, & ad gymnaſiarcham Acignii miniſtrum veni. Ille tum terribili gravitate in neſcio quam puerorum levitatem ſæviebat, & pæne me ipſo ſupercilio inſtar ſimulati Saureæ abegit. At vero poſteaquam animum explicui meum, excuſavique annos quibus iniquior fortuna inviderat manſuetudinem ſtudiorum, ſanè viſus eſt miſereri meæ ſortis, quæ mihi pueritiæ labores in illam ætatem ſervaverat: & aliquantulum hortatus, ne pulcherrimum curſum finerem contrariis ventis perverti, me ad infimi ordinis Scholaſticum manu duxit, & in auditorum numerum redegit.

O pater, Aoniæ moderator maxime turbæ,
Qui Xanthum Lyciamque colis, Delonque vagantem,
Et Claron, & Delphis famam vocalibus addis:
Da faciles vultus, meque ad tua limina deduc.
Non ego Bacchæos inſana per avia thyrſos,
Non buxos Phrygias, aut ſancta ſilentia poſco,
Queis Celœa domus, queis ſe bona jactat Eleuſis.
Tu tantum mihi Numen eris: te præſide terras,
Phœbe pater, totumque licet contemnere cælum.
Te, cum diſpoſitis imponis carmina nervis
Mirantur laudantque dii; vincique fatentur:
Et qui certa fero molitur fulmina jactu:
Et qui Biſtoniis acer deus imperat oris.
Nec minor in terris regnas, pater: Orphea nigri
Victorem ſenſere Dii, tecumque loquutus
Horriferum Ajacem timidus confecit Vlyſſes.

Cæterum quod in pueris eſt ſeveritas parentum, aut ſupplicii timor, illud mihi erat pertinacia virilis, & proprii conſilii decretum; ut improbo labore ætatis diſpendium redimerem. Et qui quondam tam ſeverus alienos penſaveram mores, tandem eruditis cogitationibus intentus ſupervacuas omiſeram curas; cum Acignianorum diſcordia, quæ illos in Delphio cum quibuſdam etiam litteratis committebat, me ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

priſtinam indignationem reduxit. Proh cæca vitiorum libido! proh rerum minimarum in ingentia crimina ſat patentes anguſtiæ! Non leviori collidebantur certamine, non minus atroci ambitu pugnabant, quàm ſi diadematis fortunam tam ludicra promiſiſſet victoria. Qui aliis imperarent in auguſta urbe, inter homines liberales quidem, ſed obſcuros, pertinaci æmulatione quærebant, ſufficiebant odiis inania dignitatis nomina, faſceſque ſine ſecuribus puerorum tergis hærentes. Nulli interim ſeverius in ambitum dicebant, nulli frequentius numerabant ſuperbiæ mala: & dum parvis occupati neſciunt ſe gloriæ impendere miſerrimam mentem, in illuſtrem ambitum magnatum, in ſolicitas Principum curas ridiculi declamatores inquirunt. Quaſi interſit inter ſordidam & magnificam vanitatem, niſi quod hæc peccandi impotentiam oſtendit, illa autem ſplendidis velis ſaltem mortalium crimen excuſat. Nam ut optimæ meſſes fortiore nutu ventis reſiſtunt, & inanium ſegetum caſſi vertices nullis auris obluctantur; ita capacibus honorum non niſi digna gloria imperat, immerentes autem ſolum dignitatis nomen corrumpit. Romani Bletoneſios publico judicio poſtularunt, quod hominem Diis immolaviſſent; cum ipſi duos Græcos, totidemque ex Gallia mulieres in foro Boario etiam per ſacrorum ſuperſtitionem viventes defodiſſent. Adeo malignum eſt de alienis judicium, & multi cum Acignianorum turba iraſcuntur illis vitiis, quibus ipſimet ſuam famam indigniſſimè maculant.

Hæc ſæpius reputabam inter Muſarum otia, cum interim aliquantulum deflexit meæ fortunæ malignitas, & quietem ad colligendum ſpiritum conceſſit. Erat in Delphio vir externus, omnium ſuffragiis ad probitatis famam provectus, Themiſtius appellabatur. Is cum modicas opes ſua induſtria quæſiiſſet, neque genuiſſet liberos, ſe nonnunquam fortunatum prædicabat, cui arbitrium hæredis natura conceſſiſſet. Ego me in illius familiaritatem non altiori ſpe, quàm jucundiſſimæ conſuetudinis, immerſi: cum neſcio quo Deorum beneficio mei mores & ipſa cupiditas ſciendi optimo ſeni placuiſſet. Forte per auditorum ordines promotus exordiebar ſapientiæ ſtudium, cum me Themiſtius in proprios penates recepit, & cum tempore convictuque fatalis amicitia creviſſet, nec repugnante conjuge, quæ jam anus non cogitabat de liberis, in bonorum hæredem adoptavit. Cæterum averſatus improbitatē mortalium, non minus ſæpe querebatur quā ego,
quod

quod olim florentiſſimam patriam incautus juvenis reliquiſſet, quippe ſe in Scolimorrhodia natum eſſe, feliciſſima regione; ubi cælum optimos campos continuo tepore perfundit, & tardiſſima ſenectus reſolvit expectantes; illic autem homines vivere, non quales in aliis regionibus videbam, ſed ſynceris animis innoxios,& qui à Deorum vita ſola mortalitate diſcreparent. Sed dum in exteris regionibus inquit, adoleſcens vagarer, forte incidi in amorem, qui me veluti per Calypſus aut Circes blandimenta perpetuo exilio damnavit. Nam cum iſtam conjugem duxiſſem, elegantia morum & formæ pulchritudine mihi conciliatam, nunquam aut illi perſuaſi commigrare in patriam tam felicem, aut mihi, ut relicta chariſſima parte ſolus tantis bonis incumberem. Tu vero Euphormio, quem mihi jam præcipitanti in tumulum velut ad extremum ſolatium fortuna perduxit, ſi fides amori meo, cui ad orbitatis levamen ſuffeciſti, vide ne, cum extremum mihi diem numeraverint fata, hæreas in iſtis regionibus, ubi nihil invenies aut Scolimorrhodia mea, aut Luſinia dignum. Sed in patriæ meæ humanitatem concede: de qua tantum timeo, ne tibi omnium charitatem admiranti etiam in contemptum mea benignitas veniat. His ille & ſimilibus verbis ſæpè apud me extollebat Scolimorrhodiam; ut jam nec dubia mihi eſſet profectio, ſi tam bono parenti ſuperviverem. Sed diſcedere à latere ſpirantis neque ego voluiſſem, neque ipſe niſi moleſtiſſimè laturus videbatur.

Ecce autem dum in hac felicitate ſaginor, & pænè errorum memoriam tam commodi penates obruunt, jam in alia terrarum parte mihi nova malorum ſemina fortuna quærebat. Quippe florebam in alia civitate, famaque pulcherrima ubique efferebar, quod veluti ſecretus cum Themiſtio vivebam; neque lupercalium videbam laſciviam, & cum ſibi diſſimilis Saturnus gaudebat, publicam licentiam mea abſentia damnabam. Iam me modeſtiores ambiebant, neque erat parum ad laudem, ſi quem frequenti conſortio dignabar. Forte accidit ut inter Themiſtii cultores juvenis quidam optimæ frontis, quodque maximè amabam, pænè nimia modeſtia lenis, meam familiaritatem pertinacius quæreret. Nec contentus communi benevolentia, quam facilè in omnes expromebam, ad arctioris amicitiæ ſacramentum incitavit. Non potui diu negare tam officioſum munus, præſertim cum pignora haberem animi non languidè ad virtutis difficultatem exſurgentis. Itaque

paulatim

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

paulatim ad extremam charitatem deducti ſumus; reſtabātque arctiſſimæ neceſſitudini,ut illi prioris vitæ miſerrimam ſeriem narrarem: ego viciſſim, quis eſſet, & ex qua gente aut parentibus cognoſcerem. Hæc diutiſſimè non ſine pertinacia celavimus: nam & ego contemptum ex tot fortunæ ludibriis timebam, & ille altioribus cauſis deterrebatur aut patriam aut genus confiteri.

Forte in Themiſtii umbraculis eramus; & poſt ſuaviſſimos ſermones, ego vero inquam, Anemon, ſi tantum mihi virtutibus notus eſſes; tamen rogarem cui arbori precioſum ſurculum orbis deberet: nunc vero quoniam intima vitæ conſuetudine permixti in eandem felicitatem eoſdemque juravimus caſus, noli admirari, ſi vehementius exopto, & parentum fortunam, & rationes tuas, nihil diſſimulata oratione audire. Ille corpus meum amabili brachio incinxit, oculiſque mœrore blandiſſimo in me defixis: Vides me Euphormio? inquit; mihi crede, & hic cultus & vivendi ratio meæ gentis dignitatem ſubtiliſſima ratione mentitur. Quippe magnis parentibus natus in hanc communis vitæ ſimplicitatem,mea ſponte, & clandeſtinis conſiliis deſcendi. Iam illud à pueritia cognovi, quantis caſibus humana omnia vertantur, & nihil tam ſecuris radicibus niti, in quod violentia fatorum non valeat. Nam ut pater in altiorem conſcenderat locum, eo apertior tempeſtatibus fortunæ, nullas rerum viciſſitudines, aut inconſtantiam Principum intacto remigio evaſit. Quis ægritudines animi, quis ſpem implacidam, aut pervigiles curas, nunc metuentis ruinam, nunc aliis imminentis exponat? Et hæc mihi videbam inſtare, ſi in parentis veſtigiis hærerem: vitam ſolicitudinibus veluti aſſiduis ſentibus horrentem: ut ambitioni, & curis & nunquam voluptati ſynceræ ſic vacarem, ut mihi impendere diem non poſſem: ſucceſſuram interim mortem, quæ in ultima ſcena aulæum tolleret, & veluti puerorum luſum finiret. Audiebam quæ multi de æternitate loquebantur, & illius cupiditas mihi turbam, aulasque & negotiorum nomina inviſa faciebat. Neque languidè ambitionis & potentiæ ſupplicia effugi. Nam cum me deſtinatum audirem ad artes theatro arenæque ſimillimas, ut gladiatoriam facerem, neque aliud ex priſca doctorum hæreditate quàm citharam haberem, primo impetrare veniam tentavi; ut ad ſerium animi otium mihi litterarum ſtudia darentur; & poſteaquam obſtinatum parentem

minimè

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

minimè inflexi, communicavi audaciæ conſilium cum uno Acignianorum, qui mihi primus hunc ſyderium amorem injecit, & exiguo commeatu in hanc urbem furtivis itineribus prorepſi: ubi ſi me ſcholaſticorum induſtria produxerit ad conſuetudinem Muſarum, ſtatim in arcanam Philoſophorum diſciplinam me dedam, illorum quibus unica eſt ſolicitudo, per moleſtias corporis laceſſitamque paupertatem ſynceros animos ſyderibus transfundere. Et nunc parentes mei deſolatæ ſenectutis orbitatem queruntur, mihique per lamenta & miſerrimos planctus certiorem ad Numina viam ſanciunt. Quod ſi me audis, Euphormio, & potes felicitatem leviſſimo impendio emere, tu quoque Themiſtium relinques, abdicatisq; mortalitatis commodis te in clientelam ſyderum committes.

Poſt hanc orationem etiam vehementius Anemonem amavi, & exoſculatus ſum impetum animi tam averſum ab humilitate voluptatum. At cum indies inter nos muſſitaremus de Philoſophorum vita, ad quos ipſe properabat, tandem ego non conſcius tantum conſilii, verum etiam particeps evaſi. Ipſum conſpirationis ſecretum, quod inter nos fideliſſimum erat, & præterea quod amicos ab hac mente averſos ſciebamus, utriusque pertinaciam maligna voluptate acuebat.

Cæterum cum conſuetudinem meam triſtiori ſeveritate horrentem Themiſtius miraretur, diligentiusque ponderaret ſermonum meorum ſanctitatem, non potuit amplius decipi, & pænè mecum orationem habuit, quæ Æneam Carthagini ſtitiſſet. Sed non profuit apud obſtinatam mentem, cum etiam crudelitatem in pietatis parte ponerem; illudque omnino reſpondi: apud me quidem omnia quæ ſunt in humanis rebus Themiſtio cedere, Themiſtium autem cœlo. Ille poſt iracundiam, & lachrymas, & cætera quæ in me valitura arbitrabatur, cum aliquando manus dediſſet; ſi fata, inquit, voluiſſent, Euphormio, ut pios digitos meis luminibus ad extremum officium admoviſſes, neque ego me ſenſiſſem mori inter tuos amplexus, & has opes quibus ſenectutem meam oblecto etiam poſt interitum ſervare crediđiſſem. Sed quoniam fata inviderunt miſerrimo ſeni, & te fortaſſe malignior fortuna exagitat; ego quidem longo luctu tuæ familiaritatis pœnas luam, te vero & conſiliis informare antequam diſcedis exopto; & quoniam ad tua in Italiam vota contendis, honeſto cultu inſtruere, ne te Philoſophi ad ſe egeſtate compulſum arbitrentur. Cæterum ne pelagus ignores, quod audaciſſima nave ingrederis,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

grederis, tibi ego tempeſtates, ego fluctus, & fortaſſe pœnitentiam prædico, & ſi te humana conſilia in illos curſus egerunt, nihil de naufragio dubito. Me quoque dum primam adoleſcentiam ex aliorum conſiliis regebam, pænè eadem procella evertit, cum blanditiis invitarer ad laborem, & pænè hamum ſub ſpe dulciſſima non ſentirem. Quid infeſtis vocibus planorum audaciam ad publicas depoſcimus pœnas: aut quid illi tam triſte merentur, qui cædibus iracundiam ſatiant? cum inter nos impunè verſentur graſſatores urbani, qui familias totas excidunt, & quod de Sirenibus loquuntur, audientes per ſaxa & naufragium ad imaginem voluptatis invitant. Hæc eſt illa diſſimulata Iuno, quæ tot Semelas hodie prætextu ſyderum pervertit, hæc crudeliſſima peſtis quæ orbitatem clariſſimis gentibus & ſolitudinem ferè reipub. implacabili furore minatur. Nam ut feræ quæ ſemel maculas ruperunt, magis indomita natura ſe ſylveſtribus dumis abſcondunt; ita quicunque deliniti blandimentis ſe in ſanctitatem illius Philoſophiæ dederunt, poſteaquam malè fundatos conatus aut conſtantia aut robur deſtituit, pudorem voluntaria ſolicitudine intra penates ſuos damnant, vel licentius libidinibus indulgent, ut ſincerè videantur priorem conſuetudinem ejuraſſe. Neque Philoſophi poſt tot familiarum incommoda, poſt omnium publicos queſtus, à damnatis criminibus recedunt: ſed imprudenti ætate abuſi ita de æternitate loquuntur, ita flammas & ſupplicia, & ſeveritatem Numinum inclamant, ut juvenes nondum ſatis adulto robore ingenii obſtupeſcant ad tot monſtra, nec aliter ſe declinaturos ſcopulum exiſtiment, quam ſi in eorum nave trajiciant. Quod ſi ea mente agerentur, cujus nomen inanibus larvis præfigunt, ſi vero Numinum & adoleſcentiæ amore tenerentur, illud ſaltem cogitarent; non omnes ea firmitate animi eſſe, ut deſertis voluptatibus in aſpera Philoſophia durent; etiam plerumque maxima ingenia avidiora libertatis ſuæ eſſe, & raro ſolitariæ gravitatis vinculis poſſe conſtringi. Nunc autem quaſi nulla pars reipublicæ præter Philoſophiam procuranda ſit, omnem adoleſcentum induſtriam ad ſe vocant, & veluti tyrannicis edictis territæ juventuti imperant: neque ferè ulla avis non relinquit ad vimina plumas, quæ illos aucupes audivit. Quid quod diverſæ Philoſophorum Scholæ ſubhorridis præceptis ſuos greges diſtinxerunt? Omnes ſub iiſdem votis argumenta adoleſcentibus proponunt, omnes eundem exitum laboribus profitentur: ta-

men vix aliquis ex iis adoleſcentem laudabit, niſi qui in eandem Philoſophiæ ſectam in qua ipſe vivit, jurabit. Adeo pænè omnia ſibi mortales affectus in ea venatione vindicant; & Philoſophi miſerrimè decepti non ſapientiæ cultum, ſed ſuam rempublicam diligunt.

At vero miſeri parentes, quorum periculo iſti quotidie peccant tam inultis ſceleribus, poſt ingratam ſolicitudinem curasque, & ſæpè prodigum amorem, cum primam tot laborum mercedem à jucunditate adoleſcentum expectant, omni ſpe fraudati plerumque ſuam meſſem hoc turbine interverſam deplorant: ſed nec tutis ſuſpiriis deſolatos penates proſequuntur, dum ſimplicitas vulgi omnibus fraudibus aperta, quæ religione adumbratur, lamenta orbatæ ſenectutis pro flagitiis accuſat, & ne in hoc gradu calamitas conſiſtat, cum parentes lachrymis & tempore pænè dolorē exſaturaverunt, ſæpe liberos abdicare Philoſophiam, non minore indignatione, quam cum eos amiſerant, vident. Tu tamen, Euphormio, ſi te non vera prudentia, ſed veneficia ambientium juventutem ad hanc ſolicitant vitam, & alienando in ea defeſſus ad priorem quietem ſuſpirabis, noli multum tuo peccato imputare; & ego immodeſtius lætabor, ſi jam conclamatus filius mihi iterum vivet. Cum in hunc modum affectu ſimpliciſſimo peroraſſet, & optima mulier impleviſſet omnes intimæ veſtis receſſus ingentibus donis, ego ultimis amplexibus acrius amorem irritavi, ac deinde cum Anemone Delphio profectus ſum, & in Italiam iter converti. At vero poſteaquam ſuperatis navibus Mediolanum pervenimus, cum fama civitatis nos aliquandiu teneret, non ſine deorum mente occurrit, qui hunc impetum ſaluberrima ratione moraretur.

Qui fluctus tumidos, aut facilem notum
Mutare; aut tepidis vellera nubium,
Quæ ſemper coeunt veris honoribus,
Audaci poterit modo
Certis ſubdere vinculis;
Hic ſolus juvenum corda ferocia,
Hic ſolus tumidi flectere ſanguinis
Æqualem rapidis ignibus impetum,
Hic ſolus dare turbidæ
Mentem ſtultitiæ poteſt.
Nunc blandè juvenis deliciis perit,

Nunc

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Nunc illum pietas aſpera decipit:
Da tempus tenebris; jam veniet dies,
Iam pulchrum roſeis jubar
Titan curribus advehet.
Sed nec, quæ celeres præcipitant aquæ,
Certes oppoſitu frangere pontibus.
Nec tu dum calidus luxuriat cruor,
Optes imperio truci
Lætum ſiſtere turbinem.
Flumen ſponte ſua clauditur alveo
Quando non vetito luſit in æquore,
Et deſideriis qui furit impotens,
Poſtquam crediderit ſibi,
Vivet conſilio ſenum.

Forte in eodem diverſorio, in quod nos ſive caſus, ſive numinum conſilium tulit, paulo ante advenerat addictus quoque religionum pietati, ſed aliquanto prudentius quam aut ego aut Anemon, vir dulciſſimæ conſuetudinis, & in quo nulla ſeveritatis triſtitia liberalem arctaverat frontem. Theophraſtus appellabatur. Ille noſtra conſuetudine delectatus, cum pænè iiſdem ceremoniis diem exigeremus, eademque curioſitas maximè nos ad templorum moles deduceret, paulatim inſinuatus in familiaritatem, qui & unde eſſemus, quove ſtudio Tyberim quæreremus, à nobis voluntaria confeſſione expreſſit. Præter eximias virtutes in Theophraſto ætatem quoque reverebamur; & ille mitiſſima manu paulatim profundis vulneribus ſine noſtro ſenſu medebatur. Nam & ſolertiſſima ingenia penſabat, & ut hominem viderat, veluti ex garrula invidentis Momi feneſtra recludebat intimam mentem. Ille nos nec duraturo impetu Philoſophiam petere prævidit, & Anemonis quidem facile ingenium eſſe, ſubitiſque deſideriis exardens, me autem ſpontaneæ captivitatis impatientem, qua auſtera Philoſophia damnatur. Et jam illi faciliores eramus, quoniam pietatis ſtudiis exardens, non quidem contra Philoſophorum præcepta diſputabat, ſed tantum noſtros impetus regere videbatur. Cæterum, neque amplius Anemoni parentum cuſtodia obſtabat, egoque veluti obicem Themiſtii ruperam & utriusque animi faces, quia nemo jactatas inflammabat, ſpontanea remiſſione languebant. Itaque paulatim placabiliores illecebris facti, quibusdam gradibus de ſubhorrida ſanctitate exceſſimus. Et Anemon quidem revo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

revocatus in memoriam gentilitii ſplendoris, cum ſenſim parentis hæreditas paupertatis conſilium deſtruxiſſet, tandem ad penates redire conſtituit, & veniam ætati depoſcere. Ego vero ſuperba deterrebar verecundia, ne ad Themiſtium redirem. Et jam tantum Muſis debebam, ut earum beneficio ali poſſem, ac præterea frequentibus ſtimulis Theophraſtus urgebat, ut ætatem in litteris ponerem, cum laudaret ingenium meum, mihique inter Scholaſticos promitteret nomen.

Cum igitur quærerem, ubi maximus litterarum quæſtus eſſet, & omnium populorum famam diligenti examinatione penſarem, non dubitavi quin commodiſſima eſſet Marcia, civitas in vicino. Quippe Acigniorum familia inde contumaci ſeſe exilio ejecerat; & tum novis doctoribus avidiſſima juventus vacabat. Et hoc quidem conſilium Theophraſto minus placebat, quia atrox rumor bellum in proximam veris commoditatem minabatur. Itaque quanquam & ipſe locum quærebat ubi litteras non ingratis ſudoribus promitteret, tamen graviori fama deterritus receſſit in Eleutheriam; cum inter nos feliciſſimum amorem non vulgari fœdere ſanxiſſemus. At vero Anemonis cervicem creberrimis amplexibus attrivi, neque divelli à chariſſimo ſodale, ſed aliquam partem mei relinquere videbar.

Sed poſteaquam illi quidem in montium barbariem, ego autem verſus Marciam conceſſi; tunc vero moleſtiſſima ſolitudine afflictus me rediiſſe ad malorum conſuetudinem ſenſi, & hoc quicquid calamitatis erat velut ultionem dolorum, quibus Themiſtium meo diſceſſu oneraveram, non ſine triſtiſſima facinoris confeſſione toleravi. Nam ut illi orbitatem impoſueram, ita me Numina amicorum ſolatiis deſtituebant. Sic Peleus cædem Phoci ſuorum interitu perſolvit, & Cadmus ſatisfecit Martio ſerpenti dejectus in ventrem. Quicquid mortales peccamus, aptiſſimas pœnas dii inveniunt; nec ingenioſiores ſumus ad ſcelera, quam illi ad vindictam.

Marcia in effuſis paludibus collocata qua ocioſum mare torpenti licentia deſtagnat, veluti provocat naturam, & hominum domicilium intra profundi limites protendit. Ego ut primas turrium minas in mediis aquis deſpexi, non audebam cogitare civitatem: ſed veluti lapideas naves, aut ſi quid mirabilius animo occurrebat, mutus ipſe torpenſque contuebar. At vero poſteaquam mediocri rate in mediam urbem perductus, ab utraque navigii parte ſplendidiſſimas domos, marmoraque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

raque & aurum & tecta operoſis minis pendentia conſpe dii deæque ! quam non opes civitatis , ſed naturæ divitias plusquam Apollinis miraculum vidi ; qui errores labentis pa triæ impoſitis radicibus aſtrinxit. Ac deinde cum fora ingen tibus ſpatiis aperta , ædesque publicas , & fanorum religio nem perluſtraſſem , terrasque velut æquoris victrices ligne fundamentis in hanc audaciam ſuccreviſſe mirarer ; tunc eg nec quo vultu omnia exciperem , nec quibus verbis uterer ſciebam ; & pallium quod pictor Agamemnoni circumvolvi in tam manifeſto ſtupore optabam.

Sed cum in medio foro novus hoſpes ambularem , oculosque ad publicam pulchritudinem ſuſtuliſſem , forte quidam in peſſima veſte, caputque dimidiato orbe humiliter tectus, in me incurioſius vagantem ſuperbiſſimo ictu offendit. Ego tanquam de altiſſimo excitor ſomno, contemplatusque vilem habitum , non ſuſtinui decedere præcipienti. At ille ut dextera ovillæ fruſtum tenebat , fortiſſimè in oculos nihil tale cogitantis impegit. Perturbatus, & præter commune injuriæ dedecus perfuſus quoque verecundia , quod indignum certamen mihi cum coquo judicarem , repente multitudine incingor, interrogatusque num in ea civitate habitaſſem , poſteaquam me externum confirmavi , gravioribus quidem pœnis ereptus ſum : cæterum ſeveritate verborum non perfunctoriè caſtigatus. Ille autem non modico faſtu ovillam ſuam quatiens , per adorantem populum vagus , tandem olus etiam mercatus implevit laciniam veſtis , ſeque in ſcapham conjecit , quam in proximo religaverant nautæ. Ego me in diverſorium turbatiſſima mente recepi , ſtabulique dominum rogavi , num in illa civitate præfecti culinarum imperarent ? agnito ille errore intemperanter riſit , & quem inter abjectiſſimos numeras, inquit, ab origine pæne ipſos Deos recenſet. Nam hic genus optimates profitentur non ſtipatorum agminibus , aut habitu ad novitatem mollis elegantiæ correcto, ſed ſecularium veſtium conſtantia , ut tales agnoſcamus , quales ipſi majores in imaginibus oſtendunt; adeo conſuetudini apud illos eſt reverentia : nec ſi bellis attriviſſent orbis opes , aut triumphos invenirent ad luxum, aut manipulare fœnum in Aquilam mutarent. Cæterum videbis macella pererrantes , neque illa, ad quæ ſtomachus connivebit, pudor eſt ad penates nobiliſſima manu deferre. Et his moribus noſtri quidem nobiles nomen libertatis indiderunt. Sed externi ruſticitatem horridæ vetuſtatis , vel igno-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ignobilis negotiationis veſtigia lepidiſſimis jocis infamant.

Dum hæc mihi ſtabularius ex diverſorii feneſtra memorat, egoque in ſubjectos vicos curioſis oculis vagor, multæ ſcaphæ diverſiſſimis hominibus plenæ per anguſtias canalium ferebantur; ac ut publicos conventus crederem tunc omnium gentium voces, & diſcrimina veſtium faciebant: & cum à diverſitore quærerem, quæ cauſa tam diverſam multitudinem coëgiſſet; Gephyrii minæ, inquit & in hanc urbem contumax furor, pæne totius orbis ſtudia excivit. Et jam legati ab omnibus imperiis venerunt, illi quidem ne Gephyrii nos ad turpitudinem iniqui fœderis deducant; alii ut incendii furorem obruere velimus, antequam contiguam partem terrarum ac deinde totum orbem, valentiſſimo ardore pervertat.

Ego ſanè nec quis Gephyrius eſſet ignorabam, & tam publici tumultus cognoveram fontem. Sed non habebam ineptum diverſitorem, & præterea exterorum concurſu doctè mihi de controverſia poſſe loqui videbatur. Itaque ſeductum in interius ſtabulum cœpi liberius orare, ut rem altè exponeret, & quomodo Gephyrium læſiſſent, cujus etiam furor ultra fatum mirabili ratione deſævit, Ille ſe diutius collegit, & illius ſaporis orationem incepit, quæ non à viliſſimo homine, ſed planè à politis diſceptatoribus condita videbatur.

Gephyriorum ſeries, inquit, & formidabile tot gentibus nomen, non unica ætate, aut ſeculo, in tantum faſtigium excrevit. Placidis mollibusque initiis, velut ille Europæ amator ſenſim orbem è littore in altiſſimum pelagus nihil ſentientem deduxerunt. Ac ne omnia illorum artificiis imputem, accuſare majorum noſtrorum benignitatem poſſumus, quæ invitam Gephyriorum integritatem nimia libertate corrupit. Olim quidem, ut audio, Rex ſacrorum inter pontifices imperabat, nullus ordinanti pulvinaria, vel faſtos numeranti repugnabat, ſed ne publicas vires occuparet tam ſuperſtitioſa majeſtas, neque populum ad conciones vocare poterat, & illum cum flamine Diali ab ambitione magiſtratuum ſolicitæ amoverant leges. Sed aliter cum Gephyriis orbis egit. Ipſi reges atque imperia ſe ſponte illis hominibus prodiderunt; & eorum pænè ſordidam ſanctitatem ingentibus divitiis colentes dulciſſimo imperii guſtu humanam aviditatem laceſſiverunt. Nam cum venerarentur oracula, quibus Gephyrii Deorum mentem exponunt, repentè ſynceram pietatem ſuperſtitio corrupit, ut traduceretur illa vis, quam in ſyderibus habent ad imperium

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

terrarum. Et primo litigantibus provinciis arbitrium ad Ge-phyrios deferebatur, illique feciales integerrima ſanctitate in-ter volentes imperabant. Sed paulatim aſſuetarum gentium animi hos antiſtites deorum paulo infra Numina adoraverunt: & omnia eos poſſe, in religionis parte fuit. Nondum orbis ſe domitum ſenſerat, & jam omnia infra Gephyrios erant: jam regna *occidere ac edere* poterant, & illud caducis rebus feliciſſimum videbatur, ſi eas inter immortalitatis ſuæ negotia alio nutu regere voluiſſent. Hinc tot urbium dira everſio, hinc funeſtæ pietatis crudelitas, & illius quod habebant arbitrii in judicium ſuperba mutatio. Gephyrii ſanè diu cum immode-ſtia luctati, tandem ſe communibus vitiis permiſerunt. Quip-pe paulatim obſolevit antiquæ paupertatis memoria; cultus-que, & purpura, & gemmæ, & faſces, pænè hodie ad pri-morum Gephyriorum ruſticitatem erubeſcunt.

Hic autem qui hodie Gephyrius imperat, quanquam leniſ-ſimæ conſuetudinis homo, ſollicitantibus illis qui per publicam mundi calamitatem clareſcunt, voluit hujus civitatis ſecures circumvolvi inexplicabili faſce; & tantum ejus imperio ſtrin-gi. Cum obſtarent noſtri principes, occidentalis nubes, in qua Gephyrius fulmina ſtrueret, in noſtrum caput promitte-batur, & nos fœderibus validarum gentium, etiam pænè il-lorum favore, qui publicè maledicunt, mundi inclinatio-nem agnovimus. Ille, velut impetu cœlum ac maria raptu-rus, crudeliſſimis edictis detonuit, & ſi mihi credis, hoſpes, ſuam cauſam præcipiti furore corrupit. Quid attinuit, pænè minis conjunxiſſe præcipites ictus, quid nos deducere in an-guſtias, ut etiam cogeret eſſe hoſtes? Vapor quoque in nubi-bus preſſus exclamat, & timidiſſimis feris ſua arma neceſſitas oſtendit. Si permiſiſſet iracundiæ tempus, ſi diu libraſſet il-lud fulmen, quod immaturis nubibus emiſit, forſitan mitiga-ri potuiſſent tam cruda imperia; neque noſtri magiſtratus ar-morum vel ignaviæ neceſſitatem expectaſſent.

Sed nec impunè pertulimus ſævientem; & ut amicis fœde-ribus coëamus, durabit ad poſteros atrox memoria vulne-rum, quibus Gephyriorum cauſam hæc contentio afflixit. Quot volumina per orbem diſſipata excuſſere Gephyrii vires, & hanc vanitatem imperandi deriſerunt? nec ab iis quidem ſparſi quos religio iniquiores fecit, ſed ab illis qui ſacrorum participes tamen docent graviora ſceptra eſſe, quàm ut illa inanes Scholaſtici argutiis moveant. Etiam plurimi intem-

peranter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

peranter ingeniis utuntur, & res ſeria hodie ad ludibrium proceſſit. Certè hanc chartulam, quam vides, modo filius è ſcholis attulit, impiam me herculè, ſed quia jam vulgaris eſt, ejus te lectione oblectabo.

Petrus ut in totum regnabat maximus orbem,
Heu quanta cecidit jam modo parte ſui?
Libera projectum ridet Germania frenum,
Et negat excuſſas poſſe ſubire minas.
Quaque patet lato fœcunda Britannia ponto,
Vncia pro cunctis non datur una focis.
Majus adeſt vulnus: O vos miſereſcite Petri!
Italiam Petro tollere bella parant.
Nec tamen ille ferox, quo ſe Germania primum
Romuleas jactat non timuiſſe minas;
Nec qui tergeminam rides Calvine coronam,
Et Latium latio deſtruis eloquio,
Nec qui vel Tameſim, vel qui bibit incola Rhenum,
Tam fera collata prælia mente movet.
Sed tumet Adriaci Marcus tutela profundi,
Et ſecum varios cogit in arma deos.
O dolor & veterem jam Paulus liquit amicum,
Tergeminoq; illi nomine durus obeſt:

Quod ſi hæc diſcordia incidiſſet in homines bellandi libidine furentes, videres omnia hoc flagrare incendio; nec aliter quam per alterius partis infamiam lis miſerrima conſtitui poſſet. Sed & ſumus ab armis alieni, & Gephyrius dolet ſuam pertinaciam ad neceſſitatem pugnandi traduci; ſuſcepitque Protagon tollere dedecus pacis, & tam atrox diſſidium honeſta tranquillitate extinguere. Nam conatus Liphippi clam noſtri magiſtratus contemnunt, nec à Gephyrio tam apertis vulneribus diſtracti, aliter quam Protagonis induſtria coibimus.

Cum diverſitor in hæc verba tacuiſſet, ego qui Gephyrios ſemper colui, nonnihil acerbatus paraveram verba, quibus illius audaciam refutarem. Nam ut olim occidentibus lucernis non afferebant manus ne ignis divinitatem violarent; Ita in illis qui ad religionem prælucent, humanius eſt vitia, tanquam fumum lychnorum morientium pati, quam dignitatibus vim afferre, quas in turpiſſimis hominibus nullæ tamen ſordes maculant. Sed facta mentio pacis lenivit animum meum

& præ-

& præterea admirabar illius Protagonis felicitatem, qui hui morbo Æſculapius deſtinabatur. Itaque ſubmovi atrociſſimam defenſionem, quam pro Gephyriis habebam, & rogo, in quam, quis ille Protagon, aut quibus viribus dicere potes Ille iterum longiſſima oratione Protagonis potentiam expo ſuit, qui in Eleutheria, inquit, ampliſſima regione, Fortuna ſacerdotium nactus eſt; & nunc tantæ Deæ arbitrium diſpo nit; vir hoc ſeculo major, & dignus fabulantium miraculi vatum, haud dubiè nobis amicus, qui Liphippi cervicibus in ſtamus, & utique devinctus Gephyrio, cujus beneficio etian poſt interitum vivet. Intellexi Protagonem eſſe ſub quo Ane mon vivebat, & in cujus civitatem me crebris exhortationi bus Theophraſtus invitabat.

Sed dum in illis ſermonibus diutius ſumus ecce ingens tumultus ad ſtabuli fores, & hoſpites ex Eleutheria ſplendido cultu adventant. Nec moratus diverſitor occurrit intrantibus, & humanitatis officia pollicitus, mox in triclinia deducit mihique deinde gratulatur, quod haberem homines meæ lin- guæ, quibus cum verſari in ſua domo poſſem. Ego vero non- dum certus an gauderem (quippe Eleutheria non longè à Cal- lionis patria receſſit) furtim contemplabar familiam, ut ob- iter viderem, ſi quis ex illo comitatu uſitatus mihi eſſet. Fre- quens ſervitium gentilitio more turbaverat domum, pueri- que petulantibus rixis pænè ipſum diverſitorem obruerant: dominus autem in interiori thalamo erat, procurabatque feſ- ſum corpus, & credo ad ſpecimen nobilitatis majorem mol- litiem fingebat.

Ego poſteaquam nullum ex familiaribus agnovi, cum illius viri potentiam ex ſervorum audacia metirer, me ex latebris anguſtæ cameræ produxi, quæſivique domini nomen & com- mercium linguæ in benevolentiæ pignus obtuli. Nulla gens eſt, quæ prolixius humanitatem nihil auferentem promat. Illi mea prope veſtigia inutili ſalutatione tangebant, cæteraque addebant blandimenta, quæ pæne infantes pernoverunt: cæ- terum domino ſuo Stratonis nomen eſſe ajebant: illum rerum exterarum ſtudioſum, pulcherrimum ingenium excolere pe- regrinationibus, & me in felicitatis parte ducturum, ſi in tam elegantis hominis notitiam pervenirem. Tum & ego verboſæ humanitati liberaliter indulſi, & cum jam extrema luce con- vivium gallico more diverſiſſimis voluptatibus menſam im-

pleret

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

pleret, etiam ab illo Stratone arceſſitus ad cœnam, fœliciſſimi hominis triclinium intravi.

Nullus in abſentem tuta convicia lingua
Efferat. Abſentem ſemper adeſſe puta.
Forſitan externis quem credis abeſſe ſub oris,
Eſt tibi poſt magnos proximus ille deos:
Omnia volvuntur, nihil immutabile terris,
Huc illuc homines, aſtraque caſus agit.
Huc illuc varii deducunt aera venti;
Huc illuc varias Æole ducis aquas.
Pondera non aurum, non altas pondera ſylvas
Ulla tenent, falſis currit utrumque vadis.
Vertitur & cœlum; terriſque accenſus Eois
Protinus Heſperia tingitur ignis aqua.
Nec volucres ceſſant, alieniſque advena ſylvis
Sæpe per ignotos Cerva cucurrit agros.
Nos quoque quam latum eſt cupidi tranſmittimus æquor,
Et celere eſt tardi corporis ingenium.

Cæterum ut in conſpectum perveni, inexſpectatiſſimo viſu confuſus, etiam pæne in pavimentum decidi ſtupens. Erat enim hominis quidem veſtis multo auro gemmiſque variata, & reflexum præcipuè capitis tegmen lapillis vibrantibus ardebat; cæterum facies tam ſimilis Pedoni, quem olim inter Callionis mediaſtinos contempſeram, ut nullum diligentiſſimis oculis, ſibique parum credentibus diſcrimen invenirem. Certè is ipſe erat, neque ille me intrepido viſu ſemel iterumque luſtravit.

Auri triumphum quisquis es canat vates;
Auri triumphum dicimus, Veni pauper,
Tuumque adora numen, & feras votum.
Auro nec arces, nec minis ferox miles
Indomitus eſſe, pæne nec poteſt virtus:
Dat corda timidis, atque turpibus firmam,
Scientiasque rudibus, & novis gentem.
Quis dignitates aureas habet pauper?
Quis dives aut eſt ſtultus, aut timet leges?
Aurum profanum eſt: in ſacris tamen lucet.

Aurumque ſuperos placat, ac emit cœlum.
Hæc robora auri forte ſi prius ſciſti;
Nunc aliquid iſtis majus audias rebus.
Aurum hunc Pedonem quem meus liber ridet,
Aurum hunc Pedonem reddidit mihi gratum.

Ego vero nondum certus, an frontis ſimilitudine in errorem incidiſſem, utpote qui & Philippum, & Agrippam, & Idumæi regis filium, minimè ignorarem poſt interitum in viliſſimis hominibus propter ſimillimi oris mendacium pæne vixiſſe, pronis cervicibus & veſtigiis verrentibus terram, dexteræ tibiæ integumentum infra genu timidiſſima manu libavi. Ille me in apertos recepit amplexus, & poſt aliquas patrii moris blanditias, invitavit ad menſam.

Omnino anxius eram, nec poteram comminiſci, quibus potiſſimum ſermonibus tam ambigua veritas explicaretur. Itaque modo de illius ſplendore, modo de ſervitutis incommodis loquebar, ſed ad utramque ſcenam pervicacem armaverat frontem, & nunc exiguo riſu, nunc ſecuris ſuſpiriis, veluti alienis malis ingemiſceret, mea tela vitabat.

Verum ut ad Callionis Percantiſque nomina perveni, tum in oculis ſubita verecundia omnem conſtantiam deſtruxit, confuſæque indicium linguæ prodidit animum hærentia verba in ſubita trepidatione molientem. Nihil aliud expectabat, quam ut illum in conſpectu miniſtrantis familiæ apertiſſimo pudore damnarem. Timui etiam, ne me mediaſtinum appellaret. Itaque mutatis ſermonibus tanquam fabulam non agnoſcerem, reliquam menſæ partem hilariſſima fronte traduxi.

At poſteaquam famuli remoto apparatu & ipſi ad menſam diſceſſerunt, tunc Pedo ad incurvum feneſtræ ſecretum me ſolicita manu duxit, ibique ſemotis arbitris totum ſe in notiſſimos miſit amplexus; revocatiſque longius ſermonibus multa de priſtina ſervitute, & de Callionis impotentia, fraudibuſque Percantis recitavit. Quid enim, inquit, attinet, per ambages inter nos priſtinam diſſimulare fortunam? & te Euphormionem fuiſſe memini; nunc ſis, nec ne, in poteſtate tua eſt: & Pedo in ſervitute fui, quem nunc inopinata felicitas in ſplendidius extulit nomen. Adeo nihil in hominibus eſt conſtans, & fortuna cum regibus amat eos extollere, qui ſuam felicitatem ſorti imputent. Cum abominarer Percantis faſti-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

faſtidium,& Callionis impotentiam devoverem,ecce tibi geminata felicitas me jam in mortis ſolatia intentum revocavit ad vitam. Nam & celeriter ſublatus Callion familiæ libertatem codicillis reliquit; & ego ad hæreditatem cujuſdam Chryſij perveni, longa quidem cognatione mihi conjuncti, ſed cui me ſua orbitas & interitus ſororum proximum fecit. Neque ille liberalius traduxerat primam ætatem, quam aut ego Euphormio, aut parentes noſtri fecerunt. Nam à pueritia contempta paupertas depreſſerat ingenium,nec ſcholaſtici capacem indolem præceptis impleverant; ſed tantum ſuæ conditionis miſerabilis Philoſophia docuerat ſine ſtomacho deſpici & parere,quibus artibus cum addidiſſet ſine ſuſpicione adulari,non modo gratia valuit, ſed etiam dominorum liberalitate ad opes aliquantulum promovit. Inde cum ſe Protagoni & Deæ Fortunæ credidiſſet, incredibile dictu, quantum felicitas modeſta prævenerit vota; ſanè vel ſe tantum eſſe, vel iis initiis creviſſe,interdum dubitabat. Cæterum ego tam repentè felix, timui novitiam nobilitatem objicere ludibrio juventutis, quæ in Protagonis familia vivit, venique in Italiam, ut deinde gentiles non veluti ab exteris terris, ſed ex alia ſtirpe venientem adorent. Ego jam iterum Protagonis nomine verberatus, (nam & diverſitor non pauca de eodem retulerat) inquirere ſcrupuloſius cœpi, quiſnam ille Protagon eſſet, quaque authoritate apud ſuos floreret, ac cum Pedo nihil mortale de eo prædicaret, adderetque jam ſtupenti, tantum auri cumulum apud eum cumulari, ut ſufficere viritim orbi poſſet; ego ſtatim ad novas ſpes Pyrrho erectior interrogare hominem cœpi, mihine conſuleret etiam ad Protagonem proficiſci; quandoquidem ibi amplius Callionem non timebam. Ille autem perſuaſit, ne conſilium omitterem tam oportunum ad divitias, ſi me fortuna reſpicere vellet.

Inter hos ſermones conſumpſeramus noctis partem. Itaque poſt occultæ familiaritatis verba, illum publico honore ſervis ſpectantibus veneratus ſum. Cum deinde tota nocte conſilium meum ſubinde animo revolviſſem, placeretque ad Protagonem ire, ubi præter reliqua etiam Theophraſtum & Anemonem habebam: hac pæne oratione ſtudium meum Pedoni confeſſus ſum. Non facilè expleveris agrorum ſitim debilibus rivis, aut in inopia dominorum multum ex fortunæ beneficiis hauries. Ego non vulgari artificio literarum inſtructus, ad hanc urbem veluti ad divitiarum fontem acceſſi: ſed po-

ſteaquam mihi largius compendium tua de Protagone oratio promiſit, eo ſtrenuè cupiditatem conjeci, ne ſaltem negligentiæ paupertatem imputem. Non facilè dixerim, an crediderit Pedo illud mihi utile eſſe, an à latere amoliri voluerit priſtinæ ſortis invidioſiſſimum teſtem: certè collaudavit mentem meam, & ita peroravit de familia Protagonis quaſi ſtaret in limine felicitas, invitantem ultro manum humaniſſima benignitate protendens. Et meæ eruditionis conſcius eram, & credebam ingenio honorem haberi. Spe itaque fortunæ, meique fiducia repletus, iter quod dii bene verterent in Eleutheriam auſpicatus ſum. Primus forte poſt Kalendas dies erat; ut nec omen fatalibus miſeriis deeſſet. Sed eadem numina quæ clades auguriis ſignificant, admonitos mortales ſuis conſiliis uti non ſinunt. Dives ſolum, ac oppidorum cultus & ſupervacua humanitas in ignotos, fidem Pedoni apud me faciebat. Tandem in urbis confinia perveneram, ubi Protagonem & Fortunam habitare conſtabat; Ilium apellatur, neque procul ſenem optimi vultus, & quem oppidanum ex equitandi ratione cognoveram, anguſtæ viæ beneficio conveni; & captata ſermonis origine, primum de ædificiis urbis, deque victu & conſuetudine civium quæſivi. Procedentibus deinde ſermonibus rogabam, quibus ſtudiis illa civitas floreret; & qui plurimum in ea homines poſſent: etiam quibus ceremoniis ſacrorum obnoxia teneretur. Tendebamus in aditum urbis, qui Honoris obtinet nomen, cum ille intueri ad dexteram juſſit, ubi mediocre fanum erat, & turris ſupercilium non invidioſa arte porrectum. Ego hoſpes adoravi incolas deos, ſciſcitarique cœpi, num Æſculapius aut Vulcanus extra mœnia habitaret. Paupertas, inquit ſenex, habitat, ad cujus aram duo ſimulachra locantur, hyemis atque famis.

Perturbatus omine tam manifeſto fui, quod in ipſo limine dii inimici me deprehendiſſent; neque diu in illo ſtupore hæſeram, cum mihi animum idem ſenex blandiſſima oratione reſtituit. Et vides ex pomerio ejectam Deam, inquit, nec frugalitatis nec luxus amantem: ut intelligas amœniſſimam civitatem triſtia ſacra, ſeveroſque Deos non tuliſſe. Cæterum quibus artibus in hac urbe honor ſit, haud facilè dixerim, quoniam omnium virtus ad magnæ Fortunæ libidinem examinatur. Videbis Fortunæ ingens templum, & religioſis cultoribus plenum. Dea in ſublimi ara alterum pedem, velut aliquan-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

aliquando avolatura ſuſtollit, alium volubili globo, nec ipſum ſatis conſtantem, reponit, apertiſſima quidem læva; dexteram autem ſic muliebri ſimulatione porrexit, ut neſcias dare an accipere malit. Certè muneribus tentatur, & fama eſt, non facilè ſimplicitate lachrymantium exorari. Olim quidem literis avidiſſimè delectata eſt, & elegantes libelli aut ingenioſi carminis acumen ingentes divitias emebant: Sed poſteaquam artem præſtantiſſimam myſtarum vilitas & frequentia dejecit, primum ipſa Muſarum pulchritudo fortunæ ſordeſcere cœpit, deinde in contumeliam verti; ut jam nihil indignius putetur, quam illi carmen pro donario appendiſſe.

Cæterum excubare in fano ſupplices ſolent, neque unquam ſe oculis Fortunæ ſubducere. Ipſa leviſſimo nutu ubique cervicem inflectit, & ſi quando gratioſos offendit cultores, meliori vultu feliciſſimos homines ſalutat, ſuiſque deinde Sacerdotibus inclinatione frontis oſtendit. Nec illi rerum humanarum arbitro Numini repugnant, ſed mox è turba eximunt quos benignior fortuna ſelegit; coronatosq; lauro, velut temporum & ſapientiæ victores, ad ſummum fortunæ antiſtitem adducunt, is Protagon appellatur: illic ambitioſi exitus voti, illic magnarum cogitationum portum iratis æſtibus ventisque fortuna ſubduxit.

Et ſcis, inquam, pater, Sacerdotum nomina, qui initiatos ad felicitatis bona in Sacrarium Protagonis perducunt? quidni, inquit, ſciam, cum iis creberrima ſupplicent vota; cum & Protagon & Fortuna ex ipſorum conſilio ſua oracula componant? Omnium potentiſſimus ex ſeveritate nomen invenit, & Doromiſus appellatur, hic eſt qui primus eorum nomina ad Protagonem defert, quos fortuna reſpexit. Sed ſupercilium ſuum duriſſima arte effingit, ipſique fortunæ audet iraſci, ſi quando benignius ſupplicantibus indulget. Et tamen illius Deæ beneficio in eum gradum conſcendit, in quo poſitum Eleutheria & ſe ipſe forſitan miratur. Nam in privatas ſpes adolevit, & aliquando Fortunæ templum ingreſſus, neſcio qua Deæ benevolentia ad Protagonem traductus eſt, mox ſimilitudine morum conciliatus, cum ſolertiſſimus homo ita cupiditates torqueret, ut omnino videretur iiſdem ſyderibus conceptus. Itaque rei familiari præfectus eſt, vir ingentis naturæ, & quem, ſi me digno precio emeret, contra invidorum argumenta in cœlum meritiſſima prædicatione levarem. Illius potentiam Torrentius, & Neapolitanus, Ianicu-

quoque ac Curſor, aliis rationibus proximè conſequuntur. Nam Longinius nuper expectatæ morti conceſſit; & jam pridem emortua ſenectute langueſcens moleſtum negotiorum & dignitatis oderat nomen. Eminet quoque Figuli aureus honor, & veteris Agathoclis abundantiam immenſis vectigalibus vincit. Sed nullus ad Doromiſi potentiam accedit; & ſi (hoſpes) hic ad fortunam feſtinas, noli opes exſpectare, niſi te ille primus ad Protagonem hujus Deæ imperio deducet.

Cum hæc mirifica humanitate expoſuiſſet, & omnem Reipublicæ ordinem hiſtorica fide promitteret, intercepere orationem affines, qui obviam optimo ſeni proceſſerant, & eripuerunt notitiam mihi rerum illarum, quas poſtea difficillimi temporis diſpendio perſpexi. Igitur cum ſe mihi jam pæne familiariter ultimis amplexibus traderet, paululum ab amicis ſemovi, & per fidem, inquam, tuam, quis aut quibus moribus Protagon ſit, paucis dicere placet? nec libidine curioſitatis motus, ſed neceſſitate interrogo, miſerere, & ingenium viri oſtende, ſub cujus legibus victurus acceſſi. Iratus ille excuſſit fortius veſtem, quam comprehenderam manu, &, O mi hoſpes, inquit, ſcias me ad hanc ætatem ſine parricidio vixiſſe, qui ſeris criminibus pervertis innocentiam meam. Neſcis quantum flagitium admittant, qui de Protagonis moribus quærunt? Iovis quidem cerebrum & Regis, ut audio, Perſarum proverbium conjungit, & paſſim quos familiaritas Deorum extulerat ad vaticinia, iis quoque ſecures parebant. Nulla tamen ſecula Protagonis genium æquarunt; nec ille Fortunæ tantum, ſed Virtuti legem imponit, quicquid ipſe aut facit, aut cogitat, Eleutheriani adoramus; nec quenquam ſimiliorem numinibus ad nos fata tranſmiſerunt. Tu verò Deos comprecare ut ignoſcant ſimplicitati tuæ, & in Protagone Deorum potentiam, & ipſius cœli imaginem, reverere.

Exhorrui tam improviſo ſcelere contaminatus, & tamen diſſimulato metu, quoniam ad portas veneramus, Deos Deasque ſalutavi, urbisque maximè tutelam, ſive eſſet ipſe Protagon, ſive aliud occultæ religionis numen. Et ea quidem veſpera ignoto diverſorio contentus, ſuſpenſam maximè noctem inter varias cogitationes exegi. Prima deinde luce quæſivi, qui ſuam operam numis vellet addicere, & per ignotam urbem inutiles prohiberet errores. Novo itaque ſatellitio ſuperbus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

perbus, præterea redemptis optimè veſtibus ornatus, poten-tiſſimæ Fortunæ templum peto. Ac cum per viam catervatim homines occuriſſent; non molliſſima modo lana contecti, ſed ſerico ſplendore ad luxuriam vibrantes, cœpi damnare veritatem heſterni ſenis, illudque certò exiſtimare, neminem ſe opulentiſſimæ Fortunæ advertere, quem illa reſpicere nollet.

Ac poſteaquam libavi ſanctiſſimum limen, alias cogitationes ſtrenuè quidem projeci, cæterum illud attentiſſimè reputabam, quibus maximè votis mihi deam propitiarem. Cumque ſolicitudo tam ingens obtutos oculos defixiſſet in terram, forte omnibus tranſeunti matronæ aſſurgentibus, ego ſolus non deceſſi de via, obviumque corpus ruſtica ſimplicitate alliſi, nam nec ſatis quidem ipſa incurioſum adverterat, nec etiam juvenis cincinnatus, qui delicatè gradientē ſuſpendebat. Sed ut trepidum ſuſtuli lumen, & forma mulieris incauta præcordia trajecit; Dii Deæque, quam ſubita mutatio ne me quidem mihi reliquit! Oculi ſyderibus pares vivido ſplendore vibrabant; frons porrecta; & inter aurum argentumque comæ nitentes, genæ quas ceruſſa deteriores feciſſet; os Veneri ſimillimum ſuo Marti blandienti; cervix nec immobilis; nec præter majeſtatem annuens; ſinus bicipiti turgidus colle, & cui ſuum Parnaſſum donare Phœbus poſſet. Denique ſi pro Fortunæ numine ſediſſet in ara, magis ſtudioſos cultores inveniſſet. Ac ne me quidem illa ſine aliquo ſtupore conſpexit, ſed attonitæ ſimilis hæſit, & mutua admiratione defixa meam frontem curioſa ſpeculatione luſtravit. Diceres conveniſſe, ut utrique immobiles animorum tranſmitteremus affectus. Adeo quiddam eſt arcanum in amicitiarum fatis, & natura ſimilitudinem affectuum inter ignotos mirabili genio temperans, etiam cognationem animorum inducit. Vbi vero revocavimus animos licentius ad auſpicia amicitiæ coëuntes; illa quidem incluſit velo frontem, ego autem ſuaviſſimo dolore perfuſus, veluti relinquerem antiquæ familiaritatis locum, ægrè ab ipſius latere veſtigia moliebar. Et hic quidem inconſulti amoris turbo omnia animi mei decreta ſubita tempeſtate pervertit. Sed quis ſapientiam in odio, aut in amore iniquus arbiter quærit? Ipſa Venus temerè nata eſt ex ſpumis, quas inanis egerat ventus, ne amicitiarum exordia ad ſeveritatem prudentiæ diſponamus. Fœminam nobilem, & quam ſperare non poteram me in illa civitate inter tot Dea-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

rum millia inventurum, ego peregrinus & ignotæ conditionis homo, præterea adverſantibus fatis omnia aggreſſus, nullis argumentis præter ſubverſi animi impetum, pæne diligere audebam. Nec illius mihi conſuetudinem promittebam; ſed erat aliquid in læſi pectoris ſenſu, ſimile deſiderio; & veluti cuniculus longæ ſpei quæ nondum fatebatur cupiditatem ſuam.

Iam ſuperaveram teſtudinem templi, introque pergebam ad Deam, cum ſimulachrum Fortunæ video, omnino quale deſcripſerat ſenex, & donaria paſſim ex auro argentoque pendentia, omnia exſonabant profeſſis ſupplicum votis, & plura ut videbatur muta devotio occultabat. Itaque poſito genu, & ipſe in hunc modum oravi: Domina mortalitatis & Fatorum, cujus imperium terras & maria exercet, ſi non faſtidis peregrini ſupplicis cultum, & te velut ſororem naturæ varietas delectat, muta, O Regina, & inflecte conſtantiam malorum, quæ me pertinaci odio laceſſit. quo longius ſparſeris beneficia in externos, eo miſericordiæ fama tuum regnum religioſius extendet. Et ſi me provexeris facilis, notæ miſeriæ adoleſcentem; mihi crede, multi divites ex Luſinia ſpes eaſdem, Domina, precioſis donariis à te ement. Felicitatis meæ arbitrium tuo numini relinquo; nec deſcendo ad licentiam votorum. Injuriam cœlitibus facit, qui indulgentiæ viam præſcribit. tantum O Dea, ſi licet, faventem Protagonem deprecor, & præterea ne in miſeriarum omen omnium fœminarum feliciſſima mihi occurrerit intra ſeptorum tuorum ſanctitatem.

Hæc humillimo mentis ſpiritu effudi, cumq; immota Dea nihil mitigato vultu conſtaret, etiam quaſdam verborum blanditias adjunxi: donec laſſata pietas impatientiam meam ad alterius ſpei novitatem convertit, & quid, inquam, ſi mihi ipſe pro Fortuna faveo? quid ſi, quod illa tardè & fortaſſis faciet, ego celerius exſequor? me ſcilicet ad Doromiſi vultum confero, oroque ne repudiare velit hominis preces, quem ipſe Apollo & Muſæ, niſi me amici deceperunt, ſibi intima familiaritate junxerunt. Quod ut mecum turbatus exegi, cœpi indulgere credulitati meæ, & fingere animo faventem Doromiſi ſpeciem mihi etiam ſua ſponte blandientis, & neſcio quo me ſpes improba provexerat, ut jam divitias, quibus me Protagon oneraturus per Doromiſum eſſet, ineptiſſimis diſponerem votis.

Nec ultra cunctatus genua de pavimento ſuſtollo, & novitium

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tium interrogo ſervum, ſciretne ubi Doromiſus habitaret? Pallidus ille ac tremens, ſe vero ſcire aſſeverat, cæterum nunquam ultra limen produxiſſe audaciam oculorum; nec fas eſſe, quæ illic miracula eſſent profanis luminibus contueri. Si me tanti crederem, ſi illam ſuſtinere lucem poſſem, indicaturum quidem domum, ſed nullo ſtipendii pretio ſtultiſſimam temeritatem locaturum, ut in eam mecum irrumpat. Ego audacter ducere juſsi, & quo apud ſervulum majoris authoritatis eſſem, jactavi gratiæ meæ vires, ac ipſum Doromiſum ultro etiam oraturum, ut per ipſum bene eſſe mihi velim. Et hæc confidentius proloquebar avidiſſimè audienti, quoniam in Doromiſi ædes omnino ſe non venturum prædixerat; ut nec ſi male acceptus à familia eſſem, ipſe cognoſcere contumeliam meam poſſet.

Igitur ſalutato numine à Fortunæ æde declino, & aliquantiſper ſpatiatus per nobiliſſimam urbem, tandem ad flumen veni, lene quidem & ipſa libertate alvei placidum, niſi meantis curſum interciperent pontes. Sciſcitanti deinde quod eſſet fluvio nomen, mercenarius meus in illa quidem urbe Pactolum appellari retulit: cæterum & cum propior fontibus ſuis manat, ac deinde cum ſe extra civitatem evolvit, Nilum vocitari, & in ipſa quidem ripa conſtitutum Saturni templum eſſe, in cujus vicinia cuſtos Doromiſus habitabat. Non libuit interrogare ubinam eſſent ædes, quas facilè aperiebat diſcurſatio variorum, & tumultus fortunarum ingentium comes. Itaque relicto nomenclatore meo intravi frequentiſſimum limen; quod jam ab ipſis foribus perhorreſcendum fuit. Erat enim ſupra portam Ætnæ fulminantis imago, & terribiles Cyclopum formæ ſuo Iovi molientium tela. Sed perdidi omnes metus, progreſſusque in atrii ſpatia primum omnium cœpi mirari pares quorundam hominum cultus, quos ambitu præcipuo tranſeuntes ſalutabant. Erant autem coccineis palliis tecti, & tam uno habitu notabiles, ut ejuſdem patris hæredes viderentur. Cæterum in ſingulorum pectore nonnihil ad lævum latus vidi coronam ex aureis filis ſericoque fulgentem, quæ pulcherrima texturæ induſtria eminebat aliquantulum extra tunicæ corpus; & quidem non multo ante factos ſignificabat coronarum ſplendor, qui nihil de recenti venuſtate perdiderat. Notavi etiam omnibus pileum eſſe præpeditum multiplicibus pennis, & quas illi novo more in mediam obverterant frontem. Non ſuſtinui diutius ignorare,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quæ hæc veſtium concordia eſſet, & à tranſeuntium uno quæſivi, quoſnam illos mortales arbitraretur ? Ille, Doromiſi domeſticos, inquit, vel potius ingentis familiæ partem : totam enim non anguſtia domus, ſed nec, quamvis ampla eſt, civitas capere poteſt.

Cum deinde errorem viarum timerem in ampliſſima ſede, idem, ſi ad Doromiſum ire vellem, inſiſtendum ſemitæ oſtendit, quam utrinque claudunt exiguæ arbores, & quæ, ut ex muſcoſis corticibus apparet, tardioribus incrementis conſurgunt. Igitur in eam ſemitam me conjeci, & cum paria arbuſculorum faſtigia, ramosque ad æqualitatem præciſos intuerer, ne hoc quidem credidi ſine conſilio, & venerabilis arcani notatione factum eſſe. Sed tot quæſtionibus tranſeuntes fatigare non ſuſtinet verecundia mea. Illud autem cogitationem meam vehementius erexit, quod de ſingulis arboribus tabella pendebat, in qua hoc erat minio ſcriptum: *Pares ſumus, &, Non ſumus Pares :*

Cum vero in extremo ſemitæ eſſem, diligenterque tot rerum inſolentiam annotarem, video pulcherrimæ faſtigium portæ, & credo aliquot hiſtoriarum monumentis inſigne. Erant enim imagines ex ære; illinc quidem Gradivus in curru ferebatur, Ioviq; jam ſatis concitato ſævitiam miniſtrabat, multitudinem nubium, Vulcanique terribilem laborem Deo in manus ferens. In altera vero parte Aviditatem artifex expreſſerat, omnino qualem Hercules olim inter monſtra defunctorũ à ſe viſam memorabat. Illa Plutum multiplici catena conſtrinxerat, trahebatque pertinaciter reluctantem. Plutum contra vindicabat ingens ruſticorum turba, & à ſe abeuntem irrita fortitudine revocabat, nec plus tamen in victricem aviditatem, quàm queſtus & maledicta audebant: laxaverat enim artifex ænea imaginum ora, oculosque in aviditatem tam atroci acie defixerat, ut auderes ab ipſis voces etiam & querelas expectare. Et quidem ſolicitati oculi tam præclari operis venuſtate, pæne omiſerant ejuſdem portæ columnas marmoreas perluſtrare, in quibus inciſæ literæ auroque diligenter imbutæ, in hæc verba legebantur: *Sacrum Doromiſo ſexies maximo, larium domeſticorum curatori, vialium diſpenſatori & præfecto.* Cum hæc religiosè veneratus perlegiſſem, ſubeo eandem illam portam; & cum ex ædibus quidam Doromiſo domeſticus proceſſiſſet, (jam enim agnoſcebam ex veſtitu) interrogavi, num vacaret domino peregrinum hominem videre ? Ille nec domi Doromiſum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

miſum eſſe nunciat: nec facilè objiciendam negotiorum moleſtiam eo utique die, qui ad publicam hilaritatem eſſet ortus: me quoque prudentius facturum, ſi graviores omitterem curas: oculosque meos celeberrimæ pompæ ſpectaculo crederem. Quippe Deam fortunam à Venere exoratam commendaſſe ſuis ſacerdotibus puellam Deorum favore digniſſimam, formæque quæ inſignis inter Deas eſſe poſſet, eam illo die nubere Olympioni, & Antiſtites fortunæ conjugio exornando laborare; ipſi puellæ Caſinæ nomen eſſe. Egi ut oportuit gratias tam liberaliter prolocuto, & quoniam ejuſdem ſpectaculi ſtudio trahebatur, ad nuptiarum pompam illo duce proceſſi, ac multa quidem per viam diſſeruimus (erat enim humanitatis pleniſſimus) tum de civitatis & magiſtratuum genio, tum maximè de imperio fortunæ, quæ induſtriæ virtutisque damnatæ occupaverat locum; donec inter ſuavitatem colloquiorum ſuperbiſſimam intravimus domum, ubi tot erant artificum labores, tam curioſa varietas, ut jam cultum, qui me in Doromiſi æde perculerat, novus admirator contemnerem. Nihil unquam videram tam ſimile cœlo vel in Labetri, vel in Callionis domo, lucernæ de laureatis pendebant poſtibus, & florum etiam intempeſtiva pulchritudo ſeſe alienis anni temporibus interſerebat. Ipſa janua, quantum à lucernis lauroque vacabat, aurea vibrabat cælatura, non ſpiſſioribus quidem laminis exarata; ſed quæ fideliter lignorum vilitatem occultarent. Cum deinde juvenis illius favor me per ſpiſſa obſtantium agmina provexiſſet in interiorem locum, ſi qua eſt jurantibus fides, caligavi ad tantæ majeſtatis nitorem, & veriori quam olim Cyneas ſtupore, non intueri viſus ſum coëuntium purpuram regum, ſed ibi omnes deos deasque adoravi. Et quidem avidiſſimè contemplationem in Caſinam conjeci, utique novo cultu mirabilem, & quæ nec flammeo verecundiam demulſerat (ſtabat enim hilari & aperto vultu) neque ſupremum pudorem jugali concluſerat cæſto. At poſteaquam animadverti hæc muliebris conſuetudinis ornamenta in Olympionem eſſe congeſta, omnino credidi eſſe Fortunæ datum, ut deterior ſexus imbecillitatem abjiceret in viros; quippe Olympio obnupſerat flammeo vultum ita per diverſas plicaturas faſtigiato, ut utrimque tempora Bacchico cornu elegantiſſimè ſignarentur: & ſuper ligaturam, ex qua ferrum pendebat ad latus, induxerat conjugalem cæſtum, ſed tot nodis me hercule, & tam implicata

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

nexuum ſerie, ut videbatur, aſtrictum, ut niſi aliquot annorum labore explicare minimè poſſet.

Cæterum ut pompa in medium proceſſit, quo miniſtri ſanctitas auſpicium coëuntibus eſſet, neſcio quis Antiſtes in candida veſte connubii legem ad hunc modum recitavit, novam ſanè, & quam ideo in tabula deſcripſerat, ne inter pronunciandum laberetur; Vt tu Olympio hanc Caſinam conjugem tuam nec attigeris, nec oſculum tetuleris, niſi peregrè proficiſcens & trinundinum abfuturus, ut à ſinu curioſam abſtineas manum, nec adſis moleſtus noctium arbiter, aut ante ſextam diei horam uxoris thalamum temeraria manu recludas. Si quam interea prolem tibi genuerint dii, illam protinus tollas, & gratuito hærede feliciſſimam augeas domum. Si hæc faxis, tum tibi in uxoris nomen venire licebit, bonisque avibus juncto per exterarum gentium urbes celeberrimis itineribus volitare.

Cum hæ conditiones mitiſſimo conjugi placuiſſent, Antiſtes in Caſinam convertitur & hoc quidem cautiorem diligentiam adhibet, quod illius maximè cauſa nuptiarum pompa coiverat. Verba autem fœderis conjugalis, in quæ ille Caſinam adegit, omnino ejuſmodi fuerunt; ut tu Caſina non minus virgo ſis, quo tempore conjugium hoc veſtrum interitus aut legis beneficium extinguet, quam nunc hodieque fuiſti cúm ad hanc procederes pompam. Vt ne ceſtum tui Olympionis procaci manu frangas, neu in oſculum, neu in amplexum ſolicites maritalem, ut aureum Iovis imbrem felix Caſina expectes, qui te faciat matrem, nec mortalitatem Deorum ſemini jungas, aut Iphidius aliquis uterum tuum Herculi naſcituro anguſtet. Si hæc proba fide faxis, ut tum neque molas viro tuo, neque coquas, nec Iunonem iratam habeas, vel obloqui Cleoſtrata poſſit, & ipſa Fortuna penum tuam inſtrui ſolertiſſima ordinatione procuret. Plaudentibus univerſis, Caſina conceptiſſimis juravit verbis, nihil ſe unquam contra præſcriptarum legum ſanctitatem auſuram.

O felix Hymen, ò Hymen fidelis,
Iucundiſſime cælitum deorum!
Seu tu de ſuperis vides maritos
Caſtis ignibus Heſperum vocantes,
Seu terras colis, & favente nutu
Maturis bonus annuis puellis:

O felix Hymen, ô Hymen fidelis
Iſtis quinque faces, thorum jugalem,
Panem, vellera, cærulamque lympham,
Et lauro medios tegente lychnos,
Flores poſtibus adferas decoris.
Sed nec lentus ades. Nihil moramur,
Nobis ô Hymen eſt ſatis deorum.
Aut veni citus, aut Hymen valebis.
Nam ſi lentus ades, licens Cupido,
Et blandis Venus evocata votis,
Et dulci veniet lepore Riſus.
Et quotquot Superum eſt licentiorum.
Tunc nec te tacitè marita poſcet;
Nec tardum cupidus palam maritus
Caſtis ignibus Heſperum vocabit:
Aut veni citus, ô Hymen fidelis,
Iucundiſſime cælitum Deorum,
Aut felix Hymen, ô Hymen, valebis.

Dum hæc celeberrimis cantionibus aguntur, interim religioſam ſedem omnemque apparatum avidiſſimis oculis luſtrabam. Sed me præcipuè tenuit matronarum puellarumque ordo, qui in Caſinio vultu diffuderant mentem, omnes ardentibus gemmis, & fulgore ſerico vibrabant. Neque me fallebat plurimas jam non ſuo vere florere: ſed & medicatis frontibus juventutis revocaverant legem, ut me unicam ætatem cernere arbitrarer mea ſponte deceptus.

Cæterum quanto ſplendorem aſtrorum nitidior luna coërcet; tantum eminebat divina omnino mulier, victamque cæterarum pulchritudinem caſtigabat: illa utique quæ mihi paulo ante in Fortunæ occurrerat templo. Nihil emendatius natura ea muliere expolivit, nec fata illi dignum amatorem invenient.

Non ſi Taurus amet, vel falſis increpet alis
Ipſe deum genitor, vel ſpreto Phœbus Olympo
Rurſus in Æmoniis deducat ovilia campis.

Forte idem temporis momentum meos oculos in ipſam, & illius in me conſpectum obvertit; oculiſque velut telis mutuo icti, tam in imum admiſimus vulnus; ut improviſa vio-

lentia

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

lentia pænè animam ſubmoveret. Et illa quidem ſubito rubore mutata eſt, ego vero ſubſidentibus articulis labens, corpus ad parietem excepi, nihilominus in eam partem verſus unde baſilicam mulierem viderem, quæ me ſolo aſpectu vulnerabat. Neque ſatis mirari poteram, cur miſerabilis procus tam ſubito amarem, rudis antea voluptatum contemptor, & humanis ſuavitatibus intactus. Agebat me diſcors ſententia; & quamquam malè dulcedinem amabam, pænè tamen voluiſſem, ut inutiles affectus animum ſuo morbo indulgentem reliquiſſent. Quid enim ex diſpari amore, præter privatas acerbitates, aut externa ludibria, ſperarem?

Et hæc quidem anxia deliberatione penſabam, cum me excedentis multitudinis tumultus excitavit. Iam enim receſſerat Antiſtes in interiorem domum, & ſecuta cum Olympione Caſina erat, ut quædam quæ ad nuptias pertinebant, ſecreta conſultatione agerentur. Cæteri autem per publicam portam, per quam & ego irruperam, ſeſe recipiebant in domos.

Et quidem caſus tulit, ut indigeſta confuſione me ad mulieris latus applicaret, quam inſanus deperibam. Haud mora, evicit timiditatem audacia amoris, & feliciſſimæ tunicæ oſculum cum modico ſuſpirio tuli; ac ut ipſa ſciret me poëtam eſſe, verſus ſubito aliquot invocato Cupidinis numine effudi.

O dea, ſyderei ſeu tu ſtirps alma Tonantis,
Seu patrem factura Iovem, da numine dextro
Has moviſſe preces, placataque lumina flecte.
Ecce ignes juſſitque pati, juſſitque fateri
Nil non auſus amor. Nec ſortem deſpice noſtram,
Nympha potens, Cælum cognataque numina cernis
Pauperibus votis & parco thure vocari,
Placarique tamen. Tibi jam ſua ſtamina Parcæ
Conceſſere meæ. Vitam ſi forte negabis,
Da ſaltem Regina mori; da ſydere flamma
Nympha perire tuæ. Non dignius arſerit ales,
Quæ ſuper Eoos extincta renaſcitur ignes.

Et hæc quidem modico murmure inſuſurrabam etiam inflexo in contrarium vultu, ut ſi qui recitantem audiviſſent, tamen in ejuſmodi amoris ſuſpicionem non venirem.

Sed

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Sed quoniam jam aliquot diebus adverſi non ſævierant dii, timuerunt ne intermiſſa conſuetudine ego me parum meminiſſem Euphormionem eſſe. Itaque in ipſo aditu qui ad urbem ferebat, cum adhuc in conſpectu meæ mulieris eſſem, incidi in petulantiſſimam turbam, & veluti invita modeſtia prognatam. Iuvenes erant, & diverſis quidem coloribus, cæterum unius genere veſtis ornati, ut facilè appareret ſervilem manum eſſe, quæ exeuntibus heris præſto futura conſederat, ac cum neſcio quis ex illis quereretur ſibi veſtigio meo pedem obtritum eſſe, egoque conſtantius mendacium increparem, ille ficto acrius dolore fœdiſſimis detonuit verbis, & præterea in vultum meum tanto furore ſæviit, ut dentium ſeries pænè ad illam machinam diſcuteretur. Putares ſignum ad pugnam datum eſſe. Concurrunt in me univerſi, ſerviles- que animos barbara voluptate, & immerentis injuria explent.

Iam me in terram repetiti miſerant ictus, jam illi volutatum altiſſimo verſaverant cœno; & ni concurrentium pietas prohibuiſſet, credo aliquid gravius moliebantur. Sed illa præcipuè matrona, cui acidum paulo ante Epigramma cantaveram, poſteaquam me eſſe intellexit, quem iſta amentium rabies violaſſet, clamorem vehementius tollit, ſervitiumque omne ad auxilium meum præcipiti imperio accendit.

Cæterum nihil magis me movebat, quam quod verebar, ne me calamitas mulieris riſui, aut mei etiam mercenarii exponeret. Ille laudabili probitate lachrymas in meo caſu effudit, crebriſque ſingultibus concuſſus meam veſtem obtuſa cultelli parte ab eminentiori cœno purgavit. Cum effuſa deinde procella me jam antea madentem novo frigoris horrore conſtrinxiſſet, ac omnino meum incommodum geminaretur, monente mercenario, cœpi in viam redire, quæ mihi in hoſpitium maximè compendiaria proponebatur.

Sed O rerum mortalium mixturam! & corpora quidem noſtra contrariis elementorum virtutibus aſtricta; animas autem mœroris & gaudii diſcordia gubernatas! Perfuſus pudore tam ingenti, etiam omnis conſilii inops, & ominis malignitate turbatus, qui eo die, quo me primum Doromiſo & Fortunæ credideram, me ſolita malignitas fatorum fugientem inveniſſet, pænè de extremis cogitabam. Quis putaret in tantis anguſtiis patuiſſe ſolatio locum? forte ſuſtuleram oculos, ut breviter viderē quæ mihi per civitatis vias occurrerēt turbæ, id eſt quibus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

bus ludibrio in madida confuſaque veſte eſſem, cum notæ familiaritatis virum mihi inſperata felicitas, ac veluti iratorum numinum pœnitentia objecit. Is erat Theophr. Ac primo veluti ſomnii vanitate deluſus, lætitiæ ineptias excuſſi; ſed poſteaquam me vigilare vivax gaudii ſenſus admonuit, utraque manu complexus ſum abeuntem (neque enim me ille adverterat) & in oſculum familiariter invaſi. Ille pariter gaudio mutus nihil niſi me amplexibus attrivit. Et illum quidem ornabat ſplendidior cultus, ſtipatusque ſervulorum manu neſcio quomodo videbatur Deæ Fortunæ placuiſſe. Invitavi nihilominus ut in hoſpitium ſuccederet meum (quippe ad oſtium occurreramus) ibique animos expleremus longiori abſentia veluti diuturna fame marcentes.

Igitur ubi conſedimus, primosque conſumpſimus jocos, interrogavi Theophraſtum, quæ illum ratio in eam regionem teneret. Cum erraſſem, inquit per diverſiſſimas gentes, & ſingulæ ſuis vitiis diſplicerent, tandem hortantibus amicis in hanc urbem admigravi. Ibi continuo eloquens ſum viſus, & ſi quid ſuffragiis populi credendum eſt, gentilium oratorum ſuavitatem adæquavi.

Præterea deditum ſapientiæ putaverunt, quoniam ſupercilium videbant voluptatibus adverſum, & vitam publicæ infamiæ innocentem laudabant. Igitur ad famam aliquantulum promovi, & quod eſt omnibus divitiis ſuavius, inveni chariſſimam matrem, id eſt fœminam, cujus beneficiis impendi amor poteſt, quem parentibus debemus. Itaque & Sophagonis beneficio in altiorem gradum aſcendi, & Poimenarchorum unus evaſi.

Excitatus ego ad majorem ſpem, quaſi omnia, quæ à Doromiſo expectaveram, conſequi per Theophraſtum poſſem, & tu igitur, inquam, in Sacerdotum Fortunæ collegium veniſti? ubi audio neminem admitti, qui mortalitatem non deponat: nunquid humilia terrarum incommoda è divino deſpicis loco? miſerere: & veterem amicum non tranſmitte Doromiſo, ſed ipſe ad Fortunam & Protagonem benigna manu ſiſte. Ille me arctius amplecti, & luctantibus per ſuſpiria verbis, interrogare cœpit, vellemne in eam viam conjicere ſecuritatem meam, & Deæ Fortunæ judicium expectare? nec dubitavi libidinem meam confiteri: iterumque rogavi, ne veteris & certiſſimi ſodalis ſtudium deſtituere vellet. Non eſt ille paſſus me ulterius decipi; & ſe vero nec in Fortunæ col-
legium

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

legium unquam veniſſe: nec quicquam à Doromiſo expecta-re potius quam à virtute voluiſſe. Cæterum ſi ego forſitan rudis inſolentium morum audire vellem, quibus gradibus in ea regione homines ad dignitatem conſcendere poſſint, ſe, utpote jam peritum, optima mihi fide explicaturum eſſe. Cum ego hoc avidiſſimè promiſſum expoſcerem, ille hominum ſtatum ſapientiſſima oratione expoſuit.

Duæ ſunt, inquit, hominibus viæ, quos animus ſupra vilitatem extulit plebis. Alia quidem tuta, & quàm veluti lenia flumina raro tempeſtates exercent: ſed eadem humilis, & ignobili quiete ſubducta formidini ventorum. Alia vero præceps, & in arduum exurgens; in quam nihil mediocre cadit. enitentes enim in verticem vel improbus turbo in voragines rapit, infra prioris humilitatem viæ, vel ipſa fortuna ſuſtollit, & ingentem felicitatem temeritatis præmium facit. Nimirum qui contenti paterna domo, non dedignantur avorum lectulos, nec inſanas ſpes audiunt vocantes ad negotia, aut ſervitutem aulæ; eos ego primæ illi & ſecuræ viæ aſſigno: item illos, qui litteris diligenter imbuti hoc primum inter Philoſophos didicerunt, felicitatem in quiete animi, non in faſcibus aut purpura latere; quique omiſſis dignitatibus, aut humili ſtipendio adoleſcentum animos excolunt, aut conditiones quærunt infra invidiam demiſſas: illos inquam, quos non offendunt hujus ſemitæ ſordes, nec ambitionis cupiditas revocat, meo judico ſapientia in diſciplinam ſuſcepit, & cum iis amat felicitas ruſticari. Quos autem in aliud iter cogit æſtuantis adoleſcentiæ furor, aut negotia, aut turbidæ naturæ impetus, aut potentiæ amor, & pænè ſemper aurea dignitas; illi non majoribus plerumque præmiis impendunt miſerrimam ætatem, ſed tantum illuſtriori fuco miſerias ſuas excuſant. Primum enim plerumque longa ſpe decepti, nihil ad miſerrimam ſenectutem præter vota & curas afferunt. Et cum libertatem viliſſima ſervitute permutarint, cum inſtar ſatellitum adoratum induerint latus, quod tam indignis laboribus emerunt, ſæpè levi jactatione corrumpitur: Inclinatio temporum fundatas annuis curis opes frequenter ſecum rapuit, aut in illis mutatio animorum, quibus fortuna ſui orbis incertitudinem permiſit. Alii potentia cadunt in interitu magnatum, ut quæ Nymphæ cum arboribus moriuntur, & tot tela in eos fortuna invenit, qui ſe illius poteſtati tradiderunt, ut inſtar multorum videatur, nullos minus quam domeſticos amare.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Cæterum qui emerſerunt ex illis fluctibus, fateor, humanitate domini in cœlum feruntur, potentia & opibus ſublimes, & quod feliciſſimum puto, in debilem omnium invidiam cadunt. Verum illud Euphormio vide, ſi nondum omnem ſapientiam ambitio delevit, utrum ſit præſtabilius, honeſtæ quieti ſecuriſſimam vitam committere, an in anxias cupiditates delabi, & incertam felicitatem quærere per certiſſima mala.

Nihil mihi perſuadebat Theophraſtus obſtinato ad calamitatem meam. Erat enim in oculis dignitatum ſplendor, & tentare volebam hoc lucidum iter, ut ſi fors & Doromiſus deſtituiſſet conatus meos, ſaltem non exprobrarem ignaviæ humilitatem meam, & ille in contrarium amiciſſima contentione certabat, & ſi, inquit, ad gloriam feſtinas, Euphormio, velis à ſapientibus laudari, qui modeſtiam & virtutem amant, opes autem & purpuram, veluti generis humani ludibria, contemnunt. Neque te ingenioſus animus ad ſpes improbas extollat: vix eſt induſtriæ in aulis regalibus locus, niſi ſi illa ſummis divitiis nitatur, & ut ſuperi Dei cuncta laboribus, ita medioximi divitiis vendunt. Iam non ſapientiæ ſtudiis informare juventutem cauti parentes debent, ſed aut turpi aut mercenaria arte, id eſt, Veneri aut Mercurio commendare. Nam ut ancillis non patebant Matutæ limina, niſi uni quam matronæ colaphis urgebant; ita raro Fortuna pauperes in templum ſuum recipit, id eſt, in principum domos, niſi quos ad publica ludibria deſtinat. Ego ſanè Poimenarchus pæne miraculo evaſi, & puto, ſi illam dignitatem captaviſſem, adhuc me inanis umbra fugiſſet. Tu quoque virtutibus incumbe, & illæ vel incogitantem extollent, vel ipſæ præmium tibi erunt, turbidas omnium partes ex tranquillo ſpectanti.

Dum inter hos ſermones verſamur, & ille amoliri à me inanem honorum libidinem tentat, ego vero ignobiles privatorum tenebras perſevero faſtidire, cœna pertinaciam utriusque opportunè diremit. Nam exoraveram Theophraſtum, ut apud me illa nocte eſſet, & ſeveritatem ſerii ſermonis mitioribus jocis temperaremus. Placebat conſortio noſtro ſecretum, & vacuum triclinium poſcebamus, ne in publica ſtabuli menſa ad gravitatem cogeretur amicitia tam familiaris, nec ullum ex domeſticis Theophraſti admiſimus, ſed mercenarius meus utriusque pocillationi ſuffecit: minus enim verebamur, ne conductitius ille & externus effuſa colligeret verba, & in ſecretorum notitiam perveniret.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Igitur licentius collocutis, etiam de veteribus amicis mentio incidebat; cum unus de miniſtris Theophraſti, ad oſtium triclinii aſtans, adeſſe Anemonem ſignificavit. Ego de menſa exilui lætitia plenus; ſtatimque ad cellæ aditum decurri; & Anemonem tenui barbula auctum, cæterum priſtinam candoris imaginem ſervantem, optima fide amplexus ſum. Ille me non perfunctoriè ſalutavit, ſed tam examinatis verbis, ut jam ab exordio timerem, ne exculta prudentia labefactum amorem ſignificaret. Poſteaquam vero invitatus ad menſam conſedit; & ego attentius circumſpicere omnes nutus cœpi & muta quodammodo mentis verba, tum non me fefellit diutius, intimam charitatem, quæ quondam animos noſtros miſcuerat, inflexione morum aut oblivione eſſe corruptam. Itaque & ego prudentius agebam, licentiamque amicitiæ, quæ libertatem jocorum, & nudæ mentis ſimplicitatem amat, aſtutè coërcebam.

Cæterum illud mihi præcipuè admirationem movit; quod in antiquos mores ſuos veluti profeſſa lite pugnabat. nam ut olim diſcedens ad ſuperſtitionem reliqueram pium, ita nunc alternis vocibus ad ludibrium religionum abutebatur; neque me latebat eum affectata impietate ejurare ineptiam prioris ſanctitatis, & velut virilibus vitiis teſtari ſe ab ea imbecillitate receſſiſſe, quæ aut Deum aut homines timet. Nam & de litterarum ſtudiis tam conſtanter tacebat, ut etiam occultè barbarorum ageret cauſam, qui eruditionem contumeliis vexant. Equi, tubæ, atque arma ſucceſſerant antiquis ſermonibus, & omnia ægrius audiebam, quoniam non ſtudio bellicæ rei, ſed inani vanitate ſuperbæ indolis jactabantur. Illud tamen ſolicitabat interdum iracundiam meam, quod paulatim in ſuperbiam declinaverat ſermo; ut jam nec occultè dedignaretur parem.

Ac ut turbulentus juvenis non mediocrem cœnæ partem mendaci jactatione conſumpſit, intraverunt citharædi, & aliquot ſatellites illius, tam vagis ac petulantibus oculis, ut facilè ex miniſterio dominum agnoſceremus. Pudebat omnino Theophraſtum, (erat enim Anemoni familiariſſimus) nec diutius in illa petulantia duraturus videbatur, cum Anemon me ad pervigilium invitat, quod ſuaviſſimis, ut ajebat, virginibus conſecrabat; quamquam & conjunx ſibi eſſet, cujus pulchritudini, quicquid eſt puellarum facillimè ipſe donaret, ſi vellem conſentire in jucundiſſimum laborem,

jam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

jam non imperitas Academiarum voluptates; verum delitia politiores guſtaturum.

Non diſſimulabo vitia mea, ſordeſcebat mihi litterarum nomen, & inexpertam procerum vitam velut eruditiorem nequitiam optabam. Itaque facilè ingratum laborem promitto; cumque jam tenebræ ad illam licentiam invitarent, & ipſe Theophraſtus ſe recepiſſet domum, ego cum Anemone, per ignota urbis compita, cum ſervis omnino tribus & occentoribus aliquot pergo, nec id mihi à principio moleſtum erat; & augurabar magnificam voluptatem, quoniam ipſis proceribus placebam. Sed poſteaquam ultimus veſper effuſæ licentiam plebis revocavit in domos, & jam nulli occurrebant, niſi præſidio facum, aut latrociniorum ſuſpecti, exigebam ipſe ab animo meo, quo bono frueretur intempeſtivo aëri commiſſus, inutiliter etiam vigil, & alieno arbitrio felix. Quippe nos diverſis foribus Anemon ſiſtebat, & deinde progreſſus ad alias domos, iterum jactatione aures meas in via rerum ſymphonia onerabat. Itaque jam primum fatigatus occultis ſuſpiriis ſupplicabam otio, ut me reſpicere vellet, & ab inquieta voluptate revocare; veluti qui primum maria ſubeunt, jam in ipſo territi portu terrarum commoda & navigii difficultates narrant. Sed me planè gravior calamitas à tam exigui mali ſenſu reduxit.

Quid eſt horridulis, dii deæque,
Quid eſt, Numina, dulcius tenebris?
Si mortalibus ut quieta nox ſit,
Lux quæ pervigil imperat laborem
Ponto mergitur; & laborioſa
Ceſſant pectora, pallidæque curæ
Paulatim tepido annuunt ſopori?
Et tantum licet aut libidinantes
Nigris prodere morſibus puellas,
Aut nutu refugo, unguibusque duris
Vlciſci juvenum ſalacitatem,
Cum lites Venus inſerit jocoſas?
Hæc certamina noctium vigebant
Cum Saturnus erat. Sed iſta pejor
Ætas munera perdidit deorum.
Nunc aut inſidiæ latent tenebris,
Aut incendia territant tenbras,

Et vis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Et vis impia, perfidumque furtum,
Quale non tener imperet Cupido.
Quid eſt horridulis, dii deæque
Quid eſt, numina, triſtius tenebris?
Si nullis tenebris laborioſa
Ceſſant pectora, pallidæque curæ
Iam nuſquam tepido annuunt ſopori?
O Di! quis ſupereſt locus quieti.
Si lux pervigil imperat laborem,
Et mortalibus inquieta nox eſt?

Cum enim bivium tranſiremus, graſſatores quidam nocturni improviſo impetu noſtros primum ſatellites invadunt, nos deinde ejusdem belli motu ſpe prædæ involvunt. Prima ſorte incurrentium rabies inciderat in citharas, quas fœdè laceratas cum huc illuc inſtar Thraciæ feritatis diſperſiſſent, in artificum involant ora. accurrimus implorantibus miniſtris, palliisque circum lævam inductis ad nocturnam accingimur pugnam.

Graſſatores longioribus haſtis dimicabant, & utrinque præfixis. Nobis breves gladii erant, & ut mihi videbatur audacia minor. Obruerunt faces ictibus crebris, & in obſcura nocte nos in tutiori nequitia laceſſebant. Iam Anemon aliquot ictibus fatigatus circumſpiciebat iter ad fugam, & me viarum in illa civitate imperitum crudeliter deſerebat, cum vigilum cohors, qui in diverſis partibus urbis excubabant in cædes & latrocinia armati, velut facta indagine noſtram aciem includit: graſſatores autem, qui ſæpè ex ejuſmodi venationibus evaſerant, neſcio qua ſolertia eluſerunt circumſtantium manus. Ego vero cum Anemone, & ſervulis, & omni ſymphonia captus, non incidiſſe in manus civium, ſed tantum prædones mutaviſſe putabam, nihil enim mollius ſæviebant. Quippe nos planos eſſe & intentos in rapinam arbitrabantur. Dubitavit Anemon, an dignitatem nominis furenti opponeret turbæ; ſed veritus ludibrium inter æquales ſuos, ſi divulgaretur facinus, tamdiu inter verbera duravit, quamdiu credidit contentos caſtigatione vigiles tandem dimiſſuros eſſe. Sed ut cuſtodiam in craſtinum curari audivit, & nos tribunali ſervandos, non amplius cunctatus, quis eſſet, & quomodo in latrones, incidiſſet, non ſatis credentibus exponit. Quippe Anemonis nomen non mediocre erat in illa civitatis regione,

(nam

(nam in eadem habitabat) & in illa cohorte duo mercenarii erant, qui diurnis ſtipendiis ipſi domum ædificabant. Igitur tam avidè in Anemonem vultus obvertunt, ut proh nefas! dum incautis manibus admovent faces, delicata barbula, & cum ea tot unguentorum & pectinum labor arſerit. Exclamavit Anemon, deſperatione plenus, & niſi me fefellit rabies oculorum dubitavit, an tanti dedecoris riſum ſubita evaderet morte. Nec minus attoniti ſatellites contumeliam & verbera tam ruſticè excuſant, ut jam vapulare malit Anemon, quam ſe verberatum tam publicis vocibus audire.

Ac ut primum interquievit tumultuantium clamor, ipſe ad mortis triſtitiam mæſtus proripuit ſemet è turba, meque ſedulo ſervante veſtigia, ad domeſticas fores pervenit. Dimiſerat ſymphoniacos omnes, & importunius vexabat pulſibus limen ſuum, ut jam ego pænè furenti nec auderem blanditias adhibere, nec intromiſſus quidem, pacatius in familiam egit; trucique imperio, neſcio quid, de ſervitio queſtus, duos ex illis contumelia verborum, ruptoque capillamento objurgavit. In me deinde ficta ſerenitate intuens, procurare in craſtinum corpus juſſit, tum mihi lectulum ſterni, nec ullam hoſpitii benignitatem denegari. Ipſe in cubiculum ad uxorem ſeceſſit, ut opinor, tragicæ noctis furias mutaturus in ſocium.

Ego vero expectatione voluptatis fraudatus, cum triſtiſſimum caſum ſecuro proſequerer riſu, in altiſſimum ſoporem delabor. Prima deinde luce diſcurſantis familiæ miniſterio excitatus, non omiſi pertinaciam conſilii mei, ſed omnino ad Doromiſum conſtitui ire, ſuæque miſericordiæ commendare eruditionem meam. Igitur ubi cultum meum diligentius polivi, rogavi, num Anemoni vacaret, diſcedentem hoſpitem videre. Ille ad ſe in cubiculum venire jubet; nec contentus tot officiis, ad uxoris conclave benigna manu ducit: fortaſſe ut oſtenderet felicitatem ſuam, & quam egregia forma beatus frueretur. Stabat ad ſpeculum uxor, vexatamque ferro comam ancillarum miniſterio torquebat: ac tum juſſa hoſpitem ſalutare, intermiſit paululum cultus, vultusque humanitate pleniſſimos in me convertit. O Deorum ludibrium! erat eadem mulier, quæ mihi pridie in Fortunæ templo confuderat mentem, ac deinde in Olympionis nuptiis, neſcio quam auram felicitatis liberali fronte ſpiraverat.

Quis animum meum pingeret, qualis in Anemonis cubiculo fuit? hærebat ambigua lætitia ſuſpenſus, & turbatas in-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

expectato negotio vires non ſatis fortiter revocabat. Illud tamen præcipuè timebam, ne quod argumentum amoris convinceret frontem. Cæterum pridianæ noctis moleſtiis hoc ſpectaculum jam bene emiſſe, jam in felicitatis portum per turbulentæ noctis tempeſtatem veniſſe credebam, jam agebam gratias libidini meæ, quæ in illam mulierem, veluti conſilio, inclinarat. Sed & mulier, veluti quodam monſtro confuſa, nihil niſi me intuebatur. Ego more gentis uſus ſum; & humilem vultum ab oſculo pallæ ad matronam ſuſtuli, & titubantibus verbis, communem quidem humanitatem explicui; cæterum omni nutu; & furtiva oculorum mollitie meus amor ſatis intelligenti loquebatur. Iam ego Anemonem diligentius ambire, jam æquiſſimè ſuperbiam ferre, etiam quærere cæperam moras, & in eo voto defigi, ut me illo die invitaret ad cænam. Sed jam ſatis indulſerant fata, & oportet ſpes amantium longius trahi. Itaque conſumptis omnibus moris, excedo è cubiculo mœſtus, & tantum in ſpem redeundi vivens.

Neque multum moratus heſterni itineris veſtigia relegi; & in exteriori Doromiſi atrio cœpi cum cæteris expectare, dum ille ad Protagonem exiret. Et cum aliquandiu vagus, modo de Doromiſi potentia, modo de Anemonis uxore cogitaſſem, forte incidi in illum, qui pridie me ad nuptiarum deduxerat pompam. Ac ut me ille agnovit, tandem opportunè adveniſſe, lætiſſima fronte, prædixit; ſubſiſterem tantum in atrio, donec ad Doromiſum laxata negotia promitterent viam.

Plurimi mecum in atrio erant, & Doromiſum cum libellulis expectabant. Præcipuè juvenis quidam impiger, ſi quid conjicere poteram ex vibrantia oculorum, cæterum artificioſis cincinnis pænè ad muliebrem mollitiem excultus, ſe applicaverat homini, optimi vultus, &, ut arbitror, melioris ætatis, quam præmatura canities ſimulabat.

Cæterum exaudiri eorum ſermo vix poterat: ſed vehementia vultus acerrimè loquebantur, dexterarumque argutis motibus, & ſine arte excitatam ſequentibus mentem. Vicini mihi erant, ut, ſine ſuſpicione, hærerem ambulantium tergis. Capturus itaque ſermonem utriuſque, ſi quid forte è re mea audirem, in illorum veſtigiis eram, cum ex illo ſene audio antiqui poëtæ verſum, qui olim diverſa fatorum dona æſtimans, non omnes poſſe omnia admonuit. Quid tu, inquit, mœſtus es, adoleſcens, quem pulcherrima dote dii auxerunt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

id eſt, inſigni patrimonio, & quod iſti eruditi vellent omn doctrina emere? quid doles tibi ingenium ad diſciplinas tar dum eſſe? num ideo minus faſces ſubmittentur tibi, & liti gantium turbæ? erras, mihi crede, ſi quid putas ingenioſiu eſſe auro, aut ſapientiam non venalem, quæ ſæpè mulierculi in patrimonii partem datur. Tu modo, cum Doromiſus ſe in conſpectum dabit, aude accedere ad genua, & aliquod ſa cerdotium petere, quo Fortunæ & Protagoni deſervias. Iam enim illi Sacerdotes jura populo dividunt; & tu facilè in id collegium venies. Habes enim ſymbolum tecum cui velut machinæ nulla ſecreta aditum negant.

Tum ego diligentius cogitare mecum cœpi quod eſſet ejuſmodi ſymbolum cui veluti fulmini omnia paterent, cum progreſſus ex limine ſervus, idem cui paulo ante commendaveram artes meas, me, cum juvene illo, in interiora ædium ad Doromiſum manu duxit. Pauci ſequebantur à tergo, quos atrienſi illuſtrior gratia commendabat. Ego vero nihil mediocre expectabam, tanta benignitate admiſſus, & jam ſpes improba concipiebat dignitates, quarum gratia in Anemonis domo tentarem conjugis fidem.

Vt vero ſum in interiora perductus, omnia auro argentoque vibrantia inſolitam aciem fefellere; majeſtas deinde locorum, & animus ſpe metuque perturbatus, quicquid prudentiæ conceperam, & verba quibus ad Doromiſum deſtinaveram uti, pænè ſubmovit. Ille in communi veſte erat, & per triclinii ſpatia ſatis truci majeſtate ferebatur. Ego in genua decidi ſupplex, & niſi quod precantis humilitas in contemptum tranſit, etiam veſtigia ambulantis aut vultu aut pallio verriſſem. At juvenis, cujus ego ſermonem paulo ante captaveram, audacius ad Doromiſum venit, oſculatuſque dextram tam felicem lepidiſſimis verbis in hunc modum peroravit. Et cœleſtibus diis, & noſtris deſtinatis religionibus parendum eſt, felix quem ſervitus Deorum in veram libertatem aſſeruit. Ego Fortunæ Numen & potentiam Protagonis, teque diſpenſatorem utriusque, ſemper veris honoribus colui, ſemper in familiam veſtram venire adnixus ſum; certè non invita Fortuna, quæ mihi hoc ſymbolum ad te dedit, ut me in domum ſuam, & Protagonis clientelam adſcriberes; & ne gratis in tantam aſcenderim ſortem, utrique mille pondo optimi thuris annua devotione promitto.

Hæc effatus, occluſos diripuit ſinus, extraxitque miranti-
bus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

bus nobis deæ Fortunæ ſignum. Erat imago Protagonis, ex aurea planicie exurgens, in cujus dextera parte ſcriptum erat, *Decies*, in ſiniſtra vero, *mille*. Nunquam humanior Doromiſus, ut poſtea intelleximus, fuit. certè porrexit juveni manum, & gratulatus eſt de indole, & ingenio, deque cæteris virtutibus, quas omnes in hoc legerat auro, advocatoque ſcriba, publicis inſtrumentis ſacerdotium cum tribunali dari juſſit.

Poſt hæc ego lentis paſſibus ad Doromiſi latus veni, &, compoſito vultu, ne ipſum non timere viderer: ego, inquam, minus explicabo meas dotes, quoniam vobis diis omnia patent: cæterum induſtria mea perfeci, ne quis eſſet, cui Muſæ profuſius de artificiis ſuis diſpenſarent. Quæ res, ſi me Protagoni, tuis auſpiciis, commendabit, & per hunc me Dea Fortuna reſpiciet, nihil majus mihi imputaverit Apollo, quam quod ipſi tam precioſæ ſervitutis gratiam debeo. Audito ille artificii nomine, diutius hæſit, & quam artem profiterer, diligenti attentione quæſivit? ego iterum Muſarum diſciplinam me afferre ſignificavi. Cum ne tum quidem meam mentem percepiſſet; me in interiorem porticum vocat, ubi depicta humilium artium inſtrumenta toto parietum contextu explicabantur; mallei incudesque, & ſpirantes fornacibus ignes, alterius parietis exordium vivis coloribus impleverant, in altero vero marmorum ſpecies erant, & rudium lapidum politiſſimæ formæ: mallei deinde, & radii latiores, plumbum quoque, quod tenui filo propenſum de ædificii rectitudine ſua inclinatione judicat. Poſt hanc Latomorum ſcenam erant fictilium ſtatuarum deſcriptæ rationes. Nec longè pictor ipſe ſuum artificium expreſſerat penicilli figura, & oſtrearum conchis, quas veluti dilutis coloribus inundabat. cithara deinde, atque lyra, & laborioſæ teſtudinis fides, velut in honorem ſaltatoriæ artis, ex aurea tabula ſpectabantur. Supremus hortorum cultus erat; & deducti induſtria fontis.

Hæc me omnia intueri Doromiſus jubet, ſi forte invenirem illam artem, quam ego Muſarum diſciplinam appellaveram. Tum ego, intellecto nominis errore, me modeſtè artificem eſſe negavi; aliquid nobilius parentum fortunam aperuiſſe mihi, & ingenium à vulgi ſordibus ſecretum. Me literis eſſe excultum, me naturæ humanitatem mitium ſtudiorum diſciplina expoliviſſe. Audito ille ſcholaſtici nomine faſtidioſo, primum nutu averſatus eſt perorantem; ac modico deinde

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

riſu jam trepidum, jam pavitantem perſtrinxit, & cum a ſeculi induſtria alienum appellaviſſet: Exiſtimaveras forte, inquit, ad ludimagiſtrum adveniſſe, qui tuis ſcientiis inter famem & argutias uteretur. Neque longius moratus, me, veluti atroci fulmine damnatum, & exanimi ſopore marcentem, inter muſſantem familiam, meæque temeritatis accuſatores reliquit.

Egens ergo conſilii, cum tenacem meæ ſortis malignitatem devoverem, quæ omnes meos conatus fruſtrabatur, ad inhumanum limen revoco gradum. Ac, ut primum ad exteriores fores extuli pedem, conſpicatus in vicinia locum, qui commoditatem ſecreti monſtrabat, eo me ad lugubre ſolatium contuli, ibi omnem miſeri vultus conſtantiam omiſi, indulſique profuſius gemitibus, & ad ſatietatem me ipſum lachrimis explevi.

Proclamabam in illa ſolitudine, Fortunatos artifices, & ubique Polycletum aut Myronem pro Apolline invocandum; interdum iraſcebar amicis, quorum alii feliciter ſcelesti eſſe non poterant, aliis reverentia virtutis obſtabat. Redii demum ad conſuetudinem meam, & ipſi regioni iratus, indignantem furorem his ſæviſſimis verſibus expreſſi:

Infanda tellus, quaque vix pejor Stygem
Vehit profundis apta ſuppliciis humus;
Quouſque ſævos, miſera, laſſabis deos.
Experta fulmen? tene non fregit ſatis
Nuper per omne dira ſupplicium lues?
Virtute pulſa ceſſerat mæſtus dies.
Et omne tuta nocte regnabat nefas,
Tunc atra Erinnys ſqualidum movit caput,
Caput Ceraſtas movit, & facem manus:
Linguaque (& illam ſibilo auxerunt comæ)
Livente dixit; Ite gentes perfidæ,
Ite, ite in arma, quæque patraſtis diu
Hæc vindicate ſcelera. Non omnis ſat eſt,
Ni ſponte fuſus gentis in pœnam cruor.

Sic illa dixit, poſtque neglectos deos
Huic paruiſtis. Tunc quoque & mortes novas
Didicere fata. Perdidit natum pater,
Abiit cruenta fratris in jugulum manus,

Civis

Civiſque quernis frondibus merces fuit;
Sed interempti. Quantus ab priſcum decus
Populatus alto vertice infandam diem
Porrexit ignis? Iacuit infelix honos,
Et mortuorum turpis in manes furor,
Vrnas parentum ſparſit, & quondam leve
Tumuli cadentis mole depreſſit ſolum.
Sic quæſiiſtis nempe depulſo die
Reges deosque, poſt feræ noctis malum
Iubar reluxit. Pervicax gentis furor
Quid pejus in tormenta ſollicitas deos?
Severiores forte non pœnas habent;
Habent eaſdem. Rurſus increvit nefas,
Dolus, libido. Rediit infandum ſcelus,
Et nuda virtus ſordido jacens ſitu
Diſcit ſuperbos divitum faſtus pati.
Iamjam recedo. Præveni ultores Deos,
Quisquis times perire. Non ſtabit diu
Ductore cæco, turba quam Plutus regit.

Cum effudiſſem hæc in Eleutheriam proba, tumentemque animum ſublevaſſem, cœpi à me repetere rationem tanti doloris: & velle callidis argumentis fallere conſciam mentem. Quid enim? quod delicatulum recocta purpura non involvit; quod tunicam vermes Aſſyrii non infeſtant: quod non frequens ſervitium ad nutantis imperia pendet, ideo culpare fata ſuſtines, & veluti cum diis diſputare? quaſi magna ſint æſtimanda, quæ Fortuna ignavis dare ſolet, vel facinoroſis crimen. Non vides æterna conſualia eſſe, & ad turpiſſima animalia immerentes coronas deferri? Ex ipſis illis quos miraris, quotusquisq; per virtutem promotus eſt.

Si es magno animo, honores infra te judicabis, qui te tam pertinaciter refugiunt, & Fortuna etiam infeſta tibi favet. Confer te in ſolitudinem aliquam; ſubduc hodiernæ ambitioni vitam: habebis conſortium Muſarum, & virginibus commodius frueris in ſecreto.

Eludant ignaviſſimi homines ut volent gloriam literarum: illi & ſuis voluptatibus ſopiti, neque jam integri vivunt, & cum eos interitus occupat, etiam nomen & fama moriuntur, & totos tumulus accipit. Alumni literarum neſciunt fatorum legẽ, & tum maximè vigent, cum extinctorum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

deſiderium perennis memoria illuſtrat.

At enim in Luſinia ex primis gentibus venis; & Themiſtius apud ſuos eadem dignitate florebat. Claram ſtirpem tenebris premi grave eſt, & abire à parentum luce. Succedunt avis meis ſervulorum ſtirpes, & me parem erubeſcent quibus imperare majores dedignarentur. O hominis curæ indigno dolore obſtrepentes! quaſi aliqua bona perpetua ſint. Nulla putris in ſylvis arbor aliquando non viguit, & quæ jam proceræ ſunt initio laboraverunt terram frangere, & debili faſtigio emicare. Paſtoritia Lavinii cohors plures humano generi duces dedit, quam olim greges paverat. Et miſeri Scytharum exſules (quis crederet?) tandem Arſacidarum famam ſparſerunt, pæne mundum cum Romanis partiti. Qui hodiè florent, in autumno ſuo decident, etiam fortaſſe calcabuntur. Majores tui initium ſui ſplendoris habuerunt; & nihil æternum mortalitati indulgetur. Quid doles, ſi finito magiſtratu Fortuna ornamenta repetit: nec quidem ab omni genere, ſed ab uno Euphormione. Quam diu cognati florent, & familiæ tuæ miſereri non potes, & lachrymæ, quas in aliam ſpeciem ſubornas, plus ſuperbiæ habent quàm pietatis.

Quid denique tibi adimitur tantis queſtibus dignum? tene à liliis excluſerunt ignavia majorum, & res domi arctiores? Te agnoſcere veretur cognatus, ne ærarium ſentiat familiam eſſe auctam? Erras Euphormio, ſi non putas eſſe aliquos calamitoſiores. Neque tu à Principibus quartus es, & tamen aliquid ſupra Æſculapium colis.

Non vides ipſos deos curis etiam fatigari, nec te illa Nympha admonet moleſtias non hominibus tantum graves, ſed & in immortalitatem valere, cujus nomine iſti verſus circumferuntur:

O patria, O arces, O dulcia tecta parentum,
Vnde avus, unde pater, tres unde ex ordine fratres
Sceptra tulere mei, mene O agnoſcitis arces?
Illa ego ſum, cui vos cunabula chara dediſtis,
Et patrio ingentem cultu jactaſtis alumnam,
Stirpe deas, & fronte deas, & ſydera vultu
Cum premerem, amborum ſpes ambitioſa procorum,
Nunc conjux vidua, & vani cum nomine regni,
Rupibus è nudis, longique è carcere montis
Excedo. Sed & hic cauſas infeſta dolendi

Diſpe-

Diſponit fortuna mihi, monſtratque colendam
Quæ mihi ſucceſſit, quique ab de corpore noſtro
Debuit eſſe puer. Nec jam contendere promptum.
Damnavit dudum miſeram, fecitque nocentem,
Cum tali certaſſe viro. Iam credere divis
Felicesque ſequi juvat, & ſubſcribere fato.
O dolor! an potui victos inflectere vultus
Deſpectosque oraſſe viros? Ne credite vivam,
Iam dudum perii, jamdudum extincta ſuperſum,
Et vivo & morior toties. Me funere longo
Nempe mori decuit, quæ tot per ſæcula clarum
Induco tumulis ſuprema Valeſia nomen.

Cum ſervires, Euphormio, ſumma votorum erat, aut cataſtam aut carceres vitare, nunc faſtidis adoptivi patris opes; & ſi Fortuna ad arbitrium tuum faveat, illam licentia ambitionis, & deſideriorum immodeſtia fatigabis.

Perſuadebam animo male credenti, vera eſſe quæ loquebar; & prope impetraveram pacem, cum ecce conſumpta lachrymarum nube, veluti mihi Solem fortuna reduxit. Cum enim ad Theophraſtum irem, mutuis queſtibus cum eo Fortunæ contumaciam vexaturus, intellexi eum quidem domi non eſſe, cæterum anum quandam minimè in illis locis uſitatam, bis me jam in illis ædibus quæſiiſſe. Adhuc illi loquebantur, cum ecce mulier in limine erat, prolatasque de ſinu tabulas tradens, è re mea fore dixit, ſi quæ in ea cera mandabantur, curaviſſem. Erant autem tabulæ ad exactam opulentiæ luxuriem conſignatæ. Involvebatur tenui ſerico cedrus, & eadem gemma ſex locis fidem literarum una imagine ſanxerat, ab utróque latere ceræ pendebant uniones, & ipſi molli ſerico ad cælaturam pertinentes; ut jam mihi cortex non quotidiani ſaporis ſuaviſſimam medullam polliceretur.

Gaudio itaque tumultuque plenus, frango vinculorum moram, apertasque literas in hæc verba conſcriptas eſſe lego. Quæ ſim, neque intelliges ex nomine meo, neque ex ea quam huic ſecreto delegi. Si dignus es quem amem, jam in oculis meis incendium vidiſti, & miſertus es; non eſt ea vultus mei duritia, quam non penetret ignis latens: non poſſum erudita niſi doctis complexibus delectari, & potentias plurimum amo. Si cras deſcendis ad Fortunæ fanum, ibi te forte amicum numen inveniet. Vale. Per-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

plexus ſignificatione tam confuſi amoris, ſevocavi ancillam, juſſique ſi ad matronam rediret, omnia quidem quæ in poteſtate eſſent polliceretur; ſed ſi aliquid forte peccarem, certè non iraſceretur mihi, ſed ignoſceret potius epiſtolæ, quæ nihil me aliud docebat, quam dubitare.

Dimiſſa muliere, cum jam ſpe craſtini pacatius Doromiſi ſævitiam ferrem, quærere cœpi, num Theophraſtus foris promiſiſſet ad cœnam; & dulciori triſtitia etiam ſolitudinem in ſolatium petebam, cum ſe mihi Iulianus dulciſſimo amplexu confudit, qui in Theophraſti familia princeps, arbiterque ſecretorum, me ad Doromiſum non ignoraverat ire. Et, ô te, inquit, felicem ſi Doromiſus ſpes ingentes præcidit, & vanitatem tuam ſaltem ſubito foras excluſit. Sciſcitabar ego faſtidii cauſam, & cur humanarum rerum culmina tanta contumacia damnaret; quia, inquit, & ipſe Theophraſtus, antequam Poimenarchus evaderet, nunc magnatibus charus, nunc ipſa gratia periculis oblatus, documentum mihi fuit, quam ſit difficile, tam levigatum iter ſine caſu terere. Et ipſe olim fortunæ ludo verſatus, jam contemptu vindicat miſeriam ſuam, & aliis de littore ſaxum oſtendit. Sed maximè quidem Leucomus tibi in Delphio vetuſta amicitia conjunctus, optimatum familiaritate pæne periit, qui contempto littore aliquantulum in altum evectus eſt; ſed & naufragio proximus fuit, & tabulam ſui voti indicem diis æquoris perſolvit. Tunc & ego non mediocri riſu amicitiam noſtram laudavi, quod inter eos coiviſſet, quibus Fortuna ejuſdem ſtudii amorem faciebat: rogavique ut fuſius exponeret, quomodo magnatum favore Leucomus pæne in ruinam incidiſſet. Et ille: ſcis, inquit, quis fuerit Geragathus? integerrimæ famæ erat, & in eo Fortunam invenerat virtus. Hujus filiis Leucomus olim familiariter uſus eſt, & quis non ſperaſſet hanc illi amicitiam cauſam omnium bonorum fore? quæ etiam ejus ſalutem evertebat, niſi obſtitiſſet minimus fratrum, ſolus omnium dignus faſtigio ſuæ domus.

Admiratus ego tantum nefas, cujus id piaculum fuiſſet, interrogavi. Major, inquit, illius familiæ Iovis ſacerdotio præfectus fuit, iis conditionibus, ut de regionis more libationes ab aris in paternam deſcenderent domum. Sed cum ille mentem in Græciam miſiſſet, ipſe tam miſerè aberravit, ut nec in regionem perveniret, in quam proficiſcebatur, neque viam reditus in corporis domicilium teneret.

Igitur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Igitur ad aram frater vocatus, illo utique junior qui mentem quærebat, in inſulam, & quod antiqui ſacerdotes faciebant, etiam in vaticinium ſuccedit. Etenim ſtatim affari cœpit ſyderum orbes, nec tam in oracula erudito hiantis ſoli ſpiraculo, quam numinum præſentia uti. Neque diu mortalitas hunc favorem cœli incolumis tulit, & jam animi valetudo tantis Deorum muneribus fatigata parum ſupra fratrem erat, cum mater tot filiorum vivis funeribus pæne ad mortis triſtitiam compulſa, ſe in collum Geragathi conjecit, & manantibus lachrymis utramque faciem rigans, quamdiu, inquit, te privatum conjugem habui, genui tibi liberos capaces fortunæ noſtræ, & quos agnoſcere majores noſtri poſſent. Sed poſteaquam ſenectutis tuæ otium importuna dignitas feſellit, viſa eſt felicitas dedignari ſtirpem tuam, quæ non erat inter faſces concepta, & exemplo Medeæ exhaurire Æſonis veterem ſanguinem, ut ſanctiore ſucco venas tuas & domum repleret.

Niſi quid in te eſt, etiam ſuperſtites excindimur, & cum Æmilio inter duo filiorum funera triumphamus. Non veteris ludi memor, vel intempeſtiva libidine accenſa, quo die in hoc tribunali collocatus es, petii ut liceret antiquarum noctium conſuetudinem inire; nec jam aliquid rogo, niſi hunc laborem à te familia labens imploret. Si fruſtra conatus eris, at majore ſolatio moriemur, non ignavia noſtra, ſed fatorum crudelitate orbi.

Hic Geragathus mœrore impeditus, poſtquam diu ſuſpiravit, quod ad ea, quæ uxor rogaviſſet, mature deliberaturum refert. Conſilio quam ſtrenuitate omnia ſalubrius geri. Cæterum de liberis dolorem tantum eſſe, quantum hæc vita & feſſa laboribus ſenectus ægrè ferrent. Mox ingerere proba cœpit, & Leucomum omni verborum contumelia lacerare; illum eſſe, qui inconſultis ſtudiis diſtraheret imprudentiam adoleſcentum & inanibus ſuperſtitionibus juventutis impetum conſumeret; toties cælum & numina inclamando effeciſſe, ut nec filius cælum teneret, & amitteret terram. Adeo ſanctorum hominum conditionem infamia inundavit, & paucorum vitium, liberali adoleſcentum ingenio abutentium, etiam innocentem modeſtiam proſcripſit.

Supervenit interim declamanti patri filius, ille ſcilicet, cujus mentem ita dii ornaverunt, ut ſuum in fratres peccatum excuſent, obortiſque pæne lachrymis cæpit amoliri à Leucomo tam inepti facinoris invidiam, illum enim ab iis moribus

abhorrere, nec fucatæ aut crudelis pietatis juvenibús eſſe authorem.

Hæc ipſe juvenis ad Leucomum incorrupta fide cum detuliſſet, adjecit, non mitigatum modo ſenem fuiſſe, ſed vincente iracundiam fide, ſi quid in eo eſſet, prolixè pollicitum, ſe reconciliationem beneficio firmaturum. Ille vero incertis magnatum amoribus fatigatus, velut inſtabili æſtuantis maris motu, atrociſſimè damnavit ſtudium ſuum, qui & ambitionis mala ſciret, & tamen nonnunquam amicorum precibus exiret ab otii umbra.

Tu quoque ſi tibi victurus es, Euphormio, cedo dexteram in ſapientiæ pignus. Si te illi beati temnent, certè illorum ſtoliditatem eodem munere proſequeris: Contemptus, ludibria, joci, tela ſunt omnibus data: & ſecurius è latebris emittuntur.

Inter hos ſermones advenerat Theophraſtus, & cum pauca in Iuliani ſententiam dixiſſet, ad illum præparata intravimus cœna. Ibi pretioſa fercula argento ad menſam ferebantur, cæteræque deliciæ erant, quas optima mater illius familiæ ingerebat. Exactæ ad valetudinem dapes niſi ad ſatietatem invitaſſent, triclinium tam caſtigatis feneſtrarum ac parietum commiſſuris, ut rimoſior eſſet uter in quo Æolus ventos Vlyſſi credidit, & ut aër frigore inhorruerat, duo famuli ad largiſſimum ignem ſubinde cumulata ligna prodigebant.

Itaque ad tam elegantis triclinii cultum & oculos & mentem advertens, prodebam ſuſpiriis animum meum tam quietæ felicitatis admiratione ſuſpenſum.

Nec tenui lachrymas, alienis commodis admonitus calamitatis meæ, & certè, inquam, Theophraſte, facilè eſt in ejuſmodi vita negligere magnatum opes, & non quærere aquam poſito in ingentibus undis. Ego vero non aliter explebo animi dolorem, exprobrantis ſibi fatorum odium, quam ſi mihi quæ in cæteros optimates argumenta, velut arma, diviſiſti, in tuam quoque fortunam convertero.

Ad hæc verba ille modeſtiſſimè ſubriſit; & ne me longior invidia perturbaret, ſcis, inquit, tantum vitio noſtro voluptates degenerare à pulcherrimo fine; Deorum munera eſſe, ſi adhibes modum, quem plerumque intempeſtivæ libidines corrumpunt, neque aliquid eſt tam molle, quo ſeveri homines ſanctè uti non poſſint. Iam vero quantum ſit corporis commercium cum animo, morborum faſtidia monſtrant & dolo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

res, qui in perpetuam ſui contemplationem animum tenent. Itaque demulcendus eſt tam familiaris mentis comes, corpus hoc inquam, ut eam nobis ad ſtudiorum ſublimitatem permittat, nec occupet importuno ſodalitii jure. Mihi crede, vix in anguſtiis aut curarum ægritudine eſt litteris locus; & ſapienter majores noſtri Solem omnis lætitiæ datorem Muſis præpoſuerunt. Nam ut animum nimio luxu ſolutum nervi ad ſapientiæ inveſtigationem deſtituunt; ita niſi impetraveris veniam à corpore honeſto veluti ludo, fruſtra tentabis conciliare animum literis propiore ſolicitudine intentum. Nullo æſtu Apollinis caleſcet injuriis hyemis apertus; & ipſe Homerus nunquam ſecurius deos vulnerabat, aut pugnãtem Achillem ſequebatur, quàm cum promiſerat ad cœnam. Ideo homines ſtultiſſimos puto, qui veluti pugnarent cum natura, aſſiduis doloribus ſuorum corporum patientiam fatigant, & interim animum nolunt miſeriis ingemere, ſed eruditioni locum in mentibus quærunt, quæ tot malis plenæ vix ipſam ægritudinem capere poſſunt.

Itaque ne faſtidioſis ſtudiis provocem ad nauſeam literarum timidum laboribus corpus, ipſi quoque ſuum ludum humaniter concedo, ita liberaliter excultum, vices quoque animo rependet, eruditionem cum illo impetu veſtiganti, ſine quo nihil addiſces ingenioſum, aut victurum conſcribes.

Præterea cum reverentia ſit alumna divitiarum, & egeſtas contemptione damnetur, nobis Poimenarchis ſpectabilis cultus datur, ne populus majeſtatem pietatis in miniſtrorum ſordibus contemnat. Hinc Antiſtitum opulentia, hinc collegiorum opes ad cantus & ceremonias ſacrorum, & ipſius antiquitatis pæne prodigalitas in numen, quæ omnia, proh nefas! ſeculi licentia corrupta in invidiam plebis & bonorum odium cedunt. Vtinam tam modeſtè peccaſſemus, ut culpa ſe domi continuiſſet, aut negari crimina poſſent. Sed ne me diſſimulando peccata approbaſſe exiſtimes, ſi ordinem noſtrum veluti humanum conſideras corpus, videbis in radicibus corruptos nervos eſſe, & inutile membrorum robur inde fluxiſſe. Dehinc pervicaci morbo correpta omnia, & ſingulos aliquid adjeciſſe publico malo. Ambitus magnas mentes occupavit, plurimas libido, otium denique & ignavia pæne omnia collegia pertentavit; in quibus inertes fuci languidis voluptatibus deſident, cantibusque præcipitata arroſis lingua infame otium emunt. Nulla literarum ſtudia, nulla cura

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

pietatis. Vbi noctem vel crapula graves, vel domeſtica libidine fatigati conſumpſerunt, ad fana, atque aras, veluti in officinam vocantur. Nec imponere cœlitibus curant: palam negligentia vocis queruntur de majoribus, quod tanti divitias vendant.

Inde digreſſi in domos (pudet fateri) plurimum inter ſcorta fœnus numerant, aut intempeſtivis conviviis adhibiti inter populares regnant, & profanam cæterorum licentiam infami certamine præcedunt.

Sed nec excuſationibus carent, aut ſine argumento in nos fœdiſſimum crimen torquent. Nam ut ex radicibus vim ſuam folia & caules temperant, & rami animantur ingenio ſuæ ſtirpis, ſic iſti ex Poimenarchorum vita diſcunt, quantum vitiis permittant. Horreo eloqui; ſed Antiſtitum dignitas, jam velut ad quæſtum proſtituta eſt, & ſæpiſſimè criminum merces. Quis ex potentioribus liberorum cunas non infulis premit: aut quis liberius præconi hæreditatem ſub haſta, quam ſacerdotium commendat? Iam urbes obſidione maceratæ, vel ultro proditæ Principibus arces, illud præmium inhiant; & potentia inter ſcientias numeratur.

Nec ſanctius dignitatibus fruuntur, quam illas quæſiverunt. Nullis delicatior Venus, aut magis ad ſcrupulum examinata libido. Faſtidioſa autem ſuperbia & inanium cupiditas rerum, jam pridem ex regiis ad has imagines pietatis exceſſit. Quid aliud quam diſponimus opes, & avaris cogitationibus ad ſpem prodigendi ſervamus? Quis ſacrorum in agris jacentium amor? Quem ovilium tutela fatigat? Quid illi qui pro feris terrentibus caulas, timiditatem damarum indigniſſima voluptate fatigant? Quid aleæ Venerisque patroni? aut quid ille qui ne unica cruce dignus videretur, trifurcifer evaſit? Neque me ad hæc inſignia impium putes, ſed illa credo in ſupplicii notam facinoroſis dari. Mihi crede, poſt hujus ætatis ſcenam hoc pluribus infula erit, quod Mithridaticæ uxori diadema quod cervicibus infelicem nodum aptavit.

Ego ſermonibus Theophraſti mirificè delectabar. Nam & ſyncero animo veniebant, & effluentibus lachrymis comprobabantur. Itaque in eandem pietatem excitatus ſum, & olim conceptam de Poimenarchorũ moribus iram liberrima oratione effudi. Cumque multa in eam ſententiam vehementiſſimè dixiſſem, cæterum inquam, & hoc maximopere demiror, quomodo magiſtratus potentiam Poimenarchorum ſecuris oculis videant.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

videant. Iam divulſa reſpublica, non in turbas factionum, ſed in diverſiſſima corpora miſerabili fato diſceſſit. Hinc religionibus ſacri, illinc obnoxii legibus, veluti cenſus diſtinctarum gentium numerantur. Et proh dolor! in Academiis non de ſiderum luce decertant, & felicitatem in equuleum migrantem & naturæ exordia, nubiumque ſemitas relinquunt, jejunique ac delirantes Philoſophi ſollicitè inquirunt, *liceatne adminiſtro ſacrorum ſe magiſtratibus ſubmiſſum profiteri?*

Iam impunè Scholaſtici velut radio limitem deſignant, & principibus fines ſuos ſuperbiſſima temeritate deſcribunt. Ipſi pueri inter Acignianos enutriti de Principibus audaciſſimè loquuntur, & divinam Sacerdotum majeſtatem adorant. Sceptra ſubtilibus jocis violare non eſt nefas; ſi quid in Gephyrium loquuntur, puerili ſupplicio & ſuperum minis velut ad inexpiabile facinus docentur horrere. Ita imbuuntur juvenum mentes, & tenax diſciplinarum animus, poſteaquam ex umbraculis exceſſit, in illis ſententiis cum pertinacia durat, deinde tot patresfamilias ſub illis præceptis vivunt, quot olim pueri nugabantur in ſcholis. Ita reſpublica ſacrorum hominum floreſcit, & per populos diſſipata pæne omnium Principum vires exæquat. Ac illi quoniam ſub ſoliorum ictu poſiti, deinde regum beneficio æquales, paulatim ad imperium properant & omnem purpuram inevitabili fato convolvunt. Quid iniquius, quam illos & quid poſſint judices eſſe, & de regum faſtigio pro imperio diſceptare? Si quis interim de illis inquirit, opponunt numinum furorem, & velut temerati cœli ultricia tela promittunt. Neque me ut ſacrorum hoſtem elimines. Cultum & magnificentiam veſtro ordini, Theophraſte, concedo, dum ſe beneficia accipere fateatur, & indulgentiam Regum adoret. Nunc ſuæ felicitatis dedignatur authores, & cum illis ſuam ſuperbiam ingratiſſima lite committit. Certè leges audio eſſe, quæ vos implicari vetent profanarum rerum nugis; ne animos, quos vacare numinibus oportet, indignæ ſolicitudines deducant in terram. Sed & Bizantios tonſores, ſi domi novaculam haberent, l ex publica volebat mulctari, & Rhodi luxuries tondentium caput magiſtratuum meruerat minas. Nullus tamen tonſores caſtigabat impunè pro foribus novaculam habentes; & Rhodii invenuſtum putabant qui non commiſerat in legem.

Cum hæc dicerem, animadverti me ægrius à Theophraſto audiri.

audiri. Quippe quantum ſibi de vitiis permiſerat loqui, tantum pro ſociorum auctoritate pugnavit. Et fortaſſe meam ſententiam ſoliditate argumentorum frangebat, & ejuſmodi præcepta ex ſapientiæ fonte effuſa mihi altius inſediſſent, niſi uxor Anemonis aſtitiſſet animo meo, & epiſtola tam precioſo amoris pignore cælata novis ludibriis occupaſſet vacuam mentem. Itaque poſteaquam de cœna diſceſſimus, ego cum vigilia curarum provocato ſopore certavi: cæterum tota nocte inquietatus, ut primum ſol diem reddidit, ad Fortunæ templum aſcendi, ibique cœpi expectare codicillorum fidem, qui me illuc evocabant.

Igitur perambulabam fanum, & nunc primis porticibus vagus, nunc in ipſa teſtudine religioſis paſſibus gravis, ubique me venalem circumducebam, cum mulierem video, quæ pridie codicillos attulerat, in ea templi parte, in qua minor frequentia erat, omni geſtu deos deasque venerari. Ego veluti temerè accedo, poſitoque pariter genu, usque ne valuiſſet, modeſtiſſimo murmure interrogavi. Illa quoque mihi ſalutationem inſuſurrat, & in hoc colloquii furto rem totã in compendium deducit. Matrona, inquit, à qua proxima die, hoſpes, codicillos habuiſti, hodiè ad publicam ſcenam aliquot familiaribus promiſit. Tu ſi tanta fortuna dignus es, inter tumultum exultantis frequentiæ, aut cum ſub noctem liberrima confuſio cuncta miſcebit, aggredere expectantem, profeſſusque amorem, verecundiſſimæ mulieris pudorem demulce. Neque enim illius indoles patitur, ut ſe prima tam audaci oratione confundat.

Hic ego argumenta quæſivi, quibus internoſcere Nympham poſſem. Pallam, inquit, & elatos in tutelam crines floſculis purpurei ſerici ornavit, præterea in ſiniſtram aurem nigrantium ardearum pretioſiſſimum extulit ſertum. Sed tu maximè ex forma cognoſces; neque enim venuſtior hodiè vivit; tum & theatri nomen rogavi, quo ad ſpectaculum eſſet itura, didicique Valerianum appellari. Quibus diligenter perceptis, ne intuentium curioſitas in nobis ſuſpicionem inveniret, inſalutata muliere de templo diſceſſi. Mox leviter in diverſorio refectus, præcipitavi iter ad ſcenam, meque viliori turbæ immiſcui, quæ ex cavea ignobiliter ſpectat. Illinc enim liberrimè oculos circumducebam per clauſtra, quæ certis gradibus circum parietes diſtincta ſunt, & matronis ac magnatibus ſervabantur. Nondum ibi frequentia convenerat, & quoniam neminem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

neminem noveram, tanquam in ſolitudine liberrimis cogitationibus exercebar. Non exciderat menti Anemonis formoſiſſima conjunx, lentoque ac molli, id eſt, duraturo igne carpebar. Sed hæc rurſus novitas ignoti amoris placebat: quia opulentam voluptatem pridianæ epiſtolæ dives cælatura ſpoponderat.

Dum hæc tacitus agitabam, veluti ventis laceſſentibus mare, ita paulatim populi licentia petulanti murmure increvit. Senſim enim multitudinis capax locus coëunti frequentiæ defecerat. Nec multo poſt matrona cum comitatu mediocri in ſuperiori clauſtro reſedit purpureo ſerico, ardearumque plumis magnificè exculta, qualem mihi conciliatrix anus deſcripſerat. Ego autem velut multitudinis violentia rejectus in eam partem, latus & cervicem reflecto, illiusque vultum (ſi quando integumentum poneret) paulo avidius expecto quam Solem in Phœnicia ſervi, cum regnum pernicioribus oculis deſtinabant. Neque diu morata cupiditatem meam, velut impatiens caloris invidum velum rejecit à fronte, & oſculum aperuit, quod Iovem in omnia animalia mutaret. Tunc vero omnis conſtantia attonitum defecit, & ſuccidentibus gaudio membris velut ebriam mentem omnes nervi reliquerunt. Quippe Anemonis uxor erat, quæ jam antea profundiſſimo vulnere amoris meam mentem percuſſerat. Igitur ut ad ſenſum redii, nihil cunctandum arbitratus, me primum de turba explico, conductaque clauſtri parte unde ſpectaculum intuebatur, ad ipſius denique latus audaciſſimus amator accedo. Etenim Anemonis amicitia meam cupiditatem optimè tegebat, & ego nihil ab ea prius quæſivi, quam ubi conjugem reliquiſſet. Illa humanitatis pleniſſimam vocem pænè muſico concentu reſolvit, mihique proximam ſubſellii partem mirifica humanitate concedit. Cæterum tanta majeſtas erat in fronte, tantus pudor in oculis, ut ipſe trementibus verbis interdum dubitarem, de internunciæ fide, & pudore ſubruſtico pænè defraudarem pulcherrimam mulierem expectatione ſua. Nam timore & verecundia confuſus, præterea cum circumſtantium aures timerem, propoſitum meum in Anemonis domum differre cogitabam, quippe illo mulierem ſequi amicitiæ lege jubebar. Tandem fortiori conſilio uſus ſum; & quidem me ad ſpectaculi jucunditatem avidiſſimè converti: interim velut Tragœdiam laudarem, paſſim ad aurem mulieri loquebar, & illa averſis ad ſcenam oculis, quia me non videbat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

bat, audacius ſuam cupiditatem confitebatur. Et quidem tam ſerio occupatus parum retuliſſem ex ludis, niſi eadem tragœdia deinde per librarios diſtributa meam memoriam repetita lectione firmaſſet.

Illuſtris propter Poëtam ſcena non evocaverat modo vulgus, ſed orcheſtra vix ſufficiebat magnatibus; neque ulla Tragœdia magis unquam ſtudia civitatis erexerat. Qui primus ad argumentum proceſſit, novam fabulam pulcherrimo explicuit verſu; cujus hæc omnino ſumma erat: Hippophilum olim Melandriæ regem, ſparſo per orbem imperio, utriusque terminos Solis, utrumque Oceanum tenuiſſe; ipſum ad meridiem vixiſſe; & ne ullus naturæ cardo ceſſaret, gentes quoque ad Septentrionem horrentes, illi hæreditaria devotione paruiſſe. Regionem Icoleontem appellari. Sed Albagonis crudelitate offenſas, quem illis Hippophilus præfecerat, provocaſſe ad libertatem pertinacibus armis. Inde omnia cruentis ſeditionibus impleta, & plus ſanguinis profuſum, quam tam anguſtæ provinciæ flumina caperent, interim Hippophilum deceſſiſſe; & hoc filiæ ſuæ bellum pro dote tradidiſſe. Sed jam deſerbuiſſe partium ſtudia, & tempore mitigatum furorem, veluti exhauſtam in mari tempeſtatem reſidere. Omnia ad fœderis ſanctitatem ſpectare, cujus ſeries hac tragicocomœdia explicaretur.

Cum ille prælocutor diſceſſiſſet ex ſcena, ſtatim chartulæ in populum ſparſæ omnium nomina vulgaverunt, qui erant in ea fabula prodituri. Erant autem ejuſmodi. Lyſippi umbra, viri egregiè litteris imbuti, qui ſuperiori anno in Icoleonte deceſſerat. Præterea Hippophili & Albagonis umbra, Ægori quoque manes, cujus olim cervices Albagon præciderat. Et hi quidem ex mortuis prodibant. Illa autem viventium nomina legebantur; Liphippus Hippophili filius Rex Melandriæ; Deſpotikyrius princeps Liphippi miniſter, & Leucus ſecretæ pietatis præfectus. Labetrus deinde affinis Liphippi, cum Pedæa uxore, cui pater Icoleontis jura reliquerat. Argyroſtratus quoque dux belli, quod in Icoleontidas gerebatur, & Charridotus conſiliorum præſes. Ex Icoleontidarum parte, Nearius erat exercituum præfectus, & aliquot vultu purpureo ac membris valentibus, qui publici conſilii partes agebant. Extremi erant, Teſſaranactus Scolimorrhodiæ Rector, & Protagon, qui ſcenam ſuo commodo claudebant. Cæterum omnes perſo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

perſonati agebant, nec quicquam vidi apertum in Tragicocomœdia pacis.

Poſt hæc ſpectaculorum exordia, primum agere cœperunt Lyſippi manes. Prodibat ille exanguis, pallido ſtudiis vultu, albam veſtem corpori circumvolvens in eum modum, quem antiquis Romanis aſſcripſerat. Narrabat poſteaquam deceſſit ſe in ſuffulta veſte ad ſydera elatum; ibi nullum ex Melandriis agnoviſſe quibus aſſueverat vivens: exoraſſe itaque cœlum, ut cum illis neſcio quo deſcendere liceret. Nunc vero ad lucem rediiſſe, ut augeat libellos, quos de civili regimine præſcripſit, inſtitutis Reipublicæ quam ajunt planè novam in Icoleonte excudi.

Adhuc Liſippus loquebatur, cum ex latebris aulæi miſerrima Albagonis umbra proceſſit.

Hiſpidi crines, veluti metum tormentorum horrebant; inculta barbæ canicies, oculique lividi nondum feritatem viventis amiſerant. Cæterum apertum verberibus corpus erat, duoque ad tergum lictores lentiſſimis flagris impigrè iracundiam explebant. Sed maximè miratus ſum, poſteaquam lictores ex perſonarum ſimilitudine cognovi. Erant enim Hippophilus & Ægorus. Ille Icoleontem ab Albagone repetebat; alter autem cervices ulciſcebatur. Ipſe ad aſpera verba ictusque ſuſpiriis reſpondebat; &, inducias date, inquit, ut amoto ſupplicii ſenſu, apud vos æquitatis arbitros veſtræ juſtiſſima veritate perorem. Suſpendere avidos ictus, & fatigatas dexteras ad ſeveriorem impetum laxaverunt. At ille, tibi, inquit Ægore, primum defenſionem meam probabo; cui caput nullo odio ademi, ſed ut gladiatores undiquaque in tuo funere certarent, tumuluſque æternitate viveret famæ, quem ſanè tibi ex ruinis patriæ ſpoliiſque vicinorum triſtiſſimo apparatu Fortuna collegit. Quoties Icoleontem tempeſtas affligit, quoties obſeſſæ civitates armis & fulminibus merguntur, totaſque acies mutuæ clades hauriant, tuo nomini omnia pereunt, tuæ memoriæ ſacrantur. Interim amicos tuos monui, ne cuiquam Melandriorum fiderent, nec vana præceptorum meorum hactenus fides fuit. Et quanquam tua proles mihi non credidit, tamen multi cõſtanter in odio manſerunt, quod cruore tuo ſanxi. Sed jam hæc prudentia vetuſtate conſenuit. Iam detumeſcit irarum cauta ſævities, & adoleſcentium volucrum inexperta libertas vix ſatis vimina declinat, unde ægrè parentes viſcatis alarum orbibus fugerunt.

Tibi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Tibi vero. Hippophile, jam alia excuſatione placebo. Eventus conſiliorum, non fides aut induſtria me invidioſiſſima accuſatione proſcripſit. Nec me ſolùm tam innocentis criminis reum dii eſſe voluerunt: & tu quoque non omnia auſpicato es aggreſſus. Si tuis conſiliis Fortuna ſuffeciſſet, numquid Eleutheria cataſtis tuis gravis tam liberum amitteret nomen? numquid Scolimorrhodiam atrocius quam Oceanus inundaſſes? Quæ iniquitas eſt, nos infelicis Fortunæ accuſare, cum aut tu ſimiliter in illa, aut hæc in te peccaverit? Videbam tuum imperium religionibus firmari; Proximam Eleutheriæ partem eodem jure expectabas, quo Vanarram olim tenes. Et Gephyriorum authoritas ad hæc neceſſaria erat. Quid peccavi, ſi in tua Icoleonte adverſarios religionum oppreſſi? ſi volui inexorabili ſeveritate deleri? Certè longius quàm credebam, emanaverat morbus, & dum amputare fibras cogito, malis ſortibus radices offendi. Sed ne putes Icoleontem perpetuo divortio receſſiſſe. Nos miſeri frequenter divinamus. Filius tuus hanc veluti aucupio placabit, & tot ſenectutis tuæ artes improvida juventa ſuperabit; ut ſcias Fortunam non raro ſapientiæ præſtare.

Cum Albagon hæc & ſimilia miſerabili voce dixiſſet, inſtauravere ſupplicium tortores, flagelliſque laceratum ad latebras aulæi reduxerunt. Secutus eſt concentus muſicorum; minimè gratus auribus meis. Fingebantur enim quidam ex Icoleonte piſcatores hordeaceo tumidi potu inepta vulgi carmina in Liphippum recitare.

Actus vero qui ſequebatur, hæc omnino memorabilia exhibebat. Argyroſtratus Labetri præfectus querebatur, ſibi tantum pecuniæ quantum Protagoni non eſſe; ſe paternam opulentiam in Labetri milites diſſipaviſſe, & ſpem cum Alexandro ſervaſſe. Itaque regem Liphippum ambiebat, ut ſibi apud Deſpotikytium faveret. Rex Deſpotikyrium ſervum ſupplex rogabat, ut Argyroſtratus ex Indiarum vectigali abſolveretur. Contra Deſpotikyrius diſputabat, Argyroſtratum tantum famæ illo bello quæſiiſſe, quantum non ipſius aut majorum inſtitores omnibus mercimoniis emiſſent: Etiam fratrem armorum beneficio ſublatum; & opimam hæreditatem, ad Argyroſtratum cum eo luctu perveniſſe. Expectet ille, inquit, donec victoria aut fœdere hæc tempeſtas quieverit: tranquilla Icoleonte, civitas tua, ubi mundi nundinæ agebantur, iterum felici portorio ærarium tuum implebit. Illinc expeditos

num-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

nummos Argyroſtrato numerabis. Nunc quincuncem uſuram cum illis mercatoribus accipiet, quos ad egeſtatem perducis ſolutione fraudatos. Nimium eſt dignitate & opibus florere privatos; vix illud patri tuo tanto Regi conſtanter contingebat; cui ſtipem in Melandriorum familiis Acigniani quæſiveunt.

Quod ſi tam præcipiti Argyroſtrato utimur, ubi ſunt artes noſtræ, ubi felix tot ſeculis dolus? Tanta ſpe impleatur, quantam concipere ſine læto horrore non poſſit; triumphaturum in oculis patriæ, & felici ſenectute *Mille annis* imperaturum. Ac ut ineſcatus præmii guſtu, reliquorum teneatur imagine, ſuam gentem Doriacæ familiæ præponet, quæ illi in patria tam vetuſta æmulatione componitur. Ipſum Doriacæ principem gentis aliis deinde promiſſis oneratum, veluti interveniente verſura, placabimus.

Rex Liphippus, ſive conſilio Deſpotikyrii, ſive imperio contentus, credo, diſceſſit ad templum, cum Indiarum imago, macie & verberibus ad extremum confecta, de crudelitate Melandriorum miſerrimis queſtibus peroravit. Reges contra dignitatem interfectos; totas gentes in equuleum impoſitas; ipſa terræ viſcera avaris concuſſa laboribus non ſine audientium gemitu lamentabatur. Et, ſi hæc, inquit, mihi diviti contigerunt, cum eorum crudelitatem pretioſiſſimis penſionibus placarem; quid exhauſta atque inops præter ſæviſſimam mortem expectem? quæ undique ferro ſolicitata, jam vacuo ſinu nihil præter antiquæ opulentiæ inanem famam conſervo. Ad extremum, paulo poſt Melandrios aurum, & me vita deficiet. Sic effata, creberrimis concuſſa ſuſpiriis, ſqualidam faciem lachrymarum fonte deterſit.

Dum aulæum repeteret, ex alia parte Labetri milites ſeditioſis vocibus inclamabant, nec Argyroſtratum nec Indiam eſſe facturos, ut ſine ſtipendiis vexilla ſervarent. Labetrus antiqui ſacerdotii librum capiebat in manus, ac veluti malos genios figurarum religione tentabat. Sed omnes eadem ſacra amabant; neque ullum manus in aëre rotata avertit in fugam. Chorus ex militibus Labetri fuit, ſuas vires tam in dominum quàm in hoſtes ſuperbiſſima vanitate jactantibus.

Ex tertio deinde actu hæc maximè annotavi. Deſpotikyrius, Rex Liphippus, & Leucus ſecretæ pietatis præfectus, Pedæa quoque cum conjuge Labetro, & Charridotus conſiliorum præſes, de rebus imperii ſecretiſſima conſultatione agita-

agitabant. Sed nihil jucundius fuit, quàm Liphippum audire. Is Leucum interrogavit : poſſetne propitiis diis fœdera cum aliorum ſacrorum hominibus ferire. Ille oculos in manicatam tunicam aliquantulum reflexit, cunctatusque, donec rugas contraxiſſet in fronte, ita demum poſſe reſpondit, ſi inopia bellum geri non ſinebat, tantum hæc animo fideliter vota celaret, nihil ſe curaturum ſacramenta, quæ illis hominibus præſtantur, & commodis temporibus ſanctè ad hoſtium perniciem uſurum.

Charridotus autem barbam aliquantulum defricuit, & ad Liphippum converſus, nunquam, inquit, Icoleontem tuam recuperabis, niſi removeris arma. Quid cunctaris furentes ſedare inani pompa promiſſorum, veluti flentibus pueris extorquemus ſilentium, illorum oculis ad tabulas aut aulæa ſublatis. Mihi crede, tam rigidi in ferrum, auro facilè vincentur, & ſi quinque millia talentum, quæ quotannis inutili prodigis bello, in aureum mutaveris imbrem, facilè æneas turres & Acriſii clauſtra novus Iupiter ſuperabis. tu modo potentiores factioſorum illo nimbo obrue, & ipſi tam gratis ictibus verberati, pertinacis populi animos tibi certiſſimis caſſibus includent. Certè ille Nearius, ille flos ducum, & tam longi animus belli, veluti ſubducto igne languebit. Marceſcet martii imperium viri inter feroces ſuperba pace cives, & ſi quid antiqua autoritas valebit, hanc beneficiis in illum, & occulta ſuſpicionum malignitate corrumpemus. Et ille ſpoliatus exercitu, nudoque latere, quod in bellis juventus magnifica ſtipabat, malet credo piſcatorios faſtus pati, quam vel tecum vel cum Labetro vigere, provinciis aliquot præfectus, niſi gloriam contemnit, aut non eſt magnificum, inſtar Theſſalicæ haſtæ veſtrum imperium, quod toties quaſſavit, glorioſa mutatione firmare. Interim fœderati bona pacis adorabunt, pænè ſeculo ignota; & ad novam quietem ſopiti connivebunt. Nam ut calidis vulneribus ſenſus abeſt, & nondum peracto per animum dolore recentes calamitates obſtupeſcunt: ita illi furente bellorum impetu non ſentiunt, quam ſit miſerum ſemper cum armatis vivere; & frigente per otium dolore lentius ad priſtina incommoda iracundiam concitabunt. Externi interim reges, quorum opibus nituntur invicti, etiam ad auxilium tardiores hoc ſolicita mente revolvent; juventute exhauriri provincias, & ærarium plus quam fugato Metello ſpoliari. Forſitan poſt tot imperii damna, fœderatos iterum inſperata pace nobiſcum coituros.

Præ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Præterea, qui jam in faſciculum conjurant, domeſticis diſcordiis incenſi ſtatim hæc vincula reſolvent, quibus hodie tuas divitias fatigant. Trade modo inteſtina arma, & ab externo hoſte vacuos civilibus diſcordiis relinque. Quis neſcit, tot reſpublicas fore, quot civitates hodie vigent? Videbis provincias collidi, dum novo imperio caput quærent: & provinciæ urbium motibus labaſcent. Majora inter illos odia, quam nobiſcum naſcentur, & diſſipatæ provinciarum vires tibi nudum latus oſtendent.

Hæc ſubtiliter declamante Charridoto, jam cervicibus Liphippus annuebat, cunctisq; acclamantibus in hunc modũ Senatusconſultum ipſe conſcripſit: ſibi pietatem placere, & ſecura ad cœlos vota, quæ nulla cogitatio belli deducat. Itaq; cum hoſtibus fædus ſanciendum eſſe; quod opportunis rebus sẽper, propitio Iove, dirimere poſſit. Chorus ex Melãdriis fuit, antiqua carmina de Luſitani regis funere ſuperbiſſimo recitãtibus ſono.

Succeſſerunt præcipui ex Icoleonte, qui in actu quarto quærebant, quo compendio rempublicam adminiſtrarent. Iam remittenti frigori ſucceſſerat belli tempus. Protagon aſſuetam penſionem mittebat; quam illi ærario claudebant, diſſimulabantque animumpacis, ſi à Melandriis ſolicitarentur ad fœdus. Nec multo poſt homines à Labetro veniebant cum oliva. Illi inducias, & mox pacem, incredibili conditione, ferebant. Libertatis & Reipublicæ ſplendida nomina ingerebantur ad faſtum. Nihil erat mitius Melandriis; & ubi naturam exuiſſent fœderatorum turba tacita reputatione volvebat. Mox tot promiſſis onerati, quamquam plena aberat fides, ſic inter ſe loquebantur, Quid deinde aut Liphippus, aut Labetrus, ulla juris imagine fingunt? Non tantum nos in libertatem relinquunt, ſed ut cum olim liberis diſceptantes, belli, quod hactenus geſſerunt, juſtitiam ipſi proſcribunt. Quis regum iterum à Melandriis violatos non fovebit? ſi jam non rebelles ad juſtum imperium, ſed æmulos ad deſtinata ſupplicia vocabunt? Quid denique volumus aut quid ultra expectamus? jacent pænè ſupplices Melandrii, & quod quadraginta annorum bello negaverunt, ſpontanea benignitate promittunt. Res noſtræ aliis fundamentis nituntur quam Liphippi. Ille ingentibus fruitur terris, & imperia per orbem diſſipata exercet. Nos Teſſaranacti & Protagonis viribus regnamus, & ſi qua illos mutatio rerum avertet, Melandrii, quos dubitamus accipere ſocios, forſitan implacabili ferocia regnabunt.

Tum

Tum Nearium rogabant,ut & ipſe quid ſentiret expromer
vellet. Ille non multum à pace abhorrentia loquebatur ; cre
do ne inclinatis animis videretur plus ſuæ dignitati , qua
Reipublicæ tribuiſſe. Qui poſt actum cecinerunt pueri e
Lugduno , probabant , neſcio quibus carminibus , neque Ro
muli urbem , neque Adriaci ponti paludes , cum nova re Ico
leontis poſſe conferri.

Poſtrema pars Tragœdiæ hæc erat, ſanciebatur fædus utrin
que , & Charridoti vaticinia ſe funeſta veritate approbabant
Icoleontis urbes in aſſueto otio ſuperbæ inter ſe de imperi
certabant , & Melandrii , velut in Protagonem armati ſeſe ef
fundebant in Icoleontis campos. Vidiſſes inopinis cladibu
attonitos ſtupere; & invocato Teſſaranacto aperire urbes ſuas
Abdicabatur Reipublicæ nomen , & Teſſaranactorum adora
bant. In altera parte ſæviebat in Labetrum Protagonis miles
& ille Labetri hæreditatem , Teſſaranactus Rempublicam oc
cupabat.

O Pax benignum Numen , atque Saturni
Hac prole melior nata quæ quatit fulmen,
O mentis atque corporis bonum duplex,
Dic ô benigna diva , quas colis ſedes ?
Hic te ſub ortu quærit , hic ſub occaſu :
Hic te ſub altis montibus putat merſam
Scrutator auri, teque cum ſuis credit,
Emiſſe dapibus alter. Hic parat fundos,
Hic dignitates , hic libidinem demens
Explorat , atque conſulit , nec hic pacem
Nec ille demens invenit. Quibus tandem.
Nulli repertum ſedibus tegis Numen ?
Paci loquebar , Paxque blanda reſpondit.
Tranquillitatem quisquis auream quæris,
Sedesque noſtras , quolibet loco tandem,
Modoque , blandas ſive per voluptates,
Seu per metalli fulgidum jubar quæris,
Sive in cadente Sole ſive naſcente;
Seu per feroces ſyrtibus vagis undis.
Ignoſco facilis. Quolibet loco haud poſſum
Ego inveniri , quo tibi tuam ſuades
Pacem latere. Sed tamen feram nunquam,
Si quem inter omnes ſic videbo ineptire,
Vt me eſſe in iſto Belgii putet mimo.

Subſecutus eſt populi plauſus, qui dum poetam effuſiſſima gratulatione commendat, ego factis ad Venerem votis, ſic in aurem Anemonis conjugi dixi: ô ſi mihi non atrocius bellum Fortuna paraſſet, quam felix miles virilibus armis certarem? nunc ipſa deſperatione turbatus, etiam ante prælium ſpem victoriæ timidiſſima mente damnavi. Illa, intelligenti ſimilis, hæſit; ſic, ut ſe percipere mentem meam, ſola oratione, negaret. Sed ut ad illius pervenimus domum, & Anemone ad Protagonem profecto, ædes vacuæ libertatem colloquiorum fecerunt, ignoſcite Numina, & tu potiſſimum caſtiſſima Iuno: hoc unum eſt, quod meæ probitati labem imponat. Præmium & voluptas corruperant meam innocentiam, jam pænè morum conſtantia ſuperbam. Ignoſcite ſancti Cenſores; & vos forſitan ſub iiſdem legibus peccaſſetis: non difficili arte expugnavi volentem, & me amore pulcherrimo adſatietatem explevi. Nec amplius de paupertate cogitabam; ſed jam velut Doromiſi victor, indignabar, ſupplicaſſe Fortunæ, cum liberalis Matrona aſſiduis muneribus mutuam voluptatem cumularet.

Cæterum, ut virilis ardor, provocata conſuetudine languebat, ipſa flagitii turpitudo, neſcio quo mihi odio me ipſum committebat. Super omnia mulieris cupiditas interdum me in indignationem rapiebat; & hæc ſæpè in hortis ſolitarius proclamabam: Ergo me potuit amare? ergo fidere hoſpiti novo? & cum conjugem valentiſſimum haberet, fœdare matrimonium mixtura alieni ſanguinis, quem nulla familiaritas aut convictus, ſed ſola libido pretioſiſſimum fecit? O inanem Lycurgi fiduciam; & Solonis juſtiſſimos metus! Quid deinde expectabo, niſi ab Anemone contumeliam, aut ab adultera mortem? Nihil eſt facinus illi, quæ pudorem prodegit, & majore crimine famam, quam voluptatem redimet. Satis paruiſti corpori, redde te in diſciplinam virtuti, Euphormio, nondum peccandi conſuetudine ſecurus es; & adhuc ad criminis nomen horreſcis. Quid aliud antiquitas monebat, quæ convivis ſurgentibus partem cænulæ relinquebat in menſa, niſi ludis humanis ſic utendum, ut ab iis recedamus, nondum conſumpta voluptate.

Hæc & ſimilia ſæpè iactabam; ſed fortioribus conſiliis obſtabat conſuetudo pulcherrimæ mulieris, & cum inſania vires otio epuliſque redeuntes. Interim Protagon ad ruſticas exiverat domos, & cum Protagone Anemon. Ego cum Theophraſto

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

phraſto interdum, ſæpiſſime in Anemonis domo diſſimulata familiaritate verſabar. Sed dum hæc inter amantes ſcena luditur, & videtur Hymen removiſſe à flagitio vultum: forte quidam è familiaribus in ejuſmodi ſceleribus doctus, cœpit matrisfamilias in me benevolentiam habere ſuſpectam. Nec jam ſatis communi ſecreto fidebam. Nam mulier, incenſa libidine, ſæpè ſecretas blanditias nimis licenter proferebat. Forte ad conſtitutum paulo ante veſperam veniebam, cum ille me ſuſpectus circumſpector deduxit in hortum, & poſt ſermonum ambages malo cavere juſſit, & ab Anemonis limine abſtinere. Nec Anemonem de uxore dubitare, ſed eſſe poſt Cæſarem multos, quos in conjuge fama moveret: ſed ſi perſeverarem inſana cupiditate eſſe, ſcirem paratos percuſſores, qui meam audaciam finirent. Ego rationibus & audacia deſtitutus, nihil niſi velato capite effugi. Putares Vere Sacro prognatum, & è finibus gentis expelli.

Inter omnia præcipuè timebam, ne me tam gravi injuria amicum & familiarem læſiſſe divulgaretur. Cæterum, cum diverſa argumenta expendiſſem, quibus me à præſenti calamitate vindicarem, & altior conſiliis clades omnem ſpem obruiſſet, tandem humano more ad majorem vim ſuſpexi, Numenque ſuperſtitioſo timore veneratus ſum. Habebam in propinquo antiquiſſimum fanum & quod præſentem mærorem dulciſſimè alebat, ſubobſcuris feneſtris, ac fortè ſolitudine horrens. Igitur in eum locum me conjeci; lachrymisque, ut putabam, pietate fluentibus, ſignificavi Numini calamitatem meam. Iam hoc ipſum mihi ſolatio erat, quod ad eum confugiſſem, qui mederi vulneri poſſet. Tum deteſtari cœpi humanitatis mala, quam caducarum rerum corrumperet amor; nihilque jam mihi placebat, quod non eſſet cum æternitate conjunctum. Ibi, conſumpto impetu lachrymarum, veluti firmiſſimo decreto mecum ſanxi dedere me in Philoſophorum diſciplinam quos olim cum Anemone amaveram.

Sed ipſa diverſitas ſcholarum non unis inſtitutis in eandem nitentium viam, meam pietatem aliquandiu confudit. Ac cum in hac jactatione mentis poſuiſſem aliquot dies, & pietatis interim ſenſus per inopiam & miſerias augeretur, fortè accidit, ut in Acignii domo agerentur litterarum conventus, propoſitis tabellis, quarum pictura in diverſos ſenſus trahitur, & omnibus doctis materiam ad diſſerendum miniſtrat. Pace tua, Sanctitas, dixerim, paululum omiſi memoriam

tui,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tui, & veteres ſtimuli gloriæ, jacentis animi languorem excitaverunt. Volui in eruditorum cœtum prodire, & extemporanea eloquentia meum ingenium publicæ famæ committere.

Igitur ut ad æris ſonum convenimus, ſedimusque, nos quidem in humilioribus locis, Acignius autem, & cum eo optimates, ſedilibus ad diei magnificentiam extructis, adoleſcens qui tabellam proponebat, in ſuggeſtum ſublatus eſt, pulcher, concinnus, & imperata modeſtia gravis: nec longè tabula ex pariete pendebat; quam ut exponere vellemus porrecto in publicum radio, invitabat. Neque ego ulterius cunctatus ſum; ſublatusque in pedes, & vertice humaniſſimè aperto, me orationi aptabam, cum ex alia parte quidam ex Acignii domeſticis ad idem officium exſurrexit: vir exiguis & valentibus membris, orbiculari vultu, niger, nomine Brutus. Ego vero indignabar, ſi Acignii ſervus, ſi repudiatis honoribus pauper, & certè illis locis familiaris, mihi externo præponeretur, cujus ſaltem dignitas ignorabatur: nihilominus cum moneret, revereri ſanctitatem, clam admiratus inſolentiam morum, & diſſimulata iracundia ceſſi.

Erat autem tabulæ facies, quæ ad diſſerendum proponebatur, ejuſmodi. Matrona verecundiſſimi vultus in medio ſtabat, purpureo amiculo inſignis, quod virides radii pulcherrimè diſtinguebant: ipſa triſtis, ſolicitoque ore, &, propè expreſſis in tabella gemitibus, querebatur. Ab utroque latere ingens turba, oculis quidem in unam matronam defixis, cæterum longè diverſis affectibus ut videbatur, animata. Qui enim à dextra pingebantur, ii ſupplicum vultu mulierem adorabant, & illa velut repudiatis honoribus in lævam inclinaverat lumen, ad quam ſtabant contumaces imagines, tanquam populi aliquid mulieri exprobrantis, Et hic quidem intentabat improbum recluſæ digitum dextræ; ille riſu contraxerat vultum: alius aſpernantis fronte, & ſuperbo ſæviebat faſtidio: plurimi autem, veluti loquerentur, mulieri fractos faſces, & ſordidam laurum, ſolium præterea everſum, ſceptrique reliquias, contumelioſa indignatione monſtrabant.

Et hæc ſanè plurimum in pictura eminebant. Nam cætera, ut in matronæ humero corvus, ut ad pedes plumis diſpoliata Luſcinia, ſpiſſæ nubes in imaginis cœlo, prima curioſitas luſtrantis tabulam omittebat. Igitur compoſitis omnium oculis auribusque, Acignii miniſter in hunc propè modum cœpit.

Iuriſpru-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Iuriſprudentiæ ſtudium, quod quidam ſcientiam appellan nulla eloquentia oratoris ingenioſius depingeret, quam in ha muta imaginis eruditione deſcribitur. Hanc artem tot volu minibus diffuſam, tot (miſerum!) excultam ingeniis, iſtiu matronæ ſpecies ſuſtinet. Veſtis purpura inſignis, regii me moriam faſtigii, unde originem habuit, contumaci majeſtat conſervat. Niſi credimus terribiles pœnas, legumque capita lium furorem, ſanguinis notas in pallam tranſtuliſſe, quæ qui dem intermixta viriditate temperata, quid aliud oſtendit quam humanitatem Pontificum, qui mitia imperia, legesqu ſine ultimis terroribus exercent?

Qui autem à dextera collocantur, devoti ac ſupplices, ill ſunt, qui hanc artem, ſi diis placet, omnibus ſtudiis rebusqu præpoſuerunt: quos nec Philoſophiæ ſublimitas ad ſydera evo cavit, nec ad rationis conſultiſſimum iter; non mitiorum diſ ciplinarum humanitas permulſit, aut divinæ lectionis ſublimi tas, ſed velut occluſis oculis ad hoc ſtudium, parentum com munis inſania coegit. Vides ſolutiſſimos vultus, & niſi quod hanc unicam adorant, laſcivia & jurgiis contumaces; vide laceras in imaginibus veſtes, quas luxuria & nocturnis graſſa tionibus corrumpunt. Quis enim his ſeculis turbo Academia rum pacem fœdius excuſſit; quis verius litterarum ſtudia in famavit, quam hujuſmodi adoleſcentum petulantia? dum ex cuſſis pueritiæ frænis ad hanc juris licentiam proterva ſuper bia properant; dum ſoluti ſcholaſticorum metu, primi impe tus lætitiam non regunt, novamque, & adhuc inexpertam li bertatem, in criminibus probant. Sed acrius incuſare non au ſim, dies atque noctes per ludum exigi, cum videri pulchrius poſſit otium cum voluptate colere, quam multiplicem hydrã, & inania hujus artis nugamenta conſectari. Quid enim laborio ſius illa arte, quam in compendium redigere putavit, qui ejus licentiam intra quinquaginta libros coegit; vel quid incer tius, quam illud quod libido diſpoſuit mortalium, quorum animos nec unum ſeculum nec eadem opinio conjunxit: nam quid deinde ineptius, quam tot juriſconſultorum mentes una caſſe concludere velle, & mortuorum diſſidia vana pace extin guere; quam deinde velut divinis oraculis inſiſtere illorum verbulis; percunctari, pugnare, tot voluminibus rem diffun dere, ut nec maria prodigioſam ſeriem librorum, diſtinctis per ventum fluctibus, exæquent.

Omitto vanitatem quæſtionum, quibus ipſi ingratiſſimis laboribus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

laboribus torquentur, ſed illos audio jam in partes eſſe diviſos, dum dubitant, an ſedibus, an pedibus Vlpianus in poſſeſſionis notatione ſcripſerit: cur idem latiſſimam jus dicentis poteſtatem, non vero longiſſimam appellarit; num ſpadones à ſpata dicti ſint, & Ælius Sentius Rex Romanorum fuerit, qui legem Æliam Sentiam promulgavit.

Tot maculæ per incultum aſperumque corpus Iurisprudentiæ diffuſæ, quæ utcunque rudibus majorum ſeculis inter æqualem omnium barbariem latebant, nunc politioribus detectæ ingeniis, utinam tanto pudore clientes confunderent, quantum ipſa in hac imagine lachrymabili vultu, & adorationem averſante confitetur. Hæc autem hominum turba, quæ contumaci manu, & ſi poſſet, verborum petulantia mulieris luctum crudeliter auget, illorum eſt, quos antehac antiquitas nominis & ipſius Iuſtitiæ amor decepit. Nunc vero posteaquam ex Iuriſprudentiæ vultu meliorum diſciplinarum liquor fucum diluit, amiſſos moleſtiſſimè annos laboremque inutilem, ſeveriſſima exprobratione repoſcunt.

Marcida vero laurus, & effuſi ſolii lacerata majeſtas, quid aliud, quam hujus artis caſum ſolertii deſcriptione promulgant? Quid in humero corvus, niſi importuni ominis ſpecies atra, & barbararum vocum effigies pæne auribus gravis? Quid Luſcinia, quæ cum plumis vitam & Muſicam projecit, niſi ut omnem Iuriſprudentiæ eloquentiam ſuo fato functam eſſe ſciamus? Nam illæ nubes, quæ ſupremum tabellæ limitem obſcurant; jamjam candidos priſcæ Iuriſprudentiæ ſoles abſcondunt.

Dum hæc Acignii miniſter in divinam ſcientiam ſacrilego furore profundit, notavi Acigniorum vultus, neſcio qua lætitia nec occultè diffuſos, nutibusque invicem crebris perorantis inſaniam collaudare. Ego vero maledictorum impatiens quæ nec occultè in juſtitiam ingerebantur, vix creberrimo anhelitu luctantem iracundiam in præcordiis repreſſi. Sed ut ille peróravit, ſecutusque ſociorum plauſus eum in ſydera levavit, ego tam indigna percitus laude, etiam vehementius exarſi. Nec diutius paſſus ſum triumphare inſaniam verborum, intentusque in vindictam, forti aſperaque voce interrupi clamitantium ſuſurros, & ſilentio reddito, cum omnes me intuerentur, ejuſmodi verbis dolorem meum exoneravi.

Quod in Rerumpublicarum partibus ambitio & invidia nocent, hoc eædem peſtes in literarum imperio ten-

tant, maledictis & calumnia, quæ hodie pro telis clypeiſque eruditorum furori, & inermi diſcordiæ, miniſtrant. Neque antea putaveram in jus ipſas ſcientias vocari, Gigantumque audaciam reſpicere in cœlum; ſed credebam ſalvo numine dearum Antiſtites humanis inimicitiis collidi. Nunc vero cum novi Diomedis acumine, non Æneæ mater, aut inimici dii, ſed Argolica Pallas, & ipſa Delphorum Themis jaceant, quid tutius quam à ſcholis ad barbaros exire, dum in ejuſmodi ſacrilegium provocata fulmina erumpunt, aut publicæ noxæ diis deditur qui inſolentiſſimè peccavit? O quisquis es mortalium, qui modo Iuriſprudentiam provocaſti (neque enim te novi, niſi quo nomine te odiſſe fas eſt) quæ te Deorum clementia in hanc audaciam excitavit, ut fœdiſſimè de illorum alumna cogitares, & os tuum duraret in tam impias voces? an quoniam perfidia, & furor, & impium nefas, expugnatam Iuſtitiam tranſmiſere ſyderibus, in abſentis Deæ filiam tam audax latro involaviſti?

Cum hæc dicerem, interim univerſam concionem inexpectatiſſima querela turbaverat. Suſpenſi invicem, quis aut unde eſſem, & ipſi pavidiſſima voce quærebant. Nec aliquis incuſabat; ſed veluti Deorum miniſtrum, & ultorem parricidii verebantur. Quem enim alium in Acignii familiam dicturum, aut quem in ea domo daturum Iuriſprudentiæ manum? Ego vero aliquandiu ſpiritum revocavi æſtu & iracundia fugientem. Ac dum omnes uno ſtupore meam violentiam mirantur; ſubiit animo fabula tot ſeculis & vatibus inclyta, cum Amphyaraus per hiantis ſoli labem excipitur, & umbrarum imperium ac ſilentis prodigia mundi, vivo corpore, & lauri nondum expirantibus ramis exterret. Cæterum ne concio mutatis animis in novos affectus ſolveretur, aut recentis indignatio facinoris, quæ mihi eloquentiam tanquam tela ſuggerebat, ſterili frigore inareſceret: cæpi acrius incuſare flagitium, ſimulque hortari Iuriſprudentiæ hoſtem, ne deos ultores expectaret, ſed voluntariis pænis ſæviora ſupplicia deprecaretur.

Quamdiu, inquam, in homines atrocibus contumeliis deſæviiſti, cum adoleſcentes, qui Iuriſprudentiæ præceptis animos informant, ſcurras, turbinesque appellabas, utcunque patiebar te in communi argumento ferociter regnare. Illud tamen me gravius movit, quod videbaris in iſtam ſcientiam, omnium malorum culpam convertere, quaſi corruptrix

trix adoleſcentiæ fluenti luxuria tam lubricam ætatem proſterneret. Cum tamen hæc ruina juventutis, tot lachrymæ ſenum, parentumque miſerabiles exitus, primis ſcholis, ubi ſternuntur fundamenta literarum, omnem calamitatem imputent. Veſtras ſcholas dico, quæ ſeveris legibus & pæne ſylveſtribus edictis exurgentes puerorum animos caſtigant, nec ab infantiæ ſervitute ſenſim ad virilem libertatem deducunt, ſed tanquam ſemper in ea diſciplina duraturi eſſent, ſubhorridas leges præſcribunt, & ut infernæ artis myſtæ velut circulum deſignant, ultra quem prodire certo interitus ſupplicio vetant.

Nulla interim civilis vitæ cura, nulla morum cuſtodia ad conſortia conſuetudinis humanæ. Plerumque laceræ veſtes & ſtantes annuis ſordibus capilli, illarum diſciplinarum ignaviam condemnant. Interim pueri in illis artibus enutriti plerumque ad laſciviam ſuſpirant, & ſi mihi creditis, de voluptatibus melius judicant, quoniam in earum exilium tot ſanctionibus opus eſt. Nihil flammam fidelius nutrit, quam favillæ frigida moles; nec Sirenes auribus melius imponunt quam cum prima ſuavitate inexpertas demulcent. Sic adoleſcentiæ cupiditates, quæ velut ſuppreſſo aëre ardentius inter tam cruda imperia vixerunt, poſteaquam ab illis clauſtris in libertatem altioris diſciplinæ, id eſt, Iuriſprudentiæ, ſucceſſere, inſolentius plerumque efferveſcunt; & primis illecebris voluptatum, velut inauditis Sirenibus, non ſatis fortiter repugnant.

Sed hanc accuſationem prætermitto: vellet enim Iuriſprudentia cuilibet, vel per aliquam ignominiam, debere ſanitatem ſuorum. Quis autem patiatur te illi Nymphæ, te urbium præſidi, te pacis & armorum dominæ, Scientiæ nomen, aut ſi quid eſt præſtantius inter literarum titulos, tam contumaci latrocinio detraxiſſe? ſcilicet nugamenta Philoſophiæ ſomniantis, & veſtrarum ſectarum barbaries, illam dignitatem ſuis domiciliis præfiget: Hæc autem hominum ac pæne deorum domina, templorum foribus ignobiles titulos, & vulgi inſignia imponet.

Ac quam illud aſtutè diſſeruiſti, opinionem hominum, quæ ad libidinem pro ingeniis mutatur, dubitantium non cogere mentes, nec unica veritate invitis oculis illabi, id eſt, ſcientiam non eſſe; Illa Iuriſprudentiam conſtare; quæ proinde tam levi fundamento nihil niſi inanibus auris, & veluti ludi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

briis ventorum, implicata cultorum ſtudia deludat. Piget reſpondere maledictis criminationis adeò ineptæ. Quis neſcit tot Iuriſconſultorum rixas, tot interpretum bella, & mancipia jam non cedentia urbi, veluti frondes eſſe atque ramos lentiores, quæ ab ipſius Scientiæ, id eſt, veræ ſynceræque Iuriſprudentiæ, trunco luxuriant? Ipſa vero, quæ firmis radicibus arbor nullis opinionibus mutatur, ſed conſtantiæ laude inter ſcientiarum præcipuas exurgit; illa ferme continet, quæ Iuſtitiæ præcepta appellamus; quæ compoſiti regulas juris, cæteraque quæ naſcentibus Natura de externa vi, aut de domeſtica continentia, & naturæ aſſertor magiſtratus, præſcripſit. Ex hoc trunco illisque radicibus alia virgultorum inſtar uberrimus ſuccus diffudit. Hoc vero cui Philoſophiæ parti non contigit, quæ tot quæſtionibus, tamque variantibus animis omnium temporum Scholaſticos commiſit. Quis Logicam miniſtram rationis, ſydusque mentium, à ſcientiarum ordine triſtis cenſor amoveat? tamen & *de entibus rationis* (ita enim uſus appellavit) diſputat, *& de Vniverſalium natura* litigat; & necdum deliberavit, an concluſionem Syllogiſmi partibus annumeret. Quæ controverſia magis veſtras exercuit ſcholas, quàm dum Phyſici *de materia prima*, *de cauſalitatibus*, *de Alchymia*, diverſiſſima mente contendunt? Aut dum ſcientia morum felicitatem ſuam nunc in amœniſſimo viſu, nunc in amoris ſuavitate diſponit? Sed quoniam tantum illa ſunt velut incrementa ſolidi corporis, ideo nec Philoſophiæ nomen ex ſcientiarum albo delevimus. Minus peccaviſſes, ſi inviolato numine Iuriſprudentiæ, tantum ejus myſtas accuſaviſſes, qui ſeveri Sacerdotii ornamentum maculant indignitate juventutis, quam acerbiſſima eruditione in ſuos gradus adoptant.

Cum in tanta iracundia ferocius inſtarem, conſurgit Acignius indignatione pleniſſimus, & ulterius querentem animosè perturbat. Negat apud ſe forum eſſe, ubi declamarem ad faſtum, & invidiam hoſtibus facerem. Si quid haberem ad expoſitam imaginem, expedirem protinus ſenſum. Cæterum ſi in maledicta iterum erupiſſem, ſenſurum me & ubi deliquiſſem, & quam grave ſupplicium veſanæ temeritati deberetur. Ego vero ejuſmodi minis verberatus, tum demum illum Acignium eſſe, me autem Euphormionem, verecundiſſimè meminì: & meæ eloquentiæ fons, modo tam vivida majeſtate decurrens, velut injecta frigidi Mercurii levitate, ſeſe per occultos meatus huc & illuc timidiſſimè ſubduxit. Rediit animo

Baſilia-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Baſiliana calamitas;& quantum Acignium ibi meis vulneribus ſenſiſſem. Sed nec amplius Callionis potentia utebar; & omnino metuebam, ne in antiquam notitiam frontis meæ argumento perveniret.

Igitur veluti ſublatis odiis, facta tranquillitate detumui, & facio, inquam, inducias cum illo; nec ſerenitatem diei litigioſa oratione perturbo. Sed quam ipſe Iuriſprudentiam putavit, matronam in Tyria veſte, quam læta viriditas permiſcet, hanc ego pro omnium ſcientiarum & literarum imagine accepi. Scientia inquam, eſt illa mulier, quæ in hac tabellæ pictura deſcribitur. Oſtro quidem eoque puriſſimo inſignis, cum olim in regiis habitaret, non tantum Principum alumna, ſed rectrix ac magiſtra, vitam & leges imperantibus dictaret. Illa tempeſtate, nec divinam Poëſin, nec arcanam Philoſophiam, in tuguriis vidiſſes; niſi quod eruditorum pertinacia interdum benevolentiam Principum in ſecura paupertate contemnebat. Ipſi reges non minus ambitioſè eruditionem, quam poteſtatem vindicabant, & qui triginta legionibus imperavit, paulo ſuperbius Philoſophiam quam ſigna purpuramque jactavit. Quid ille Aſiæ domitor, qui melius Achillis victorias, quàm ſuas recenſebat, qui dum ultimas terras nobiliſſimis triumphis aperiret, Ariſtotelis Phyſicam avara eruditionis ambitione poſteris invidit. Syracuſanus autem ille, quem Corinthus è Tyranno civem fecit, quam ſcientiam habuerat principatus ornamentum, eam deinde calamitatis ſolarium, ſolam ex tot opibus è Sicilia abſtulit. Quid illi, qui aſſiduè cum Ennio, cum Terentio ſcripſere? Quid ille, qui primas eloquentiæ Ciceroni invidit, ipſe ſolus in Orbe Romano Imperator? Et ne ſingulas regiones perſcrutando etiam Ægyptiorum Perſarumque Philoſophiam in regia & templis, veluti ſimulacra Deorum, inveniam; nulla natio tam barbara aut tam inhumana extitit, cujus Principes eruditionem ſui temporis non aut mirarentur, aut quærerent. Diuque in illo faſtigio ſcientia hæſit, donec eruditorum vitio, ipſa ſuam nobilitatem maculavit; & non ad umbram Philoſophorum, ſed ad viliſſimam noctem receſſit.

Nimirum hodiè cum noſtris artibus nugamur, & quæ laudes olim ſcientiam extulerant, contrariis vitiorum maculis miſerrimè ſordeſcunt. Nulli quondam elegantius mores examinabant, nulli commodiores humanæ conſuetudini putabantur, quàm qui eloquentiæ, veterumque temporum memoriæ,

aut Poëſi ſtuduerant. Nihil illis comius, nihil ſuavius, antiquorum ætas vidit. Etiam creduntur ſylveſtrium populorum rudes animos primi conciliaſſe inter ſe, inventiſque legibus fundatas reſpublicas gubernaſſe. Inde ipſa humanitas illi ſcientiæ ſuum nomen accommodavit. Nunc vero quid amplius dicam, quàm parentes metuere, ne pueri, dum Scholaſticos audiunt, cum literarum commercio morum ſimilitudine imbuantur? ut ineptiæ omnes, & quicquid in inceſſu vel oratione eſt inſulſum, communi proverbio jam conſuetudini Academiarum imputetur. Hinc proſcripta majeſtas literarum, & præcipua utilitas, quam ipſæ in reſpublicas invehebant, miſerabili fato ſublata.

Non tenui equidem riſum, quoties in Academiis declamatores vidi, ſcenicos pueros inſtruere, qua majeſtate imitentur faſtigium Regum, aut matronarum blandiſſimos nutus, militumve iracundiam effingant. O quotquot literarum vindices eſtis, eripite ſqualidas Muſas ex carceribus ſcholarum, & in priſtinam libertatem vindicate! Quaſi vero, qui olim in literis floruerunt, & quorum hodiè ingenia miramur, tam ſtolidis nugis immortalem quæſiverint famam. Olim quidem Poëtæ, celeberrimis conventibus immerſi, vix ſeceſſum inveniebant ad carmen. Ita Maro, ita Flaccus, Tibullusque & Propertius vixerunt, & ille, quem Natura omnium ingeniorum compendium fecit, Naſo. Tunc illuſtribus familiis vates aſſueti erigebant vividas mentes; & inter proceres audiebant quæcunque in civitate vel excitarent talibus animos, vel mores recentiſſima venuſtate polirent. Ibi illi quotidiè vel Panegyrim vel Satyram inveniebant, & omnino laudabantur, qui non ſcribere magis quam vivere noviſſent. Nam quid de Philoſophia dicam, quæ pæne in Regum penetralibus nata eſt? quam in Platone Sicilia adoravit? Stagyra autem tam potentem ſenſit, ut illius favore & mœnia recuperaret & cives. Cui potius Archimedes ſuam induſtriam, quam cognato Hieroni accommodavit; aut quem è vulgo ille Deorum & hominum honor Socrates Alcibiadem dilexit! Adeo illa ſcientia, quæ maximè ſecretum ad contemplationem expoſcit, nihil fugiebat præter ruſticum vulgus, & in conſortio magnatum vel erudiebatur, vel docebat: nunc autem miſerabilis ſcientia quantum degeneravit à moribus, tantum quoque ex ſermonis dignitate receſſit; & jam barbara appellatur, quæ effecit ne barbarus orbis eſſet.

Ac

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Ac ut Philoſophiam ſe in ſuis latebris plangentem relinquamus; quid aliud eſt Hiſtoriam facere, quam rerum geſtarum eventus atque cauſas prudenti explicatione narrare? aut quomodo ſufficient illi muneri, quo poſteris nullum majus tribuimus, homines imperiti rerum civilium, qui neque aſtus ſuorum temporum intelligunt, & ignobili ſtudio ducti, neque pacis, neque belli genium noverunt? Nemo pro dignitate Hiſtoriam componet, cujus indoles non ſit apta, ea quoque gerere quæ Hiſtorici deſcribunt. Nunc ſatis eſt ad eam ſcriptionem orationem ineptiſſimè terſam cum mendaciis afferre. Quid eſt denique Poëſis, niſi viva deſcriptio affectuum tui ſeculi; quos tantum ex aliorum conſortio cognoſces? Vnde polita confeſſio amoris, vel generoſi odii pæne irata deſcriptio; quæ priſci ſeculi Poëtis adhuc hodie vel miſericordiam conciliant, vel favorem. Nunc quicunque poſt inſanam lectionem Poëtarum tumentia verba in ordinem componunt, aut vetuſtatis ignobiles ritus jam olim exulantibus verbis cogunt in verſum, illi utique inter doctos umbratiles ſunt Poëtæ, & illorum vitio, quotquot in eam artem nituntur, velut ridiculi homines, iniquiſſima opinione damnantur.

Quis ferat hanc contumeliam Muſarum, in quarum templis multi quidem inſani concipiunt vota, ſed nemo in hunc diem, niſi prudentiſſimus, litavit? nihil loquor de Iuriſprudentia, ne veteris iracundiæ inſimuler. Sed quæ olim Prætores, quæ Præfectos Prætorii, quæ Principes habuit conditores, illa nunc cunabulorum dignitatem ægrè in hiſtoriis conſervat. Non celabo juventutem tutiſſimum iter ad Muſas. Quorum eruditionem imitatur, eorum quoque moribus diligentiſſima æmulatione inſiſtat, putetque Ciceronem aut Senecam plura in negociis civilibus inveniſſe, quibus literas ornaret, quam in literis, quæ ad humanam conſuetudinem transferret. Nullus in Academiis ſolidè eruditus evadet, aut cum gladiatoribus ſtrenuus imperator.

Igitur hæc matrona, cui in tabella Scientiæ & omnium Muſarum majeſtatem imponitis, regalem quidem purpuram aliqua lauri viriditate permiſtam conſervat. Quid enim illi relinquitur, ſi de palla quoque dubitat? Sed jam ſceptri ac ſolii dignitatem miſerabilis amiſit, illoſque averſatur præcipuè, qui eam hoc ſeculo adorant, id eſt, quorum ineptiis ubique indigniſſimo traducitur riſu. Videsne ad inimicos converti,

qui importuno vultu & petulantibus dextris afflictæ pātientiam fatigant ? Nimirum ſi illis aliquando ſua voce loquetur, immutabit ſpernentium mentes,& priſtino ſplendori reſtituta, omnem iracundiæ furorem in Academiarum ignaviam effundet.

Cum hoc argumentum ingenti vociferatione deduxiſſem, & jam dies in veſperam eſſet pronus, adoleſcens qui tabulam propoſuerat, omnia ejus ſecreta jucundiſſima oratione publicavit. Quippe hæc matrona, ſeria erat optimi vini, lentis arborum ramis coërcita; quæ quidem ſui amatores aſpernabatur, quippe illorum amicitia peribat; ſuisque oſoribus adverterat vultum, quorum faſtidio diutius victura videbatur. Et quidem omnibus in riſum effuſis, juvenis lepidiſſimo argumento rem omnem diſputavit. Cæterum Acignius meum ingenium probaverat, delectatusque oratione non indocta, me quoque inter familiares habere non mediocriter optabat. Itaque blandiſſimè exeuntem demulſit, laudibusque in publicum effuſis palpitantem animum periculoſiſſima voluptate percuſſit. Ego ineſcatus præconiis, cum me iterum laudari vellem, poſtero die ad Acignium redii, & ille meam facilitatem ſolertiſſimè cognovit, lætatusque jam prima pietatis formidine teneri, etiam incautum devinxit munuſculis, cœpitque velut dulciſſimis ſuſpiriis interpellatus narrare, quam propitiis diis nati eſſent, qui in illius domicilium concedebant. Et hæc tanquam mihi aliena recitabat, quæ non obſcurè mihi dici ſentiebam. Nihil, inquit, eruditis commodius mea domo videbis ad famam, velut in terrarum ſcena plaudentibus populis ingenium probamus, & ſuaviſſimam vitam colimus in conſortio Muſarum, nulla familiarium rerum ſolicitudo nobilitatem animorum deducit in terram; & jam hic felicitatem ordimur, quam nobis certiſſimam in ſyderibus fata diſponunt. Recenſebat deinde complurimos, qui ex ampliſſimis gentibus in ſuam familiam veniſſent, & quam mali exitus alios occupaſſent, qui tam egregia fortuna neſciverant uti. Ego autem Acignii machinas peroſus, quo plura in eam ſententiam congerebat, eo malignius averſabar dicentem. Paulatim exinde elanguit pietas mea: & Acignii, cæterorumque Philoſophorum iterato conſuetudinem ejuravi: nec me latebat, neſcio quo modo emoveri hominum mentes, & ſuaviſſimo veneno intinctas à Philoſophis in ſuas Academias deduci. Itaque priuſquam eo medicamine perirem, viam jam olim deſtinatam in Scolimorrhodiam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

rhodiam aggreſſus ſum. Sed & in maculas, quas tantopere vitabam, miſerabilis offendi, monſtroque maximo didici ubique Acignium eſſe. Cæterum minimè Theophraſto ſignificavi, me in Scolimorrhodiam cogitare; nam & levitatem meam timebam apud illum proſcribi; ac præterea ſi in Scolimorrhodiam quoque malignitas Deorum proſecuta fuiſſet fugientem, volebam ad Theophraſtum redire, damnataque omni ſpe in ingrata quiete ſeneſcere. Mentitus itaque ad Themiſtium iter, ex Ilio diſceſſi. Necdum omnis mei criminis utilitas defecerat, reſtabantque aliquot numi, ex iis, quos Anemonis conjunx ſecum olim in ſinus effuderat noſtros. Et jam quatuor erraveram luces, neque multum aberam à lacu, qui Scolimorrhodiam ſuo orbe, à cæteris abſtulit terris, cum omni hoſpitio defectus, ſub obſcuriſſimam noctem huc & illuc ingenti triſtitia errarem. Nulla in vicino civitas erat, neque villarum ſpem, aut latratus canum, aut caliginis volumina ex fumantibus tectis circumſpicienti faciebant. Frigore itaque & ſolitudine horrens, vagabar, velut in avia parte terrarum. Forte in aſperi montis clivo, quia me pallidus ſyderum fulgor ducebat, tenuis rivi murmur jam pæne concubiæ noctis ſilentium rupit. Secutus ego labentem tandem ad aquulæ caput me mollibus herbis implico, feſſamque cubito cervicem ſuſtentans, frontem deinde atque manus, mox etiam ora limpidiſſimo humore perluo. Nec multo poſt apertæ vento nubes, aſtraque liberius ſplendentia, mihi pulcherrimam loci faciem oſtenderant. Fons ille ut videbatur ruſticus, nudoque exceptus ſolo, non communibus aquis perennis, aut vulgari torrente volvebatur. Nulla laus eſt quæ ejus dignitatem poſſit exprimere. Liquor omni cryſtallo nitidior per lapillorum moras, quæ in arena paſſim extuberaverant tenues criſpaverat fluctus, & inde pæne muſico concentu pulſabatur, reddebat quoque ſyderum imagines pæne ipſis cœlorum facibus lætiores, & tam pulchræ noctis miraculo neſcio quid mihi beatius ſpondebant, ſi ad Solis veritatem omnia examinaſſem. Quod ſi non pernoviſſem me nondum Eleutheriæ viciniam egreſſum, credere poteram ad aureos fontes in Perſide eſſe delatum. Mox ut ſe purius Lunæ ſplendor exeruit, vidi in propinquo ampliſſimam domum, & turres in incinctu non modico faſtigio ſurgentes: neque moratus de fonte conſurrexi, primaſque ædificii fores ad hoſpitium pulſavi. Tum apertæ ſubito fores colluxere undique flammis, magnoque cereorum comitatu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Acignius ad expectantem proceſſit. Ego ad notum exhorrui vultum,& qua ratione ibi eſſet, quem in Ilio paulo ante ſine propoſito itineris reliqueram, tacita admiratione quærebam. Nec expectavit,ut meritiſſimi ſtuporis exponerem cauſas:ſed, Eutychia, inquit, iſtarum ædium & omnis vaticinii domina, te huc adveniſſe intellexit, illa nos monitores hoſpitii mittit, & in ſuum domicilium errores tuos hodie invitat. Succede hoſpitalibus tectis, & utere beneficio Nymphæ, quæ hoc uno dolore ſuam felicitatem maculat, quod tam diu deſint, quibus ipſa liberalis eſſe poſſit. His dictis, neſcio quibus ramis, vultus meos perfricuit, confuſamque ſuavitate mentem veluti quadam tenui caligine intexit. Secutus ego ducentem, cum eodem facum agmine in interiorem domum perveni. Ibi nova occurentium frequentia venientem excipit. Nihil amplius vidiſſem, ſi me felix error in patriam appuliſſet. Quippe non blanditiæ verborum deerant, non obſequia miniſtrorum; & optimi familiæ vultus cum officioſo apparatu certabant. Deductus igitur in triclinium cum magna comitantium turba, ſubitis primum dapibus extinxi reliquias curarum; mox cœna levi ambulatione percocta, cum interim nulla colloquentium ſuavitas deeſſet, molliſſimis plumis omnia membra immerſi. Ita pingui obrutus ſomno pacatiſſimam exigo noctem; & ſive malorum laſſitudo, ſive felicitas repens hoc fecerat, ſoporem etiam in altiſſimam lucem deduco. Tandem Solis radiis excitatus, ubi eſſem, aut quid mihi contigiſſet, attonita mente verſabam, nec dum libati fontis ſuavitas exciderat; & neſcio qua affectuum dulcedine fontem & domum amabam: cum interim exſonuit oſtium meum, laxatiſque ſubito clauſtris ante thorum Acignius ſtetit. Nunquam ante tam hilarem videram, & excuſſa ſeveritas majoribus blanditiis reliquerat vultum. Ego pigræ quietis ſegnitiem incuſabam, quod hoc lucis jacentem deprehendiſſet, ſed ille, velut omnis otii author, moderatiſſimo riſu nihil, niſi me ad Eutychiam adveniſſe, reſpondit; minima eſſe quæ hactenus in illa viderim domo: omnia tempore & patientia parari, nec dii ſiverint inquit, ut tam opportuna felicitate non utaris. Tu modo cæterarum rerum longinquas ſpes, omitte: iſthic tibi perennia bona, &, ſi mihi credis, omni ſceptro eminentior fortuna paratur. Tum ego languentia excito membra, cubitoque innixus in illa familia hæſurum ſpondeo, ſero enim intellexi me ad Philoſophorum, quos vitaba, domicilium eſſe perductum, & ab illis ſuam Philo-

ſophiam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſophiam Eutychiam appellari. Adjecique me juramento obligari, ut in vicinam regionem proficiſcerer, neque ulla quidem tempora oblati beneficii memoriam victura: cæterum longinqua exilia, neque tam maturam felicitatem meis fatis deberi. Ac tunc, ut ſaltem mendaciis effugerem Acignii artes, iterum jurato promiſiſſe aſſevero, ſine mora me ad templum, quod in Icoleonte miraculis celebratur, iturum. Ita, inquam, ut neque jam cum Eutychia vivere ſalvis religionibus poſſim. Ad hæc verba Acignius non modico riſu latera concuſſit, & O te, inquit, divinum hominem, & religionis doctiſſimũ myſtam! qui neſcis in Eutychiæ domo etiam mendaciis venire, gratiſſimum cœlo &, ipſis diis eſſe, quos decipis. Huc, quacunque veneris fraude, aut ipſe alios adduxeris, ipſa te innocentia laudabit; & plerunque interfui, cum pietas juvenes collaudaret, qui iſtam felicitatem parentum funeribus emerunt. Sic dixit, rurſusque madentibus ramis oculos meos, & veluti mentem obruit. Agnovi heſterni dulcedinem fontis, victusque, & veluti macerata ebrius mente, imperata me facturum promiſi. Sed ut primum ex cubiculo exceſſi, & ipſe veſtes diligentiſſimè componere cœpi, rurſus evaneſcente medicati fontis veneno, paulatim verus animus rediit, & ego captivitatem meæ mentis intellexi. Itaque tacitas fraudes, & licitum libertatis furtum contra veneficia ſecretiſſima mente parabam. Ecce autem vix è limine extuli pedem, cum ſervitium frequens huc & illuc ſuo operi intentum animadverto, plerique juvenes erant, & in terram modeſtiſſima ſubmiſerant ora. Ille temerè jacentium lapidum ordines componebat, ille comportabat ligneos faſces, aut aquam, aut utiles herbas in publicum cibum digerebat: alius moleſtiſſimum iter ad domorum fores huc & illuc torquebat: plerique ſævitia flagellorum obnoxium detriverant corpus, & ſingulis verberibus interſerebant Eutychiæ nomen. Planè nihil tale videbam quale prioris noctis illecebræ promiſerant. Iam omnes me tacitis vultibus contuebantur, & quem pridiè tam humaniter excepiſſent, pæne ad ſocietatem laboris invitabant. Ego meæ fugæ intentus, huc & illuc primum aſſidua contemplatione vagabar. Cæterum non mihi una domus videbatur, ſed potius civitas ingens, cujus ſingula ædificia in turris altitudinem exurgunt. Qui vero per ſingulas turres diſtributi erant, diſtinctis potiſſimum coloribus, figurisq; veſtium noſcitabantur. Hos albæ togæ, hos cineritiæ, ornabant: His mixtæ & panuceæ veſtes erant,

hinc illinc centonum mixtura viliores. Quibuſdam funerum color, aliiſque Neptunius probabatur. Nec ulla artificum cura deerat, aut naturæ varietas, quantacunque in velleribus ludit, præterquam quod ibi muricem non videbam. Neque minor ingeniorum diverſitas illam arcem impleverat. Eminebat in medio anguſta quidem turris, & ut videbatur multitudinis minimè capax; cæterum patentes in ſeriem feneſtræ, apertæque undique fores opulentiam prodebant ditiſſimæ ſedis. Omnes parietes ſericis velis tegebantur, iiſque duplici fulgentibus oſtro. Idem color lectulos & menſas adornaverat; & ipſe quoque murus lateritio rubore nitebat. Suſpicatus ibi Eutychiam habitare, intellexi à quodam pullato, qui hortum in vicinia repurgabat, Nympham quidem in alia regione vivere, quam ipſi totius vitæ induſtria aperiunt ſibi: cæterum ſi quis ad illam turrim, quam viderem, perveniret, illum ſtatim ad maximam felicitatem eſſe venturum; ubi effuſis fortunæ favoribus exceptus, hoc etiam timet, ne ad Eutychiam in alium orbem vocetur: & certè pauci ſunt, inquit, ex hac multitudine, quam cernis multiplici ſudore exerceri, qui non votorum ſuorum partem ad iſtius turris cupiditatem derivent. Neque olim felicius erat, purpureum arietem habere, quam hodiè ad magnificæ turris dignitatem admitti. Hæc ille prolocutus, iterum prono pectore ſterilibus herbis incubuit.

At ego tam magnificæ turris dignitate permotus, magnopere cupiebam ad illius interiora penetrare. Invitabat familiaris curioſitas peregrinantibus, & deſolatæ cuſtodibus fores; cum præcipuè admirarer, quæ cauſa ſedis incolis eſſet, cur non protinus ad illam niterentur. Sed vix dextero pede libaveram limen, cum ſubito pluſquam Scythicæ magnitudinis leo in veſtibulum occurrit. Sive vera ſpecies fuit, ſive attonitæ ludibrium mentis, videbatur ad longitudinem duarum palmarum exeruiſſe pedum arma, & tumentibus jubis apertoque ore, pæne interrogare ſtultitiam meam, quo proficiſceretur? Petram deinde valentibus membris amplexus eſt, ſive in me emiſſurus, ſive obicem poſiturus ad fores. Ego pervetuſto ebore pallidior factus, non audaciam modo, ſed etiam fugam amiſi; decidique extra limen morienti ſimilis; & nutantem animam diu egi: nec aliquis ad auxilium veniebat, ſed paulatim effuſiſſimus ſudor ſpirituum meatus ſanguiniſque laxavit. Ac ut primum officio pedes fungi valuerunt,

in ali-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

in aliam partem, tam atroci imagine conterritus, fugere cœpi. Semper in oculis feræ ſævities erat, nec ſufficiebat ſupervacuo timori celeritas mea. Bellua autem veluti vereretur è præſidio abire, contenta me limite expuliſſe, non laceſſiverat ignaviter cadentem, minusque ignobilem fugam urgebat.

Sed dum in hoc turbulenti ſanguinis æſtu incedo, pavidoque lumine mentis incertitudinem accuſo, infremuit undique aër modici æris ſono, quod ex media area, ut poſtea intellexi, omnibus Eutychianis antemeridiani laboris miſſionem ſignificabat. Iam enim triclinia ſtrata erant, cibique exiguis ferculis, & veluti diſtributis penſionibus ferebantur ad menſam. Convolavere ad epulas univerſi, neque ibi levius ſancitur, ne aliquis ſe publicis commodis, quam imperatis laboribus furetur. Ego omni genere veſtium diſpar (neque enim me toga Romana conſuetudine velabat) jam pænè ſolitariis ſpatiis reſtabam, cum annoſiſſimæ ſenectutis homo, hoſpitalibus præfectus officiis, rogavit, cujus ego auſpiciis, aut per cujus portæ anguſtias deductus in familiam eſſem. Ego qui prodigioſum locum, divinumque fortaſſe, irritare mendaciis verebar, ſimpliciter, quid mihi contigiſſet, enarravi, me ad fontem, qui ex adverſo montis manat, pridiè per errores & tenebras perveniſſe; demum Acignii manu, ad hanc arcem, velut ad hoſpitium eſſe perductum. Nec ille audito Acignii nomine cunctatus, illic, inquit, oportet habitare: turrimque in proximo anguſtiori, qnam cæteras, ſpecie oſtendit. Planè eadem turris erat, in qua tota nocte jacueram. Nihil itaque repugnavi imperanti, averſatusque non voluntariam domum in turrim, velut in conditorium, intravi.

Iam omnes ad certas ſederant dapes, mihique tanquam in Laconiam admiſſo, ſubita hæreditas eſt allata. Cæterum neque luxu notabilis menſa laborioſis ferculis premebatur, neque triſtiſſima fames inter modicum & parabilem victum audiebat. ſed, ô rem pænè incredibilem inexpertis! omnis mihi apparatus ſordebat, cibique etiam poſt jejunium, & laborem viarum, faſtidioſo fumo averſantem ſtomachum premebant. Illud autem multo poſt intellexi, ibi dapes cum convivantium affectibus conſentire. Si quis ſua ſponte in ea domo Eutychiam quærit, liberoque animo in illis ſedibus hæret, non modo ſuaviſſimos habet cibos, ſed illum quoque vigiliæ delectant, & alii labores, qui me ibi tantopere terruerunt. Cæterum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

terum ſi quos error, aut violentia, aut non duraturæ blanditiæ, in illum locum veluti in carcerem, producunt: inquietati impatientia mentis, non aliter quam in Promethei ſaxo vivunt, nam nec locum effugere poſſunt, nec impatientis animi ſtimulum, qui & ſedem & epulas odit.

Refectus igitur modico pane (quippe minus diſplicuerat) de menſa, publico diſceſſu, conſurrexi, vitatoque ſociorum conſortio, per mediam turbam, dejectis luminibus, effugi. Atque illi modicis ambulationibus uſi, ad conſtituta officia dilabebantur. Ego vero jam nimis cognita familia, fugam è cuſtodia moliebar. Sed illa mihi facilis videbatur, quippe nulla mœnia cernebam in incinctu, quæ fugitivum morarentur. Omnia aperta in planiciem vicinosque montes aſpectum transmittebant. Cæterum huc & illuc diſperſæ portæ ſtabant omnino ad illum numerum, quem Amphion ſuæ urbi eſſe juſſit. Illæ mirabili artificio extructæ, fortiſſimis ut videbatur clauſtris foribusque rigebant. Non potui ſatis admirari, quomodo illa portarum moles nudam apertamque arcem, ſine muris, aut vallo, aut ductæ foſſæ mora, tueretur, easque ut inutiles ſatis imprudenter deriſi, ac cum omnia ſatis perſpecta viderentur, ſecutus illam viam, quæ in proximum montem compendioſiſſima apparebat, intra limites periculoſiſſimæ arcis tendere cœpi.

Sed cum perveniſſem ad locum, ubi murum oportuerat eſſe ductum, repente intricatus, & hærens, & ipſe ob inutilem moram mihi iratus, cum impedimentis pugnabam, quæ nec tangere poteram, nec videre. quippe veluti tenuiſſimis retibus hinc & illinc implicabar, & tenaciſſimam indaginem, quo vehementius nitebar, in vincula & nodos arctiores provocabam. Iam pænè incideram in caſſes, ut nec progredi nec recedere poſſem: ſed antequam laqueorum ſubtilitas pertinacius coiret, retrocedere ſubito cœpi & cum maximo horrore admirari tam tenuia clauſtra, quæ nec oculorum ſagacitas deprehendiſſet. nec ipſæ manus, niſi in captivitate ſua, ſenſiſſent. Iam Vulcani doli, & nota cœlo fabula, ligatique, non ſimplici nexu, Mars & Venus, in memoriam redibant; jam ex Lemnio igne catenarum ſeriem eſſe jurabam, quæ prodigioſam includeret arcem, & tum demum veluti victrici fortunæ ſupinas manus dedi, nec minus Superos inferosque Deos accuſabam, quod juventutis meæ validiſſimum fervorem immerito carcere damnaviſſent; & cum maxime benefi-

cium

cium ſimularent, velut Aſpidem, inter Cleopatræ collaverant ficus.

Vltimum remedium erat, exitum per anguſtias portarum, non diſſimulata fuga pertentare. Nam cum nihil amplius monſtris vacuum ſperarem, ita neque aliquid in ultima deſperatione metuebam. Succurrit animo, ire, & ſi qua cuſtodia moraretur abeuntem, invocare Deorum omnium fidem, eumque maximè Iovem, qui violatis hoſpitiis ſuccurrit. Devovere deinde crudeliſſimam gentem, nec querelis imponere modum, antequam aut meæ vitæ exitum, aut calamitatis invenirem.

Tam robuſto conſilio ferocior factus, ad proximæ portæ limen jam excogitatis verborum contumeliis, evado; cum ecce in ipſo impetu ipſaque audacia mentis, occurrit Acignius, miti quietoque vultu, & non cogitantis lacertum tenens, intentam iracundiæ mentem & oculos in ſe convertit. Nec rogavit confuſionis meæ cauſam; ſed de valetudine quæſivit, tam potentibus verbis, ut pænè me obliviſcerer eſſe iratum. Sed cum ego illi animum meum de diſceſſu ſignificaſſem, & ille in contrarium argumenta conſumpſiſſet; tandem iratus oculisque paulatim horrentibus, abire me jubet, quando me felicitatis tæderet: nec longè pœnitentiam eſſe, & errores, tam ſecurum temnentibus iter.

Cum diſceſſiſſet poſt terribiles minas, tactumque animum excitaſſet in diverſa, nihilominus urgere diſceſſum meum cœpi; & ut eram portæ vicinus, primum diligenter circumſpexi, ſi qua hominum manus in clauſtrorum præſidium ſtaret. Nihil autem aliud vidi in aditus anguſtiis, quam anum neſcio qua ſolicitudine gravem: pallidiſſima erat, & macies extulerat oſſa, nec compoſiti oculi terribili luce micabant: Cæterum huc & illuc curſitabat per anguſtias ſuæ portæ, & neſcio quid ad digitos computans, nunc ſe velut ad conſilium ſevocabat, interdum turbido nutu quod cenſuerat averſata, ſecum ipſa mirabiliter pugnabat. Rerum quoque leviſſimarum pondera examinabat ad lancem, veluti ſtipularum levitatem, aut arenulam ad numerum injectam. Ac illius quidem nomen erat ingentibus litteris, minioque fulgentibus in ſuperiori faſtigio portæ ſcriptum, Hieromerimna. Cæterum tanta frequentia per eundem aditum arcem irrumpit, maximè adoleſcentum atque ſenum, ut habitatores ſufficere ampliſſimæ ſedi poſſent.

Non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Non placuit mihi tam difficilis locus, exitumque molliorem per alias portas quæſivi. Septem erant, & ſingulæ ſuis Numinibus notabiles, quæ in præſidium excubabant. In proxima porta huic, ad quam Hieromerimna ſe inutiliter macerabat, eminebat virago peſſimi vultus, quæ Ælpidis nomine vocitabatur. Per eam portam nemo intrabat niſi turbulentis luminibus turgens, & inter iracundiam doloremque trementibus. In proximo vero limine Penia conſiſtebat, ſqualida veſte, ſparſoque capillitio inculta. Et illa frequentiſſimum agmen tranſmittebat in ſepta. In vicino deinde præſidio Adrania erat, ſolutis poplitibus languens; recipiebatque turbas, quæ inertiæ licentiam amabant.

Ego, ut indiligentius obſervari illam portam, non ſine animi gaudio, adverti, ratus iter commodum fugienti, tamen ulterius progreſſus ſum, ut viderem, quibus numinibus tutela cæterorum liminum credebatur. Erat autem in una quidem Philotimia, quæ cæruleis veſtibus oſtrove ſplendentibus, pænè totos parietes onerabat: in altera vero Glykyte illa multiplici pallio intimum abſconderat pectus, riſuque minimè duraturo quemlibet venientem ſalutabat. Neque alii veniebant ad illam, quàm adoleſcentes tenerrima ætate, & veluti materni lactis conſuetudinem requirentes.

At vero in ultimis clauſtris, omnino alia ſpecies nihil tale expectantem confudit. Erat enim matrona exercitatiſſimi vultus, & in quam invidia non diceret, Arete appellabatur.

Cæterum quoscumque intromiſerat in arcem ſyncera hilaritate diffuſi ex inceſſu inter cæteros noſcitabantur.

Cum omnia perluſtraſſem, & jam maturum ad fugam tempus eſſet, ego, pulſata Adrania, per illius portam præcipitata diligentia prorui. Neque illa revocavit abeuntem, & per molliſſimum agmen, quod ad ipſam properabat, excitati ſupercilii minis, ipſoque corporis niſu, viam inveni. In hunc modum ex triſtiſſimo carcere egreſſus, quàm maximis itineribus in Scolimorrhodiam præcipitabam fugam. Erat ſemper in oculis pavitantis Acignius, & cum virgula crepuerat vento, jam me deprehenſum, & ad Eutychiam deduci miſerabili horrore credebam. Et quid, cogitabam, ſi percuſſores notis viarum anguſtiis præcurrunt? Quid non infeſtum exiſtimem in ſolitudine, cum nulla urbium clauſtra graſſatores excludant? Quicquid eſt, Acignii periculo vivo; & ſi me ab illo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

illo fugientem calamitas excipiet, difficilius amolietur invidiam, quam vulnus Paulianum Gephyrius excuſat. Tandem ad lacum perveni, nullo Oceano minorem. Illinc rates in Scolimorrhodiam ſolvunt; & jam melioris patriæ aura videbar afflari.

Thebani ad Septentrionem latiſſimas obtinent terras, & ab Eleutheria ad Sarmatas excurrunt: gens laborum plus quàm induſtriæ capax, & omnino Bœotia ſua digna, Illis Aquilius per internuncios imperat, ipſe plus quam Aſſyriorum Principum ſolitudine incluſus, otioſam majeſtatem ineptiſſima gravitate damnavit. Igitur cum in Scolimorrhodiam cogitarem, jamque in extremo Eleutheriæ oppido quærerem ratem, forte unus ex Thebanis in eadem urbe erat, pinguiſſimus homo vultuque regii coloris, & ſeminudum calvitie caput oſtentans, nomine Trifartitus. Is ab Aquilio ad Teſſaranactum in Scolimorrhodiam mittebatur: ac ut fortè in eodem diverſorio fueramus, me quoque in inſtructum navigium benigniſſimè induxit. Cæterum idem ſtupor, qui à ſubtilitate ingeniorum Thebanos excludit, ab ingentibus quoque vitiis prohibet. Nihil facilius ad amicitiam vidi, fidemque inter vina ſancitam velut extremam religionem non violant. Ego inter adulationum magiſtros diutiſſimè verſatus, ſtatim incautum occupavi blanditiis, intentumque ſuis laudibus ad amicitiam compuli. Sed cum jam in conſpectu Scolimorrhodia eſſet, lacus nigreſcentibus undis intumuit, ſubitæque nubes eripuerunt cœlum trementibus nautis. Neque tempeſtati modus fuit; & jam veluti continuis aquis, cum nubibus coiverat lacus. Haud mora, ſecuri percutimus malum, & omnia vela ſubducimus furentibus ventis. Iam clavus non ſequebatur ducentem, jam latera laxabantur ad fluctus, cum ingenti flatu in Septentrionem propulſi, jam nec ſalutem quidem invocaremus.

Thebani, quicquid in ratem comportaverant, ad certamen perdebant; veritique ne pondera deducerent navem, ad ultimum patrii vini cados inter miſerabiles ejulatus effuderunt in fluctus. Quatriduum naufragii minas tempeſtas irata protraxit. Quinta luce interruptis nubibus enituit cœlum, præliumque undarum extremis fremitibus elanguit. Interrogabat gubernatorem Trifartitus, an ſyderum memoriam ſervaret, & aſtrorum indiciis poſſet ad regionis notitiam pervenire. Ille gravibus ſuſpiriis cunctantem perſecutus, ſilentio damnabat ſuam artem, & confuſa omnia cœli terræque argumenta confitebatur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

fitebatur. Tandem evaneſcente metu, ipſe nautica acu doctu proclamat, nihil unquam illa tempeſtate benignius fuiſſe, & quoniam ventus Scolimorrhodiam non dederat, ſaltem ſe in patriam feliciſſimo errore compulſos.

Iam in conſpectu littus erat, & Thebas non inde procul eſſe conſtabat. Tum omnes excitato plauſu navem in portum deducunt, egreſſique in arenam, paſſim oſculis patriam terram & ſalutem adorant. Trifartitus reparari navigium, funemque & antennas & malum, ex proximis vicis & nemoribus quæri jubet: ipſe ad Aquilium rediit qui & tempeſtatis moras excuſaret, & ſi quid forte novi ſuccurriſſet, recentibus imperiis oneraretur: meque in urbem ſecum humaniſſimè deducit. Iam id olim ſciebam, neminem ad Aquilium admitti; nec tam inſolentis beneficii genus apud Trifartitum urgebam. Sed ille me ſponte in regiam deducit, jubetque in atrio expectare inter proceram Thebanorum multitudinem, qui mihi umbram corporibus faciebant, & poſt aliquot horarum faſtidium ab Aquilio regreſſus, interiorem meam manum excuſſiſſima dextera pulſavit, &, ne putes, inquit, nullam gratiam amicitiæ meæ eſſe, videbis domeſticos Aquilii cultus, tibique plus quã Mathematico aut Pictori ſecreta familiæ patebũt.

Cum hæc dixiſſet, benigniſſima manu ex atrio produxit, in domum, evolutumque ex porticibus vagis tandem conſtituit ad intimum Aquilii limen. Ibi tam ſyncerè omnia ſilebant, ut cereri ſacrum fieri putarem: Igitur & ipſe utrinque ſpiritum coërcebam, cum Trifartitus, modeſtiſſima manu, ſilentis oſtii ſeram, & ipſam mutam, reſolvit. Cæterum hanc mihi intrandi legem dixerat, ut ab ipſius non ſecederem tergo. Ita, inquit, optima fide omnia luſtrabis, quæ nobis, utpote ſecretiſſimarum rerum miniſtris, patent; neque à me declinans, & per diverſa vagus, in ignoti cultus officia peccabis. Parui ego monenti, & ad menſuram motuum ſuorum geſtus meos figuravi, niſi quod leviter declinaveram cervicem ne omnino inutiles oculi eſſent.

Ac ut in thalamum Aquilii veni, hominem jam ſupra mediam ætatem vidi præcipitantem in ſenectam; ſtatura mediocri, vultuque optimo, & quem indignè voluntaria ſolitudine damnavit, ſed fluxis & turbàntibus veſtigiis oris majeſtatem corrumpebat, & omnino indignatus ſum Veneri, quæ ſaltem non pepercerat nomini chariſſimorum nepotum.

Itaque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Itaque ut ad ſatietatem oculorum omnia ejus lineamenta in animum tranſtuli meum, converto ad elegantiam ſedis vultum. Et hinc quidem imagines ſtabant, non quæ memoria bellorum ſecreti delicias turbarent; ſed venuſtiſſimi vultus puellarum erant, exculti ſupra verum, & quos poſſet natura imitari; ut ego Ariſtidis vel Pauſaniæ, aut etiam Nicophanis labores putarem intueri, quos meretricios pictores antiquitas vocavit. Illinc vero ſupra menſam orbes duo, in quorum uno terrarum ſitus & maria pingebantur: in alio vero ſyderum motus, & univerſæ cœlorum leges aptiſſimis coloribus erant ſcriptæ. Illic aureus Phœbus, & vermiculata Venus erat. Luna vero cælabatur argento; & propè igneum fecerant Martem. Iovis autem hilare ſignum, & nitens Mercurius pænè arridebat ſpectantibus. Denique malignitatem Saturni livido minio, pallentique damnaverant. Flexuoſum iter Solis, imagines Leonis atque Tauri ſignorumque omnium animabant. Iacebant ſupra menſam aliquot libri, laceſſentibus digitis jam ad ſquallorem detriti. Præterea cœleſtium orbium figuris aliquot in locis excuſſerat picturam nimis diligens verſatio, maximè in Solis & Mercurii planetis, qui quacunque decurrunt per illam cœli imaginem ſolertiſſima monſtratione ſignatur.

Neque advertere hæc poteram, quæ vicinorum curioſitatem oculorum petebant, niſi Trifartitus vir benigniſſimus me ad hæc indicia digiti humanitate deduxiſſet, (nam Aquilius alvum levare voluit, & amotus extra aulæum, locum fecerat inter nos colloquendi.) Igitur cum rogarem, cujus artificis nobiles figuræ eſſent, quæ meruerant ab Aquilio tractari? primum, inquit, te ſcire oportet, nihil hac ſolitudine Aquilii laborioſius eſſe; nec ipſe induſtriam cum aſpectu hominum omiſit, ſed ad curioſas artium aliquot voluptates tranſtulit. Cæterum in his imaginibus, & fœminarum picturis, non ejus ſtudium tantum, ſed etiam opes vides. Libertatem amorum conjugio præponit, & vagæ voluptates ad ipſius arbitriũ examinantur. Nam ut venuſtiſſimas ſpecies mulierum libido in animo finxit, omnia in tabellam eruditis coloribus transfert, & imaginationis lineamenta ſecutus, votum ſuum in pictura confitetur. Appellantur deinde pellicum greges, virginesq; quibus multum eſt, id nomen ſub Aquilio exuere. Ipſe ſibi probator formarũ vultus mulierum ad ſimilitudinẽ imaginis exigit, & quam propius ad illam venuſtatem natura admovit,

vit, duarum, interdum trium noctium fortuna donatur, Etiam cujus amore vehementius exarſit, ſi in alicujus amplexibu dulcius animam egit, non ſtatuam in roſtris, ſed imaginem ſua manu exaratam, in thalamo decernit. Hi vero terrarum cœlorumque orbes, imaginem Aquilianæ poteſtatis oſtendunt, & quotidiani laboris induſtriam, quo ipſe in abdit naturæ perrumpit, & invidiam Deorum ſuperat, qui res pulcherrimas latere mortales voluerunt. Iam cryſtalla non æterna hyeme cogere, jam exprimere metallorum animas poteſt & omnia Solis miracula in temperatum foculum convocare etiam ignorantem naturam ſuas vires edocere; vitales autem ſucci, & qui ſupra Æſculapii artem invidi Iovis provocant fulmen, his artibus exprimuntur, & ne indiſerta oratione detraham pulcherrimæ arti, expectabant hæ ſcientiæ Aquilium dedignatæ à minoribus viris, veluti imparibus procis amari. In eas Aquilius dies noctibus adjungit, & ne diſtractæ curæ diligentiam turbent, cæterarum domi foriſque memoriam amittit. Cum hæc Trifartitus ad ſudorem & anhelitum dixiſſet, Aquilius lubrico paſſu proceſſerat è ſecreto, vocatumque Trifartitum, bracchas ſuperiori veſti annectere, imperabat. Ego me ad parietem junxeram, & ipſum intexto auro ſericoque fulgentem, ac dum veneratione tantæ ſedis incerti oculi in diverſa diſſipantur, inciderunt in imaginem, antiquam ſanè, ſed in qua nihil erat magis notabile, quàm hi verſus, præter quos in conclavi nihil Martium vidi.

Eſt regio Auſtriacis illic contermina campis,
Qua frangit tumidus ripas & proruit Iſter,
Cyaneas viſurus aquas, dum fata ſinebant
Fortunatus ager, nec terris invidus ullis,
Pannoniam dixere patres. Nunc nomina tantum
Reſtant, & raris inciſa novalia ſulcis.
Nam ferus ut ſummo Mavors pugnabat in Æmo,
Placatos deſpexit agros, & pectore toto
Intumuit, Thraceſque ſuos, immania corda,
Et ſecum rapidos huc traxit in arma furores,
Protinus infandis mutavit cladibus urbes,
Exhauſitque domos, Ipſis penetralia Divis
Triſtibus eripuit flammis, agriſque colonos
Abſtulit, & dominis mœrentibus abſtulit agros.
Heu quantum miſeræ cecidit tunc gloria terræ?

Qualiter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Qualiter horrentes reducis vicinia Phœbi
Cum ſolvit fluvios, & picti gramina campi
Invitant volucres connubia jungere cantu;
Si mala per lætas regnant incendia ſylvas,
Tunc luci ſtat truncus honos, trabibusque peruſtis
Mœſta ſubit facies, & nudis flebile ramis
Conqueritur mæſto cælo nemus; Ipſe viator
Ingemit, atque ipſæ plangunt ſua tecta volucres,
Sic mala Pannonios tempeſtas perculit agros.
O quoties plenis maturum meſſibus annum
In ſtragem ſervare deos, flavasque videres,
Pannonium armato perverti turbine meſſes?
Nulla fides campis. Campos odere coloni,
Atque arces vallumque petunt. Nec mœnia multum,
Heu pavidos quæſiſſe juvat. Nam clauſtra pererrat
Hoſtis, & obſeſſæ frangit munimina portæ.
At vero erectis quoties exercitus armis
Hinc atque hinc ſine lege furit, taboque calentes
Protinus immenſis conſtipat cædibus amnes,
Quæ tantum immiſſis horrens inſibilat Arctos
Nubibus, aut raucis tantum gemit unda ſub Euris?
Tela volant, Scythicis plumbum torquetur habenis,
Spiculaque & diræ currunt per inane ſagittæ.
Tunc enſes lethale micant, tunc fulmina campis
Salmoneo majora ſonant. Sternuntur ubique
Arma, viri. Nec ſpes immenſa in ſtrage ſepulchri.
Ni membris & cæde tegi; dum jugera creſcunt
Mortibus, & planos attollunt funera campos.
Et nunc Ætherei ſuperant vexilla Tonantis,
Nunc Luna pejore cadunt, cum turbida pandit
Cornua, Theſſalicis heu digna horrere venenis.
Sæve Pater belli, miſeræ ſat gentis in arvis
Sedit atrox bellum, noſtrumque exterruit orbem.
Arma domum, Gradive, refer, (quid Thracia ceſſant
Orgya) & Odryſios concede ad prælia campos.
Illic Heſperias pulchrum vidiſſe catervas,
Illic dulce mori. Felix victoria cujus
Conſtabit fatis. Tunc O fortiſſime Mavors,
Sanctus eris, nullæque gement pia funera matres.

Dum in hoc ſilentio compoſitus, carmen, quod non medio-
criter

criter placebat, in memoriam repetita lectione perduco; notavi ad vicinum parietem aliam imaginem, in qua vidi Protagonis ſimillimos vultus. Fingebatur autem aliquid ſcribere in Moreto, quaſi non ſatis antiquiſſimus Poëta abſolviſſet hoc carmen. Ac deinde cum effuſiſſimus imber ſub dio ambulantem impeteret, fugiebat ad proximas ſepes, & cuniculum, qui in illis latibulum defoderat, acerrima obſervatione quærebat: Neque procul Liphippi faciem agnovi, cum ſua uxore, & aliquot antiſtitibus populorum ſuorum fata (inſtar Parcarum) ducentis ex colo. Ac cum hæc impenſius mirarer, increpuit oſtium leniter, ut videbatur, digiti articulo tentatum. Nec mora, neſcio quis linteo puriſſimo præcinctus, ad Aquilium intravit, vitroque puriſſimo exiguum liquorem hilariſſima fronte oſtendit. Aquilius, quicquid erat, crepitu manuum collaudans examinare cœpit ad lucem, & cum homine ſuaviſſimè loqui, cum à Trifartito quærerem, quiſnam eſſet tam illuſtris familiaritatis homo? Hebræus, inquit, quo nemo gratioſior in regia vivit.

Hæc dicente Trifartito, Aquilius cum Hebræo thalamum egreſſus, contulit ſe in ſcientiarum amabilem locum; ubi complures fornaculas vidi, ac vitrea ac argentea vaſa, quæ humores in altum evocatos per obliquas fiſtulas reddebant. Artifices vero & foculorum miniſtri, pars verſicoloribus pellibus præcincti, acapnum ad pondus ingerebant, pars vim liquorum viventium, quos ignis ex vaſculis exegerat, diligenti examinatione pendebant. Omnem operis partem frequens ſedulitas implebat.

Delectatus tam fideli labore Aquilius, diffuſiſſima fronte gaudebat. Ac ne quidem ego pulcherrimæ artis ordinem, ſine aliqua voluptate, aſpiciebam: cum Aquilius vaſculum depoſuit de foculo, &, hic, inquit commendata eſt ſpes præcipua laborum meorum, & nobiliſſimæ faſtigium artis. Hæc dicentem, lubrica materia eluſit (erat enim vitrea) & ab incautis manibus labens, nefando in terram ictu ſecum Aquilium, & nobiliſſimam artem afflixit.

Qui tremor illicita cœli de lampade tactos,
Percutit attonitum; pariterque horrore ſub uno
Vox, animus, ſanguiſque perit.

Stabat Aquilius, veluti turbulento ſomno deluſus, & ipſe in tantæ

in tantæ perturbatione calamitatis ſe quærebat. Ex altera parte famulorum ejulatus deplorantium feliciſsimi vaſculi ruinam, totam cellam impleverat; commendabantque gemitus, & ipſi vix ad plorandum fortes, ut non intercidiſſe vaſculum aliquod, ſed omnes deos occiſos eſſe putares. Igitur plangentibus univerſis, & ipſe, ne viderer otioſus miſeriarum ſpectator, incipiebam exorare lachrymas ab oculis, bis terque pollice attritis, ac Trifartitum, ubi eſſet, intueri. Sed ille jam defecerat, ſedensque ad lacunam quam effluens impleverat humor, eam inundantibus lachrymis augebat. Et jam redierant Aquilio ſenſus; ſed deerant verba, quæ in tanta calamitate effundere poſſet.

Itaque cum lamentabili vultu nihil aliud, quàm fragmenta miſerrimi vaſis contueretur, Ipſe Trifartitum monui, ut ſe virum meminiſſet, id eſt, colligeret in præſens animum, meritiſsimo quidem dolore dejectum, & Aquilium, priusquam expiraret, à conſpectu illius liquoris, veluti paterni aut conjugalis cadaveris, amoliretur. Pudebat Trifartitum exſpectaſſe, ut ab externo moneretur. Itaque conſurgit ad officium domini pænè ſupremum: & cum eo juvenis quidam præpinguis rariſsimæ barbæ, qui omnium modeſtiſsimè calamitatem tulerat, quippe ante biduum, dum cœlorum meatus, & decreta perluſtrat, illud fatum præviderat ex contumacibus aſtris. Igitur illi conjunctis viribus, cum me etiam in auxilium advocaſſent, velut efferrent Aquilium, nihil repugnantem aſportant. Perſonabant omnia funebri planctu, & omnes ſecretiſſimæ artis myſtæ, cum acerbiſsimo clamore, ſequebantur. Neſcias, an Aquilium, an vaſculum gemebant. Ille malè conſoporatus cum ad doloris ſenſum turbulenta vigilia rediſſet, velut recenti vulnere ictus, exclamat; ergo ſuperſtes deorum iracundia vivo? & hæc quidem dicentem, ipſæ indicis venæ cum oratione defecerant. Igitur fomentis aggredimur languentem, vultusque & præcipuè narium ſpiramenta, acerrimo liquore perfundimus. Ac cum iterum in ſoporem laberetur, digreſſus ex moleſtiſsimo munere in diverſorium meum pervolo.

Nec ibi diu hæſeram, cum Trifartitus ſervum, & ipſum tuberoſiſsimi ventris, ad me miſit, qui ad cœnam, ad quam aliquot ante horis promiſeram, duceret. Videbatur mihi exorta lux in periculoſa nocte, & Aquilium, quem jam optima fide comploraveram, omnino exiſtimavi ad vitā rediiſſe; quoniam

niam domeſtici menſarum, & hilaritatis meminiſſent, Itaqu
quotquot occurrebant in urbe (nam univerſi jam atras veſte
ſumpſerant) detergere lacrymas jubebam , & in natalitiis ve
ſtibus diis ſacrificium apparare. Neque me conjectura dece
pit: Etenim Trifartitus in ſimplici quidem veſte , ſed manan
tibus effuſiſſimo ſudore genis, in aditu domus ſtabat , qui u
venientem me aſpexit, attrivit amplexibus pectus, & ut Aqui
lius mirabili fortitudine revixiſſet, recitavit , pænè ipſe gau
dio extinctus, deinpe rapuit in tecta, & in triclinium deduxit
quod ignei vapores ex fictilium impleverant æſtu. Nulla i
conclavi flamma erat, nam & caminum in obſcuriſſima part
celatum etiam compluribus velis, veluti ædium carinam dam
naverant.

Longa fuerit ſeries pompæ , quam ſi percenſerem, tam eg
fatigare audientes poſſem, quam ipſa me laſſavit. Inter hæc
importuna convivarum benignitas me præcipuè afflixit
quorum ut in triclinium quisque intrabat , me , utpote pere
grinum hominem , & cujus honori ſolemnitas epularum pa-
rabatur , acidiſſima oratione verberabat. Ego vero credeban
aliquid ex antiquis monumentis referri ; quoniam ea loquen-
tium facies erat , vocisque ſtabilitas , ut putares pueros ludi
magiſtro imperatam penſionem memoriæ afferre. Tanden
ſupervenit Trifartitus ad anhelitum laſſus, excuſavitque epula-
rum tarditatem ; & interim guſtatione vini initiari conviviun
juſſit. Cæterum jamdiu convivarum gravitas moleſtiſſima mi-
hi erat , quoniam poſt primæ ſalutationis faſtidium nulla ju-
cunditate deliniebant morum , & inepta omnium majeſtas
tam funeri conveniebat , quam menſæ.

Tandem ingenti paropſide invecta eſt in triclinium offa,
redolentibus herbis , & maxime pipere medicata. Erumpe-
bat ex paropſide fumus , tenuis quidem , quoniam pinguiſſi-
mus liquor tardè vaporem dimittebat ; ſed qui ſingulorum
vim odoram excitaret ; veluti canes fragrantibus ferarum ve-
ſtigiis monentur. Igitur conſidere juſſi ſumus , nullis dapibus
evocati , præter hanc offam , quæ ſanè pænè totam menſam
tegebat. Paulo minus integra hora deſignatio locorum con-
ſumpſit. Et illi mox compoſiti tanto ſilentio ſcrupuloſam ho-
neſtatem expendebant, ut eos non minus offam venerari, quam
Aquilium , putarem.

Ego Gallici moris memor , ſtatim in cibum irrui , pulmen-
tique eminentem ſupra diſci ripas acervum injecto cochleare
deſtruxi.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

deſtruxi. Secuta eſt me principem turba,& omnes parum variantibus oculis (id enim ad majeſtatem pertinebat) etiam manu in menſam eo tenore deducta,veluti muſicos concentus gubernaret, pinguiſſimam offæ molem expugnant. Cæterum qui in extrema conſederant menſa, illi veluti ſpectatores convivii vacabant, & tantam noſtram felicitatem contuebantur. Quod ego præcipuè admiratus, eum qui proximus mihi erat interrogavi, quod illi facinus admiſiſſent, qui nec ipſi ederent, & in convivarum conſpectum perducerentur? Ille neque reos eſſe, & noſtris epulis ſucceſſuros, reſpondit. Inter hæc verba converto ad paropſidem vultus, quam vicinorum meorum humanitas jam tranſmiſerat ad illos, quos inutiliter aſſidere queſtus eram, & tunc ipſi aliquando vice noſtra vacavimus.

Ac cum aliquantulum ceſſaſſemus, iterum unica lance reparatum eſt convivium. Perna & glandulæ inerant, & exſiccatæ bubulæ rubor, & cæruleis aliquantum lineis variatus. Refecti tam mirifica ſuavitate cibi, iterum lancem in vicinos tranſmittimus; ac deinceps ita ferculis ad oſtentationem paratis (quippe pluſquam quinquaginta ſunt illata) uſi ſumus, ut guſtatione facta in imos menſæ fines ſuccedentibus manibus veheremus. Cæterum neque lances ſimul duas in convivio vidi, & antequam explicaretur tam prolixus ordo ciborum, jam mediæ noctis proceſſerat tempus, meque utpote fatigatum moleſta voluptate trahebat in ſomnum. Illud autem diligenter adverti, quicquid torruerant igne, exhauſtis humoribus pæne cineritium afferri. Cæterum piſces nunquam memini tanta ſuavitate conditos vidiſſe; ut hæc culina in eo genere erudire orbem poſſit.

Laxabatur interim convivarum taciturna majeſtas, & ſolvi in hilaritatem videbatur, ut cum indignatio ventorum primas undas ſuſpendit in mari, ſolvitque tranquillitatem magis, quàm excitat fluctus. Iam increbreſcebant pocula, & paulatim perierat convivalium ſcrupuloſitas legum; momentoque me totum longa poculorum ſepes obſederat: Interrogavi Trifartitum, quid me tot machinæ monerent? Ille autem blandiſſimo annuit vultu, rogavitque, num ſingulorum amicitiam ducerem tanti, ut illam modico hauſtu quo provocaverant, ſancirem. Omnes idem petere ebrio plauſu ſignificabant; cum etiam Trifartitus monuit, nec id officium repudiari integra convivarum gratia poſſe.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Ego pæne lachrymas in tanta calamitate profudi, rogavíque, ne me ſuis amicitiis occiderent; & miſericors Trifartitus, quippe eſſe veros gemitus deprehenderat, advocationem meam ſuſcepit. Ægre tandem impetravimus, ut nihil niſi pocula libarem. Ad hanc pacem cum ſuſtuliſſem plauſum, ac lætiſſimis verbis humanitatem commendaſſem, cœpi fœderis conditiones implere, & notabilem convivii exitum diligenter contemplari. Iam enim eruperat tempeſtas, & omnia temulentorum vocibus perſonabant. Omnes affectus cerneres, in quos ſolutas mentes inſania Lyæi transformat.

Appetebat jam Aurora, ut facilè ex gravioribus oculis conjiciebam; cum ſolutum convivium credidi eſſe, remotis ſcilicet menſis, & aſſurgentibus aliquot, quibus modeſtior ebrietas reliquerat pedes. Reliqui tanquam ſordidiſſimo funere in vicinos lectulos efferebantur. Tunc ego in memoriam revocatus Vlyſſis, qui voluptatis blandimenta, velut hominis interitum, apud Alcinoum proſcribit; illud Thebanorum conviviis adfuiſſe haud immerito cogitavi. Nam ad Cimmerios in vicinia fuerat, & illinc ad ſepulti orbis caliginem invenerat iter. Nihilominus & ipſe fictis vocibus Trifartito gratias ago pro ſuaviſſima nocte, & moleſtiſſimi carceris fores non ſatis ſanis oculis quæro, vino vigiliaque turbatus. Verum ad oſtium ſatellites aliquot ſtabant, qui me exeuntem turpiſſima benignitate revocarunt; nondum miſſionem factam Nyſæo ſacro cauſati. Tum maximè recruduit bibentium certamen, neque me vix prioribus malis luctantem ille fluctus omiſit. Aſtiterunt ineptiſſimi amici, & ructantibus verbis rogaverunt, ne omnia jam ad finem ſpectantia præmatura diſceſſione turbarem. Præcipuè Trifartitus conſiderare me juſſit, quota pars convivantium jaceret, quota autem in pedibus eſſet, qui certè, inquit, de convivio querentur, ſi eos ſobria veſtigia reduxerint domum.

Parui extemplo hoſpiti, etiam periculo meo. Erant enim undiquaque propinantium ſcyphi, quos mihi convivarum barbaries parabat, innumerabiles quidem, ſed ne omnia ſolatio vacarent, illi pæne ſicci, & tantum exigua veluti libatione onerati. Sed ut ingentia flumina ignobiles rivuli componunt, & ſimplex aſſiduitas terit ferrum; ita ego his lataginibus plenus eram, & periclitabar corrumpere mentem; cum apertæ publico conſenſu fores dimiſere volentes. Fruſtra gratulabar mihi de libertate nova. Etenim aliquantulum progreſſi in aliam

cuſtodiam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

cuſtodiam incidimus, & illam non minus inhumanam; ubi tribus poculis invitatus, cum conſulerem corpus, poſſetne ad extremam neceſſitatem durare, ex convivis duo ſeminanimes procumbunt in terram. Inundaverant ſolum reducis vini fontes, & odore turpiſſimo corruperant locum: cum alii jacentes attollere, nec ipſi bene ſani: alii ſolutiſſimo riſu elatos proſequi cœperunt.

Ego commoditate temporis uſus, inter bacchantium tumultus elabor, domumque nec jam ſatis ſynceris pedibus quæro. Poſtera luce, acerbiſſimo dolore afflictus ſum, & mihi inteſtinis pulſibus caput collabebatur in partes. Itaque abſtinui à conſortio Thebanorum, & dum appararetur navis, quæ Trifartitum in Scolimorrhodiam veheret, cauſatus intemperiem ſtomachi, ingrata conviviorum beneficia vitavi.

Tandem ex Bœotia commodiſſimis ſolvimus auris, votoque celerius deſtinatam attingimus terram. Sed mihi non placebat ad Teſſaranactum cum Trifartito ire, & indignabar Legati opibus niti. Quippe Teſſaranactum audiebam ſupra antiquitatis vanitatem, Heroas Xenophontios fingentis, admiratorem virtutis & miraculum eſſe. Me autem chariſſimum Muſis communiſſima omnibus vanitate credebam. Et nondum in illis gentibus Themiſtii aboleverat nomen. Itaque Trifartitum reliqui, neſcio qua excuſatione uſus, & cum peregrino ex Icoleonte, qui ad Teſſaranactum etiam tendebat, ocioſis itineribus ſum profectus.

Forte feriata dies erat, & nos itineris laborem levabamus innoxiis jocis, cumque Sol fervidius æſtuaret, conſedimus inter arbores, quæ ruſtici prædii tecta amœniſſima nocte cingebant. Ibi quoque riſui indulſimus, conquiſitaque lætitia moleſtiſſimas fefellimus curas.

Iam proceſſerat ad cantum hilaritas noſtra, cum ex vicina domo videmus aliquot ſervos, in puriſſimis togis, ad nos mirabili lenitate tendentes, prona omnibus ora, oculique puellari verecundia dejecti. Illi nos ſuccedere tectis orant, ſeque ab ædium domino ad hoc miſſos benigniſſima oratione confirmant. Vtimur tam commodi humanitate viri, & præcedentibus ſervis hoſpitales ſubimus lares: momentoque in interiorem thalamum deducti ad patremfamilias ſumus; ubi ipſe in hemicyclo ad Tulliani Scævolæ majeſtatem ſedebat, ſanctiſſima ſeveritate vultus, demiſſiſque luminibus in promiſſam intuentibus barbam. In puriſſima veſte erat,

nihilque circa eum notavimus, unde ſqualor ambitioſè non eſſet exemptus. Planè hominem frugi putares, & qualem non violaſſet olim licentia Gallorum, ſi in curuli capta urbe conſediſſet.

Ac ut illius intravimus ſedem, ipſe breviſſima ſalutatione venientes excepit; cæterum tam largos profundere fletus cœpit, ut omnino timeremus, ne alicujus acerbitatis memoriam noſter adventus renovaſſet. Horrentibus nobis, planèque mirantibus, quod novum humanitatis genus eſſet tanto luctu hoſpitii gratiam violare, ego propius ad hemicyclum acceſſi; vultuque quantum ſimulare potui confuſo, repentini doloris cauſam rogavi. Ille manu verberatam quatiens ſedem, nutuque multiplici cervicem inflectens, nihil quidem ſui cauſa commoveri reſpondit, ſed periculo noſtro: neq; enim quemquam inultis criminibus laceſſiſſe patientiam cœli. Exhorruimus omnino tam confuſæ accuſationis invidia inundati, mutuaque admiratione ſuſpenſi, modo nos, modo ſenem in gemitu perſeverantem, ſæpiſſimè innocentiam noſtram intuebamur.

Nec dubitavi quærere, quam in nobis flagitii ſuſpicionem inveniſſet? Ille vero humentibus oculis mœſtus, cæterum aliquantulum mutato in iracundiam vultu, & hoc etiam rogatis inquit, quaſi in Scythica feritate, & divini juris barbaria educti; niſi forte etiam ignoratis, quam ſit inexpiabile crimen die feriata ſuſcipere iter. Viam præterea (quod abominor loqui) non ſeria Numinis memoria, ſed omni libertate ludorum, ſolutaque remiſſione celebraſtis, etiam polluiſtis innocẽtiam ædium mearum jocoſitate intempeſtiva, cum de via fatigati in proximo conſideretis, & tecta mea infelicem umbram veſtris ſacrilegiis præbuerunt. Poſt hanc orationem cum omnino ſtupore contacti, tanquam Numinum cœleſtium vatem adoraſſemus, veniamque inconſulto adoleſcentiæ errori deprecaremur, ipſe habitis honoribus mitigatus, nihil de cœlitum lenitate deſperandũ oſtendit, ſi lachrymæ noſtræ emendationem bona fide ſponderent, jam Superos quantum deliquiſſemus ignorare.

Refecti tam mirificæ ſpei benignitate ſumus, ac tum ſocio meo libuit inquirere ſanctiſſimi ſenis nomen. Ille ſpiritum aliquantum ad cogitationem collegit; & quidem mallem, inquit, vos ab aliis accepiſſe: cæterum ne ſciſcitantes moleſta taciturnitate ſuſpendam, ego ſum Catharinus ille, cui ſacrorum factiones

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

factiones tam candidum nomen fecerunt: & ut de me fateri audeam, moribus inter primos vivo, religione inter nullos. Tam ſuperba probitate commotus ſum, ut plura de ſacrorum cultu & vivendi modo interrogarem: incertus an vanitas ambitionis, an ſyncera pietas, peperiſſet Catharini faſtidioſum nomen. Ac cum ſenex repetita clarius tuſſi velut familiæ ſignum dediſſet, omnes ad illius orationem mirabili diligentia convolarunt. Nobis etiam ſtratæ ſedes allatæ, ubi compoſiti cœleſtium oraculorum authoritatem exciperemus ut jam ego nunquam caſſus miſeriarum vates, ariolarer ex tam religioſo apparatu, nos moleſta ſenis oratione hoſpitii gratiam empturos.

Sedato ille venientium tumultu, cum omnium ora oculosque in eum expectatio defixiſſet, in hunc prope modum cœpit. Primis temporibus, cum nondum ex humano genere cognata aſtrorum ſemina aboleviſſent, & inter ſuperos mortaleſque, non virtus, ſed habitatio, diſcrimen conſtituiſſet, patebat in aſtra merentibus via; & cœlo mortalitas pæne liberè commeabat. Teſtis Herculis Liberique fama nepotibus ſacra, & tot humanorum corporum formæ, quæ viventium ſyderum numerum auxerunt. Sed poſteaquam virtutis præmia libido occupavit, & nihil honeſtum inter homines credi cœpit, quod non voluptatem promitteret; dii corruptam humanitatem averſati, præcluſerunt limitem cœlorum, & flagitiorum gravitate ſuum æthera onerare timuerunt.

Igitur amiſſa æternitatis via ſuperiorum ſæculorum infelicitas laboravit, & omnes excogitata ſacrorum novitate plus etiam deorum iracundiam ſollicitarunt. Tandem paulo ſupra ætatem meam aliqui ſacrorum ineptias aſpernati ſunt, detraxeruntque ineptiſſimis ſuperſtitionibus larvam, aut ut melius dicam, detrahere ſunt aggreſſi. Stupuerunt enim in conatu, velut tanti operis immanitatem demirantes; contentique ex religionum agro ſuccidere virgulta, noxioſiſſimas radices tangere timuerunt. Ego tandem ſum, hoſpites, majoribus fatis natus, qui, ut primum ætas magiſtrorum licentiæ me ſubduxit, & purior quædam doctrina cœli munere inundavit, non tenui gemitus in tanta calamitate mortalitatis, cum omnes, qui duodecim ſeculis vixerunt, viderem veluti caliginoſa nocte per præcipitia & immenſas voragines prolapſos. Ac quod me maximè movit, nec unus eo ſpatio in hunc orbem eſt ingreſſus, quem non fœdè in ſupplicia perpetua morte victura

commune flagitium perturbarit, nemo, inquam, illa religione, quæ tum viguit, ſibi aliud æternitatis domicilium paravit, quam impiorum carnificinam, ubi mori jucundiſſimum putant. Viderit quidem Deus, ſed integra juſtitiæ fama, nec cuiquam eorum debuit parcere, nec potuit. Nec iraſcetur huic liberrimo dicto: nam & ſæpe graviora auſus ſum: & tamen vivere in hanc ætatem voluit, quam videtis. Cæterum non minus acriter exoſus iſtos ſeculi emendatores, qui ſuperſtitionibus pepercerunt, qui Poimenarchos, ut vocant, qui pervigiliorum tempora, qui linea ſacerdotum ornamenta, cæteraque deliramenta antiquitatis, nimis faciles admiſerunt, quam eos, qui omnino priſcis conſopiti erroribus adhuc jacent, longè in aliam emendationis viam inſtiti, & admota ſeverius manu, tenuiſſimas ſuperſtitionum fibras, etiam omnem imaginem ſuſtuli. Cœpi damnare quicquid avorum ſeculum probaſſet, & ſi mihi creditis, pæne dubitavi, an eſſe crederem Numen, quoniam in eo inepta antiquitas conſenſit. Ego ſanè grande diligentiæ pretium tuli; & in familiam meam reviviſcere innocentiam vidi, omnino qualem in ordiente mundo Numen primis mortalibus infudit. Nuda vota, ſynceraque religio, nulla ceremoniarum vanitate; veluti peſtiferis odoribus, corrupta. Die ſacro nec apud nos via longiori commeare fas eſt, nec publicis ſcenis, aut privatæ ludorum comitati indulgere. Æqualitatis ſanctiſſimus amor; & ſi mihi creditis, plus meorū voluntate, quam autoritate mea impero. Pudore & virtutibus contineri modeſtiam bonorum oportet; mali nec ſeveritate pœnarum poſſunt. Conſiderate figmenta Poëtarum, qui felicitatem in aureo ſeculo deſcribunt: id eſt, cum nulla vis paria ingenia ſubigeret, nec tribunalia eſſent, ex quibus ſeveritas metum palloremque divideret convocatis. Sed vereor, ne antequam hoc ſuperbiſſimo perſuaſerim orbi, dum melioribus cœptis fata cunctantur, morbus ac ſenecta in ventos vires meas & animam effundant.

Dixerat, & lachrymis vultus maduere ſecutis.

Videbar mihi Pythagoram audire, tota charta apud neſcio quem Poëtam ſuis legibus indulgentem; & niſi commodè hæ lachrymæ ſenis interveniſſent, periclitabamur in illis ſermonibus pernoctare. Sed jam deterſis luminibus videbatur novam fabulam producturus in ſcenam, cum lepidiſſima uxor exerran-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

errantem labia aliquot baſiolis compreſſit; laudabili mulier forma, emendatiſſimo ore, nec eminentibus oculis nec effoſſis, iisque ſubtriſti petulantia vibrantibus, annorum circiter viginti. Hæc ut effluentes Catharini lachrymas combibit, miſcuitque rugis maritalibus amabilem vultum; blandiſſimis precibus exoravit, ut faucibus & pectoribus parcere vellet, jam omnia ad cœnam comparata manere convivas, iret, & hoſpites meliores exhortationibus factos ſuavitate convivii mulceret. Amavi mulierem poſt hæc verba, credidique omnibus Catharini præceptis potiorem eſſe.

Igitur ut ad cœnam diſcubuimus, & multiplicibus ferculis excepti, pietatis antecœnanæ cœpimus oblivisci; etiam ultro invitante Catharino ad hilaritatem poculorum proceſſimus. Ego continuo in eum lumen obverti, omnino mitigatum, & ſuæ ſeveritatis triſtitiam ſubmoventem, quippe in formoſæ conjugis vultum tam conſtanter oculos defixerat, ut putares inibi latere magnetem, qui ferrei ſenis conſpectum in eam partem cogeret. Non tenui ego riſum, nutuq; meum comitem in eandem contemplationem converti.

Cæterum nihil mirabilius mihi fuit, quàm quod extremo convivio neſcio quæ inſtrumenta illata ſunt; levia quidem illa, politaque, ſed Samia tantum. Eorum hic modus fuit, calix erat exiguæ capacitatis, ad quem pertinebat directa veluti tibiola, eaque cavata. Catharinus autem aliquid evolvit ex multiplici charta, & in minutiſſimas diſſectum partes in illum calicem digerit, admotaque excitat flamma. Tum vero exundavit tenuis fumus, & ſe in aërem diſperſit; cum Catharinus extremam tibiolam ori inſertans, perductum ſpiritu fumum per concavos inſtrumenti meatus diutius faucibus preſſit: donec ſubhorridus vapor occuparet domicilium mentis, & mirabili monſtro per omnium fere ſenſuum receptacula laxaretur, oculi concepta lachrymarum nube tamen ardebant: nares caliginoſi aëris reddebant volumina, & os omnino fornaculi imaginem figurabat, cum humiditatem lignorum nondum victrix flamma exprimit. Sequutum eſt ingens ac ſordidum flumen, cum omnibus oſtiis exciti ab hac peſte humores aut concepti exundarent. Ac ne quid deformi ſpectaculo deeſſet, tam peſtilens odor triclinium invaſerat, ut jam mallem vel Catharinum orationem in illam horam produxiſſe. Invitati deinde ad eandem medicamenti ſuavitatem ſumus, plantam enim mirificæ in humorum noxam animoſitatis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

eſſe, & in omnes morbos procul dubio valituram. Sed neque me, neque ſocium meum, tunc fatigabat vita ad deſiderium mortis. Imo credidimus hominem illum, ultra ad dotes quas memoraverat nobis, etiam Pſyllum eſſe: alioqui nunquam venenum tam atrox percoxiſſet.

Planta nocens, o lethifero planta horrida fumo,
Quam bona diverſis natura removerat oris;
Quis te, planta nocens, triſti vectare carina
Inſtituit demens, noſtrisque oſtendere terris?
Scilicet infelix raperet cum ſecula Mavors,
Deformisque fames, morbique, cadensque ſenectus,
(Proh dolor) & ſævæ legerent aconita novercæ,
Heu etiam in noſtras deerant hæc fata ruinas!
Quis ſordes facinusque tuum dirosque vapores
Explicet, & fœdo ſurgentia nubila fumo?
Talis avernali corrumpit ſpiritus auras
Miſſus in aſtra lacu, morituraque germina ſolvit,
Vicinumque pecus, volucrumque intercipit alas,
Talis & inferni ſubter mala limina Mundi
Vrget odor manes, cum lampada triſtis Erynnis
Solvit, & extincta fumant poſt prælia tædæ.
Planta nocens, ô lethifero planta horrida fumo
Te ſi ſemifero Cacus jactaſſet ab ore,
Alcidem viciſſet odor. Te ſæcula priſca
Si noſſent, poterant vacuis præferre cicutis,
Et de Cerberea natam te dicere ſpuma.
Tum ſi quis patriam violaſſet cæde ſenectam,
Huic mites nimium flammas, huic lenta putaſſent
Flumina, Fumiferi potaſſet nubila Peti.

Igitur poſt olidæ faſtidium cœnæ ſermonesque Catharini novos, non minus vanitate hominis, quam convivio ſaturati ad quietem ſeceſſimus. Sed poſteaquam altiori mente omnia pariter revolvi, & quæ jam in Catharini domo, & quæ olim apud Acignianos cognoveram, quæ præterea à diverſarum religionum acceperam myſtis, acerbiſſimo dolore perfuſus ſum, quod viderem contentiones mortalium non aliter divinis ceremoniis, quam humana lite, abuti; omnia agi ſupervacuo impetu, & crudelibus maledictis, quæ tamen invicem reprehendunt. Eruditos ambitu trahi, & factionibus potentes; imbe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

imbecillos vero authoritatem doctrinæ aut virium ſequi. Quotuſquisque, cogitabam, aut Acignianus eſt, aut in Catharini familia vivit, quem non impreſſa inſtitutio parentum, aut ſuæ gentis converſatio, aut impetus nullo rationis argumento firmatus, in partes ſeduxerit? quam pauci maturæ mentis conſilio ducuntur; & tamen illis odiis pugnamus, ut facilè videas omnes ſibi ſapientiam imputare? O ſuperba mortalitas! O immiſericors ſuperſtitionis ingenium! quaſi qui verè ſentiunt, non plus felicitati debeant, quam conſilio; aut quos fefellit occupata tot ſentibus via, magis iracundia quam ſuſpiriis digna committant. In hæc verba conſoporatus publicas curas cum ſenſibus amiſi. Poſtera luce ad Catharinum acceſſi, hoſpitalemque Iovem precatus, ut exhibitæ benignitatis gratiam referret, deſtinatum iter ad Teſſaranactum cum ſocio aggreſſus ſum.

Scholimorrhodia terrarum pulcherrima, nunc exiguis collibus tumens, nunc in planicies pabuli feraciſſimas extenſa, ubique lætiſſima viriditate exſultat. Arborum per publicas vias ordines adulti, ſepesque quæ eminent ad ſecuritatem paſcuorum, ubique imaginem ſylvarum commeantibus oſtendunt. Armentorum atque gregum tanta frequentia, ut ibi Geryonis ac Atlantidarum fabulas ponere poſſis. Flumen erat, cujus alveum perpetua ſemita ſtringebamus, reciprocantibus undis ſtatos curſus mirabili cõmoditate reflectens, & paſſim quidem ingentibus navigii ſtratum erat, ſcaphis autem remisque tam multipliciter everrebatur, ut nunquam magis Xerxes Helleſpontum oppreſſerit.

Ego felicitatem regionis admirabar, & adorabam ſimillimos Luſiniæ campos. Sed populus, ut plerumque fit, nimia fortuna ſaginatus, ſtimulos ingenioſæ paupertatis in ſuperbum otium mutaverat. Præcipuè externi faſtidio eramus, & niſi ex Catharino cognoviſſem, tam ruſticum crimen tantum in vilioribus hærere, jam incipiebam averſari Scolimorrhodiæ faſtus. Certè quotieſcunque ad magnates divertimus, etiam meæ Luſiniæ humanitatem damnavi.

Lautiſſima ſupellex, & ipſum pavimentem quotidianis levigatum laboribus hortulique per plantarum ingenia diſpoſiti, feſſos erroribus oculos ſuaviſſimè levabant. Ipſa colloquia magnatum, & puellarum humanitas, neſcio quid mihi ipſo cœlo felicius videbatur: tum convivia omni opulentia repleta, menſæque ferculorum mole depreſſæ: thororum deinde ap-

paratus, & exacta in omnibus mundicies, animum meum etiam ultra Themiſtii vaticinia permulſerunt.

Sed poſteaquam ad Teſſaranacti pervenimus ſedes, primum quidem religioſam majeſtatem frequentiſsimæ domus, tot tricliniorum cultus, tot atria famulorum ſplendore vibrantia, etiam paulo digniora credidi, quam ut ibi Iupiter habitaret. Cum autem Teſſaranactum contemplatus ſum, utique apparatum quantumvis venerabilem, tanto faſtigio minorem eſſe arbitratus ſum.

Cæterum cum aditum ad ipſum ſtudioſiſsimè molirer, ad Amphiaraum amicorum principem veni. Nulli eſt Teſſaranacto intima charitate conjunctior; nec aut cuiquam Deorum juſtius potuit naſci, aut Iupiter ſimilem in cœlis Mercurium habet. Ego ſtatim in illius notitiam ſua facilitate perveni, & per hunc deductus ad Teſſaranactum cœpi melioribus diis uti. Nec multo poſt Teſſaranactus, cum me non mediocriter auxiſſet, etiam in ſacrarium ſuum induxit, ubi inter lectiſsimos famulorum ambroſia veſcitur: quod beneficium, divinæ mentis impetu raptus, iſtis ſubito verſibus proſecutus ſum.

Quantus erat, magni peteret cum tecta parentis,
Quamque potens Phaeton, tantum ſi viſere currum,
Nec curru voluiſſet agi: penetralia tantus
Nunc ſubeo, cœlumque tuum pulchroſque receſſus,
O proles genitorque deum, qui ſceptra, tiaramque
Oſtrumque & tanti decoras inſignia regni.
Nec tu ſole minor; quo ſe genitore ſuperbus
Iactavit Phaeton. Tu nobis Phœbus Apollo
Tu radiis Titan, tu meſsibus alter Oſiris,
Et mitra, & Paan, & cunctis gentibus olim
Sol quodcunque fuit, Medius Sol temperat aſtra:
Tu medius Reges, tu magni fœdera Mundi
Certo jure ligas, tu qua diſceſſeris ora
Pallida ſurget hyems: tecum ver protinus ibit,
In campos quoſcunque voles. Lucebis Ibero;
Nam erit Occiduo confinis Iberia Ponto,
Eoa plus luce nitens. Si Gallia Solem
Senſerit, O Galla quam frangent horrea meſſes.
Sed grates, Sol magne, tibi. Penetralia tandem
Mortali patuere viro. Iam cernere coram
Ambroſiam, nectarque licet, menſaſque deorum;

Iam mihi non dubio venient oracula viſu,
Luxque oculis æterna meis, æternaque menti:
O lux alma mihi, quam nullis obruet unquam
Nox invecta rotis, nebulaque ingrata maligna.
Nec Superos majora precor, nec vota Tonanti
Vlla fero, tantum, ne, dum bona cuncta ſeverè
Temperat, æthereâ me vivere malit in aula.

FINIS
SECUNDÆ PARTIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

EUPHORMIONIS SATYRICI APOLOGIA PRO SE.

PARS III.

AMSTERODAMI,

Apud IOANNEM IANSSONIUM.

ANNO M. DC. XXVIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

SERENISSIMO ET POTENTIſſIMO PRINCIPI, Carolo Emanueli, Magno Duci Allobrogum, Gallorum Inſubrium Principi, &c.

EUPHORMIO

S. D.

VEtuſtas Aſylorum (Princeps Potentiſſime) magis tutam improbitatem præſtabat, quam juſtis ſolatiis explicabat humanitatem. In iis ipſi dii ſcelerum cuſtodiam agebant, ad audaciam novorum facinorum, & infamiam cœli. Nec miramur adulteros & fures deos, tutelas flagitiorum eſſe factos; ſed innocentibus viris pudenda incolumitas videtur, ad alias profugere aras, quam quibus nec inſidere improbitas, nec innocentia poteſt arceri. Talem lucum, tam candido numini ſacrum quæſivi in maledicentia quorundam, qui meum Satyricon laceſſiverunt. Nec longè petendus videbatur ſub meo rege viventi: ſed ut illi quoque probarer, quæſivi ſuffragio tuæ Celſitudinis niti. Tibi igitur (Dux Sereniſſime) deſtinavi hanc innocentiæ meæ Apologiam ſupplicem, donec periculum inimicorum erit, & poſteaquam vicerimus donarium. Indigna res, quam tuæ Celſitudini nuncupem. Sed ſi quæſiiſſem faſtigio tuo dignum munus, non habebam: ſi maximè conveniens, iſtud erat, ut ſub auſpiciis tuis, Princeps armis & litteris inclyte, hanc litterarum capeſſerem pugnam. Quis crederet, inter tot armorum ſtrepitum, tot negotiorum molem, quæ omnem Celſitudinis tuæ ætatem exercuerunt, Muſas quoque in ſecretum tuum auſas intrare? Atqui capaciſſimus animus tuus, & per omnem eruditionem lævigatus, nuper mihi in ſacrario tuo, velut de maturis & ad vera negotia otioſis litteris, pulcherrimè eluxit. Neque de noſtri Numinis penetralibus egreſſus, alibi ſyncerius, quam in tuo templo, ſummam, & qua-

& qualem reliqueram, virtutem adoravi. Nunc vero, Maxime Princeps, te veneror, ne iſtud votorum meorum exile monimentum de tuis tholis refigas; maximè illa manu appenſum, quæ, ſi tui Iani fores ad novas laureas recludes, jam ſe alia Pallade tuæ Celſitudini approbabit. Vale, Londini. Cal. Septemb. M. D. C. X.

EVPHOR-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

EUPHORMIONIS SATYRICI APOLOGIA

PRO SE.

INNOCENTEM ludum, & calamitatis ex compoſito ſævientis imaginem, per veras querelas, proh fatum, & indignationem jam non fabulis quæſitam abſolvam. Intumeſcet aliquando pulſatus animus, qui etiam ad umbram quas effinxerat injuriarum digna veris doloribus verba invenit. Sed hoc malis acceſſit, quod Andabatarum diſcrimine exerro in arena. Velato enim capite qui me laceſſant, & quos devoveam ignoro. Inter tot maledicos, tot invidos meæ famæ, nemo ſe obtulit, quem poſſem celebri ignominia, velut longa, & apud poſteros duratura morte dignari. E latebris, quem non poſſunt imitari, ignobili invidia conantur opprimere. Nam magnorum hominum ſecurus ſum, qui Satyrici mei ſimplicitatem, nec ad livorem morſus, pro ſcripti genere & temporibus æſtimant. Nec aliud in callidis aut imperitis adverſariis horreſco, quam peſſimam artem ſubornandi in odium meum non intactos mihi tantum, ſed etiam laudatos, contra modum ſuſceptæ ſeveritatis. Sed non feram diutius fœdarum avium voces, in candida ſcriptorum meorum omina euntes. Iudices autem feram ſummos viros, quos ut ſæviter traductos in libertatem mei ſtyli ipſo Satyri nomine excitaverunt.

Cum exercitam primæ ætatis ambitionem de ſchola attu-

liſſem, cupiditas nominis & adoleſcentia, commune argumentum ad famam, acrem ſtylum obtulerunt. Accuſare totum Orbem inſtitui inſonti violentia, & plus in ſpem propriæ laudis, quam ignominæ aliorum. Diſſimulatus igitur verecundè mihi ipſi ſub Euphormionis nomine præluſi: ut, ſi novi hominis & vigeſimo primo anno ſcribentis exploderetur mali ſucceſſus labor; ſaltem occulti vulneris dedecora alieno titulo exciperem. Evulgatus liber tanta modeſtiæ lege, ut ſibi in neminem privatim quidquam acerbi permiſerit, ſtatim ad famam quodam æſtu exultantis fortunæ ſubvectus eſt. In eo ſub fictis nominibus, quæ ad ſuſtinendas vitiorum perſonas induxeram, conabar per ſuavitatem fabulæ multa & diſparia flagitia damnare. Nam quid inſulſius fuiſſet, quàm ſuſcepta accuſatione omnium, paucos, neque ex improbioribus perſtringere? aut quæ illa periculorum aviditas, ſi magnos viros gratuitis inimicitiis inconciliaſſem, præſertim in luce & diſcriminibus victurus? Quoſdam tamen de notis & ſpirantibus miſcere inter hæc falſa, & inania ſimulachra inſtitui. Sed & facili imitatione nominum prodere, ne per omnia fictam ſcenam multorum ſtudia deſtituerent, qui in certam & viventium criminationem intenti ſunt. In iis plus voluptatis aut riſus, quàm ſolidæ & legitimæ accuſationis quæſivi. Ita communi & malo vulgi gaudio, ſed non per flagitium, obſequutus ſum.

Ecce autem, ne impunè fortuna faveret, primo eorum, qui Euphormionem amabant, intempeſtiva diligentia; mox ſedulitate invidiæ, in omnes ſimpliciſſimi ſcripti partes ſolicitæ ſeveritatis lege quæſitum eſt. O ridiculum tam ineptæ ſapientiæ acumen! Omnia ad hiſtoricam legem cogere, pro libidine ſententiis abuti, perpetuaſque injurias, & malignam prudentiam cogitare. Iam Callionis, jam Fibullii nomina turbulento vaticinio certis hominibus deſtinabantur. Denique quæ communia peccata ſub privatis nominibus carpſeram, in ſingulares homines à publica criminatione referebat hominum quorundam inepta natio, & ex ſaucii animi livore cæterorum modeſtiam æſtimans. Multi quoque iraſcendo agnoſcebant ſcelera, & ſibi maledixiſſe invitum cogebant. Etiam ubi commendaveram virtutem, omnia opinio continuæ atrocitatis corrumpebat. Primus itaque turbo ex hac irrequieti vulgi imperitia concitatus eſt. Alexandriæ Quæſitorem, non procacitate ulla, aut contumeliam celantibus jocis, ſed hilati

& inger-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

& ingenua laude proſequutus ſum. Habitationis ſuæ vitia, materiam ludendi, ſua appellatione præhibuerant. Indignum itaque dixi, qui inter mala habitaret. Hic vero potiſſimum genus rudes, & ſuæ imperitiæ ignari, ad indigni nomen commoveri, facinus clamitare, quod illi homini convitiarer. Ex Academia quoque (proh labem ſervitutis) quidam ad eum perveniunt, monentque cujusdam Euphormionis Satyricon illius innocentiam tetigiſſe. At ipſe in mediaſtinis ignoratæ latinitatis vitium deriſit; Euphormionem autem tantilli beneficii memoria amare profeſſus eſt.

Eodem quoque tempore Callionis, Percantisque, Fibullii quoque & Pedonis nomina, ab otioſis tacita æſtimatione jactabantur. Deſignatos proceres ajebant, & ignominioſis coloribus ad populum velut in tabula eſſe productos. Sed in neminem unum lineamenta alicujus imaginis cadebant. Itaque variatis ſententiis, neque meæ petulantiæ, neque ejuſmodi divinationis idonea argumenta, reperiebantur. Nam & plerumque fruſtra quærentium labor erat: cum hæc nomina, partim ad argumentum efficta, non alibi, quam in mea ſcena conſiſterent; partim autem eſſent hominum mihi privata familiaritate cognitorum, ſed qui non ſummis faſtigiis editi apud multos latebant. Nam quid intererat deſcribere vitia ſummorum aut mediocrium hominum? cum utrique eadem pravitate ſceleribus indulgeant: & ſæpè efficaciora nequitiæ conſilia in humilibus videas, dum ambitio ad parandam magnitudinem fœdiora flagitia, quam ad tuendam audet. Nihil diſſimulabo in hac ſimplici profeſſione ſenſuum meorum. Aliquot amici hanc ultionem ingratis animis meruerunt: quibus ad conſuetudinem benevolentiæ receptis, & illorum crimina, & Satyrici mei iracundiam reconciliatio extinxit. Cum in illis vana quædam ſtudia torquerentur, ne Euphormio quidem ſuperſtitioſam diligentiam evaſit, quis aut unde eſſet, quæ illius Luſinia fabuloſa felicitate celebrata, num denique propriis doloribus hanc Satyrici libertatem dediſſet, omnia per vanas conjecturas, inter otia litteratorum vel invidiæ curam, penſabantur.

Speciem amentiæ, crucemque, & cætera quæ luſi calamitatis mala, præcipuè ſervitutem, voluerunt imputare, cui me in Callionis familia mea fabula addixit. Sparſa in vulgus chartula erat, quæ omnia Satyrici mei ſecreta videbatur recluſiſſe. Inter cætera, mihi quoque dominum mirifica ſagacitate invenit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

nit. Is erat, quem ego nullius coloris novi; niſi quo famam in ignoto revereor. Fortuna liberalius mecum egit; nec ullius privati familiam auxi, è paternis in Regiam focis eductus. Ita excuſſo Satyrico, nullam partem volebant arte aut convitio vacare. Sed nec omnibus incivili iracundia adverſor. Multi in meos ſenſus candidè quæſivere; digni quibus referam gratias: per quos & ubique jam vivo, neque fatis rapientibus extinguar.

Tandem occidente invidia, videbar expurgationem habuiſſe, Galli Germanique mutuis editionibus Euphormionem vindicabant, & ubique ſine malæ atrocitatis ſuſpicione tractabar. Sollicitatus malè fida pace ventorum, ecce iterum ſolvo de portu, & navigium vix refectis armamentis in altum perduco, Nondum enim conſumpſeram impetum, qui me ad ambitum publicæ celebritatis protraxerat: & jam cum præjudicio vocabar ad Satyram. Novos igitur libros ex eodem cortice excidi. Sed O fatum! non periculoſius illum in Alpibus impatientem motus lacum, quam tranquillè ſedentia ſeculi vitia agitaviſſem. Præcipuè fraudi fuit, quod Gephyrium & Acignianos tetigi. Nec enim æſtimatis argumentis paſſim proſcribebatur Euphormio, & ad triſtem litteram judicibus ſatis erat, quod in Satyra Gephyrii nomen & Acignianorum legebatur. Dum illi ſua vitia putant tutiſſimè à populo ſuperſtitioſa reverentia neſciri, hi autem in ſacris hominibus accuſari omnes deos. Non indulgebo imprudentiæ meæ, ſi quid procaciter aut contumelioſè ullarum partium judicio peccavit. Nam quod verbum in Gephyrium atrox? quid in tam invidioſo argumento non benigniſſima humanitate diductum? Occaſione motus qui Marciam nuper erexit, tempeſtatis minas deſpexi, quæ hybernum in Adriatico increpuerant. Parricidium aut portentum, cum res cerneretur atrocibus ſtilis, Euphormionem animum ſuum tot horrore fluctuum gravem, tot nugarum indignatione tumentem, exonerare voluiſſe. Sed & tam miti ſtudio, ut Gephyrium excuſarem, quaſi alieno impetu falſis & vanis hominibus ſe tantum præbuiſſet. Hic tanquam vicino incendio æſtuare Italiam, & totam quæſtionem curioſis libellis excuſſam, poſt omnium fœderum religionem pugnaturis. Nam piget excuſare quod inſolentem, & toties Gephyriis funeſtam poteſtatem notavi abdicandi vel conſtituendi principatus. Sed & ibi parcente iracundia videbar languiſſe, cum tam publicam facem,

cem, tot cœdum & turbinum conſciam Gephyriorum manu jactari modeſtius indigner, quia unusquisque ſibi favet, & nulla vis eſt ſuavior quam ſupra ſe adulationis tormento rotari: Illis autem, qui hanc mentem Gephyriis injiciunt, id eſt, qui illam facem ad incendium adornant, non humano tantum odio iraſcor, ſed aut ſupra communis malitiæ, & quam veluti uſus excuſat, jura euntes abominor, aut infra humani acuminis præſtantiam demiſſos contemno. Nam quid importunius, quàm reſcindere vincula reverentiæ à primordio terrarum ipſa Numinis manu ſanctiſſimè aſtricta, & quod teterrimum puto, tam grandi flagitio inſcribere ipſum cœlum? Hæ ſacrorum hominum furiæ, quibus ne ſuæ quidem ſententiæ verè placent, non alios ſibi conciliant quam ingenia imbecillitati damnata, vel ſimulationem callidorum ad perfidiam ambitionis pietatis imagine utentium. Ex ipſis autem religionum adminiſtris, præcipui arcana ſpe Gephyrios omnia poſſe voluerunt, quia quo ſuperbius fluvii excreſcunt, eo vividiores rivulos propagant. At vero parvæ mentes ſpiſſo judicio inter Numen & Gephyrium vix diſtinguunt. Ecce, ipſam Vrbem ſi placet intueri (nam quos alios Gephyrium ſceptris præficere non pudet?) & ſuperbam fiduciam ſupra ſuos tumentium colles. Illic mixti utriusque poteſtatis faſces, & procul ab hoſtibus tanta majeſtas, etiam conſcientia aut pœnis compoſitæ mentes, ſciolos illos, velut fulmen in Capitolio tenerent, in contemptum Orbis attollunt. In iis, ſi paucos excipias, fruſtra ſolidas maturasque litteras expectes. Non gentium monimentis, non illa ipſa, quam jactant, Theologia, ſat nervoſis laboribus nituntur. Solum eruditionis tam ſuperbæ, tam fidentis ſibi ſupercilii fundamentum, Iuris Canonici, Praxisque Rom. mediocris & ad faſtum ſubornata cognitio. Hoc eſt urbani laboris compendium, quo velut anheli in omnis ſcientiæ culmen aſcendant, deſpiciunt totum Orbem, tanquam ſoli integri & ſoli ſapientes. Quid mirum ſi Gephyrii laceſſiti tot vocibus, & veluti Luperco Antonio diadema omnium gentium tradente, vincuntur dulci & pænè invicto malo ambitionis? Hi ſunt inquam, urbis incolæ, qui ſuis coloniis peſſimorum invidiam facinorum & exitus forſan atroces per diverſa terrarum concitabunt. Nam & hanc ſententiam velut plebiſcito jubent in Vrbe veram eſſe, & à ſuis ubique propugnari, ſcilicet inter alia otia ſecuri caſuum aut ignari, qui in aliis regionibus ſuperveniunt pertinacibus in Philo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Philoſophia tam audaci; illam Philoſophiam intelligo, quæ ſceptra omnia laceſſere aliquot Syllogiſmis non veretur.

Igitur cum hæc diſcordia non Italiæ tantum ſed Orbi incubaret, ad eas partes una ſententia acceſſi, quas boni nullo diſcrimine religionum ſequebantur. Quod ſi Gephyrium hæc diſceptatio intra verborum modeſtiam caſta offendit, ſaltem Marcianos quo in me ſacrilegio erexi? Tam ingenuè civitatem extuleram, ita cultum & induſtriam naturæ victricem, ut ſi vel Corinthius eſſem, jura civitatis expectare poſt Herculem & Alexandrum poſſem. Illinc tamen maledicta, & turbulentius inimcitiæ procurrerunt.

Quidam mœſtum ingenium ſupervacua diligentia exercens graviſſimè tulit, quod immenſas laudes quibus Marciam attollo, auſus eſſem Satyrica jucunditate ſignare: ignarus hoc potiſſimum ſale ad poſterorum fidem tanta præconia condiri. Optimates priſcæ ſimplicitatis licentiam, inter hodierni ſcrupulos moris, dicebam, nihil adulterata libertate ſervare; neglecto famulatu ſolam reverentiam circumferre, per ſcaphas, poſſe olera, vel in prandium carnes nihil violata majeſtate deferre. Tam inſolenti ſcilicet maledicto excandeſcere ille Cenſor, nec reputatis laudibus, quas prodigus effudi huic parti inhærere. Certè aliqui crediderunt offenſum, quod ovillam quam Venetiis malam habent, imperitus Ædilis probaviſſem. Sed tam gravi caſtigatus indicio redii in curioſam memoriam tantæ rei, & profecto bubulam ex oſſium nodis agnovi. Neque tantum timori indulgebo, ut in me Marcianorum ſtricta odia eſſe putem.

Moderatio illorum nunquam tam facili exæſtuans vento de ſua pace decedet. Nam ſi mitem & innoxium damnant jocum, cur theatrali licentiæ indulgent, cur interſunt ſuis ſcenis, quæ illos nec diſſimulato nomine traducunt? Erumpit barbatus ex aulæo ſenex, purpureæ tunicæ pullā veſtem ſuperinducēs, hanc utraque manu collectam in renium ſarcinam levat, & Marcianorum habitum profitetur adumbrare. Num ideo comitas proſcripta ludorum? num Poëtis vel hiſtrionibus triſtiori lege detractum? Imo curioſa frequentia adſunt, & ſe hilari imitatione productos ipſi ſæpè cum populo riſerunt. Adeo publica cavillatio plus habet remiſſionis quam aculei, ut videaris illi ipſi, quem aperto nec flagitioſo laceſſeris riſu, jocandi voluptatem ingenua libertate quæſiviſſe. Vna Cynicorum malignitas, & intra latebras ſuſurrantium nefas,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

fas, leges in maledicos, & magnorum hominum iracundiam extorſit. Etiam beneficium debetis, O quicunque mores veſtros in publico videtis excuſſos. Hæc libertas, iniquorum & invidiæ nervum franget; ſe tantum ad occulta & inconceſſa ludibria tendentem. Aſtus quoque ſibi aliquid conſciorum, eſt jactare ſuam culpam, & proprio riſu alienam licentiam redimere. Nam quis perpetua innocentia candidus, aut ſe intra gratiarum legem nunquam exerranti venuſtate polivit? quis de cœlo illam prudentiam deduxit, quam Iovi aſſidentem, & ideam laborum ſuorum Pictura & Poëſis in artificii æſtu intuetur? Nimis ſuperbè dedignatur mortalitatem qui peccaſſe erubeſcit. Sed ut primam pulchritudinem naſcentis Solis excipimus ad Occidentem obverſi, quippe jugis montium primum in ea parte nondum emerſi Solis radio occupatis: Ita virtutum ſplendorem admiramur in ſapientibus, compoſiti velut ad eorum Occidentem, id eſt, ſuorum vitiorum umbram, quæ rara & egregiis dotibus conceſſa, non minus, quam extremæ nubes in picturis nobilibus delectant. Sed & recenſitis maculis cætera videmur adorare, in iis qui numerandis vitiis, immenſis autem virtutibus, minus terræ quam ſyderibus debent.

Marcia felici miſerorum exilio erecta in utriusque naturæ confinium, callidiſſima virtute, nec minus ingenioſa fortuna, inviolatam majeſtatem in hoc ſeculum erexit. Quis neget civilium rerum æſtus illic ad Orbis ſpectaculum eximios fuiſſe, inter tam vicinæ & diverſæ potentiæ vices, ſemper per turbines, & tempeſtatem exeuntis? Italia virorum Principum victoriis occupata eſt, nec minoribus armis amiſſa. Eximiæ res Lygurum, & Longobardia ferox felicibus bellis. Super omnia Imperatores quidam vetus nomen, vetus auſpicium, veteri quoque ambitu & militia implebant. Sed tam gravi multiplicique procella plus terroris prudentiæ Marcianorum quã calamitatis infuſum eſt. Per tot mala & ſervitutem Orbis ſoſpes Reſpublica, & ingentibus inimicitiis ſuperſtes, non mirabilior imperio quam libertate fuit. Hanc ſive moderatione ſuorum, ſive rigida cuſtodia inſtitutarum legum, nulla tyrannis delibavit. Gentem quoque barbaram, & quæ ſui ponderis ruina ad noſtra littora provoluta eſt, laceſſere diu auſa, tandem æquis fœderibus continuit. Quis tantam clementiam fatorum, quæ dignos ſuis beneficiis invenerunt, aptis præconiis adæquet? Nam opulentiam civitatis & pruden-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

prudentiam Patrum erit facilius mirari, quam jejuna & impari laudatione libare. Tamen & natura ſuis nævis pulcherrimum corpus aſperſit, & iis fortaſſe aliquid ad incrementum reſpublica profecit. Nec enim Syllas vel Marios, aut Pompeji magnitudinem, & ad ſuum fatum gentem Iuliam invenit, quia ibi ſive ſponte, ſive ſic inſtituta ingenia vim legum non ægre patiuntur, & humilius ſpirantia, quam ut faſtigium quatiant rerum, aſtum quo plurimum poſſunt, in communis potentiæ decus informant. Equidem crediderim ex genio gentis deſcripta eſſe jura, quia tot ſæculis perennant: quæ ſummota pompa non ambitum modo, ſed ſumptus,& per hoc inopiam proſcripſerunt. Veſtium ambitioſa pretia, & inanes comitantium cœtus, plusquam Lycurgica rigiditas ex urbe ſummovit: ne inter pares luxurioſa æmulatio ſolidis patrimoniis conſtaret, vel liberam civitatem tot ſatellitia quaſi ad imaginem tyrannorum exterrerent. Vna Optimatibus veſtis, non colore, non filo pretioſa, idem integumentum capitum, ad externarum gentium jocum, ſimplex, nullaque melioris ſeculi venuſtate ſpectandum. Ipſa ſolitudine neglecta majeſtas; dum patricios videbis nullo ſtipatore circumagi ſcapha per vicos & totum populum errare. Abſit huic licentiæ ignominia, ſed & convitium narrationi meæ. Nec mercari, nec mercimonia manu ferre, nobilitatis flagitium eſt. Illi mores, & ſeu caſu, ſeu calliditate majorum feliciſſimæ nugæ, ita nobilitatis licentiam miſcuerunt, ut res eadem & nota libertatis, & cuſtodia eſſe poſſit. Nam & optimates in urbe velut ſua evagantur; nec liberiores domos quam publicum ſuum habent. Rurſus autem tam modeſtæ magnitudinis lege depreſſi non deſpiciunt æquales eminentiæ ſuſpecti, & ſectam clientibus plebem emunt. Hoc eſt grande maledictum, hæc procacitatis immanitas, quam in me quisquis ille Cenſor eſt importuna ſedulitate notabat. At te ſancta Reſpublica, te veræ dignitatis & opulentiæ alumnam veneror, ne memoriam tot laudum, & Satyrici beneficium tibi ultra ſuam ſortem blandientis; inſons jocoſitas extinguat: ſi te dignis nominibus veneratus ſum, & mitius tecum quam cum Britannia mea egi. Poſt tam ſimplicem & verecundam defenſionem meam, non putabo per ullius invidiæ maledicta te alienari ab innocentia mea poſſe.

Vtinam me Acigniani tam candidè audirent, qui utriusque ſæculi tribunalia petentes, numquam tamen bene conſcii ani-

mi fidu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

mi fiduciam terrebunt. Ingens factio, & ſuæ potentiæ authoribus gravis, lenta vincula, & ſupra Vulcanicos hærentia dolos, territis alterutro metu animis injecit. Demiſſionis culpa per contemptum opum ire arduaſque virtutes, populi credulitatem ad omnia tenuerunt, & robuſtiores mentes faſtuoſis viribus tentant, tam ſancta potentia ad humanum imperium repente traducta. Hos infamiæ aut egeſtatis horror, hos ſpes alta tam ſuperbe florentibus junxit. Quippe illi per virtutis arbitrium ſibi à populo alumniſque commiſſum, ipſi famæ interdicunt, ne ſuis adverſariis liceat probis aut ingenioſis eſſe. Ad ultimum divinis & humanis viribus freti, has callidiſſimè in illarum ſtringunt contemptores.

Cum his hominibus quæ me commiſerint cauſæ, privatis injuriis aſper, an inimicitiarum claritudinem ſponte depoſcens, quidam fruſtra quæſiverunt. Nullum acerbitatis argumentum in his ſcriptis, aut iniquæ veſtigium mentis. Serò & leniter in eos quærere auſus, quædam vera apertaque modeſtiſſima admonitione deſcripſi, & ſi Satyricon ſine præjudicio legent, fortaſſe prævaricationem amabunt. Nam quid triſte innocentis ſcripti hilaritas objecit? Parata ab inimicis tela non ſtrinxi, quæ agnoſcere nolebam, & graviora ſuſcepto riſu erant, & ambitum eorum, quaſi ad veram potentiam neſciret attolli, intra ſolas literas perſequutus ſum. Nec putabam tantæ modeſtiæ iraſci, qui id ſolum proficiunt, ut quod ſub inani luſeram joco, altiore præjudicio confirmem.

Attentatum in literas regnum & domorum temerata ſecreta: tum ingenioſam juventutem in illorum maculas omni venatione compulſam, extra convitia arguebam. Ac utinam falſis indiciis tanta nomina detuliſſem, quæ jam vulgaris altiorum mentium indignatio damnavit. Quis non enim melioris ingenii tot mortalium inſaniam triſti acerboque perſequitur riſu, aut quis captos Acignianorum artibus ignorat, qui cæterorum quidem tanquam barbara & incondita ingenia aſpernati, apud Acignianos credunt Muſas omnes felici facinore pæne in cuſtodia haberi? Majeſtas & moderatio inceſſus, & ſecretum ab externis penetrale, tum quorundam ingeniorum felicitas, quæ in illis viguerunt, eos ad tam immodicam ſcientiæ famam evexit. Acceſſit induſtria callidiſſimæ gentis, quæ ſeſe ad exiſtimationem mutua commendatione protrudit, & in alibi orientia ſydera levi deſpectu & veluti faſtidio etiam maligna laude, nubem perniencioſiſſimam

exhalat. Nam & hominum generi dominantur inepto quidem aut inſano, ſed ipſa multitudine impetuque valenti. Si placet, Sciolos appellemus. Hi ſuperbo nec capaci ingenio, rumores quoſcunque ab Acignianis acceperunt, tanquam ſecretæ rupes multiplicato tumultu referre, ſtolida pertinacia aſſueverunt. Tantæ quoque juventutis quantam ipſi excoluerunt, obſtinatis ſuffragiis nituntur, dum ſe omnes ab eruditiſſimis edoctos ſupervacua vanitate contendunt.

Et his quidem machinis intemerata potentia ad ipſa ſydera ſuſpexit. Nunc videas tot fucorum perire ſecretum, Societatis flore paulatim per ipſa fortunæ munera oppreſſo. Nam qui in paucis urbibus ſuorum aliquot lætiora ingenia oſtentabant, qui faſtidioſum delectum habebant ſuam clientelam ambientium, nunc immenſis coloniis diſſipati, ægre ſua Numina in tot templa divident, & exhauſtis civibus ſervitia ad ſacramentum vocabunt.

Quid cenſeam de illorum ſtudiis ſi quæris, in illis non pauci mediocres, per proprias dotes, aut laborioſa inſtitutione formati multa humilia, ſed quæ ſuo & ſociorum vultu fallunt, denique ingentes quædam mentes, quæ nuda & exilia exterorum nomina ſua fama circumvolvunt. Fallitur enim qui tantum ingeniorum proventum eſſe putat, ut alicubi ſpiſſa & tanquam per armenta numerentur. Quod ſi Acignius pro ſuæ catervæ paucitate frequentem induſtriam invenit, quis ideo illudat cæterorum hominum dignitati, quaſi ſi decertandum ſit ſingulis Acignianorum eximiis totam decuriam non opponant? Nam qui Naturam tot capaces & ſublimes animos Acignianis prodigere putatis, cur rurſus effingetis tam ſterilem, ut in cæterorum tanto numero non ſæpius ingeniorum bonitate luxuriet? Et quidem in ſcientiarum regnum venturus, omnes illarum partes impetus Acignianorum invaſit. Sed præcipua Theologiæ & Philoſophiæ cura fuit. Has antea ſub veterum codicum pondere vix ſpirantes, nova inſania ſcribendi operuerunt. Humaniores autem literas, id eſt, amœniſſimam partem, & ſi mihi creditis, utiliſſimam Muſarum, nondum ſatis delicatè habuerunt. Vulgaris, & ut ita dicam, profana licentia facientium carmen, in ſcholis vel miſeris ſcenis, ſuffecit inexpertis adoleſcentibus, & raro Ludimagiſtro publicorum judiciorum periculum fecerunt. Vellem & Criſpum Tragœdiam tenuiſſent, ne ſcire cogeremur, eos non infelicius ſcribere, quam agno-

ſcere

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſcere verſum. Nam ſi quis ideo doctiſſimos putat, quia rudem pueritiam ad literas informant, peſſimo judicio in infinita rei exiguæ æſtimatione caligat, quod aut mirificam induſtriam magiſtrorum credit ad primæ doctrinæ initia requiri, aut ab Acignianis juventutem perfici, cui forte ad decimum ſextum annum ea ſtudia procul oſtendunt, ad quæ vix curioſæ vitæ maturitas pertinget. Et quidem de eo genere literarum pleroſque afferre ſuam ſententiam non fero, quibus nunquam veræ eloquentiæ imago de ſui aut alieni ingenii ſpeculo illuxerit. Summam & eruditam eloquentiam dico, quæ cæteris comitata ſcientiis offenditur ineptia ſcholarum, neque ſe indulget ingeniis intra veterum imitationem incluſis, quæ ſuas partes in ſtilo ſperare aut ducere non audent. Tam venuſtæ & difficili ſcientiæ vix aliquem ſingulis ætatibus idoneum reperiri non ſine illius faſtigii admiratione videmus, cum huic nemo naſcatur niſi amœno primum fœcundoque ingenio, deinde ſolida prudentia ad civiles aſtus idoneus, & cui patientia laborum nec fragile, ut ingenioſis, corpus, nec refugientem animum offendat. Itaque in Acignianis nullum eſſe non cauſa contumeliæ objeci, ſed riſurus vanitatem ad tantum vocantium nomen plerumque inexpertos, & ſublimis ſcientiæ imaginem inter viles Ixionas proſtituentium.

Videtis quam prolixè indulſerim Acignianis, quos in amplam eruditionis partem non invidioſa confeſſione admiſi, dum & cæteris mortalibus ſciamus non parcius diviſa munera Muſarum, nec ibi perpetuam ingeniorum felicitatem eſſe. Nam quod adoleſcentes ad Societatem dicebam pæne de animi libertate deduci, induſtriamque in illis aut opes, non autem naturæ impetum æſtimari, quæ omnibus per ſua vitia & virtutes diverſa vivendi genera diſtribuit, nolo inſtituere defenſionem meam. Vtinam patiantur nos ſuppreſſis querelis diſſimulare inepta ſæpe tela, ſed in illam ætatem valentia; quæ ſi vellem excuſare, quid amicius invenirem quàm illos juventutis venatores decipi inconſulta pietate, nec crimen in omnibus hærere? Temerata quoque ſecreta,& arbitrium familiarum illis callidiſſima inſinuatione quæſitum, hodie intemperantius rideam quàm indigner: quippe omnis doli ingenium poſt primam aciem hebeſcit, & quos inſidiæ ſecundos aut tertios decipiunt, digni quoque videntur maturius periiſſe. Cur igitur in illos ſcopulos offendimus, & jam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tantis naufragiis tectos ? cur illam domeſticæ cenſuræ procacitatem non excludimus, quæ nunquam ſeverè detrectantibus illudit, ſemel autem infuſa, non facilius ſiſtetur, quam flumina, quæ viam aquarum ponderibus ruperunt. Ad ſummam, ſi intentum peregrinæ merci vectorem, ſi ſervantem aſtra agricolam, & militum arma probamus, quis Acignianos damnabit, ſi, quem facillimum credunt ad potentiam, aſcenſum omni artificio pertentant ? Imo applaudam ingenioſæ calliditati, & ſtultam prædam in tot caveis videbo.

Contentus tam modeſto indicio, atrocitatem majorum facinorum ſubmovi, quæ fama vel inimicorum acerbitas adornat, & ſi verè æſtimamus, in ſolam calliditatem & felicem prudentiam luſi. Multi enim magnitudinem illorum invidioſa ſpeculatione damnamus, irati non iiſdem artibus nobis quoque patere ad gloriam iter. Nam ut auſteram virtutem tanquam ſignum textumve antiquitatis ſuſpicere in aliis ſolemus, incommodam autem in nobis averſari, ſic è contrario beatam fertilemque fortunam aliorum liventibus oculis perſtringimus, quam à cœlo poſt omnem criminationem tacita veneratione mercamur. Quod ſi Acigniani ſimplicitatem meam agnoſcent, facilè reſidui amoris veſtigia amabo, quem apud nos utinam publicis offenſis non extinguant. Si vero pro authore ſcriptum premunt, ſi devota in me tela facili Euphormioni, & aperto vulneribus infigunt, non iraſcentur liberrimo dolori, qui adhuc priſcæ conſuetudinis memoriæ pepercit. Nullas injurias pervicacior indignatio ſolet ulciſci, quam quæ creduntur in publicum emiſſæ, & ingratiſſimum beneficii genus eſt de univerſis mereri. Purgatus itaque totis corporibus, & tam grandi liberatus judicio, ad ſingulares homines, & quidem graviſſima majeſtate dignos, confidenti defenſione decurro, quibus magnificè negligentibus maledicta, neque triſti ſupercilio induſtriam damnantibus riſus aut ſenſus meos aut pœnitentiam approbabo. Non excidere his ſeculis Antigoni atque Pyrrhi, qui multa convitia deſpiciant de faſtigio ſuæ famæ, nec Antonii celebrata jucunditas, qui provocatis aliorum ſalibus, in ſe quoque ludibria invenit. Sed non patiar conſcientiam meam de integritatis ſuæ fiducia ſimpliciter ad deprecationem traduci. Ipſa lex citatos ad tribunal non tantum, ſi quæ feciſſe arguuntur legitima quæſtione, negaverint, ſed & ſi ea fecerint jure, litera ſalutari dimittit; & Prætores æqui bonique judicia abſtulerunt ſeveritati verborum.

rum. Etiam in fabulis populus agitatur qui primo criminis vultu deceptus, in Cnemone parricidium vindicavit. Adeo non eſt ubique aut amare ſimulatam virtutem, aut vitiorum imaginem odiſſe. Sed præcipua ratio in æſtimandis laudibus aut convitiis eſſe debet; Nam & illæ ſub querelarum ſæpe & atrocitatis ſpecie vibrant; hæc autem inter maligna præconia periculoſis inſidiis conduntur. Itaque nec Satyram feciſſe excuſabo, nec ad illam acceſſiſſe qui Panegyrin expectarent; modum vero tenuiſſe ut caſtigarem licentiam ſcripti ad eorum laudationem quos notabam, æquiſſima monſtratione defendam. Nam inania nec turpium vitiorum ſimulachra in plerisque quæſivi: ut ſub opinione querelarum opportuniſſima prævaricatione laudarem. Hos ſi tam manſuetum judicium offendit, damnantque beneficium innoxiæ libertatis; ſaltem patientur emendari facinus, & ſuperfuſis laudibus, inſtar Simonidis oculos ſuos quærentis expiari.

Et Callionem quidem tam ſuis lineamentis expreſſeram, ut ſuſpicionem à cæteris viderer ſubmoviſſe. Ne illum quidem produxeram vulgo, ne ſpem redeuntis amicitiæ vulgata nec ſanabilis injuria extingueret. Igitur quædam vela circumvolvi illi tabulæ ad ipſius naturæ veritatem expreſſæ, ut nec alius meis telis huic ſoli deſtinatis ſauciaretur & tamen ſecreta ignominia plus pudore in conſciam mentem, quam infamia ſæviret. Multos quoque admonebam, errorem quem nunquam amator Poëta expiavit, non tutius latere quam verum Callionem. Nihilominus aut in plures diviſa ſcena infelici curioſitate quorundam non unum inquinabat, aut unius actus ſuſpicione tota tragœdia innoxiis imputabatur. Quibuſdam ſufficiebant obſcura natalia; alii facile ingenium, & virtutum vitiorumque potens vanis ſuſpicionibus luebant. Illud vero acerbiſſimè tuli; præclaræ dignitatis purpuratum traductum ſub hac larva ab inimicis meis iniquiſſima accuſatione jactari.

Molles & parum viriles illecebras quibus voluptatem invitaret, turpemque formæ curam ajebant, falſa quidem illa ſed contumelioſiſſima procacitate dilatam. Hoc autem non illi modo quem volebant, ſed & ubi Callioni objecerim ignoro, quem tantum paruiſſe ſui ſeculi vitiis, non autem muliebri ingenio præiviſſe contendi, ſed adulatio Satyra pejor, ſummo & nobiliſſimo homini illuſit, eum ſub Callione laceratum, &

inter Berecinthiæ Gallos per ludibria & enervium vitiorum contumeliam exſectam. At ille quia nihil de ſe ejuſmodi credebat, aut referentibus tardiori fide conſenſit, aut quicquid illud erat infra ultionis dignitatem eſſe duxit. Mihi autem ignoto, & alieno facinore laboranti, cum ultra biennium in ea ſuſpicione jacuiſſem, ab inimicis nuntiatur me parum pro modeſtia tantum hominem triſti & inverecunda oratione læſiſſe. Turbatus, & extemplo conſcientiæ interrogans fidem, circumſpiciebam ne qua tam intempeſtiva impietas nugas Euphormionis polluiſſet. Nec timebam meditati facinoris culpam, ſed verebar excidiſſe inter publicos queſtus quæ in eum non ſine conjectura deflecti potuiſſent. Vt deinde Callionem nominarunt, tunc vero attonitus & impatiens contumeliæ, non riſum, non iracundiam tenebam, ſimulque ingemiſcebam miſeriæ Optimatum, qui neque ſua bona neque mala, niſi ex aliena fide cognoſcunt. Et illius quidem nomen fideliori reverentia tacebo, quam ſtulta & imperita adulantium nequitia, qui neſcio quid de illo videntur credidiſſe, in quem Callionis ſcenam convenire putaverunt. Quod niſi in curioſa excuſatione offenſam metuerem, ſatis antiquiſſimæ gentis imagines expugnarent infelicitatem naſcendi; quam in Callione traducebam, & totius ordinem vitæ, notæ & à multis celebratæ virtutes non agnoſcerent. Summa igitur excuſationis hæc erit, me nulla invidioſi ſcripti parte, ne conceſſo quidem & innoxio joco ejus innocentiam laceſſiſſe, nec eum quidem occurriſſe, de principibus viris lætiori procacitate ludenti; Eos autem qui inepta ſedulitate ipſum nempe in Callione invenerunt, abominandos tam integræ domui eſſe, quod per illius maledicta amoris & diligentiæ quæſiverint nomen.

Sed nec ſolertia meliore meum Anemonem produxere de tenebris, in quas illum compoſita conjecerat larva, eo etiam peiores quod integerrimam matronam eodem facinore læſerunt. Contubernalem meum ſe inanius efferentem, ne ipſo quidem invito eram ultus, & quidem ne hæreret ſuſpicio, uxorem attribueram, cum ſpem ipſam conjugii ejuraſſet. In ea vero muliere multarum impudicam licentiam exponebam, ſed præcipuè ſubitam & inconſultam libidinem flagitioſæ domus. Sed nec favore laſciviæ niti, aut frangere obligatos mihi animos quærebam improba voluptate legendi, cum non videretur dubitandum tam fœdæ mulieris æſtus nemini placituros,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

turos, viris certè faciles & oblatas voluptates aſpernantibus. Illam autem quam fœda ſuſpicione violarunt, neque ſuo merito Satyram timuiſſe, neque mea integritate oportebat. O virtutis inanem cuſtodiam ſui, ſi alieno ſcelere deformis eſſe poteſt. Matronæ proſtituere famam, & de mea Comœdia in fornicem deducere, conjectores ineptiſſimi audebant, digni, ſi perveniunt ad populum qui nati per eadem ſcelera, vel non meliorem familiam ducere credantur. Et hæc quidem in privatorum ignominiam jactabantur, ſed præcipua moles invidiæ me in Protagonis & Doromiſi nominibus pæne toto pondere afflixit: neque tamen moleſtius fuit hic criminibus onerari, quam nunc lætandum puto defenſioni locum eſſe per ſummorum hominum laudes ituræ: Niſi omnino deliquiſſe me credas, quod tam ſancta nomina indigno polluerim loco, & velut contagione criminum quæ in aliis arguebam. Nam nec olim Principis ſignum inter inultas ſordes, aut funeſta obſcœnæ ſedis vilitate ſtetiſſet. Cur igitur in Satyram auſus tam indignos conjicere Heroas & velut in mortalitatis mala ipſos deos adoptare? Hæc ſi triſtis objiceret Cenſor, non fortaſſe à ſincera ratione erraret priſcæ ſimplicisque virtutis: cæterum nec peritus hodierni moris erit, & intempeſtiva probitate moleſtum facillima defenſione ſubmovebo.

Nunquam noſtro ſeculo tam pervicaciter iratus fui, quin paria aut fœdiora in Majoribus facinora agnoſcerem; & de fatis injuria queritur, qui poſt Heroum ætates inter mortua ſemina virtutum putat ſe in ſola vitia natum eſſe. Sed non ſuſceperam revocare memoriam priſtini pudoris, & velut exemplis tot autorum conſuetudinem noſtrorum malorum ſancire. Ac præterea videtur inhumana accuſatio quæ in ſolam nec profuturam ignominiam mortuorum inſurgit. Sed & humanæ naturæ vitio, maligna gaudia criminationem viventium inſinuant, frigida autem & intempeſtiva reprehenſio antiquitatis non inveniet probatorem. Igitur nec accuſationem peſſimæ ætatis inſtitui, ac ne quidem hujus ævi corruptiſſimas gentes aut ſtultiſſimas, veris & meritis convitiis proſequutus ſum. Gallias Britanniasque, id eſt, florem univerſi, & humanitatis hæredem quæ decurſo Oriente in noſtrum veſperum deflexit, in ſeveritatis meæ titulos cauſasque rapiebam, tum quod nitida & exacta corpora ſuos nævos melius ipſa diſſimilitudine fatentur, tum quod ibi literarum domicilium eſſe, & iſtius

notæ volumina, inter liberos & ingenioſos homines, & qui dem ſine altiore malitia procaces, ſciebam avidius excipi. Et fortaſſe in vitia dicturus, neſcio cujus vitii jam tacitis ſancit ſuffragiis commoditate uſus ſum. Si tamen vitium appellem, ſolutam quidem illam, ſed innocentem & peccantem intra verba dulcedinem jocandi, aut etiam de faſtigio rerum & tota Orcheſtra diſputandi. Nam quis dies Galliæ illuxit qui evulgatis aut ſe inter conſcias tenebras prementibus libris novum ſcriptorem per aliena ludibria commendare noluerit? Taceo quod illiberali ingenio, & ſæpe non artificioſo facinore magna & caſta nomina diris & crudelibus contumeliis infeſtant, in quibus plerumque ſola temeritas placet vel méntiendi audacia, cum ſtatim moritura novitate.

Sed nos quidem plus quam Heroſtrati nomen de memoria tollamus, cæteroſque humanius ſævientes, ſi placet, ſaltem ad cognitionem & judicium admittamus. Ex iis aliqui, jam in partes diſcedentibus ſacris, myſtas adverſæ factionis permiſſo, & veluti religioſo odio, falſis ſæpe, ſed apud ſuam plebem creditis facinoribus aut ludibriis objurgant. Alii in externos obverſi Principis ſui imperio latè viciniam deſtinant, & inter Muſas ſuas debellant. Illi exprobratis hominum aut regionum incommodis toto ſpiritu licentiam ſuam fatigant. Quidam felicitatem ulciſcuntur, quæ indignos attollit, multos quoque muliebris faſtus, aut impotentia, de ſua ſorte exeuntium ad ſcribendi violentiam accendit. Etiam lenta judicia, emptæque curules & forum prædonibus plenum, irritos & ſupervacuos accuſatores invenit. Iam nugæ & caſſa vanitas incolentium aulam, jam perjuria amicitiam polluentia, jam omnis conditio & ſæpe virtutes citatæ ſunt literatorum ſtudio ad populi famæque tribunal. Mihi autem inter hos acres impetus, & interdum illuſtres, illi, plurimum aberrante prudentia, videntur in ineptiam quam in aliis caſtigant incidiſſe, qui gravi & ad majeſtatis ſpeciem ornata ſapientia larvæ ambulant, id eſt, qui plurimum ſapere volunt, ſubiti patres nec à cenſoribus recitati; & de magiſtratibus queruntur, remque ſummam non rogatis ſententiis evolvunt. Nunc ſuarum partium ſacra veluti de faſtigio aliis inacceſſæ ſapientiæ excutiunt: nunc populi mala, & inconſultæ fortunæ munera nihil profuturæ iracundiæ oſtentatione vexant. Audent quoque Regibus componere ſua edicta, & quam vitæ rationem probent inimica poteſtate præcipere. Inter hæc, modeſtia & hilaritas de tumeſcentibus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tibus exigitur ſcriptis, quæ libertatem ſtyli ſibi multa permittentis potiſſimum commendant. Nam ut immenſa & inanis loquacitas nullis ſeriis condientium riſus probatur, etiam in Paraſitorum viliſſima fame: ita nec victura aut profutura cavillatio, perpetua ſapientia debet eſſe inviſa. Cum oporteat omnem Satyram aut veniam habere modeſtia, aut lepiditate mereri. Sit igitur, ut proſit, altis quidem veriſque querelis conſperſa & plena comitatis, ut delectet, magiſque ſuo ſeculo & vitiis quam hominibus iraſcatur. Neque enim aut Tarentinorum quiſquam Metoni offenſus eſt in errorem civitatis ad Pyrrhi auxilia converſæ ludenti; aut lenitas Bruti trucem Fannii libertatem admiſit. Igitur Gallia in infinita libertate ſcribendi indignis & felicibus Satyris exundat, dum omnis generis ingenia vel impatientiam riſus per hæc ludibria offendunt, ut tumorem ſubeunti invidiæ levant; etiam tum prudentiæ applaudunt quam ſibi affinxere: peſſimi autem vel fortunæ ſuæ crimine omnibus irati, vel malignitate livoris ipſam maledicendi voluptatem ſatiant. Hos mores polita diſciplina, & in humaniſſima quidem gente, palam ulciſci, an opertis oculis diſſimulare debeat, ſi quis quæret', primum ſciat, cœli quidem & terrarum velut fata, non arborum modo aut animalium genera pro regionum conditione varia eſſe, ſed & in mortalitatem valentia noſtram, vario & diſſimili affectu incolarum animos temperaviſſe. Sub hoc cœlo ſubtilis & ſæva timiditas videtur, ſub hoc autem inſana & ſeſe profundens temeritas naſci: reverentia Principum, aut odium legum, vectigalium quoque patientia, vel infra avaritiam ſanguinis ſui cura. Nec ullus eſt humanarum mentium affectus qui non aliquem Orbis locum præcipua religione invaſerit. Huic itaque morbo ſeſe male tenentium linguarum mederi publico imperio præfecti haud dubio debebunt per terrorem ſævientium legum, in illis gentibus, in quibus deſpectum Principum odiumve quidam communis ſpiritus altè egit; aut ſicubi tardos proviſoſque ſermones non niſi matura animorum acerbitas expromit: At vero Gallicis animis ipſe halitus ſuperſtantium aſtrorum longè alia ratione providit, qui extemporaneo impetu pæne iracundiam priuſquam conceperint, effundunt, induſtriamque jocandi non ſæpius inimicis quam familiaribus adornant. Ibi virtutes & vitia, ſi verè judicamus, majori quam pro vero ſpecie erumpunt, quæ laxa inaniter & effuſa nunquam ad verum bonitatis aut malitiæ ordinem poſſunt cogi,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

niſi cum refelluntur. Teſtis alacritas in fidentibus animis magnificè exſultans, altoque ſpiritu gloriæ & diſcriminibus ad faſtum intenta: iſta quoque procacitas, & aſperitatis Satyricæ morſus; quorum illud fortitudinis ſpecie tectum, hoc autem perſona maledicentiæ infame non paucos hoc ſeculo decepit. Quippe illa generoſi ſpiritus velut expreſſa effiges, dum per inconſultos tumores in Gallica juventute luxuriat, nihil eſt aliud quam adulterata fortitudo, quæ ſua petulantia veræ virtutis decora projecit. At vero idem torrens cum ad obices rumpitur inhibitus æmulatione aliorum, & ad experimentum provocante fortuna, tunc inanis ferocitas de illo faſtu ſuam aciem evolvit, rediensque in virtutem ad virilem & maturam fortitudinem ſe componit. Hoc contra malignitatis ſimulachrum, hæc nonnunquam inſana, & præter faſcium reverentiam procacitas, ut turpiſſimam larvam habet, ſic intus innoxia, nec vero facinore deformis, ipſa libertate contenta eſt. Si vero non parcentibus edictis teneretur, tunc fortaſſe totum virus, quo per hanc laſciviam ſe Gallica ingenia exonerant in immanium & tectorum ulcerum tabem coiret. Adeo ſæpe virtutes & vitia non ſunt priuſquam laceſſantur. Igitur ut eædem arbores pro terrarum ſitu naturam quoque mutant, nec Perſarum mala Romanos extinxerunt, cicutaque nonnunquam utimur ad frigiditatem potionis; ita mores æſtimare ad ingenium utentium oportet. Neque plus eadem verba, quam ritus in his illisque gentibus diverſa ſignificant. Et fides aliorum populorum linguarum penſata modeſtia, ſeditionum ſcelerumque pericula male in Gallia metietur innoxia ſcurrilitate, quæ his nugis occupatum faſtidium odiumve præſentium rerum & in nonnullis fortaſſe nequitiam conſumit.

Erectus hac conſuetudine tot inultis ludibriis ſancita, quamquam alienæ gentis homo, auſus ſum in jura & veluti ſacra Gallicæ libertatis intrare, & Satyram vix ultra titulum ſævientem, leni fletu & inermibus jocis implevi. Quod niſi Principes Viros tenuioribus velis obductos (ut nec longa conjectura dubiave retegi poſſent) egiſſem in hunc ludum, quis ô facinus! innocentem turbo, quæ tempeſtas inundabat! Nihil eſſet triſtiori ſupercilio grave, nihil invidioſa atrocitate ſuſpectum, quod non malevolorum improbitas in contumeliam illorum rapuiſſet; mihi quidem inſimulato tam funeſtæ loquacitatis gravis, ſed illis iniquior quos tam grandi malorum facinorum

ſuſpi-

ſuſpicione violaſſet. Igitur ipſam purpuram conſultiſſima ratione detexi, ut æſtimari modeſtia mea poſſet, nec in deos crederem auſus quæ vilioribus ingerebam; aut quibus etiam ipſa vitia ſub fictis & ſcenicis nominibus lacerabantur.

Cum hæc moderatio tutum iter primis ſcriptis præſtitiſſet, neſcio qua fiducia in ſecundum Euphormionem excrevi. Hic cum primo ſe ſolveret riſu, ſupprimere jocos jubetur, & ex operarum manibus, ad judicium mulctamque deſcendere. Quod cum mihi tot fluctibus terriſque diviſo amicorum indignatio ad intempeſtiva odia vocantibus literis pertuliſſet; non indulſi dolori, aut repentinis inimicitiis mutatus ſum. Nam & Magiſtratus ſciebam, ſi quid injuriæ eſſet, ignoti hominis libello obtuliſſe, quod ſi maximè meum eſſe cognoviſſent, tamen peperciſſent diligentiæ, quam prætextu publico in me malevoli homines vel imperiti erexerant. Nimis enim humiliter ſummorum Magiſtratuum res erunt, ſi ſufficere minimis debent: & illorum otium ſeveriſſima lege turbamus, niſi alienam concedimus fidem, cujus diligentia tuta præſertim judicia & extra fortunarum ſortem exerceant. Libet quoq; agere gratias ipſo nomine injuriæ, quæ Euphormionis famam fortaſſe extulit, ipſa damnatione præſignem. Sed jam fracta invidiæ nube, haud dubia timidave fiducia exſpecto, ut expertam verecundiam emendata in Eleutheriam ſuffragia reducant. Quantumcunque ſevero tribunali diſceptemus, ecce, Italia & ab utroque Germania cœlo, ludibria, ne appoſitis quidem penſata præconiis, non modo neglexit vindicare, ſed pro munere amplexa, ingenuæ libertati applauſit. Vbique evulgatus, velut præmio delationis ſuæ liber in illis urbibus illiſque domiciliis quæ notavit, jam fidelius mores explorat: & ſua indicia, præſenti teſtimonio ſancit, aut in jocum traductus emendat. At Eleutheria in immani patientia urbanitatis, pro fatum, meos ſales publico donare dubitavit, quæ ridiculam, & quod eſt pejus, non ridentem ſui Militis audaciam, & equitis fanaticum robur, & toties ſcribentium pudendam libertatem, nullo ſupercilio tam ſedulæ majeſtatis offendit.

Sed nec illis tenebris projeceram fœtum, ut obſcurus parens eſſem, & ſi quid paraſſem atrocius præſentiſſimus vindex erat, qui in ſuis nunquam ſociæ & amicæ majeſtatis deſpectum patietur. Ignorant moderationem mei Regis, qui, quam pacem Orbi facit, non putant ad verborum etiam tranquillitatem pertinere. Nam & diligentius in populi ſui ore, ſociorum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Principum famam amat, quam ſuam caſtigare, gnarus nec amoris pignora cum improbis jungenda, neque bonos contumeliarum flagitio eſſe lædendos, ſed nec deorum crimina licenter in vulgus, & ſine honore efferenda. O præclarum, & quod tot Principum ambitio inter feroces & inhumanos titulos non vidit, bonitatis fideique cognomen; quæ in hoc inultæ amentiæ fuiſſet. Sed laudationem omitto ne ſuſpecta adulatione evileſcat. Longa poſteritas, quæ verè de præterita virtute cenſebit, ſatis tantam memoriam ſua in noſtra tempora invidia commendabit. Cæterum non facilè videri debebam, voluiſſe tunc primum ſe tradentem fortunam jugulare, & profana petulantia in quædam Numina, mihi inconciliare omnes deos. Quod ſi faventibus vindiciis, quæ hoſpitibus certè debetur, jam non fidelius tamen à ſe amicorum imperio Regum quam nomini eſſet conſultum. Etiam cum hoc luſtro horribilis atrocitas Diræ una face pæne Britanniam cremaſſet, & proditionis nefas vix de ſuo jugulo eſſet excuſſum, de populi ſolicitus voce, nihil prius edixit, quam ne quis triſti ſuſpicione macularet Regum ſociorum dignitatem. Iocos tamen, aut vulgaria, & veluti per totum populum laſſata ludibria, exorabili comitate agnoſcit, quæ ſe lepiditate conciliant, & nocere jam non poſſunt, veneno quod tectum & occultum ſæviſſet jam corrupto & per nimium aërem expirante.

Hoc arbitrio fortunarum mearum potuiſſent fortaſſe magiſtratus dubitare deferentibus meum nomen, nec vicaria fide tantilli voluminis conſcientiam explorare; cum præſertim ſcriptionem in quam magis tempeſtas incubuit nuncupaſſem Heroi, quem fœdis convitiis præficere, ſupremæ nec in hoc Rege tanto plus vibrant quanto Natura capacior communium vitiorum facultatem obtulerat, ne inepta neceſſitate eſſet probus. Hoc eſt enim eſſe ſanctum, non ſi à ſceleribus abes, ſed ſi ea refugiſti. Equidem Rex meus gloriari pulchrè poteſt: nullos quidem exterorum ſuis muneribus ad perfidiam fraudis allectos, ſed nec proditionis conditionē ferentes humanius auditos, quam ludimagiſtrum Faliſcorum Camillus excepit; audiant Magiſtratus meum librum (nam pro ſe ejusmodi dicet) eum facilè de judicii metu littera ſalutari exſolvent.

Sed in Protagonem tamen luſit, & de Doromiſo totas chartas implevit. O horribilem rectarum mentium calamitatem! ſecura flagitia occupare præmia virtutis, beneficia autem & merita periculo ſceleribus conſtituto palleſcere. Ego vero ſi lit-

teratorum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

teratorum infortunio quæſtum accepiſſem librarium, anxiamque mercedem ſordidiſſima adulatione captaſſem, nemo ante Protagonem erat cui meos labores exprobrarem: illum extra humanam ſortem laudibus eductum, illum huic honori qui eſt ambitioni humanæ chariſſimus eſſe ſubvectum; nec unico ſeculo duratura præconia morituris ſaltem donis & imparibus comparanda, nunc gratuitis muneribus & ne æſtimata viderentur confuſo ſub Euphormione nomine largientis, ipſa gratia periit, & plus invidiam, horum temporum vitium, quam meam fidem inaſſueta integritas adjuvit. Ecce autem ne hoc quidem beneficium fata indulgent, ut apud ſentientem me excuſem, cum vulnere (O dolor!) poſt omnium memoriam indigniſſimo, ille Protagon, ille natus ad miraculum terrarum deſtituerit Orbem. Proh facinus ad noſtri ævi infamiam efficax, quod per teterrimum nefas tantum Principem nondum poſcenti reddidit cœlo. Sed & ſtupor lachrymas, & ſtuporem ultionis cupiditas, de omnium pænè gentium corde & oculis ſubmovit. At te adoranda Anima, te melius per virtutes & famam quam per exeuntem de buſto Aquilam conſecratam, hic omni ſolicitudine placabo; ſi quid de tam juſta remiſero cura non minore flagitio quam ſi viventem offendiſſem, peccaturus in Manes. Sed nec ille excandnit, & ſi adhuc dignaretur mortalitatem noſtram, nullus certior aut veniæ author eſſet, aut innocentiæ meæ vindex.

Stabat ad tribunal Africanus, & jam intonuerat acerbitas in ipſa innocentia quærentium crimen, cum Antiochum, filiique vinculum & indicium corruptelæ non expavens, ipſam quoque defenſionem erubuit. Iudicum quoque plauſus revocata beneficiorum memoria, in Capitolium uſque perduxit. Tam memorabili exemplo meus liber de reorum pulvere digniſſimo tumore conſurgens, & ſummarum creditor laudum perambulare potuiſſet Protagonis totum limen, donec præmiis abſolutus abiret. Primum enim non imparis dignitate perſonæ, tantum nomen magnificentiſſimè operui. Nam quid aliud Protagonis cognomen quam militaris ſcientiæ veriſſimam confeſſionem expreſſit? Nec penſata tot principum tot ſeculorum laude, illum omnis memoriæ primum ac pænè ſolum ducem, in juſtum gloriæ faſtigium aſſerebam. Nempe ex hoc convitio cæteræ, & ſub judicibus litis, ipſa innocentiæ meæ verba ad teſtamentum citabo. nunc igitur eſt in Euphor-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

phormione Protagon: *Vir hoc ſeculo major, & dignus fabulantium miraculis vatum*: hic alius, *nihil de eo mortale prædicabat*. Et ſolertiſſimus ſenex multis in eum præconiis effuſis in hæc verba deſiſtit: *Nulla ſecula Protagonis geniū æquarunt*. Et, *Nec quemquam ſimiliorem Numinibus ad nos fata transmiſerunt*. Nec minor eximii viri cultus totum ubique Satyricō adoratæ majeſtati ſubſternit. Quod ſi de jocis publicis meus deinde liber crevit, ſi cum populo ſcire auſus ſum, nec acerbiore riſu quam quo Protagonem delectarem inclamare Thalaſſio, ignoſcite, quæſitores, bonitate Protagonis, & veſtra libertate ſum deceptus. Sed videte, ne majore piaculo nimis officioſam diligentiam polluatis, dum hos ludos intempeſtiva ſeveritas ſilentio damnatos videtur neſcio qua cenſura notaviſſe.

Si vero de Fortunæ deſcripto imperio queruntur, quam in ipſo Eleutheriæ templo, ipſa ara, ſanctiſſimo honore appellavi, ſi aſpernantur illam deam, & me quaſi ſuorum ſacrorum ignarum incuſant, certè legum ſuarum videbuntur oblivíſci, ſed & parvam gratiam habere illi Numini, per quod ipſi creverunt. Nam quod his ſeculis virtuti ſtabile iter ad opes, niſi jam opulentæ? aut quis ad magnarum dignitatum culmina, niſi quadam forte pervenit? ac ut nemo niſi dignus, aut divitiarum potiatur aut honorum, nihilominus opus eſt fortunæ regno, quæ æquales virtute, ſaltem impari felicitate diſtinguat. Nam multorum ingeniorum magnæ dotes, velut debiles & ipſa paupertate ægræ jacent. Libet aliquando meminiſſe Satyricæ libertatis & iterum adorare fortunam. Tu es, inquam, ſine qua nullæ virtutes ſibi placent, nullæ poſſunt per noſtrorum temporum tempeſtatem emergere. Tu de ſacerdotiorum collegiis ſuffragiorum poteſtatem, tu de opulentis ſolitudinibus excuſſiſti, ſed & forenſibus miniſteriis in hoc arduo locatis quo ſolum extructæ pertingant divitiæ, quæ via nudæ induſtriæ patet, aut quid ſaltem felici ignaviæ vel ingenioſo ſceleri negaviſti? Sed tantos & tot faſces tibi hæc ætas non dedit. Iam olim omnia potuiſti, etiam ante luxum atque aſtus; etiam cum memoriæ labentium annorum ſatis fixæ parietis fides erat, cum numerantibus clavis, & captas tot annorum uſu gentes nulla interdicta extorquebant. Hac veneratione Fortunæ ſi quis offenditur, aut ipſius beneficiis ſaginatus, capta & ebria mente deſævit, aut ſanè eſt iratus, nec reſpicienti per tot vota litavit. Sed hoc totum non video quo argumento poſſit ad minimam Protagonis notam aut injuriam tradúci, cui etiam

fortunæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

fortunæ arbitrium adſcripſi, ut felicitatem ab illa nemo magis quàm ab iſto exoraret. Doromiſum autem (alterum Satyræ crimen) immani piaculo aggreſſus ſum, ſcilicet ab ipſo nomine initium injuriæ fuit, & Doromiſum appellavi, quaſi per nimiam frugalitatem liberalitati infeſtum. Ecce de infelici beneficio novum nefas, amorisque conatus iterum indigniſſimo reatu perculſi. Quaſi Doromiſi non invenerim nomen, quod nullis donis tanta integritas poſſet, nulla ſolicitatione perverti. Cur igitur ambiguum nomen (nam vos ambiguum feciſtis dubitando) in triſtius deduxiſtis, niſi quod mens mala, in ſuſpicionibus gravis veneno ſuo paſtum de innoxio flore quæſivit? Sed & illum quibus verbis, qua commendatione celebravi? Amiſiſſet Satyra ſuum nomen, ſi paulo ulterius indulſiſſem. Nunc *vir ingentis naturæ* appellatur; nunc *qui in cœlum poſſit meritiſſima prædicatione levari*. Nam imperitiæ imputabo æmulorum, ſi vel ſenem de illius frugalitate loquentem, vel Euphormionis inopiam cum ſuo artificio Muſisque neglectam, in criminationis acerbitatem deducere audent. Nimirum æquo jure ſua libertas ſcenæ ac Satyræ larvas indulſit, quibus ſupra Pythagoræ fatum ſæpè homines renaſcantur in die, & nunc juventute luxurient, nunc maturas partes abſolvant. Niſi forte ſervilis calliditas, & ſupercilium heri nunquam Roſcio per eadem ſpectacula convenit. Equidem Euphormionem non excuſo, ſi in diverſos habitus tranſire non licuit, qui in Doromiſi domo ideo ſcholaſticam induit vanitatem, ut irriſus abiret. Tunc enim inſaniam ludebam, nec dum cognitis fidentium Muſis; qui inutiles, nec ad pulchritudinem exactas nugas omnino tanti putāt ut de egeſtate ſecuri ſint, &ad opes à felicibus tollantur, aut in iis animorum ſcabritudinē incuſent. Nec Doromiſum caſtigabā, ſi Auguſto hanc turbam Poëtarum ſubmoventi ſummus Lyricorum pepercit; dicebamq, *ignotas ibi Muſas*, quæ ad ſtimulos ſuperbæ paupertatis neſcio quid ignobile & mercenarium cantant. In eo autem ſene, cujus indicio Doromiſi nomen accepi, malignum ingenium non omnino inquieti populi fingebam, qui ſemper magiſtratibus iniquus, tamen ingentia merita non peſſimo aut artificioſo livore agnoſcit. Sed & magnæ faſtigium portæ, & aviditatis effigiem vidi abducentis ab oppidanis Plutum: quod nemo opinor bonæ & candidæ mentis, in cujusquam contumeliam vertet. In eodem quippe videbit bellorum inſtrumenta, currumque Gradivi, cum ea vaſtitate, quam Annibal Italicæ præſagium cladis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

cladis in ſomniis exhorruit. Nam anguſtam, ſed formidabilem domum, & gravem tam longo apparatu, non aliter debui, quam Martis penetralia depinxiſſe.

Et his quidem argumentis jam confido Eleutheriæ omnes deos digniſſima litatione placatos; Nunc de reliquo ſolicitatus Orbe, ſi quid eſt iratorum Numinum etiam facinori propitiatione exorabo. Et vero apud cæteros expedita innocentia facilius emerget. Labetrum autem metuo ne innoxii quidem joci, ſed fortaſſe crimini viciniores implacabili præjudicio in me accendant; præcipuè cum cognoverit de hac cauſa indicio illorum, quos Caſſius amoviſſet trium verborum cautione. Nam qui continua integritatis fiducia ſuam cauſam cum cœlo Principibus miſcent, mei premendi occaſionem putavere ſe nactos, quod eodem ſcripto in Labetrum & in ipſos jus libertatis exercuiſſem. Sic igitur potentiam alienam ad ſui ultionem callidiſſima fraude armarunt. Suis injuriis ſilentio tectis, tanquam pio & laudabili dolore commemorant contumelias; (ita enim appellabant) quas ego in Labetrum & Pedæam flagitiosè fudiſſem. Adeoque valuerant aſtus, ut innocens procacitatis Euphormio, novo judicii genere, in alio Euphormionis & Satyrici innocente pæne vindicaretur. Et hoc quidem atrocior videbatur injuria, quod Pedæam illis jocis miſcuiſſem. Nam & ſeverius ſuæ Metellæ vindictam in Athenas; quam defectionis Sylla exequebatur, & hic Scytha qui in Bajazete pænè facta Ottomanorum præcepit plus contumeliis in uxorem quam imperii libidine accenſus eſt. Non eſt tanti meus liber ut imparis odii magnitudinem excipere velim, & ſi pietatem nolit, ultro ſe iratis noxæ dedit; plus tamen innocentia ſua motus quàm periculo meo. Labetrum & Pedæam non tam originis vetuſtas, aut potentiæ extulit robur, quàm virtutum claritudo. Neque præconium tantæ confeſſionis jam effundo, aut ſpe beneficiorum agitatus, aut indignitate terroris. Sed ubi res ad ſerium procedit, non auſim ad tanta faſtigia niſi vera adoratione ſuſpicere. Et vero nullius flagitii incuſatos tantum veluti publica voce produxi. Nam communem, & ſi maximè eſſet verus, non turpem rumorem ſequutus ſum, & per aliquot jocorum ſuavitatem expreſſi, ac ut magis impetrabilis venia offenſæ ſit, non tam illud in Euphormionis ludum arripui, quam ut fabulæ vanitatem improbabili narratione damnarem. Igitur nec iſti libertati mallent triſti & ignobili ſuperbia iraſci, quam ridere cum domino

gentis

gentis humanæ, qui trimeſtres liberos felicibus naſci impatienter non audivit. Sanè de Liphippo, niſi ex perſona aliorum nihil dico, quos ſi reverentiores majeſtatis feciſſem, periclitabar adulationis opinione contemni.

At Thebanos quis ignorat eximiè à me coli, dum majorem noſtram patriam aſſidua veneratione appello, & amicitias illorum ambitiosè quæſitas ad ſcrupuli moleſtiam & ſolicitudinis conſervo. Nec illi moderationis obliti, acerbius meos riſus quam eos miſeram exceperunt, digni quos veris laudibus attollã, cum ſynceris judiciis nec falſa beneficia admittant, nec injuriarum ſpeciem vanitate præjudicii ulciſcantur. In Aquilio autem è vivorum ſocietate jam ſublato, etiam ſupervacua excuſatio eſſet: in cujus conditorium neque fama meæ narrationis intrabit; & ſi maximè fieret, ejus manes humanis negotiis non ſolicitantur.

Vereor ne prolixa trepidave defenſio meæ cauſæ fiduciam corrumpat, præſertim quam non ita ſuſcepi quaſi inimicorum meorum humilitas pulſare meam quietem ægritudine ſolicitudinis poſſet. Magnatibus autem ſic me facilius approbabo. Nihil ſcriptum aut cogitatum eſſe, quo illorum dignitatem violarem. Si nihilominus perſeverant ſuſpicari, me exſecationem mei fœtus pretium ſuæ benevolentiæ eſſe facturum.

Domita autem vel ſedata vi ferocitatis externæ, jam forte familiaritas merentium quæret, nam tam perpetuo favore mei pignoris caligem, ut in eo cognoſcere errores, aut agnoſcere non poſſim, denique ſi quam eum toti orbi, tam etiam mihi excuſo. Nam & Brutus ſuos liberos primum virgis, mox ſecuribus cæcidit, ille autem adulterii vindex non prius filio oculum reliquit, quam ſibi excuſſiſſet; & ubique quo eſt tolerabilior lenitas parcentium ſuis, eo laudabilius erit hujus veniæ ſuavitatem aſpernari. Igitur tanquam è publico rediens, & hemicyclo augente privatam majeſtatem domeſticas de ipſis Præſtitibus culpas expecto. Neque mollius quam jurata ſententia diſceptabo, vel ut tanquam Hermolai patrem ſua rabies in filium abſolvat, vel ut ipſius filium iracundia parentis eripiat; externa miſericordia per internam & velut parricidalem diſcordiam, benigniſſima lite erecta. Ecce autem jam vexatum percenſui ſcriptum, duriusque diſcuſſi, quæ recipere culpam aut abſcondere poſſent, nihil publicè peccatum annotavi quod caſtigatione in exemplum poſſem ulciſci;

At pri-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

At privata & tantum in domeſticum nomen errata , etiar
ætati donavi. Primum quidem, invidioſi argumenti ferociam
quæ ſub prima juventute adhuc rudem & inexpertam liber
tatem ſævientium odio vel iracundiæ objecit , tum conatu
præmaturos , & cupiditatem famæ , quæ luxuriantem viti
annorum ſcriptionem novaculæ ſeveriori non ſervavit. Nan
in prima Satyrici parte etiam quotidie lituras facio , ut ii
multis velut fronti invenuſtæ , ſaltem velum imponam. Sec
hoc judicium non ingrata violentia mihi ereptum fatorum
clementiæ permiſi , quæ hoc pænè exeuntis pueritiæ tyroci-
nium victuris ſpiritibus annumeraverunt. Secundæ vero par-
ti, quæ provectior biennii mora , ſapuit per prioris impetu
nævos , meam quoque gloriam imputo: ac quod Epidicus &
Orator ſuis authoribus fuerant , id mihi de Callionis potentia
liber Euphormio , & ſe primis litteris ſub fabula imbuens eſ-
ſe poteſt. Nimirum ut cenſeri per illius virtutes aut vitia non
recuſem. Neque me tam propitii itineris ad gloriam poteſt,
aut ſi mavultis præclari erroris pœnitere , ſine contumelia im-
merentis fortunæ , quæ velut conſilio meam temeritatem
provexit. Adoleſcentibus autem totique juventuti , quæ ad-
huc curioſa & libera diligentia ſpeculatur aditus ad ulterioris
vitæ ſecuros & opulentos curſus , meis cautionibus , & jam
experto navigio , quo adremigent portum oſtendam. Falli-
tur enim qui litterarum ſplendorem putat etiam Pluti cœcitati
illuceſcere , & ſtatim ac in Parnaſſum pervenit, opes ab Apol-
line efflagitat omnis metalli conditore.

Nam omnibus ſeculis diverterunt divitiæ à ſtudiis virtutis,
& ſæpius Philoſophia in gratis friguit, quam purpuram deſpe-
xit. Illi ipſi qui libertatem ſolutarum gentium ſubegerunt
eloquentia, qui Cheronæa in Philippum arma cudere; qui Cor-
neliis Sergiiſque ſua conſilia extorſere , non exiviſſent de
Rhetorum umbra , niſi nudæ eruditionis altam & candidam
ſimplicitatem mixtura civilium negotiorum corrupiſſent. Ne-
mo igitur intra ipſas litteras aliud ſuis laboribus promittat;
quam caſtiſſimæ dulcedinem voluptatis , & ad ſummam inuti-
lem egentibus famam. Ille nobiliſſimus amor impetusque
ſciendi , à pecuniæ & ambitus utilitate ſemotus, in ſecuris &
jam felicibus ingeniis , inter avitas opes digna & præcipua
majeſtate ſe commendat. At vero ſi quis impari amore dece-
ptus , de egeſtate ſua altiſſimas quoque Muſas contemplari , &
eadem ſynceritate colere audebit , quantumcunque magnificè
cogitet

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

cogitet, ſæpiſſimè de Hecates cœna guſtabit.

Nam ut primum de Rhetorica dicamus, & humanis litteris, ſequentemq; has Philoſophiam, quod præmium quamve ſpem illæ Nymphæ ſuis amatoribus invenerunt? perpetuum ſcholarum pulverem, & proh facinus in tam liberalibus diſciplinis, ne quidem mercenariæ doctrinæ opulentam locationem; in privatis quoque familiis educationem puerorum jam olim ſervilis neceſſitatis munus, & hodie non unius Piſtocleri immiti ſuperbia deſpectam. Iuris autem immenſa cognitio, per tot nodos impedita, & plerumque ſolventium nugis, ingratiſſimos ſudores raris ſtipendiis videtur ad ſolam æternitatem laboris educare. Nam intercluſa tribunalia non niſi jam opulenta ſcientia pulſantur: ſi placet de reorum miſeriis augeri, ſi in patronorum nomen ire, jam exiſti de merarum litterarum pulchritudine, quam hic ſterilem, & ad opes currentibus inutilem damnamus. Nempe enim tot municipiorum jura, in ſola codicum nauſea & ſolitudine veſtigabis. Vivo ſtrepitu opus eſt, & callidiſſimis experimentis, quibus incendere lites aut opprimere poſſis. At nec divinis ſtudiis clementior portus; ubique divitias ſui juris faciente fortuna. Nam infinitæ opes quæ ſacrorum cuſtodibus venerunt longa & trepida majorum pietate, nunc mercedi, aut inconſultæ amicitiæ Magnatum, aut ſolicitæ adulationi ceſſerunt. Inter hos ſcopulos tam turbido freto & obſtinatis fluctibus repellentes litteratorum remigia à divitiarum curſu, quidam velut everberatam tempeſtatem propitia fortuna vicerunt, qui in apice ſtudiorum aureos quoque fontes, & ambitioſum otium invenere. Sed in illis ipſe caſus potius quam eruditio felix fuit, & ſaltem numeranda paucitate infamant Muſarum egeſtatem, quæ pauciores quam vilia aut pudenda artificia ad humanam ſublimitatem attollunt.

Deſolanda igitur tantorum Numinum limina, & litteris inexpiabili ſacrilegio ejectis, fœditas barbarorum annorum revocanda? Abſit ut per tantum flagitium velim fatum jam labentis eruditionis præcipitari, quæ, ſi verè æſtimamus, nos à pecudum vilitate ſeduxit, ſoletque præcipuè cognationis cum cœlo admonere; Sed nec velim juventutem aberrare velut Sirenibus deceptam, nulla præſertim pœnitentia utiliter illius temporis conſilium emendante.

Igitur domeſticas amoliri anguſtias, & faſcium dignitatem volentes reſpicere, acri quidem impetu incumbant illis litteris

quas

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quas magis propitio impetu iis natura admoverit: niſi forte flexibili ingenio eligere ſtudia, & repugnantem animum regere poſſunt: cæterum ut ſe aperuerit floridior ætas, & veræ curæ per primos ſtimulos ſolicitaverint mentem, non quidem relinquant ipſas Muſas (neque tam levi ſarcina opprimantur) ſed eas ſecum velut ad utiliorem mercatum circumducant. Tum primum ſuos mores civili venuſtate nec perfunctoria ſolicitudine mitigent, tum ipſa comitas amorque ſolertiæ, & cura placendi, tum fraudis & malarum artium diſciplina, non in uſum, ſed cautionem ac fortaſſe ſpeciem invigilantem animum informet. Et quidem (ut omittam qui in forum prorumpunt, civica arma inconſultis vendituri) pro genere ac fortuna tranſeat juvenis in factioſam clientelam. Ibi de omnibus diis patronum ſuum placet non gravis affectatione paritatis, aut ſordida vilitate dejectus. Sed & iſta prudentia eſt in eligenda ſervitute tenenda; primum ut quod præcipuè genii impetu potes, id eſt, qua potiſſimum emines dote, id aut poſſit cognoſcere patronus, aut mirari; deinde ut per altiſſima quæque flumina navigationem intendas. Nam & de vivis fontibus multæ aquæ hauriuntur, ne quidem ſentientibus ripis & tuas ſordes eluet pretioſæ purpuræ contactus, ac ſi ſupra Philoſophum dona erunt, tamen Alexandrum decebunt.

Inter has curas, miſerrimæ quidem mortalitatis ludibria, utiles tamen ad præſidium ſenectutis, ſi facilitas rerum aut magnitudo ingenii reliquerit otium ad eruditionem cum pulcherrimo labore colendus eſt animus, qui hac deflexione forenſium rerum, veluti quodam ludo, ſuas curas mitigabit. At vero cum emerſerit liberalis animus de formidine paupertatis, vel cum ſatiaverit modeſtas honorum cupiditates, & poterit ſuas litteras inter ſplendorem dignitatum majori præjudicio oſtentare, tum vero permittendæ ſunt habenæ iſti ambitioni, tum inquam acrius deſcendendum ad perpetuos quidem ſtudiorum labores, ſed dignos mortalitatis faſtigio, & ſudoris præterea rivos per multiplicem amœnitatem plusquam Apio aut Oleaſtro detergentes. In iis domeſtici ſolatii vis ingens, & per ſtupeſcentem tuorum æqualium barbariem, admirationis externæ. Per hanc famam ut omnia felicibus accedunt, ſi quid ſupererit ad editos honores, poteris faciliori aſcenſu emetiri. Quod ſi quis tam robuſto animo erit, ut acquieſcat uni ſuavitati litterarum, omneque diſpendium infra celebritatem ponat, & par ingenium tantæ nobilitati efferveſcat. Valete

lete faſtigia dignitatum, & habendi libido per ipſas opes excita. Hæc Philoſophia, & incpi lectulo demerſa paupertas, cum volet certis telis omnem magnitudinem petet, ſua mole vulneribus patentem. Sed & longis præconiis ſupererit ſuo ſeculo cum luxu ambituque morienti, neque ulla ſpatia definient doctæ virtutis perennitatem. Verum hæc eſt dura & pænè ſylveſtris eruditio, quæ, ſi me audient, multos habebit laudatores; rari autem excellentes animos tanta rigiditate imbuent.

Neque vero ſupervacua diſceptatione hic exerro, qui defenſione mea erupi ad præcipiendi gravitatem, ſed volui ita meæ juventutis impetus ad ſtudia probare, ne inde aliis exemplum ſtatuerem, & omnino caſtus liber quam in alienos fuit temperans, tam ſit innoxius laudatoribus ſuis. Nam & Satyricon propitiis fatis tradens, ſtimulos multis forte adoleſcentibus admovi, ut aſſiduis maturiſque litteris properarent ad dulcedinem famæ. Nunc vero juventutem utiliſſima ratione dehortor, ne rapta pulchritudine laudum anxiè eruditæ eloquentiæ invigilet, id eſt, omnis doctrinæ, ſed & omnis ſudoris compendio, niſi ſuis opibus nitatur, vel capaci animo partiri curas poſſit, aut denique de ſcholaſtici pulveris otio nulla ambitione ſe moveat.

Ego vero, qualiſcunque fortuna deinceps meos conatus excipiet, non revocabor ab hoc curſu, utraque Pallade aut amicitias meas aut odia colendi; ſed vobis ſummas gratias diligentiſſima memoria habebo, quicunque Euphormionem amaviſtis: cæteris autem, qui ſunt ſolicitudine mea digni, non ceſſabo ſimplicitatem tam inermium jocorum probare, donec ratio aut fortuna meam innocentiam explicaverit.

FINIS

TERTIÆ PARTIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

EUPHORMIONIS SATYRICI ICON ANIMORVM.

PARS IV.

AMSTERODAMI,
Apud IOANNEM IANSSONIUM.
ANNO M. DC. XXVIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

SERENISSIMO ET POTENTISSIMO PRINCIPI, Ludovico XIII. Franciæ & Navarræ regi Chriſtianiſſimo,

EUPHORMIO

Felicitatem, Victorias, Triumphos.

MORTALIUM *animos ſeria contemplatione deprehendi, Ludovice Rex Chriſtianiſſime, & veluti oculis ſubjici poſſe ille ſciebat qui in oraculi modum edidit, ut ſe quiſque cognoſceret. Sed privatum bonum eſt ad ſuæ unius mentis notitiam pervenire, Plurimorum autem varios genios, impetuſque animorum, curioſa diligentia poſſe diſtinguere, res adeo publicæ utilitatis, ut nec indignum duxerim munus, quod Tuæ Majeſtatis adoleſcentiæ traderetur, hanc mentium motumque picturam: In qua ut potui fideliſſimè Naturæ lineamenta ſequutus ſum, & aliquot diſcrimina adumbravi, quæ in hominum animus eadem Natura conſtituit, ſive terrarum ubi oriuntur ſpiritu: ſive fortunæ in quam naſcuntur, aut perveniunt, ſorte: ſive etiam variarum ætatum diſcrimine, aut illorum affectuum qui pæne diverſi ſingulos agunt. Non indulgeo, Rex Sereniſſime intempeſtivæ & ſuperbæ ſapientiæ, ut his ſcriptis informare adoleſcentiam tuam ſtudeam, & inter diſciplinas quæ jam primam tuæ Majeſtatis ætatem feliciter exercent.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

non rogata ſententiæ ſuffragio audiri. Habes Iuventutis tuæ Rectores, quos Burrhum & Senecam apellarem, niſi quod in Trajanum inciderunt. Habes utriusq. parentis ſacratiſſimum genium, O Rex, illumque præterea qui à Numine eſt, vobis ſuæ Majeſtatis vicariis incubantem. His tu optimè indolem tuam credes. Nobis tamen in parendi ſortem genitis ſi templa adornare, & coronas licet aris appendere, cur non & pietati videamur operari, cum ipſos ingenii noſtri cenſus velut in ſacrum Numinum veſtrorum ærarium, ingenua devotione conferimus? At quid (inquies) externæ gentis homo divertit ad peregrini Numinis cultus? Nunquam erit (Rex) ut meo Regi domeſticus me apud te ducam externum. Tuæ enim fortunæ magnitudo non in Galliarum adeoque nec terrarum finibus hæret. Tranſit quoque maria, obtinetque amicitiæ jure Britannias. quod perſæpe eſt ipſe ſervorum & civium ſacramento validius fœdus dies, ſeculoque pudendus, qui, parricidio ſupra omnem atrocitatem horribili inclytum tuum Patrem Orbi ademit, tibi fidem tuorum amicorum approbavit certiore experimento quam etiam ipſi vellent. Inter omnes nemo Regum Principumve Sereniſſimo meo Rege, aut verius defuncto Henrico ingemuit, aut ſyncerius timuit viventi Ludovico. Neque vero cunctatus eſt, dum cognito rerum eventu poſſet perfunctoria & ſecura pietate ſe jactare: Sed cum adhuc in tanto rerum articulo extrema timerentur, in hanc vocem ad immortale amicitiæ exemplum erupit, ſe tecum communicaturum pericula, venturasque in ſortem Britannias quamcunque ille turbo tuis Galliis feciſſet. Nec deinde degeneravit Rex Maximus à ſuorum verborum ſanctitate, affectu, annisque tibi Pater, & antequam velles frater, communione dignitatis. Hac tanta animorum utrinque mixtura, & Gallica decet in Britanniis vota fervere, & noſtra apud vos exaudiri. Et ea mihi publica ratio (nam privatas tacuerim) nuncupandi Tuæ Majeſtati donarii. At nunc quidem Iconem Animorum, Rex Potentiſſime, tibi vovi: mox quoque Tui Animi & Majeſtatis imaginem Poſteritati paraturus, cum te ad illa quæ Orbis expectat purpura tua digna, major ætas propulerit, ſpiransque in oculis atque ingenio tuo Maximi Patris virtus: qui bello ac pace mirabilis, æmulorum invidiam vicit. & amicorum fidem. Galliam ſuam agentibus fatis inſanam armis fregit. quid in Cæſaris laudibus majus? Suum deinde in victoria animum, clementia exarmavit. Nec id potuit

Alexan-

Alexander. Tu tanti Patris hæres, tu ſpes metusque populorum, jam famam implevisti quantamcunq; capere tam teneri anni poſſunt. Dum creſcis, dum in vires, ſummis rebus maturas exurgis, Tuæ Majeſtati in hæreditatis interim partem laus Parentis, triumphique, & cæteræ dotes erunt, quibus æternitatem emit. Sed & hæc ipſa, licet patria, aliena eſſe cenſebis, volesque tuis titulis niti, ubi eoſdem poteris per ætatem meruiſſe.

Vale.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ELENCHUS CAPITUM.

CAPUT I.

ÆTates hominis quatuor, pueritia, adoleſcentia, ætas virilis, & ſenectus.

CAPUT II.

Sæcula pæne ſingula ſuum genium habere, diverſumque a cæteris. Eſſe præterea cuilibet regioni proprium ſpiritum qui animos in certa ſtudia & mores quodammodo adigat. Hos ſpiritus inveſtigari operæ precium eſſe.

CAPUT III.

Galliæ dotes & ingenium incolarum.

CAPUT IV.

Britannicæ Inſulæ: in quibus diverſi populi, Angli, Scoti, Hyberni.

CAPUT V.

Germaniæ ritus: & Belgii, cui hodie Germaniæ inferioris nomen.

CAPUT VI.

Italia, & Italorum indoles.

CAPUT VII.

Hiſpanorum genius, mores.

CAPUT VIII.

Hungari, Poloni, Moſci. Gentes reliquæ ad Septentrionem poſitæ.

CAPUT IX.

Turcæ, Iudæi.

CAPUT X.

Præter patriæ indolem, dari cuique mortalium ſuos affectus, atque ingenium. Præcipua inveſtigari poſſe, non ſcribi omnia.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

omnia. De ingeniis ad ſubitos jocos aut ſententias valentibus. De aliis, qui ſpontanea eloquentia diffunduntur. De hominibus tardioris lentiorisque prudentiæ. Perfectos demum eſſe, qui inter hæc duo genera ſunt poſiti. Vtrum ſint præſtantiores animi, qui literis idonei, an qui adminiſtrandis rebus publicis. Delicata ingenia aſſiduo aut diuturno labori minus apta, quam tarda & depreſſa.

CAPUT XI.

De fortibus animis: Temerariis, Timidis: Superbis: Sordidis: Languidis & reconditis: Hilaribus, & exertis. De inconſtantibus ingeniis, omnia acriter, ſed non diu volentibus.

CAPUT XII.

De animis Amori obnoxiis. Hos affectus ſingulorum temperari, & interdum mutari, a fortuna, & vel ſplendida vel obſcura vitæ conditione.

CAPUT XIII.

Diverſos affectus eſſe, Tyrannorum, & legitimorum Principum: Rurſus Regum qui ſucceſſionis jure, & eorum qui ſuffragiis ad regnum perveniunt. De Procerum, qui apud Principes gratioſi ſunt, ingenio.

CAPUT XIV.

De ſtudiis Aulicorum. De diverſis generibus & affectibus egenorum: itemque divitum.

CAPUT XV.

De Magiſtratibus. De cauſarum Patronis.

CAPUT XVI.

De divinarum ſcientiarum peritis: deque Præfectis Religionum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

EUPHORMIONIS SATYRICI ICON ANIMORUM.

CAPUT I.

HUMANI generis, ſicuti cæterorum omnium, præcipua in cunabulis cuſtodia eſt. In arboribus rami naſcentes obſequuntur Agricolæ, cujus ductu vel in altum enituntur: vel ad terram proni deflectunt. Ita puerorum animi, parentum, velut obſtetricum, manibus fingi poſſunt, certa, & in ſequuturam ætatem manſura imagine. Semina maximè, & veluti fundamenta virtutum, his antiquo præaltoque affectu inſinuanda ſunt; ut deinde ignorent, natura an præceptis acceperint, parentibus obnoxio ingenio eſſe, facilique præcipientibus; intemperantia, mendacio & fraude, veluti inſolentia prodigiorum exterreri; præcipuè vim Numinis venerari, nunc beneficio, nunc vindicta ſuſpiciendam. Et hæc ipſa non atroci aut moleſta ratione urgenda ſunt. Nam quæcunque ſuppliciorum metu colimus, eadem triſti faſtidio ſolemus averſari: & concepta à puero odia, neſcio qua horroris conſuetudine, ad ſenium quoque deducimus. Sed aſſiduis ſermonibus imbuendi ſunt, de faſtigio, præmiiſque virtutum;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

flagitia cum ſupercilio ac verecundia apud illos nominanda; quæ omnino neſciant, ſæpe publicè, nec jam cum infamia regnare. Tam lenibus rudimentis initiati, oderint vitia, virtutesque tanquam feras aut rigidas non timebunt; & faciles ad hæc prima rectæ diſciplinæ initia accedent, parentum magiſtrorumque auſpicio, quorum ſententiis veluti divinæ mentis oraculis, detinentur imbecilli in illis animi, nec dum judicandi ambitione ſolicitati; Accedit, quod non emitur promiſſis adulantium vitiorum haud intacta modo ætas, ſed incapax voluptatis. Itaque rem turpem judicio ſuorum, & ſibi nullis lenociniis commendatam, facillimè proſcribent. Neque hic pueritiam initiamus ad ſuperſtitioſæ, & anxiæ pietatis ſupplicium, ſed ad virilem cautamque virtutem. Nam cum animus hominis ingenerato pondere in prava deflectat, neceſſe eſt adhuc faciles ramos in contrarium cogi, ut deinde impetu ſuo redeuntes medium inter naturam & inſtitutionem teneant.

In hac autem puerorum diſciplina, gloriæ quoque ſtimuli paſſim infigendi ſunt ſentientibus animis, ut jam tum ſuos honores aſſueſcant ſuſpirare, & ſive ſcholis, ſive ludis exerciti, eminere æqualibus labore dulciſſimo contendant. Præterea cum ætate ſenſim veluti ex captivitate deducendi ſunt; ut & mitior majeſtas parentum fit, & illi etiam non ſubito aut improviſo libertatis incremento laſciviant. Suis etiam ſtudiis relinquenda eſt pueritia, ne videamur Naturam arguere, quæ hanc ætatem imbecillem eſſe juſſit, & intempeſtiva ſemente ſapientiæ nondum præparatum ingenium corrumpamus. Sit illis innoxia laſciviendi venia, ſtudium literarum magis ad mutationem ludi quam ad faſtidium, minusque ſupplicii ex ſupercilio parentum, quam timoris: fruantur denique adhuc miſerantis Naturæ indulgentia, nec ante humanarum mentium ſupplicia, quam meruerint, tolerent. Niſi forte putamus in levibus malis eſſe, cum pueri à ludo in totum prohibentur, omnemque ſtrepitum faſcium cum illius Stolonis conjuge exhorrent: & ſapientiæ quam nondum capiunt acerba documenta, tanquam mimum, aut exhibent aut revolvunt. Qui ſenſus eſt ad miſerias acerrimus, in hanc ætatem cadit: dum teneræ mentes nec timorem regere poſſunt, & pejus de incognitis malis judicant. Ac ut viri quos fortuna ingentibus malis fregit, quam capaces animos habent, totos implent ſuarum miſeriarum contemplatione, atque ſenſu: ſic & in

pueris,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

pueris, dum incidit quod miſerrimè expaveſcunt, omnis vis timendi dolendique conſumitur. Interrogatus qui prædones laqueum minitantes evaſerat, quo animo expectaſſet mortem, quo, inquit, olim puer flagrum expavi. Sed & illa in pueris perpetui metus acerbitas ſuccum abſorbet, quem Natura ad laxandos corporis artus, & incrementa adoleſcentiæ, exundare voluerat. Non enim ſuam vim ventriculus habet, evocato ad laborantis cerebri præſidium igne, neque actu lætitiæ diffunditur ſanguinis impetus, qui omni interpellatione triſtitiæ marceſcit. Ita hæc ingenia, inter ægræ cuſtodiæ vincula, vel territis, vel exhauſtis viribus ſic ſubſiſtunt, ut qui ſupra pueros ſapuerant, poſtea infra decus virilis prudentiæ delirent. Equis certè, juvencisque, in primorum annorum libertate incurioſos impetus effundere concedimus, ne tunc primum robur enaſcens timeat ad vincula accedere. Adeo cœcæ mentes, quod in cæteris animantibus videmus, in noſtris pignoribus aut negligimus, aut neſcimus. Neque tamen in infinita libertate prima hæc ætas dimittenda eſt. Sit illis mediocris terror ſupplicii, ſumma parentum reverentia, & ſemper quantum ſibi liceat, ignorent. Nam ſi procax eſt alicujus pueritia, nimiumque ferocia exuberat, tunc faceſſant lenitatis iſta præcepta; tumorque, naturæ vitio enaſcens, quem ſæpe parentum lenitas ad ulceris maturitatem fovet, adhuc crudus ac facilis exſecetur.

Hoc modo lepida pueritia ſuæ & parentum voluptati relinquetur, & poſtquam expleverit ſtultitiam innoxiarum cupiditatum, ipſa ætas paulatim ſtudia mutabit, radicesque virtutum adoleſcent, quas ipſi jam non impetu, ſed judicio amabunt. Tunc afferent ad adoleſcentiam, & ad crepuſculum prudentiæ, mentem liberam, placidamque, quæ ad illius lucis pulchritudinem vi ſuæ inſtitutionis obverſa ſit.

Sed ut omnis rectitudo diverſis vitiis oppugnatur, plus inter ſe, quam cum media virtute luctantibus; ita qui acerbos adhuc animos vocant ad nimiam maturitatem ſtudiorum, non durius oportet accuſari, quam ignaros virium quas Natura ejuſmodi ætati conceſſit. Nam præterquam quod quibuſdam eſt præcox ingenium, & Curiæ capax prætexta Papirii, eſt etiam à natura illis annis dos ſua atque cenſus; vis ſcilicet capacis faciliſque memoriæ, quæ in pueris ſumma eſt, & quicquid iis temporibus acceperit pertinaci felicitate ſervatura: ſed creſcentibus ſenſim annis hebeſcit, inſtar roris ad noſtrorum

corporum ſalubritatem eximii, qui in ferventibus plagis Ilicibus inhærens, niſi excipitur prima luce, ad ſurgentis Solis radios expirat. Multis ideo ſermonibus, mox uberi hiſtoriarum lectione, dum licet, ferendus eſt ille campus, ut nec cogitantes pueri bona concipiant, deinde vel cum invitis adolitura. Linguarum quoque varietas, quæ tot vigiliis nobis conſtat, ſurgentibus ad pueritiam infantibus per colloquentium commercium pulchrè accedet. Hæc ſcilicet minimi laboris opera, nulliusque judicii, ubertim exequitur illa ætas, nec labori idonea, nec matura judicio. Quod ſi areſcere ſiverimus facilem humentemque memoriam, erunt longo laboris faſtidio quærenda eadem, quæ tunc melius, & absque nauſea, habuiſſemus. Nam quid miſerius, quam hoc tempus, quod prudentiæ idoneum nobis in virili ætate conceditur, licet breve, nec jam tot ſcientiis artibusque ſufficiens, in his etiam ſæpe conſumi, quæ vacua pueritia, ſi eam excoluiſſes, ita in receſſus memoriæ, ut in penariæ cellæ latebras condidiſſet.

Sunt autem in ejuſmodi quoque annis quædam omina creſcentium vitiorum, aut futuræ virtutis; moliente jam Natura aptum unicuique indoli fundamentum. Adhuc Cyrus, qui Perſarum Imperium condidit, paſtore genitus credebatur, cum in eo emicuit animus, quo deinde toti pæne Orienti jugum impoſuit. Puer cum parium annorum cœtu ludebat: Rex ſorte ludendi à jocantibus factus, verè jus regium in ſodales exercuit: contumaces verberibus cæcidit, ſat ſuperque idonea majeſtate. Res ad Aſtyagem delata eſt ab eorum parentibus quos Cyrus verberaverat: Et is juſſit Cyrum ad ſe perduci, qui ad ſolii tiaræque conſpectum non vili aut puerili timore emarcuit: Regem ſe ajebat à pueris conſtitutum, & quod regium eſſet, egiſſe. Hinc majora ſuſpicatus Aſtyages, quam quæ præſens pueri fortuna jubebat, in illius genus, & parentes quæſivit, mox ſuum ex filia nepotem agnovit. Cato autem qui à fatali ſibi Vtica nomen traxit, paulo ſupra infantiam erat, cum Legati Latinorum ſuæ genti jus civitatis oraturi Romam perveniunt, adeuntque Livium Druſum Catonis patruum, apud quem ipſe educabatur: Hunc puerum cum legati per jocum rogaſſent ecquid illos juvare apud patruum precibus vellet, hæſit immotus, eos etiam acri vultu perſtringens. Et ipſi tantulæ ætatis contumaciam admirati, in experimentum indolis, ulterius blanditias, moxque minas ingerunt, nec verbum extorquent: tandemque correptum extra altioris triclinii feneſtram, ut in terram projecturi,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

jecturi, aliquandiu verſant: Sed is timere dedignatus pejus quoque ſupercilium arctavit, Tanquam in ſeveræ rigiditatis auſpicium, qua ipſe deinde tota vita inhorruit. Errant tamē haud raro qui ex puerorū moribus temerè de futurorum affectuum ratione conjiciunt. Nam oportet grave eſſe indicium, & ſupra illius ætatis levitatem pertinax, quod ſit efficacis argumenti, ad motus venturorum, & flexilium annorum deprehendendos. Vnum eſt quod vix fallit præſagium; ſcilicet lachrymarum profuſè excidentium facilitas. Qui enim ad primum perculſæ mentis ictum veris gemitibus madent, ſunt illi naturæ mollioris, & ad humanitatem amoremque compoſitæ. Alios videas magnis quidem clamoribus, & ſimulantibus fletum, ſiccos tamen oculos inter parentum minas & verbera tenere: feri iſti plerumque, ſi adoleverint; aut certè in opacis pectoribus nec teneros affectus, nec juſtos etiam timores admiſſuri.

In adoleſcentiam deinde productos, primamq, juventutem, ipſe impetus ſanguinis, vireſque jam ſe nimis cognoſcentes prorſus immutant, & animum abripiunt per inconſultæ fiduciæ ac ſecuritatis æſtus. Tunc primum idonea deliciis ætas eſt, nec plus de voluptatum ſenſu gaudet, quam quod illas audeat impunè experiri. In poſterum conſulere ideo neſciunt, quia adhuc crudæ vires non reputant ſe obnoxias eſſe fortunæ: & præterea lætarum rerum ſpecies tunc animos ita implent, ut ſeveriori prudentiæ, quæ primo aſpectu moleſta eſt, in iis nihil vacet. Et tunc quidem, jam non vano aut diſſimulato impetu, ſua quemq; natura in ſtudia abripit, ad quæ potiſſimum factus eſt. Nam quos ad vilia artificia ignobilis indoles ducit, ii deſtinatam ſibi artem monſtrantibus fatis agnoſcunt: tum quibus potior militaris diſciplina: tum quos ingenii vigor ſive Muſis, ſive negotiis dicavit: omnis deniq; ſpecies animorum in ſuam tribum adoptatur, præeunte Natura: Quæ niſi quendam impetum ac ſuavitatem adjungeret huic utilitati laborum quos præſcribit, certè adoleſcentia juventuſque, vix ducta ratione nec durum aliquid in ſe audens, pæne cum venia erraret.

Verum & in ipſa incuria eorum qui omnino à labore ac officio recedunt, plerumque illa vis emicat ad ſe vocantis induſtriæ: veluti herbarum ſemina, per ſaxorum latera quæ naſcentibus obſtant exili cacumine enituntur, ut ſaltem ſe oſtendant enecari. Sive enim ignavia adoleſcentes perdiderit, ſive luxus, aut commeſſationum inſana dulcedo, quoties ſuis

voluptatibus ludiſque laſſati, recedunt interdum ad aliquam laboris ac induſtriæ ſpeciem, cui perfunctoriè incubant, & tantum ad mutationem voluptatis, ad eam potiſſimum partem divertunt, cui diligenter excolendæ idoneam mentem, geniumque acceperant. Adeo non poteſt in totum interire fatorum ſtimulus in certa munera unumquemque pulſantium.

Vt vero arbores, quæ multo ac valido ſucco in inutiles ramos exuberant, tandem matureſcente illa luxurie feliciſſimos proventus alere poſſunt: ita juvenis nimio æſtu exultantem liberumque animum nactus, aliquando juſta & ad ſapientiam ſufficiente moderatione reſidebit: quod ſi jam ab ipſa adoleſcentia maturam ſobriamque vim ſortiatur, certè languore inutili ante primam ſenectutem marcebit. Sed hoc maximè eſt ad judicium futuræ virtutis, ſi ipſe inter cætera ſtudiorum aut affectuum genera aliquid valde volet: id quicquid eſt nimio ac veluti præcipiti fervore complectens. Nam hæc acris cupiditas ſaltem oſtendit, illum vero, & per hoc laborioſo impetu, in ſua ſtudia poſſe ferri: ſine qua indole nemo virtutem verè colet, aut gloriæ litabit.

Cæterum quamvis adoleſcentiæ interdum ſint ingrata ſenectutis conſilia, tamen ipſa conſcientia ſapientiæ nondum in ſuis annis maturæ, neſcio quid de iis altum ſentit, qui jam ante experti juventutem per eam commeantibus iter oſtendunt. Animus autem in hoc ætatis flore prima cupidine laudis ardet, impatiens contumeliarum, non diu eadem conſilia probare, aut exequi, facilis; etiam plurimum ſibi placet; nec ſatis amicitias poteſt eligere, nec poſtea adverſus ſuccreſcens faſtidium tueri. Quicquid autem ſubito mentis acumine inveniri, aut perfici poteſt, non aptiores in mortalibus habes, quam in illo flexu annos. Vt videatur pueritiæ eſſe facta majorum, vel dicta, indefeſſa memoria adipiſci; juventutis autem, & facere nova, & loqui; ſequentis deinde ætatis ſe ex utriſque moderari.

Excipit juventutem ſtata ætas ac virilis, media inter adoleſcentiæ præcipitia, pondusque ſenectutis. In hac adeo cum animo corpus viget, ut tunc demum verè hominem eſſe crediderisis, datamque in illorum annorum gratiam quantacunque eſt mortalibus vita. Hic ingens corporum & animorum mutatio, ut ciborum plerumque ac voluptatum alius tunc delectus, ita mores alii, & in novum efformatæ cupiditates. Robuſtus animus, & veluti ab adoleſcentiæ caligine emiſſus,

primum ſolet de anteactis erroribus atroci cenſura judicare: mirarique ſe tam improvidè potuiſſe peccare.

Illinc ſtatim utilis pœnitentia, & ruinas, quas juventus fecerat, emendantis ſedulitas. Opum, honorumque præcipuus amor eſt; & quaſi nunquam de vita deceſſuri, ita avidè ad illam ſubſidium & ornamenta quærunt. Simulare amicitias, ſuiſque deſideriis imperare, non alii magis ſciunt. Veram quoque fortitudinem habent, caſtigato impetu, neque extincto, quo ad iram vindictamque adoleſcentia fervebat. Tunc demum vis integra ſolerſque judicii, non incitata torrente juventutis, non feſſi corporis ægritudine laborans: Cauta illius vitia, ac plerumque nec virtutem ſine præmio colunt.

Sed hanc denique pulcherrimam vitæ partem ſenectus, velut aliquo æſtu, ſenſim inundans, ſanguini primum, & mox ingenio ſuum frigus inſinuant. Hæc diverſo habitu, affectibus, moribusque, priorum annorum virtutes partim auget, partim avertit in vitia. Timiditas maximè inſidet, & aptam alioqui prudentiæ ſedem infeſtat. Quippe ſenes hoc pectoris igne defecti, qui fortitudinem inſpirat, nec aliter quam per ſua aliorumque pericula in tantum ætatis provecti, omnia ſolent nimis anxia cogitatione verſare, tam quæ ipſi effugêre, quam quæ alios perdiderunt. Hinc illa vis conſilii, atque prudentiæ, quæ maximam ſenectutis dotem facit, ſæpiſſimè nimio pavore corrumpitur, dum omnia etiam tuta circumſpicit, mavultque interdum malo ocio vulnera tegi, quam in periculum venire medicinæ. Felix ille Cunctator, qui furentem Annibalem vallo caſtrorum, velut clypeo, à pernicie Italiæ ſubmoverat, ille Fabius pænè Imperii Vrbisque aſſertor, quid abfuit, quin religioſa ſupra modum timidaque ſententia, redeuntem felicitatem à Romanis liminibus arceret? Scipio trajiciendi in Africam conſilium impetumque ſumpſerat. Ita extorquendus erat Annibal, & ad patriæ clades de viſceribus Italiæ revocandus. Tam ſalubrem optimi ducis mentem, ſimulque incolumitatem Imperii, pænè ille Fabius intervertit, omnia tantæ expeditionis pericula anxiè reputans: cum ad naturam ſua ſponte cunctantem ſenectus acceſſiſſet. Sed hunc in ſenibus nævum facilè virtutes excuſant, maximèque conjiciendi futuri ſagacitas, quæ in illis edocta per præteriti temporis memoriam, quo minus corporis vinculis obligatur, eo purius omnia & quaſi communicato cum ſyderibus conſilio proſpectat.

Quot

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Quot urbibus, quotque Imperiis hæc ſapientia ſaluti fuerit, quanta etiam privatis hominibus utilitas, qui ſe ſenum conſiliis permiſerunt, plena ſunt vetuſtatis monumenta, & quotidiano uſu unusquisque perdiſcimus. Et fortaſſe hinc ſenibus illa ingens, & plerumque indefeſſa loquendi cupiditas, quaſi datus à Natura ſtimulus, ne illi docere gravarentur qui omnium optimè poſſent.

Sed plerique eorum non ſatis in hac parte modum tenent, ut quisque ſe juvenum illis applicuerit, per ſuorum annorum rerumque geſtarum ſeriem infinita oratione euntes ac quod moleſtiſſimum putes, ne una quidem & ſimplici vexatione contenti, quotiescunque in eundem inciderint rurſus pari ſermoni aut invenient cauſam, aut facient. Etiam quo patientior aut verecundior erit, quem ad illud audiendi ſupplicium rapuerint, hoc miſerius eum plectent.

Nec audiri tantum amant: ſed ubi conſuluntur, aut etiam ſponte monent, ſibi fidem haberi, componique omnia in quem modum præſcripſerint, nimis interdum pro imperio volunt; urgentque nolentes: rati ab iis ſe contemptos qui abnuunt regi: Iuvenum virorumque conſilia pervicaci faſtidio, & veluti de altiori ſcena deſpiciunt. Tu ſi dignus es, quem aliquando in ſenectute peccantem juventus quæ ventura eſt excuſet, jam mulcebis animos innoxio gaudio exultantes, faciliſque dicentibus, fronte ſaltem ac luminum nutu, quicquid dixerint lætus accipies. Nam quæ minor reverentia provectis his annis, & patrium cultum merentibus poteſt haberi, quam ut ſaltem ſimulemus probari à nobis quæ edicunt, facilique, & nihil auferente officio, tantæ venerationis ætatem ſuo gaudio perfundamus.

Eadem autem rerum humanarum experientia, quæ illos per reliquas ætates ad ſenectutem deduxit, ſimulque eorum exempla, quos viderunt in egeſtatem labi, agere ſolent ad nimiam domeſticæ rei curam. Quis ferat hoc mortalitatis ludibrium, tunc fortunas avidiſſimè expeti, cum nec diu manere, nec jam ſolicitare precioſis deliciis effœtum corpus poſſint? Viget hoc tamen in ſiccis pectoribus malum, labensque Natura timet ſcilicet ad inopiam pervenire, à qua non poſſit jam laſſis viribus, indies morientibus, vindicari.

Illis vero qui in ſenectute hæc vitia, velut ſyrtes effugiunt, nihil eſt ad omne conſortium commodius. Res publicas atque privatas feliciſſimè regere: deſpicere malos impetus, ac

vincere,

vincere, qui animos noſtros inconſultè diripiunt: & conſulere juventuti, & parcere: quid ipſi fuerint, quid tunc ſenſerint, nondum immemores: digni denique qui longa ſenectute ſua ſapientia fruantur, Orbemque illa veluti expertæ Philoſophiæ diſciplina componant.

CAPVT II.

GRenovicum pervetuſta Regum Britannicorum domus eſt, milliaria IIII. ſub Londino, ad Tameſis ripas. Mons imminet Regiæ, modico ſupercilio ſubjectum oppidum fluviumque deſpiciens. Brevibus tumulis in illum aſcenditur: verticemque deinde ingenti ambitu planicies extendit. Forte in eum bene mane conſcenderam: & ſolitudo circum erat, ut nemo interpellare poſſet cogitationum ludum dulciſſima libertate errantium. Sed memorabilis amœnitas pænè citius animum quam oculos diffudit, aſpectu, non Britannia tantum, ſed fortaſſe tota Europa pulcherrimo. Ingens planicies aliquot ſuſpenſa colliculis, rurſus montes in orbem effuſi, neque cito caſtigabant oculos, neque illos per immenſum cœlum ſpargebant. Tameſis lætiſſima ubertate in viciniam exudat, & ad radices montis redeuntibus in gyrum fluctibus inſulam pænè molitur. Paſſim toto alveo naves, & omnis generis onerariæ: ut proximas quidem totas aſpicerem, cæterum longius ſtantes, aut ſub altiori ripa, ex malis antennisque tanquam nudam & brumalem ſylvam cognoſcerem.

Nihil illa plaga viridius. Paſcuorum utilitas eam frugibus abſtulit: & vix alibi felicior in gramina terrarum luxuries. Privatorum quoque fundos, de more patrio, perpetuæ foſſæ, & pleræque in marginibus arbores ſepiunt: Maxime vias publicas altiſſimæ populi à lateribus tuentur, ut de monte deſpicienti perpetua facies hortorum videatur, ſaltuumve factorum ad ambulationis voluptatem. Præcipua eſt tam varia viriditas, pænè in diverſos colores diſtributa. Nam quæ longius abſunt velut cærula incumbentis cœli facies opacat: propiora, denſiore fronde in arboribus nigra ſunt, vel humi tenui herbarum virore nitentia. Sed pulcherrimum ſpectaculum præbebat ipſa urbs, inter eximias Europæ celebrata, Londinum, innumeris domibus, vix tamen populi ſui capax: Quippe ad alterā Tameſis ripam latè effuſum eſt, vicinisq;

annexum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

annexum oppidis, & pænè continua ædificia per quatuor milliaria protendens. Per hoc ſpatium non privatæ tantum domus: ſed & fana crebro faſtigio eminent, & media civitas tanquam umbone, ita præcipui templi mole diſtincta eſt.

Cum his ego nec proviſa voluptate deducerer, tandem revocare animum cœpi, & ſic mecum reputare: quid eſſet quod incogitantem rapuiſſet: unde ille aſpectus ſic placeret, quæ occulta vis, quæ ratio meam mentem tetigiſſet. Num ipſa urbs, num fluminis curſus, monteſve, an campi, an imago ſylvarum? Horum omnium nihil unum: ſed tantarum varietas rerum, & veluti Naturæ ſuas opes explicantis induſtria. Subiit inde cogitatio: nihil eſſe in mortalium rebus ad ſuam pulchritudinem ſic exactum, quod tandem non fatiget contemplantem, niſi ad hunc quem intuebar modum adverſarum dotium beneficio in aliam aliamque venuſtatem mutetur, ſemperque laſſatos improviſa novitate reficiat: Et quoniam ad omnis decoris faſtigium perducendus Orbis erat, nequaquam tantæ artis oblita natura eſt: Regiones aliquas montibus ſuſtulit, alias in planiciem deduxit: has æſtu torruit: has damnavit ad brumas: reliquas, nec quidem æquali ingenio, temperavit.

Fœcunditatem, aut ſqualorem, non modo non ubique, ſed nec in perpetuum impoſuit: olim felices proventibus terræ, nunc ſterilibus arenis informes ac vaſtæ ſunt: & quæ quondam crudo aëre horrebant, non tantum jam in fruges, ſed & in voluptatum inſtrumenta luxuriant. Adeo eſt ex totius Orbis pulchritudine illius partes in multiplices habitusvultusque tranſire. Neque Aſtra, licet certis itineribus ſemper curſum tenentia, aëri motus eoſdem, & effectus ſolent infundere: Ideoque quamvis iiſdem ſpatiis omnes anni in orbem excurrant, nullus tamen in totum aut eum imitatur qui præceſſit, aut exemplum eſt ſequuturo.

Sed ille cujus gratia cæterarum rerum ornatus inſtitutus eſt, ille ad divinitatis memoriam ſpecimenque homo compoſitus, præcipuè naſcitur in hujus varietatis venuſtatem. Nam non modo diverſos in corporibus habitus ſortiti mortales ſunt: ſed & animos adeo multis ſimul rebus idoneos, ut nulla pictura pluribus coloribus poſſit, aut lineis, delectare intuentes, quam quas in hominibus fata duxerunt. Quæ virtutum aut vitiorum ſeries, quæ artium ſublimitas, quodve calliditatis ingenium, non eſt in hoc ſapientiæ penetrali à Natura recondi-

tum?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tum? Nulla tamen quam magis admirere diverſitas, quam in libertatem homines naſci (qui enim aliter ſe regere poſſent, laudemque vel cum pœna infamiam ex ſuſceptis ſtudiis mereri) ſimulque ſervire; ad quoſdam ſcilicet affectus, ac vivendi pænè normam ſua indole vel temporum ſorte adacti. Nam omnia ſæcula genium habent, qui mortalium animos in certa ſtudia ſolet inflectere. Quædam ætates præcipuè armis exercitæ; mox omnia in quietem compoſita, tum Regnorum, tum Rerumpublicarum in populis amor; nunc veluti in barbariem homines naſci; deinde facilioribus animis manſueſcere, & poſt ſecula aliquot ad ſtipatum prima caligine ingenium redire. Ita ſæpius Orbis cultis hominum moribus enituit; ſubſidensque deinde induſtria, velut quadam nube, ſubducta eſt. Florentibus Græciæ rebus, quid ad humanitatem, aut aſtum, illis gentibus defuiſſe exiſtimes? Artificiorum tanta vis, ut in auro, vel ſaxis, ſive hominum, ſive pecudum formas, pænè etiam animarent, ea eloquentia, in Poëtis ſuavitas, ut illam ſibi ſumeret Romana ambitio, quam imitaretur, non vinceret. Inde in alias terras concedente fortuna, nulli ipſis Græcis dolentius ad Majorum memoriam ſuſpirabant, à quorum ingeniis exciderant.

Sed Romani Imperii vices, & quæ inde propius ad nos ætates ſunt, multo certius illos mutabiles ſæculorum genios prodent. Sub Auguſto compoſita Roma omnis humanitatis cultu ſuam magnitudinem ornavit; ac inter cætera velut ad faſtigium Latinæ venuſtatis provecta eſt. Nihil vetat ab exiguis quoque rebus magna colligere. Vnde tunc Poëtarum examen feliciſſimis numeris ludentium, niſi à quodam ſpiritu tum mentes agente, qui neque labores Poëtarum in Italia afflaverat, & paulo poſt in idem ſtudium incumbentes deſtituit? A Nerone in Trajanum, pauci anni multos quoque Poëtas habuerunt; ingensque tunc numerus in Rhetorum arena ſudantium: in quibus jam labentis linguæ indicia, & pro nativi decoris, quod perïerat, pompa, tumor obſcurus, & ad ſapientiæ ſpecimen ſubornatæ ſententiæ. Eadem tempeſtate ſub Nerone, excuſſa pax, qua Orbis Romanorum in quietem componebatur: & mox turbo ubique, & in omnium animis bellum, à Gallia, Germaniaque, ad ultima Orientis ſenſim infuſum, quid erat niſi arcana vis, quod propemodum fatum appellem, ad certas & deſtinatas vices corda mortalium propellens? Quæ ſecuta eſt ætas, jam quidem plurimum exciderat de antiqua venuſtate di-

te dicendi : & quod milites omnia poſſent, mores quoque ad feritatem, recedebant. Tamen humanitas cum illis malis luctata eſt : donec externæ gentes in Imperium invaſerunt : & quod luctuoſiſſimum fuit, extincta ſcientia vix ſui memoriam reliquit. Nati ſub hæc tempora homines velut ad barbariem facti, non illam quidem feram, ſed quæ obtuſa ingenia triſti nocte ſpiſſabat. Ac tunc plerique Majorum, quorum ſcriptis vel præcepta vetuſtatis, vel geſta inerant, omiſſis per incuriam libris, ſecunda & pejore morte oppreſſi ſunt. Artificiorum quoque alia rudioribus præceptis procurata : alia in totum perierunt. Nec multo poſt rurſus hominibus ſcientiæ amor increvit : Sed in illorum ſeculorum infelicitatem damnati, non quam optare tam invenire ſcientiam poterant: ſi ſcientiam appellamus antiquarum notitiam rerum, & acumen, non in ſcholarum modo argutiis, ſed altius ac nobilius ſpirans, denique eruditionem ejuſmodi, qualem veteres in ſui ſeculi litteratis coluerant.

Erat tamen ſcientiæ quoddam genus, animis & temporibus illis aptum: Philoſophiam, resque divinas, immenſo diſputandi ſtudio aut evolvere, aut miſerius impedire : tum in Iure reſponſa Prudentum, Imperatorumque reſcripta, vel quæ Pontificibus placuerunt, inſanis & inconditis voluminibus ad æternos diſcentium labores augere : Pluribus vero hæc ratio tunc ſcribendi, ut quotcunque argumentum ſibi ſumerent, priorum authorum de eadem re verba atque ſcientias, tanquam ſua, lectoribus darent. Sic unius ſæpè error cæteris lubricum fuit quo temerè laberentur; viciſſimque de unius recta ſententia mutuam ſapientiam multi ſumebant.

Etiam quoſcunque titulos libris ſuis facerent, ad univerſa digredi tunc decorum. Quæ illa tempeſtate hiſtoriæ à condito Orbe non exorſæ? Quæ pars rerum humanarum à rudibus ingeniis, quotiescunque ſcriberent, velut in chaos non coacta? At ut ſcias illos homines non defuiſſe Naturæ, ſed illam tunc anguſtam, & propemodum ægram, certè non parcebant laboribus, nec deerant in illis indicia ſyncerae prudentiæ, ubi eas ſcientiarum partes obibant, quas tunc ſolas illi ſeculo fortuna indulſerat. Hoc erat, in Philoſophis quædam arguta diſputandi ratio; in Iuriſperitis autem quid legibus caveretur potius noſſe, quam formularum vim, cauſasque factionum aut ætates diſtinguere.

Iſto denique ſeculo hæc ex hominum animis caligo evanuit,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

nuit, jam ad omnis generis aſtum lucemque compoſitis.

Nec tantæ mutationis indicium in litteris tantum & ſcholis exiſtit. Regnorum, & rerumpublicarum momenta multo callidius procurata; bella ingenioſius aut illata, aut repulſa: & in multorum artificiorum culturam tanta felicitas, ut quidquid invenuſtum ac rude eſt, id vel dignum eſſe, vel natum incultis majorum moribus, cum faſtu jactemus. Nec aliundè tanta mutatio quam veluti ab iſtius ætatis indole: cujus præſtantia ubi poſt definita tempora expirarit, tradet Orbem alteri, ac quod timeri poteſt, rudiori genio; fortaſſe & ipſa poſt aliquot deinde annorum ſpatium reditura. Ita ſæculorum ætatumque diſcrimina, non melius ex ſyderum motu, quam ex humani generis in varia ingenia ac ſtudia deflexione, diſtinxeris.

Sed alius præterea impetus animos rapere ſolet, certiſque affectibus addicere: ille nimirum ſpiritus, qui ſingulis regionibus proprius, naſcentibus hominibus patriæ habitum, & cupiditates ſtatim ingenerat. Nam ut iidem cibi pro condientium arte ſaporem quidem mutant, cæterum interna vis alendi aut nocendi nullis blandimentis in totum corrumpitur: ita in omni gente per æſtus ſuccedentium ſæculorum mores animoſque mutantium, hæret quædam vis inconcuſſa, quam hominibus pro conditione terrarum in quibus naſci contigerit, ſua fata diviſerunt. Hinc illa ab antiquo vitia, & patriæ ſorte durantia, quæ totas in hiſtoriis gentes aut commendant, aut notant: ut iſtic naturalis levitas populos agat, turbidiſque incerta conſiliis; illic pingues graveſque animi triſti ſuperbia, tanquam ſpecie arcanæ ſapientiæ, ferociant. Illi ſitim non tolerent: alii in mutationem, nec proviſa conſilia, temporariis ingeniis incumbant: apud cæteros placari non poſſit ultionis ingenium; Rurſus virtutum æternitas, velut hæreditatis jure ſancita, in quibusdam ſimplex fides, in aliis acumen animorum, in pluribus fortitudo.

Et quoniam nihil utilius, quam ex genio variarum gentium ſic animum inſtruere, ut diverſus ſit cum diverſis, cognoſcatque quid à quaque expectandum, aut timendum; operæ precium erit aliquot populorum præcipuos mores in conſpectum ita dare, ut ex communi multorum hominum indole, privatam in ſingulis deprehendas. Nec invenietur, opinor, tam ſuperſtitioſus amator ſui ortus, cui grave ſit in recenſione patriæ ſuæ, etiam vitia nominari. Si enim neminem

Natura

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Natura mortalium tam conditis moribus finxit, in quo non aliquid deſideres, velut ultimam artificis manum; cujus ſupercilii eſſet totas Provincias publico fato velle eripere, & indignari ſe ubi peccatur, id eſt inter homines, natum eſſe? Faceſſat in omnibus ſuæ gentis præceps favor, ſimulque cæterarum averſatrix invidia: Et noſtra vitia fideliter agnoſcamus, & virtutes in aliis nos delectent.

Igitur ſequeſtro animo injecturi contemplationem in indolem Populorum, primum Orbem è ſpecula deſpiciamus, & quales ſive incolas, ſive dominos hac tempeſtate ſortitus ſit. Aſiæ Africæque ſub Barbaris Imperiis caſus, & Græcorum Thracumque calamitas, præcipua humanitatis commercia in ultimam Europam coegit; ut tot cladibus à barbaris domiti, & veluti feliciori parte exacti, noſtras vires poſſemus recognoſcere, aut timere alienas. Nos vero ad malorum omnium ſenſus peſtifero ſopore torpentes, nec divinam vim horruimus, & ne in barbararum quidem gentium minas tot Provinciarum quæ reſtabant viliturum citavimus robur. Etiam omni diſcordiarum genere laceravimus noſtras opes, indigno prorſus facinore, ut quod uno corpore vix ſat erat, bellis odiiſque in diverſa diſcederet. Tandem ſive expirantibus tot motuum flammis, ſive per malam requiem pejora concipientibus, poſita pænè ubique arma miſcent hodie mutuis conſortiis populos, qui ut ingeniis, linguiſque diverſi, ita nec una arte poſſunt eſſe tractabiles. Hi ſunt Galli, Britannique, Itali, & Hiſpani, & quos jam immenſa Germania ſuo nomine occupavit. Pannonum quoque reliquiæ, & quod de Illyrico & Dalmatia nobis ſupereſt: tum illi Sarmatæ, atque Scythæ, quos Polonos, Moſcoſque appellamus: Cimbri etiam, & quidquid ſub Danico aut Suevico ſceptro componitur. Nec adeo, proh dolor! a Turcis receſſimus, ut pigeat mores illorum, vivendique conſuetudinem cognoſcere.

In iſtorum populorum moribus licet utiliſſima contemplatione verſari, & Naturæ divitias numerare, quæ tot habitus, mentiumque variarum impetus, una membrorum ſimilitudine obtexit. Cæteras vero plagas eadem diligentia ſcrutari, minus fuerit ad conſortii uſum, quam ad curioſam voluptatem. Nam Africam qui hodie præter mercatores adeunt, in ipſis littoribus aut ſi forte nonnihil ulterius à fluminum oſtiis in regionem invehuntur, cum incolis ſubita, nec ad amicitiam valida pacta jungentes: Perſas autem à nobis non ſuperſtitionis magis

magis impietas, quam ingens terrarum cœliſque divortium diſcrevit. India pari modo à mercatoribus tantum nautisque luſtrata: ſi Luſitanos excipias ibi pertinacius inhærentes. Chinenſes autem cum exteris conſortium ultro refugiunt. Nec ullus ex hominibus noſtris curat cum Tartarorum fœda, & ut plurimum miſera gente miſceri. Americam qua cultum animorum paſſa eſt, Hiſpani ſic tenent; ne ullis extra hos unos impunè liceat commeare. Ita ſolis & licet, & eſt commodum, illarum gentium indolem pernoſcere. Qua vero in eadem parte terrarum, nuda Barbaries, & generi humano pudenda, efferavit animos incolarum, nullis legibus, nulla induſtria temperatos, diligenter annotarunt quos illuc opum ſpes à regionibus noſtris trahit, inconditi populi ingenium noſtros cultus non capere; ad ſe advectos plerumque tanquam inſidiatores libertatis pro hoſtibus ducere; nec deeſſe tam rudibus animis in flagitia calliditatem; crudelitatem, atque perfidiam, his non raro prudentiæ & fortitudinis loco eſſe.

Horum ulterius mores tradi quid juvet, qui fero impetu Naturam videntur exuiſſe? Præſertim cum ſuis littoribus terrisque contenti ſint; neque ad ſe commeantes, niſi ſubacti, aut in ſolum ſubitæ mercaturæ uſum excipiant.

Sed, ut à gentibus abeamus, vel ignotis, vel nimio terrarum mariumque diſcrimine à noſtra familiaritate ſubductis; de noſtri Orbis incolis genioque quærentibus, ne quidem ſupervacua diſceptatio erit de regionum cultu, de conditione terrarum, cœloque propitio, vel alterutra intemperie gravi.

CAPVT III.

Gallia pænè provinciarum in Europa ampliſſima, ſi eam intra veteres terminos æſtimes, Romanorum quondam terror, Græciæ Aſiæque victoriis clara, jam in varia imperia, moresque diſtincta eſt. Quidquid Rheno, Oceano, Pyrenæis, Alpibusque clauditur, Gallia erat. Ab alio deinde Alpium latere ad Rubiconem pertinebat. Romanorum cervicibus gravis. Quippe fortiſſimi hominum Galli, cum in Italiam penetraſſent, capta incenſaque Roma tantum terroris attulere, ut deinde caveretur ne quoties Galli tumultum intuliſſent, ſacerdotibus ſenibusve, ab armis vacatio eſſet. Et domita quidem à Romanis viciſſim Gallia eſt, ſed per partes & inter ſe domeſtica æmulatione commiſſa.

Neque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Neque integra aut agnovit ſuas vires, aut in Italiam experta eſt. Poſt hæc Franci è media prorupere Germania; & videbantur ad ſecundam ſervitutem Gallias vocaturi.

Sed mox victores miſcuere ſe victæ genti, ne tam Gallias, quam Romanos in Galliis viciſſe viderentur, Iam vero diviſis in plerosque Principes terris, pænè in tantum Galliarum nomen obtinet, quod in iis occupant Franci, gens virtutibus, factisque eximia, & quæ meruit ut communis fabulæ vanitatem ad ſuæ ſtirpis præconium Scriptores uſurpent, dicanturque Trojanorum reliquiæ eſſe.

Hæc igitur omnium regionum quæ ad Occidentem receſſerunt feliciſſima, ſoli bonitate cum genio & indole incolarum certavit.

Ager vini, & frumenti paſſim ferax; olea quoque inſignis, & omnibus pomis quæ crudum aërem non ferunt; qui ad Alpes, & Liguſticum mare porrigitur, aut viciniore Occidente intepuit. Nec ulla provincia in Orbe terrarum pro ſuis finibus tot incolis divitias indulſit. Adeo omnis generis opibus clara, ut exterorum mercatorum commercia pæne ad ſolam voluptatem exceperit. Nam & luxus tranſalpino ſerico precium fecit, & artificia Germanica opulentum populum ad peregrinas delicias adverterunt. Britannicæ tamen merces, ſi non neceſſariis, utilitatis certè pleniſſimis navigiis ſubvehuntur, quæ plumbo atque ſtanno, ubere etiam croco, tam quotidianis uſibus, quam altiori elegantiæ miniſtrant. At Gallia præter meſſes, quibus ſolitudinem Hiſpaniæ levat, vina etiam in frigidiorem viciniam diſpenſata, multa carbaſo & cannabi dives, neceſſaria plerisque gentibus vela, rudentesque, & quæ cætera ex funibus in claſſium armamentis idonea, ſubminiſtrat. His & aliis dotibus, aurum quod in venis ſuis vix habet largiſſimo proventu excipit; ut qui illud anxia & crudeli diligentia effodiunt, qui ab extremo devehunt Sole, plerumque videantur Gallicæ felicitati famulari.

Tam diffuſa regione, tot provinciarum vario nexu compoſita, vix ſterilis aut inculti ſoli glebam indulgentia Naturæ omiſit. Nam & vaſta aliquot in Aquitania loca, ne incolis quidem ſunt vacua, vel ingrata; pinetis frequentibus & ſucco, fructibusq; precioſis; Avibus quoque catervatim provolantibus, quæ in deliciis ſolent haberi: ut aëri illa plaga tantum debeat, quantum de juſto telluris officio arena ſubduxit.

Gallia ad utrumque mare pertingens, Oceano alluitur, & pelago

pelago quod ab Hiſpaniæ Africæque faucibus poſitas ad Ægyptum terras interfluit. Ita commodus nauticæ rei ſitus, & qui claſſes per omnis nominis maria, littoraque poſſit emittere, ſi Galli quam equis tam navali induſtriæ aſſueſcerent, ſpesque, ut ſubitas, ita longas ferre poſſent.

Toti populo ingens amor, & patientia dominantis. Apud illos verè regnatur, nefasque quantum regi liceat dubitare. Gens armis ſtrenua, ſed equeſtri certamine melior; ignara perfidiæ, publico præſertim conſilio: indomitæ intra ſe molis; ut ubi in exteros exundat, ſtatim impetus ſui oblita: eo modo nec diu externum imperium tenuit, & ſola eſt in exitium ſui potens. Longobardiam, Neapolim, Siciliam, & pleraſque alias per orbem terrarum provincias, frequentibus victoriis ſubegere. Sed mox hoſtes male domitos fidentius quam par erat contemnere, aut ſimulantibus obſequium credere, inconſulta laxaque bonitate. Tum licenter uti victoria, & præter illarum gentium indolem laſcivire: Ad extremum oblivisci armorum, aut ad patriam ſuam reſpicere, cujus diu abſentiam ferre non poſſunt. Per hæc vitia ceſſere in prædam his ipſis de quibus triumphabant; læta ſemper bellorum initia atroci exitu corrumpentes.

Nullis mortalibus indoles ad ſpeciem virilis elegantiæ magis facta. Oris intrepidi habitus, motusque, atque geſtus, qui totum corpus decent. Et hic decor virtutem ingentium virorum adornat; exiguis autem animis pro fuco eſt, ac veluti naturali munimento, quo ſuam humilitatem abſcondant, aut mitigent. Sic venuſtè compoſiti qualemcunque veſtium de ſuæ mutationis infinita ſerie, tanquam inexhauſto penu deprompſerint, quocunque ſalutationis artificio corpus inflectant, putes nihil magis illa inſtitutione convenire. Vicinæ autem gentes ridiculo errore deceptæ, ad illorum quoque mores, per earundem veſtium ac motuum variam imitationem putant accedere; ignaræ, leporis & gratiæ virtute in nonnullis hominibus uno genio cuncta placere; in aliis autem in quibus Natura ad hos mutabiles habitus propitia non eſt, ejuſdem venuſtatis imitationem & curam, ingratam ac ludicram eſſe. Nam virtutes & vitia, & quicunque alii motus ipſis animi receſſibus inhærent, poſſunt à nobis non multum operoſa ſimulatione effingi, quia adeo ingentibus latebris reconduntur noſtri ſenſus, ut vix ullus deprehendat, veris, an extemporaneis affectibus deducamus. Sic facilè humilitatē ſimulabis, ſic odium,

amorem,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

amorem, pietatem, At vero quæ non magis imperio animi, quam uſu, & externo corporis obſequio perficiuntur, eorum imaginem in te transferre, reluctante natura, non poteris; ut eſt aptitudo corporis prompto habilique decore idonea, ut hilaris jocandi facilitas, & omnino eloquentia non in præcordiis, ſed ſummo ore nata. Hæc autem cum in Gallica conſuetudine emineant, ægerrimè te ad illius ſimilitudinem transferes, niſi ſe tuus genius huic indoli ſponte admoverit.

Cæterum nunquam Orbis dignas gratias hoſpitali Galliæ habebit, quæ humanitatis templum videtur aperire, quo ſe omnium externorum fortuna conjiciat. Animum in hominibus, non patriam æſtimat. Neque communi cæterarum regionum errore, in inquilinis, ac advenis, naſcendi ſortem punit. Ita candido ſimplicique amore virtutis, eximios viros undiquaque prodierint, ſine invidia miratur, & ſua opulentia gaudet augeri; & in tantæ humanitatis præmium habet publicam primum laudem; tum etiam tot hoſpitum fortunam, ac famam, qui Gallico corpori, non indigna aut inutili adoptione inſerti ſunt. Neque illic hoſpitibus dediſcendi ſunt patriæ ſuæ mores, aut ad Gallicam ſimilitudinem flectendi dum ſuperbia abſit, aut inculta barbaries. Quippe ipſa veluti profeſſione exteri moris, ſollicitabis curioſæ gentis ſtudia, ſimplicius peregrina, quam ſua æſtimantis; etiam quædam vitæ aut corporis vitia, ſi modo aliundè advehantur, trahentis in laudem. Nam & peregrini hominis eloquentiam vidimus crebro linguæ errore favorem meruiſſe; & grandis opinionem ſcientiæ, quod non intelligeretur.

Plebis in amplioris fortunæ homines vera, nec ex metu, aut ſola inſtitutione, reverentia; Rurſus primi Optimatum eodem genio culti ab illis, quia gratia aut genere perinde non excellunt. Sed ſuperbiam, faſtumque non ferunt; Si videris dominari, ſervire erubeſcunt. Comitas, quæ frontis artificio, luminumque clementer vibrantium, vel per ſermonum familiaritatem blanditur, fidelius purpuratorum latus clientibus cinget, quam potentiæ magnitudo. Opes omnes, & ipſe vilior honoribus ſanguis. Præcipuè Patriciorum ſpiritus in ſuum aut patriæ damnum ſæpiſſimè excreſcunt, dum nemini eorum mercaturæ aut artificiorum utiliſſimam diſciplinam capeſſere ipſa inopiæ experientia perſuadet. Æmulari præpoſtero ambitu magnitudinem placet avorum, & fœdari gentilitium ſanguinem putant, ſi populum vivendi conſuetudine

acceſſe-

acceſſerint. Ita vanum nobilitatis nomen, & magnifici ocii improba ſpecies, ad patientiam triſtium curarum ſufficit, & in ſola exeuntium morte. Et hæc animorum celſitudo, quamvis ſibi placeat, adeoque ab omnis generis ſordibus videatur abire, tamen interdum pæne neceſſariis facinoribus corrumpitur, in miſerorum penatum anguſtiis turbulentam induſtriam exercens, ut vel publica violentia, vel arcanis ſceleribus inopiæ ſqualorem repellat. Mercatura illic vilior quam tantæ utilitatis rem eſſe deceret, & quæ prima humanitatem per Orbem circumduxit. Solon quidem qui Athenis leges condidit, & plerique Græcorum, usque ad nos fama durantium, illo commercio ſuas res tulerunt ad exteros, viciſſimq; fecerunt ut exotica ſui cives viderent. Nec abhorret ab hoc more Italia, in illuſtribus familiis opes eadem induſtria latè componens. Britannia quoque ſanguinis claritatem illo vitæ genere fœdari non putat. At in Galliis hanc mutuæ utilitatis rationem non modo ſtirpes aſpernantur; ſed & quaſi mercatores ſui puderet, ubi illis largius fortuna indulſit, ſtatim in aliam diſciplinam filios ſuos agunt, jubentque majorem paterno faſtigio ſcenam ſperare.

Et quidem magnitudinem Gallicorum animorum nullibi efficacius videas, quam in ambitu magiſtratuum, à quibus pervicax licitatio jam diu egentium virtutes excluſit. Exhaurire familias, nomina facere, rem fidemque conſumere, decorum, dum inter æquales emineas vel ſterili dignitate, vel precio furtivorum munerum patrimonii ruinam reparante. Nec dubium quin illa libido titulorum, niſi ipſa ſe frangat, curias, tribunalia, præfecturas, tandem ſit viliori ſanguine anguſtisque animis, maculatura.

Quippe è ſordidiſſimis artibus multi compendioſius ad divitias properant, quam antiqua nobilitate ſpectabiles, paternisque opibus utentes ex majorum dignitate. Hoc modo, dum ad emendæ Curiæ, aut Præfecturæ, ambitum, nummorum pugna initur, ſæpiſſimè ii vincunt, qui ut ſanguine ſic & ingenio cedunt. Accedit, quod vetuſtarum ſtirpium viri non tam pervicaci ſtudio ſuas opes dignitatibus illis donant, quam homines adhuc novi, qui è latebris quas auro condiderunt eruere filios properant, & eam nobilitatis gloriam ſuæ genti emere, quam absque ullo ſumptu in hæreditatis partem Patricii habent.

Sic paulatim hi honores ſordidiorum eſſe poſſunt, (ſi pecuniæ tantum conceditur) & forſan aliquando in ignobilitatis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſuſpicionem, eorum nominibus cenſeri. Neque ideo fiſci induſtria maligna criminatione carpenda eſt, qui de ejuſmodi Candidatorum bonis excreſcit. Nam cui non ſatius videatur profeſſo precio dignitates à Principe molem publicam ſubeunte proponi, quam avaris Purpuratorum ſuffragiis in prædam concedere? qui ubi hæc publica licitatio non eſt, obtrudunt Regibus Candidatos, quos ſibi munere chariſſimos fecerint; & quod à domino impetrant, deinde clientibus vendunt. Vt nec meliore ſortitu delectos Reſpublica accipiat, nec interſit eorum qui ad tribunalia ſubvehi ambiunt, utrum cupiditatem dignitatis ſub Principe an ſub Optimatibus luant; utrimque pari ſydere in Patrimonii ruinam percurrente. Hæc igitur tolerabili inſtituta conſilio, jam ipſo furore licitantium in præceps abiere, qui & mediocris cenſus virtutem excludunt, & tota opum mole eos honores redimunt, quibus ipſi tam immodicum precium fecere.

Vt vero quo generoſius vina adolitura ſunt, eo adhuc recentia turbulentius deſpumant, ita iſtius gentis, ad humanitatem, & cum ſenuerit prudentiam factæ, adoleſcentia ac juventus, inſano incautoque impetu ut plurimum fervet. Vana in ejuſmodi ætate libertas, nunc jocandi, nunc ignotos pariter notosque laceſſendi, & ubique titulos nimiæ ſecuritatis, affectans. Leves animi, & rumoribus rapti, jam impatientes ocii, moxque tumultus. Oſtentatio libidinis ſupra naturæ deſiderium inepta, tunc inconſulti riſus, neminique parcentes; vis etiam intra ſe irrequieta, per varium ac multiplicem tumultum erumpens. Quidam tamen in omnium exordiis rerum induunt non veram, & ideo majori ſpecie, ſubornatam prudentiam: Veluti matura ſapientia compoſiti, verba tardè euntia deducunt, lento vultu, & aſtum cum humanitate fingente. Ex re quoque factum nomen, ut appellent frigiditatem. Sed & virtutis ſimulatio tunc eſt ingrata; nec diu tamen ſcientia perſonæ impatientem omnis veli levitatem abſcondit. Media autem indoles, quæ nec *Galliis* certè deeſt, lætitia capacis animi exuberans, eique non efficta prudentia frenum imponens, ea demum omni precio major, & ad ſapientiæ ſimulque hilaritatis imaginem exacta eſt.

Illud autem in Gallicis moribus, ac veluti fatis triſte, quod benevolentiam qua in ſua regione hoſpitibus indulgent, extra patriam vix in ſuos cives expromunt.

Quis credat in exteris tam humano populo non ſatis convenire?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

venire? Aves quoq; in caveam deductæ roſtra & iracundiam vix ſtringunt; & ſocietas fati peregrinationem ferarum conciliat extra ſylvas quærentium prædam.

Soli Galli quocunque in peregrino ſolo conſederint, præſertim ſi miſeri, & ad opem alienam converſi, ſæviſſima æmulatione decertant. Tum occulta ludibria, livorque deformis, tum profeſſa odia, & rixarum etiam ad peregrina tribunalia concives vocantium deriſa improbitas. Sic inter ſe certantes neſcio qua infamia apud imperitos inundant ſuam gentem, quaſi in invidiam nata ſit, exorsq quietis, ac amoris quo unius patriæ cives arcana vi Natura conjunxit.

Et hæc Gallorum extra patriam ſuam labes. Adhuc autem fœdius in Galliarum viſceribus peccant, qui paſſim tanquam gladiatores, ad arenam damnati, ſubitis odiis, armisque privatis, ad ultima diſcrimina committuntur. Rem immanem: & ad iſtius ſeculi probrum: leve jurgium, ſolaque altercantium ambitione increſcens, aut revera innocens jocus, plerumque autem turbulenti ingenii præcipitatio ad famam, ſæpe ad triſtiſſimas cædes & familiarum orbitatem, lymphatam juventutem propellit. Hinc toties miſerorum parentum intercepta conſilia, ſpesque occiſæ; & propemodum fruſtra pax in Galliis, & quæ vix minus patricii ſanguinis quam ſi bello certatum publicè eſſet in hac arena hauſit. Quæ hæc autem dementia? ritu ferarum, non ratione, ſed impetu injurias ulciſci, rerumque ſuarum judicium permittere pæne ſcenicæ arti, fortunæque ſæpe fallenti ipſam artem; ut quicunque felicius, ille & juſtius arma ſuſtulerit? Feræ gentes & ab ipſa venientes barbaria, Orbem ſupra aliquot ſecula ſuis moribus polluerunt.

His authoribus quondam factum, ut in dubiis judiciis, cum utrimque argumenta eſſent obſcura, armis litigantium crederetur. In circum arenamve dimiſſi pugnabant; victus pro nocente habebatur: & inde veſaniæ origo hanc ætatem infeſtans, quæ jam auctis finibus, cum olim in Magiſtratuum arbitrio eſſet, hodie ad privatorum libidinem deſævit. Iſti tamen gladiatoriæ arti prætextus eſt, neſcias magnificentia aut utilitate acceptior, peritia pugnandi. Nam cum arte gladio ferire, vel deflectere deſtinatos ſibi ictus, quis neget ad rem militarem pertinere? Hoc Græci, Romanique, & omnis gens armis ſtrenua cum ambitu quæſivit.

Nunc vero non tanquam in anguſtia ſeſe prementium cuneorum (ut in juſtis præliis ſolet) ſed veluti in apertæ arenæ li-

libertate, per curſus recurſusque, per omnem corporis habitum, per longam & diſparem oculorum manuumque fallaciam, quis non potius privatorum odiorum crudelitatem erudire, quam publicæ pietati ſuam fortitudinem parare videatur? Et vero nihil jam ad amentiam aut impietatem reſiduum in propinquos amicosque ſævientibus. Sive ſanguinis, ſive familiaritatis jure conjuncti, non atrocibus injuriis, ſed inani ſuperſtitione verborum, & propemodum gratis, diſſociati, alterno cruore imbuuntur: quodque ultimum furoris gradum putes, ne inter ſe quidem læſi, ſæpe aliorum inimicitiis tantum nefas tribuere amant, & in gratiam nihil ad ſe pertinentium odiorum ſeipſos & amicorum chariſſimos immolant: quippe à pugnaturis qui perire ſoli nolunt, veluti ad theatrum aut cœnam, ita ad hunc feralem ludum invitati, ultro ſubeunt; & quicquid hominibus aut dulce aut charum eſt violare non dubitant; ineptiſſimo deſiderio famæ: ut jactentur magno vitæ contemptu in arenam proceſſiſſe, id eſt, truculentiſſimum facinus auſi eſſe barbara ignoratione virtutis.

Sed hæc mala, & ſi quæ præterea maculæ ſe Gallicæ indoli interſeruerunt, omnino donari eorum virtutibus debent, quos vel ætatis, vel ſapientiæ pondus ita compoſuit, ne æſtu patriorum vitiorum diripi poſſint. In iis egregia comitas: non fucata, aut inſidioſè in hos ipſos quibus blanditur collocata. Non fraudibus, non ſecretis odiis vacant: Dignari ſingulos qui acceſſum aut notitiam petunt, & pro ſua ſorte unumquemque mulcere.

Externo homini ad illorum conſortium admiſſo ſatis erit aperto ſcelere aut nimia ineptia, non peccare: ut quidem alibi in alienos mores, ne tibi noceant, intentus ſis; cum maturis autem & caſtigatis Gallorum animis, teipſum reſpicias. Nec aliquid in humana ſocietate felicius, quam conſuetudinis tam politæ erecta virilisque ſuavitas.

CAPUT IV.

Britannia per tot ſpatia diffuſa, tam diverſis pulſata fluctibus, tamen magis ad magnitudinis ſuæ fidem poteſt varios civium mores, quam tantorum littorum ſinus & nomina proferre. Tanquam alium in Oceano Orbem faceret, omnis animi genera incolis inſevit. Non alia Inſula toto terrarum ambitu illuſtrior. Sicilia, Crete, Cyprus, viſæ regni fortu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

fortunam,ac nomen capere poſſe;non ſi in unum corpus transeant, uni Britanniæ terrarum ſpatiis, aut opibus pares ſint. Priſcis quoque temporibus, armis inclytis ſtrenua materiam fabulis dedit, quæ plurimarum gentium ingeniis, linguisque vulgatæ ſunt. Quaſi nihil eximium fingi poſſet, quod non aptè caderet in alumnos Britanniæ. Olim quidem inter novem principes diſtributa. Mox bellis atque fœderibus mutati cum Regibus gentium fines: donec tribus Dominis fortuna totius Inſulæ cederet: Saxonum coloniis, quos Anglos appellamus, ſub unius ſceptri felicitatem coactis: Britannorum vero reliquiis, pertinaciter inſidentibus Cambriæ montes (hæc nobis hodie Vuallia eſt,) Et Scotis quibus jam diu exciſorum Pictorum portio acceſſerat ad Septentrionem colentibus. Mox Cambria diuturnitate bellorum macerata totius Angliæ conſenſui impar fuit. At Scotia ſpe quidem victoriæ minor ſed cujus ſpiritus Anglia non domaret, veluti in æmulationis argumentum, non pervicacius armis quam diverſa ab Anglis indole pugnare ſuos juſſit: donec noxioſiſſimam æmulationem fata damnarunt, nunc utrisque impoſito Rege cujus ſpiritu Inſula in unum Imperium coaluit.

Anglia felicibus paſcuis,& ad multas, variasq; arbores,commoda humo, commeantium oculos pulcherrima viriditate mulcet: gratuitis etiam bonis plebis animos in ſegniciem exſolvens. Pabulum illic paſſim pinguibus campis abundat, boum equorumque armenta ad perpetuam ejuſmodi animalium aviditatem explens: alibi autem ſiccioribus arvis,& humili gramine induentibus terram ſuper fidem multos greges educat; excuſatque utiliſſimam, & ad ovilia factam ſterilitatem. Ne hyemis quidem rigor aſſueta libero aëri pecora (niſi forte ſupra morem inhorruerit) in ſtabula, aut ovilia deducit. Iis ſufficere ſolent nuda ſub dio cubilia, herbæque quas hybernus tepor alit. Quippe hyemes non illic pro plaga & Septentrionis vicinia aſperæ, cum vehementer Gallicam oram quatiant,qua Britanniæ adverſa eſt,multoque rigidius Batavorum cœlo incubent.

In tanta aëris indulgentia Britannicus ager omnis generis ſemina facilè concipit atque ſervat.Proceras habet lauros:Roriſmarini planta apud multas gentes ipſa cura qua educatur precioſa,hic vulgaris,& nonnunquam in ſepes velut ad hortorum cuſtodiam ſtipata. Vitem alere poteſt,uvasque ad maturitatem perducere. Nam & Cantii amœnitas crebro collium

dorſo ſuſpenſa, & VVintonienſis regio, cum cæteris ad mer
diem Ortumve ſpectantibus, olim vineta habuere, quæ dein
paſcuorum utilitas, viliusque redemptum ex Aquitania vinun
exemit. Lupi quoque ea inſulæ parte exacti, nudos greges, &
vix alicui moloſſo creditos, non infeſtant.

Nam diligentia antiquorum, cum graſſaretur luporum ra
bies, curamque paſtorum aut fatigaret aut falleret, totum in ii
ſedibus tam pervicacis feræ genus extinxit. Ita fortuna pe
patientiam pecorum ſub dio durantium, & mirabile luporun
exitium, profuſas, nec æſtimatas opes videtur indulſiſſe. Cibo
corio, vellere, velut exundantis terræ muneribus, populus i
ocio, & plerumque oblivione laboris diteſcit. Ne quidem ii
colendo croco labor, quem optimum habent, facili herb
oblatas in floribus opes non in ullius curæ aut induſtriæ præ-
mium aperiente. Et ne quid tam propenſo fato deſit, tranſ
marinum militem ante aliquot ætates non viderunt: Domeſtic
autem motus hoc ſeculo rari: neque in Anglia ut alibi terrarum, ſolent bella conſeneſcere. Sæpe octiduum ingentes ſimul turbas quam parit tam abſolvit, in homines ſæviunt, non in opes & tecta; & ſubitæ acies adhuc crudas ſurgentesque lites dirimunt.

Tam ſpontanea felicitas, ſecurum & opulentum vulgus non modico tumore ſuſtollit; ut neque pro conſuetudine cæterarum regionum timida humanitas, & patriciorum dignitatem reverita, mitiget mores plebis, & plerumque rudiora artificia, tot divitiarum, tantique otii, crimen fiant. Nam artem aliquam profeſſuri, ſeptem annis, ut plurimum, tyrocinia deponunt: ubi vero peractis rudimentis in collegium artificum adoptantur, quaſi laboribus exempti, ſub ſe alios tyrones aſciſcunt; edoctosque breviter in officinis proſtituunt: Tunc ipſi non ſolemnes modo dies, ſed & faſtos (quis credat?) ſi ſudum eſt, vario ludo in proximis campis exercent: nubilos in diverſoriis oblectant: prorſus ut artificia impolitius habeant, quippe diſcipulorum peritiæ credita, & eorum redemptores contumacius urgeantur ad pretium, quo & tyronum labor, & deſidia magiſtri ali poſſit. Diligens tamen nonnullorum Operarum induſtria, exactis artificiis eminens, preciumque per Orbem merentibus, ſatis prodit, in ea regione ejuſmodi ſtudia non ſtipatis cœli vitio animis, ſed nimia felicitate laborare. Vt enim ad extimulanda ingenia, arteſque fovendas, nimis cruda aut avara imperia nihil juvant, depreſſis populi mentibus,

bus, & deſperatione ſolutis ; ita fortuna laſciviens, laborique haud aliter quam per ludum intenta, plebis ſolertiam non attollit ad exactam artium curam.

Nullibi in tam ingenti regno vectigal, non in urbibus, pontiumve diſcriminibus, publicanorum ſtationes: præterquam iis locis unde naves in exteras plagas ſolvunt. Nam importatas merces aut quæ inde exportantur, profiteri apud eos neceſſe eſt qui à Rege portorium conduxerunt.

Sed nec plebis ſuperbia acerbior peregrinis quam in patricios ſuæ gentis exerta eſt, qui opulentiam ſuæ patriæ luunt ruſticorum faſtidio ſeipſos pæne primis ordinibus ſtirpibusque æquantium; & indignationis ſuæ tam pretioſam cauſam odiſſe interdum non verentur.

Summa tamen apud omnes nobilitatis reverentia: quam intra brevem eorum numerum æſtimant, quos Dominos vocant. Hi ſunt Duces, Marchiones, Comites, & Barones: Ducum & Marchionum omnes liberi, ex Comitum filiis major natu. Illis quoque Epiſcopos Majorum pietas adjunxit. Apud hos proceres ad omnia obſequia deſcendere non indignum, & ipſi velut in terram poſitos contemplantes ſuum faſtigium non ignorant. Nec illæ dignitates emptionis commercio producuntur in vulgus, nummorumque fortunam: ſed ſucceſſionis ſerie tranſeunt in hæredem, vel beneficio Regis novi quoque Optimates in hos gradus adoptantur. Et ne hoc inane exiſtimes decus: multa publicè conſtituta tam ambitioſo nomini reverentiam cultumque conciliant. Si contigerit æri alieno impares eſſe, urgentibus creditoribus in eorum corpora nullum jus eſſe poteſt: quamquam in Anglia debitores etiam in judicium non vocatos ſæpe carcer accipiat. Sed hoc illuſtrius, quod maximorum criminum accuſati, ſcilicet, in ipſam rempublicam iniiſſe conſilia, de equuleo ſecuri ſunt. Veritatem ab iis per tormenta poſſe exprimi noluere, qui leges condiderunt.

Anglis ut plurimum gravis animus, & in ſe velut ad conſilium ſeductus; ſeipſos, & ſuæ gentis mores, ingenia, animos, eximiè mirantur: Dum ſalutant, aut ſcribunt, deſcendere ad verba imaginariæ ſervitutis quæ iſtorum ſeculorum blandicies invenit, niſi forte externis moribus imbuti, non ſuſtinent. Populus rei maritimæ ſtudioſus, neque aliud tantæ Inſulæ validius munimentum quam tot nautarum ſedulitas. Nec in caſtris quam navibus pejor miles, præſertim ſi externo aëri aſſuevit,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

cibisque, quos ſæpe inexpertos avidius Angli guſtant. Nam hæc gulæ incommoda à Britannia delatas legiones non ſemel abſumpſerunt, & claſſem Elizabethæ Reginæ auſpiciis Luſitaniæ littoribus applicatam, cum Angli ſtragem hoſtium & vaſtitatem feciſſent, nimius æſtus, & ſuavitas pomorum, ac baccarum, quas illa plaga habet, pæne totam debellavit. Diſcrimina omnia, & adeo mortem, impetu pluſquam judicio ſpernunt: Et hinc utiliſſimos militum dixeris, ubi ducum ſuorum conſilio reguntur: Sua autem ſponte ruentes, & illa audaciæ caligine pleni, de ſe ſæpius poſt funeſtos exitus queri, quam de fortuna debuerunt. In Belgio cum ſtudia partium nuper & arma ſævirent, milites Hiſpanicarum partium aliquot à Batavis capti erant, & ſuſpendio conficiendi (ita viſum referre vicem hoſti, qui captivos eodem lethi genere perdiderat.) Sed in omnes ſævire non placuit. Ex quatuor & viginti (tot enim capti erant) octo ad laqueum deſtinantur, cæteris incolumitas promiſſa eſt; demiſſæ igitur in caſſidem ſortes, juſſique ſinguli ſuum fatum extrahere, qui teſſeram ſuſtuliſſet nulla nota inſignem periculum effugeret, qui ferali imagine impreſſam, ſtatim ab infelici arbore penderet. Omnium mentibus ingens periculi imago inerrabat; quidam præcipuè Hiſpanus votis lachrymiſque miſericordiam plurimorum, etiam aliquorum riſum elicuit. Erat in illa ſorte ac periculo Anglus, è militum vulgo, qui ingenti vitæ neglectu acceſſit ad caſſidem, & teſſeram nil cunctatus adduxit, favit ſors, erat illa ſalutaris.

Exemptus periculo accedit ad Hiſpanum, adhuc fatali caſſidi manum credere dubitantem: decemque aureos pactus, (fides Numinis!) Iudices rogat, ut Hiſpano extra aleam miſſo ſibi iterum liceat fortunam experiri. Furioſo, vitamq; tantulis nummis æſtimanti, Iudices annuerunt: & id rurſus felici teſſera evaſit: non hac gemina modo, ſed & ſimplici ſalute indignus, quam adeo vilem habuerat.

Leges quibus utuntur Angli, Gallica lingua, ſed veteri, & ab hoc ſeculo abhorrente, ii tradiderunt, quos Normannia ad eorum ſceptrum tranſmiſit. Paucæ illæ etiam, & plerumque ambiguæ. De cætero conſuetudo, & conſulta ſapientum ſufficiunt, magno aditu ad lites, & infinitam judicum poteſtatem, & arcanum populi ingenium tanquam Neuſtricæ originis habitus retinens, ad ſubtilitates apertum eſt, quæ litibus forum implent. Et inde vulgatam fabulam

bulam crediderim, ineſſe Anglis caudas.

Conſuetudinum autem ac legum, quæcunque à majoribus inoleverunt, adeo patientes ſunt, ut jam olim ſancitas, rudi adhuc tam peccantium vitio, quam legum ſanctitate, etiam nunc mutare aut delere, religio illis ſit. Vnde enim niſi ab hac majorum incauta bonitate lex viget, ut maritus jubeatur prolem agnoſcere, hæredemque habere, anno poſt aut amplius natam, quam ipſe ultimo ab uxore diſceſſerit; modo conſtet interim à Britannicis littoribus, in exteras regiones non evectum.

In Philoſophia autem, ac Matheſi, terrarumque & Aſtrorum ſcientiis, nulla eſt tam prodigioſa ſententia, quæ non ex hac regione authores invenerit, vel turbam amatorum, vividam quidem, ſed modum curioſæ ſubtilitati, & per innumeras diſputationes effuſæ, non invenientem. Terram circumagi non cœlum; Solem cum ſyderum lata ſerie non inhærere cœleſtibus globis; ſed & globos ejuſmodi nuſquam eſſe, & quicquid Philoſophi deliraverunt, multi ex his opinantur, aut credere ſimulant: tanquàm altius ſupraque vulgi ingenium ſpiraturi, ſi videantur communem ſapientiam, ut prophanam vilemque negligere; altius in arcana Naturæ, quæ pauci deprehenderunt, intuentes.

Sed ut nihil animos magis agit, quam religionis ſenſus; ita multo acrius ejuſmodi diſputationibus incumbunt. Nec quicquam in numinis cultu modicum poſſunt, qualemcunque ſibi ſpeciem pietatis perſuaſerint. Prioribus ſeculis aucti opibus homines in ſolitudinem & eremum jurantes, adeo ut optima pars regni, fundorumque huic pietati conceſſerit; nimis timido & periculoſo voto, tam illorum qui dabant, quam eorum quibus hæc ipſa concedebantur; cum illi rempublicam exhaurirent, iſti autem in luxum ſe agi tantæ fortunæ vitio finerent, mox in invidiam ſecum quoque ſacra tracturi: Et hanc quidem colendi Numinis rationem jam Anglia publicè ejuravit, multi autem ſic in contrarium divertere, ut quo longius à veſtigiis patrum abſunt, eo ſe propiores cœlo credant. Nec id tamen publico conſilio, aut ſi deprehendi contigerit, palam inulto, ſed eluſis per privatas ſuperſtitiones animis, novamque, ac propriam, & per hoc ſibi gratiorem pietatem fingentibus. Itaque quos hæc cepit ſuperba ſuavitas, præter cæteros ſapiendi, in varia nomina abierunt, legesque diverſas, non ipſa hominum authoritate, aut numero, ſed pertinacia ſancitas, &

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quod miſerabili riſu digniſſimum putes: crudelibus edictis illæ ſectæ invicem ſæviunt: unos ſe cœleſtium rerum participes: exortes cæteros omnes eſſe. Forte in unam ſuperſtitionem conſenſerat, cum duobus liberis pater, è plebe vir, ſive vulgus intra opum, aut ingeniorum humilitatem æſtimes. Illi tres unam rempublicam, ſectamque faciebant, (& ſæpe non pluribus hæ religiones conſtant.) Tandem pervicacius inter ſe de divina re agentibus, deceſſit primum à filiis pater, non quod meliora ſentiret, ſed diverſa: & ab illis de communione ſanctorum (nam ſic nugatores dicebant) ejectus eſt. Porro ſancti non his alii præter ſeipſos erant. Mox autem & diſciſſis mentibus alter fratrum alterum à cœleſti conſortio excluſit. Sic de anguſta eccleſia, & trium hominum numero definita, tres quoq, eccleſiæ natæ ſunt, Prodigioſo ſcelere, & in amentiam prono. Nec perfunctoriè veſani pro ſomniis ſuis pugnant. Novæ indies ſectæ rapiuntur ad tribunal, in quibus nihil ſimile præter unam contumaciam Iudices vident. Fœda, indigna hominibus ſentiunt. Non ullius præeunte veſtigio errantes; ſibi quid credant authores ſunt: non tormenta perhorreſcunt; non ſalubribus conſiliis, aut prudentiæ acquieſcentes, igne quoque conſumpti, ſeipſis furori ſuo litant.

Iam vero peregrinis cum hoc populo agentibus ingens cautio eſſe debet, ne ex paucis, ac fortaſſe plebeis totam gentem æſtiment: ſed neque inſtituenda eſt ratio qua mores tam diverſos excipiant. Ferox vulgus ubi vino aut ira incaluit, nonnunquam ſuperbiam tumoremque in hoſpitum injuriam vertit: In tanto turbine animorum eos per æmulæ ſuperbiæ contumaciam laceſſere velle, paulo aliquid ſupra dementiæ malum eſſet. Nec tunc quidem tempeſtivum eſt tuam cauſam fidentius orare, in ſævo ægroque tumultu; multo minus magnitudinem animi oſtentare defenſionem meditantis. Leni & placido queſtu melius exarmaveris irruentes: ignobiles preces erunt, quibus primum æſtum mitigare conaberis in furorem euntium.

Nam hic torrens ſi nullo obice irritetur, momento languebit. Et hæc quidem timidæ prudentiæ cautio adhibenda, ubi in oppidis agriſve multitudo in advocationem eorum qui in te primi deſæviunt, aut concurrit, aut timeri certè poteſt. In ſolitudine autem, & ubicunque non impari certamine potes ingruentes refutare, tunc exercenda eſt ſaltem ad ſpeciem, vis animi contumelias non ferentis; qua terrebis non vera virtute

inſul-

inſultantes, & injuriam pati tam idoneos quam inferre. Magiſtratus porro, ac judices, peregrinorum queſtibus faciles, haud inultam popularium in illos injuriam ire ſinent; Si modo non peccaverit multitudo, quam accuſari pronum, plecti autem ubique difficile, &, ut plurimum, nefas. Et adeo hoſpitalia tribunalia in ea gente erecta ſunt, ut ſive externus actor ſit faventes judices habeat, ſive uno crimine cum indigena reus, ſive ad virgas furcamve deſtinato, ipſe interdum nihil acerbius jubeatur quam è Britannia excedere. Patriciis quoque animus ad excipiendos peregrinos ſponte factus; & famam illius comitatis cum honeſto ambitu quærunt; ut neminem poſſit peregrinationis Britannicæ pœnitere niſi averſis incultisque moribus in barbariem natum, aut indignum qui Optimatum conſortio miſceatur. Cum his tamen qui ſui faſtigii gravem cultum ipſo geſtu atque verbis magnificè adornant, ex adverſo componendus eſt gradus ad certamen majeſtatis, ne te forte aut ex ſua gravitate, aut ex tua oratione æſtiment; quæ non Italicæ Gallicæve humilitatis more, demittenda eſt. Evileſces alioquin apud homines non aſſuetos huic generi humanitatis per alternas blanditias mentientis.

Britannia in Septentrionem excurrente, Angliam Scotia excipit, inclyto ſceptro ſupra fidem & ætatem Regnorum cæterorum: quippe viginti jam ſeculis ſui imperii fortunam in unius familiæ hæreditatem ſervavit. Centum & octo Reges à primo Ferguſio in Iacobum Britannicum numerantur, qui tot Regibus Anglicam nobilitatem addens, nunc primum uno imperio omnes Inſulæ partes junxit.

Scotis animus ad humanæ conſuetudinis culturam facilis, corporis habitus ſupra multas gentes, cæteraque cum Galliis communia, præter ſoli ubertatem. Nam regio ad Septentrionem porrecta, nec frumento ubiq; idonea, multis locis ſteriles montes habet, neq; illos ſaltem nemoribus indutos, præterquam ea plaga quæ horridius in cœlum exurgens, ſylveſtre & barbarum cognomen incolis ſuis fecit. Fortiſſimæ tamen genti multum cibum, de avium, ferarumque, armentorum etiam, & gregum frequentia, natura paravit. Trecentorum cervorum, aut amplius, agmen videre non inſuetum. Multo plures incolarum induſtria cogit ad venantium procerum voluptatem. Neque ex patriis bonis deſunt, quæ advectis exterarum gentium mercibus ad neceſſarios uſus permutent. Sed inopiam æris nullo artificio amoliuntur. Sic in patria facillimè

degentes, etiam numeroſis clientibus graves, non in exteris locis ſimili cultu, & fortunæ ſuæ pari, vivere poſſunt. Nulli tamen magis memores ſuæ ſtirpis: adeo ut familiæ decus malint interdum ſua paupertate fœdare, quam ſupprimere intempeſtivos titulos, & ſuæ cognationis parumper oblivisci. Nam in regione virorum fœcundiore, quam frugum, neceſſe eſt clariſſimi ſanguinis multos in egeſtatem naſci; quibus per diverſa terrarum quærentibus opes (nec alii fide, aut induſtria, præcellunt) & ad præconia ſuæ nobilitatis obſtinatis, ſæpius audientium riſus, quam lachrymæ, & fides acceſſit.

Ipſam autem regionem, in ſe quoque animoſam paſſim inimicitiæ exercent, ſupra fas humanitatis aut odii etiam ſævæ. Quippe per familias, & cognomina diſcreti, ſuarum gentium Principes habent, illos qui in antiquiſſimam familiæ hæreditatem ſucceſſerunt. Eos ita obſervant, ut vix patriæ charitas major ſit, & ad ipſos læſi confugiunt, patrocinio viribusque ſuæ familiæ uſuri. Ita ſæpe modica jurgia, & inter obſcuros, magnis & indignis motibus ſuffecerunt; Dum utrimque jurgantes apud illos ſuæ gentis Principes dequeſti, privatas contumelias in ipſarum familiarum injuriam, vertunt. Neque rem modico ſanguine peragunt; Interdum in agmen & veluti aciem coacti deſæviunt, & inſita inimicitiarum vis in hæredes quoque abit. Cædem cæde repenſare decorum; incendia alternis ignibus vindicant: Nec aperto tantum Marte; inſidiis, fraudibus, agunt. Nihil turpe aut ignobile, ſananti oculos inimicorum malis. Et hæc peſtis ſæpe Optimates evertit: ſive inter ejuſmodi arma extinctos, ſive frequentiam ſtipatorum (nam ſuſpectam vim inimicorum ita ſubmovere neceſſe eſt) ferè inopia, diſtractisque fundis luentes: Etiam quod ut plurimum regio arboribus caret, quidam putant illorum odiorum facinus eſſe; dum adverſis facibus inimicorum ſylvas cremant, & privatis injuriis vaſtitatem patriæ faciunt. Sed hæc olim deflenda dolentius, cum indies iſta arma ſævirent. Nunc placidis rebus, quam ſentire meliora, tam licet augurari. Quanquam enim tantum nefas ſubmovere non fuit in veterum Regum manu, proceribus fide clientum, numeroque ferocibus; tamen patriæ ſuæ hoc demum Iacobus Britannicus beneficium dedit. Is cum adhuc uni Scotiæ imperaret, hanc publici mali cauſam habuit in præcipuis regni curis. Sed pigebat illi peſti per partes, & plerumq; inutili ſolicitudine, occurrere; nec enim poterat ullis jurgiis vera pax ſtatui,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tui, niſi ſimul omnia componerentur; cum exempla ejuſmodi criminum, illisq; venia, neceſſitate temporum frequens, omnes ſolicitarent ad parem audaciam, ſaltem ne timidas, aut degeneres iras geſſiſſe viderentur. Semel itaque & in perpetuum placuit hæc odia aboleri.

Ipſe Rex eorum rationem inivit, quorum familiæ & rixæ eminebāt quos precibus, & authoritate fractos, partim per ſe, partim per Senatus ſui delectos, ita reconciliavit, ut vix amplius in tota Regione tam aſſueti facinoris acerbitas nominaretur; Ingens opus, nec à ſapientiſſimo & diligentiſſimo Rege, niſi multo tempore, & mira felicitate abſolutum. Iam biennium erat ex quo pacaverat Scotiam, cum ad Angliæ ſucceſſionem vocatus eſt; ingenti auſpicio ad hanc novam Scotorum ſanitatem; quippe tot viribus auctum Regem nunc vero & ſalubri metu colentium.

Scotis præceps ad omnia animus quæ ſpes ſemel perſuaſit, cui maximè credunt: Iracundia in promptu, ſed quam facilè poſt primos impetus mitigant. Quærere opes, quam ſervare, meliores; Sive quod indoles fortuna ſua major inconſultæ liberalitatis impetu laborat, amatque opulentiæ famam, ſive patriæ more decepti, ubi ad nummos pervenerint, qui in Scotia felicitari ſufficerent, jam de inopia ſunt ſecuri, neſciuntque in unaquaque regione cum auri argentique frequentia ſumptus quoque & rerum precia convenire, ut nec facilè ingens pecunia quæri poſſit niſi ubi effuſiſſimè ſolet expendi. Animi illis in quæcunque ſtudia inclinant, mirificò ſucceſſu inclyti, ut nullis major patientia caſtrorum, vel audacia pugnæ, & Muſæ nunquam delicatius habeant, quam cum inciderunt in Scotos. Etiam urbanis negotiis pares, ad omnis fortunæ, vitæque genera, ſuam induſtriam aptavere. Vagis porro, nec ex dignitate peregrinantibus, adeoque non alia nitentibus ope quam ut ſuæ gentis hominum, qui in externis regionibus ſibi divitias peperere, ineant domos, exigantque veluti patriæ vectigal, nihil eſt ſuperba mendicitate deterius.

Inſula Britannicæ plagæ vicina, ſub eodem Imperio, Ierna antiquis, mox Hybernia appellata ſpatiis ingentibus diffunditur, navibus commoditate portuum facilis, neque ex quorundam incolarum illuvie æſtimanda. Quippe multa felicitate colonos ex Anglia Scotiaque invitat; humenti quidem cœlo, ſed ſalubri, & quod animalia veneno infeſta impunè

non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

non hauriunt. Lacerti bufoneſque ibi delati non vivunt, exportatæ arbores nullo ſitu concipiunt vermes, aut incuria araneas admittunt, quamquam & ſuas Hiberni araneas, ſed illas innoxias, habent. VVeſtmonaſterii ampla ſedes, ubi jus litigantibus dicitur, ex illis ſylvis trabes accepit, & effīcta multa arte tabulata. Mirum dictu; araneis circum parietes pendentibus, vix ligno tam ſordidæ texturæ filamenta adhæreſcũt.

Hybernis, qui ab oppidis cultuque receſſerunt, mira cujusvis aeris, cibique patientia, paupertatis longo uſu. Victu parabili, ſemicruda fera, vel bove, ſatiant famem, cibum temperant lacte, fragiles domos ad altitudinem hominis excitant, ſibi pecorique communes. Et hoc in illa gente mirum, Amor deſidiæ reliquas gentes emolliit; Hybernos duravit ad bella. Quippe per ignaviam fertiles campos illis colere, ac ſerere, pæne ignotum. Pabulo, & telluris genio ad armentorum alimenta contenti ſunt. Artificia quoque non exercent, tanquam maculantia nobilitatem quam tantopere jactant. Ita turpi ocio exigunt vitam, & incommoda ex ea barbarie frequentia, patientia quam laboribus malunt refellere; tantaque eſt ignoratio deliciarum, ut nec ſentiant mala. Simplici veſte imbrem & frigora tolerant, venatibus ad celeritatem perveniunt, feris parem; feſſis, vel nocte deprehenſis humus ſufficit, contectoſque nivibus, vel imbre diffluentes, prius ſaties quietis quam cœli injuriæ excitant; pulchra fortitudinis, bellique rudimenta, ſi non ex tam fœda ſegnicie. Et has ſordes ne in pace quidem excutiunt, communione Anglorum, vel æmulatione Hiſpanici moris; vitamque tot malis horrentem, veluti curis vacantem, diligunt, improba libertatis ſpecie capti, quæ per diverſas fraudes variis gentibus illuſit. Illis animus ad ſua vitia obſtinatus, labori averſus & per hoc omni frugi; acer ad furtum & prædam, omnemque laborem qui venationem imitatur. Et hæc quidem ignava plebis mala. Optimates ſyncera fide multi, eximios animos dignis ſuo ordine virtutibus excolunt. Etiam qui in urbibus degunt, aut amœnioribus plagis, non mediocri humanitate adornantur. Ita probant feram illam populi partem, ſua ſponte barbaram, non Inſulæ fato in illa vitia factam eſſe.

CAPUT

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

CAPUT V.

RHenus flumen ab Alpium radicibus per Belgarum fines Oceano illabens, quam olim incipiebat Germaniam, hodierna imperiorum nominumque mutatione auctam interfluit. Ampla regio, & à Gallia, Alpibusque ad Sarmatas, & Pannones pertingens, in diverſos Principes & Reſpublicas, diſtributa eſt. Olim ſylvis & incolis fera, nunc oppidis paſſim inſignis: nemoribus quoque quibus immenſis tegebatur, ad uſum decusque caſtigatis. Vitem alit, qua in primam excurrit Italiam, ſupraque inumbrantes Rhenum colles, in Pannoniam quoque declinans & aliquot præterea locis, ubi humus propitiis collibus, vel tepore fluminum mitigatur. Multa deinde abiete, in montibus, ſylvisque, frigentis plagæ arena abundat. Pænè mediam Iſter interſecat, in Europa fluminum Princeps, maremque alveum in annuorum pontium ruinam attollens. Ripas amnis celebres quidem urbes, ſed paucæ, nec pro fluminis nobilitate inſigniunt. Rhenus, Albis & plerique deinde jam ab antiquo celebres fluvii totam quam lata eſt Germaniam permeant. Regio diverſoriis non inculta, qua Alpes latus tegunt, totoque Iſtri curſu, & qua labitur Rhenus, Mœnusque, & Moſella, tanti fluminis incrementa: eadem, qua ad Oceanum ſpectat, aut introrſus à præcipua ac publica viarum celebritate divertit, ſqualentibus hoſpitiis, totoque vivendi genere, multum ſui illius genii retinens, quem antiqui ſcriptores notaverunt. Vrbes tamen non indignæ ſua fama: foro præcipuè compitisque ad munditiem exactis: porrectis quoque domibus in altum & æquale faſtigium, & fragilem materiam celante pictura.

Interiora ædium non pari artificio ad uſus aptata ſunt. Lectos ſternunt in ſemota ac plerumque obſcura ædium parte. Caminis, ut plurimum, non utuntur. Fornaculas ad levamen frigoris malunt; quas intextas tricliniorum parietibus pro conditione aeris ignibus complent; ſed hic calor plerisque advenarum moleſtus eſt, quod & capita inexpertis vaporibus gravet, & illinc in publicum prodeuntibus, laxum corpus, atque omnis auræ impatiens, exhorreat: Præterea ſi remittere ignis incepit, hoc genus hypocauſta ingratis odoribus ſpirant; ea maximè in quibus convivantur, ubi expreſſæ confu-

ſæque

ſæque tot dapium nebulæ exæſtuant; vino quoque, ut illic a[...] ſolet, quam epoto tam effuſo. Neque in hypocauſtis modo ſed & in cæteris thalamis quoque atque tricliniis fœda multi[...] Germanorum & confuſa rerum incuria: ideoque advenis in hæc penetralia admiſſis aër gravis.

Immenſa cupiditas potus, jam confeſſo vitio, ideoque magis libero illam gentem infeſtat. Nec ad voluptatem tantum hæc Thracia libido eſt, ſed in parte comitatis, & pænè diſciplinæ. Venalis quorundam Principum gratia pretio tam infami, ſive quærentium comites vitiorum, ſive legatis, adveniſque, hoſpitalem parantium menſam. Nam Germani nulla comitate ſuavius, quam longo nec ſobrio convivio, peregrinos credunt excipere; & tunc veriſſimam ab ipſis hoſpitibus benevolentiam in ſe expromi, ubi mutuis poculis inundari non abnuunt. Id illic ſumma urbanitas, & coëuntibus prima amicitia animis in fœderis locum.

Forte ſtipendiarium è Germania militem Tribuni in Gallias, & ipſi Germani, adduxerant, Regi operam ſuam navaturi. Ex his unum vir inter Gallos clariſſimus vocavit ad cœnam, gnarus utique quam precioſum eſſet amicitiæ pignus quod bibendo cum Germanis ſancitur. Itaque hominem largiori potu invitavit ad hilaritatem convivii; crebræ poculorum formæ, & bibendi rationes commeabant, cum Germanus, ſive in experimentum benevolentiæ, quam hoſpes præferebat, ſive quod languidum in bibendo certamen averſatus, ſtrenuam victoriam quærebat, laceſſito Gallo præit, exſiccatque ingentis modi ſcyphum: neque Gallus conterritus mirantibus nobis ſurgit; & ut ſcias, inquit, te in amicum incidiſſe, non modo conditionem quam feciſti, non recuſo, ſed ecce & in benigniſſimam litem mutua vice laceſſo. His dictis, poculum primo, in quod erat provocatus, perpetuo ſpiritu haurit; idemque iterum ingeſto mero plenum in hoſpitis gratiam jam tumentibus membris infundit. Delectatus tam prolixi amoris indiciis ille Tribunus, in pedes vix tum patientes oneris ſurgens; tu vero, inquit, nec putes collocatam in ingratum tantæ amicitiæ operam; ſcis non parvam militum manum ſub ſignis meis eſſe? Hos ego totis duobus menſibus in caſtris habebo, veſtro ærario nihil graves (quandoquidem id jam temporum iniquitas abſumpſit.) Stipendium deinde ſi placet, & licebit, perſolvetis. Ad tam grandem unius poculi mercedem tum ſubito quidem horrore ſtupuimus; ſed multo

deinde

deinde amplius cum promiſſo fides eſſet. Apud hanc gentem aperti mores placent, & qui Baccho libertatis nomen impoſuerunt. Omnem ſpeciem reconditi aſtus odere; ſive quod fideliter non tegunt arcana, cum mero ſolvuntur; ſive quod animi in illis corporibus plerumque ſentiunt ſe retuſos, & aciem cæterorum, tanquam in ſe intentam, moleſtiſſimo timore ſuſpiciunt.

Rerum publicarum Magiſtratus, ex civium ſorte delecti, non quidem ſublimis elegantiæ mentem afferunt ad Tribunal, ſed diligentia efficaci inhærent parentum inſtitutis. Faciles autem ad imperantium nutum populi, etiam ſæpè ſuis Magiſtratibus de Religionibus credunt; & vix ſacrorum ritus, quos Princeps Civitasve probaverit, videas ulla privatorum religione aut pertinacia inquietari. Mala quæ Angliam, & quamdiu inter hos æſtus luctata eſt, Galliam jactaverunt, hæc miſerabilis incuriæ pæne dicam felicitas evaſit. Auſtriam tamen exceperim, ſcilicet pænè exeuntem de Germanico cœlo, nec quæ ut nomine ita priſcorum ingeniorum ſorte excidit. (pars enim Pannoniæ priſcis fuit) Bohemiam quoque, non hac primum ætate infelicibus circa Numinis cultum litibus in ſe converſam: Sed illa quanquam in Germaniæ ſinu, tamen ab ipſius corpore exſecta eſt lingua; moribus, legibusque diverſis.

Litteræ in multis locis cultæ inter homines minus ſciendi avidos quam docendi. Plura quam legerint ſcribunt: & ſuam famam ex voluminum quæ edunt, numero aut magnitudine æſtimant.

Vis mentium ut opaca, ita ad æternitatem laborum eſt robuſta; ut cæteri melius quidem ſcire, illi vero plura poſſint. Ex Optimatibus multi qui ſuis opibus, moribusque contenti, unam Germaniam aut viderunt, aut mirantur, licet ſuo judicio graviſſimæ prudentiæ conſcii humanitatem noſtri ſeculi parum habent.

Verba illis ſimplicitatis antiquæ, neque ſcientiarum vis hodiernæ ſapientiæ coloribus cincta. Peregrinandi gens avida, & exterorum morum, dum ſe receperit domum, aut ſimulatrix aut retinens. In eorum ſedibus inoleſcere peregrinos aut ad dignitates pervenire, inſuetum: & pænè contumelioſum apud illos nomen eſt, quo externos appellant.

His moribus oneratam Germaniam, ſuæ dotes, & magnitudo virilium virtutum abſolvit. Ignota ibi perfidia, etiam in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

venali fortitudine ſtipendia merentium. Ne ingenium quidem fraudis, aut odia ſub amicitiæ titulis latent; & omnino ingentia ſcelera verecundi populi ſimplicitas ignorat. Parca, & in furtorum ſuorum tenebris merſa libido: non, ut alibi terrarum, palam inter titulos atque ludos exultantis juventutis. Nam & propè ad muliebris pudicitiæ ſimilitudinem viri quoque hanc peſtem aſpernantur. Prudentia autem ut non illic ſubtilia ingenia paſſim habet, quorum artificio deducatur in confinium doli: ita veris maturiſque judiciis inſidet, quæ & facilè caveant ſuis rebus & alienos errores deſpiciant.

Neque deſunt altiſſimæ mentes, in quibus patriam gravitatem vividi & excitati acuminis felicitas temperat; Præcipuè ſi validum ingenium diu peregrinis artibus, moribusque miſcuerunt. Gens armis egregia, & quæ pacem ferre poſſit. Tardè & cunctantibus conſiliis ad tumultus concitantur: ſed excitos, longa tempeſtas, & hominibus digna, exercet. Populus æris ferrique tractandi peritia, & per mille artificia ducendi, inſignis eſt. Typographiæ inventum, pulveriſque nitrati, illis ingeniis Orbis debet, ambiguo prorſus beneficio, & quo tam pernicies mortalium quam utilitas, ſeſe humanis rebus ulterius inſinuavit. Candidi animi, virtutes aliorum, factaque, aut inventa, maximè abſentium, non maligno & tumido livore delibant, ſed ſinceris laudibus ac propemodum immodicis attollunt.

Sed nihil in æ. gente magnificentius, quam quod nomen ſummi Imperii, Aquilamque ſibi habeat: tanquam Romam Germania vicerit; Et provinciarum ultima quæ Italico jugo acceſſit, jam ſit ſola in qua nomen atque reliquiæ fortunæ Romanæ acquieverint. Tanti nominis ſancta Majeſtas, nulla ſociorum Principum æmulatione corrumpitur, Regeſque, quanquam viribus ſæpè majores, ſponte Imperatorio culmini concedunt. Olim quoque illi ſummæ appellationis faſtigio inerant dignæ vires, quæ paulatim emarcuerunt velut fatali ſenectute. Quippe domeſticis bellis, tum nimia Optimatum potentia, denique quod non naſcendi ſorte, ſed per ſuffragia defertur hæc dignitas, datus ad terram Imperii vigor, venerabile ſpecimen in hæc ſecula magis cæterorum pietate quam ſua fortitudine ſervavit. Inter cæteras hanc præcipuè excidentium virium cauſam invenias, quod ipſi Optimates nimiis patrimoniis, tum Imperatorum beneficio aucti, commiſſas ſibi quondam Provincias tandem in Principatus mutavere, & ne

non

non aliquid ſupra Imperatorem eſſent (qui non juri ſuccedendi, ſed ſuffragiis, fortunam ſuam debet) etiam ſuæ hæreditatis fortuna in ſobolem tranſeunte. Hoc modo gentium & populorum mentes, quas vis quædam ingenita ad ſuorum Principum cultum advertit, antea in unius Imperatoris reverentiam intentæ, ad iſtos vicarios, & mox dominos, acceſſerunt: propiori ſcilicet vel periculo, vel utilitate. Ita cœpta, inſitaque deinde, Purpuratorum potentia, totam Imperii molem exhauſit: Primumque quod è Gallia ſupererat, mox ipſa Italia, fons nempe imperii, tum validiſſimæ Germaniæ partes, veluti de ſuo corpore exciſæ, in diverſos animos, ipſa dominantium varietate, numeroque abierunt. Galliæ, Britanniæque, id eſt veriſſimis regnis, longe alia ratione proviſum, exterminati Numinis conſilio, regnantumque induſtria, Optimates quorum ſuſpectæ vires erant. Nam quis porro regibus locus, ſi Neuſtriam, Armoricos, Aquitaniam, Æduos, Arvernos, Pictones, Provinciam, atque Campaniam, ſui ut quondam Reguli, Ducum titulis, Comitumve obtinerent, viribus ſuis tuti, & veluti precario obſequio Regem minorem tantum non deſpicientes? In Britannia autem formidabiles Ducum opes, Comitesque Palatini, regio propè jure, factionibus & clientelis graves, quibus regnum cladibus miſcuerunt? quam ſæpè in Reges atroci conjuratione certarunt? Nulla hodie certior Regni ſalus, quam quod eorum potentia, ſtirpesque depreſſæ, regni nervos in unum contulerunt.

Hanc igitur diſcerpti Imperii cladem antevertere Imperatores debuere, cum ſe primum immodicè Optimates efferrent. Nunc autem inveteratis rebus, adeoque compoſito Imperio, ut ex his ipſis Proceribus potiſſimum conſtet, velle iiſdem potentiam extorquere, intempeſtivum ac inane facinus eſſet, tot vindicibus ejusmodi dignitatum in communis decoris ſecuritatem coituris; maximè cum tam jure hodie ſuis Provinciis potiantur, quam Imperator ſummæ rerum præfectus eſt. Conſenſu videlicet eorum qui potentiam tradidere; tum poſſeſſione, ac tempore, quo omnia Imperia plerumque ab initio aut violenta, aut invalida, legitima eſſe cœperunt.

Sed quod expiranti Imperio malorum ſummum fuit, imitatæ Procerum morem plurimæ urbes, ſe quoque velut in ſingulares reſpublicas collegerunt. Leges ſibi dixere, certosque magiſtratus, & ne dubites ab antiquo receſſiſſe officio, ſibi nomen libertatis in iſta ſeceſſione fecerunt; mutuis quoque in-

ter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ter ſe fœderibus ad auxilia, & aſſerendum jus repentinæ majeſtatis. Sic illa regio quæ ſub uno ſpiritu, unoque Rectore, par toti Europæ eſſe poſſit, viris, urbibusque inclytis, & digna in quam Romanæ fortunæ ſpecies tranſierit, jam vix agrum urbemve inveniat, quam ſuo Imperatori pleno jure cum Imperio tradat. Neque enim aut Reſpublicæ, aut Dynaſtæ, in ſuis arcibus Imperatoris præſidia regnare patiantur; neque inveniat tam auguſta appellatione dignatus, in tot oppidis, ubi cum civium venia habitet. Hoc dulci publicoque errore, ſuæ patriæ majeſtatem exarmarunt. Neque enim Septemviri quibus nominandi Imperatoris patrio more conceſſum jus, alium quam ingentis potentiæ virum, & qui vel opulentis ditionibus, vel purpura etiam ſceptriſque emineat, Cæſarem dicere debent. Sola virtus atque nobilitas hæc ſuffragia ferre non poſſunt. Vbi enim conſideret Imperator, niſi jam illi antea extra Imperium ſedes? ubi Regia, quæ tántæ majeſtatis titulos excipiat? Ægrè alicubi habitare paterentur, quem ut plurimum amant abſentem venerari. Quod ſi fortiſſimæ gentis fatum delecto Principi totam provinciam regio more habendam permitteret, tunc indomitis viribus de ſuo corpore inveniret illi ſceptro idoneos, unamque in comitiis virtutem reſpicere cogeretur.

Igitur Imperatori in omnes eſt, ſed certa, & caſtigata potentia. In civilibus litibus ad eum ut plurimum provocatur. Capitalia judicia Dynaſtæ, atque Reſpublicæ, ſæpè ſuo jure exercent. Is comitia Imperii cogere, bella indicere, de ſummis inter ipſos Dynaſtas controverſiis judicare. Ingruentibus bellis milites & pecuniam imperat: ſi imperare putes, quod non aliter quam aſſenſu civium tollit.

☞ Principes, ut in ingenti regione, permulti. Sed diviſæ inter agnatos ſingularum familiarum opes ingentium titulorum magnitudinem ſæpè non æquant: quippe haud multo ſecus Provincias atque Dynaſtias quam privatæ ſortis hæreditatem dividunt. Eo modo Saxoniæ Principatum forte plures hoc ſeculo fratres inter ſe ſpargebant: & quoniam res ardua erat, legum & conſuetudinum periti his advocantibus advenere; quibus in conclavi ſedentibus cum litigantes fratres adeſſent, emotæ mentis vir, ſed innoxia jucundaque inſania conſuetus delectare audientes, in id ſecretum perrupit, quem grandior natu ex Saxonicis fratribus intuens (nam is illius aulæ cibiſque aſſueverat) vis autem & tu, inquit, ſententiam dicere de

herci-

hercíſcundæ familiæ rebus? At ille, & quidni, inquit velim? Expectaverant omnes ab amente ridiculi leporis venuſtatem. Igitur rogare perſeverant, ne in tanta re ſuum conſilium deeſſe pateretur. Sed ipſe negabat, niſi veſtis qualem Iuriſperiti induebant ſibi daretur, tantæ conſultationi miſceri; cum illa, ſe ſapientiam eſſe ſumpturum. Hilarior genius omnes invaſerat: Adeo ut ipſius quoque herus, non ſine maximo riſu, juberet, de penu ſua produci ſuffultam pellibus togam, injicique cupienti; quam ut ille curiosè aptavit, bis terque per triclinium ſpatiatus, rogare dominum cœpit, ecquid ſe illa veſtis deceret; Egregiè, inquit, ſed ſupereſt ut his rebus, quæ inter nos agitantur, tua ſapientia modum imponat: ille brevem in ſe moram eſſe reſpondit; in proximum conclave pauliſper abiturum: illic ſe melioris ſapientiæ ſpiritus ad conſilium arceſſere velle: Cum eo ſeceſſiſſet, adduxit repente oſtium, ne quis arbiter prudenti nequitiæ interveniret exuitque illam togam, & gladiolo quo erat accinctus, ab humeris ad fimbriam in longas & exiles partes exſecuit. Ita laceram cum ſibi iterum injeciſſet, reſerat fores, pervenitque ad dominum, & intueri rurſus jubet quam ornatus incederet. Iracundia arcuit riſum, quia precioſa erat veſtis quæ ita in partes perierat, & ô te vecordem inquit, flagelliſque ſcindendum! nihil vero timuiſti dominicæ veſti furioſas manus afferre? Neque ille conterritus; ridiculum, inquit, cum vos multo periculoſius inſaniatis, tam graviter mihi iraſci. Hæc eſt veſtræ fortunæ imago quam indui; multoque ſtolidius Saxonicum principatum perditis quam ego hanc togam. Incolumis me decebat; rideſtisque diſcerptam. Ita Saxonia integro corpore viget, armis & opibus gravis; cum eam per partes laceraveritis, nemo priſtinam dignitatem agnoverit.

Germanorum Principum divitiæ, præter aliquot vectigalia, aut tributa, plerumque ex gregibus armentiſque ſunt, agri quoque fœcunditate, quem ut maximè ſpontanea nec redempta ruſticorum opera exercent. Hoc modo ſuas opes, & annuæ pecuniæ numerum, non poſſunt definire; cum ſit ex mutabili annonæ precio æſtimanda. Nobilitati magna & ſuperſtitioſa ſui generis cura eſt; & maculari veterum ſanguinem putant, ſi ad novam, imparemve familiam, matrimonii conſortio acceſſerit: nec in multas ſtirpes hæc nota eluitur. Quippe ad Patricii generis ſyncerum documentum, in utraque parentum ſerie octo ex majoribus numerant, in quibus hæc inæqualis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

æqualis conjugii labes non hæſerit. In conferendis ſermonibus unicuique hominum ſorti deſtinatos titulos, & loquendi normam habent. Ea negligere, aut incuriosè confundere magna religio eſt. Nec ulla gens tot conceptis formulis agit; etiam eorum memoriam fallentibus, quos à puero illa ars, & tot diſcriminum ſuperſtitio exercet.

In illius Belgii parte quam ſuo nomine Germania invaſit, ſunt ferè illæ provinciæ, quæ ſub Burgundica olim ſtirpe unum corpus, bello, nuptiis, ſucceſſione fecerunt; mox ad Hiſpanum conjugii fœdere delatæ, & ſummum illius gentis robur, ſi tam pati abſentis Principis cruda imperia, quam præſenti parere potuiſſent. Sed ex his populis multi durius hac ætate ſe habitos queſti, reſciſſis concordiæ vinculis, quibus cum Principe, ac inter ſe, tenebantur, acerrima tempeſtate, & ad Europæ terrorem idonea inhorruerunt. Per hos motus pars ſibi libertatem armis fecit, & cæteri ſive domiti bello, ſive antiquum dominorum nomen reveriti in Principis fide manſerunt. Qui Hiſpanorum Imperium aſpernati in Rempublicam ſeceſſere, ii maximè ad Oceanum colunt, ad exteros populos nomen à præcipua inter illos Batavorum gente ſortiti. Neceſſaria poſt defectionem audacia, rem nauticam curavere. Inde robur, atque opes, omnia littora ſcrutantibus, & per hos infeſtum Hiſpaniæ mare. Statimque aucta oppida, & ex quotidianis prædis divitiæ. Acceſſere ex Gallia, Angliaque, auxilia, in mutuam tam eorum qui juvabantur utilitatem, quam illorum qui juvabant. Alii ſub Hiſpaniæ ſceptro poſiti, nomen quoque à Provinciarum una duxere, & per Orbem Flandrorum appellatione cenſentur. Diſtinctis in hæc duo imperia populis, idem tamen genius, iidem mores manent. Candida quidem, ſed veluti cœli vitio depreſſa ingenia, quæ etiam gravius bibendi intemperie ſtipant, ſive hanc ſitim fortuna terrarum, & ex majoris Germaniæ vicinia velut ſpiritus, ſive mos educandæ infantiæ accendit. Quippe adhuc ab ubere pendentibus quo paulatim lactis deſiderium minuant, lagunculas ad ſimilitudinem uberis effictas, & hordeaceo potu plenas, tradunt in manu. Tum rudis & incurioſa ætas ſubinde ad os referens tardè meantem potum, ſugendi ſimilitudine capitur, tum etiam innocentis ocii faſtidium levat. Nec utilitate res caret, ſi ex primis incrementis rem æſtimes. Quippe valida membra, ſuccoque lætiſſimo ad venuſtatem florentia; ita inſtitutam infantiam decorant. Sed aſſidua bibendi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ratio, ipſo uſu in perpetuam voluptatem tranſiens, ſubinde palati aviditatem ſolicitat, ſemper utique poſt hunc morem, aut natantem, aut arentem. Accedit illius potus conditio, non ad diluti vini conſuetudinem ſitim ſatians; ſed craſſo liquore identidem faucibus relinquens, quod ſuccedente potu diluendum ſit. Illa tamen perpotandi dulcedine (quod mireris) in ſegniciem non merguntur obrutæ mentes: Sed ultra cæterarum gentium ſedulitatem, mercaturæ, artificiis incumbunt. Aſſuefactis ſcilicet robuſtisque corporibus, illi vitio pares ſunt, & hauſtas inter convivia nebulas mirabili felicitate exolvunt; adeo ut in multam noctem producta temulentia poſtero mane ad negotia vacaturis pigritiam non imponat.

Nulli ad viiium artium induſtriam meliores: Ocium plusquam Attica ſeveritate multaverunt. Pueri in tyrocinia diſtributi, publico ſi neceſſe eſt ſumptu, virgines ad filum lanamque eruditæ; omnem ætatem idoneus ſudor exercet, & à puero familiaris labor ignotam ſegnitiem, vel ipſa conſuetudine, neſcit amare. Tam frugali diſciplina, artificiorum vis ingens opulentiam illuſtrat civitatum, paucique in mendicitatis veterno acquieſcunt. Ingenium populi neque capax neque patiens fraudum. Ea fide qua ſunt digni facilè alios æſtimant, ſed decepta ſimplicitas intractabili odio perfidiam lædentium fugit. Inter hos eximiæ quædam mentes omni ſeculo ſuſtinuerunt dignitatem litterarum, aut ad Principum, rerumve publicarum ſecreta admiſſi, commiſſas res digna ſolertia curavere. Nimirum ut in regionibus, ubi vulgo, & velut ipſo natalium munere, acria aut lepida ingenia exurgunt, pauci ex ſuæ mediocritatis tenore vel curant vel poſſunt excedere, ita humilioris veluti fati gentes, & plus antiqua bonitate, quam per vanam ſubtilitatis culturam ornatæ, interdum ingeniis ſunt inſignes, quæ propius ad cœlum accedant, quam ad terram in qua erant nata.

Batavorum Optimates, ad Reipublicæ genium, quam ipſi fecere, animos quoque & mores velut in vulgus deduxerunt; ſive facilitate naturæ, & in eam ſortem nati quam res ſuæ hodie habent, ſive callida, & ad tenendum populum apta imagine; prompti quoque ad mutuæ ſervitutis imperia, niſi cum juſſi imperare. At Proceres Hiſpanicæ ditionis, plus ſcilicet ſtimulis aularum exercentur & Belgicos animos imperantis populi moribus miſcent. Hinc veluti gemina illis indoles, variatumque, ac pænè diviſum, per diverſiſſimos affectus ingenium,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ingenium. Sed inter cæteras cupiditates, præcipua honorum libido eſt. Titulos, ac nomina per adulantium aſtus inventa ad diſcrimen dignitatum, anxiè ambiunt ac tuentur. Neque ulla re magis tibi eorum animos conciliaveris, quam cum arte & honore compellando. Blandientibus faciles, largique honorum, dum majores expectant. Ita callidæ laudationis fraudem, vera ſimplicique gratia remunerantur, niſi quod inanibus cauſis ad amandum concitatos, ſæpè idem impetus mutat; vana forſitan ſuſpicione contemptus uſque ad odium quoque averſos.

Vulgus in illis utrimque Provinciis, ſpeciem libertatis, & vana paritatis indicia, plus ipſa libertate æſtimat. Et hinc artes, quibus facilè capi poſſit. Non dedignari ruſticos jocos, per viam annuere commeſſantibus, & cum multum emineas, ipſis tamen nihil auferente, nec multum duratura humilitate, miſceri. Guilielmus Auriacus, ſummorum conſiliorum vir, plus hac arte quam ulla acie Ibericas opes afflixit. Agreſtes Batavorum pleraque oppida ad Oceanum incolebant; haud dubiè deficientis ab Hiſpano Belgii ſummum robur, & utriusque ſolis divitias fatigaturum; nam urbes natura ſituque impeditæ, non operoſo munimento poterant ad inexpugnabile robur educi. Sub prima igitur defectionis initia, Guilielmus popularitatis novitate animos omnium in ſe convertit, reputantes quanto meliori conditione quam ſub ipſo Rege viverent, ſub auſpiciis ducis ſibi faſces, & imperium debentis. Quippe ab aratro aut navigio inculti, adibant nec majeſtate nec ſatellitio gravem. Ipſe altiſſima calliditate gaudebat, non ſe per invidioſa nomina ab obviis objectiſque, ſed & Guilielmum interdum appellari; gnaruſque quo potiſſimum modo ſuæ gentis affectus impellerentur, nullam ſalutantium vilitatem alto aut incurioſo ſupercilio obibat. Excepta vox in adulationem caſtigantium humanitatem ſuam; hominem bene emi, qui ſalutatione conſtaret.

CAPVT. VI.

ITaliam inter exiguas olim aquas quæ Rubiconem faciunt æſtimatam, nunc Alpium clauſtra, propius ad naturæ mentem, definiunt. Tellus multum ſuis bonis, ſed amplius propitiæ famæ debens. Olim Græcorum coloniis ad Orientem celebrata, tum magnitudine Imperii, quo illuſtrius nulla

ætas

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ætas aſpexit; & ſuorum ingeniis culta; nunc etiam poſt exciſos Romanæ magnitudinis nervos, adhuc multis gentibus manet omnis vitæ & inſtitutionis exemplum. Ibi lævigari juventutem, ibi humanitatem velut ludum aperire, noſtri homines arbitrantur. Ipſa nomina urbium, locorumque, tot hiſtoriis fabulisque vulgata, ad ſtuporem imperitorum valent, ſemperque aliis ſyncerius quam ſibi credentium. Hoc mortalium favore, & Italiæ mala teguntur, & bona ſpecioſiora ſunt. Nec dubium quin aliquot locis amœna ſit ſupra cæterarum regionum felicitatem; qua Benacus maſculis undis per montium clauſtra ludit, qua Avernus, Puteoli, Cumæ, laſciviunt. Etiam quicquid Gallico nomini Longobardi eripuerunt, ferme æquis & irriguis agris, pulchritudinem ſuam habet. Sed ſi totius Italiæ fortuna cum vicina conferatur Germania, Galliaque, & ad Septentriones pertinente Britannia, tunc fortaſſe & erubeſcemus, quod prævaricatione noſtra, qui tantam illius famam ultro alimus, dotes premat noſtrarum regionum non inferiores.

Tellus frequentia montium aſpera, aut nimio & maximè ſterili æſtu torrens. Solum in plerisque locis aret, & qua ſegetes patitur frequens rubiginis tabes crudas fruges corrumpit, aut incuſſa turbinibus grando. Ne quidem paſcuorum magna vis, improbo vellere, ciboque pejore. Et vix unquam ubertas Italiæ ſuis alumnis per triennii continuam felicitatem ſatisfecit; multo minus ſuffectura, niſi frugalitas, cœlique conditio multum cibum aſpernantis, parca & ſobria convivia temperaret. Variorum generum arbores, quæ ſub noſtrorum ſyderum manſuetudine largo proventu ſe onerant, ibi nimio Sole conſumptæ, invalidos, & vix utiles fructus edunt. Malis autem aureis, punicisque, præfervida regio, & diverſa ficuum ſtirpe, ad ſuorū æſtuum levamē abundat: quæ nec neceſſaria ad humanos uſus ſunt, & per Orbem circumlata, plus noſtris deliciis quam precio ſuo merent. Nam olivas, quanquam ibi inter tria maxima humani generis commoda (cum ſegete vinoque) numeratas, maximè ex ſuarum regionum conditione æſtimant, in quibus paſcuorum vitio ſiccæ boves, exilia ubera, aut olida, mulgentibus tradunt. Carnes, ſi pauciſſimas excipias animalium ſub ſole pervicacius durantium, à noſtrarum menſarum deliciis pæne in alios ſapores degenerant.

Vt jam illa Paraſitorum gula, Græcas Romanasq; comœdias

piſcium commendatione implens, pro illarum ſedium ſorte non parum videatur ſapuiſſe.

Vrbes eximiæ, amœnis, ut plurimum, locis conditæ; Domus non è fragili materia, hæ præſertim quas Palatia appellant, plus interdum ſua mole ſpectabiles quam ad habitantium uſum aptatæ. Vario marmore, ac interdum auro nitent; faſtigia ingenti opere non altum producuntur. Exeſæ ſtatuæ precioſis locantur umbonibus, haud raro ſolo vendentium mendacio debentes quod tam ambitioſè emineant. Qua vero parietes laxantur in feneſtras, non par reliquo artificio ædibus decor eſt. Nam plerumque aut carbaſi vile textum, aut inunctæ oleo chartæ id ſpacium amplectuntur, quod recipiendo lumini deſtinant quæ nec in publicum decent, & eorum oculos qui ſunt in ædibus, intra triclinii aut porticus fores, tanquam in cuſtodia, coërcent; longè à Britanniæ, aut Galliæ cultu, quo muri ad feneſtras aperti vitro junguntur, libero ad exteriora conſpectu, lætaque trepidantis, ut ſolet, ſplendoris imagine. Templa autem (nam in tantæ famæ parte ſunt) nec totam advenarum expectationem implebunt. In imaginibus, ſignisque, ſummus decor. Nihil aris formoſius. Purpuram, ſericumque, inter gemmas, & metalla, pro vilioribus ornamentis numerant. Solum omnis artificii pavimentis effulgens diverſo marmore miſcetur, quod per idoneos colores vel imaginem florum reddit, vel in volucrum pecudumque ſpeciem conjungitur. Columnæ etiam ex marmore, ingentes, & pæne ad illius lapidis vilitatem. Sed tam opulenta pulchritudo non ad ultimum venuſtatis pervenit, faſtigiis ſcilicet plerumque non editis, & nunquam libero ſole in obſcuras ſedes admiſſo. Feneſtræ multo ferro, & ipſa picturarum denſitate inumbrantur: ſi quam Ædem vel fores opportunæ, vel viciniæ libertas illuſtrat, etiam appoſitis velis, pariete interjecto, tanti ſyderis munus repudiant. Adeo religionis ſenſum putant triſtitia noctis enatum, & per lucis jucunditatem expirare. Quicquid vero peregrini de publicis illis operibus credant, certè privatas hoſpitiorum ſordes, ac plurimum egeſtatem non ſine triſti ſenſu & mirantur, & oderunt. Quippe in diverſoria delatos, jejunæ ſqualentesque epulæ inter aviditatem & faſtidium dividunt. Tum tricliniorum ſitum; tum culicum, cimicumque omni genere infeſta cubilia. Acer inde diverſitor, & inclementis hoſpitii gravis merces.

Sed alia illi regioni blandimenta fortuna invenit, quibus adven-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

adventantium ſtudia caperentur. Nam aut publicus error, aut propitium Italiæ fatum, ex omni Europa ibi juventutem propellit; mutuo in tanta frequentia ſolatio, quod cum ipſi ſibi debeant, huic tamen imputant terræ. Sive igitur tuæ gentis homines amas, ibi frequentiam invenies; ſive te aliorum delectabit conſortium, in tam numeroſis diverſarum regionum cætibus erit quoque quod deligas: præcipuè quodam animorum commercio peregrinos alligante, ut interdum ad amicitiam plus valeat hoſpites ſimul eſſe, quam cives. Ita ex omnibus provinciis in unum corpus tranſeunt, ibique communem, & extemporaneam patriam videntur conſtituiſſe. Præterea, qui in Italiam pergunt, juvenes, ac plerumq, opulenti, dum aut oppida mutant, aut præcipua incolunt, dum omnia ad vivendi, audiendique voluptatem ſollicitant, animos elapſæ pueritiæ venturæque prudentiæ medios permittunt incurioſæ remiſſioni: maximè cum à patria ſemotis non ocurrat domeſticorum negociorum facies, & hæc ætas à gravioribus curis ſeipſa ſubducat. Accedunt oblectamenta juventutis, ars equeſtris, Cithara, ſpectacula, artifices ad Comœdiam nati, ſed vix cothurno pares. Reverſis deinde in Patriam, & negocii (ut opus eſt) plenis, quid mirum ſuavi recordatione redire mitiſſimi temporis ludum, percuſſoque animo in elapſæ nec redituræ oblectationis memoria, locum quoque tantæ felicitatis conſcium gratum eſſe.

Cæterum magni caſus, & regio toties in exitium ſui dives, illos primos, & quos ex veteribus dicimus mores, de Italicis gentibus ut plurimum excuſſit. Animus tamen omnium rerum capax. Neque pingui impetu, & tantum ad naturæ imperium; ſed eruditè, & cum artificio, virtutes, aut vitia ſequuntur. Humanitatis effuſa promiſſio, ab iis omni corporis geſtu ſancitur, verba exactæ urbanitatis, & cum volunt ad perſuadendum aptiſſima. Etiam prolixè benevolentiæ indulgent, & ubi verè amant, omnia diſcrimina habent infra tam humani fœderis ſanctitatem. Si quos autem oderunt (ſive ſponte averſi, ſive ſe laceſſitos exiſtiment) ideo periculi plenior res eſt, quia hanc animi ægritudinem plerumque tegentes, altè interim æmulationis aut offenſæ memoriam recondunt. Læſi interdum ad obſequium deſcendunt, ut inter amicitiæ jura tutiori fraude graſſentur. Etiam ætatem odia hæc ferunt; Ac quod noxioſiſſimum putes, nonnunquam animus tam facilis eſt ad vulnus, quàm pertinax ad cicatricem. Mentes intra

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

triſtiorem prudentiam caſtigatæ vix ſuſtinent jocos ; nec qui
temere, & abſque conſilio, vel dicere aſſueti vel facere, ex ſu
quoque more alios æſtimant; nutus omnium, oculos, verba, i
argumenta animi ſuperflua ſubtilitate ducentes. Ita perpetu
ſuſpicionibus, atque curis, ſui æſtus pœnas luunt. Sed & ipſ
nimiæ calliditatis opinio eſt ingrata , cum vix in ſimplicem
nec ſuſpectam familiaritatem deſcendentes ſemper ſtare i
ſpecula credantur, quid cæteri agant arbitraturi. Venena dam
natamque libidinem, ideo omiſerim, quod non Italiæ propri
vitia, ſed in totum Orientem criminatio, ad meridiem quoq
deflectens, uni genti præcipuè imputari, jure non poſſit. Maxi
mè cum hæc ſcelera tenebris fraudique mandata, & negari fa
cilius à conſciis poſſint, & ab æmulis fingi. Ingens autem &
publica crudelitatis opinio eſt, qua illic feruntur odia inter ſ
inimici exercere; prædonesque graſſari. Ita affectus diſpen-
ſante natura, ut in quibus regionibus major paſſim humanita-
tis ſpecies cernitur, ibi prædonibus ſit trucior animus, inimi-
citiarum quoque & ultionis ingenium magis in barbaros ri-
tus degeneret. Nam Italia ultro prodigens obſequii cultusque
promiſſa, quod eſt ad odiorum immanitatem aut latronum, in
extremum ſævitiæ abiit. Galli non pari humilitate verborum
geſtuumque, amicitiam colentes, multum quoque de crude-
litate remiſerunt. Neque enim tam facilè adducuntur, ut im-
piis cædibus naturæ jus violent ; ſaltemque mortem ſupplici-
orum maximum putant, non pœnarum optabilem metam , &
ad quam debeant inimicis per tormenta gradus eſſe. Demum
Anglia à Gallicæ humanitatis pompa recedens, etiam multo
magis ab illa crudelitatis barbarie divertit. Nam & prædones
ſpoliis contenti ſunt, & omnino inſolens facinus adimere vi-
tam: oblongas perticas ferroq; præfixas cervicibus euntium il-
lidunt , ut animo per ſubitum & brevem liquente torporem,
nec illi ſuas res defendere poſſint, nec ipſi ad cædis nefas adi-
gi, qua mutuæ rixæ frequenter funeſtæ ſunt.

Italiam autem, quanquam totam Alpes & maria in ſe colle-
gerint, unius quoque linguæ ſocietate cognatam, tamen diver-
ſus multiplexque ſpiritus in varios mores egit. Sæpe enim, &
per partes, à diverſis gentibus victa , non unius animi incolas
admiſit; quos indoli ſuæ miſcens, ab iis viciſſim externi genii
ſatis imbuta eſt. Acceſſit ad formanda ingenia regiminis mo-
dus, in quod ſe unaquæque pars, poſt tot cladium mutationem
compoſuit.

Roma

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Roma multo variarum gentium impetu jam olim de ſuæ magnitudinis ac opulentiæ faſtigio dejecta eſt, tanquam Orbis ſua ſpolia inde repoſceret. Neque unquam mutatio jus ſuum in hominum animos majore prodigio exercuit, quam cum illud Imperium ingenti ſpiritu Romanæ indolis erectum, humilitate & ſocordia afflixit. Nunc ipſa Vrbs ſub Pontificum Iure, cum non modica Latii Vmbriæque regione, viciniſque aliquot populis, aptos quoque tali imperio animos induit; ſcriptis quippe, terroreque, & veneratione cœleſtium rerum, toto Orbe ſui Principis Majeſtatem, pluſquam armis & majorum fortitudine, aſſerens. Sub Regibus autem illud omne conceſſit, quod à Piceno, ſinuque Formiano, Adriaticæ & Tyrrhenæ undæ cingunt, in ingens Ionii maris latus extrema cornua Italiæ effundentes; Sedem nomenque Imperio Neapolis dedit. Non alibi in Italiæ finibus majoribus animis nobilium virorum impetus, ac propemodum faſtus, attollitur: Equorum, armorumque ſtudioſi ſunt: faciles ad ſtimulos gloriæ, & in omnis magnificentiæ cultus intenti.

In alia Italiæ ora, qua influenti Adriatico primæ terræ intercedunt, urbem Veneti condidere, cum oppidis exuti, in illa vaſtitate quam Attila Italiæ fecit, ſuis ſe paludibus tegerent. In ea civitate quanquam toti nobilitati gerendæ reipublicæ jus eſt, tamen ſummum Imperium penes paucos ex ſenioribus manet, ſeverum quidem illud atque ſollicitum, ut neceſſe eſt, in tanta vicinorum potentia, civiumque deinde opibus, niſi cohibeantur, ad ambitum vitio divitiarum ſpectaturis. Sic illa diſciplina domitos animos, per aulicorum ſtudiorum venuſtatem non deducit; ac ne quidem illis voluptatibus decorique aſſuefacit, qui Patricias ſtirpes alibi tenet; ut eſt rei equeſtris, armorumque diſciplina, aptæ quoque elegantiæ, & urbanitatis, pro ſeculi more, peritia. Plus denique publicè ſapere, quam privatim, edocentur, niſi quod in procurando patrimonio eximiam ſedulitatem habent. Aliæ præterea urbes olim ſe compoſuerant per varia Italiæ littora in Reipublicæ auſpicium, quas fortunæ vis erepta claritate Imperii, quod per externa maria quæſierant, in Regum Principumque clientelam coegit. Iam in iis mixti animi, ſemperque pendentes ſunt, inter glorioſæ libertatis cupiditatem, cujus adhuc imaginem vident, & Principum, ad quorum patrocinium confugere, neceſſariam ſimul gravemque potentiam.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Inſubres autem, corporibus animisque ſpeciem ac genium Galliæ Italiæque miſcuerunt, vultu membrisque pæne compoſitis ad Gallorum venuſtatem, quam deinde Italicis dotibus implent. Sed & utrinque ut virtutes, ita vitia exceperunt. Cæteræ in Italia regiones Principes ſuos habent, modicis plerunque imperiis, ideoque majori calliditate, ut ſunt in ingenti pelago ſcaphæ, adgubernandis; cumque in anguſtis Provinciis niſi per immenſa vectigalia ſufficere opes non poſſint majeſtati dominantis; ſalubri conſuetudine illæ gentes aſſueſcunt & opes invenire, & pro imperio repoſcentibus non negare.

Nihil autem eſt tam arduum ſedulitati humanæ, ad quod Italici acuminis præſtantia non tollatur. Ab ultima etiam ſorte vulgi non paucos quotidie in nomen atque opes felix induſtria producit. Nullum curarum genus quod divitias promittat, aut, ſi opus eſt, humilitatis ſpecimen aſpernantur: longi quoque laboris ſpeique patientes. Quorum alterum faſtus Hiſpaniæ, alterum ſubita atque præceps vis Gallorum non toleret. Altæ, & ad Rerumpublicarum gubernationem validæ mentes, ad omnem fortunam idoneæ, frugi homines, intentique ad futura.

Latinè ſcribere inter illos haud pauci, non utique loqui norunt. Linguam quoque, qua vulgo utuntur, quanquam nihil eſt aliud quam cum corrupta Latinitate barbarorum mixtura verborum, quantum poſſunt ab originis ſuæ veſtigiis, loquendo ſcribendoque avertunt; adeo ut in fauces revocent verba, quo aſperitas ſoni, vocumque contractio (quæ vix totæ ad aures perveniunt) nihil Latinæ cognationis videatur habere. Quo more Hiſpania jam & ipſam ſuam linguam infecit, ita demergens ſimplicitatem vocum, ut confuſa, & ſummo pectore coacta aſperitas deleat multarum literarum ſuavitatem, Tamen amœnitas ſtudiorum in Italia non exigua, & maximè eæ partes ad quas vivax Naturæ lepiditas invitat. Teſtis gentilitii carminis pulchra, & ad vicinorum invidiam gravis ubertas, quæ nomina Poëtarum, tot amorum ignibus ad ſupplicii celebritatem fictis ardentia, ſacravit. Nec enim intereſt, ſua, an antiquorum lingua locuti ſint; cum ſit ejuſdem virtutis impetus, qui tenerum & opulentum ingenium in popularem, quique in veterem facundiam, laxat. Nam & Græci quæ intelligeret populus ſcribebant; & Romani Græcos mimos, & Atticæ eloquentiæ efficax robur, ad ſui vulgi aures accommodaverunt. Iam quid de Italicis hiſtoriæ ſcriptoribus dicam? iſtis

quidem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quidem ſyncera prudentia victuris, illis autem tantum nimia eloquentia & partium favore peccantibus? Sed & ſapientia cœleſtis, & humanæ prudentiæ diſciplina, cæteraque omnia quæ in Muſarum tutela ſunt, nunquam parum illius populi ingeniis debuerunt. Ad extremum non alibi ſanctiorum virtutum exempla, pejorumve facinorum, quam in Italicis animis cernas; & quod quidam de Attica dicebat, nullibi vel atrocior cicuta eſt, vel ſuavius Apes exuctis digeſtisque floribus cellas implent.

CAPUT VII.

VLtimum Europæ clauſtrum eſt, in immenſum Oceanum Libyamque tendentibus, Hiſpania: quæ olim à ſitu Heſperia, mox ab oppido Hiſpalia appellata, tandem in hodiernum nomen conceſſit. Ingens tellus, quippe Galliam Afris committens, &, ſi Pyrenæi paterentur, Inſula; antiqua ubertate inſignis, hodie per vaſtas ſolitudines fidẽ tot hiſtoriarum corrumpens. Nudum in pluribus locis ſolum & ſterilibus arenis incultum; egens aquæ, non herbarum, non meſſium decore ſpectabile. Sed qua repentibus venis frugum aut vinetorum alimenta ſuggeruntur, mirum eſt quantum natura indulgeat. Illic ubertas eximia, & pæne reliquæ plagæ ſterilitatem penſatura. Monſtrum putes quod alicubi arva auctum centies ſemen agricolæ reſtituunt. Frequentia oppida non ſunt; ſed nec in iis commeatus, quo hoſpites, Gallico, Britannove, aut Italico ſaltem more, excipi poſſint. Incolæ autem in priſcos habitus, geniumque majorum, ut maximè durant. Robuſtum hominum genus, laborisque illius patiens, non quo arva coli ſolent, aut artificia procurari, ſed qui maximè eſt ad bella idoneus, ut eſt ferme pervigilium, inedia, ſitis, & omnino ad militarem diſciplinam obſequium. Nam in ſuſceptas ſpes pertinax animus, præcipuæ virtutis partem credit, malis & periculis non laſſari. Hinc ad Romanas olim partes obſtinata Saguntus, excidio ſuo, & mutuæ cœdis fortitudine clara. Tum pro famæ magnitudine parva Numantia, tot Romanorum primo, ad extremum ſui victrix. Luſitania quoque repentinis viribus, & cogi ſolvique facilibus, Viriatum ſuum ſuccingens; & omnis Hiſpania, ad Sertorii diſciplinam fide & moribus commoda, ipſumque cum Pompejo Metellum fatigans. Adhuc Barbaros, & in rudia variaque imperia diſſectos,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſuæ fortitudinis admonuere laceſſentes hinc Pœni, inde Romani; quorum ambitum Hiſpania luebat, velut in præmium alienæ victoriæ conceſſa.

Domitis expulſiſque Carthaginis copiis, libido & aviditas Romanorum, libertatis quoque cupiditas, quam Hiſpani demum ut amiſſa eſt cognoverunt, crudam gentem, & barbaram, ita inconciliavit victoribus, ut nunquam in totum pacata, pæne omnibus faſtis Italica arma laſſaret. Ipſe quoque Auguſtus, bellum cum Cantabris non ut leve, & quotidiani momenti, ſuis Legatis mandare ſuſtinuit. Viſum illi par ſuæ felicitati periculum, præſensque depugnavit. Nec dum Hiſpani tot bellis, tantoque ſuo & hoſtium ſanguine, de exteris Imperiis cogitabant, duntaxat adniſi non ſervire. Tandem jugo aſſuefactos Gothi, Vandalique, de Romano exemerunt imperio: tunc quidem ſibi ipſis, ſed quoniam in Hiſpaniæ corpus tranſierunt, & Hiſpaniæ quoque vincentes. Supervenit deinde ex Mauritania atrox fulmen, non ipſam modo Hiſpaniam corripiens,ſed uno impetu in Galliam tranſiens, Saracenorum viribus in immenſum effuſis. Exacti è Gallia, & viciniore Hiſpania illi Mauri, ultra Bætim & Iberum conſederunt. Reliquæ Hiſpaniæ partes in diverſa, & plerumque æmula imperia abiere: donec in primum coalituræ Hiſpaniæ pignus, Iſabella quæ fratri in regnum Caſtiliæ ſucceſſerat, Ferdinando Arragonio nupſit,& magnitudine dotis, Arragoniam ſemper liberiorem quam ſub juſto Rege provinciam in meriti jura coercuit: Mox ambo communibus armis domitos Mauros, pæne octo jam ſeculis Hiſpaniæ incubantes, ſuæ Africæ reddidere. Sub eorundem auſpiciis Americam aperuit ille Columbus ad Occaſum poſitæ Indiæ pæne author; & ut proſperis undique fatis res Hiſpana emicaret, huic etiam Belgium, aſcito in communionem generis & imperii Philippo Auſtriaco, acceſſit. Eodem tempore pulſa ex Appulia arma Gallorum, Neapolim Ferdinando conceſſere. Mox novis & creſcentibus rebus, reverentiam, & quandam maturitatem, addidit Carolus V. Imperii titulo auctus, ſtrenuèque Mediolanum ſibi aſſerens. Reſtabat ex omni Hiſpania, nomine & affectu Luſitania diſpar, Orientis commercio gravis, ad quem per immenſa, & inſida Africæ littora magno auſu navigans, victo etiam & per ſparſas colonias occupato imperabat. Sed hanc quoque provinciam in ſuæ Hiſpaniæ corpus reſtituit Sebaſtiani Regis caſus, quo amiſſo Luſitani in

Philip-

Philippi II. Hiſpani poteſtatem conceſſere.

Tam ingentibus incrementis non mutati in Hiſpanis quidem mores, ſed magis aliquando excuſati. Quippe eorum rebus adhuc humilibus dignus tamen hodierna magnitudine tumor fuit in quem ſuæ Naturæ ſponte nati ſunt. Et hic illis vitiorum ac virtutum cauſa eſt. Graves enim animi, & cum pondere quodã elati, non ſubito impetu effunduntur in diverſa: nec vincere magis ſciunt, quam victoria uti. Ita ad omnia pericula pervicaces, ne tempore quidem & tædio vincuntur; factamque natura & arte conſtantiam vix de illis locis amoveris quos ſemel inſederit. Sed verba, quibus ſe ſuosque attollunt, ingrata audientibus, fabuliſque ſcribentium traducta, vultus quoque cum hoc grandi ſermone conſpirans, & convictus, niſi ſervientibus & domitis animis gravis, ſeveræ majeſtati pæne quoddam odium addit. Vnuſquisque in acie, ac maximè phalange, quam ſingulari diſcrimine melior. Servatas parcimonia opes, & ad temperantiam inſtitutis corporibus ſæpe negatas, in veſtitu conſumere amant, & ſic ad oſtentationem proferre; immenſa ſui fiducia, ſed apud timidos aut patientes majore. Illis frugalitas eximia, non tantum in ſuæ Hiſpaniæ æſtu (ubi corpora nimio Sole marcentia cibum pati non videntur) ſed ubicunq; ſuorum nummorum periculo edunt. Modicus panis, nec precioſa herbarum condimenta, aſſuetis tam rigidæ virtuti plerumque ſufficiunt. In alieno autem ſumptu haud facilè alii ad menſarum hilaritatem meliores. Nulla tunc ſeries opulenti convivii, quam non totam oculis manuque percenſeant. In ultima paupertate ſupercilium non omittunt. Sutori & egeno, cum jam fata inſtarent, aderat filius in paternam ſortem natus. Is cum rogaſſet ecquid ſibi deceſſurus præceptorum relinqueret, jam defecta voce pater, ut inquit, memineris in majeſtatem aſſurgere familia tua dignam. Miraculo nobis fuit ex Hiſpania mulier, vix centonibus ſatis tecta, tribuſque qui comitabantur liberis precarium ſpiritum triſti mendicitate producens. Forte in Gallorum cœtum inciderat: Et ex his ſtatim unus ſpectaculo motus; ego inquit, O mulier, hoc te onere ex parte levabo, majorem ex tuis liberis (& is forte ad decennium pervenerat) mihi trade, hunc levibus, ſuæque ætati paribus ad ſerviendum officiis aſſuefaciam, ubi adoleverit, meo ſumptu curaque hoc artificii genere quod maximè probaverit imbuetur. Ad hæc mulier; nec Deus, hoc ſiverit, inquit, O mi homo, quanquam pauperem

vides, ut in tantam humilitatem filium damnem: qui aut tu, aut ego, ſciamus, in quæ fata ſit genitus? aut quam claris virtutibus, ſubſidium patriæ paraturus? Satius illi, ſi ita fata tulerint, inedia extingui, quam ad ſervitutem (ſub externo præcipuè domino) egregiis hominibus indignam accedere.

Fallunt tamen Hiſpani tantorum ſpirituum ſpecie, quales naturæ ſponte, & ſæpe incogitantes, effundunt. Nam plerique illorum parca modicaque ſorte contenti, ne quidem ad majora faſtigia, & ſupercilio ſuo digna, videntur attollere. Hinc videas ad arcium præſidia modico ſtipendio collocatos, velut in patriis laribus, inter impares tam ambitioſis verbis curas, ad ſenectutem pervenire. Quod utique minus pati Gallorum animi poſſint, ad nova ſubinde omnia erecti; & Italica ſedulitas, ſemper illam quæ ventura eſt fortunam obſervans.

In Hiſpania, ſtudia literarum eo cultu non nitent, quem hæc ætas nudis & ſqualentibus Muſis repoſuit, cum periiſſe videretur ille eruditionis ſpiritus qui omnem ſcientiarum partem debet implere. Non enim Latinæ eloquentiæ ſtudium ibi viget, non venuſtas poëtices, non hiſtoriæ, priſcorumque rituum utilis & robuſta lepiditas. Veterem ac pæne Barbaram in quærendis ſcientiis rationem obtinent: Philoſophiæ incumbunt, Theologiam amant, non ſpernunt Legum & Canonum peritiam. Sed illas ſcientias Græca Latinaque eruditione mitigari indignantur; putantque hoc modo fucum addi, quo virilium literarum lineamenta elangueant. Vir nuper non ignobilis in literis famæ, cum ab iis quibus obſequium addixerat, juſſus eſſet in Hiſpania divinarum rerum ſcientias profiteri, ſtatim hac potioris doctrinæ velut infamia eviluit, admotiſque precibus ſupplex, à ſuæ libertatis dominis impetravit alias ſedes, & ſuæ humanitatis patientes. Præcipua ad Germaniæ morem ibi eruditionis ſpecies, prolixis voluminibus pauca complecti; ſed & illa plerumque ex aliis auctoribus ſupervacuo labore decerpta. Et hoc quidem Academiarum malum eſt. In cæteris urbibus non adeo frequens eſt ſcientiarum commercium (niſi quod in ſuæ regionis dignitatem, libros patrio ſermone conſcriptos amant habere) Prorſus ut in militaris nominis ambitum videantur hanc formam ſeverioris in Muſas negligentiæ quæſiviſſe.

Reconditæ illis mentes, & ad lenta conſilia idoneæ: Hinc longos cuniculos agere, & veluti obſeſſis inaſpectos. Arma & pacem

paçem ex ſuis temporibus ſapientiſſimè æſtimare. Opibus animos ſubigere, ab hac invicta arte de fortiſſimis gentibus triumphare. Maximè autem ſolemne eſt, ad parandam reverentiam, nomine cœlitum uti, ſpecieque ſacrorum ſubducere ambitum oculis vulgi. Numini ſuas cupiditates imputant, & veluti pro illo depugnantes ſolertiſſimè ſibi vincunt. Illa veluti præfatione, in omnium rerum cœpta, tanquam in ſcenam & tragœdiam, intrant. Ferdinandus, & Iſabella, hunc jam patrium morem nepotibus tradiderunt. Quippe in hoſtibus ſuis inveniebant publici odii cauſam; adeo ut ſemper in bellis credi vellent divinæ iracundiæ miniſtrare. Cum externarum gentium Principibus acturi, non ex Optimatibus Ducibusve Oratorem legebant, ſed ab alicujus monaſterii ſolitudine extractum. Ita præter reciſos legationis ſumptus, fidem quoque ejuſmodi feciales, & reverentiam negocio faciebant. Equidem digniſſimum laude putem, quod Hiſpani in magna hominum penuria, vaſtum tamen & diſſipatum imperium ſuorum civium coloniis aut præſidiis tenent, ſuique ærarii famam opulentiæ Indicæ nomine, & ingentibus præterea verbis cauta & induſtria fraude ſuſtentant: Cæterum in Hiſpanica gente pompa verborum, geſtuumque, ideo minus ingrata eſt, quod non aſcititia, aut extorta, ſed veluti ex Naturæ præcepto intumeſcit; cujus omnis impetus, etiam in vitia declinans, neſcio quo genio decet. Sed nec indignos putes illa ſpecie animi in cothurnos aſſurgentis. Sordes ſaltem palam odere, cultuique corporis amant, munditie, & patritii ritus veſtibus indulgere; arma, etiam deficiente penu, tanquam præcipuum in viro ornamentum, & ſervant, & geſtitant. Nihil in illis ineptum (niſi ſi quid jactatio expreſſerit) in colloquiis cæteræque vitæ uſu: callidis, aptisque ad omnia ingeniis; nec ſe ipſa eodem fuco ignorantibus, quem facere aliis verborum pompa volunt. Sermonum & amicitiarum exordia per ſpeciem mitiſſimæ humanitatis adornant; hos tu quoque illis initiis optimè poteris eadem tranquillitate adoriri ſuccedentes autem ad faſtum, mutua majeſtate excipere. Si vero te Gnathonem anguſtior fortuna voluerit eſſe, timido ſilentio plauſuque ſatia animos in ſuam aut patriæ magnitudinem diffuſos. At tunc quoque niſi quod jam admordeas, tuum eſſe ne duxeris; memineriſque, ut te promiſſis onerant ſupra fidem ingentibus, largiorem etiam quam præſtare unquam poſſis operam, mendacium aſtruente fiducia, polliceri.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

CAPUT VIII.

PAnnoniam jam nutantibus Romani Imperii rebus Longobardi inſedere, Hunnique, qui transfuſo in provinciam nomine Hungariam appellaverunt. Huic pro diverſis regnantium viribus ſæpe mutata limitum ſedes eſt, nunc illos in viciniam proferente, nunc in arctius cogente fortuna. Savo, Tibiſcoque fluminibus rigatur. Iſter jam plurimis fontibus auctus interfluit, capacique apud Taurunum alveo excipit Savum. Regio à Polonia atque Germania ad Dacas & Mœſiam excurrit; qua Illyricum & Dalmatiam ſpectat, Alpium molibus tecta eſt. Omni proventu felix ſolum. Vberrimas ſegetes alit; paſcuorum ingentium fidem exteris gentibus facit, venalibus per Orbem armentis. Paulo minus centum millibus boum in ſingulos annos Germaniæ tranſmittit, illincque in vicinas Germaniæ terras. Partem quoque Italiæ iiſdem cibis alit. Vinum generoſiſſimum eſt; nec multum illi diſpar, quod in Hiſpania gignitur. Cœlum quoque ad valetudinem commodum; niſi quod ſub Autumno intemperies mutantis in horas aëris morbos creat; maximè hoſpitibus ſævos. Noctes ſcilicet multo frigore horrent, ingens æſtus ſuccedit, media luce campos corporaque adurens. Sub veſperam gelidus aër iterum incautos aſtringit. Varii generis preciique metalla in viſceribus tellus habet; aurumque interdum cum arena fluvii volvunt, feraciſſimi piſcium, quos ibi nimia copia vilis pretii facit.

Indolem gentis ideo magis arduum ſcire, quod hoc ſeculo horribili clade perculſa eſt, ſuiſque moribus vix relicta, hinc urgentibus barbaris, potitiſque magna parte provinciæ; hinc milite ex omnibus Europæ populis ad auxilium lecto, moraque, & multitudine, aliquid ſuorum morum ſenſim in illam regionem transfundente. Dixerim, bello & aſſiduis malis factum, ut vulgus quod in agris habitat, excuſſa ruſticitatis ſimplicitate in ſævitiam plerumque abierit. Nullo diſcrimine, in ſuos, atque hoſtis milites, inſidias ſtruunt. Si quibus ſub noctem aberrare contigerit, adſunt ſtatim ad prædam & ingratiſſimo ſcelere ſuos milites, ſibi opem per omnia diſcrimina ferentes, non aliter à ſe quam nudos, & in ultimæ mendicitatis imaginem dimittunt.

Nobilibus, ut par eſt, mens erectior, meliorque frons, & animus

animus ad magnificentiam factus, membra, inceſſusque compoſiti ad venuſtam majeſtatem. Togis & tunicis utuntur, ad morem orientis, purpureis maximè, aut quæ cœruleum colorem acceperunt. Et hic veſtitus egregiè viros decet, brevi ut plurimum acinace ad togatum latus appenſo. Callidis & ingentibus conſiliis valent, parique audacia, præſertim ſi brevi duntaxat & furtivo impetu opus. Ingentes Proceribus opes ſunt; magna quoque, licet in regno, libertatis veſtigia. Vnicuique pro opibus multitudo clientium; & illis in patronos ingens fides. Non alia ingentior nobilibus cura, quam ne quid de iis prærogativis decedat, quas tam à multis ætatibus intemeratas habent. Et ideo major armorum pertinacia contra Turcas, qui in unam ſervitutem omnis claritudinis ſanguinisque familias premit. Absque hoc, inclinatio animorum in illis timeretur, aliundè potius Reges quam ex Germania petituris, Quippe Hungaros Germanosque vulgare viciniæ malum, ſuperba æmulatio inter ſe committit. Probra utrimque in domeſticis colloquiis ſæva, alternisque vitia curiosè aut explorant, aut fingunt.

Hungari equorum ſtudioſi, quos optimos habent; veſtes quoque, & arma, ad delicias pompamque exigunt; equis malunt quam pedibus prælium inire; timerique cum ambitu quærunt. Italica ingenia artesque ſequuti, ne quidem ab eorum vitiis creduntur abhorrere, & vindictæ facinora peragere dicuntur iiſdem artibus, parique livore. Ad amicitiam facillimos putes: Sed hæc verane ſit aut tuta, nulli melius æſtimabunt, quam ii ipſi qui illam inibunt; ſerio reputantes num amari meruerint; an vero illa gens utilitatem captura, ſimulatione benevolentiæ fraudem paret.

Inſignis eſt apud illos magiſtratus quem Palatinum dicunt: Is nihil ex ſe decernere, ſed obſtare Regi poteſt quicquam publicum ſancienti: cui poſtquam ſuo ſuffragio interceſſit, infirmum eſt quod deinde ſtatuitur. Et hunc plurimū colunt, tanquam vindicem libertatis, oppoſitumque Regibus, ut olim Tribunatus Romanis Conſulibus poteſtatis modum fecit. Hinc ſcias magnos gentis animos, nimiumque tumentes, dura aut ſoluta imperia pati non poſſe: niſi (quod in provinciis illis cernas quas Turcæ invaſere) ad reverentiam dominorum, acri metu cogantur, & premente ſpem omnem libertatis.

Illyrici, Dalmatæque, quos Iſtros Sclavosque, appellamus ad Ha-

ad Hadriatici maris littora incolunt; illinc qua introrſus terram ſpectant, in Pannoniæ fines perveniunt. Immanium montium dorſo ea regio horret, perpetua hyeme in cacuminibus rigente, quæ in valles demittuntur mitiora ſunt, vicisque & arcibus frequentia. Gens alieni juris eſt, diverſisque dominis jamdiu aſſueta, in eorum plurimum mores, ac veluti indolem abit. Pars Principibus Auſtriæ ſubeſt, Veneti non pauca ad mare obtinent: reliqua Turcarum Imperio acceſſere: hinc Germanici habitus atque mores, Italici etiam, ac denique, barbari, pro dominorum genio diſpenſati. Pæne invia regio eſt, niſi quod in portibus naves interdum excipit, quæ à Venetis in Orientem ſolvunt, aut illuc in Adriaticum remeantes: cætera peregrinos non invitant. Inde lectis militibus fortitudinis & audacia fama eſt in Turcarum præcipuè caſtris; paucią; præter illos Conſtantinopoli in prætorianas cohortes leguntur.

Hungariæ à Septentrione Polonia eſt, inde ad Oceanum procedens, Ruſſiæque contermina. Tot ſpatiis diffuſa regio pæne nullibi in montes aſſurgit; & à planitie factum nomen, quam Scythico verbo *Pole* appellant. Campi in immenſum patent, quos nix altiſſima hyeme obruit; hac diſcuſſa ſegetes creſcunt, non in indigenarum tantum uſus; ſed & mari delatæ, per multa Baltici littoris ſpacia, ſterilibus fundis annisve opem ferunt. Sævæ hyemes terram fluminaque advinciunt, quia violentia Aquilonis, nullis montibus repercuſſa, liberum ut in pelago cœlum rapit: accedit Septentrionis vicinia, & ibi emoriens Solis vis, præſertim cum receſſit ad brumam. Natura ſubſidium admovit, profundiſſimas ſylvas, quæ & in ignem datæ frigus expellant, & in ſuis præterea umbris animalia alant, quorum pelles fulciendis veſtibus precioſiſſimæ habeantur. Hac duplici ope utuntur in hyemem. Alio quoque commodo ſuis ſylvis obnoxii. Quippe alicubi immenſa examina apum fervent: Agreſtia illa ſunt, nec cujuſquam cura aut paſtum aut tecta accipiunt. Vacuis quercuum ramis, aut truncis, inhærent; ibi cereas domos extruunt, & optimo melle implent. Hinc ingens facilisque in regionem proventus. Ceram mercatores devehunt; ipſi melle conficiunt potum, quem in deliciis habent. Flumina, paludesque, plus juſto quaſdam provincias obruunt, adeo ut æſtate vix poſſint adiri, concretis per hyemem undis curricula habent, quæ lubrica glacies facilè evolvit, ita per regionem feruntur; & hoc eſt commercii tempus quo externi ad eos commeant, ceramque,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

que, & pelles mercantur, ac ſi quid præterea ſub tam rigido cœlo in precium naſcitur. Plerumque lapides extruendis domibus deſunt. Lignis ad parietes utuntur, ſtramentoque operiunt; præterquam in celebribus oppidis, arcibusque Optimatum, quantum illa regio ferre poteſt excultis. Poloni ut plurimum dura vita cœlo aſpero, nec populi moribus factis ad noſtri ſeculi venuſtatem, & hinc aliquando ſæviora ingenia. Diverſoria peregrinos excipiunt, longè à noſtrarum terrarum ratione. Deducuntur in ſedem quæ inanis, & plerumque perfoſſis ad accipiendum lumen parietibus, ventis quoque & hyemi patet, nulli quibus decumbant lecti, non erecta ad epulas menſa, longo ac multiplici clavo paries fixus eſt. Illic hoſpites ſarcinas quas habent in ordinem appendunt. Multo deinde ſtramento ſternitur ſolum; & hoc in illis diverſoriis pro thoro eſt. Itaque per illam regionem proceſſuri, ad iter ita ſe comparant, quaſi domum circumducant, cibos, & cætera in alimentum ferunt, lectulos in rhedis collocant; ut nudis illis tectis, excepti ſua ſuppellectile, & famem & frigora arceant. Gens eſt ad ferociam, & licentiam nata, quam vocant libertatem, adeo ut infandæ barbariei legem multis ſeculis ibi ſolemnem, vix nunc demum omiſerint; Ea ſcilicet caverant; ut qui hominem peremiſſet, ſolveretur metu judiciorum, ſi in jacentis cadaver projeciſſet pauculos nummos, quorum numerus eadem lege deſtinabatur. Nec tam vile feciſſent humanæ vitæ precium, niſi ſui genii impetu pro levi facinore haberent humanum cruorem prodigere. Ipſum nomen non tantum ſervitutis, ſed & juſti ac legitimi regni oderunt. Rex ad patrias leges vi & armis adigitur. Nobilitas triſtibus prærogativis ſe ipſa donavit, quibus poſſit ſibi invicem & impunè nocere, quippe Principi non ſatis juris eſt, ut quod peccaverint ipſe vindicet. Maximè ſibi credunt; nec major libido eſt libertatis in moribus, vitaque incivili, quam in religionum & cœleſtium rerum ſenſu; de quibus, ut placet, ſine metu, & ſentire volunt, & loqui; ſcilicet immani fiducia ſui, quibus ſapere alieno ductu pudet. Hinc in diverſa hodie ſciſſæ mentes, errorumque omnium lues, quæcunque antiqua ſecula polluerunt. Quisque in ſuæ familiæ laudem intentus eſt; præſertim ſi in exteros incidit, & expertes ſuarum fortunarum. Sævire quam decipere promptiores, & ipſi magis fraudibus quam vi patent.

Vltra Poloniam Ruſſia jacet, quam obtinet Moſcovitarum Princeps. Nomen Imperio ab urbe Moſco eſt: quam illius

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Ruſſiæ caput multitudo incolarum, & habitatio Regum fecit. Ab Oceano ad Caſpium mare immenſo tractu patet. Diverſis lateribus Polonis Suedisque confinis eſt. In aliis ejus limitibus Tartari hærent. Longo frigore & penetrabili, damnata eſt. Vix provecto jam vere redditur ter ra, quam nives oppreſſerant. Inde æſtas graviſſimè incumbit, & quaſi redimeret moras quas longa hyems fecit, ſubito æſtu percoquit fructus, non tamen ad noſtrarum arborum felicitatem. Pænè ſupra fidem eſt ibi quoque pepones matureſcere, quibus apud nos non flagrantes modo ſoles quæruntur, ſed & ſæpe repetiti. Crebræ ſylvæ campos attollunt: in iis precioſæ pellibus feræ; ceræ etiam copia, atque mellis, & hinc præcipuum in illis regionibus mercaturæ commercium. Multi incolæ ſunt, neque tamen pro terrarum amplitudine; quas poſſident.

Servituti gens nata, ad omne libertatis veſtigium ferox eſt; placida ſi prematur. Neque abnuunt jugum. Vltro fatentur Principi ſe ſervire; illi in ſuas opes, in corpora, vitamque jus eſſe. Sordidioris reverentiæ humilitas Turcis nõ eſt in ſuorum Ottomanorum ſceptrum. Cæteras quoque gentes ex ſuo genio æſtimant. Hoſpites, ſive forte, ſive conſilio in Moſcoviam advectos, in idem jugum damnant, & ſervire ſuo Principi volunt: ſi quos furtim abeuntes retraxerunt, ut fugitivos plectunt. Magnatibus, licet ipſi ſerviunt, in minores ſuus faſtus eſt: & vulgus horum maximè ſupercilium timet.

Fertur populus adeo litterarum rudis eſſe, ut pauci inter illos vulgatiſſimas preces memoria teneant quibus Numen propitiamus. Bello quam ocio aptiores: & plerumque in armis ſunt: ſive quo Tartarorum impetum frangant, ſive alio limite Polonos laceſſunt, aut repellunt: Iſta quoque ætate civilibus odiis inter ſe certaverunt. Acies illis ex equitibus tota, pedite ideo vix utuntur, quod omnium bellorum momenta in celeritate conſtituunt: magno impetu vel impreſſionem adorti vel fugam. Sed ubi pavere incœperunt, ad deſperationem quoque vertuntur. Adeo ut ex prælio fugientes, ſi aſſequitur hoſtis, nihil auſi repugnare, ita ſe victoribus dedant, ut nec mortem deprecentur. Caſtigandis furtis remiſſi ſunt: tamen prædones ultimo ſupplicio ulciſcuntur. Gens eſt cauta, nectendisque fraudibus apta; Neque ignorant ideo mercatoribus ſe ſuſpectos; quos ut placabiliores habeant, interdum in mutuis commerciis aliam patriam ſibi fingunt. Perpotandi ſtudium acre eſt, & præter patrios potus ne quidem

advecta

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

advecta vina deſunt.

Vxoribus longa captivitas, quas domi ſerio continent, dignas quoque majoribus malis: adeo ſervilibus ſupra fidem ingeniis demiſſas eſſe ajunt. Virorum in ſe benevolentiam ex verberum numero æſtimant: nunquam melius ſuo judicio habitæ quam cum in ſæva ingenia inciderunt. Quidam è Germania in Moſcoviam migraverat, vir è plebe, & ſi nomen in tantilla re placet, Iordanes dicebatur. Hæſit ergo in illa regione, & cum ſibi eæ ſedes placerent; inde etiam duxit uxorem. Cum charam haberet, omnibusque officiis mutuam gratiam affectaret, illa dejectis luminibus mæſta, crebro in ſingultibus, & cæteris mœrentis animi indiciis erat. Viro denique ſciſcitanti mæſtitiæ cauſam; ſe enim nullis quod ſciret amicitiæ muneribus defuiſſe, quid tu, inquit mulier, tam egregiè fingis amorem? Num putas latere me quam tibi vilis ſim? ſimulque largos gemitus cœpit effundere. Ille attonitus, in amplexus mœrentem recepit, rogare perſeverans, nunquid eam offendiſſet, peccaviſſe ſe forſitan, ſed culpam emendatione deleturum. Ad hæc illa, ubi autem ſunt verbera, inquit, quibus te amare docuiſti? hoc certè potiſſimum pacto, maritorum in uxores apud nos benevolentia, & cura ſancitur. Hoc à Iordane audito, primum ſtupor continuit riſum; mox utroque vaneſcente, è re ſua eſſe putavit, ut uxorem eo modo haberet, quem ipſa præſcripſerat: nec multo poſt arripuit cædendæ mulieris cauſam, & illa fuſtibus mitigata, tum primum bona fide amare & colere virum cœpit. Nec tenuit ille modum, ſed jam ferior quam miſera conjunx optaſſet ad extremum grandi ictu dicitur hujus etiam crura, & cervicem afflixiſſe.

Germania, qua Baltico alluitur mari, Cimbricæ Cherſoneſto confinis eſt, parvoque maris diſcrimine cæteras inſulas videt, quæ idem Cimbrorum regnum faciunt: hodie Daniam appellamus, inde brevis in Suediam trajectus eſt, cui ad Boream Norvegia adjacet. Et hæ quidem regiones ſunt, ex quibus tantæ gentes, numero ſuo, victoriisque celebratæ, quodam turbinis æſtu toti olim Europæ infuſæ ſunt. Inde Cimbri, Teutonesque, inde Gothi Vandalique prorupere; per quos Italia, Lybia, Hiſpania, cum Galliæ parte afflicta eſt. Recentioribus ſeculis quæ inde Coloniæ emigrabant, Northmanni dicebantur, id eſt, homines à Septentrione venientes. Per hos diu occupata Britannia; in Galliis plurima ferro igneque

que corruptæ ſunt, ſed illic poſt varia diſcrimina pax placuit, & concedentibus Gallis Neuſtriam inſederunt, quam exinde vocavere Normanniam. Adeo nihil in Europa intactum illis fuit; & omnibus formidabiles, etiam vulgo indomiti cenſebantur. Vnde tanta hodie multitudo, & velut fons gentium aruerit, incertum eſt, certè jam minus crebra in illis regionibus oppida, tantumque à mittendis coloniis abſunt, ut cum bella ingruerint, externo milite uti conſueſcant. Crediderim barbaras gentes, cum frugales ibi olim in inculto ſolo eſſent, ignaræque vitiorum, multa ſobole increviſſe. Et quoniam infelicitas terræ numeroſo populo alimenta negabat, ſæpè dimiſiſſe juventutem novas ſedes quæſituram; cui ſe ſponte tunc omnis ætatis homines applicabant; Nunc autem inſano commeſſandi bibendique vitio obruiſſe genitalem vim, nec habitatores niſi ſuis regionibus ſufficere poſſe. Illic Germania perpotandi ſtudio ſuperatur. Manè primum excitati ſtomachum implent ingeſto calidiſſimo potu, quem ab ipſo vino igne exprimunt. Sic refectis, miſſa ad caput æſtuantis potionis caligo ſomni cupiditatem facit, brevis quies eſt, rurſusque ſecedunt ad potum. Vinum tunc bibunt, aut ſi quibus, ut vocant, cerviſia placet. Quod inde ſpatii ad medium diem eſt, negociis datur. Tandem ad prandium conveniunt, quod utique ſæpe non dubitant continuatis ſermonibus in cœnæ tempus extrahere: hinc ut plurimum in thalamos deferuntur, contumelias nec facere prompti, nec pati. datæ dexteræ fidem non violant: multa Germanicæ in his linguæ ſunt, ſed in moribus plura veſtigia.

Norvegiam rari incolæ tenent. Vt plurimum venatione vitam tolerant: nullibi commodiores malus, aut navium tabulatis arbores creſcunt. Gens eſt rudis, & apud multos veneficiis infamis. Ajunt venalem apud illos ventum eſſe, quem inde navigaturi emant, Vlyſſis Æolique fabulam vero æquante prodigio. Diræ apud illos hyemes; & plerumque incautis infeſtæ. Torpens aër, remiſſo, ac pæne nullo ſenſu, occupat corpus: ne ante quam perieris intelligas te perire. Memorabili exemplo huic peſti is ereptus eſt, quem Numen ad regnum Britanniarum deſtinaverat, tunc unius Scotiæ Rex, Iacobus. Filiam Annam illi deſponderat Fredericus II. Cimbricæ Cherſoneſi Rex: Sed cum illa in Scotiam veheretur, non ſemel in Norvegiam ejecta eſt, vi ſortium, maliſque geniis ad Veneficæ imperium ventos cientibus, quæ aliquanto poſt facino-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ris pœnas luit. Sed Rex interim amore & juventa impatiens, ad conjugem deferri conſtituit; provectaque jam hyeme, illud mare glacie infame ingreſſus eſt. Cœlo & tempeſtatibus luctatum Norvegia excepit, nec multo poſt quæ eum vexerat navis velut in aridam delata, ita circumſtante glacie immobilis hæſit. Res ad Iacobum delata eſt; ſtatimque libuit hoc inſolenti ſpectaculo frui: quippe nulla ſuæ Britanniæ littora concretas undas tenent. Sudum erat, neque portus ab hoſpitio Regis procul: Proceſſit igitur, nec ſpirantibus ventis, nec acriter, ut videbatur inhorrente aëre; contemplatusque pauliſper glacie ſtratum mare in thalamum rediit, nec dum aliquid de pernicie hyemis ſuſpicatus. Sed dum foco ſe admovet, ex circumſtantibus unus, in dexteram Regis manum, ut forte fit, intuens, advertit vicinum pollici digitum cerulo & exangui livore rubentem; peritusque cœli illius, ne tu, inquit, Rex, ad ignem acceſſeris: nocuit tibi aer, & digitum exanimavit: ſic jam affectum, pejus ignis intempeſtivo calore perdiderit, frigoris lues alio frigore pellenda eſt. Admiratus Rex primum ſe læſum negat, quippe nullo modo doloris ſenſu tentatus. Sed non diu dubitavit, quin rectè moneretur. Nam ſtupebat rigens digitus, ſenſumque cum ſanguinis calore amiſerat. De remedio quærenti, referunt certam eſſe, & in promptu medicinam, cujus ſe ſalubritas, brevi quidem, ſed acerrimo dolore, inſinuet. Id pati oportere, niſi malit intercidere digitum tam noxia hyeme contactum: Allatumque eſt vas ſubito, plenum nive, non quidem ad ignem domita, ſed per ipſum triclinii teporem jam ſenſim diffluente. Illo Rex digitum inſerere ex præcepto incolarum monetur: ſubitoque ingens dolor per torpentes paulo ante articulos pæne illius patientiam excuſſit. Remeantis in digitum ſenſus documentum primum fuit, quod doleret. Eo modo Rex incolumis evaſit; admonitoque tam improviſi mali facilior poſtea cautio fuit, vel certè medicina, quippe & paulo poſt aurem dexteram equitantis eadem peſtis aduſſit.

CAPVT IX.

TVrcarum ferum genus, & ad urbium, artificiorum, ſcientiæ excidium natum, noſtris vitiis, quam ſua virtute felicius fuit. Hæc publica Orbis lues, barbaro impetu, tum multitudine hominum, & auſtera parendi diſciplina, invaluit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

luit. Primum illis à Scythia quam Tartariam appellamus exordium. Hinc ſive ſtipendarii diſſidentibus Perſis ad auxilium accerſiti ſunt, ſive ultro inopes patriæ campos reliquerunt, invitati felicitate viciniæ, Ducis quem ſibi conſtituerunt auſpicium mira religione ſequuti ſunt. Huic ſe, ſuaque addixere; ſive libertatem nunquam viderant, ſive ultro projecerunt. Nec in aliis gentibus conſtantior in modeſtos & legitimos Principes fides, quam illis in atrocem, cui ſe damnaverunt, Tyrannidem: niſi quod tantæ reverentiæ impetus ſenſim creditur jam torpere, ſub Principibus illo obſequio minus dignis; Nimiis quoque in populo animorum affectibus nunquam diu conſtantibus.

Per hos primum correpta pars Aſiæ quæ olim fluere deliciis dicebatur. Hinc ſub Amurathe in Europam, Ligurum ope remigioque, transvectis, illa Græcia, illud Muſarum domicilium, conceſſit in prædam. Ipſi tamen dura indole eluctati humanitatem, in majorum feritate perſeverant; prorſus ut intelligas ſub molli cœlo immania ingenia eſſe poſſe. Quandiu in Bithynia hæſerunt, aut in Thraciæ deinde littoribus, æmula hinc Græcorum, hinc Trapezontinorum imperia per quæ vinci oportebat niſi ipſi vincerent, accendebant ſæva ingenia, & tunc quodam primarum victoriarum æſtu ferventia. Vbi pudendo nobis bello tantos hoſtes ſuſtulerunt, Conſtantinopolim à Mahumete captam habuere in præcipuum regni caput; deliniti ſitu urbis, quæ Europæ Aſiæque faucibus hæret, & commoditate pulcherrimi portus tum fama Imperii, quod ibi multis ætatibus inclytum duraverat.

Quod in Oriente reliquum erat, vel à Soldano tenebatur, qui Syriam, vicinasque regiones, Ægypto addiderat; vel ſub Perſarum jure erat, terras quæ ab Euphrate ad Indiam latè jacent uno Imperio jungentium. Perſa palam Turcæ infeſtus, & de regni limitibus quotidiano odio belloque certabat. Vtrique cum Ægyptio fœdus erat: ſed viſus Selymo Turcæ Ægyptius id cum Perſa arctius & religioſius colere: Et hæc ſtatim cauſa armorum. Nunquam tam brevi bello parta major victoria, ſpoliis, viris, terris; & quod eſt amplius, diuturna earum rerum quæ victæ ſunt poſſeſſione, quippe duobus juſtis præliis, unoque tumultuario, omnes Soldani regiones, opes, arma, in Selymum fortuna contulit. Hinc ille in Perſam gravior: Europæque ſimul imminens, noſtras opes faſtidiosè deſpicere. Sed à Syria cum triumpho

redeun-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

redeuntem acer morbus oppreſſit, eodem illo loco ubi quondam in parentem Bajazetem acie certaverat: velut diris patriam vindictam repoſcentibus. Sed ſtatim Solymanus ipſo Patre acrior Pannoniam invaſit. Rapta Buda, quæ Hungariæ caput eſt, auſus quoque Viennam Auſtriæ obſidione tentare. Senſim tamen Bizantinæ deliciæ illorum Principum animos à noſtris cladibus avertunt. At nos inteſtinis interim odiis, & æmulatione gentium fracti, non erubeſcimus pacis bellique momenta ab iis expectare, in ipſos nihil ſponte audentes, contentique non laceſſi, adeo ut legatos, velut belli redemptores, & deprecatores fœderum ad hos Bizantii Tyrannos dimittamus; quos illi ſive ſua ſuperbia, ſive religionibus noſtris offenſi, nullo colloquio, ac vix quidem conſpectu dignos putant, rati infra ſui imperii dignitatem, ſuos quoque legatos ad mutuæ amicitiæ commercium in has oras deſtinare. Cæterum ut tot victoriarum felicitas, majeſtatem Principis Turcæ pænè ſupra humani faſtigii cultus ſubvexit, ita ipſum populum, cujus manu, impetuque partum Imperium, (mirum dictu) videtur afflixiſſe. Nam adhuc humilibus Ottomanorum Principum rebus, cum pænè ſuam gentem, quantacunque tunc erat, in caſtris haberent, certè quicquid dignitatum prædarumque vellent dividere, ſpargendum in illos ipſos milites erat; nec alios præter hos Scythas habebant, quibus amicitia miſcerentur. Auctis nunc opibus, liberoque delectu, ex ſuis, domitisve gentibus, quos malint ad Rempublicam admovere, à præcipuis honoribus arcent veteres illas ſtirpes, illorum militum nepotes à quibus Ottomanica domus idipſum cum imperio olim accepit, ut jam ingrata eſſe poſſit. Neſcias id faſtidio factum, an conſuetudine (quæ poſtquam invaluit, barbaris pro religione eſt) an ſecreto ad ſui regni ſecuritatem conſilio, quod ingentes præfecturæ, tribunalia, dignitates, non aliis permittuntur, quam iis qui ex Chriſtianis parentibus nati ſunt. E Dalmatia potiſſimum, & Illyrico de ſinu parentum abrepti pueri, virginesque in deſtinata Conſtantinopoli clauſtra ducuntur. Ibi ſacra parentum, quæ vix infantes meminerunt, in veſanas ſuperſtitiones mutant, circumciſis genitalibus, & reverentia in Mahumetem imbuti. Et hi cœtus in tam miſerabili rapina coacti, Regi Turcæ pro ſeminario ducum, principumque ſunt, quibus corporis ſui curam viresque imperii tradat. Hinc præterea ſpadones, ad intima deſtinati obſequia, ideoque non vile aut

pudendum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

pudendum ibi genus. Hinc Reginæ, pellicesque & ſemper tanto Regi regnaturæ poſt ſe ſobolis mater. Suas quoque amitas, & ſorores, ex illa cohorte delectis nuptum dant; ſibi patrueles, & nepotes, daturis. Adeoque eſt in precio de Turcica ſtirpe non naſci, ut ſumma in Imperio munera, quæ iſti ex Chriſtianis parentibus geniti tenent, in eorum liberos nuſquam tranſeant. Nec alia cauſa eſt, quam quod illos in legem ritusque Turcarum ediderunt. Et hoc illa gens patitur, ſuo quoque judicio vilis.

Turcis enim ruſtica ac demiſſa indoles: neque digna libertate quam non curant vindicare. Rudes animos ne ulla ſcientiarum humanitate mitigent, Mahumetes lege cavit, quo facilius ignari componerentur in legis veſaniam, quam præſcripſit. Gregum, armentorumque, & ſuppellectilis præcipua illis cura; ædificia vix ad uſus, nedum ad cultum extruunt; ſive adhuc Scythicæ originis memores, & vitæ in plauſtris errantis, ſive quod unusquisque ſuum agrum precario jure poſſidet, ad Principis nutum non fundos illos tantum, ſed & provinciam mutaturus. Principem ingenerato affectu mirè colunt; umbram hunc & effigiem Numinis vocant. In ea gente ſæviſſimi, fœdiusque in Chriſtianorum odium intenti, non ſunt illi qui longa majorum ſerie in Turcis ſunt, ſed qui in eorum ritus à nobis defecere: cæteris mitius ingenium perhibetur; longè tamen à moribus noſtris eſſe. Venena non alibi ingenioſius parantur: & vix credibile, quantis artibus vim nocentium rerum exprimant, copulentque, nec aliter ſcilicet quam per mirabiles aſtus, illa lue quemquam tollant: omnibus quo hanc mortem & effugere poſſint & tradere, in pari vitio calliditatem quærentibus. Quis credat non guſtu, ſed nec tactu opus eſſe, levi aura hanc peſtem inſinuante, corruptisque vitalibus, nec lentam quidem mortem inducente? Nuper Alepenſem præfecturam emerat à gratioſis in Aula hominibus quidam ex illarum dignitatum candidatis. Vrbs eſt vix bidui itinere à Cilicio mari ſummota, mercatorum frequentia, Orientisque commercio gravis, unde merces partim Euphrate, partim jumentis delatas accipit. Inde ſuis rectoribus ingentium opum cauſa, tam licenter in provinciam graſſantibus, quam profuſè illam emunt. Hoc igitur homine in præfecturam miſſo alius majoribus donis ſollicitat fidem eorundem Optimatum, jubeturque illi priori ſuccedere, qui provinciam vix dum libaverat. Is hoc nuncio celeriter amicorum fide perlato, vehementer, ut par

erat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

erat, improviſa clade perculſus eſt; nec dum ulla ſcilicet præda ambitum emptæ præfecturæ repenſante. Igitur amicorum qui aderant conſilium advocat, apud illos amiſſas opes deflet, perfidiamq; aulæ queritur, tam fœdè venalem. Incertus cõſilii erat, pareretne revocantibus Conſtantinopolim litteris, an ſucceſſori armatam manum objiceret: audaciæ veniam à Bizantinis Proceribus novis muneribus impetraturus; aut ſaltem publico ſuo decori, ſimulque domeſticæ rei, ſuperſtes non futurus. Inter has cogitationes furentem, anxiumque, ſeduxit fidiſſimus amicorum, monet ne quid temerè audeat, ſi reſtiterit ad mandatam provinciam venienti, id Regem pro defectione habiturum. Nullum in ſua gente atrocius crimen eſſe, quã non modo violantis, ſed vel remorantis obſequium. Tutius, inquit, conſultum tibi volo. Accedenti æmulo etiam cum donis occurre; ne tua benignitas ſit ſuſpecta, apud eum querendum eſt, tuarum rerum ſpes hac intempeſtiva ſucceſſione propemodum eſſe accisas. Tamen nihil tibi antiquius quam parere. Accipiat ſanè provinciam cui deſtinatus eſt; in amicitiæ quoq; pignus illa munera, quæ hoſpitali comitate protuleris: iis ſatis gratiam habiturum, ſi in Regiam redeunti litteras dederit, quibus ſignificet nihil tecunctatum, imperium, ſtatim ut juſſus es, urbem, jura, provinciam tradidiſſe. In tuis autem donis ſtrophiolum erit, inquit, quod habeo, multi operis, ſed nocentiſſima tabe perunctum. Hoc ſi quaſi artificii venuſtatem monſtraturus ad illius vultus explicas, ſic ut vel minimo halitu perfundatur, ſpondeo, nunquam in Alepenſi urbe regnabit. Vtitur ſagaciſſimi viri conſilio Præſes, longaq; & multiplici pompa exceptum ſucceſſorem in ædes deducit. Ibi inter inſidioſæ liberalitatis blandimenta evolvit fatale ſtrophiolum, auro & ſerico diſtinctũ. Lætus hoſpes ſuæ mortis inſtrumentum aſpexit. Inde divertunt ad cœnam. Sed hic fraudibus agens, ſimulabat primo ſe manè iter Bizantium verſus ingredi velle. Expreſſit itaq; eadem illa nocte litteras ſuorum officiorum teſtes: Neque enim tam benevolo deceſſori iſte miſer perfunctoriè indulgebat. Sic exacta noctis parte ad quietẽ ſeceſſum eſt. Primo manè novus Præſes inſpirato per ſtrophioli auram veneno impar fuit. Iacebat in ſtrato exanimis, nec tã repentini caſus aliis cauſa patebat, quam illis qui incautum peremerãt. Peracto facinore, veneficus Conſtantinopolim litteras deſtinat, tã illas quibus ſucceſſor ſignificat ut optimè eſſet exceptus; quam alias ſucceſſoris interitum nunciaturas, orantesque tunc ſaltem imperium ſibi, & provinciam

prorogari.

prorogari. Nec id ægrè impetravit, tanto ſceleri felicitatem indulgente fortuna. Et hoc ſævo, & in flagitium mirabili aſtu, non plus ſtudium venenorum, miſerabili ſubtilitate excultum, ſuſpexeris, quam corruptos in ea gente mores, venundatos magiſtratibus populos, fas æquumque infra pecuniam poſitum, & cætera ultimæ tyrannidis mala. Vix ambitus aut repetundarum actio; viles magnatibus injuriæ, ac pæne indignæ vindicari, quibus vulgus affligitur, diuturnitate ſervitutis, & inſtructione parentum, non auſum aſpernari jam detectæ ſortis cladem.

Non aliud in Turcis magis mirer, quam quod homines immortalitatem animorum tam conſtanter aſſerentes, ut his inde vilior hæc vita ſit, ſibi eorum flagitiorum licentiam faciant, quæ etiam absque lege natura refugiat. Tamen in egenorum ac hoſpitum opem multorum animi illic effuſi ſunt; Ad hæc humanæ miſerationis opera paſſim ædes extructæ, in quas ægri aut feſſi divertant; ibique conſtitutæ privatorum teſtamentis, & publico ſumptu opes. Nos etiam, quanquam canes & credunt & vocant, non arcent à tanti beneficii humanitate. Ingens in parentes reverentia: & ſi quando moleſti ſunt, plus recordatio dati ſpiritus, quam acerbitas injuriæ valet. Multi cibi gens, & plus curando corpori intenta quam animo.

Omnis autem libidinis qua ſunt infames, minor his ipſis culpa quam fœdo Mahumeti, has cupiditates maximè innatas mortalibus, ſed Numinis pudoriſque vinculis aſtrictas, ſua lege exolventi: Ita allicere placuit militarem quidem populum, ſed ut in Oriente, ad voluptates molliorem. Inde his vitiis, tanquam conceſſa remiſſione, exercentur; miſerabili virtutis inſcitia. Neque abeſt à libidine crudelitas, ſaltem in Principe, tam ſuorum ſibi ſanguinem quam opes vindicante. Conſtantinopolim Rex Turca obibat, in proximos agros venatione decreta, cum ad militis fores adoleſcentulum videt impudicè fractis oculis vibrantem. Accenſa teterrimi Principis libido eſt, rapique, & in regiam duci jubet. At miles, qui puero aſſueverat, reverentiam amore vincente, non dubitavit pro ſcorto opponere ſuum pectus, ſtrictoque gladio irruentes miniſtros ſubmovere. Sed quid unus in multitudinem poſſet? Ipſe Princeps, ad omnem ſuorum contumaciam tam pervicacis iræ, tamen hanc amantis violentiam in crimen non duxit; illum quoque, tanquam in precium abrepti pueri,

ruſtico

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ruſtico prædio donat; & ſtipendium jubet augeri. Neque mora, viliſſimi ſcorti amore Rex flagrare, nec tantum in deliciis habere; ſed & in ambitioſæ amicitiæ locum. Quod miles cum audiret, eum olim ſibi cariſſimum aſpicere inter tantos honores concupivit. Donis itaque ac precibus evicit à cuſtodibus qui ſtabant ad fores, ut cum Rex in hortis veſceretur, clam & à Satellitum tergo ipſum accumbentem ſimulque adoleſcentulum intueretur (nam & is ſolebat regiis conviviis adhiberi) Conſtituto tempore adeſt. Iacebat Rex in tapetibus patrio more; neque procul impuriſſimum ſcortum, & nimio impudicitiæ precio jam ſuperbum. Inter hæc miles incautius forte prodire, ſic ut à puero conſpiceretur; qui veteris obſequii memor, ſtatim ad ipſum curſu defertur, amplexæque dexteræ oſculum ponit. Princeps in redeuntem inſiliens, fronte oculiſque furore ardentibus, interrogat quo vecors & infidus divertiſſet. At ille, ad priorem, inquit, herum, Rex, quem à me ſaltem oportuit ſalutari. Haud mora, Rex æmulatione inſaniens, brevi ferro quo erat accinctus, ſui amatoris perfodit pectus. Sed ut labentem vidit, ſequutus in terram, ſuo ſinu vulnus fovit, ingemuitque morienti. Iuſſus ſtatim miles mori; quaſi tanti doloris Principi cauſa; ſed ille inter tumultum elapſus, ipſo favore ſatellitum evaſit; latebris, & ſuorum ſilentio tectus; donec Princeps mitigaretur. Adeo nullius amicitiæ nexus tuti ſunt à tyrannide tam atroci, nec incolumitatem ſuam tantum, ſed & voluptates, ſupra vitam, ſuorum civium æſtimante.

Arma autem, jam ceſſantibus Principibus, ſub quorum aſpectu ingens militum audacia erat, modicis in ea gente ſtudiis, nec ex parentum impetu, culta ſunt. Prætoriani in urbe regia, quos Ianiſſarios vocant, deſueti jamdudum vero pulvere exerceri, in ocio & civilibus deliciis ad turbidam ſed gnavam audaciam inſtituuntur. Hinc ſolvendæ diſciplinæ initium ſuperbis militibus, nec laborem, nec felicitatem pati idoneis. Non aliis vitiis olim everſi ſub ſua mole Romani jacuerunt. Et illud forte Imperium jam deficientibus ventis quibus altè intumuit, ſuo pondere vitiiſque obruetur. Illi tamen qui Ægypto præſident, maximè ad Memphim collocati, veteris militiæ decus cum ingenti laude obtinent; ſcilicet ab aula ſemoti, arcendiſque prædantium manibus, qui de montium jugis erumpunt in vallem, in quotidianos labores exerciti. Sed in fugientium latronum agmen fortes, tantumque inſtare cedentibus;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tibus; ſi in noſtrorum hominum robur inciderent, fortaſſe equorum celeritate qua præſtant, ad ſalutem non prælium uterentur.

Sagittarum quæ præcipua Turcis vis, jam neglectus ille uſus qui olim formidabilis Orbi fuit. credo, quia ſine longo ſudore, corporiſque ad laborem obſequio, ad hanc artem perveniri non poteſt; & hodie milites fracti ocio, & languente diſciplina, tanti non emunt fortes eſſe. Breves arcus ſunt, infleſtique niſi à peritis difficiles; cæterum multo majore impetu tela expellunt, quam quo machinæ noſtræ plumbeas glandes ejiciunt. Vidimus quidem (& fidem oculis noſtris tarde habuimus) chalybem tres digitos altum ab exigua ſagitta pertranſiri; nec minoris prodigii fuit, deſtitutum ferro telum in modicæ arboris truncum arcu impelli, & utrimque defigere. Hanc artem clariſſimo apud nos viro, cum Conſtantinopoli eſſet, tradidit Solymanni vetus miles, confeſſus illam artem interire ſuorum ſocordia; vix tres eſſe in tam vaſto Imperio quibus curæ fuerit hanc majorum fortitudinem in ſe producere: cæteris laxos arcus, nec aliis quam levis armaturæ hominibus eſſe timendos.

Quod ſi Numinis beneficio, & illorum vitiis uti vellemus, quid hac tempeſtate facilius quam opimas extorquere provincias à barbara gente, ſuumque impetum, quem pro fortitudine habuit dediſcente? Hoc gementes ſub tam feræ tyrannidis mole expectant à nobis Chriſtiani, immenſa multitudo, ſed ducibus, armiſque defecti; hoc noſtri quoque ritus, & templa, quæ veſani delevere; hoc de illorum Imperio dejecta humanitas; terræque olim cultiſſimæ, nunc velut informes, nec in ſui decoris honeſtatem, niſi noſtris auxiliis, rediturae. Quod ſi quem moveant experta toties arma, fruſtraque exhauſtæ divitiæ, dum noſtri majores à Sarracenorum impetu Syriam, Paleſtinam, Ægyptum, contendunt vindicare, in Turcas etiam ingentibus ſæpe copiis moventes; cogitet, eos magis æmulatione inter ſe, quam hoſtibus illis victos. Vt omiſerim Principes Græcos, ſemper infeſtos militibus ab Occidente venientibus; quoties ipſi inutilibus odiis noſtros impetus in nos converſi conſumpſimus? Non oportet recentibus exemplis noſtri ſeculi pudorem onerare; ac ne quidem curioſè recenſere veteres clades. Satis erunt ad doloris & cautionis argumentum, Gallorum, Anglorumque in ejuſmodi bellis funeſta diſſidia. Richardus II. Rex Angliæ, cui ex leonis corde cognomen eſt, in Sy-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

in Syriam exercitum duxerat, ultuſque injurias quas Cyprii intulerant, ad ultimos metus Soldanum adegerat, jam Hieroſolyma tradere, & ſic cum Chriſtianis paciſci cogitantem: Cum ecce Gallorum Rex Philippus, quem Auguſtum appellarunt, reverſus & ipſe à Syria, & Richardo infeſtus, cum exercitu in Normanniam movet (hæc tunc Anglici juris erat) & oppida adortus, quædam vi capit, alia metu aut factione ſubigit. Sic Richardum, tum publicis Orbis rebus intentum ad rerum ſuarum tutelam in Europam revocavit; & tunc Saraceni Gallorum manibus Chriſtiano exercitui erepti ſunt; qui poſtea Anglis quoque beneficium debuerunt. Quippe vix ſeculum inde effluxerat, cum Philippus cui cognomen Valeſio, FrancorumRex, omni regni ſui mole adhæc bella transmarinæ pietatis converſus eſt. Aderant in auxilium, Navarræ Rex, Arragoniæ, atque Bohemiæ, multique præterea mortales, quos regni magnitudo, ſanctitasque belli coëgerat. Iam in anchoris claſſis ſtabat quæ quadraginta armatorũ millia veheret. Trium annorum commeatus addebantur. Exercitus terra iturus trecentorum millium erat. Sed tam gravem apparatum, tantamque ſpem mundi, intervertit Eduardus III. Angliæ Rex, tunc primum Franciæ ſceptrum, tanquam matris Iſabellæ hereditatem, agreſſus vindicare. Sic in noſtra viſcera acti ſumus, & à nobis ſuperati, triumphos Sarracenis Turcisque conceſſimus. Triſtiſſimi quidem hi caſus; ſed illorum ingens ſolatium, nobis adhuc vires eſſe eruendo illi barbarorum Imperio; ac ne quidem conjurationem noſtrorum Principum in hoc quæri: Plures ex illis eſſe, qui ſoli huic victoriæ ſufficere poſſint. Non innumero exercitu opus eſt, nec velis immenſum mare tegentibus. Vir inſignis judicii animique, & jam longiſſimo uſu rerum Turcicarum peritus, ſuo Regi ſpondere non dubitat, ſi ſibi claſſis detur, triginta millium exercitu impoſito, in biennium ſtipendia, in annum commeatus, ſe eo tempore Peloponneſum, Eubœam, magnamque Achajæ oram, in illius ditionem redacturum. Ni fecerit, idem exercitus qui ſibi committetur, decepti Regis exigat pœnas; vindicetque atrociſſima morte temeritatem irritæ ſponſionis. Eandem ſpem victoriæ, pæne nec tanto ſumptu, auſus maximo Regi ante aliquot annos dare eximius belli dux, opibusque & ſanguine dignus cui tanta expeditio crederetur. Sed mors illius conſilia occupavit, incertum an veneno maturata. Vtrique cauſa ſperandi, ex noſtrorum militum robore,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

belliquе diſciplina, tum ex Chriſtianorum numero, atque votis, noſtra arma illuc ad ſe vocantium; denique ex languentibus Turcis, qui fortitudinis famam non alio jure obtinent, quam ob majorum ſuorum nondum expirantem memoriam. Sed ajebant iſti Duces, in ipſius hoſtis ſinum jaciendam hanc facem, non tutandis limitibus ſtandum, in quibus ſummum victoriæ præmium eſt, hoſtem à patria ſubmovere, mox ſævius rediturum; victis autem, & ſua, & patriæ captivitas imminet. Ideoque volebant non in Pannonia nos hærere, ſed ingenti procurſu in media Græcia, Thraciave, caſtra metiri. Hanc in bellis inferendis rationem, plerique veterum inivere. Sic in Italia Hannibal vincebat Carthagini: Sic Romanis in Africa Scipio; ſic denique ipſi Turcæ quas gentes nunc obtinent, armis in earum provincias prolatis domuerunt. Neque Galliam Franci, neque Normanni majorem Britanniam, lento bello remotoque, velut à limine ſalutaverunt. In ipſas Provincias irrupere; etiam ante victoriam pæne occupata mercede victoriæ.

Quid quod multa, quæ jam ſunt ad hæc bella adjumenta, noſtris majoribus defuerunt? Hoſtem ad extrema Orientis quærebant, tunc primo victoriarum æſtu ferventem, quem hodie in ipſo Pannoniæ ſinu, & in adverſo Italiæ littore ſtatim invenias, ſciasque, plena, & mox receſſura fortuna ſeneſcere, vel ideo quod non augeſcit. Patrum quoque noſtrorum erroribus edocti, ea ipſa quæ in illis expeditionibus peccaverunt, habebimus in melioris diſciplinæ cautionem.

Nunc etiam urget hoſtis, ut pæne in hoc tantum deliberare liceat, perdere malimus, an vinci. Iuvenis Achmetus, qui hodie tyrannide potitur, ad bellum reſpexit, & Tranſylvaniæ imminet. Sive laſſus ſuo ocio animum ad hanc expeditionem adjecit, ſive apud ſuos reverentiam paraturus, ingens inde rerum noſtrarum diſcrimen eſt, cum languens apud illos militia his ſtimulis exſuſcitari poſſit, & Princeps hactenus inter voluptates ſegnis, ſolicitari victoriarum guſtu, atque inde acrius in noſtram perniciem ardere. Ajunt Carolum, qui ultimus Ducum Burgundici nominis fuit, primam partem egiſſe juventutis non expertem modo armorum, ſed & maximè quietis ſtudioſam; mox Gallia flagrante eo bello cui publici boni titulus fuit, adeo in contrarios motus verſum, ut exinde nullum vitæ tempus habuerit quo à militaribus conſiliis vacaret. Abſit, in eoſdem impetus hic Achmetus conſurgat, ſed quis in

tanto

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tanto periculo non præſtabilius credat arma movere, dum illi nondum veternum excuſſerunt; quam expectare, ut uſu, & victoriis graves à media (quod abſit) Italia, atque Germania, nobis ad unam ſervitutem ferale ſignum tollant? Quod ſi Achmetum ſua luxuries revocabit ad ocium, non à nobis extruſum, non in ſuis penatibus arma noſtra audientem, certè hanc pæne turpem pudendamq; ſalutem fortunæ debebimus, non virtuti.

A Turcis ad Iudæos abire hic liceat: vel ideo quod poſt Turcas illis ſumus. A Iudæo percunctati, de quibus melius ſentiret, Chriſtianis an Turcis, fuit quo frontem hominis miraremur. In nos enim, inter quos erat, vix auſus inclementer dicere, tamen ſenſum non preſſit: & certè, inquit, Turcæ ſaltem genitalia circumcidunt. Gens eſt vagis erroribus diſſipata nullius provinciæ potens: acris cogendis opibus, ad omnem mercaturam ſtrenua, & per fœnoris flagitium dives: Vbicunque ſit, ſervit: & jam domitos animos, quondam ad libertatem tam acres, huic ſorti aſſuefecit. Mores paſſim miſcuerunt & ſuæ indoli, cui cum pervicacia adhærent, addunt regionis ſpiritum in qua naſcuntur. Pertinax illis ſuperſtitionis ingenium, & vix in noſtram pietatem, quantumcunque ſimulent, ſyncerè mutabile. Eorum corpora olere non ſine argumento vulgatum eſt. Fœda quippe in ipſorum domibus, veſtibusque incuria eſt, & neſcio quid inſolens exhalat. In ſummis divitiis non augent corporis cultum; ſive noſtram invidiam vereriti, ſive inter ſe amantes paritatem. Magnum ſervitutis argumentum eſt, quod nec arma, nec fundos, poſſidere conceſſum ſit. Rectè vires adimuntur hoſtili populo, & nos pejus, ſi polleret, mulctaturo.

Iam vero enumeratis populis & veluti ad cenſuram vocatis quorum animos moresque cognoſcere iis prodeſt, qui in publica luce interque homines victuri ſunt, ad varia ingeniorum genera & affectus veniendum eſt: qui ut unam aliquam rationem veluti ſuo jure non poſſident, ita per omnes gentes vagi; multisque ubique hominibus inſidentes, virtutibus vitiisque aut ſemina aut alimenta ſuppeditant.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

CAPUT X.

VEluti ſub iis ſyderibus, quæ multo frigore, humentive aëre, ſolent candidos cœſiosque populos educare, nonnulli haud ſecus quam in vicinia Solis fuſco vultu inumbrantur: in iis autem plagis quæ nimio Sole flagrantes plerumque ſpiſſiori ſanguine ſubjectas gentes tingunt, quorundam hominum candor à patria ferrugine recedit: Ita in humanis populis quædam aſperæ mentes rigent: aliæ de patria barbarie nihil habent: craſſæ aliquæ in tenui cœlo mentes, tenuesque in opaco: Nec ulla eſt regio, tam proſperis, aut malignis illuſtrata ſyderibus, quæ non omnium vitiorum examen, ſimulque virtutum, in ſuis alumnis exceperit. Quippe ſingulis mortalibus præter patriæ ſuæ indolem adhuc proprium aliquid Natura conceſſit: prorſusque ingenti miraculo, per tot ſecula, & nomina populorum, unicuique hominum ſua lineamenta invenit, quæ tam frontis quam animi habitum, à reliquorum corporum, mentiumque ſimilitudine diſtinguerent. Hinc illius mirabilem ludum, tot hominum affectibus animisque variatum, haud quis facilius cogitando aſſequetur, quam pictor ſuis tabulis omnium corporum ſpecies atque formas incluſerit. Licet tamen, tanquam eminentes in condenſis ſylvis arbores, præcipua ingeniorum & affectuum genera intueri, quibus homines agi ſolent, ac propemodum componi; ſimulque à cæteris inſigni diſcrimine ſeparari.

Neque ſuperflua cogitatio erit eo modo percenſentis diverſiſſimas hominum claſſes: in quibus ſe unuſquisque inveniet, & qualis eſſe velit, aut timeat, tanquam ex ſequeſtra & aliena imagine, deprehendet. Ac præterea cum nullius ingenii ſpecies, tam lubrico, aut vicino veſtigio in vitia propendeat, quæ non facilè prudentiæ habenis intra rectum flecti poſſit; nihil quoque tam cognatum virtutibus, quod non pravitas utentium corrumpat; juvabit affectus, impetusque mortalium ſuis bonis malisque ſtipatos contemplari, & quatenus aut noceant aut proſint veſtigare; ne deinde aliquos immodicè laudemus, vel ſupra fas & æquum averſemur.

Igitur mortalium ingenia recenſenti, ſtatim occurrent extemporaneæ ſubtilitatis homines: Illi ſcilicet qui quoties loqui placet, ſubita ac plerunque feſtiva oratione per ſuſceptum argumentum decurrunt. Hi ſi juſto pondere, ut ſolet, deſtituuntur,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tur, nec ſtudio eloquentes, nec ſapientes conſilio; ſed tum demum cum loquuntur, roganturque, Philoſophi, aut Oratores facti poſſint uno precio cum mercibus æſtimari, quæ per ſe inanes ipſo fuco artificii imponunt. Eorum duo genera invenias, quidam in privatis, & conſciis ſermonibus regnant, brevi nitidoq; acumine, & ſemper veluti in aliorum ineptiam intento. Alii propius ad eloquentiæ dignitatem perveniunt, quandocunque placuerit, ſtatim torrente ingenii, publicè, aut inter ſuos dicturi, rerum omnium quas viderint, legerintve, oportuna ſubeunte memoria. Vtrorumque pompas ac faciles impetus mirantur non modo imperiti, ſed & interdum qui meliori eruditione imbuuntur, dum ab ejuſmodi ingeniis multos jocos atque ſententias vident facilè ac veluti temerè effundi, quas ipſi non niſi anxio & ſevero labore poſſent exprimere.

Nam quid illis hominibus (ut ab illis ſcilicet ordiamur) quorum brevis vivaxque procacitas eminet, magis putes ad induſtriæ ſimulque leporis imaginem factum? Quid elegantius, quam ad omne argumentum ſententiolam habere? quid urbanius, quam omnium dicta, factaque excipere improviſis ſalibus, vel prudentia, quæ facilis, & nata ſub manu, ipſa celeritate placet? Huic venuſtati ſi accedit corporis gratia, vel hominis dignitas & præter hæc non immodica ſed ſecura audacia, regnabit ubique illa jocatio, his etiam non ingrata quos laceſſet, & veram exactamque ſapientiam, in egregiis, ſed tardis hominibus ſuo ſtrepitu obruet. Sed hæc loquendi felicitas frequenter ſuis morbis infeſta eſt. Tolle illos de privato conſortio, & à ſubitis fractiſque ſententiis, id eſt, à velitatione prudentiæ, deduc in certamen prolixæ orationis, tum ſterilitatem egenarum mentium, nec ſufficientium ad veram longamque ſapientiam, haud dubiè contemnes. Quod ſi & illa, quæ in iis miraris, dicta conciſa, & veluti brevi fulgure micantia, ſcriberentur, ut non abrepto & intercepto animo ſimul incidant atque effugiant, ſed ad maturam judicii ſeveritatem exigi poſſint, quam ſæpe inania aut inepta viderentur, quæ nunc inani præjudicio, & lepore celeritatis fallunt? In iis igitur hominibus, non altum & perenne ingenii flumen, ſed Naturæ impetus aliquis, quæ ut exiguas aquas ſi in ſublimi natæ ſunt, & iniqua tellure opprimuntur, quo anguſtior eſt exitus, eo majori niſu in altũ propellit; ita ſcintillas ſapientiæ ſtatim niſi excipiantur expiraturas, magis ſonoro ſtrepitu laxat de cuſtodia parvarũ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

mentium, & in hanc tantum abortivam ſapientiam felicium.

Alii autem quibus ita in prolixam eloquentiam fuſa ubertas eſt, ut per inexhauſtum ſpiritum verba utique & ſententiæ ſufficiant, clari quidem apud populum eſſe ſolent, ſi inter publicos cœtus in foro templisve audiantur. Grati quoque in privato uſu vitæ, ſi tam poſſint tacere quam loqui. Sed cum omnia animalia id quo potiſſimum valent, arcano impetu ſentiant, & eo uti ament, tum iſti maximè ſua eloquentia delectati, qua una inſignes ſunt, haud facilè modum tenent, quamcunque rem dicendi libido rapuerit; ut mirari jure poſſis, in tanta imprudentia tam commodè dici poſſe. Solutis deinde colloquiis, quæ importunè produxere, cum illos quos loquendo fatigaverunt latæ & porrectæ frontis vident, non cogitant ab intempeſtivæ orationis faſtidio dimiſſos gaudere, ſed ut perfuſos magnifica voluptate, eo omine ſinunt abire, ut ſi in ſe rurſus inciderint, de eodem cibo guſtent. Amplæ hæ mentes, & ſponte naturæ per omnium pæne rerum ſeriem patentes; non tamen exactæ neque tinctæ, aut imbutæ, ſed ſingula præcipiti curſu libantes. Et ut Echo neque poſtremas quas acceperit voces tenere, neque quidquam ulterius ſuo ingenio loqui poteſt: Ita iſti omnium rerum ſcientiarumque primas ſpecies ſibi à capaci Natura ſubjectas, facillimè, ac pæne nec cogitantes, admittunt; aliquid autem amplius atque exactius in earundem rerum ſtudiis aut facere aut velle vix poſſunt. Ingens quidem argumentum eſſe crediderim, non judicio animi, ſed impetu, & veluti fortuna, tantam rerum copiam, ac indigeſtam venuſtatem ab iis produci; quod omnino de quacunque re ſermonem inſtituerint, illa pari ubertate huic verborum & ſententiarum pompæ ſufficiet. Vt vero aliquid memoria in ipſo orationis curſu ſubjecerit, ad hoc illico divertunt, inde quoque in aliam, ut forte inciderit, partem; tandemque per diverſa capita diffuſi, non ſæpe originis meminerunt, unde univerſus ſermo defluxerit.

Ergo iſti vagis animis, nec in certam rem definitis, non ſummam modo illam, ſed & vulgarem inter mortales prudentiam, plerumque non vident. Quidam ſuiipſius immodici laudatores alii nec amicos, nec ſeipſos, iis officiis juvantes, in quibus ſedulus labor, unique negotio inhærens, aptandus eſt; leves plerique, & ut paſſim provolantibus rebus varii, ita nec à ſententiis, quas videntur imbuiſſe, in alias tranſire difficiles.

Tamen,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Tamen, ut maximam ſpeciem habent cultæ indolis, & per omnes ſcientias adornatæ, plerumque ad rem & famam promoventes debita uni ſapientiæ bona occupant. Maximè, ſi ut vim ſuam intelligunt, ita & vitia non ignorent, habilique velut fuco ſe tegant, ne cui, ſaltem è vulgo, ſit aditus ad nævorum ſuorum contemplationem. Id autem potiſſimum aſſequentur, ſi in loquendo ſibi imperent, neque ſinant evagari ſubditas cupiditates; & quoniam ut aptiſſimo ad omnia condimento, ita eloquentia omnia auribus conciliantur; varios ſermones cum variis callido deflexu inſtituant, ſemperque ejus generis quo audientibus poſſint imponere: nimirum apud militares viros, aut ignaros vetuſtatis de divinis rebus agant, de ritibus antiquorum, de populorum gentiumque origine; & ſi quid eſt præterea in ſcientiis curioſa venuſtate ſpectabile: Cum iis quos lychni umbræque Scholarum rudiores ad civilis gubernationis diſciplinas faciunt, de populorum & Imperiorum fatis, de Principum genio, diſputent. Neminem denique in ſua arte laceſſant. Neque enim ingratum, in ſociandis interdum ſermonibus ad res iis qui audiunt alienas, aut ignotas, divertere; præſertim cum & nova nos delectent, & de iis quæ neſcimus quædam nos altior opinio, & reverentiæ plena ſubeat: Minus periculi iſtis oratoribus erit, ubi cum humili & anguſto animorum genere agent, cui omnia quæ audaci lætaque facundia effunduntur, tanquam ſacræ & per Oracula editæ voces, placent. Igitur has ubique partes ſuſcipiant, quas ex audientium ſorte ad ſuam famam eſſe crediderint. Quod quidem ideo facilius poterunt, quia adeo diffuſa ingenia per cunctas ſcientias atque artes erudiri ita poſſunt, Natura præeunte, & modico forte uſu, ut de rebus omnibus non ineptè loquantur; cum tamen ſingula magis non ignorent quam teneant.

Scribere autem ejuſmodi Oratori tam arduum erit, & plerumque ad famam exitiabile, quam facilè & venuſtum eſt loqui. Raro enim illi ſpontaneæ eloquentiæ additur vis judicii, quæ ſtilum perenni gratia ad poſteritatem deducat. Quippe promptus, & pæne turbulentus animus, ubi in ocio, quod ſcribentibus datur ſeipſum recognoſcit, ipſa rerum quæ occurrunt multitudine oneratus, & confuſus, divitiis ſuis premitur; nec ſcribere quæ invenit omnia, nec quæ potiora ſunt eligere poteſt.

Denique tam diverſa eſt à loquendo ſcribendi ratio, tam-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

que alii nervi, ut qui robuſta facundia aſſueverat quacunque liberet decurrere; jam in ipſa ſcriptione evanidos moliatur, & veluti in ſomniis ictus. Cœci tamen ſuaque & aliorum adulatione corrupti, nonnunquam gloriam eloquentia quæſitam ſcribendi cupiditate deſtruunt. Multo magis è re ſua facturi, ſi longam ſpem ſuarum ſcriptionum facere Orbi poſſint; nunquam autem editis libris in famæ periculum venire.

His cautionibus, ille vivax & per omnia diſſipatus animus ſubducet imbecillitatem ſuam oculis populi, & in ſpeciem ſapientiæ aſſurget, ſive ſe regere ipſum poſſit (quod utique frequenter non videas) ſive ſaltem conſilii patiens ſuadentibus amicis acquieſcat: ut qui prima vini caligine domiti adhuc ſciunt nec ſe ſapere, nec monitis familiarium pervicaci ſui fiducia, obſiſtunt.

Ex adverſo ejuſmodi hominum, eſt aliud genus prima fronte tam à ſpecie ſuæ virtutis alienum, quam iſti eloquentes à vitiorum in quæ nati ſunt imagine recedunt. Hi igitur, cum ſubito loquendum eſt, tardam ægriusve ſequentem orationem habent, hærentque ſæpiſſimè blandimentis laceſſiti, vel jocis, quæ ſubiti & expediti ingenii homines in quotidianis colloquiis tanquam levia tela contorquent. Neque autem ſola verba ægrè expediunt: ſed ſicubi etiam dicenda ſententia, quærunt quid ſentiant, neque ſtatim inveniunt. Verum advocato animo, & in ſeſe ad meditandum reducto, in rerum & negotiorum vim idonea ſubtilitate penetrant; verba quibus utantur apta concipiunt. Vis in illis recondita, utilesque & veræ, non fucatæ, & ex ſcholis umbratiles ſententiæ; & ſi eruditio ipſis acceſſit, uſusque ſcribendi, plerumque digniſſimæ quas poſteris ipſi tradant. In hoc vero iis fortuna male conſuluit, quod anguſtis retuſisque animis ipſa primorum motuum verborumq; ſpecie ſimillimi, iniquiſſimo præjudicio ſæpe jacent, temnunturque. Ideoque ignota magnitudo ingenii non utique habet ſemper propitiam virorum principum manum, qua ad dignas ſua induſtria curas & honores tollatur. Veluti precioſſimarum mercium decor, ſi ſine titulo intra viles faſciarum nodos latet, non adducit emptores. Iis igitur hominibus utilitatis pleniſſima ratio eſt, viam facere, qua ad ſui animi interiora adeatur, nebulasque amoliri quas in ſuo limine natura ſtipaverat. Hoc porro aſſequentur, vel ſcribendo (nam quid eſt aliud tabulam animi proponere?) vel aſſiduo uſu excitando lentioris ingenii acumen,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

acumen, ut quantum eſt tantum eſſe ſciatur; aut denique quam poſſunt intima longaque familiaritate cum illis optimatibus, ſe miſcentes, qui ut multo uſu agnoſcere robuſtæ mentis vires, ita agnitas poſſunt provehere.

Inter hæc nimii ponderis & levitatis mala, poſita indoles, & ad humanæ dignitatis faſtigium pervenit, huic modica ineſt, & tantum cum opus eſt eloquentia, & ſi tempus ſtudiumve accedat, venuſtior; in familiari uſu vitæ, prompta & nitida, non hærens & turbata oratio; vis judicii non multum involuta, & quanquam acris ſubito, tamen poſt moram & conſilium validior. Hic eſt demum idoneus virtutibus homo ad privatam ſapientiam & publicam factus; aut ſi vitiis fœcundum animum tradet, non quotidianæ nequitiæ velut moles, in quamcunque partem incubuerit, perniciosiſſimo caſu omnia affligens.

Ampla autem ingenia ab opacis mentibus velut hac nota Natura diſtinxit, quod hæc dignitatem ſuam agnoſcant, peragantque omnia liberalius, verecundis quidem, ſed erectis ſpiritibus, ſemperque diffuſum aliquid, & vividæ majeſtatis contemplantibus: Retuſæ vero mentes in anguſtas cogitationes atque conſilia ipſæ ſe damnent, nunquam auſæ à timida humilitate excedere; In parvis interim, & menſuram ſui animi non ſuperantibus, ad ultimam diligentiam, exactæ ſunt: cum ſcilicet aſtus quidam illis ingeniis accommodatus ſit, non altus ille aut nobilis, ſed ut in exiguis & invalidis animantibus videmus, per diffidentiam ſuis rebus ſemper intentus.

Sunt quidam ex literatorum numero, qui ſive diſciplinis ſuis faventes, ſive eruditionis utilitate (quam eximiam eſſe quis unquam niſi ex barbaris ignoravit?) decepti negant aliquod ingenium in magnis numerandum, niſi quod poſſit literas capere; aut ullum ad juſtum decorem perveniſſe, quod non illis ornatum ſit. In hunc modum homines publicis virtutibus claros, natosque regendis populis, ſi ad literarum ſubtilitatem inepti ſint, à veræ humanitatis & magnitudinis claſſe excludunt: peſſimo prorſus ſuffragio ac errore, aut ſi mavis inſania, quandoquidem è contrario verius dicas, neminem eſſe civilibus rebus parem, niſi in ipſis naturæ divitiis conceptum; multos autem in umbra ſcholarum etiam ad laudem pervenire, inanes, & ſuperflui acuminis viros; quippe quorum indoles intra metam neſcio cujus ſcientiæ damnata, caligat ad utilis

illius

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

illius prudentiæ lumen cui omnium literarum diſciplina donanda eſt. Niſi forte non verius ſapientia illum amabit, qui augurari in populis motus, & tempeſtivis remediis occupare poterit, quam in Lunæ, Solisq; defectibus doctum, Aſtrorumque errores, & redeuntes in circulum anni vices perpetua contemplatione numerantem. Illi ipſi qui adeo importunis laudibus Muſas attollunt, non hunc tantum politum aut eruditum vocant, qui omnes ſcientiarum partes pari felicitate impleverit: Sed ſatis eſt in aliqua modo regnare. Vt ſi Orator egregius ad argumenta ſe ipſam torquentis Philoſophiæ ineptus ſit, aut ſi non natus ad Eloquentiam Philoſophus, ſi Hiſtoriæ aut Poëſios rudis, non hunc ideo à ſcientiæ, aut præſtantis indolis titulis velint arceri. Quam igitur laudem pars diſciplinarum aliqua ferre poteſt, cur ab iſta ſcientia audent detrahere, quæ eſt in regenda ſocietate hominum poſita, cæterisque omnibus quæcunque in humanis rebus ſunt antecellit. An ſapientiam Græcè tantum, aut Latinè, ac non potius arcano impetu, & omnium linguarum ſermonumque conſcio, ſuis alumnis loqui exiſtimes? Parum eſt præſtanti ingenio naſci, ſi nihil eſt aliud quam aptum ingenium ad Academicæ eruditionis induſtriam eſſe ſortitum. Illi primi quos habemus eruditionis Principes, non in Scholis ſudaverunt; & erant tamen propitio cœlo nati. Condere civium mores, patriam conſiliis firmare, in ritus peregrinos intueri, quæque inde placebant in ſuos invehere: Deprehendere cœli motus, ne anni ſpatia ad ſtatos & neceſſarios gentium uſus laterent: Hoc tunc ſcientia erat, hoc nunc noſtri literati ſcilicet imitari arbitrantur. Quippe illi Antiqui dum intentiore cura rudes populos ſtudent manſuetudini cæterisq; conciliare virtutibus, ſtatim facta eſt civili Philoſophiæ origo; dum mutua contentione provecti hoc vel illud populo perſuadent, primæ eloquentiæ nata vis: Denique hiſtoriarum monimenta illorum veterum prudentiam, atque aſtus, narrant hodiernis literatis, tanquam ſucceſſoribus, ſi & ipſi molem negotiorum ferre poſſunt; ſin autem animo non ſunt ad res civiles idoneo, tanquam cuſtodibus & ædituis antiquæ virtutis: nam hiſtoriam ad ſolam contemplationem legere, inanis & ocioſa voluptas eſt quæ abſque fructu tranſit: imitari autem laudatos olim viros, vera & publica eruditio cenſenda eſt.

Equidem non negaverim illud demum abſolutum eſſe ingenium, quod ad rempublicam ſimulque ſcientias factum ſit.

Tunc

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Tunc quippe mutuo auxilio hæ dotes ſe in cœlum ipſæ attollunt. Regit enim litteras; ne ineptiant, aut ſordeſcant, ſublimis & ad ſui ſeculi morem formata calliditas; quam invicem litteræ armant, ne expertis tantum rebus, ſuique temporis notitia nitatur, ſed peritia quoque & laboribus antiquitatis.

Si quis tamen, ut interdum fit, publicæ luci, & juvandæ patriæ idoneus non eadem felicitate à Muſis amabitur, nihilominus celſioris ordinis & elegantiæ cenſendus eſt, quam qui duntaxat argutias umbratilis ludi, & quæ cætera in Scholis edocentur, capere poteſt, inepto, ad civiles diſciplinas animo, quæ potiſſimum uſu conſtant. Adeo ut non per jocum magis quam ex Philoſophiæ præcepto Favorinus ſcientiam Adriani metitus ſit ex magnitudine poteſtatis. Adrianus Imperator famam ſcientiæ quærebat & forte in Favorinum Philoſophum inciderat, qui ab eo laceſſitus argumentis, parcius, & ut victus agebat, quo Princeps impune exultaret. Objurgantibus amicis, quod tam facilè ceſſiſſet; Male, inquit, admonetis: Nam cur non doctiſſimum putem, qui habet viginti legiones? Hæc non ſine argumento Philoſophus: cum ex arte tot legionibus moderari; ſit altioris ſcientiæ, quam quicquid exercito & per contemplationem ſublato acumine, in ſcholis deprehendas.

Cæterum ut omnium rerum, tum ingeniorum maximè pulchritudinem, ſæpe ſui fiducia pervertit. Multi enim ſuæ imbecillitatis conſcii, id conantur à laboribus impetrare, quod Natura negaverat, & aſſiduo cultu animum ita mitigant, atque formant ut deinde ſupra illos emineant qui ad magna feliciter nati erant; ſed ſuarum mentium robur inconſultè ſpectantes, laboribus, tanquam ſupervacuis abſtinuerunt. Ingens quoque inter hos ipſos diſcrimen eſt, qui diligentiæ ſtimulis exerciti perficiendo ingenio incumbunt. Nam nonnulli quamcunque rem ſibi ad labores propoſuerunt, in ejus duntaxat apicibus ſummiſque faſtigiis occupantur; ad minora, ac interdum neceſſaria ne cogitationem demittere quidem poſſunt. Alios adverſus error habet, qui veluti ac quid à tergo ſuſpectum aut inexploratum relinquant, adeo exigua quæque ſcrutantur, adeo quicquid didicerint ſcire volunt, ut nec progredi in deſtinata ſtudia multum poſſint, nec ad veram & liberalem hujus rei quam tam ſuperſtitiosè ambiunt cognitionem pertingere.

Sed nec omnibus præterea ingeniis vis eadem ad laborum patientiam,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

patientiam, & diuturnitatem, conceſſa eſt. Nam quo ſubtilior eſt animus, & in acumen magis factus, eo quidem ſibi facilius in impeditas res viam facit, ſed & citius aut magnitudine laboris aut longitudine hebeſcit. Quippe ejuſmodi mentium cuſtodiam habent non opaca corpora, ſed aptata accipiendo cœlorum hauſtui, meatibusque ſanguinis, & capitis ſpiritibus laxata, qui ut aciem ſubtilius expromunt, ita ſua tenuitate vaneſcentes, ſolo ocio & ludo reparantur. Ejuſmodi vero hominum non modo ipſe labor, ſed & precioſum ocium ideo erit, quia egeſtis mentibus novum robur ſufficit, ac plerumque ſolutum, & huc illuc errantem animum altis ſeriisque cogitationibus implebit. Velut pinguium camporum felicitas, dum ceſſat à cultu, interdum in plantas ſua ſponte luxuriat nulla hortorum venuſtate deteriores. Ita Coſmus Medicæus, idoneus prudentiæ author, ſenſit, ille conditor florentis hodie in Hetruria dominatus. Placidè, & veluti incurioſo ocio in altam lucem acquieverat, cum unus forte ex amicis ſupervenit adhuc inter ſomnum vigiliamque marcenti: & ubi, inquit, ille Coſmus, cui tanquam Argo Rempublicam credimus? de die ne quidem oculis utitur, ego quidem rebus meis jam in foro operam, jam domi meæ dedi. Ad hæc Coſmus; an autem putas, inquit, meam diligentiam anteveniſſe, cujus quies operoſior atque utilior tuis laboribus eſſe ſolet?

Quidam tamen exempti ſunt huic fato, quod eximios à diuturnis laboribus arcet. Pauci illi, & tanquam chariſſima munera, rebus publicis à Natura donati, qui ſcilicet altum & penetrabile ingenium in prolixam ſedulitatem demittant, non aſſiduæ moli impares, non diverſo negociorum vultu confuſi; adeo ut nati ad imbecillitatis humanæ ſubſidium rerumque communium tutelam videantur.

CAPUT XI.

IMpavidæ ad pericula mentes, ſuique ſecuræ, ita in hominum ſocietate eminent, ut in campis, coronisve, tori, ac tumuli, cæteris partibus per intervalla ſuperſtantes. Eſt autem illa indoles inter boni malique confinia pari diſcrimine conſtituta nihil ex ſe iis quos inſedit miniſtrans, præter impetum, quo inſignes ſint, ſive probis eſſe placeat, ſive ad flagitia divertant. Nam utrinque temeritate, & fortitudine, cognatis quidem, ſed diſſimillimis affectibus, ſollicitantur illi homines in virtutis & vitii partes. Temeritas pæne eadem ſpe-

cie

cie atque vultu cum fortitudine eſt; adeoque ſæpè fallit, ut ipſi qui magnorum hominum cenſores ſe faciunt (quod iniquiſſimum putes) plerumque ex ſolo eventu eam æſtiment. Quot ex viliſſimo militum ſanguine, quia ſuperfuerunt contemptis periculis, ad ſcientiæ bellicæ famam, eique deſtinatum faſtigium, creverunt? Alii vecordiæ accuſati, quod in eodem conſilio, & iisdem periculis, occubuerunt. Tiberius Gracchus dum amore populi, proprioque ambitu, ferendis legibus incumbit, Optimatum conjuratione ſublatus eſt. Eodem fato Cajus frater opprimitur. Ergo illi (inquiunt) inconſultæ temeritatis viri. C. Cæſar popularitate, & largitione, vulgo acceptus, ad ſummum potentiæ pervenit. Illum ideo dixerint fortis ſapientiæ virum. Agis Rex in Ephoros contentione provectus, Lacedæmone viliſſimo laqueo extinguitur. Cleomenes audet cæde Ephororum regiam dignitatem ſancire; caſu an virtute, rem utriusque exiſtimes verti? Sed hoc maximè. Alexander compoſita jam Aſia, exercitus partem continendæ Europæ deſtinat; aliam, ne qui motus in Aſia exiſterent apud ſe perſeverare jubet. Ignari milites quo Rex conſilio ſuas copias divideret, una face, & publica accenduntur ad tumultum. Aſpernati Imperium, non Alexandri conſpectu, non voce terrentur. At ille, ſive conſilio, ſive iracundia ferox, è Regia ſede in furentes proſiluit, &eos qui loquenti pervicaciſſimè obſtrepuerant ad ſupplicium ipſe rapit, eadem majeſtate in plectendis iis tutus, qua in mulcendis vix fuerat. Ex conſternatione militum ponentium minas, hoc conſilium in virtutis famam ivit. Galba autem Imperator, dum compeſcere milites ſtudet, haud paulo remiſſius, ut videbatur, quam ſub Alexandro agentes, in medio foro confectus eſt. Fortitudinem, an temeritatem appellaveris? Adeo vicina, & pæne confuſa ratio, hanc virtutem vitio miſcet: aut ut verius dixeris, interdum cogitur fortitudo ad eadem conſilia in quæ temeritatem furor impellit; tumque ægrè à vitii ſuſpicione expiatur, niſi vel felici ſucceſſu ſibi reverentiam favoremque conciliet, vel ille qui ad hanc ineundorum periculorum neceſſitatem adigitur, longæ prudentiæ ſanctitate meruerit, ut extrema remedia, & temeritatem imitantia, credatur non temerè, ſed ex præſcripto judicii uſurpaſſe.

Igitur hunc affectum, cum non ſatis ſibi cavet, ſevera atque atrox ſui fiducia corrumpit, faſtidioſo velut nutu cuncta deſpiciens, ſuperbiæ quoque malis infeſtus eſt: In jactationem

ferm

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ferme proclivis nec placere, aut odia ſaltem effugere, ſatis curans, per inſanos impetus præceps, donec indulgentiam fortunæ, & temeritatis felicitatem conſumpſerit. Cum vero tenere modum poteſt, tunc in virtutem clariſſimam evadit, & magnitudinem animi in hoc tantum attollit, ut ſalutis vitæque diſcrimina leviora exiſtimet quam deſerti officii infamiam, vel proditæ per ignaviam pietatis. Quod ſi quis præterea illam vim intrepidæ mentis manſuetudine adornet, & iracundiam poſſit arcere, (quæ plurimum ejusmodi ingeniorum robur ſtipat) tum vero eximii in omnem partem conſortii erit; & in ipſa formidabilis pace, id quidem ab indole habebit, ne absque cujusdam horroris reverentia cum eo quisquam agat, a moderatione autem ſua ut etiam diligatur.

Eſt aliud adulterinæ audaciæ, ſed tutioris, genus, & in quo graſſari infimæ humilitatis ſpiritus poſſint; cum aliquid non noſtro ſed alieno periculo audemus. Huic propemodum nihil cum ea quam deſcribimus indole, præter appellationem, convenire exiſtimem, tamen haud raro immeritis hominibus ad gloriam & præconia ſuffecit. Nec alii eam propitiam magis habent, quam Præfecti militiæ, & qui medicinam profitentur; hi militum, illi ægrorum periculo inclyti. Et vero quotusquisque non Principum tantum, ſed ex Tribunorum aut Centurionum numero, gloriam ſuorum ſanguine non quæſivit? Triſti quidem militum fato, quorum laudes unus intercipit; excuſabili tamen conſilio mortalium, cum publice interſit incolumes duces eſſe, quorum ſapientia ſæpius hoſtem quam armatorum impetus evertit, militesque in hanc ſortem ſcribantur, ut emptas ſtipendio animas, ubi utile erit, Reipublicæ reddant. At Medicos non Pater Æſculapii Apollo, non ſatis cum Apolline Muſæ excuſent; Illos dico, qui ad opes & famam præcipites, non officii ſanctitate, aut ſociæ mortalitatis generisque affectu, ſatis ægris placantur; ſed eos veluti deſtinatas ſuæ gloriæ victimas habent, ſecuro ſcelere, ideoque & frequenti. Inexperta, & ſuſpecta remedia illorum quos curant periculo uſurpant, non contenti ſuæ artis documentis, non præcepto antiquorum, ſed vetuſtatis accuſatores, & ſi illis crederetur novæ arti ſuum nomen daturi. Si hoc modo temeritatem fortuna adjuverit; & remedium ab illis, in mortem, aut in valitudinem (nam & utrum ſit ipſi neſciunt) propinatum, vel forte, vel concedente jam morbo, vel ipſo robore ægrotantis profuerit, ſtatim fama velut certæ ac propemodum divinæ

ſcientiæ

ſcientiæ in vulgus emanabit. Et hanc unius ſanitatem ſua pernicie plurimi luent; his Medicis jam audacius, & cum pereuntium plauſu peccantibus. Sed triſtis iſtius audaciæ non ab illa indole origo eſt, quæ erectos homines, & ſive temerarios, ſive fortes, ad acrem & interdum turbulentum impetum agit, quippe audacia aut fortitudo eſt, in ſuo periculo non terreri: in alieno timere, humanitas.

Ex adverſo ſecuri atque intrepidi animi, ingenium timiditatis conſiſtit: quæ ut nonnunquam ad probitatem facta eſt, ita ſæpe in vitia deflectit. Si enim in ignavos affectus omnino tranſierit, qualemcunque ſecuritatem amans, tunc inepta virtutibus, nec privatis aut publicis utilis rebus, in vitium, illudque fœdiſſimum, degenerat. Quos autem hæc imbecillitas fregerit, ſcire, niſi cum pericula inſtant, idcirco eſt arduum, quia ſibi conſcii turpiſſimi metus, diligenter illius indicia tegunt, etiam adornatis ad audaciam verbis, & diſcrimina quodammodo laceſſentes, cum utique illa abſunt; Cæterum injurias, contumeliam, cladem, quam timere tam pati idonei; ad omnem ſpeciem minantis fortunæ horreſcere; neque hæc mala, quæ tantopere metuunt, forti conſtantique ſtudio, ſed dejecto ac ignobili, declinare; virtutem ſingulorum atque vim, ne quidem tentatam, expertamve, ſupra ſuam timidè ducere; cunctosque & odiſſe, & invita ingrataque apud ſe veneratione mirari. Cum impunè autem licet, effuſi in crudelitatem; ſive quo audaciam ſimulent, ſive fœda & anguſta natura in vindictam imminente; denique futurum timorem occupantes, ſubrutis quos metuere in poſterum poſſent. Benigni tamen vultus ſunt, & ab innata ferocia diffidentes: Vt Syrtibus areniſque ſimiles eſſe crediderıs, quæ brevibus ac placidis undis tectæ, tamen ventorum impatientes in immenſum ſubſidere ſolent, & haurire calcantes.

Sed maximè, ubi Principis animus huic ingenitæ formidini damnatus eſt, ſervis aut civibus ſuſpecta eſſe debet illa animi mollities, placere quidem quærens, ſed nec ſibi, nec aliis vel tuta vel felix. Nam & velut in vindictam contemptæ Majeſtatis, pæne videas triſtiſſimè hos perire, qui captivo timentis domini ingenio audent illudere: Et ipſe licet ingenito pavore perculſus quos veretur ſuſpiciat, licet indigno permulceat cultu; eoſdem tamen odit, interdumque velut ab effractis ergaſtulis totus erumpit, tam ſubito, & inconſulto turbine quam ſe fœdè illis ante permiſerat. Servos autem aut cives illa timendi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

indole eſſe imbutos, interdum magno momento eſt ad ſecu-ram regnantis majeſtatem. Tunc vero neque illi nimis ſolute habendi ſunt, ne ſe timeri putent; neque etiam crudis aut im-portunis imperiis laceſſendi, omninove ſpernendi, quia etiam de pavidiſſimis hominibus acris multitudo cogi poteſt; ubi tumultuantibus univerſis quisque non ſua ſed ſociorum fiducia omnia audet.

Si quis autem ſic in timiditatem natus eſt, ut fortitudinem tamen accerſere conſilio ac prudentia poſſit, eaque cum opus eſt, ſuos metus temperare, is non modo à vilitate recedit, ſed & ingentem laudem habet, quod imbecillem affectum, & ſæpe noxium, in virtutem coëgerit. Inſigne pavoris exemplum cui hæ robuſtæ virtutes acceſſerant, fuit Patrum noſtrorum memoria vir egregius bello, & cui multum arma Gallica debuerunt. Strenuus manu, ſummusque conſiliis, tamen in ipſo pugnarum articulo, cum in conſpectu hoſtes eſſent, plenus obverſantis periculi imagine, adeo ſolvebatur, ut etiam ſecreto indigeret, quo ſeſe ſubſidentibus alimenti reliquiis, ſimulque pavore, exoneraret. Collectis deinde ſpiritibus, ea erat producendi milites ars, tantus ardor dimicantis, ut dubitares Ducis partes, an militis enixius obiret. Ad extremum etiam vitæ, clara illius, ſed miſerabilis virtus, oſtendit non ſemper à fortitudine triſtem illum pavorem divertere. Quippe ferale certamen ad Ticinum, quod Franciſco Rege capto pæne ſpem Italiæ Gallis eripuit, iſtius quoque ducis ſanguine funeſtum eſt. Pridiè cladis Rex advocato conſilio, ipſe quidem pugnæ avidus, tamen ſuos ſententiam dicere juſſit. Iſte ſenex magnopere ſuadebat ut auxilia expectarentur, quæ accita, & jam protinus adventare conſtabat: non in diſcrimen, præſertim non neceſſario tempore, in alieno quoque ſolo, res ſalusque Gallorum conjiceretur. Non de gloria modo Regis, ſed incolumitate agi. Aderat in eodem conſilio acer juvenis, ſed turbulento impetu pugnam incipere quam in ea perſeverare magis idoneus. Is nihil præſtabilius ajebat, quam ut armis victoriam (nam nec de ea ambigendum) quam primum occuparent. Nimium honorem hoſtibus habituros, ſi à tanto Rege, & tam alacri exercitu timerentur. Ipſo Regis nomine jam paventes turbine Gallici equitatus proculcari ſatis poſſe. Adjecit in hunc Ducem, nihil mirum, ſi & ſenex, & pavidus, cunctari juberet, cui animus ſolitis terroribus quateretur, jam etiam ſibi per ilia quærentibus viam. Non tulit ille vir immodici joci

pro-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

procacitatem ; & ego vero , inquit , quandoquidem Rex pugnare decrevit, cras non obſcura morte in illius oculis defungar,tu vero temeritatis& audaciæ oblitus, hoc certamen,quod verbis jam accendis, turpi fuga deſtitues. Hoc triſte vaticinium uterque implevit, Quippe juvenem terror ab acie abſtulit; & alter quem promiſerat ſanguinem in conſpectu Regis præclaris vulneribus effudit.

Hæc igitur cauta, ac modeſta timiditas, non modo prudentiæ jungi poteſt, ſed & illius interdum magna pars eſt, utilitatis quoque pleniſſima , cum in eos incidit ; quorum nimiam, nec in modum coërcitam , audaciam Reſpublica luere poſſet. Qui vero ſuum ingenium ad formidinem factum hac juſta & ſalubri arte regere poſſunt , ii plerumque mitiſſima humanitate adornantur , blanda ſimplicique pietate verecundi ; neminem lædere gratuitis injuriis ſuſtinent ; etiam in viliſſimis hominibus, aut ultima egeſtate damnatis, ipſam animorum & mortalitatis communionem: venerantur. Sed & magis ſibi quam aliis hoc inſito pavore moleſti ſunt. Nam & tacitis ſecum ipſi conſiliis laborant ægrum animum, & non ſponte terroribus raptum, virilibus præceptis componere; palam autem, neque decorum arbitrantur hos timores fateri , neque ex inquietæ formidinis impulſibus quicquam amant, ſive ſuum ,ſive ab amicis commiſſum , miniſtrare.

Aliud ab audacia, aut timiditate eſt, ſed veluti in illorum fatorum confinio , ſuperbum animum , ſordibusve dejectum nanciſci. Superbia peſſimi ingenii fomes , funeſtis ac multiplicibus vitiis in diverſa prorumpit, odii, amorisque, & ſuper omnia invidiæ ſuppliciis obnoxia : Nec alii magis anxii aut perpetui motus ſunt , quam hominum non tam quærentium laudem , quam hanc ſibi deberi credentium. Et contemni ſe facilè ſuſpicantur & hanc aliorum , ut putant , contumaciam, in ſe acerbiſſimis curis vindicant. Iam ſua vitia neſciunt , jam virtutes aliorum. Ita captis, pietas , fides ; & quicquid in hominibus ſacrum, infra famam honorumque cupiditatem jacet. Quantumque ſucceſſerit , nihil illis in quietem eſt, ſed in novas ſpes, pejusque animos diducturas. Sed atrocius ſupplicium non eſt , quam cum ſuperbia hominem pavidi ac muliebris animi ſubit. Tunc pudore ſcilicet atque metu cohibetur inſana cupiditas ; interimque, per tumorem anxium ſeque celantem, à ſeipſa exigit pœnas. Cæterum hæc indoles amicitiis inepta, & ubique ingrata eſt ; niſi cum fortaſſe Superbiam craſſæ aut

territæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

territæ vulgi mētes pro erecti animi magnitudine venerantur.

Vide artem & ſordidæ humilitatis ingenium, ut nihil magni curat, ita nec aliquid ducit indignum quo ſuis cupiditatibus obſequatur. Cudit autem ocii inertiam, atque languorem, & veternum voluptatum, vel opibus inhiat, triſtiſſimo ardore, & tam partis quam quærendis non utente. His ut plurimum motibus ferri ſolent abjectæ illæ mentes. Si ad tempus ſublimibus excitantur conſiliis, videnturque rationi annuiſſe ſtatim naturali torpore ſuis ſordibus redditi jacent. In hanc indolem moreſque dejecti, non ad imperandum nati ſunt; ac ne quidem commodos ad obſequia credideris; cum illis cæterorum virtus inviſa ſit, quam non amant, capiuntve, quærantque libertatis licentiam, qua inter ſordidos & anguſtos affectus nullo objurgante marceſcant.

Sed vitiis ſæpiſſimè favemus, & in virtutum nomen, quæ proximæ illis ſunt, adoptamus. Ita temeritas interdum pro fortitudine colitur, & ſuperbiam erectæ viriliſque indolis titulis admiſcemus, tranſitque hoc fœdæ humilitatis ingenium in humanitatis colores, & veluti rectæ Philoſophiæ ſimplicitatem. Nulla tamen ingenia pejore judicio ſolemus æſtimare, quam exerta, & ſemper aliquid velut temerè agentia. His enim tanquam à modeſtia abeuntibus, ut plurimum levitatis infamia adhæret: è contrario autem languentibus, & reconditis mentibus, ſapientiæ quædam imago populum conciliat, utrinque non modicè, ſed nec ſine argumento peccantem. Aperta igitur, & vigore perpetuo excitata ingenia, non arcanis odiis, non fraudibus ſatis idonea, ac ne quidem ut plurimum ea procacitate cæteriſque vitiis, quorum imaginem referunt, infeſta ſunt. Quippe in illis magis ſubitus loquendi aut innoxiè laſciviendi impetus viget, quam in vitium proviſa conſilia. Ocium parum ferunt; ſive magnis occupentur, ſive levia placeant, ſerio ſemper intenti. Ita ſordes, quæ ſegnibus animis per torpentes cogitationes ſubrepunt, illa ſedulitas ſolet effugere, jocos ne in amicum quidem tenentes; ſed plus in illis extemporaneam voluptatem quam ullius injuriam amant. Nam inire amicitiam faciles, nec ſolvere; illiuſque dulcedinis impetu non ducuntur, quæ pleroſque in rerum aut hominum novo uſu vel conſortio, tanquam inuſitato guſtu, blandiſſimè percellit. Rei cui incubuerit, ſi non exactam manum ſummèque felicem, attulerint; ſaltem ex ſuo genio neſcio quid quod placeat transfundunt; maximè quia quod agunt, non anxio labo-

re per-

re perficitur, ſed ipſa facilitatis gratia eminet; velut ſpontaneo naturæ ingenio in ſuum decorem productum. Si quid in litteris quoque tentaverint, nimii ſudoris opinione legentes non offendunt, qui in laboris partem pæne videntur cum illis autoribus venire, quos conſtat non ſine unguium vulnere, & pervigilii malo, invitas ſententias, aut verba, coegiſſe.

His ingeniis nullo fuco obductis, ſemperque quid agant (niſi multum interſit celari) ingenua confeſſione prodentibus, ex adverſo conſtituta eſt indoles, arcano pondere, velut prudentia, ſuos ſenſus & animi libidinem tegens. Et his hominibus haud pauci nomen virtutis, ac induſtriæ, nihil ultra exploratis ingeniis, concedunt; quoniam ingens modeſtiæ imago eſt, parcè, nec aliter quam ex præſcripto verecundiæ loqui, ad omne vitii nomen ſupercilium ducere, nemini, ſaltem palam & profeſſo odio, contumeliam aut facere aut referre. Quid denique propius ad ampli ingenii ſpecimen, quam videri recondito nec ceſſante commercio cum ſapientia loqui? Ita enim dixeris factos, qui in iſtam quam deſcribimus lenitatem, & ſolitaria conſilia, producuntur. Sed hæc lenta gravisque tranquillitas ingentes latebras habet, quibus etiam vitia excipiat, quorum ne nomina quidem ipſi publicè audiant, absque pudoris horrorisque indicio (teneras enim frontes, & ſuis animis diſſimiles habent.) Illud tacitum, intraque ſe detruſum cogitationum examen, non poteſt continuis ſtudiis in virtutis, aut induſtriæ laborioſam imaginem intueri. Nam cum omnium hominum impetus à labore in jucunditatem voluptatis declinat, tum vero præcipuè iſtorum, quippe mollioris naturæ, & ad muliebrem lenitatem accedentium. Hinc omnium voluptatum ac vitiorum genera illorum animis ſubjicit hæc frequens & ocioſa ſolitudo: cui fœdiſſimæ contemplationi ideo ſecurius acquieſcunt, quod ſic impunè liceat ſibi unis conſciis eſſe, palam autem non multum operoſa pietate, ſed ad cæterorum credulitatem idonea, virtutem adorare. Sed neque hos ſemper in ſapientiæ, ac ne quidem in vitiorum imaginem eſſe defixos exiſtimes, plerumque tardi animi ideo hærent, quoniam minus aptè quod loquantur inveniunt. Ipſo interim vultu, & neſcio quo ſilentio, ſeu ſi mavis pondere, (quo ut graviſſimi hominum ita pecudum inſulſiſſimæ nutant) integritatis laude & induſtriæ cenſentur.

Eſt aliud ingeniorum genus, pæne cæterorum omnium diſcrimina, mira quidem, ſed illaudabili varietate complectens,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tamen in primis egregium, ſi quam illi impetum tam frænum natura addidiſſet. Illud eſt hominum, ut quique affectus impulerint, ad extrema ruentium. Si pietas ſerio illis placet, & Numinis cultus, quaſi nulla hilaritas intercedere tam ſanctis officiis poſſit, fronte dejecta, & ad omnem remiſſionem iraſcente, ſupercilium induunt non duraturæ ſanctitatis. Alienæ etiam vitæ ſuperbi cenſores, cæterorum probitatem ex ſua extemporanea ſeveritate metiuntur. Tunc priorum amicitiarum delicias ſolent abjicere; etiamque innocentem jucunditatem non ferunt, quæ in ſapientium vita ad oblivionem vel patientiam laborum ſolet interſeri. Mox nimia intentione fractum animi robur, ubi odiſſe incipit hanc ipſam cui inconſultè incubuit pietatem, non per gradus & reciprocantis æſtus vices, ſed in contrarium acto torrente, repetit quem omiſerat luxum; Tunc vero tam immodicè in voluptates ſolvi, quam eas ineptè refugerant, tunc etiam ipſum nomen ſeveritatis odiſſe, jocisque, & omni libertate cultoribus ſubhorridæ illius pietatis, quam modo reliquerunt, illudere. Dum hæc agunt, ecce tibi, revocata pietas adeſt, triſtique pœnitentia laſciviam rurſus expellit, donec etiam illius pœnitentiæ inceperit pœnitere. Nec in Numinis tantum cultu frequens illa, atque immodica mutatio, ubique pari impetu errant. A ſummi amoris conſuetudine eos in extrema odii velut aliquis turbo agit. Nunc aſſiduus labor placet: ſtatimque ſine nervis ſegnities. Iam mite litterarum ſtudium, jam amorum exultans cupiditas; & quæcunque præterea in contrarios motus mortalium mentes agunt. Loquendi etiam tacendique ſtudium non ſatis adgubernant: Si incitantur fervore dicendi, quemcunque cœtum iniverint, ſermonem univerſis præripiunt ſolique audiuntur. Mox hilaritate deſtituti, quæ in verborum luxuriem diffuderat mentem, ægro ſilentio contabeſcunt, ſecumque velut ad internum colloquium collecti, ita lumina defigunt, ut vix præſentes agnoſcere, aut rogati audire videantur. Pari utrobique flagitio in humani conſortii venuſtatem, in quo & commodè loqui & tantum per ſpatia tacere conceditur.

Illis autem hominibus tanti erroris cauſa eſt, quædam interna ſuavitas cui ſe totos permittunt. Hac auſpice, qui fugiant aut ſequantur conſtituunt. Et is motus in quamcunque rem iſtos agat, etiam curis aut labore pleniſſimam, eam primum blandiſſima ſpecie fictam animo offert: quem mox dulci amænaque violentia victum rapit, & omnia credere ſibi cogit. Vbi

autem

autem ille fucus evanuit, & hæc mutabilis ac fugitiva dulcedo ſe in aliam partem vertit, hanc etiam iſti ſequuntur. Sunt enim non tantum laboris impatientes, ſed & ipſius voluptatis, ſtatim ac lenocinium iſtud abeſt blandientis intra pectus cupiditatis. Eſt autem hæc læſi, nec ſe regentis judicii, nota: Indoles facta virtutibus, ſed tantum ad virtutum initia: non ad fidem, non ad amicitiam fortis, ſui diſſimilitudine prorſus ingrata. Nec ſibi imperare, nec negare quicquam poteſt. Triſtiſſimum autem fatum eſt, & populis grave, ſi quos natura in hanc infelicitatem ediderit, iidem extra metus, & propemodum verecundiæ leges, ad imperandi faſtigium producti ſint.

CAPUT XII.

SEd in recenſendis mortalium affectibus, præter fas ac humanitatem eſſet Amoris oblivisci, qui in omnium animis, niſi prorſus barbaris, regnans, tamen quoſdam vehementius ſuis curis imbuit, ſibique propius addicit. Eſt autem blanda & irrequieta cupiditas, iis ipſis placendi, qui nobis ſive forte, ſive ſua virtute, ſive noſtro denique errore placuerunt. Et iis quidem, velut inſidiis, ita irrepit, ut nos ante ſentiamus amare, quam inſtituamus de amando conſilium. Neque arduum in ipſis initiis eſſet excutere tantum pondus; niſi ſenſim neque ſine ſuavitate incumbens ita eos ipſos ſuis lenociniis caperet, quos affligit, præſertim inexpertos, ut putent inhumanum facinus fore, ſibique omnino incommodum, ſi influentis mali dulcedinem auſint à ſe ſevero imperio arcere. Hoc autem affectu, ſi inſtitutio recta acceſſerit, nihil in mortalibus magis eximium. Namque & omnibus virtutibus quandam ex ſe venuſtatem concilians, interdum ipſa vitia excuſat. Male nihilominus ſeveri homines Amorem averſantur, eumque fœda & enervi imagine ſibi fingunt: quo nihil in humanis rebus ſyncerius, modo in juſtis limitibus, & à virtute factis, ardens, non etiam ſuo incendio quæ vetantur corripiat. Neque in adoleſcentibus tantum, aut maturæ ætatis hominibus, blanda illa cupiditas concitatur; ſed & pueros in innoxiis ſolicitat annis, ut intelligas hunc ignem dignis pectoribus pæne non tam accedere quam innaſci. Et quoniam minus ſe regere, curiſque, etiam ſupervacuis, moderari pueri & adoleſcentes poſſunt; ideo magis anxia in ipſis hæc ſolicitudo ſolet incumbere. Indeque illis animus ad eximia conſurgit, & ſuam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſuam ætatem ſupergreſſa; tanquam ipſis hoc experimento probaturis, an digni ſint qui jam ament. Adoleſcentulus quidam in Scholis agebat, multa cura monitisque magiſtrorum in pares ſuæ ætati diſciplinas ſolicitatus. Sed ingratæ litteræ erant ludi ociique libertatem amanti; cum ecce ad idem oppidum forte matrona nobilis, cum duabus ex ſe natis virginibus divertit; & quoniam neceſſitudo inter utramque familiam erat, ſtatim iſte in diverſorium mulieris, ad ſalutationis officium, deducitur. Nec mora, cum alteram ex puellis intentius mirari, mox inhærere ſermonibus, ad extremum eodem ipſo die efflictim amare. Tum primum rudis & ſolutus animus ad curas adactus eſt. Itaque poſtero die repetit ignoti vulneris conſcium locum, & ægritudinem ſuam diu protracto colloquio ita pavit, ut deinde pejus doleret. Nam ut tertius dies illuxit, Matrona cum omni comitatu profecta pæne vivum adoleſcentulum non reliquit, cui, ne aliquod ſolatium haberet, premendum quoque erat tanti incendii malum, ne vel parentis ſupercilium cogeret, vel inter æquales traduceretur. Diu intra ſe collecto conſilio, nihil utilius vidit, quam ut ſtudiis litterarum totus incumberet, ita quippe parentem conciliari ſibi poſſe, qui non tantæ in ſtudiis diligentiæ ſuum ludum negaturus videbatur. Ab hoc igitur, in rectè collocati temporis præmium, veniam exorare ſtatuerat, viſendi celebrem in proximo urbem. Ea erat in qua puella habitabat. Hæc non perfunctoriè agitantem, maximè præceptores, æqualesque mirari, ſubindeque requirere, quæ illa animi mutatio, quis ſubitus ad litteras ardor, paulo ante ipſum ſcientiæ nomen faſtidioſè damnantis. Quippe adhuc quieſcentibus cæteris in ſtudia ſurgebat, nec aliter quam ſæpius juſſus ſecedebat ad ludum. Amoris impetus, cui hæc diligentia dabatur, ita ſenſum laborum mitigabat, ita Muſas adornabat, ut nec cogitans puer illarum dulcedine caperetur. Mox, ut ſolet, in ejuſmodi præcipuè annis, cum conceptum de puella judicium, & quicquid ille ignis inſanienti ſubjecerat, longiore abſentia jam torperet, hæſit acris ſciendi cupiditas; & ipſe liberalibus ſtimulis ſerviens adeo in hæc Muſarum ſtudia ſubvectus eſt, ut deinde litteræ huic etiam non pauca debuerint.

Cæterum pertinax Amor, nec qua reliqui motus facilitate ſanabilis, niſi in cunabulis pereat, vix aliter ſubmoveri quam tempore poteſt; dum laſſus ſcilicet expiret. Cum enim in curſu eſt, ſemper habet quo ſui Imperii atque jugi faſtidium tollat.

Nam ſi amanti per ægritudinem, malorúmque perpetuam faciem, aliquo modo ſucceſſerit, omnino ſibi crudelis videbitur ſi illam amœnitatem à ſe velit abigere. Sin vero fortuna ſeverior aut ſpem in longum produxerit, aut hanc quoque ſuſtulerit, tunc etiam dolor placet, & ſibi ipſi miſerabilis animus ſuam cladem inter ſuſpiria recognoſcens, liqueſcit in delicatæ triſtitiæ voluptate. Sed maximè tectus ignis duraturo ſpiritu viget, ſive furto inter duos jurato ipſa ſecreti & conjurationis dulcedo placet; ſive ne mutuus quidem amor ſit, ipſo duntaxat ſupplicii ſui conſcio qui ſentit ſe ardere. Nec exiſtimes, in diſpari tantum ſexu hunc affectum convenire. Nam & Alcibiadem Socrates amavit, nec Lycurgus in turpem inſtituit diſciplinam ne quis juvenum ſuo amatore vacaret. Pudicitia Naturæ ad juſtos & egregios amores ducentis ſæpè hæc diſcrimina non videt; multosque ex probiſſimis cernas, ipſa juvenum cura, id eſt, ſi recta rationem ponimus, amore macerari. Et hic amor, eſt quidem benevolentiæ nexus, quem amicitiam, ſed ardentem appellaveris; tum morum in iis quos amamus formandorum ſtudium; perpetua denique vota pro eorum gloria, ac ſalute; etiam quicquid egerint ne non ſuccedat timor; & ſemper quantumcunque fortuna indulſerit, viſa illorum virtutibus eſſe iniqua. Acris illa eſt, neque minus irrequieta cupiditas, quam quæ venuſtatem alterius ſexus in licentiores uſus conciliat. Sed nec putes eximiæ caſtitatis exempla inter diſparis ſexus amantes durare non poſſe. Licet res periculi plenior eos ipſos ſæpiſſimè fallat, qui paulatim ſe invitis, vel neſciis, aliter amant quam aut velint aut credant.

Eſt autem hominis animus, quem ad amandum natura produxerit, præcipuè mitis, ipſoque oris habitu modeſtiam, & ſimpliciſſimæ virtutis ſpeciem gerens, clementibus magniſque ſpiritibus factus; neque vindictam contemnere, neque iram ſupplicibus donare difficilis; cum quid ipſe peccavit in pœnitentiam pronus; humanitatis officia amans, impatiens ocii, & omnium quæ in ſegnitiem ſolvunt: modo non, tanti muneris oblitus quod à Natura accepit, ſuæ indolis felicitatem laſciviæ malis, & veluti veterno, corruperit.

Vanum eſſet totum Naturæ ingenium in mentium humanarum multiplici ſorte ludentis perſequi velle. Quæ hic tamen poſuimus, præcipuorum fontium inſtar ſunt, unde mox rivuli in vitia & virtutes ſecantur: ut ex eorum notitia intelligas qui

homines regi poſſint, qui ad amicitias & conſuetudinem vitæ apti, denique qui timendi, aut infra curarum gravitatem ſua inertia, vel etiam levitate, ponendi ſint. Quippe probitas, atque nequitia, veræ aut fucatæ ſapientiæ indoles, liberalis etiam & anguſta, & quicquid in rebus publicis privatisque potiſſimum eminet, per horum affectuum fortunam generi humano dividitur. Ex hac autem contemplatione animorum, juſta quædam virtutibus & vitiis merces accedit: Niſi enim curioſè in hæc Naturæ penetralia ſpectemus, ſæpe ſe turbulentum ingenium pro forti atque læto oſtentabit: tardus animus, aut inanis, debitum maturæ gravitati, aut eloquentiæ ſuæ precium inveniet: viciſſimque jacebit incognita virtus quam ſæpe prima fronte quædam vitiorum opinio, aut imago, infra juſti decoris faſtigium premit.

Sed ingenium, ut plurimum multo receſſu abditum non utique poteſt ſine longæ prudentiæ ſedulitate deprehendi. Ideoque qui ex primis indiciis de hominum moribus ac indole judicare non verentur, ipſi ſe in longiſſimos errores plerunque impediunt. Certè ut in gladiatoria arte nihil periculi plenius, quam ſi cum homine cui torvi oculi exerrant dimicandum ſit (quia quo ictum deſtinet, deflexis, ut videtur, in contrariam partem luminibus, vix conjici poteſt:) Ita cum illis acturus, qui ſuum ingenium, vel arte, vel corporis beneficio prorſus diſſimulant, debet longa ſeveraque diſceptatione à ſe ipſe quid de illis ſentiendum ſit exigere ne ſi eos iniquo ſuffragio, aut inconſultè propitio, æſtimet, etiam omnium primus ſuæ ſententiæ pœnas luat. Frontis præcipuè imago ſæpe inexpertos decepit.

Quam multos truci vultu, ipſoque ſupercilio timendos, humanitatem credas abigere, quos ſi propius adire contigerit, jam ex prima colloquii lenitate placatus humaniſſimos eſſe non dubites? Alios ipſo corporis motu, menſuraque ſuſpenſi vêſtigii, ſe in ſuperbiam componere putabis, qui ad illam tumoris ſpeciem, vel natura, vel innocenti conſuetudine facti, mite ac facile ingenium in omnes humanitatis leges ſub hac larva inſtituunt? Neq; in contrarium deſunt, in quibus præter corpus in ſimulachrum virtutis effictum, nihil quod ames invenias; Nunc quietæ lenitatis ſpecimen quam vultu exhibent, triſtiſſima iracundia corrumpunt; nunc vividis oculis impar ingenium ſubeſt: deniq;, velut inſidiis, interdum vitia collocantur ſub earum virtutum levi bractea à quibus potiſſimum divertunt.

Hæc

Hæc autem tam immenſa ac perplexa animorum cognitio non poteſt præceptis definiri, neque aliter quæri, quam ejuſmodi hominis longo uſu, qui tam ſua prudentia, quam erroribus in iſta arte promoverit.

Illud vero cavendum eſt, ne ex una virtute,vitiove,de indole atque animo universè ſententiam feras. Multi enim adeo felici ad diſciplinarum aliquam ingenio nati ſunt, ut quandiu in illa verſantur, nulla prudentiæ atque induſtriæ ſigna deſint: In cæteris autem rebus inepti inſulſique, ne bonæ quidem mentis veſtigia unquam prodant. Aliis ſuus duntaxat nævus ita additur, ut in reliqua vita ſapientiſſimi, in una tamen parte aut ſtudio videantur delirare. Ne ex ipſa quidem conſortii,& convictus ſuavitate aut elegantia, de ingenio,aut ſapientia judicandum. Sæpe enim in quotidianæ vitæ conſuetudine minus offendunt anguſtæ indolis homines,quam quos magnitudo Naturæ lætioris laxavit. Dum hi ſcilicet ſibi diffiſi timidè cuſtodiam ſui agunt,vel æterno ſtudio hos publicos mores(nempe ad majora non idonei) conſectantur: Illi autem capaciori ingenio aut hæc vulgaria minus curant, aut admittunt etiam vitia non raro virtutem ſtipantia.

Sed nec ſatis eſt hos Naturæ impetus veſtigare, animos mortalium in diverſa deſtinantis. Adhuc aliquid ultra eſt quo ingenia perficiantur,aut mutentur: nimirum ſors vivendi,ſqualorve, vel dignitas, in quam caſu aut virtute unuſquisque pervenit. Quot enim ad ingenium rectum ac mite geniti, vitio nimiæ felicitatis ipſi ſuam indolem afflixerunt? Quot mentium læta ſublimitas, & ſi fortuna ſineret, in exemplum omnis virtutis ſuffectura, ubi pertinaci egeſtate, aut fortunæ iniquitate premitur, ſuæ præſtantiæ oblita etiam in contrarios affectus degenerat? Athenion tamdiu mores ad publicum probitatis exemplum componens,quandiu in Academiarum ſpaciis inter famam & centones pro virtute dicebat, nactus tyrannidem ſtatim cum viliori pallio etiam Philoſophiam excuſſit. Abdolominus quotidianum victum ex hortuli cultu quærere ſuis manibus aſſuetus, cum deſtinaretur ad Sidoniorum Regnum, optavit ut qua modeſtia inopiam tulerat,ea ſceptrum pati poſſet. Nunc igitur & hos quoque videamus affectus,qui ex conditione fortunarum, & genere vitæ, hominibus accedunt, & nonnunquam enecant mores, quos ſimplicitas Naturæ nullis obruta cladibus, aut illecebris corrupta tradiderat.

CAPUT XIII.

POpuli qui in neminem jus regnandi contulerunt, licet ab omni nomine ſervitutis abhorreant, tamen ſynceram libertatem non habent. Magiſtratibus enim opus eſt, quibus ipſi ſe tradant, vim publicam, quam toti genti ineſſe gloriantur, in pauciſſimis hominibus adoraturi. Adeo illic etiam ubi omnes regnare exiſtimes, magna pars ſervit; arcana rerum lege ita nexus & ſeriem univerſi diſpenſante, ut ad divinitatis imaginem, unius capitis nervis multa membra temperentur. Paulo illuſtrius in Optimatum imperio elucet hæc dominandi vis, utique paucos amans; maximè autem in regno, ubi omnia unus poteſt. Illa autem potentiæ magnitudo, cui Numen arcana vi mortales ſubeſſe imperavit, non in illorum gratiam qui ad hoc faſtigium legerentur, inſtituta eſt, ſed in eorum qui parerent. Itaque vel Regum libidine ad voluptatem & ambitum ſuæ dignitatis utilitatem corrumpente, vel ignoratione populi ſua commoda non ſemper capientis, Regium nomen ſæpè invidia afflictum, ſæpè in variis regionibus ingenti clade everſum eſt, ac deinde reſtitutum. Reſpublicæ quotquot olim viguerunt, primum Reges habuere; quibus expulſis, & per veræ libertatis imperitiam devotis, ſucceſſit aut cœcæ popularitatis imperium, aut permiſſa proceribus potentia, id eſt, multiplex pro unico quod expulerant regnum. Ac ut membra quæ violentia de naturali ſede dimovit, non niſi per violentiam in articulos ſuos redeunt, ita provinciæ quæ hoc modo ab optimo genere gubernationis diverterant, prius errorem multis cladibus expiarunt, quam antiquæ, & à ſe projectæ rectitudini, redderentur. Quippe in illis Rebuspub. cives multo ambitu provecti, ſive armis ſuum nomen inclytum fecerant, ſive plebis errore nimis amplis aut diuturnis magiſtratibus aſſueverant, ſæpè occupatæ Reipublicæ vires ad ſe traxere, Regesque ſe dixere. Sed neceſſaria, in novis omniumque odio flagrantibus rebus, atrocitate terribiles, ſcelere quæſitum imperium adeo fœdaverunt, ut pejus plerique populi de Regibus inde ſentirent, nomenque Tyranni, quod olim inſigne regnantibus, in publicam infamiam odiumque concederet.

Cæterum in eos affectus inſpecturus, quos Regibus fortuna ſui faſtigii ſuſpirat, non ſub uno velut fato omnium Regum

purpuram

purpuram cogere debet. Diverſæ ad idem faſtigium viæ, non unam omnibus mentem injiciunt: ſeque longe aliis conſiliis regere ſolent, qui novas habenas in rudem adhuc ejuſmodi imperii populum moliuntur, quam qui jam aſſuefactis gentibus, tuto, & per ipſarum vota regnant. Rurſus alius ſenſus eſt hominis ſceptrum per ſuffragia adepti (ut in Pannonibus, Sarmatisque fit, & ipſo nomine Romani Imperii) alius paternas atque avitas opes tenentis cum hæreditate imperandi. Nova regna, nec conſtantia populorum nec adhuc vetuſtate inolita, Principes ſuſpicionibus aſſiduè perurunt. Adulari illi ultimæ ſorti, timere magnates, maximè cum timeri ſe putat; reputare aſſiduè, nondum conſtitutas res ſub ipſo fortunæ motu poſſe quam condi tam facile everti. Neq; modo his cogitationibus inquietati quos ad purpuram occupatæ tyrannidis nefas provexit; ſed & quibus inſuetæ regio nomini, atque imperio, gentes bono jure traduntur. Acrior tamen in Tyrannos hic pavor; quod ſive Rempublicam oppreſſerint, vindices libertatis Optimates timeant, (quos antea ſibi pares ægrè ſervire non dubitant) ſive in regnum invaſerint, iis expulſis quibus illud debebatur, populum in veteres dominos pronum, aſſiduæ cogitationis moleſtia ſibi fingant. Itaque nec amicis ſatis fidi ſunt, quod ad notitiam conſiliorum admoti, ſciant quoque à quo latere ſua tyrannis peti poſſit, & lædi; & fidem in nemine expectant, quam ipſi violarint. Palam tamen, & ex compoſito, ſub ornata benevolentiæ materia, integritatis famam, amorisque in Rempublicam ambiunt. In egenos liberalitatis effuſæ. Vltores vitiorum quorum ipſi exemplum fecerant, legum denique optimarum, operumque publicorum, ad civitatum ornamenta, vel authores, vel vindices. Ita præſentem invidiam, & apud poſteros infamiam, amoliturі. Hoc modo tyrannus ut plurimum ſortis ſuæ, non ingenii, vitio peccat, aut neceſſitate probus eſt. Illius animus, immodicè auſterus, & blandus intuitus, erectus ad omnia, præſertim quæ formidet, ſynceræ voluptatis ignarus, cujus ſpe diducitur, vano decore atroces moleſtias permulcens, velut fuco, & ipſe ſibi imponens. At juſtus Rex, ſeu comitiis, ſeu ſorte naſcendi, admotus imperio, ipſa majeſtatis conſcientia elatus, minus in ignobiles metus, aut ſceleſta remedia, demitti conſuevit: etiam ſi turbulentum forte tempus, & populi nanciſcitur inſaniam, cæteraque quæ Tyrannus ſemper timet. Et hi quidem qui ſuffragio debent fortunam Principatus in ſua familia non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

hæſuram, adhuc aliquo modo privati, nempe qua eos poſterorum cura tangit, publica commoda non videntur tam vera totaque diligentia procurare, quam qui ſuum jam à majoribus regnum etiam nepotibus adornant. Itaque illas curas quæ populo debentur, privatis ſuorum affectibus impendunt excuſabili pietate, modo partita mens ſe utrinque reſpiciat, ita cognationis memor, ne obliviſcatur & Regni. Quod ſi aliquem forte ex ſuis ſpe votisque in ſucceſſionem regni deſtinant, tunc precio & adulatione emenda ſuffragia, tunc omittenda vis, & veluti ſupercilium majeſtatis. Ita ſerviet per occultam ſollicitudinem animus, iis ipſis à quibus publicæ venerationis cultum accipiet. In has ſuæ familiæ curas ſæpe periit abſumpta eorum ſedulitas, qui publicis antea virtutibus imperare meruerant: Nonnunquam & in pejora rapti ſuos mores corruperunt, veteris odii aut æmulationis memoriam exercentes: cum ſcilicet quos iniquos ante experti ſint, quorum prona ad regnum ſuffragia non habuerint, ex animo minus delent; novaque potentia & ſeipſam nondum capiens, in ultionem intumeſcit.

Quod ſi nulla ex his ægritudine laborant, illos tamen ut plurimum ſolicitat magna ac memorabilia audiendi cupiditas, ut per ingentes illas res ſibi ſuisq; temporibus apud poſteros nobilitatem dent. Tam hi autem impetus incommodi publicis rebus, quam utiles eſſe poſſunt. Nam ut in pomis baccisque, coacta, & præter aſſueti temporis legem maturitas, inſolentia quidem rei jucunda eſt; cæterum ipſæ arbores, medicamine, aut admoto æſtu præcipientes maturitatis tempus, hoc edito ſpectaculo marceſcunt, ita publicis rebus, & præſertim gravioribus quidam ordo dictus eſt; quem qui pervertunt, ſalutem provinciarum videntur enecare. Nihilominus Reges, qui per comitia id nomen adepti ſunt, dum æterni nominis ambitione flagrant, aut temerè externam militiam, aut intra patriæ viſcera novas res eſſe molitos omni ætate conſpexeris, ex ſua audacia, & periculis ſuorum, famam comparaturos, forte etiam æſtimantes. Pauci cum Polonorum Rege, Stephano Battorio, quid agant non ex ſe, ſed ex ſalute patriæ metiuntur. Extat ſententia illius, efficax ad tanti animi imaginem; efficiam vero, dicebat, ut intelligat Orbis quam præſtet Rex ſuæ virtutis merito in tantum faſtigium à volentibus provectus, iis Regibus quos invitis populis jus ſucceſſionis obtrudit.

Reges autem, in quos veriſſimè hoc ſummæ majeſtatis nomen

men cadit, perpetuam potentiam quam à parentibus accepe-runt in ſtirpem tranſmiſſuri, jam non ſuffragiis populorum ob-noxii à quibus olim omnia habuere, longè alio genio viden-tur ad regnandum inſtituti. Sed hanc mentem illorum, ſe ip-ſam uni Numini debentem, explorare, fortaſſis ſacrilegæ ſa-pientiæ eſſet; neque fas nobis deprehendere illos motus, quos ad gubernationem Orbis, & mutationem rerum, ac præcipua humani generis fata, illis divina vis ingenerat. Quærant licet curioſi, an ſit utilius Reges à puero in ſceptra venire, & huic magnitudini aſſueſcere, tanquàm ſimul ſecum natæ, quam ſub paterno cognatove imperiò adoleſcere, tantæ demum fortunæ hæreditatem adituros; Num pacati, nec quidquam detrectan-tis populi obſequium, frangat mollitie Regum animos tam ſe-cura poteſtate luxuriantes; an potius ille amor civibus Regem, veluti patrem familias chariſſimorum domeſticorum officiis conciliet: Denique ſi averſis civium animis bello occupatus fuerit legitimus dominatus, utrum poſt victoriam Princeps odio contemptuque graſſaturus videatur; an vero experta pe-ricula, nec aliter quam gravius reditura, eum ad alternam pla-cendi ſolitudinem deductura ſint. Vtrinque argumenta, exem-plaque non deerunt, quæ (per viciſſitudines mortalium rerum) quanquam ſub iiſdem ſæpe cauſis non eoſdem tamen exitus ſortita ſunt.

Sed fruſtra eſt hæc Numinis conſilia explorare. Sit à curio-ſis cogitationibus intactum Regum culmen, ac ut arcana in ſacris vetuſtatis, non niſi ad adorationem ſuſpiciatur. Nam optare bonos Principes pietas eſt, damnare etiam nocentes religio. Ac cum præterea non tam ipſi ſe regant, quam ducen-tibus fatis permittant (quæ per illorum affectus Imperiorum inclinationes & incrementa conſtituunt) omnis ars atque pru-dentia inſpicientium in eorum genium, & de illo conjicien-tium, ſæpiſſimè fallit.

Primus ab hoc ſummo faſtigio gradus eſt Optimatum, tam horum in quos diviſis Regni curis Principes acquieſcunt, quam eorum qui ſumma dulcique amicitia eorundem Princi-pum animis inhærent. Per utroſque, veluti oſtia fluminum ad ingens pelagus pertinentia, vota civium ſpesq; feruntur. At ipſi diverſis rationibus ad magna producti, ne iiſdem quidē ſtudiis nituntur. Illis igitur qui flore ætatis, vel generis ſorte, aut vi-vendi dicendiq; comitate, ſe eximiè Principibus commenda-runt, inſtitutus ad placendum animus eſſe ſolet, quem ſcil. pro-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

priis affectibus negatum, domini ingenio comparant. Mirum quidem, artisque pleniſſimum hoc genus ſervitutis; vilem demiſſumque animum interdum adumbrans, nunc procax liberumque ingenium. Interdum voluptatem conſectari, jocis, ludiſque incumbere, fœcundiſſimi laboris inſtar eſt. Etiam ſupercilio in dominos uti, & pænè regnare (modica tamen nec longa contumacia) Principes haud raro accendit, quam amare volentes tam amari. Quippe Proceres in tam altum lubricumque producti, ſi Dominum mollis animi eſſe cognoverint, nec earundem voluptatum conſuetudinem ferentis, parcè ſuos aſpectus, jocoſque, aut quicquid in ipſis illi placet, indulgent; ita diſpenſante prudentia, ut amor ſæpè, & per intervalla, incitatus, nec faſtidium ſui faciat, nec torpore aut oblivione deleatur. Quod ſi Princeps facilis quidem ſit in diverſos affectus amicoſque tranſire, ſed quocunque ſe applicet, ut brevi, ita cœca & vehementi amicitia incumbat, qui ab eo amantur, memores inundari ſe altiſſimo æſtu, ſed in ſuum Oceanum ſtata mutatione redituro, quam avidiſſimis pectoribus de illa felicitate bibunt. Neque enim laſſare hunc amorem flagitatis muneribus timent, qui etiam niſi tempeſtiva celeritate excipitur, ut vina ætatem non ferentia, inutili veterno conſeneſcit.

Longè alia ratio cum Principibus ineunda, qui amoris torrente non perditi, illi ſuavitati qua ad amandum impelluntur conſilium quoque addunt. Nam hæc vera, & ſi mereris, perpetua benevolentia, ut nunquam omnia, ita ſemper aliquid poterit; nec tam ſpolianda illa arbor, quam carpenda cum delectu; ſcilicet in proventum reditura. Igitur ejuſmodi Dominis gratioſi Optimates dare ſe totos ſolent, nec unquam in amando majeſtatem dediſcentes mitigare obſequio; jus libertatis in loquendo, aut monendo, verecundè uſurpare; ſæpius meminiſſe hos eſſe Principes, quam ſe amicos. Iis autem ut eſt prima & aſſidua cura, locum quem propitiis gratiis obtinuerunt ſemper inſiſtere; ita proxima ſolicitudo, opes interim cumulare, præfecturas, aut perennes inire magiſtratus: Vt ſi à tanto apice excidant, ſaltem felix priſtinæ potentiæ monimentum ad reliquæ vitæ ſecuritatem duret. Qui vero vel ſuorum immemores, vel fortunæ confiſi, illas opes, & tam ſplendidæ amicitiæ quæſtum nihil parcente luxu aut incuria conſumunt, digniſſimos putes qui intempeſtivum tandem ludum, in egena ſenectute, inutili pœnitentia damnent.

Eſt &

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Eſt & cautio Proceribus illis ingens,& quæ ſæpè negligentes pervertit; non ſe Domino anteferre, in rebus utique quibus ipſe excellere, aut credit, aut contendit. Subtilitatis gloriam amat, eloquentiæ, fortitudinis, venaticæ artis, militaris peritiæ: Non vereatur concedere etiam qui ſentit ſe victorem; ne Princeps in æmulationem exardeat, quæ amicitiam extinguere ſolet, & præterea pervicacibus odiis fœdè ſævire. Sæpè enim non leni modeſtaque ambitione, ac nec pro materia, occupatus Principum animus, ejuſmodi gloriæ cupiditatibus incumbit, doletque à palma excidere. Nec eſt aliud, quo certius ſibi dominorum animos purpurati iſti parent, quam ſi eos mirari aſſimulent; ſed cum arte, & quæ fidem inveniat. Non enim iiſdem adulationibus omnes patent. Vt quisque Principum aut ſibi maximè virtutis eſt conſcius, aut vana credulitate elatus, potiſſimum iis blandimentis decipi amat, aut poteſt; tot omnium votis ad placendum laudandumque coëuntibus, expugnantibusque verecundiam de ſe magna credendi. Nec minor ars extorquendæ benevolentiæ, eſt amoris ſimulatio; quadam Venere inſinuante officioſam gratiam, & pares affectus repoſcente. Adhuc vivit, adhuc tantæ fortunæ præmiis incumbit, qui incipientem domini charitatem ejuſmodi caſu feliciſſimè fovit. Princeps cum equo in itinere prolapſus, afflicto latere febriculæ horrore tentabatur; ipſe triſti perculſoque, ut videbatur, vultu tota nocte inſomnis aſtitit. Sive ars, ſive pietas fuit, ita domini animum permulſit, ut nemo deinde gratioſior haberetur.

Nec dixeris ejusmodi felicitatis arbitrium (qua tot veluti rivalibus ſummas illas amicitias ambientibus, pauci quidam ſuis votis potiuntur) uni Fortunæ credi. Nam ut illa ſua ſponte non paucos Principibus conciliat; ita multi artificio & calliditate deſtituti de tanto faſtigio ſolent excidere: Vt quidem fortunæ interdum eſt ad hæc culmina quos placet ſubvehere; plerunque autem prudentiæ, in ea felicitate poſitos poſſe ſervare. Ideo autem formidoloſior res eſt hoc gradu prolabi, quia ad tantæ amicitiæ ſacramentum admiſſi, vix poſſunt ab eo veſtigio niſi in odium, aut certè faſtidium, recidere. Non tam quippe aboleri amor ſolet, quam contrariis affectibus marceſcere.

Hi vero optimates, per quos Princeps præcipua momenta Reipub. procurat; quibus externas res, atque civiles credens, in arcanis conſiliis potiſſimum fidem habet, dignitatis ſuæ ner-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

vos longè ſolent in alios concentus temperare: ſcilicet ad ſe ſic trahere, ac propemodum ſuas facere, altas illas, & ſalutis omnium curas, ut non tam Republica egeant, quam ſuis officiis deinde Reſpublica. Hoc autem aſſequuntur, aſſiduo in hæc negotia ſtudio, cæterorumque, ac nonnunquam ipſorum Principum, ingeniis ab intima illarum rerum cognitione quam maximè poſſunt excluſis. Nam tunc quidem tutiſſimè omnia poſſunt, cum Principes ſuarum rerum ignoratione & credulitate in ipſos laborant. Sed ignari ſuæ famæ veras voces non ſæpius quam ipſi Reges exaudiunt. Non peculatus, non ſuperbiæ invidiam, non cætera facinora, ſi quorum infamia graves ſunt, licet publica indignatione jactata, ante de ſuis penetralibus emanaſſe cognoſcunt, quam ipſo pondere obruti, ſimul ſe eſſe inviſos, & caſtigari intelligant. Vultus ipſis, ut plurimum ad gravitatem compoſiti; non promiſcui acceſſus; brevia alloquia, tædiique aut majeſtatis ſpecie vibrantia. Inter hos pauci, nec negotiis confuſos, nec marcentes ſuperbia vultus ſervant; digni hi quidem laude, ſed nec cæteri accuſandi, qui mores ex dignitate inſtituunt, & fortunæ ſuæ accedunt. Quippe neceſſaria quoque interdum eſt ſublimis hæc majeſtas, & de populi commercio excedens, in illis utique hominibus per quos Reges præcipua ſuæ poteſtatis momenta exequuntur: cum maximè hæc aditus loquendique ambitioſa difficultas reverentiam conciliet, quo freno cohibentur vulgi animi, aut timere aſſueti aut ſpernere. Sed & illa ſtrictæ frontis aſperitas, ſive faſtus eſt, ſive juſtæ potentiæ judicium, indulgeri facillime illis poteſt, qui in tot curarum præmium hoc honoris potiſſimum ac reverentiæ ſpecimen habent. Etiam perpetua negotiorum ſerie & faſtidio attriti, non utique poſſunt eoſdem ſemper vultus, nil mutata aut afflicta ſerenitate obtinere.

Quod ſi illa potentia, ſimulque juvandi ac fallendi ſolertia, in impias mentes inciderit, ac dum ſe ſuaque reſpiciunt, publicæ interim ſalutis oblitas: tunc licet in ſuis flagitiis virtutem ſolertiſſimè adumbrent, tanquam rei domeſticæ negligentes & unam Principem, remque communem, videantur reſpicere: Interim autem negocia flectunt, unde potiſſimum ſuæ dignitati incrementum aut incolùmitas allucebit. Si impeditis Principis rebus plurimum poſſunt: dum eas omni diligentia videntur exſolvere, novis nodis colligabunt, & veluti ſuperfuſa caligine imbuent. Quod ſi in placida utcunque Republica ſecurius regnant, tunc etiam neceſſario oderint motus, ſinent-

que

ſinentque ſui temporis pacem in occulta malorum ſemina adoleſcere, & nepotes fortaſſe perditura. Quæ denique Reges ſuffragiis ad ſceptrum vocatos, hos quoque Optimates, cupiditates torquent: ſubita utrinque potentia, nec ut plurimum in ſobolem tranſitura.

Quis eos igitur non miretur, qui in hac immenſa potentia tam facilè tantoque præmio, ſi vellent, peccaturi, tenere veſtigium tamen poſſunt, rectæque virtutis meminiſſe? quales in generis humani ſubſidium aliquot omni ævo ad hanc orcheſtram ſubvehuntur, in ſe rigidi, candidaque & innocente gloria omnem ambitum reipublicæ donantes. Sed nec ejuſmodi viros illa probitas ab invidia præſtare tutos ſolet. Nam ab ipſo dignitatum lubrico (cui duntaxat pauci ſatis fortes inſiſtunt) vitioque ſociorum, ſæpe eorum virtus infeſta eſt: Neque maledicorum licentia amat ab illis culminibus abire, in quam poteſt meritiſſimo ſæpe indicio, nunquam autem ſine ſuſpicione graſſari.

Fructus porro tam ambitioſæ dignitatis eximius: quod tuti, & extra teli jactum poſiti cæterorum in ſe invidiam contemplantur, iis quoque ad ſe colendum coactis, quos ſciunt non aliter quam à maligno pectore, & æmulationem cælante, imaginem benevolentiæ extorquere. Nam hæc admirationi conjuncta invidia, & in ſolam felicitatem exerta, neſcio quo ſenſu ambitioſæ voluptatis ſolet hos ipſos quos petit permulcere: Quippe eos magnitudinis ſuæ admonens, & humilitatis cæterorum.

Eſt & eorum alia, ſed multo præſtantior, in gerenda Republica prærogativa, poſſe magnis & virilibus ingeniis, quæ rei familiaris anguſtia, aut aliæ difficultates premunt, propitiam manum dare, & veluti adeſſe naturæ imploranti. Quod ut illis facere eſt decorum, ita nec impune poſſunt omittere, ſcilicet vel tacita indignatione bonorum caſtigati, vel aſſidua exprobrantis virtutis imagine apud ſe hanc culpam luentes: Cum enim hoc ipſo attolli meruerint, quod aut ſint, aut credantur, primæ illius & prudentis induſtriæ viri; quid morantur ſuam ſortem agnoſcere; & ingenii ſimilitudine junctos cognata charitate complecti? Nec ignorant qui ii ſint, aut unde petendi. Nam ut omnium animalium oculi, niſi cæcitate damnati ſint, ſui generis conſortes & vident & agnoſcunt; ita animi caligine exuti, in ingentis indicii felicitatē diffuſi, ſuæ ſublimitatis ſocios non dubia contemplatione deprehendunt. At nec

dicant ſe multitudine hujuſmodi ingeniorum premi. Iis omnibus neque ſe, neque rempublicam ſufficere poſſe. Benè conſultum generi humano, ſi tanta præſtantium animorum meſſis eſſet ut diſtributis inter illos rerum publicarum negotiis, ſupereſſent adhuc vacui aliquot ſuperfluo & inutili munere à Numine Orbi donati. Multo parcius cum felicitate hominum actum; rarumque in omni ætate ac populo fuit altum ingenii acumen, purum, aptumque omni vitæ cuicunque incubuerit, excultum diſciplinis, exerta fortique verecundia natum omnia nec quid nimis, audere. Illas mentes cum Optimates vocant in publicæ felicitatis partem, ſeipſos quidem primum, quaſi illius genii participes, commendant, tum Reipublicæ nervos addunt, nunquam pulchrius quam à ſapientibus gubernatæ. Sanè ut artium quæcunque eminent, famam, multitudo artificum, & imperitia ſæpè afflixit, plerisque ad ea quæ promittunt rudibus, ſed vanum modo nomen quo commendentur quærentibus: Ita ſapientiæ gloriam, atque ſcientiæ, haud raro indigni homines nec quid minus quam cum Muſis aut prudentia loquuti, corruperunt. Sed incumbit ſummis hominibus fictæ & adulteratæ virtuti illudere: veram autem induſtriam imperitorum præjudicio non obrutam, à juſtiſſimis præmiis non arcere.

CAPVT XIV.

PRæter hæc duo genera Optimatum, jam propitia fortuna felicium, ingens eſt in Regiis multitudo, novi atque patricii, omnis cenſus ætatisque homines, illic opes, famam, amicitias, quærentes. Et hæ quidem Principum domus, licet ad ſpeciem publicæ hilaritatis luxusque compoſitæ, nunc choreis exultantes, nunc ad mutationem ludi venatico ſudore confuſæ; plenæ honoribus, omni veſtimentorum pompa & epularum ſpectabiles; ſingulis, qui in iis agunt, magnificentiæ ſpecie adornatis, & plerunque ſuam ſortem ſupergreſſa luxurie: Tamen diligentius intuenti videbuntur nundinarum inſtar eſſe, ubi homines laborioſiſſimum negotiationis genus exerceant. Quot artibus quotque moleſtiis conſtet hæc vita, quot curas ſimulatio miſerrimæ frontis obducat, ne ii quidem ſatis dixerint, qui diu ſuos ambitus illis malis luerunt. Neque ullus in hoc freto portum meretur, niſi qui adeo intelligat ſibi curam laboremque aſſiduum eſſe debere, ut hæc ipſa quæ in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ejuſmodi vita, (ut ſolet) molli jucunditate blandiuntur, in ſeveros uſus flectat; & ſemper in illis deliciis inveniat induſtriæ, curarumque materiam. Nam ut acerrimus quisque labor ſæpè ad oblectationis dulcedinem manſueſcit (ut cum immodica venatio, aut ſtudia plus juſto pervigilia, acrem animum, nec habenas ſcientem, delectant) ita ludus etiam omnis poteſt ſeveriori intentione temperari, ut divertat in juſti laboris gravitatem. Igitur illa remiſſio atque ocia, quibus aularum luxus vibrat, non tenent eorum prudentiam, qui minus egeſtatem ambitumve expleverunt, ne inter hæc fugitivæ felicitatis ſimulachra, obliviſcantur ſe felices nondum eſſe, omittantque fortunam, quæ ut plurimum non ſe tradit, niſi in mercedem impigræ fortisque diligentiæ.

Quæris itaque quo vultu, aut quo more illas Seirenes excipiant, ne vel auditæ noceant, vel ſi ab iis ruſticè contemnantur, hos proſcribant tanquam intempeſtivè Philoſophos? Non opus eſt truci vultu, barbarisque præceptis. Si ejus conditionis ſunt, ætatis, habitus, ut per has pompas & lepiditatis nomina facilius credant emergere, tunc arte hanc magnificentiæ ſpeciem adgubernant, quæruntque comitatus publicam famam; ad illum quoque luxum ſuam larvam inflectunt qui potiſſimum Principi placet. Sed nec egeſtis patrimoniis longæ ſpei miſerias emere debent, nec frangere animum lenocinio tam lubrici motus, & voluptates imitantis: qui inter hæc aſſiduè monendus eſt, ſe venationi, non prædæ incumbere. Cæteri autem qui ad hanc deliciarum ſpeciem non eadem fortuna invitantur, (ſeu corpore, ſeu moribus, aut generis ſorte ad eam incommodis) illo errore ſe capi non ſinunt, qui ſæpè incautis perſuaſit, non poſſe fortes eſſe, aut in aulæ cultoribus numerari, niſi qui emineant per audaciæ titulos, vel omnem ocioſæ voluptatis luxuriem. Sciunt alios & ſecuriores aditus illic ad opes honoresque per ingenioſam virtutem aperiri. Quippe conſciis hominibus ſuæ ſortis, ac indolis, eique abſq, fuco aut ſuperbia obſequentibus, multo certiorem apud Principes reverentiam eſſe, quam ambitioſè effingentibus mores, quos ſuo cenſui corporive fortuna negaverit. Hanc igitur moderationem illi prudentes tenent, ut qui ad iſtas illecebras, velut ad aliquam artem, coacti ſunt, his utantur, non fruantur; quos vero fortuna tam luxurioſo ſumptui non damnavit, has ſi placet ad ſobriam voluptatem delibent, ſed veluti in requiem curarum graviorum, magisque ut ſpectent, quam ut ipſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ipſi impleant ſcenam, his denique quibus jam facta res; ſive ſua ſedulitate, ſive majorum, fas eſt conſectari pares illas ſuo faſtigio voluptates.

Neque mirum ſi ſic ad magna ſint inepti, quos velut aliquo carmine attonuerit ignava, & ſe unam contemplans luxuries; cum non alii magis vitæ, quam quæ in Regiis ducitur, neceſſaria eſſe ſoleat, vigil quædam, nihilque omittens ſedulitas. Nam ut plantas arboresque, exigua ſemina concipiunt, & modico ſaltu ingentes fluvios emetimur in fontibus: ita ſæpè ad felicitatis incrementum in Aulis ſufficiunt parva initia, & quæ oculos facillimè lateant ludo aut ocio intentos. Metellam jam imperantis Syllæ matrimonio conjunxit, quod theatrum pertranſiens, & ad ſedentis humerum leviter manu nixa, addiderit, velle ſe cum tanto viro in felicitatis partem venire. Adhuc jacenti Mario primos animos addidit fortuita Scipionis oratio, illum ad militaris ſcientiæ faſtigium, velut aliquo vaticinio deſtinantis. Scivit enim audientium animos illo præjudicio ſibi paratos acerrima diligentia ſervare, naſcentisque illinc famæ magnitudinem implere. Adeo ſæpè levi, ſubitoque ſuſurro, admonemur commodi venti, qui, ſi audiamus, navem impellat ad vota ſupra ſpem ac pæne invidiam ſublimia: Illos juvit viro illuſtri occurriſſe per ſoluta & incurioſa gaudia diffuſo, & ad primam quæ obvia fuerit amicitiam aperto: hos aut ſententiam, aut jocum, tempori inveniſſe: indicium fortitudinis vel induſtriæ temerè elapſum, aut laudatio fortuita, nec juvare credentis ſæpè grandis auxilii vicem obtinuit.

Eſt igitur in dignis hominibus qui Regiam propitiis fatis colant, non præceps animus, non impatiens lentæ ac multiplicis ſpei, ſed compoſitus, ſemperque in Fortunam intuens, ne incurioſos effugiat, ſi quid illa etiam perplexè annuerit. Sed nec expectant in ocio, donec ultro illa felicitatis ſemina occurrant. Magnis artibus juvant fortunæ favere volentis induſtriam: quarum fortaſſe præcipuam dicas, quam plurimos amicitia complecti, aliquem autem muto cultu demereri ex iis quos Princeps ad gratiam primæ familiaritatis admoverit. Nam & illa ſuccreſcendi ratio apertiori invidiæ eſt ſubducta, & ſæpiſſimè regni opes minus Regis quam ſuorum amicorum beneficium fiunt. Sed ſit ille cui ſe addicunt ejuſmodi qui clientes publicis commodis poſſit attollere. Privatas enim opes neque volent purpurati effundere; nec ſi velint, tanti ex illis rivulis

vulis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

vulis æſtus exudent, quanti ex ipſorum Principum mari.

Ex his illum quem ſibi propitiaverint, nolint fatigare frequenti aut inutili voto, ne jam ei graves ſint vel ipſo conſpectu, quaſi novam ſubinde per preces moleſtiam allaturi; aut temerè, & in exiguis rebus favore conſumpto multum ipſi debeant (utpote ad preces annuenti) parumque fortunæ. In fabulis quoque videmus illius prudentiæ expreſſam imaginem. Neptunus Theſeo filio tria optare indulſerat: ſanxeratque ſumma religione deorum in iis compotem voti fore. At ille bis experta jam numinis fide, cum reſtaret ultimum munus, adeo non prodegit certum nec rediturum beneficium, ut inter Plutonis vincula, cœſoque Pirithoo, non invocaret Patrem ad promiſſæ opis officium, timeretque (quaſi aliquid ulterius morte eſſet) tanto pretio ſalutem redimere.

Eſt & alius in Regiis labor multa utilitate ſpectabilis; verſatilem animum in diverſa componere, & motus affectusque quicunque juvabunt, ſaltem in ſpeciem, induere poſſe: quod vix tamen commodè ullus unquam perfecerit, absque ſedula auſteraque diligentia, aut ſummo in ſuas cupiditates imperio. Ea arte multis hominibus parta res, atque decus, ſive in liberis civitatibus, in quibus una virtute aut vitio tot dominis non placebis; ſive in Principum familiis, ubi non modo ſimulatio ad eorum ſtudia flectenda eſt, ſed etiam ambiendi qui gratia apud illos excellunt; quos ſæpè varios ingenio diverſis obſequiis mitigabis.

Hæc & ſimilia anxiæ diligentiæ ſtudia ſunt illorum quos ſpes & præcepta rectæ prudentiæ tenent in aulis: cæterum eadem aut illic non videt, aut pejore quam cœcitatis malo juventus inconſulta aſpernatur, & ſæpè parentum indigna laboribus, à quorum opulenta modeſtia luxurioſo & mox egeno ambitu divertit. Illis pulchrum ipſum Regiæ nomen, & in proceribus numerari; credo, maximè quia hæc prima libertas eſt à Scholis aut magiſtrorum ſupercilio exeuntium: neque deſunt, qui hos novitios ad inexperta vitia propellant. Quod ſi illos perfunctorio Principis nutu, aut verborum comitate, beari contigerit, tunc vero ſolutis ſuperbo gaudio articulis pæne labare: qui adfuerint, quos tantæ gratiæ teſtes habuerint, vix ſe tenentibus oculis perluſtrare. Sed maximè laſciviæ ludorumque famam amant, quaſi in nobilitatis, & quidem jam virilis, indicium. Nec pro ſua ſe fortuna, ſed ex magnatum ſumptu regunt. Ita curſum ſupra ſe euntiũ æmulati, nec veſtigiis tantis

pares,

pares, exhauſto ſpiritu deficiunt. Hinc interim alieni acerbitas æris, & indigni queſtus in Principes ab his ipſis qui peccarunt: quaſi ſuorum omnium ingeniis ſapientiam poſſint infundere, debeatve ſacrum ærarium, & per hoc Reſpublica, tantæ libidinantium inſaniæ pœnas dare. Sunt non in Regiis modo, ſed in omni genere vitæ, diverſa quam divitum tam egenorum ingenia; Egenos autem putem, non modo quos inopia ad veſtium ciborumque miſerabiles curas adegerit, ſed quibuscunque opes deſunt ad illam quam inſtiterint vitam, & à cujus claritate, niſi pudenda confeſſione paupertatis, non poſſint recedere. Igitur ex inopibus aliqui apertis doloribus gemunt, & queri de iniquitate ſuæ ſortis, quam excuſare aut tegere eam malunt. Ita magno calamitatis ſolatio, palam poſſunt fortunam objurgare; fugiuntque majus inopia malum, ſimulare divitias. Etiam aſſueſcere incommodis ſuis poſſunt, profeſſisque laboribus remedium quærere in ægritudinem quam non tegunt. Et hi quidem ſunt, vel humilitate parentum ita facti, ne ad egeſtatem erubeſcere jure poſſint; Vel (quod vitiis pæne annumerem) iniquitate fortunæ velut verbere domiti, nec ſpirare altius auſi; Vel denique pulchro rerum humanarum contemptu, nequaquam eam ſortem indignati, in quam à fatis collocantur; & magna regere idonei, & in parvis non dejecti.

Eſt aliud egentium genus contumaci Spartanaque patientia, ictus fortunæ ferentium. Hi anxios animos, curisque divulſos, læti vultus imagine obducunt; viſi quoque ſibi felices, ſi hoc aliis videantur. Ita ad ſuarum miſeriarum ſilentium obſtinati, verecundiæ pœnas luunt; de publica ſoliciti fama; nec de domeſticorum voce ſecuri, quibus hæc privata vulnera magis patent, & interdum ferenda ſunt. Qui ex illis inopibus in vicino opem vident, & certa (quod interdum ad obſeſſarum urbium pertinaciam ſat eſt) auxilia, ubi aliquamdiu paupertatem ficta hilaritate contexerint; non modo non inſimulandi ſuperbiæ, ſed ingentis virtutis conſcii, dignique ſunt in quorum auxilium felicitas feſtinet. Hi vero qui in ſua paupertate, perpetui ſupplicii imaginem quidem vident, vix aliqua expectatione fortunæ ſpem ſaltem ſubvehente; poſſunt tamen in hunc modum ſuas opes diſpenſare, ut inter domeſtica mala ſemper ad hanc publicam divitiarum larvam ſufficiant; miſeratione prorſus digni, illum ambitum quem tot anguſtiis emunt, certè abſque invidia habent. Sunt denique quos tanquam in extemporaneis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

temporaneis torrentibus aquæ, ita opes per hanc inanem, & ſuis rebus imparem magnificentiam tandem in totum defe-cturæ prætereunt. Ingens illorum animis ſupplicium ſubeſt: & amentia ſua dignum, neque eſt alius majoris piaculi furor, quam nolle de certo exitio declinare matura confeſſione tuarum fortunarum: quas dum ſumptu non diu ſuffecturo vis à populo ſummas credi, in perpetuum ſic affligis, ne vel poſſint in mediocribus deinde conſiſtere. Hic magnatum, juvenumque præcipuè error eſt, in paternas ſuccedentium opes, acerbis adhuc ingeniis, & neſcientibus frugalitatem: vel ſupra rem fortunamque majorum ex profuſis divitiis quærentium famam.

Iis animus longa tabe inquietus, & ſæpè ab ea quam præfert magnitudine excidens, quippe vix ulla humilitas, ac nonnunquam fraudis genus, in quod non ſe ſecreto dimiſerint, ſi inde intercipi nummi poſſint, quos poſtea publicè per turbinem inconſultæ temeritatis profundant. Neque quidquam periculoſius, quam aliquid publicum illis ingeniis credere, omni precio redimentibus inopiæ moram, quam anxia, ſed pœnitentiam abnuente, ſui erroris notitia ſemper expectant.

Nec pauciora ſunt in opulentorum ſorte quam egenorum diſcrimina. Quidam ſcilicet in cumulatas à majoribus opes naſcuntur. Senſim alios divitiæ attollunt, docentque paulatim eſſe felices. Horum utrique nec ſe mirari ſolent, nec immodicè exultare, ſcilicet per ipſam conſuetudinem pæne fracto quotidianæ lætitiæ ſenſu; quæ & nunquam nimia eſt, ubi per gradus expirat & aſſurgit. Sunt denique qui repentè prodigentis felicitatis munere inundantur, uni curriculo viam in cœlum è terra emeriti. Et hi inaſſueta dulcedine ſui quoque obliti, deducuntur in ſuperbum ſortis illius de qua exiere contemptum.

Nuper fuit ut ejuſmodi animum adhuc recentibus bonis ebrium liceret contueri, & viſa res quæ referatur digna; quoniam ex unius pictura plurimorum imagines poſſunt effingi.

Adoleſcentes duos earundem ſcholarum commercium non vulgari neceſſitudine conjunxerat. Nomen huic Mellæ, illi vero Cœpioni, in cujus patria hæ ſcholæ, amorisque exordium. Exactis temporibus quæ in ejuſmodi ætate litteris dantur, receſſit in patriam Mella, arctis primum fœderibus in æternitatem amicitiæ cum Cœpione compoſitis. Nec virilia deinde

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

deinde ſtudia hunc adoleſcentiæ animum mutaverant. Crebris litteris, invicemque arcana prodentibus veteris amicitiæ conſuetudinem alebant. Interim Cœpionem inopinata hæreditas in altiorem extulit ſortem. Et Mella in Cœpionis patriam quibusdam negociis evocatus eſt; quem ut Cœpio adventaſſe audivit, non tam amicitiæ memor, ſed teſtem felicitatis habiturus, haud mora viſere properavit. Mellæ ſyncerus amor erat, nec paribus machinis expugnatus à fortuna. Fit igitur bona ſide obvius Cœpioni, amplexumque ſalvere multum jubet, & cætera quæ poſt longi temporis abſentiam primo impetu amici meminerunt. At Cœpio tardos oculos graviter adgubernans, arguta quoque voce, tanquam diducere timeret compoſiti oris formam, pæne occœpit modulari. Invitatus in triclinium ſuccedere, ad quod, ut in modicæ fortunæ domibus ſolet, utcunque anguſti gradus ducebant, quid tu, inquit, Mella, in carcerem me an thalamum rapis? offenderat Mellam tam contumax majeſtas Cœpionis, ſed ne ex adverſo quoque peccaret, ſe in conducto habitare reſpondit: Limen, gradus, triclinia, advenis tam toleranda locari, quam utenda. In cubiculum pervenerant, cum Cœpio in lectum negligenter procubuit, frontemque permulcens, iterum incommodos ædium gradus ruſtica urbanitate deriſit: elicuitque indignationem Mellæ, quam tamen (veluti Cœpioni annueret) alio riſu texit. At ille ubi cubiculi cultum circumactis oculis, tanquam perfunctoria gravitate, luſtravit, convertit ad ipſum Mellam vultus, viſiſque ocreis, equum vero, inquit, habes, an potius equos? Iis quidem eſt precium qui à vobis advehuntur; nec aliis pernicius fugam Cervorum in nemoribus meis premo. Abnuente Mella ſibi patrios equos eſſe; quippe advectos quidem à ſe, ſed neſcio qua tabe ſub inaſſueto cœlo interiiſſe. Cur igitur, refert, ocreas geris? Mella contemptim, has ſibi in hyemem eſſe quæſitas. Hic Cœpio, Rheda autem quam ſub primo liminis tecto vidi, ſcis cujus ſit? Cum ſuam Mella aſſereret; At tibi (ait Cœpio) negabas equos eſſe: Patrios negavi mihi eſſe, inquit Mella; ſed me putas tantæ urbis compita peditem poſſe obire? Germanicis ad rhedam equis utor. Bigæ ne, ſubjicit Cœpio, an quadrigæ rhedam hanc trahunt? Iam faſtidium indignationi acceſſerat; ſed voluit Mella in totum huic ſcenæ ſufficere; itaque placidè, ſe bigis vehi dixit, nam quadrigas illis beatis, qualis erat Cœpio, relinquere. Dic autem, inquit Cœpio, Regi tuo ſæpè ades? quis agri tibi mo-

dus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

dus, num habes tui juris oppidanos? Ad hæc Mella pæne profeſſo riſu, nihil aliud quam ſe majorum Fortunas ita regere, ne aut illis dedecori, aut exitio poſteris vivat. Iterum qui annui cenſus eſſent importuna ſedulitate rogatus, dixit hos ſibi, & interdum amicis ſufficere. Hinc ſe divitias potiſſimum metiri. Sed cum obrui tot quæſtionibus tæderet, tandem onus reſpondendi in cupidiſſimum Cœpionem rejecit; cœpitque rogare quot domeſticis ad familiaria obſequia uteretur; tum de equorum numero, & quàm eſſet in aula gratioſus. Nec ille de ſe moderatior, quam in alios prudens. Sed præcipuè de ſtudiis aulæ egit. Procerum multos ineptiſſimum genus eſſe; Hos ſe non multum operoſa calliditate tenere; alios ſuæ fortitudinis gloria capi, jam bis enim deſcendiſſe in arenam; alios gratia qua apud Principem valeret adductos, quicquid in eis eſt in amicitiæ precium polliceri. Stupebat attonitus Mella, tantæ dementiæ verba, niſi à furioſo poſſe effundi. Tædio igitur in admirationem, & voluptatem, verſo, inſtare acrius cœpit, & ſponte ruentem, per inſanas quæſtiones præcipitare. Forte modica quies erat, utroque poſt tot deliramenta in ſilentium compoſito, cum Cœpio, tanquam acri ſubeunte memoria, exclamat, at quam putas ingens eſſe ferarum deſiderium canibus meis? Nam hos vetui in ſylvam me abſente produci. Accipitres quidem jam opportunè ceſſant, abeuntibus hac anni tempeſtate, & in ſucceſſionem renaſcentibus pennis. Nec interpoſita mora. Sed jam flectit in veſperum dies, inquit, Papæ! me jamdiu Principi adeſſe oportuit, habeo objurgatorem deſidiæ, quod in hoc lucis protraxerim abſentiam meã. His dictis velut altiori amplexu in procumbentẽ Mellam incubuit, invitatumq; domum, faſtu ad blanditiẽ accõmodato, rogavit, fidiſſimæ amicitiæ & favere cupienti, ſaltem ſi quid opus haberet, poſtulando ne deeſſet, Experturũ beneficio, nihil pollicitationibus ſuis integrius eſſe. Hic fuit colloquii finis, quod attonitus Mella, impẽsè ſubitas divitias devovit, ſi cogerẽt adhunc modũ inſanire.

Huic vitio immodicæ jactationis videntur obnoxii, non ii tantum quorum ſapiẽtiam ſubitis muneribus fortuna obruit, ſed & qui militares diſciplinas in præcipuam partem gloriæ ponunt. Rudes enim ut plurimũ animi, & vel in caſtris eruditi, vel inter hos qui caſtrenſibus vitiis ipſam pacem imbuunt, nihil credũt præſtantius quam timeri, fidẽ autẽ facere de ſe quoq; dicentes, inſulsè arbitrantur. Inde jactationis audacia, tumorq; verborum, quaſi omniũ gratiã & credulitatẽ à ferro ſuo impetraturus. Hinc

Pyrgo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Pyrgopolinices, hinc Thraſo, inſtituti in veterum ſcenis, in documentum ferociæ, plus tormento verborum, quam inter vera belli diſcrimina vibrantes. Sed in ſenibus præcipuè, & quidem ducibus, ſecurius, & majori venia, hic procedit; factis illis ad gloriam animis, ſed nonnunquam inconſulta vanitate errantibus.

CAPUT XV.

AB Aularum Principumque faſtigio ſtatim prima eſt Magiſtratuum dignitas, quibus fortunæ litigantium ſunt commiſſæ, ſontiumque ultio, & quæ munera jam in judiciis numerus candidatorum, & quærendæ pecuniæ cauſa, in varia nomina exegit. Hi plerumque vel nihil diſſimulata emptione, in hos gradus aſcendunt; vel ubi hæc mercatura de publico arcetur, privata, & ſæpè rigidiore cum Proceribus pactione, illic quoque qui Rempub. vendant, inveniunt. Tanto, & ſæpè immodico ſumptu provectos, palam eſt ambitionis ſtudiis, aut ſpe prædæ attineri. Nam duntaxat Reipublicæ velle prodeſſe cara illa & patrimonium deſtruente ſolicitudine, non iſtius ſeculi virtus eſt; & nec forte poſt Curios aut Fabricios, quærenda. Sed quoniam nulla jam virtus gratis, & ob ſuam pulchritudinem colitur, ſed unaquæque ſuis præmiis conciliatur hominibus, ideo hæc bonorum opumve in Magiſtratibus libido facilè ferri poteſt, modo contenti publico & veluti permiſſo more peccandi, ſynceris deinde animis in munus quod emerint incumbant.

Cæterum ut ab illo quod ineunt jugo, moderari ſubjectis gentibus poſſunt; & ſi placet, illudere: Ita niſi maturis ingeniis, & quæ non pro ſolo tribunali ſapere poſſint cupiditates caſtigent, ne ipſi quidem ludibria aut convitia effugiunt; ſed hæc tecta, & maximè in abſentes ingeſta. Palam enim adulantium verbis ſolicitantur in ſuperbiam, ſuique inanem fiduciam tot litigantium turbis, multo cultu, ſed non diu duraturo, illos propitiantibus: Cum nemo in diſcrimen fortunarum vocatus, ſupplicare Iudicibus dubitet, & vel torvos aſperosque mulcere, vel dulcedini ambitionis apertos, multa laude, & venerationis geſtu, tanquam cibo aliquo ſatiare. Iam olim illam artem Roma monſtravit, cum reos, ſordentibus togis, neglectuque comarum viliores, Iudicum pedibus reverentia metusque affunderet. Sed ejuſmodi ſupplicum cœtus, in quem-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quemcunque deinde exitum dimittantur, ubi primum extra judicantium conſpectum poſſunt conſiſtere, hanc timidam placendi larvam ponunt; & quas adhibuere blanditias interdum nec modico riſu inter ſuos recenſent; etiamque illorum quibus adhibebantur crudulitatem. Iudices enim ſuccedentium clientum agminibus ſemper pleni, ſe haud raro ex eorum adulatione metiri non dubitant, omnesque revera ſuo faſtigio concedere arbitrantur, qui ſibi compoſita humilitate eorum animos parant. Illos judices dico, quorum ambitio noſtri ſeculi moribus, & callidioris vitæ peritia deſtituta eſt; ſive nihil viderint præter Scholam, Curiamque, illic nugari aſſueti, hic habere cultores & decipi; ſive anguſtis aut inanibus animis ad facilitatem facti ſint, ut pro ſe dicentibus avidè credant. Sed tunc maximè populari riſu jactantur, ſi tanquam ſuæ ſortis puderet, in militares animos & ſermones erumpant, ſi in corporis cultu aularum adumbrent delicias, cæterasque voluptates conſectentur, togarum & tribunalium majeſtati non conceſſas. Quæ nonnunquam vitia inexpertam adhuc fallunt (nam & ſæpè ad has dignitates ſubvehitur) juventutem.

Sed nihil publicæ utilitati magis infeſtum, quam cum Magiſtratus, Iudicesque, obliti nominis Deæ illius, cujus titulis, & veluti vicaria fide, jus dicunt, ex magnitudine munerum aut litigantium gratia, affectum componentes ipſis legibus imponere non verentur, Nec facilè dixerim, utra pernicies Rempublicam pejus infeſtet; cum amicis, aut cum pecuniæ indulgent. Quippe illa facilitas nihil familiaribus negandi, Iudicis animum impietati aperit, per hos flagitiorum gradus ita aſſuefactum, ut excuſatis ſpecie amicitiæ ſceleribus, poſtea ubicunque odium aut ſpes impulerit, peccare non dubitet; id tandem pro ſe auſus, quod amicis primum indulſit.

Quod ſi acriter divitiis incumbunt, ſi quærunt de populi malis opes, tunc omnino Reipublicæ corpus ſub illis medicis plus remedio quam vulneribus laborat. Pauci tamen aperto facinore audent vel ſuæ cupiditati, vel amicorum ſervire. Sed eſt lentior peſtis, aut ſi mavis modeſta crudelitas, & jam ipſa conſuetudine excuſata; longis ſcilicet nodis impedire productas in forum ſuum cauſas, & infinito, ac veluti religioſo ordine, ad exitum ſero producere. His artibus regnum ſuum producunt in miſeros; & vaſtandos uberius miniſtris ſuis tradunt; patronosque, & jam magnam illam gentem, quæ clientum miſeriis ſaginatur, perenni paſtu implent. Quis ferat & quorun-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quorundam malas artes? Iudicia quæ ipſi vendere palam timent, ſub aliis ſectoribus proſtituunt. Miniſtros ſuæ domi, à memoria, à ſcriptionibus habent; qui digerere, qui ſervare relata ita in ſcriptis diſceptantium argumenta & inſtrumenta litium ſolent. Hos autem ad tam ambitioſam ſervitutem non ante admittunt, quam ingenti, & per licitationem creſcente pecunia, ſervire meruerint. O ludibrio habitas fortunas miſerorum, qui ſe tribunalibus credunt? Miniſtraturos Iudicibus non operam ſuam locare, ſed & magni emere in familiam, & ad ſervilia officia illic admitti, quid eſt aliud quam veniam ſcelerum comparare, ut furtivis inde prædiis graſſentur in ſupplices, venditisque ſuffragiis, & libellis vel collatis, vel obtruſis, ipſi domino, aut æquitati auſint imponere: Multis tamen Magiſtratuum candidæ mentes, potiorque tam avaris artibus ſanctitas & juſti honores, mercesque quam leges conſtituunt. Graves illi, & intra fortunæ ſuæ magnitudinem modeſtè compoſiti, neque hos magis adulatio implorantium opem, quam juſtitiæ & famæ pietas laudibus implet. Si vero hos Magiſtratuum cœtus, non ex ſingulorum moribus, ſed ex totius collegii gravitate æſtimes, mirum quantam ſui reverentiam ſtatim infundant; ut in eorum conſpectum admiſſus, omnino ſentias Cyneæ verbis dignos, qui in Romanorum Senatu quot convenerant Patres tot ſe Regibus circumſideri dixit. Sed hæc tamen majeſtas longè gratiore ſpectaculo hos mulcebit, qui forenſi negocio vacui, nihil ex judiciis aut ſperabunt, aut metuent; ac veluti in portu conſederint, modo procellis æſtuoſum, hosque Neptunos omnem fluctum ſuo nutu temperantes. Carthagine, Romaque in fœdus compoſitis, Regi Numidarum Maſiniſſæ, qui & ipſe Romanam amicitiam colebat, cum Pœnis diſſidium fuit. Iam in caſtris utrinque exercitus erant, dictus etiam certamini dies, cum Scipio minor, forte ad alia negotia in Africam miſſus, pervenit ad caſtra Maſiniſſæ, tantiq; prælii ſpectaculum cepit. Tuta illi res, quocunque ſe fortuna inclinaſſet, Romani nominis majeſtate. Succeſſit ergo in tumulum, viditque certantes; & impunè licuit tot mortalium periculis frui. Et viſa res tam ambitioſæ voluptatis, ut negaret hanc ante ſe contigiſſe, niſi Iovi ab Ida, Neptunoque è Samothracia, extra aleam Græcorum & Trojanorũ bella cernentibus. Idem in fori Iudicumque ſpectaculum convenire non dubites, quo ſcilicet vix quicquam jucundius, ſi non in diſcrimen adductus ſis, ut nec preces admovere neceſſe ſit, nec timere. Nam & excultis (ut multi

ſunt)

ſunt) Iudicum animis potes interdum jucundiſſima familiaritate miſceri, aut horum in variis litibus ſenſus ſaltem, neque ineloquentem eruditionem percipere; ac de ipſis judicantibus ferre ſententiam. Aut ſi gratum eſt in tumultu fori eſſe, ipſe diſcurſantium fremitus, vultusque diverſi, hi exanimati metu, ſpe alii exultantes, ita animum oculosque abripient, ut te utiliſſimam humanæ dementiæ ſcenam intueri exiſtimes. Ac præcipuè Patronorum calliditas (ubi eloquentia eſt in pretio) oſtentatione ſcientiæ & verborum pompa vibrans ſufficit ad lepidam, nec omnino ocioſam voluptatem; qua perfuſus, tamen ſecuris ſuſpiriis ad aliena mala interdum ingemiſces.

Quippe animus, & ſors ipſa Patronorum (ut genus humanum etiam ſua auxilia in perniciem detorquet) longè à prima tam officioſæ pietatis inſtitutione divertit. Cauſas apud Iudices orare, & vel nocentes accuſare, vel adeſſe ſordidatis, olim magnificum & liberale munus fuit, etiam hominum quibus ſummam rem in caſtris aut Senatu, Reſp. credebat. Non ſæpius in acie Pompejus, quam ſub Iudicibus ſtetit; Primique Cæſares, cum jam omnia poſſent, tam reis interdum advocatione malebant, quam ſummæ authoritatis ſuffragio, adeſſe. Merces autem, præter gloriam, magnificæ rei adeo nulla erat, ut afflicta deinde illius nobilitatis rectitudine, & Oratoribus jam operam nec occultè locantibus, leges primum rogarentur, quæ tam periculoſam mercaturam infamia notatam arcerent; mox publico vitio hos quoque obices proruente, ſaltem modum conſtituerent, certamque pro mercenaria eloquentia penſionem. Iam inſaniēte Orbe, & in immenſum litibus auctis: gens illa quæſtuoſa, etiamque populoſiſſima, vix ferendo agendoque clientibus ſufficit, ſuas exuvias ad certamen tradentibus.

Patronis cauſarum, ut ubiquē unus ſpiritus, ad opes famamque properandi, ita pro conditione regionum ſunt varia ſtudia atque gradus, per quos deſtinata perficiant. Leges ut plurimum, non nudo & candido genio perceptas, quo ducebantur qui illas condiderunt, ſed deflexas per innumeros anxiosque calliditatis articulos, in præcipuæ ſcientiæ partem habent. In iis aliquid invenire, quo eludi ſimplicitas poſſit bono jure utentium, glorioſiſſimum putatur. Apud pleroſque populos illa jura obtinent quæ Romani ſibi olim condiderunt, & civilia appellamus. Et quoniam eæ leges à peritis olim authoribus ſancitæ, robuſtam & variam eruditionem habent, ideo earum ſtudium, non ſolum diffundere ingenia ſolet, per ardua

ac moleſta

ac moleſta juris factique argumenta, ſed & pulchra antiqua rum rerum ſcientia imbuit, quæ ad humanæ vitæ culturam preciosa eſt, in foro ſaltem ad oſtentationem valitura. In illi autem gentibus apud quas non ex Romana ſapientia, ſed e municipali, & nonnunquam barbaro gentium ſcito, jura de ſcripta ſunt, vix aliquid humanitatis ingrata Cauſidicorum ar habet, & niſi promitteret quæſtum, iis quoque inviſa, qu ſtudioſiſſimè eam colunt. Ibi enim Patroni cauſarum ingeni non exercent per Romanæ Græcæque ſapientiæ aut facundiæ venuſtatem, ſed inhærentes aliquot vocibus, conceptasque ru dibus verbis leges, nunc in cautionem, nunc in dolum con templati, vix unquam puriori ſcientia animos mitigant aut at tollunt. Anglia, quæ Muſas, & ſtudia litterarum, ſuperbiſſimi Academiarum tectis excepit, quæ opulenta hæreditate hæc ſcientiarum domicilia, velut in æternitatem eruditionis, di tavit, legum ſuarum ſtudioſos, patronosque cauſarum, ideo non poteſt Latinæ eloquentiæ, aut Philoſophiæ humanitate adornare, quia in iis legibus nullum Romani juris ineſt, au peritæ antiquitatis veſtigium. Gallico ſermone conceptæ ſunt prisco illo, & quem in antiquiſſimis authoribus aut negligi mus aut ridemus. Si quid ſcriptum eſt verbis in hodiernos uſus durantibus, hoc ipſum impoſito duntaxat accentu, & pro nunciandi errore, ſuum fecerunt. In hanc artem inſtitutis ra ro majoris ſcientiæ cura eſt: & ut plurimum nec latini ſermo nis elementa perdiſcunt. Satis ad advocationis rudimentum putatur, priſcos illos codices legere poſſe, & loquendo cor- rumpere. Ita initiati adoleſcentes in collegiis ejuſmodi ar- gutiarum agunt; multoque tempore, provectiorum collo- quiis, & uſu, edocentur: nam nec modico ætatis diſpendio tam laborioſa ars, & tot diffuſa ingeniis, conſtat. Non in ea regione certior ad divitias via eſt. Quippe Anglia ab externis quieta terroribus, ſeipſam contentionibus fori, haud multum impari clade, permiſit: At cum præterea eximii magiſtratus in præmium illius ſcientiæ deſtinentur, nil mirum eſt inge- nuos adoleſcentes ejus ſtudio capi, adeo ut nulla ſit patricio- rum gens, quæ non cognationis jure à quo in litibus ſubleve- tur inveniat. Ejuſmodi Advocatis, veſtis eſt in ſpecimen ſuæ artis, ad pedes pertinens, toto margine, quantum in conſpe- ctum prodit gentilis cuniculi pelle ſuffulta. Hanc & domi ſub- ſidium, & ornamentum publicè habent; nec dubitant in pu- blicum ocreati procedere, etiam calcaribus verberantem

pulſan-

pulſantibus togam.

Gallia aliis virtutibus, vitiiſque, ſuarum cauſarum oratores inſtituit. In Academiis nomine Iuriſprudentiæ aliquandiu degunt. Illic quidam literis propitio genio incumbunt. Alios putes in veternum, aut immodeſtiam natos. Vtriſque (proh tempora!) inde abeuntibus idem honos, eorundem titulorum promiſcua merces. Qui enim inutili laſcivia aut torpore luſere, nihil minus modicæ pecuniæ ope ad munus advocationis perveniunt; emptis ſcilicet Iuriſperitorum ſuffragiis, quibus de diſcipulorum eruditione teſtantibus, Magiſtratus & Iudices credunt. Iam olim ita tradito more, ut is honor ejuſmodi teſtimoniis haberetur, nondum eruditorum & quidem jura docentium animis ad facilem & promiſcuam mercaturam proſtantibus. Et hi immerita dignitate ſublati, in ignobilibus deinde coloniis agunt, & inter parem animorum cœcitatem, obſcuro tribunali ad miſeram clientum advocationem ſufficiunt; vel ſi inter divitias nati ſunt, paternis opibus ſtatim excepti; proh nefas! & in Magiſtratum quoque excreſcunt. Qui vero lætum ingenium Juriſprudentia primum, mox eloquentia perfecere, ii ſua virtute totum ordinem Patronorum in ampliſſimam laudem attollunt. Vix in aliis hominibus tam ſyncera humanitatis ſtudia, tanta cura aut tam felix literarum; adeo ut ſimplicitatem Muſarum (quas auſteri, rudesve Philoſophi, pæne ruſticas extra hominum conſortium tenent) erudiſſe videantur ad civilis vitæ aſtus, & deductas de ſuorum montium ſecretis, veræ luci aptaviſſe. Quidam tamen ex illis nimiæ eloquentiæ ſtudio peccant, & juventutis ſtimulis, aut gloriæ ferventes, à commiſſo patrocinio deflectunt. Iudicum quippe & auditorum auribus ad voluptatem ſervire adeo curant, ut ex omni numero, neminem minus juvent quam clientem, & quod Poëta olim riſit, dicturi de capellis, amant ab Hannibalicis ordiri furoribus, luctumque Cannarum, & rubentem Romano ſanguine Aufidum memorare, Alii exercitis per fallendi conſuetudinem animis regnant, venalemque in quodvis patrocinium fidem, malo innocentiæ exercent. Ita obruere veritatis indicia, ita magna ſpecie inanes induere umbras, & plus juris in foro, ſuo ingenio quam legibus facere. Documentum tam publici mali; nullæ lites, nulla in judicium vocata flagitia, quæ non Patronum inveniant; modo ſit advocationi pretium, cui tanquam omnis patriæ charitatem vincenti obſequium nunquam deeſt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

CAPUT XIV.

ELudant ut volent majeſtatem Scientiæ, per contemptum atque jocos, quidam barbaris aut incultis ingeniis horrentes, & hunc demum virilem animum & nobilitate dignum exiſtiment, qui Muſas omnes, ut viles ineptasque, refugerit; certè nihilominus ſub ictu litterarum per omnia pæne regnantium haud raro res eorum ſunt, & in judiciis (quæ utique ex præſcripto ſcientiæ regi debent) tremere ſolent, ſuæ audaciæ & ſtirpis obliti. Sed & alia præterea, majorque vis, eruditionem toti generi mortalium præfecit; Religionum ſcilicet & Sacrorum procuratio, quæ excultis inter ſtudia litterarum ingeniis creditur, & pleriſq; hominum animis verè imperat; cæteros neceſſaria ſimulatione impietatem tegentes, non minus in obſequium ſui tenet. Nec tam ulla demiſſa, ſeu paupertatis, ſeu ignobilitatis fortuna eſt, quæ arcere hominem à celebritate famæ poſſit, qui ſupra probitatis aut nequitiæ vulgus ſemet religionis ſpecie atque argumento extulerit. Et ne uſu, aut effectu, hanc litteratorum potentiam carere exiſtimes; quam facilè inermium hominum, & inter ſolos valentium libros, nomina percenſebis, qui hoc ſeculo ſub anguſtis compoſiti tectis, & de religione certantes, hos ipſos ſcilicet ſuperbos Muſarum contemptores inter ſe commiſerunt; Principibus, populisque velut ſignum ferentes ad exitiabilis belli cladem, quæ necdum conſumptis acerbitatis ſeminibus (ut videtur) noſtris malis in totum contenta eſt.

Nulla igitur utilior animorum inſpectio, quam eorum qui in hac Orbis tam multiplici tempeſtate ad religionum clavum ſedent. Et hos optimè in varias claſſes diſtinxeris. Quidam veluti duces, novis ſacris initium faciunt, ſive veram ſapientiam habent, ſive ambitioſo errore præcipites. Ita ille ab Ægypto Iudæos remeantes acceptis à cœlo legibus compoſuit. Ita poſtea Sanctus ille terrarum ac ſyderum Author, qui hominibus ſponte annumeratus noſtro generi ſua morte ad vitam iter ſanxit. Et (quoniam non hic tantum probitatem, ſed & fortunam, qualis in humanis rebus ludit, deſcribimus) proh nefas! ita ille qui Arabas primum & Syros, poſtea quicquid ab India ad Helleſpontum jacet, & nunc inde omnes terras ad citerioris Pannoniæ fines ſuo ſcelere amplexus, Lybiam quoque pæne quanto ambitu circumfuſa maria extendit, ſacrilega ſuperſtitione corrupit. Et hos quidem quos vera & cœleſtia auſpicia ad eam

legum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

legum ferendarum majeſtatem deducunt, nobis haud licet niſi ad fidem aut adorationem ſuſpicere. Cæteris qui nomine cœleſtium in re tanta abuti non verentur populisque imponere, eum animum eſſe neceſſe eſt, qui nec ipſis ſuis legibus, nec omnino de divinis quidquam credat, non virtutibus parcat, non flagitia, niſi ad ſpeciem forte, refugiat; Id quidem potiſſimum curans, ut ſibi venerationem conciliet, legesq; quas condit ad libidinem vel ſuperſtitionē ſuæ gentis inflectat. Neque (ut in aliis ſceleribus interdum fit) qui ſic peccant, decipi ipſi poſſunt, & vel ſuæ ſententiæ, vel rerum amore quæ in quæſtione verſantur, cæcati; ſed ſuæ improbitatis conſcii ſe impios, & peſtes mortalium non ignorant; maximè cum ad perſuadēdam populo inſolentiam tam feriæ novitatis ſit ſubtilis ingenii exerta procacitas; ſed & mentiri multa oporteat; Viſum ſcilicet, vel auditum ſibi Numen, communicata cum illo conſilia; & quæ cætera peſtiferi nugatores laborant aſtruere. Sed hæc non omnium ſæculorum labes eſt, pauci enim, neque ſemper cum ſucceſſu, ad tanti flagitii audaciam provecti ſunt. Eſt aliud hominum genus, longeque frequentius, profitentium non abire à patriis ſacris, neque aliquid novi afferre; Sed tantum errores, humano vitio, & præter authorum mentem, in Religionem illapſos purioribus documentis velle exſcindere. Et his quidē magnifica ſpecies probitatis, ingeniorum reverentia (nam qui tantam rem niſi induſtrii ſubtilesque audeant?) deniq; ipſa novandi, & à cæteris diſſentiendi cupiditas, pæne ſemper ſequacium hominum turbam invenit. Ejusmodi Interpretum lites Ottomanorum gentem multo acerbius diverſitate ſuperſtitionis, quam æmulatione imperii, in Perſas incenderunt. Sed quid intereſt quo potiſſimū modo pereant illi populi, qui quamcunque elegerint ſuæ legis ſemitam errabunt? Nos ipſos in lucem, quæ hominibus una eſt, miſſos, quis nō maximè indignetur his eruditorum diſcordiis tam funeſta pernicie poſſe rapi? Quippe ſedecim ſecula, quibus noſtræ Religiones viguerunt, plus cētum ingenia peperere, novandi ſtudio, & noſtris deinde malis inſignia; quorum quidem exitus ut nunquam excuſem, (quippe nimiæ pertinaciæ vitio à juſta & qualē exorſi videbantur modeſtia aberrantes) ita primos impetus odiſſe non utique ſemper licet. Nam & opes, & veternus, otiique ſecuritas, ſæpè ſolutam apud noſtrorum aliquot diſciplinam impotenti ſuperbia & aliis plerisq; vitiis obruerunt: & inde tam indignatio peritorū excanduit, quam ſpecie pietatis diſſimulata inquietorū hominum

ſuperbia exarſit. Quidam enim juſtis doloribus victi detonuerunt. Alii ſeculi vitia tacito ambitu amavere: quippe occaſionem ſuis queſtibus & ſeceſſioni præbitura. Vtriſque idem initium eſſe ſolet. Parcè primum neque multa exagitant, votis quoque & exhortatione optimorum provecti: nec tam videntur iraſci quam monere, & gemitibus dolorem profiteri. Sed ubi ad factionis magnitudinem proceſſerunt, tunc & ipſi laceſſere inimicos impunius, & utrinque partium ſtudia æmulatione accendi. Tunc vero nec tantæ celebritatis fortunam ſatis regunt, nec in veſtigiis hærent, per quæ antea ire ad pulcherrimum facinus videbantur. Sed majori ſupercilio aſſurgentes, plura in adverſariis & atrocius damnant. Sive quo ſuum nomen illi ſectæ quam affinxerint miſerrima ambitione relinquant: ſive quod olim agitatum tantæ defectionis conſilium niſi ſenſim prodere non ſunt auſi: vel denique odio in illos incitati, qui prima, & adhuc ſancta illorum conſilia, nimis acri & intempeſtivo certamine exceperunt. Ita multos piis initiis in hanc emendandi provinciam ingreſſos, deinde ſuperbia, vel æmulationis acerbitas prodidit.

Sunt denique quibus vera fortiſque ſapientia mentem dedit ea vitia inſectandi, quæ neſcio quam ipſis religionis umbram faciunt, culpa Myſtarum. Iis tam caſto impetu à modeſtia non aberrantibus, ſublimis fortiſque indoles eſſe debet, & quod rarum eſt, nihil pro ſe, ſed pro publicis commodis laborare; Contumeliis, inimicitiis, maledictis, nec in odia rapi, nec à cœptis abſtinere. Eximium prorſus munus, arduæque virtutis. Raro enim qui ab iis ſic carpuntur deeſſe ſuis vitiis videas, aut æquo animo pati cenſores. Sed flagitiis fucum inveniunt, vel quod pejus eſt, ea quoque importuno patrocinio tueri non dubitant; conanturque hos ipſos monitores, licet intra juſti officii pietatem compoſitos, apud populum perpetrati ſacrilegii opinione evertere.

Cæterum ut naſcentium Religionum ritus, ſuorum Autorum induſtria & genio nituntur: ita poſtquam à populo probatæ ſunt, Præfectos ſuos habent, per quos rite diſpenſentur: Hos aliæ aliæque gentes diverſis nominibus inſigniunt: nos Pontifices, Præſulesque & cæteris in eum ſenſum vocabulis appellamus. Servandarum religionum non alius utilior illo regimine modus; qui etiam à cœleſti præſcripto eſt. Ex iis qui eruditæ & laborioſæ virtutis ſunt, reipſa Sacrorum incolumitatem ſuſtinent; improbi, ſaltem ſpecie & virtute dignitatis.

Munus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Munus quondam laboris pleniſſimum , & dum publicæ leges noſtra ſacra vetabant, etiam in extremum periculi excurrens: mox domita extinctaque inimicorum ſævitia, congeſtæ paſſim opes in tanti officii reverentiam, pæne cauſam reverentiæ extinxerunt. Nam additis (& addi quidem decebat) ad illa divina humanis opibus atque officiis , tantum onus vergere in terram cœpit, eorum vitio quibus in hac utrarumque rerum mixtura tellus potior cœlo fuit. Triſte afflictæ probitatis argumentum eſt, quod tanti laboris curarumque provinciam, quæ olim miniſtros quærebat , jam multo ambitu ſibi depoſcunt homines nihil minus quam de pietate & laboribus cogitantes. Ita hæc eximia cœleſtisque dignitas plerumque ſuis ipſa opibus & ornamentis concedit; Et animum ad hæc munera applicare , eſt ut plurimum in ſplendidæ illuſtrisque opulentiæ cupiditatem incumbere. Tum potiti tam ambitioſi nominis, illas gazas in humanitatem hoſpitii , & ſpem egenorum collatas, permittunt privatæ laſciviæ , nunc inani picturarum ſtudio, nunc cumulatis variorum artificum laboribus indignè ludenti. Nam has opes prodigentem per pejora ſcelera nequitiam , modeſti doloris verecundia omittit. Cujus autem dementiæ putes , non modo tantorum facinorum audaciam habere , ſed & ſæpè quantum peccent , ignorare ? Habent quippe præſcriptas ad Numen ſibi preces , quas effundant in quotidianæ pietatis officium, ſanctas has quidem, neque illis omittendas ; ſed tantillo penſo defuncti , credunt ſe nihil cœlitibus debere, opesque ſuarum inſularum bono jure ſibi emptas. Larvæ illi , & vecordium furor ! quod munus aſſiduo labore ægrè perficias, id credere levi & perfunctoria opera ritè abſolvi. Quod ſi ſuas delicias hac ſaluberrima cogitatione diſtinguerent , ſe in ſpecula poſitos , dicique paſtores , ſi quæ ovium ſua ignavia in prædam conceſſerint, in extremam ſui perniciem hoc futurum , fortaſſe interdum devoverent illam ipſam qua exultant ocii laſciviæque licentiam.

Sed non omnes paribus deliciis, & ignavia marcent. Nonnulli de voluptatum ſumptu detrahunt quod in litteratos collocent , ipſi quoque litteras brevi impetu , tædiumque non ferente, vel in ſpeciem ſaltem colunt. Alii ad eruditionem perveniunt, felici mentis impetu evincente ignaviam . Sed & ipſi in nulla re magis eruditione utuntur , quam aſſerendis illius qua potiuntur dignitatis prærogativis. In infinitam ſui libertatem argumenta inveniunt, facitque diſſimulata cupiditas elo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quentes. Eo modo dum videntur unum cœlum intueri, uniuſ cauſam agere, tunc etiam à terra vix recedunt.

Qui vero hæc mala eluctati, in dignam ſuo faſtigio mentem conſurgunt, & publico ſplendore, ad commodum populi, decusque Sacrorum, uti amant (& vero nunquam ejuſmodi deſunt) illi nec ſui ordinis libertatem ſuſtinent violare, nec extorquere alienam; quantum poſſint, quantumque debeant ſolicita contemplatione conjungunt. Et hi demum ſunt ad priſcæ ſanctitatis imaginem facti, iiſdem curis, vivendique ratione, quæ priſcis temporibus opes meruit quibus hodie perfruuntur. Abſit omnis invidia, hi demum ſunt antiquitatis beneficiis, & noſtra veneratione digniſſimi.

Populus Antiſtitum voce, ut eſt eorum exiguus numerus, non ſatis ſemper poteſt de cœleſtibus erudiri. Hinc doctorum hominum ingens turba, & ubique divinarum ſcientiarum candidati, quorum aliqui verè, ac cum ſapientia, ei quam profitentur ſcientiæ inſiſtunt. Cæteros verius dixeris pro factionibus ſuis quam veritate depugnare; adeo torrentis animi æſtu rapti omnis generis patrocinium probant, quo Religionis ſanctitatem poſſint populo commendare, amantque pietatem etiam impia ratione provehere. Suas igitur ſententias aſſerturi, pulchrè, & cum laude decipere credunt, etiam ſi eminentibus argumentis illi rei faciant fidem quam duxerint eſſe veram. De adverſariis porro dicturi, vix ſyncerè illorum ſententiam produnt, ſed deflexam in odium, & pæne de ſenſu autoris exeuntem. Veſana autem repugnandi cupiditas eo æmulationem deducit, ut à quibus diſſidere inceperint, in omnibus divertant; & hoc ſolent in pietate numerare. Tum quaſi nihil probè aut aſtruere ii homines poſſint aut carpere, qui ſemel erraverunt, nefas quoque exiſtimant ejuſdem adverſariorum judicio proditos in ſe nævos agnoſcere, & ſalubri mutatione eluere. Hæc itaque propugnando quæ non poſſe defendi ſatis conſtat, iniquiſſimo præjudicio onerant juſtam in cæteris rebus litem.

Magni nexus inter omnis eruditionis partes ſunt; & affectus qui divinarum rerum peritos exercent, ſæpè cadunt in cæteras Muſarum diſciplinas; maximè illa conſuetudo litterarias lites, ac pæne odia, agitandi. Iuriſconſultorum quidem rixæ etiam ad inhumanitatem verborum deſcenderunt, noſtro ſibi ſeculo ſcuticam flagellumque minantium. Abiit in ſectas Medicina, magis etiampervicaces, quod illis non in gloriam tantum

tum

tum fama, ſed & in opes quæratur; & vix unquam ludicrum aut ad ſolam voluptatem in ea arte certamen ſit, ægris quodcunque iſti male ſenſerint immerita calamitate luentibus. Cæterum omnium litteratorum genus in duas rite claſſes diſtinxeris: quarum illa ſit hominum multa quidem eruditione felicium, ſed qui præterea civilibus diſciplinis imbuti, incurioſam ſcholaſticorum morum vilitatem effugerint: Alia vero illorum qui animum unis litteris impenderunt, diutius inter extinctæ vetuſtatis rudera quam cum ſuo ſeculo viventes, ut plurimum foris inepti, & domeſticis ſordibus viles. Neque etiam aliam elegantiam aut noverunt, aut curant, quam illam ſolitariam, qua à Muſis ad contemplationem accepta frui quam uti magis poſſunt. Et hos tamen maxima utilitate colueris, ſi ſcias ab hac cruda informique arena exprimere aurum, & nitere illo ipſo ornamento, quod in iis velut multo pulvere obrutum, lucem amiſit.

Finis. QVARTÆ PARTIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ALITOPHILI

VERITATIS LACRYMÆ,

SIVE

EUPHORMIONIS LVSININI

Continuatio.

PARS V.

AMSTERODAMI,
Apud IOANNEM IANSSONIUM.
ANNO M. DC. XXVIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Henrico Borbonio

GALLIARVM
Protoprincipi,
ALITOPHILVS
perpetuam fœlicitatem.

COMMENDO *tibi Virtutem, quam hominum malitia neſcio qua iniquitate, & ad malum pravitate naturæ damnavit exilio. Vt poſsis æſtimare, quantum te amet Dea illa Iovis filia quæ tibi tantum ſupplicat. Arrexere fugitivam ad magnas ſpes dexteræ tuæ fulminantis robur, vigor animi, & ingenii feliciſsimi liber impetus, quæ tria ſolum paria imperio ſuo Galli habent. Senſiſti quibus injuriis emeretur rariſsima mortalibus virtus, quæ ſuis miſerabilis, non alias magis oblectat cultores ſuos, quam cum per calamitates venit. Si reddideris libertatem quam nondum inter cædes, & ſupplicia totam projecit: dabit tibi præter immortalitatem nominis quam jam tuis factis meruiſti gloriam reſtitutarum Muſarum quæ una cum Veritate dudum exulant: effeto nimirum & intermoriente ad ſtudia ævo. Non poſſum amplius indignationem infra me tenere, & dolorem meum continere, quem graviorem illud maximè facit, quod liberè queri non liceat. Quod ſi tu quondam Veritatis partes ſequutus, audeas imperare manus ſuas, & arma promittentibus; quæ hodie in proceſſu ſunt vitia, poſtmodo velut in ſolitudine, & ſitu jacebunt, adoratura virtutes, quæ nunquam magis fulgent, quam cum Veritatem comitantur. Quid enim aliud totos homines includit tumulo, quam mendaciis infamis hiſtoria, quæ laborantem in ſectatione veri poſteritatem ad ludibrium antiquitatis aſtringit, dum miracula deſcribit & fabulas etiam piſtrinis indignas. Ideoque malè vivimus, quoniam ſævi mores, & infenſa tempora, vera dicentes non tolerant. Sed lacrymæ, ſuſpiria, & querelæ ſuper ejuſmodi malo*

hactenus

hactenus fruſtra! cum jampridem diſciplinarum ſtudioſos (quibus etiam ſuam famam bene nati principes debent) aſpernentur, & pervicaci contumelia rideant melioris litteraturæ ſectatores, quorum tantum beneficio ipſi vivere diutius poſſunt. Vetus ſanè in hoc regno malum! Vnde mirum eſt, inter magnatum inſcitiam, artium, linguarum, & eloquentiæ contemptum, poſſe te inveniri qui ſcientias ames. Adeo pauci ſunt qui Muſarum decus, & Apollinis ſequutores poßint ſuſtinere. Sic in monumenta & libros clarißimorum virorum alias non parcè ſævitum, cum nomina eorum typographorum loquacitas vulgaſſet, aut audacia ſcribentium, quos bona conſcientia contemptores fecerat comminatæ necis. Igitur, AVGVSTISSIME PRINCEPS, *tuæ iſtæ partes erunt, errores publicos, ignorantiam, & mendacium deprimere. Veritatem a ſervitute vindicare, fugare dolentis mœſtitiam, tergete lacrymas, levare planctus. Pro quibus officiis famam vocabimus in laudem tui, quæ virtutes tuas diſſerat per totum terrarum orbem. Mutuo iſta fiunt, juvabimus, ſi juveris.* VALE.

ALITO-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ALITOPHILI
VERITATIS LACRYMÆ.
PARS V.

QVÆREBAM quod miſeriis meis finem faceret, nam & hilarior Fortuna vultus jampridem ſuos in perniciem meam condiderat, & vix inveniebatur numen aliud quod Alitophili meminiſſet: adeo etiam Veritatis nomina Dii odêre. Cum vox inter ſylvoſas convalles audita, à ſolitis querimoniis, importunis terroribus, & erroribus inexpletis, calamitoſiſſimum hominem ad neſcio quod ſolatium vocavit: ſi conjuncti gemitus, & iniqua miſerorum paritas, Fatorum acerbitatem, & invidiam mortalium, aliquo modo lenire poſſunt. Turris erat tam conjuncta lapidum ſerie ad æternitatem durata, ut etiam ſi Iupiter aurum eſſet, illum tamen incorrupta non timeret. Crebri ferreorum radiorum nexus, & quibus cum ſua Venere Mars turbulentior incluſus, nec armis ſuis locum inveniret, nec fugæ. Non illam ſuis brachiis æquoreus Neptunus cinxerat, aberant fluviorum Dii omnes, nymphæque tremulæ loci horrorem fugientes lymphas ſuas alio deduxerant. Dura ſolitudo exeſos telluris amfractus, & tenebricoſas voragines habitabat, ſola, niſi quod ſenex mulier hac quotidiana querela ſanctam ſimul canitiem & ſolitarium ſilentium rumpebat.

Quod poſſum, furtim lachrymas male invida mater
Nate tibi comitique tuæ, fero, conſecro, dono.
Te patriæ pietas, te livida turba potentum,
Te veri ſincerus amor, juſtumque, fideſque,

Perdidit,

Perdidit, hanc tua ſors: ambo periiſtis in uno
Crimine; ſi ſcelus eſt quæ quondam numina fecit
Immanis probitas. Sed non periiſtis & ambo:
Aut libertatem melior ſententia reddet;
Aut ſi fata negant; adeone relanguit ardor
Quo geminam gemino partu dedit Ilia prolem,
Quo fœcundum uterum generoſo ſemine nuper
Conjugis implevit Mars Gallicus, ut ſua damnet
Facta miſer, timeatque ſuæ ſupereſſe querelæ,
Qui rediviva ſuis reſtauret Pergama Gallis.
Neſcio quid ſpondet manſurum hæc turris imago:
Iam ferit Illyricum remis velocibus æquor
Tyrrhenosque ſinus, illum Galathea ſalutans
In tenero vultu vultus miratur avorum,
Ardet, amansque ſui tum deſerit Acidos ignes.
Ille quid; in dubio eſt! ejus connubia poſcunt
Mille Deæ. Vellet cunctas, & in omnibus errat.
Hinc Arethuſa ſuis ſuſpirat blanda ſub undis,
Illinc Stymphalides maleſano vortice currunt,
Et Melas, & Cyane, nymphæque Simætidos amnis.
At parte ex alia turrito vertice Divum
Veſta parens, lento incedens per littora paſſu,
Volvitur ante pedes, ſupplexque affata ſilentem eſt.
Innuba reſtabam, ſed tanta potentia formæ
Virtutisque fuit, Protagonis imagine capta
Succubui, ſenſit victam, thalamisque recepit:
Poſt illum, mi crede, places: ſed tæda jugalis
Non patitur ſyncera duos; tua cætera ſunto,
Elige de multis. Tibi jam ſua brachia tendens
Mitior occurſat diſcuſſo Roma pudore.
Hinc Solime matura thoris, at veſtibus atris
Et laceris petit amplexus; cui proxima fulget
Parthenope, & roſeo ſpirans Biſantia vultu,
Innumeræque urbes, quarum vel mœnia quondam
Borbonidum fregere manus, vel bellica virtus
Cognita disjecit trepidis à civibus hoſtes.

Dum loquitur mentem fatidicus furor, membra omnia ſui motus deſeruere. Nuſquam poſt verum de Evandri ſucceſſu vaticinium altiore ſomno Carmentam Tyberino in littore Deus oppreſſit. Acceſſi, qua manus brachio cõmittitur, indicem admovi,

admovi, defecerat omnis arteriarũ pulſus, ſuccedensque in ejus locũ glacialis ſudor, pertinaci glutino totũ corpus irroraverat.

Ecce dum ſudorem extergo, frontem frico, pectus detego, deficienti ſpiritui ventorum ſpiritus præbeo, ſuperveniens militaris cohors interrupit humanitatem meam, & quaſi non liceret eſſe pium, in ignoto damnavit officium quod Romulus olim civica corona ſine plebiſcito donaſſet. Interim marcentes oculos quæ jam jacebat aliquantulum allevans reviviſcere cœpit, ſive illam tumultus hoſtilis, ſive frigidioris aëris libertas excitabat. Tum demum convertens in me pallidos vultus nutu ſervitii mei continuitatem interpellabat, & voce nondum firma ut ſciret cui beneficium debebat, de ſævitia præſentium querebatur. At illi maritimis ſaxis ſurdiores, & crudeliores Siculorum tyrannorum ſatellitibus, ne ſupplicantis quidem voto reſponderunt, ſed infeſtis manibus ori oculisque impoſitis, vocem ſimul & nutus cohibuere.

Trahitur publica via caducum annis & mæſtitia corpus, exitium virtutis, & regni ingens plaga, cum ſub juſto principe ſeveritate dominantium ne verba quidem & lacrymæ impunè eſſent. Et ne me lateret tantæ ferocitatis cauſa, inventus eſt aliquis paululum à turba ſeductus (dum matronam mœrentem & crines cum veſte lacerantem alii advehunt) qui ſtuporem meum hac oratione diſcuteret.

Nullum unquam ſeculum hoc iſto pluribus vitiis reſtagnavit, verum, cum ceteræ virtutes pari fere ſententia exulant, inventa eſt una Veritas quæ cathenis onerata, flammis toſta, rotis colliſa, oleo ebullita, in perniciem ſuam ſubtiliſſima quæq; ingenia invitet & acuat. Mirum tamen, tam cruenta virtus cultores invenit. Iam plures familiæ ſanctis parentibus deſolatæ, Deam colunt, quam in publico damnant: aut ſuis tectis excluſæ, in ſylvis delubra extruunt & aras, *Veritati*. Iam rari nobiles priſcæ libertati qua maximè Gallia commendatur, non valedixerunt: hujus funus plangore & veris fletibus perſequi, ne potentioribus quidem fæminis licitum eſt. Hæc juſtiſſimi mœroris impedimenta, quæ miraris: ipſaque ut audiſti, regii ſanguinis femina ſaxeo carcere ſerviliter incluſa, exemplo ſunt, quàm periculoſum ſit hoc tempore Veritatem ſectari. Et ne me putes in depravatos ſeculi mores illegitima invectiva excandeſcere, nondum repertus eſt, qui uberiori ſuorum ſanguine Veritati parentaverit. Capiluporum gens, integritatis ſuæ fama, totam Germaniam impleverat: & quod rarius eſt bonam

mentem

mentem comitabantur nobilitas, & ingenium. Avus meus cum corpus ſuum ubique terrarum circumtuliſſet, nihil inertius tot inſolentibus variiſque monachorum ſectis judicavit. Itaque centone è Virgilianis carminibus confecto, monaſtica otia, ſimulatam ſanctimoniam, ingluviem, avaritiam, libidinem, ambitionem, petulantiam, & reliqua religionis prætextu inulta ſcelera ſtylo alieno ſolertiſſimè confodit. Plebs, quam nulla cathena arctius ſuperſtitione conſtringit, non tulit ejus authores mordaci dente lacerari. Ruit impatiens iræ, caputque veridicum Rheno merſit. Extimuit fluvius, proque ſanguine timidas aquas contrahens, pallentes ſubmiſit fluctus, & Orpheo ſuo pepercit. Hic poſtmodo relicta patria, cum duobus filiis in Galliam venit: ſed & illa Germanica contagione vexata, nuper Mendacio ſacrificaverat. Non potuit tamen, vir innocuus, inter tot Fortunæ minas, & ingruentia undique pericula libertatis ſuæ non recordari. Igitur, converſus ad antiquæ Satyræ morſum doctiſſimo & jam ſuo verſu Veritatis hoſtes perſtrinxit. Cujus exemplum filii ſequuti, pertinaciſſimis argumentis Romanæ laſciviæ bellum indicendo, videbantur immortalitate digni, cum idem ventus & navigationis auxilium, & naufragii cauſa fuit. Breves & mutabiles ſunt humanarum rerum vices, & conditionis noſtræ Fatum rector nunquam ſimpliciter indulget. Celebritas nominis, invidiam parit; invidia, inimicos; mortem, inimici; & nihil eſt tutius, ignorantia. Parcite dolori meo victrices umbræ: has lacrymas, deſiderium veſtri: hæc ſuſpiria, poſthumi pietas foras evocat! Abſit, ut gloriæ veſtræ invideam, quæ plus poſteritatis eſt, quàm veſtra. Pro Veritate cadendo, feciſtis ut hæres laudis, non bonorum, eſſem. Sub oculis meis, avus, pater, avunculus jugulati, minus amicorum officiis, quàm inimicorum crudelitati debent. Illa, vitæ incommoda mitigaverunt: hæc, mortis ludibria ſimul abſtulit, & immortalitatem largita eſt. Quid faciam? ſi Germaniam repetiero, ut extraneum, abdicabit. Quiſquis enim miſer à ſuis ſolatium expectat, neſcit quàm levi momento mutentur hominum ingenia: & quàm repentino ab animis abſentium memoria deleatur. Si in Galliis diutius moravero, ipſa me meorum funera docent quid timere debeam! nemo bene vivit inter parricidas. At ille optimè Fortunam adverſam ſuſtinet, qui calamitates ſuas abſcondit. Nullum ſolum infœlici gratius, ſolitudine: in qua, nec parricidæ inveniuntur, nec alius, qui miſerias exprobret.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Hac deliberatione ferox, tantis caſibus adſpirantem reliquit; ſed dum fugit, neſcio quæ vox auxilium implorantis fugam ejus inhibuit. Converſus itaque ad notiſſimum ſonum, videt, amici corpus vulneribus lacerum, & tam continuis fuſtium ictibus intumeſcens, ut, ne Chiron quidem attonitus ad tot ulcera, homini peſſimè affecto auderet ſanitatem polliceri. At ille qui jacebat, undique circumlatis oculis, ubi in Capilupum incidit, quis crederet? tam pertinaci conſtantia in Onoſandrum declamavit, ut, facilè eſſet conjicere, eum plus de ultione, quàm de ſalute propria cogitare. Potens, & efficax nomen eſt, vindicta: quod quisquis amat, & vitam ſimul ſpernit, & bona Fortunæ. Malè ſine ſtimulis ſatyras ſcribimus, admovenda ſunt Poëtis infœlicibus calcaria, & atrocibus injuriis excitandus furor. Pace tua Botris, quod nuper Onozandrum poëma arguit, enervi, & flaccida facundia languebat: nunc, quod offenſus exclamas; mirandum ſapit, & aliquid majus, Hipponactis carmine. Cæterum, quoniam hoc, & illud, typographorum curioſitas in publicum miſit, hunc libellum aliena ſarcina exonerare volui, ne quis aut extra rem procaciter immiſſa poëmata putet: aut Onozandri odio invidioſè deductum opus. Iam vulnera declamantis frigeſcente ſanguine recruduerant. jam pallor ſuffuſus totum corpus occupaverat, & qui jam victor adverſus iram Deorum placebat ſibi, intercluſo ſpiritu, in ſua poteſtate vocem non habebat, qua conſtantiam ſuam extolleret. Proh ſuperi! quàm facili ratione barbaris etiam precantia verba neceſſitas ſuggerit. Ille, ille Capilupus qui colloquium meum, & amicitiæ naſcentis jura contempſerat, ut primum Botrida expiranti ſimilem vidit, tam humano ſermone, & miſerabili geſtu, perfricuit indignantem animum, ut ne dubitaverim quidem ſubvenire auxilium meum ſuis & amici miſeriis imploranti.

Dum ſemicadaveri fletu magis, quam fomentis ſuccurrimus, inter plures domos adverto chirurgi tabernam, & è feneſtris dominum ædium ſubterlabenti fluvio purgamenta ejicientem, qui ut ad indicis vocantis ſignum cucurrit, tam facili medicamento fugientem animam, ſenſusque morientes revocavit, ut æger confeſtim ſalubritate toto corpore percepta itineri ſuffecerit, quod ad beatas ædes ſalutaris hominis ducebat. Vbi, juſſi conſedimus, tum novus ille Æſculapius ad nos.

Hactenus humanæ fœlicitati quodcunque illud eſt inimicum numen

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

numen quibus ſuppliciis potuit deſæviit: tum demum feroci-tati ſuæ habenas injecit, & minus hoſtiliter peccat, & occidit. Levis mors eſt, quàm gladius alienus infert, at illa miſerabilis, & deploranda maximè, quæ alium percuſſorem præter moriturum non invenit. Biduum eſt à quo hoſpitem extuli, quem ſua manus repugnantibus fatis abſtulit. Cauſa violentæ necis, Veritatis amor. Et ne vos alioquin ſititores novitatis malè texta narratione diutius detineam, hæc epiſtola (è ſinu chartam producebat) quam ad amicum ſcripſit, antequam ſuis vulneribus generoſum efflaret ſpiritum, totam tragœdiam curioſos docebit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

PERCAS EUPHORMIONEM ultimum ſalutat.

VTinam & Fibullius conditioni meæ invidiſſet, & ego libertati. Aliquid erat, inter ſerviles notas quas olim fronti tuæ, juſſus, inuſſi; quod feſtinantibus divitiis anteferrem. Irarum miniſtros dominorum favor, dum evehit, ſtrangulat. Ambitio, & luxuria, & libido ſcenam deſiderant: ſcena, cataſtrophen. Non imus in ſervitutem, ſed cadimus. Tamen inter ſordes & paupertatem ſecuritas habitat. At quidquid in altum caſus elevat, aut alienis dolis concuſſum in dubio manet, aut ſtatim feſtinat ad ruinam. Non pronum tantum iter eſt ad interitum, ſed & præceps. Fœlicioribus etiam lubricum. Neque enim, corpora modo, ſed & ingenia, illis debemus, quos ſequimur: & nulla eſt deterior ſervitus, illa, quæ nos crebris muneribus, & iniqua ſecretorum vulgatione obligat. Alienum eſt, quod gerimus. Conſilia noſtra, & res per nos fœliciter geſtas, jubentium potentia ſibi vendicat: injurius eſt, quiſquis agnoſcit quod ſuum eſt, &, ut infidele mancipium poſcitur ad ſupplicium, rapitur ad pœnam. Quo tandem (inquies) tuæ querelæ? Anemon à Callione injuriam acceperat. Provocatur Callion ad certamen. Dum dubitat provocatus, ire, an recuſare malit: ſolus invenitur Percas qui evidenti periculo, Anemonis generoſitati pro Callione objiceretur. Scis, opinor, quàm æquis lineamentis utriusque faciem Natura diſtinxerit. Pari igne oculi fulgent, frons armatur ad ſeveritatem, aduncatur ad audaciam naſus, & reliquæ oris partes dum in utroque ſimili proportione noſcuntur, non invenirent, qui ſine errore à Percante Calliona ſejungerent: ſi capillorum & barbæ color unus amborum vultus confunderet. Hoc nimirum reſtabat ut Callion eſſem; & ſola pilorum caducitas, caneſcentisque calvitiei ſqualor horridus, ignobilem à nobili ſeparabat. Itaque novo capillamento quod colore Callionis crines referret oneratur innocens caput: & barbæ fictitia ſupponitur barba, deducor in arenam, componor cum Anemone, in ſtatu ſto, petor, excedo, perſequor, non animo, non arte, vincebam, caſu vici. Anemon quippe verum me Calliona

exiſti-

exiſtimans, dum magno impetu ictus ingerit, attrito in lap dem pede, excuſſisque è manibus armis, in terram ruit. No inſolenter uſus ſum victoria, contentus hoſtilibus ſpoliis, ſin cæde domum revertor. Timuit Callion, ne vulgata pugna nomen ſuum ad infamiam vulgaret. Summoveor domo, & priſca familiaritate in odium verſa, hoc mihi cum multis com mune præmium fuit, ut ſatis eſſet fugitivo ſi viveret. Quar repentè rerum facies immutatur? ecce victor ſupplex à vict vitam petit. Ad Anemonem confugio, & illi ut acciderar ſingula fideliter exponens veniam merui, & quod venia dul cius eſt, amicitiam. Iam non ſervus, ſed comes, & aliquant etiam Anemone major, ſi ad illius humanitatem mea in eju domo perpendatur authoritas. Tum denique inquirentibu quænam ſors me cum Callionis hoſte conjunxiſſet, placuit mu tationis meæ cauſas ad hanc hiſtoriam referre, ne quis aut u malæ frugi ſervum contumeliis laceſſeret, aut Callionem u Anemonis victorem laudaret. Non diſtulit rumor timiditati ſuæ teſtem ad Callionis aures inconſulta diligentia perferre Tum demum vehementiſſimè exharſit, & ad fugitivum per ſequendum crudeliſſimam lictorum manum miſit: quæ capti vum quia comperta & vera narraſſet per tormenta laceratum cruci infringeret, & publicum ſpectaculum ad crudelitati etiam ſatietatem rotæ impoſitum populo exhiberet. Non ho-ſtem indignantem, ſed potentiam indignantis verebatur Ane-mon, qui ſacrum jus hoſpitii ad ultimum ſervaſſet, niſi Callio-nis domeſticos, & aſſeclarum numerum timuiſſet. Vt ergo, & nomen meum morti eriperem, & corpus barbaræ multitudi-ni, derelictus ab omnibus, à meipſo tandem petii auxilium, ut doceam omnia illi patere, cui aditus reſtat ad Mortem, modo in extremo libertatis oſculo velit expirare. Hæc iſta qua ad te ſcribo manus, ut epiſtolæ ſimul & vitæ finem faciam invitat, & armata ferro, atramento deficiente, dum ſanguinem poſcit, ſolum hoc permittit ut inſeram, Vale.

Adhuc extremæ tabulæ à legentis dextra pendebant, cum cubiculum in quo eramus ſenex canus intravit: hunc clypea-ta publicorum ſatellitum phalanx, cum plebis infinitæ turba miſcellanea ſequebatur. Tum ille proclamare cœpit, maje-ſtatis reum hoſpitem noſtrum eſſe, qui tabernam ſuam contra Divorum Marci & Commodi edicta fugitivorum aſylum fe-ciſſet: ſe, legis Faviæ & Senatusconſulti Modeſtiniani autho-ritate ad Percantem inquirendum miſſum. Nec quæri, an do-

mini

mini pecuniam ſervus interverterit ; conſtare è voluntaria fugitivi nece, majus admiſſum crimen. Nimirum, maleficum, proditorem, non tantum Callionis vitæ inſidiatum, ſed & in gloriam famamque integerrimi & generoſiſſimi hominis imprudentiſſima calumnia invectum. Illum, & ſcelera ſimul ſua, & ſupplicia quibus deſtinabatur, tranſtuliſſe in fautorem & celatorem nocentiſſimi mancipii.

Dum rabioſa voce in transfugam, & hoſpitem transfugæ perorat, injectæ chirurgo nequicquam reluctanti cathenæ, & in proximos hortos impetu facto, nuper inhumatum Percantis cadaver cum hoſpite quondam ſuo publico plauſtro, quo damnati ad ſupplicium vehuntur, barbara feritate imponitur: interque noſtras, & bonæ viciniæ lacrymas, eodem funere, mortuus & vivus inferuntur. Cui demum (inquam ego) futura eſt ſecura quies, ubi fato functis denegatur? quæ tranquillitas ſapientum animis, ubi locus non invenitur, quem tuto incolant? umbræ fœlices ab Elyſiis eruuntur, & inter beatorum ſedes nondum Veritas effugit pœnam? Blandum ſubriſit Botris, & exclamationem meam oratione tam placida ſuſcepit, ut videretur Phœbus inter nubes nitidum coruſcare: aut in tempeſtate tranquillum Neptunus apparere. Et tu etiam (inquit) ex illis es, qui mortalium crimina Deorum exemplis, neſciunt in virtutis locum tranſiſſe? hodie non meretur hominis nomen quiſquis erubeſcit, cum Diis peccare. Authores ſcelerum facimus Deos, & nullum numen ſuperſtitioſè colitur, niſi prius hominum nefariis cupiditatibus, ſuis vitiis authoritatem fecerit. Impii parricidæ Saturni exemplo delirant, perjuri amatores Iovem imitantur, Venerem improbæ meretrices, Mercurium oratores ampullati, Apollinem multiloquaces Poëtæ, Æſculapium impoſtores medici, & quicunque in hanc lucem blandiente Fato venit ut aliquid malè faceret, nihil unquam ſine ſuffragio Deorum immortalium fecit. Deſine mirari incredulis ſatis eſſe ad mendacium fidei, ubi fabulæ ad religionem ſimul, & ad præſentis vitæ fœlicitatem conferunt. Hic, luctante lingua oſculum illi adfigit, quem mox occiſurus eſt: ille, dum Deum Fidium invocat, amicitiam violat: alter, effusè mœret adverſam in alio Fortunam, quam ipſe dedit, & ſera indicia ambitioſi affectus, à lacrymis quærit: ſævi judices eodem momento quo cuncta litiganti promittunt, mendicitatem minantur: advocati, nunquam ſine ſpe clientes ſuos decipiunt: illudunt credulis procuratores: imponunt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

imponunt Theologi omnium animis, docentque nulli timendos eſſe Deos, hoc dilemmate: Si Dii ſunt, inquiunt, & ipſi ſalutares,nemo niſi furioſus veretur ſalutaria: Si non ſunt,ſtultum eſt timere quod non eſt. Quid plura? ad eum gradum pervicax ſæculi perverſitas venit,ut humillimi etiam ſpiritus homines in perjurium loquaces ſint, & in alienum damnum facundi. Inter malè ſana parentum præcepta creſcimus,pueri auditione fabularum delectamur, ſenes narratione: inter luſus & ſeria inſerimus falſum, & tantis injuriis emitur ambitio,ut ſine homicidiis leves ſint rapinæ, & extorſiones ſine querela, ubi miſeris etiam omnia præter vitam eripiuntur. Avidum eſt humanum genus, & invicem ſibi obſtat,quicunque rapuit,alienæ aviditati exponitur, nulla fœlicitas in tuto eſt. Peſſimè quippe cum virtute vivimus, & quisquis in ſolitudine ſibi contigit, languere in otio dicitur, & inerti animo ea de cauſa tranquillitatem quæſiſſe, ut ſe civilibus negotiis eriperet, & imminenti tempeſtati timidè ſubduceret. Negant mortales cæteri philoſophum illum eſſe, qui à terrenis animum dimiſit ad divina: & inter plauſus quibus mendacium excipitur, luget Veritatẽ nondum poſtliminio rediiſſe. Dialecticam eam tantum admittunt quæ luci tenebras ingerit, ut fallat: quæ ratiocinationibus, ut vocant, ſuis obruit rationẽ, & intentum vaniſſimis ſyllogiſmis auditorem ad decipulam ducit. Laudant Phyſicam è nugis Poëtarum ortam, quæ dum ſolo Naturæ ſpectaculo reſpirat, non invenit Deum: & à feris quas ſuus inſtinctus ad omnia movet, didicere violentiam, cædes, furta, & alia ſcelera quibus maligna mortalitas ubertim reſtagnat. Quid dicam? de Metaphyſica, quam ideo recepere, non ut Deum eſſe oſtenderent, ſed ut ſimplicitati delirantis populi obſcuriſſimis nominibus & nunquam intellectis inſidias ſtruerent: & ideas, materiam, formam, tranſcendentia, introductiones formarum, eſſentiam, & ſimilia, vitiis ſuis accommodarent. Quæ omnia facilius creduntur, quia non videntur: & fortius inconſultas aures implent & rapiunt, quoniam humana fragilitas ad dubia & falſa ſua ſponte inclinat.

Accedit ad ea, & quartum genus Philoſophiæ, quod Morale appellatur: & cum multi ſint, qui variis præceptis tenera formaverint ingenia, ſolus Theodorus in pretio eſt, qui affirmat, omnia crimina, in ſapientem etiam cum laude cadere poſſe: oris & habitus modeſtiam, famamque affectatæ ſanctitatis non modo ſceleratiſſimos excuſare, ſed & contentioſè ante-

quam

quã fata poſcant, adſcribere eos cœlo. Improbos mores triſtitia vultus, & religionis obtẽtu quaſi tenebris obvolutos per virtutis ſpeciem expirare. Tegenda obſequiis frequentibus odia, ut per ſervitii & familiaritatis jura tutiori fraude quodlibet perficiatur ſcelus, cui, & ipſa Fortuna peccatrix fœlicitatẽ ſolet indulgere.

Hæc ut palam prædicabat publicum odium in ſe convertit. neque enim magiſtratus tantum cum ſua turba hanc declamationem cum faſtidio audiebat, ſed & quisquis in eam tabernam confluxerat ſpectator pendentis exitus aſpernabatur importunum oratorem. Iam murmur, jam clamor, minæ, injuriæ, ictus, & quidquid aut tumultus, aut furor, iratis ſuggerit. Tardum eſt, differre, quod expedit. Inter tot hoſtes Hercules ſine vindicta cecidiſſet, & quicunque alius à ſuis viribus auxilium expectaſſet, aut à mora, hellebori potione ſanandus erat. Igitur fugimus non inviti, ſed ab ingruentibus undique periculis invitati. Per amfractus deinde obſcuriſſimos, & deſerta ſylvarum egreſſi, in eum locum deſcendimus, quem Apollo, ſi viveret, præferret Parnaſſo.

Nemus præaltis denſisque frondibus umbroſum, nivatas fontium lymphas, & numquam ſitientes arenas, ſua opacitate veluti propugnaculis tegit, excluſusque dies, dolet lumen ſuum ad interdictum veniſſe. Sparſi tamen flores qua ſubtiliſſimis radiis Sol penetrat, viride gramen prætexunt, & Zephyris dulce errantibus odores præbent quibus nutriantur. Præterea, arborum radices muſco circumlitæ ſuas vires adhærente humiditate temperant, & erumpentes certatim truncos lætioribus ornant brachiis. Tota ſylva arguto luſciniarum cantu perſtrepebat, quem ſimul aura levis commotione foliorum, & placidè manantium fluviorum loquacitas ſuavi murmure interrumpebat: quibus ceſſantibus, ſub platano quæ in immenſam altitudinem ſurrexerat, bonus Tamias hac cantilena antiquis delirantium Amorum flammis valedicebat.

Adhæſi quondam dominæ vultibus
Servus Cupidinis.
Solutus vinclis ſatis eſt. Impetus
Invenit exitum.
Beatus quisquis placido naufragus
Dat vota littori,
Procellas temnit Veneris perfidæ,
Ridetque turbidos
Amoris fluctus, Metus ut ſpes abit:

Nec

Nec liber invidet,
Amantum veris querulus gaudiis.
Hinc pulcher ingerit
Cupido luſus: valida dextera
Illinc necem ciet.
Faceſſant arcus, pharetra, & ſpicula
Sævæ libidinis.
Procax juventus reperit torridis
Fervoribus modum.

Tam leni concordia ad vocem pulſabat reſonantes cythara nervos, ut Sirenum contemptor Vlyſſes, arbori navis alliga tus, vincula dirupiſſet etiam cum periculo novum Ariona pro pius auditurus. Oculi ad ſiniſtræ manus motum adhærente addebant canenti gratiam, Muſarum & Charitum dulce tem peramentum. His, aut ſimilibus modis à Deidamia gaudiun Achilles extorſit. Tum demum languente brachio cytharan demiſit in terram, complicatis deinde pedibus, & dexter cubito genui impreſſo, ſic ad Daphnidem (qui ſub ejuſden arboris umbra ſedebat) cum lacrymis infit. Mille nos caſu quotidie collidunt, ſed generoſus animus concitatus ad hone ſta, aut nihil timet, aut ſi ad aliquid expaveſcit malum illu eſt. Neſcio an adoleſcentiæ meæ vigor, an naturalis impetus ad libidinem proclivior fuerit. Iam ſero, immò ſtatim, imm vero jam nunc, ſtultitiæ meæ me pœnitet, & pallido horror ad omnia blandimentorum nomina contremiſco. Sed quonian jubes me Daphnis delirium meum meminiſſe, vel iratis etian Cupidinibus, & mirum & ſævum ſine mora memorabo.

Ilium ex negotio petebam, fortè Pactoli fluminis in rip Ilienſes mulieres Iunoni ſacrificaturæ exierant muris: omne ſi non Deæ, credi tamen poterant: & forſan inter tot calen- tes formoſarum fœminarum ſinus, melius quàm in Cypridi gremio nondum fatis defletus Aſſyriis Adonis latuiſſet. Cun ctis eximium pulchritudinis aureæ decus, amantius tamen in una nitebat. Vtpote cujus genis nix inhærens purpureo ma defacta ſanguine, extingueret roſarum & liliorum nativos co lores. Collectam frontis modeſtiam duplici ſemicirculo in ſtar creſcentis Lunæ æquabili meditullio ſupercilia nigra cin gebant; radiata lumina imminebant naſo, & veluti è vallo in aggeres, inevitabile Amoris telum vel & in innocentem ſpe ctatorem ſine delectu torquebant. Iam crines ad captivitatem

flexi

flexi, quot orbibus vibrabantur ad gratiam, totidem laqueis hominum libertati inſidias fecerant: & ipſe purpureus in labiis color, videbatur, humani cruoris continuo potu in tantum ruborem veniſſe. Cervix alba, & ſine gemmarum fulgore ſatis ſuis deliciis ferox. Infra, gemini folles Cupidinem undequaque ſpirantes, incentivo & ad pruritum etiam frigidos invitante motu ſororiantes pulſabant papillulas, & à ſuo ſubſultu lumborum levitatem indicabant amatoribus. Nihil vetabat advenam cultorum turbæ adſcribi. Etenim ſicut divinitas, ſic forma (cœleſte donum) laudatorem nullum à cultu ſuo ſemovet.

Contremui, ſenſere novas præcordia flammas,
Hæſit & in vultu, qui fuit, intus, Amor.
Haud aliter niveæ depaſtus amore juvencæ
Taurus agit ſpumas, & pede ſaxa ferit.

Nec mora, ſtimulatus ardore, acceſſi, atque ita compellavi: Crede mihi domina, fax recens ad illud incendium parat ſe, quod ſi negligis, vel poſt morulam non poterit extingui. Quod ſi peregrini vota admittis, ecce tibi duo magna Numina concilio: Amorem ſcilicet & Apollinem. Illum tui oculi è cælis ubi æquè ac in terris imperat, eripuerunt, ut mihi traderetur, & ego illi viciſſim. Hunc vero tua iſta facies formata ad invidiam Dearum litigantium in Idæo monte è conſortio Muſarum ad laudem ſuam vocavit, ut ſcires, tantum ſpeciei miraculum unius viri cuſtodia tegi non debere, nullum eſſe bonum, quod commune non ſit: & formoſitatem ideo dari à Diis, ut à pluribus ametur, & plures amet.

Quocunque aſpicias, nil toto majus in orbe
Collucet Phœbo: tamen hic communia vulgat
Lumina, & incertis inconſtans ignibus errat.
Aureus huic color eſt, & ſunt argentea Lunæ
Cornua, uterque tamen non æquo lumine flagrat,
Vertentemque ſuis definit curſibus annum.
Lympha fluis, formoſa fluis, ſeu dædala rupes]
Findis, & irato pertundis marmora fluctu:
Seu tu prata rigas, Cereremve inducis in arvis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

At formoſarum tamen eſt communis aquarum
Vſus, & aſtrictæ nulla ſub lege vagantur.
Sola nocens, ingrata viris, ingrata puellis,
Perque nefas, & triſte decus, male ficta; reliquit
Lex thalamis ſpeciale malum: quo frigidus olim
Tutior in dominæ conjunx amplexibus eſſet.
Hæc inter morimur, ſævaque Cupidinis ira
In vetitum ruimus. Nam quem non improba carpit
Forma, vigorq; animi? ſic Tantalus imminet undæ,
Quæ refuga ora ſenis nullo pro crimine ludit.
Impia quid damnas tam juſtas Iulia flammas?
Quid terres fidei & probitatis imagine vana
Fæmineam mentem? Furor eſt, concedit, & offert,
Quæ quia juſſa negat, cur ſic ſejungis amantes,
Et concedentem ſecludis barbara cunnum,
Quem faſtidito demulcens rore maritus,
Ad plenos acuit coitus, optataq; furta.
Quid non ceſſantes cuſtodis in arbore fructus
Dure marite, ferox, & ſævo ſævior Euro?
Ille tuus ſelectus ager ſulcatus aratris
Pluribus, uber erit: non illum deteret uſus,
Deperit inde nihil; contra fœcundior alto
Imbre tumet, largoque potens in ſemine ſurgit.
Quam miſera eſt natura hominum? mortalis iniquas
Cura dedit leges: & quod tot furta Deorum
Oſtendunt, audere pudet. Sic Iuno Tonantem
Luſit, & accepto decepit adultera flore.
Qui flos in teneris ſecretus fingitur hortis
Impragnaſſe Deam, & thalamos læſiſſe pudicos,
Mentula erat, duplici turgens plus cornea bulba,
Lactens huic caulis, ſed quem pro ſtipite poſſes
Accipere, & firmum duris æquare cupreſſis,
Aut niſi purpureo vertex fulgeret ab oſtro
Totus ebur nitidum, cujus vel lilia poſſent
Intactæque nives tantum cupiiſſe colorem.
Cuncta Clio noſti, tu quæ Iunonis amores
Vidiſti, narrare velis, quo Iupiter igne
Arſerit, an ſtricto trajecerit ilia ferro,
An frendens fulmen dextra librarit ab aure,
Set ſamque ferox injecerit Ægida tergo.
Riſit, & immunda tractando virilia palma

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

His quoq; furta placent conjux, ait, utere donis
Quæ natura dedit, non ſum tam tetricus, ut quos
Senſi ignes, damnem: brevis eſt injuria noſtri
Et ſecreta thori: meus eſt genitricis in alvo
Imperfectus adhuc infans. Tu nate, parentem
Aut ſequere, aut penetra Stygias injurius undas.
Dixit, & in medio placidus conſedit Olympo.
Tantorum miſeri cur non exempla Deorum
Mortales ſequimur: cur non communia tecta,
Communesque thori, ſævum de corde dolorem
Depellunt, demtisque ſolers clementia ſulcis
Zelotipas mulcet frontes. Hoc itur ad astra
Limite, quid Divum donis fœlicibus obſtas
Iulia? & ingratis ſervas tua, ura maritis?

Ad hæc illa. Bono animo eſto, inquit, neque enim huc ſine Numine veniſti, en, & Amarillis Tamiæ mutuo amore mancipata eſt, & jamdudum pari cupidine ad integram voluptatem ſuſpirat. Facito ut probus miles ad excubias hac proxima nocte in conniventi lumine agendas cum armis venias, non ultra differo, quod petis: Veneri ſacrificaturæ minima eſt de Iunone cura. Effice tantùm ut memineris domicilii mei quod peto, ne cùm abierit dies & tu ſine lectulo vigiles, & ego ſine amatore. Proceſſit deinde per ampliſſimam civitatem, pererratisque pluribus vicis, ingreſſa eſt domum tam multis inſignem ædificiis ut oppidum ſola facere poſſet. Quod ſi ab ædium fronte interiora conjicere licet, in his majus erat aliquid aurea Neronis domo.

Commodum Sol ad Oceanum curſus præcipitabat, & minori lumine inter diem & noctem Veſper nitebat, cùm felices tenebræ intenderunt ſe cœlo, & patentes fores in ipſo limite mulierem excepêre furtivo ſuſurro, & qui tamen audiri à vicinia poſſet, Tamiam appellantem. Non dubitavi me, meamque fortunam ad vocantis arbitrium credere. Nimirum Amor ex hominum animis timorem expectorat. Illa manu prehenſum ubi per flexuoſos ſinus ampliſſimæ domus pertraxit non repugnantem, eo ſe mecum cubiculo incluſit quod luxus, credo, ſpeciale ſibi domicilium elegerat. Ibi nive candidiores cereæ faces ſua multitudine immiſerant diem, & eas brachia per ditiſſima aulæa exerta tota ex argento ſuſtinebant. Ebore candidiſſimo teſtudinibus cupreſſinis, & jaſpide, ſumma parietum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

reſulgebant. Lectum circumdederant parapetaſmata phænicei coloris aureis limbis ad immane pondus onerata; aureæ quoque fimbriæ ſtragula cingentes totum ferè tegebant pavimentum, quod varii marmoris ſolerti conjunctione ad Veris etiam invidiam & reddebat omnis generis flores, & ſervabat. Adeò vitia ad Virtutis ſpeciem ornantur, ut qui quondam in Cincinnatis & Fabriciis Virtus fuit divitiarum contemptus, ille hodie inter luxuriem ſæculi usque ad nauſeam calcantium regnet.

Tum menſam illa quæ mihi itineris dux fuerat ante focum erexit, impletamque ſelectiſſimis bellariis, & poculis Liberum patrem ſpumantibus, indixit poſtcœnium: interque muſſitationes Veneris hortatrices, cui ſerviret, expoſuit.

Iam octavus eſt annus, à quo Amacho ditiſſimo homini, ſed ad faſtidium ſtolido, Amaryllis nupſit. Caveant puellæ quæ fœlicitatem ſuam ad numorum menſuram metiuntur, ne inter devotam amatorum turbam eum conjugem eligant, quem ſplendor auri, non virtus, non ingenium, non inguinis indefeſſi grave pondus etiam ultra deſiderium commendant. Inter aurum & argentum jacet Amaryllis, & in nuptiis vidua, ignorat quem habitura ſit hæredem. Tamen, caſtiſſima mulier, tanto ardore ad quæſitionem liberorum fertur, ut nihil ſinat intentatum, quo prægnans uterus expectatiſſimo partu aliquando ſucceſſorem reſolvat. Abſit, ut de tua forma tantum præſumere velis, ut credas te ab Amore ad tantæ fœminæ amplexum vocari! quoties ardere ſe dicit, toties fumum dat, non fidem: ſcilicet ex ambitione audientis, non ex cupidine ſuo jurat; neque enim habet pulcherrima mulier quod diligat, nec magis formoſa quàm pudica, ſine crimine oſcula dat, & accipit; interque varios concubitus non invenit adulterium, quod non coitus, ſed ad libidinem æſtuantis mulieris voluntas facit. Pridie dum ante aras ſtaret, & mellita oratione ſollicitaret in auxilium ſuum ſalutarem Venerem, viſum eſt Deæ ſimulacrum annuere voto precantis. Crepuêre injectæ foco laurus, & ſplendidiſſimo nitore colluxit templum, ſubridensque amico numine Venus, nunquam minus dubia voce hoc oraculum expreſſit,

Quà largus diti reſtagnat Pactolus unda,
Et qua luce Deæ Iunoni ſacra parantur,
In Tamiam ſævi flammas jaculabor Amoris:
Cor grave vulnus alet: ſubitus rubor ora notabit;

Prabe-

Præbebitque ſuos ad verba precantia vultus.
Suſtine quodque petet, facilis concede precanti.
Non ante exerto ſua cornua Luna reducet
Vertice, quam tumido tua viſcera pondere creſcent,
Mater eris, gravidæque tibi Lucina favebit.

Ne mirêre igitur, amatorem te tam citò receptum, quem Dea (ſub cujus tutela totus orbis agitur, & quæ jura pariter cælis & terris dat) juſſit in pudicos thalamos admitti propagandi generis humani cauſa. Cura Numinum ſi non maxima, tamen aliqua ſumus, & quodcunque ſine illorum arbitrio fit, inutile putatur. Amachus infauſtis ominibus quo die Amaryllida duxit, frigido congreſſu interfecit cum virginitate fœcunditatem. Succeſſêre in illius locum quatuor fratres, & Amachum dum à ſterilibus thoris arcent, conturbatis ſeminibus illuſerunt ſorori. Iſtorum impotentia totam familiam in ſolatium vocavit; ſed inter tot fututorum millia nondum inventus eſt, qui deſideratæ ſobolis imprægnatione repararet labentis domus ruinam.

Ea adhuc loquente, in cubiculum in quo eramus præcipiti paſſu venit Amaryllis: excuſſæ fores ſtridenti cardine converterunt ad ſonum ſuum oculos narrantis facundia pæne obſeratos in ſomnum. Collucentes faces ad ejus conſpectum viſæ ſunt majoribus flammis ardere. Nimirum ipſos etiam ignes geminus ille ocellus mortalis nymphæ urebat. Quæ poſtquam moras ſuas importunitate mariti, & familiæ vigilia excuſavit, amatores, inquit, & tenebras quærunt & ſecretum. Statim reducti poſtes, & janua admotis repagulis ad ſecuritatem laxata, omne deinde nocuum lumen extinctum, & rórans balſama lectulus ad gaudium ſemiapertus. Crediderim illum poëtas olim ſpeluncam feciſſe, in qua Dido tantum Æneam ſuſtinuerit. Delectata illa ancillæ ſedulitate multum riſit, & brachiis huic collo injectis, & ad oſculum ſeſe ore ultro offerente, Thorus, inquit, iſte latebras ſuas debet hujus vernæ officiis, at tu, dum quas ſenſurus es flammas imperant abſcondere; illis, ſilentium. Hoc dicto ſæviit arctius in amplexum, & hiantibus labellis tremulam linguam in os ſtupentis condidit, interque gannitus pertraxit in thorum amatorem jam cadentem.

Scis, Daphnis, quæ bella tenta libido laſciviente lumbo ſuſcitet, qua amantum voluptate ſuccubæ mulieres crebris ſubſultibus & lubrico ſpinæ motu amori indulgent, quæ petulan-

tia ad reciprocos morſus ſoleat in ipſo profluvio ſeminum jacentes efferare, quæ ſalacitas varietate congreſſuum Spintriarum inventa ſuperet, aut Elephantidis libros? Crede hæc omnia in thalamum noſtrum veniſſe, & tandem longo & repetito certamine fatigatos, in altum ſomnum deſcendiſſe: poſtera die, refectas cibis vires, ad hujuſcemodi colluctationes converſas, & duraſſe ad confinia menſis voluptatem ſolidam, donec in fœtum obſtipato Amaryllidis utero Veneris oraculo fidem fecerim. Ipſa tandem conſuetudine ſatur petii miſſionem, cum illa & languori jam meo irata, & puto ad novitatem erecta, quod petebam etiam ultra expectationem facili nutu conceſſit. Addita hac monitione,

Si, inquit, tam proſperè Dii tecum egerunt, ut poſſis inter virtutes tuas taciturnitatem numerare, inveniſti, quæ fidelitatem ſilentii tui inſperatis honoribus aliquando remunerabit. Si verò tua iſta lingua importuno motu ſecretum revelaverit, ſcias te certiſſima nece ejus temeritatem luiturum. Longæ ſunt manus & implacabiles mulieri læſæ, utpote quæ nunquam torpent niſi poſt excidium provocantis, excitatur deſuetudine furor, cumque alii mentis impetus, & violenti affectus animi, tempore, longaque abſentia, veluti tectus enſis, rubiginem contrahant, ſenſimque minuantur, ira cui loquacitas malè ſani amantis cauſam fecit, non invenit in fœmina modum. Et ne me putes ad minas inanes & fictum ſupplicium deſcendere, advocetur hîc Hippocomus, ut traductus lanienæ, doceat Tamiam quid timere debeat. Pervicax eſt in famam meam Fortuna, & in ipſa domo dudum invenit qui pudicitiæ meæ noceret. Nimirum quem è ſtabulis, & ab Hippona, ad domeſtica ſervitia contuli, quem in hunc recepi thorum ut per luxum & illecebras conditionis ſuæ oblliviſceretur, gratiam meam tradidit, & nefario ſermone tot mea in ſe beneficia ingratiſſimæ loquacitatis ſcelere polluit. Adeò etiam in ſerviles animos virilis ſexus conſuetudo deſcendit, qui ubi ad ſatietatem libidinem explevit, ludibrio habet amatam, & ſuperbo faſtu negligit Cupidines nuper pernoctationibus, lacrymis, ſuſpiriis, & exitiali pænè inedia quæſitos. Lentius in Africa qui ros ad medelam corporum inter Auroræ roſas è cœlo ſalutaris cadit, ad primos naſcentis Solis radios expirat.

Sub iſto fine ſermonis perductus eſt Hippocomus, homo laſcivæ frontis, oculis petulantibus, nigro crine, barba primula, & nondum ad mentum delicato & tenello vellere deſcendens.

dens. Solum pectus, quod ad inflatorum utrium ſpeciem protuberabat, deformaverat formoſiſſimum corpus, quod Doris miniſtra ubi ad infœlicem trabem arctè colligavit, egit retro cubitum veſtes, & altè ſuccincta, ſuppoſuit patientis pedibus argenteum labrum. Nec mora quem tenebat gladium tam alto vulnere in Hippocomi pectus condidit, ut ſanguis erumpens uno impetu pænè totum labrum impleret. mox inter cruorem evulſo corde, aperuit os nil reclamantis, & extracta viſcera carnifice manu præbuit ut manderet; addita etiam hac imprecatione, pari nece damnatum ſpiritum ejiciat, quiſquis impudicam quam fecit inſolens diffamat probris, & in bonam amatæ famam dedignatur mentiri. At ego ut eram ſemimortuus, eamdem crudelitatem frigido horrore expectabam, eratque ſummum trepidantis votum, mors mitior, quam in pretium præcipitis obſequii ſerio advocabam; ſciebam quippe raro ſubſiſtere laſſam feritatem, pantheræ in modum, quæ pluſquam exigit fames, devorat. Cum ſæva Amaryllis, & ſævior Doris Amaryllide, monitum meminiſſe Hippocomi ſupplicii, expulerunt domo.

Tandem reſumo animos, & domicilium Circes & Sirenum inſulis crudelius pernici fuga relinquo; quæſitoque diverſorio & invento, per totum triduum incluſus quæ videram identidem replicabam. O Dii! rem perditam; matronarum noctes morte emimus, aut exilio omni nece pejore. Inter delicias eo ſenſu venit homicidium, ut ad illud publicus miniſter palleſceret. Quid me crudeles fœminæ jam Stygiæ paludi innatantem momentariæ luci reſtituiſtis, ut ſævius poſtmodò peream? Hæc veſtra benignitas inofficioſa eſt, quæ dum parcit differt ſupplicium. Permittite me in quietem, & ſine mora expectanti orco paratam victimam reddite. Quò enim pertinet Hippocomi pœnæ novitas, niſi ut moneat, impudicam dum formam proſtituit, ad omnia ſcelera ſine lege ferri. Atenim ille in tormentis non modo vocem ſed & gemitus habuit in poteſtate: præcipiti curſu profluens è viſceribus ſanguis inter ſaniem tabumque elapſus, veternum olebat. Audaci ancillæ dextera cor extractum, minus humano erat, & pectora cum acuto ſtridore rupta, fidem etiam iſtis oculis negant. Omnia hodiè in mendacium effinguntur, mutuatam perſonam ne quidem ante Deos exuimus, & niſi quod humanæ fragilitati divinitas accommodatur, jampridem vacua fulminibus manu inter nubes innocuus Iupiter ſpectaret crimina, non puniret.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Hæc ut ſæpius repetebam, exſonuit oſtium; mira res! præbuerat aures querelæ Hippocomus, cujus funeri condolebam, jam non cruentus, nec gibboſo pectore; cæterum timidiore vultu quàm nuper evulſionem cordis viderat: qui ut deprecanti ſimilis ſeſe ad genua mea incurvavit, Parce, inquit, in tantam fœminam invehi, cujus iras & ipſa cœleſtia corpora ſentiunt. Minus eſt, quidquid de Medea dicitur; etiam in cogitationes hominum furtivè irrepit, & abſens audit abſentes. Quod ante peractum alieno ſanguine,& ſine vulnere in oſtentationem venit. Quippe pellis ovis innocuæ, cum viſceribus, cruore,& corde ſuo,firmo adhærens ad hoc pectus glutino,& cultrum Doridos excepit, & diſſimulatum Amaryllidis furorem in exemplum luit. Dii melius quàm ut fictum ſupplicium vera cæde caput tuum reſpiciat: neſcio quid in ſalutem tuam hoc amico ore Deus agit, admonetque, veloci fuga certiſſimam necem vitare. Neque ſum tam effera barbarie ut patiar eum quem fata eodem amoris fructu ſatiarunt, indigniſſima morte perire. Quis ſcit? an ille Amor qui nos in eundem thalamum compulit,ad eumdem tumulum aliquando feret?

Gratias egi inexpectatæ hominis humanitati, & verbis ad communem urbanitatem expreſſis, ubi vitam monitioni ſuæ debere me longa confeſſione monſtravi, juravi illam redditurum quandocunque voluiſſet: & data invicem acceptaque fide, in hanc ſolitudinem veni.

Ad iſtum modum ſuam Fortunam memorabat Tamias: ecce dama famelicorum luporum rabiem fugiens, viſa eſt à nobis auxilium deprecari. A curſu anhelabant pectora, & os ſupplex extremam laſſitudinem deſpumabat, quod lacrymæ ab oculis cadentes ſine miſſione humectabant. Dum ſurgimus, pedum attritu quæ jacebant folia fragorem fecere, qualem Zephyrus arboribus obſtrepens in ſylvis amat. Vt vero in eam in qua eramus partem contemplationem Daphnis injecit, quaſi monſtro perterritus diriguit: laxata poſtmodo vcoe, tam validum intonuit, ut crederes ad imperium Iovis fulminantis totam Mundi compaginem divelli. Quæ tandem (inquit) cauſa in has terras deſcendit Alitophilus quæ illum numina reddidere quondam miſero nunc demum beato Daphnidi? longam moram fecit properanti amicitiæ quisquis Deus tam amica lumina iſtis oculis tandiu negavit.

Non errat dilectus ſodalis tantùm ſibi, ſed exilii ſui tædium ſpargit in amantis corda, & maximam partem miſeriarum quas ſuſtinet

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſuſtinet transfert in abſentem. Teneo te Alitophile, & nunc oſculis tuis ad ſatietatem fruor. Venit ſimul in amplexus tam arctè hærentes ut ſpiritus libertati tormentum facerent. Excepit alios liberali ſalutatione Tamias, & ſinuato corpore ubi utriusq; veſtigia inutili urbanitate pænè vultu preſſit, invitavit ad proximos lares.

Iamque illis præcedentibus, è collo meo Daphnis brachia dimoverat, languidumque corpus eo liberaverat onere, quod nec Atlas ferret, nec Hercules humeris ſuis imponi pateretur.

Dum præeuntes ſequimur, advertimus caſam, quam in Philemone Iupiter damnaret, & Romulus inter pauperiem naſcentis regni faſtidiret: tamen Daphnidis & Tamiæ domicilium. Rami pingui argilla obducti muros faciebant, ad eandem æqualitatem diſpoſiti junci paluſtres tectum fecerant, imbribus repentinis decurſum, & quotannis renaſcentis ſubſidium hiemis. Ianua pluribus palliis ſimul junctis ſtabat, ventorum ludibrium, & quam ſuum limen nondum ſenſerat. Intus vero variæ picturæ, ea manu natæ, quam Apelles quondam ſuæ prætuliſſet. Supra tabulas pittacium erat cum hoc titulo,

LABORES ACIGNII.

In prima ille dolorum artifex ſuam veſtem indutus, ſuperſtitioſo paſſu religioſam majeſtatem tentabat. Sol nunquam magis lucidus vultus hominis quaſi perſona tegebat. Micabant in omnem partem contorti radii, oculosque ingentis turbæ ſuo fulgore perſtringebant. Hic, elatis in ſublime manibus aſcititiam gravitatem mirabatur: ille, pronus in ora: alius, genuum flexu: quidam, votis: erant etiam qui donis & humili cultu quaſi Deo ſupplicarent. Præcipuè ſordidæ conditionis viri, effœti ſenes, ſimplices puellæ, puerique ferulis objurgari ſoliti: Adulteræ quoque matronæ, lenones impuri, ſpintriæ famoſi, & quiſquis alius aut aquis ablui crimina putat, aut tralatitia confeſſione tolli. Infra iſti verſus legebantur,

Quid ſolis radiante Veritatem
Flamma fingis? iniquus es; Deam illam
Iampridem gemina Deus catena
In cælis retinet, negatque terris.

In ſecunda tabula, ſubigebat Acignius clune agili & criſſantibus lumbis ne-quicquam reluctantem Deam. Reliquerat

flammeum pudicos oculos, & aridam terram diruptum ſparſerat. Circa geminæ lances inæquali pondere arenam urgebant, & omnia quondam Iuſtitiæ ornamenta velut in fornice jacebant. Mirum! Protagon eo vultu quo quondam ſerenitatem nubibus dabat, & tranquillum pelago, ſpectabat inter malignum robur & leges iniquas, virginis ejus infamiam cujus ope nuper avitum regnum receperat, & vim male imperatam cum proceribus & ſenatu ridebat. In iſta breve carmen erat,

Olim Poetæ Themida jurant virginem,
Sed mentiuntur, paſſa jamdudum eſt nefas.

Tertia notiſſimorum hominum etiam ultra naturam reddebat imagines. Dolæus, Robertus, Durantius, & Martilierius, hiantibus labiis putabantur declamare. Scribebant Carmina Douzæ, Scaligeri, & Lermæi. Ad ſolutæ orationis licentiam calamos torquebant, Caſaubonius, Paſcaſius, Barclæus, Grotius, & Hogerbeetzius. Pyramidem cadentem ſuſtinebat valida manu, Servinus. Torquebat fulmen in ſubjectas aquas Arlæus, & per Styga jurabat nunquam ſe permiſſurum quidquam de Senatus ampliſſimi fama diminui. Agebant alii, alia. Interim vertebatur in fontem pyramis, & expatiatum flumen in maris ſpeciem ſpargebatur. Solus Acignius obtentu virgæ quàm dextra tenebat, imperabat æſtuanti undæ, quæ videbatur mandatum ejus audire, & iratis fluctibus indicere reliquis exitiale bellum. Vnde fons incipiebat hæ litteræ erant, AQUA VIVA. A latere verò ejuſmodi epigramma,

Hic verè eſt Moſes dum ſaxis exprimit undam,
Et frangit ſæva Gallica jura manu.
Sancta patrum decreta jacent, Deus author, in illis
Læditur, offenſo quis dabit arma Deo?
Vos eſtis fortes animæ: Vulcania tela
A veſtra tantùm ſunt fabricata manu.
Excutite infeſtis hoſtilia ſpicula dextris,
Victima non fuerit gratior ulla Deo.

Aperiebatur in pratum quarta, quod penicilli luxuria diverſis floribus impleverat. Hic ſerenæ tempeſtates disjectis nubibus reſeraverant diem, qui ab excuſſa terra candidiſſimum lilium accipiebat. Erumpenti flori imminebat Acignius, & jam duobus attritis, iraſcebatur in obitorum loco pullulanti. Hoc erat in iſta ſcriptum.

Gallia ſuſpiras tacito colliſa duello,
Et neglecta tuis, faſcibus orba jaces.
Sume animum, renova feſſas ſub pondere vires,
Et tua veſano lilia deme pedi.
Iam periere duo, de tot modo floribus unus
Reſtat, & hoſtili ſub pede colla refert.
Vive precor, Clodovæe, tuis maturior annis,
Et repara nutu ſæcula noſtra tuo.
Si peris, ecce perit tecum tua Gallia, ſaltem
Si tibi nolueris vivere, vive tuis.

In quinta, ingenioſus pictor efferaverat raræ magnitudinis leopardum, qui pænè extincto igni capaciſſima urna injiciebat aquas. Inter hæc volvebatur mons in Ætnæ formam, & per Oceanum ſua mole tutus urgebat obſtantes undas. Infra, reciprocante fluctu excuſſa alga vicinum littus candidiſſimo humore texerat. Supra denſo fumo & velut in nubem coagulato atramentum obſcuriſſimum tegebat lucem, niſi quod ceſſabat nox à dextro latere & dubiam diem admittendo præbebat oculis hanc lecturam: SUPER EST ADHUC SCINTILLA QUÆ ARDEAT. Quam ſequebantur iſti verſus:

Quod cupit eſt, facies velox mutatur in omnes
Qui modo fons fuerat, tam citò flamma furit.
Flamma furit, violenta furit, facibusque cruentis
Indicit bellum Rex Iacobe tibi.
Detegitur crimen, fluctuque immergitur ignis,
Et tamen ultrices ridet iniquus aquas.
Scilicet ille doli fabricator & improbus hoſtis,
Diis terræ pariter jura dat, atque maris.
Quoque refert fumo nubes mortalibus agris:
Vrit, ut indicio eſt proxima flamma latens.

Poſt hanc picturam, ſerico fune ducebat Acignius vinctum leonem, cui alter jubis inhorrentibus ſervitium fugiens, terga dabat. Pars adhuc cathenæ dirrupta ſequebatur collum, perque os fulminantis attrita videbatur ad annulorum excuſſus ſpectantium aures vocare. Adeò ad omnem ſenſum ducitur pictura, & præter oculos, invenit auditum cui placeat. Non deerat huic tabulæ ſuum epigramma.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Belga quid expectas? tenet heu, tenet ecce leonem;
Ni fugis, iſtius protinus alter erit.
De geminis ſaltem ſervato leonibus, unum,
Optima vindictæ proxima quæque dies.
Diffusè rictus creſcent, creſcetis & artus,
Quique ſuos hoſtes terreat, unguis erit.
Ille erit, ille tuæ ſalus, & tutela ſenectæ,
A forti, non ſic, Hercule, tuta fores.

Septimam plures Italiæ civitates impleverant. Venetia placido natatu Oenotrium mare findebat, quatiensque ſanguineum flagellum jactabat ſe de Acignio ſumpſiſſe pœnas, eumque exilio mulctaſſe. At ille vulneribus ſuis gaudens inter pulcherrimas nymphas beatus conviva diſcumbebat. Lances onerabant, muri, caſtella, propugnacula: fontes verò, flumina, & mare ingentibus poculis ſervabantur: hæc, ad ſitim, illa, ad famem inſatiabilis hominis levandam. Quæ omnia depilabat avidiſſimè, perque tot fercula potusque graſſabatur innocuè. Pro bellariis, mithræ teniatæ, redimiculata peda, & galeri coccino tincti. Pro miniſtris, præſto erant Fortuna, & Abundantia, quæ dudum curioſè providerant ne quid deficeret. Circum ſedebant, Ferraria, Mediolana, Florentia, Luca, Ancona, Parma, Placentia, Genua, Verona, Bononia, Sena & Parthenope, duodecim celeberrimæ nymphæ, quæ virgineo pudore permittebant ſua munera depaſci, nihil ſibi præter pauciſſima palatia reſervantes, & quæ è verticibus ſuis in præceps poſita minabantur ruinam.

Supra caput Acignii, hoc erat: PLUS QUAM SPERO. Infra Iſtud.

Non eſt forma ſatis, Sors blandior omnia donat:
Sis licet ingrato corpore, gratus eris.
Vna negat, riſit volucer cum matre Cupido,
Proque illa, dixit, jam tibi mille cadent.
Nil metuas; molles venient tua præda puellæ,
Injicientque tuis baſia longa genis.
Mœniaque, & turres, & quodcunque hoſpita portas
Terra, dabunt: dic mi, num placet exilium?

In proxima ſuper ſtemmatibus Hiſpaniæ exonerabat ventrem, cum hoc diſticho.

Monſtras

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Monſtrat quam late diffuſa potentia regnet,
Stemmata dum occiduæ concacat Heſperiæ.

Sequens pennis labentibus aquilam humile volantem, laqueoque pedibus inſerto monſtrabat. Demiſerat caput Acignius, genibusque flexis dum repugnantem prædam ſine miſſione trahit, permittebat exire ab ore ſuo tria verba, NON SUM DIGNUS. Hinc iſti verſus.

Excute divulſas bellis Germania plumas
Et filum validis frangito verberibus.
Si perſtas miſerâ vires attundere pugnâ,
Exuvias de te qui ferat hoſtis adeſt.
Qui cùm ſe dignum prædâ negat eſſe, ſeverus
Attrahit immitti lubrica lora manu.
Sic meretrix certo cuivis mercabilis ære,
Se, capiendo, negat quod capit, accipere.

Accedebat iſtius lateri tabula altera, in qua ille idem rotundo pileo, & qui pilis nigricantibus aſſurgebat in tumorem, grave caput incluſerat. Collum, linteum amiculum in ſeſe pluribus nodis complicatum, & in formam radiantis Apollinis effigiatum, cinxerat. Pallium, tunica, enſis; Cracovitarum veſtitus & arma. Dextra vero torquebat haſtam, qua circumjacenti telluri & Neptuno videbatur inferre bellum. Dabat ſe curioſorum oculis hoc epigramma.

Sarmaticis victor ſpoliis exultat, & inde
Moſcovios, Turcas, Herciniosque petit.
Menti avidæ facile eſt montes contemnere, ſylvas
Tollere, & irato mittere vincla mari.
Illius omne ſolum eſt, illi nimbique geluque,
Flamina, tempeſtas, flumina, flamma, patent.

In penultima, ceſſabat ingens illa regnorum aviditas, premebat reſolutis pedibus acervatim jacentia ſceptra, coronas, paludamenta, innixusque fortiſſimæ arboris trunco tergeminam coronam ab eminenti cacumine crebris ſuccuſſibus petebat. Vacillabant potenti motu excitati rami, & incurvatis brachiis, dubitabant an fructus ſuos permitterent æſtuantis deſiderio.

Regna

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Regna jacent, ſteriles prædæ: contempta colorem
Ponit, ab inſano purpura preſſa pede.
Sola per hoſtiles petitur tua Petre thiara
Succuſſus, minimum eſt, ſi cadit, ipſe cades.

Claudebat extremum parietem ultima pictura, quæ Acignii validis humeris ſphæram totius orbis imponebat, mille veſtes oneraverant hominem, & Sol nunquam magis fervidus flammatos radios in ambulantem vibrabat: inter hæc ſine ſudore, ſine anhelitu, ſine labore, contemnebat onus ſuum, & Solis flagrantis invidiam cachinnatim ridebat. Aderant & iſti verſus.

Invalidus reſtans Atlas ſub pondere cœli,
Sudat, & Alcidem poſcit in auxilium.
Aſt ego quem Phœbus, quem millia plurima veſtis,
Terra, Poluſque premunt, omnia vinco, ferens.
Ambitio humanas cum lancinat improba mentes,
Omne onus, omne nefas, dum fruitur, patitur.

Dividebat in æquales partes labores duodecim tabula lignea, medio infixa parieti, quæ encauſto litterata hanc inſcriptionem reddebat.

ACIGNIO,

Neque viro, neque mulieri, neque hermaphrodito, neque ſeni, neque juveni, neque puero, ſed omnis ætatis Deo, neque mortali, neque immortali, qui neque cœlo, neque terra, neque mari, neque inferis, ſed ubique regnat, ſine diademate, ſine ſceptro, ſine bilance, ſine lege. Theompolitanus Daphnis, neque

hoſtis,

hoſtis, neque neceſſarius, neque flens, neque ridens, hoc neque marmor, neque monimentum, neque trophæum, ſciens & neſciens cur hoc fecerit. ſ. non. P.

Dum ſingula perfunctoriè delibo, ecce caput humano majus, ſine humeris, ſine pectore, querulo ſtridore ſubjacentem huic inſcriptioni aram percurrit. Tremulo motu ſubſiliebant labra, dentesque inter ſe colliſi minabantur morſum. In fronte hoc erat malleolo & celte inciſum: OS VERITATIS. Circa collum vero iſtud. TANTVM HOC MENDACIA PVNIT. Et ne quid ſine linea vacuum eſſet, ſuperiorem aræ marginem hoc diſtichon implebat.

Curarum Verum pater eſt, materque doloris,
Qui caret hoc, malus eſt: qui tenet, hic metuit.

Inferiorem ponè baſim, ſequens.

Seu ſequeris Verum, ſeu damnas, peſſime vivis:
Odia Divorum contrahis, aut hominum.

Ad ſingula velut ad miracula ſtupebam, & jam venerat in mentem inquirere quid ultima vellent, cum me meus Daphnis hilari intuens vultu, excitatum benigna manu invitavit ad paratas dapes, poſtera die ſatisfacturum ſe curioſitati meæ promittens.

Iam diei ſenium indixerat Veſper, & geniales tenebræ irrepentes ſuadebant voluptatem. Iam lautiores epulæ, gannitus, muſſitationes, ſomnus, nox cadens, horæ matutinæ, & quidquid à Tithoni thoro Auroram vocat. Tum demum juvit repetere Veritatis oraculum, & à Daphnide rei rariſſimæ narrationem extorquere. Nec iſtud, inquit, potens Dea ſinat, ut ſine illius nutu detegam myſteria Eleuſinis taciturniora; annue ſacratiſſimum Os orationi puriſſimæ, & in Alitophili favorem redde te expectantibus propitium numen; bene eſt, contortis molliter occulis approbat religioſum propoſitum, inque deſiderium noſtrum deſcendit, & puto veniret in familiare colloquium,

colloquium, ſi ultra reges inveniret quem dignaretur alloqui. Unum illud quod nobis vel invidentibus fatis reſtat, exequamur; digitoque indice hoc ſacroſancto ori inſerto illæſi probemus vera omnia eſſe quæ ſumus dicturi. Si fallo, ſæviant ut ſolent juſtiſſimi dentes in exitiales morſus, & temerè mendacem meritiſſima pœna puniant. Ac primo de Protagone quod bene memini referam, poſtmodo vobis qui hic ſedetis audituri mirantibus, pandam calamitates quæ vitam meam continuo nubilo turbarunt. Sed antequam cauſas juſtiſſimi doloris accerſam, quid ſollicitanti fatum ſuum Protagoni nondum adhuc barbato quondam reſponſum fuerit, edocebo.

Ante hanc aram pronus in ora jacebat longi temporis abſtinentia purus, cum placuit tibi, ô veridicum caput, obſequium generoſiſſimi regis, & in illius potentiam, per ſequentia verba juraſti. Orbem terrarum Borboniacæ genti jampridem fatum debet, ſed Fortuna Virtutum inimica nondum ſe illi tota permiſit. Ivit quondam in avorum tuorum ſinus per partes velociſſima Dea, & nunquam ex integro cucurrit: tandem contumaci rebellione laſſata, te in regnum Galliæ, & filios tuos ad Imperium totius Mundi vocat. Io tunc exilia, io cædes, io luctus, & quidquid inquietum Numen ut tot heroibus obſiſteret, contrarium invenit. Poſt turbidum mare placidi fluctus excipiunt navigantes, bellis pacem neceſſitas alligat, & melioribus auſpiciis finitur victoria quàm inchoatur.

Sed ante valida bella tractabis manu.
Pavebit amplas Coltraſus turmas videns,
Primaque cinget hoc tuum lauro caput.
Virtus jacebit principis Ioisii
Toto ſepulta flumine; hinc ferox Iber
Periturus amnes diſcat, & fontes tibi
Præbere fluctus, & tuas partes ſequi.
Iam video. ſcuta commovet, profert, quatit,
Et bella ſumit infidelis Allobrox:
Fervent minaci milite Alpium juga
Fato jubente; poſtmodo victus cades,
Cruore multo purpurans patrias nives,
Tuusque cedet Gallico Chiron Herculi.
Quem fulminantem vidit irata manu
Arquenſis acies: quemque Lotharenus feri
Obſcura ſenſit regna conplentem Ditis;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Timuere cuncti, quosque ſupremus cadens
Apollo luſtrat, quosque radianti face
Ad ſolita naſcens opera de thalamo vocat;
Dubiumque an idem preſſerit Deos timor.
Poſt tot labores, parta Pax regnum premens,
Gallica quietis reteget arva meßibus.
Venient vocata Numina, Cupido puer,
Zephyrusque Veris nuntius, Charites, Venus,
Et Iuno forti conjuges jungens jugo,
Cynthiaque & Hymen, cumque Partumna, potens
Vacuna, & omnes præſides partus Dii.
Iam vota properant; Hernicis exit vadis
Maria Medices, Francicum littus ſonat
Frequente plauſu: gaudium lacrymas habet
Quas fecit amor; haud aliter excuſſus cadit
Ros ante radios Solis inſtanti die.
Nimium moramur, uterus optata tumet
Iam prole, totis lateribus rimas agens:
Aurata creſcunt lilia, hæc pater pius
Miratur, & fœcunda mater ſex Deum,
Quos inter annis major infanti manu
Pertractat arma patris, & gladio minax
Amoris ore Martis abdit impetum:
Sapiunt Deorum filii ante annos quoque
Cunisque ab ipſis inferunt caput polo.
Illo decenni, Parca properanti tuos
Secabit annos dextera, bino cades
Confoſſus ictu: cauſa tum cædis latens
Alto ſtupore territum Mundum premet,
Hoſtisque fama victus haud credet neci.
Di nempe terris Numen humanum invident:
Hinc te à beatis Iupiter cernens locis
Populo quietè jura præbentem tuo,
Sui repoſcet æquus in partem imperi:
Cœlum nequivit, præbuit parem Iovi
Gallica patentis terra populatrix poli.

Non paſſus eſt Botris Daphnida Protagonis victorias diutius memorare, ſed poſtquam negavit tantis præconiis ſatyram convenire, juſſit narratorem ſui promiſſi memorem ad ſecundum experimentum deſcendere, & liberiori ſtilo Acigniorum crimina

crimina confodere. Fecit quod jubebatur Daphnis, ſed ante in profunditatem marmoris patentis immiſit digitum, permittensque vultum ſuum ruborem (indicem pudoris qui formam ejus egregiè decebat) palam facere, ſuſtulit è terra modeſtos oculos, & moderatiſſimo geſtu, inſigni facundia, ſuam hiſtoriam ingreſſus eſt.

Raram facit mixturam cum fœlicitate forma, adeo malè nati ſumus, ut ſi quid in occaſionem ſuperbiæ Natura dedit, Divorum invidia, aut injuriis hominum ſoleat excæcari. Non ſum quidem tam temerarius æſtimator mei, ut de me ultra quod eſt, præſumam. Hæc iſta facies nondum decore ſuo Venerem movit ad amorem, nec Gratias accivit ad cultum ſui. Et tamen, proh pudor! placuit ultra quam debuit, & quod maximè mirum, etiam me invito Cupidinis improbi imperium exercuit, & in adorationem ſui mortalium ſceleſtiſſimum vocavit.

Studiorum cauſa Theompolim veneram, in qua pater meus plurimos magiſtratus cum laude geſſit, enimvero quod æquis judicibus ſolet, pauper mortuus eſt. Poteram tunc temporis ejus ætatis eſſe, qua fabulantur Poëtæ raptum Ganimeda, & qua plerique hodie mancipatione corporis præcipuos honores, & maximas opes lucrantur. Fortè ut mos eſt Acigniis qui inanibus ſpectaculis illudunt populo, juventutem ad theatralem majeſtatem induerant, argumentum fabulæ erat, *NATIVITAS CVPIDINVM*. Cui turbæ multiplex cauſa me dedit: nam præter natalium ſplendorem & integritatem patris quæ mirum in modum civitati placebat, ætatis quoque delicatæ flos primævus, & jam ab illa die Sors maligna, inter eos pueros locum fecere quos verè Venerem peperiſſe non pœnituiſſet. Itaque corymbio caput adornatur, cujus aurei capilli calido ferro vibrati in undas, imaginem præbebant inquieti maris; volſellis in ſemicirculum æqualem ad confinia malarum finguntur & producuntur ſupercilia; ceruſſa delinitur facies; purpuriſſo, in roſæ matutinæ colorem genæ labellaque premuntur; lacteas cervices ceſaries vario unguento fragrans, & liquore pretioſo madida pererrabat: aureæ pinnulæ, pharetra ex auro, & ſagittæ aureis pennis ad impetum effictæ, circa humeros ſonabant, mutua laſcivia tremulum reſultantes, oneraverat ſiniſtram arcus corneus; dexteram, fax igne coruſco ſplendida. Quis inter tot arma ſævientium Cupidinum ſine ictu ab ipſo ſpectaculo & ſcena remeaſſet domum? Quid-

quid

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quid in contrarium nuditatis amatores ingerant, juvant nos ornamenta, & ipſe habitus cultior multam addit formam.

Inde mali labes, noſtræque injuria gentis.

Hoc telum fuit quod Nometum Acigniorum præfectum fixit, huic ille cultus animam abſtulit, crines emptitii ſervitutem fecere, vultusque fucis blandior dedit audaciam jam per ſe ſatis impudenti ſuas flammas ad oſtentationem traducere. Non habet verecundiam qui inverecundum Cupidinem ſuſcepit hoſpitio, non enim putat ſe peccare, quoniam ſui incendii habet authorem Deum. Paſſim itaque regnant amatores, & ſine timore Orphei ſacra colunt. Quod ſi atrocitate legum, & vigiliis judicum, vindicaretur ſcelus, otioſi juvenes aut ſupplicii metu abſtraherentur à culpa, aut aliis exemplo eſſent quàm funeſtum foret ultra fœminas peccare, quas in ſodalitium noſtrum Natura dedit ne periret.

Ac primo ingredientem theatrum Platonico dogmate invitavit me, actiones, verbaque omnia ad corporis elegantiam metiri, pulchritudini favere Gratias, & moroſiora quælibet Numina currere in auxilium formoſorum. Deinde, ut intellexit me totum penſum peregiſſe, extra ſcenam non reluctantem in ſecretum traxit, tabellasque ſerico filo obſeratas condidit in puerilem ſinum; mentitus in his natum ſub manum carmen in laudem meam ſcriptum, cæterum amoris nefandi indicia continebant.

Nondum inſidias ſenſeram, itaque inter nolle & velle, qui mos eſt virginum, ſubducebam importunam manum, cum ipſa colluctatio accendit pereuntis deſiderium, dicunt enim ab ipſa rixa Amorem vires ſumere. Vtitur occaſione ſolitudinis Nometus, & poſtquam oculis libidine marcidis ſuper faciem meam diu hæſit, forti amplexu corpus meum miſit in obſequium ſui, addidit petulantia verba, intempeſtivum murmur, crebra oſcula, petulantes geſtus, & quidquid impatientiam Veneris notat. Iamque pauliſper inguinum laciniam removerat, officium corporis extorſurus, cum ego ad tantum nefas exhorrens exclamo in auxilium, nuſquam infamiam paſſurus.

Commodum inter altercandum ſodalium aures verberavere voces querulæ, fit concurſus, relaxantur clauſtra & januæ repagula ad primum impetum dirupta admiſere venientes, ſed inter inquiſitionem clamoris evaſit futurus ille corporis prædator. Quid facerem? domum peto, patris genua complector,

& per

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

& per Naturæ jura, per ubertim cadentes lacrymas, per familiæ decus, & innocentiam deprecantis, de vindicta ſollicitudini meæ ſolatium poſco. Statim rumor percrebuit, veniſſe exitioſum Acigniis diem, eumque orbi univerſo lætum & ſalutarem. Sævit vulgus, & ad novum ſpectaculum converſis omnium animis, ædes undique vacuantur, complentur roſtra, patensque Curia populi frequentia laborat. Iamque ſublimi ſuggeſtu multo magiſtratu reſidente, produxit me in mediam orcheſtram pater, & illo ore quo ſæpenumero plebis furorem compeſcuerat ita declamavit in Acignios.

Scitote P. C. hodierna mala quæ me infeliciter premunt imminere capitibus veſtris, & familias veſtras pari contumelia reſpicere. Clauſum eſt Acigniorum malignitate non mihi tantum ſed & urbi univerſæ ad antiquam libertatem ſuum iter. Quare magis congruit, ſingulos vos & univerſos pro ſalute veſtra ſerio providere, ne ſceleratiſſimi homines tot damnatæ libidinis ſtupra, commiſerint impunè. Perierunt omnia, ubi quidquid potentia ſuadet, indulgentia permittit. Vnum hoc communes miſerias ſolatur, quod diu non perdurat imperium quod multorum damno exercetur. Faveat quantum voluerit Fortuna, rumpet plurimorum metus odioſam felicitatem, & quod à ſingulis fieri non potuit, teretur per turbam. Vivunt etiam nunc alieni raptores honoris, & ſaginati beneficiis quæ nos ipſi largiter injecimus, uxoribus liberisque noſtris inhiant. Miſcetur in unum utriusque ſexus cupido, & jam poſthabito fœminarum pudore, nova luxuria litant averſæ Veneri, & formoſiuſculorum adoleſcentum pudicitiæ attentantes, multos Pigiciacis ſacris initiant. Taceo Ralladevii, Rillarvii, Naimurdi & aliorum notiſſimas ſcortationes, ultra calamitatem publicam pungit me domeſticum malum. Hic filius qui propter me, fletu madens, adſtat, in ſe unum ſenſus meos trahit, & animum alioquin boni publici ſuperſtitioſum amatorem, ſanguinis proximitate prævertitur. Expectatis ut palam faciam iniquè tentatum ſcelus? deſunt ſenectuti meæ verba quibus nefas coarguam: ab hac epiſtola (porrexit epiſtolam quam ad me pro carmine ſcripſerat Nometus) laſcivè obſignata, cauſæ meæ ſumite argumentum, ſatis illa pro me loquetur, dum Nometum nefarii ſceleris reum à ſua manu damnabit.

Cum iſto fine ſermonis, reſolvit vincula amatorias tabellas non ſine luxu ſub ſecretum tenentia, & altiori quàm antea voce, quod ſequitur legit.

MOME-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

MOMETUS DAPHNIDI. S.

Vſtrina tua major eſt flammis Cupidinis, enimvero te diſſimilem Veneris filio fecerunt Fata. Inter vos nihil convenit, niſi quod æquè formoſi ſine delectu ſpectantium pectoribus paſſim & ubique atrox movetis incendium. Sed ille ſævus Deus aliis ignem ſuſcitat, tu tibi. Numquam Amori contigit, amari: te vero amant quos amarè torques, nec fugit ille, quem figis, ſed delectatur vulnere ſuo, & ab ictu tuo gaudet perire. Moriar ſi quod ſentio, ſcio; adeo fel tuum, mel eſt: & illi flammei oculi tui, ex occulto dulce lædunt. Hoc unum te tamen efflictim deprecor, ne mortalis hominis illius obſequium faſtidias, qui pro te paratus aſſari, omnem alium cultum ponit in faſtidio. Vale.

Interim ſævire vulgus, & injuriæ atrocitate in ſeditionem ferri, ebullit murmur, & inconcinnæ voces vario fremitu roſtra feriunt. Cum ille qui ſenatui præerat, poſtquam mutuis ſuſurris à circumſtante magiſtratu ſuffragia excepit, juſſo ſilentio, prætextu noctis adventantis in craſtinum diem cauſam diſtulit. Ah, quàm ſecurus eſt, quiſquis nocere poteſt, iſtæ induciæ Acigniorum potentiæ ſuffragantur, iſtis, impunitum manet ſcelus, & liberum iter reo ad fugam relinquitur. Vſus eſt judicum benignitate Nometus, & per tenebras elapſus eripuit ſe pœnæ. Quærite nunc qua parte terrarum Iuſtitia regnet! cum in illa urbe in qua major Divorum turba ſibi domicilium ſelegit, judices in facinus non modo conſentiant, ſed & in auxilium facinoroſorum impias ſententias, & ſenatusconſulta ſceleratiſſima pronuncient! Quicunque ab hominibus juſtitiam expectat, neſcit à quo tempore Themis aſcenderit cœlum. Nimirum, humana fragilitas ut inclinat in vitium, ita in gratiam vitioſorum iniquè clementiam induit, & nunquam ſeverius inſanit, quàm cum dicendum eſt in probitatem.

Hæc res bonos omnes movit, qui etiamſi ſe non norint, exercent tamen amicitiam conciliante virtute. Solus pater inter manifeſta ſcelera ſeculi immotus reſtat, & illo animo quo fœlicitatem ſolebat accipere, eodem infamiam familiæ ſuæ ſuſtinet, & à cauſa ſua ad patientiam reſpicit. Neque defuerunt Poëtæ qui in iſtos judices ſcriberent. Cæterum è tot carminibus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

nibus unica ſatyra venit in hanc manum, quam aſſiduè mecum porto, quamque hæc argentea pixis, huic collo ſuſpenſa, & à furto vendicat, & ab injuria temporis tenuiſſimam papyrum ſurripit: in qua ſint licet plures verſus, non dubito tamen quin omnes placeant. Iam pixidem veluti ciſtam ſecretorum Palladis capacem Daphnis revelaverat, jam explicaverat chartam, jam ſatyræ lectionem inceperat, cum Tamiras: Et quæſo te Daphnis abſiſte conviciis quibus inſanum carmen judices noſtros lacerat, quos commune Eleutheriæ malum mille criminibus damnavit ab eo die quo magiſtratus & clavus latior ad licitationem venerunt. Cum & habeam quæ de Nometo tuo referam, & pati nequeam contumelias quas inſolens poëta in parentes meos invenit, dum in omnes Theompolitanos ſenatores malo temperamento vitia digerit & miniſtrat, ne fervidus ſtilus aliquem videatur omiſiſſe non cõfoſſum.

Nuper cum in illa urbe forem in qua Rhodanus noviſſimos Araris fluctus præcipitatis aquis frangens ſubtrahit nomen nobiliſſimo amni, & à bibliopola quærerem librum quo Garaſſus umbram Paſchaſii miſerè premens, in clariſſimi viri monimenta jaculatur fulmen, quod ſtatim deficit authoris invalentia, & argumenti fœditate, intravit mecum bibliothecam ſcholaſticus, qui Petronii Arbitri ſatyricon peteret. Miratus inquiſitionem nobilis pueri, petii ab illo quibus præceptoribus inſtrueretur tam teneris annis & tantæ formæ? ad hæc ille, Dubia, inquit, & languida Philoſophia invenit tandem validam ſoliditatem, & in hodiernos homines tam altum penetravit, ut jam antiquam animorum noctem clariſſimis facibus reſolverint. Summum mirandæ ſcientiæ, reciprocus maſculorum amor! quo quondam Orpheus muliebres blanditias, & imperfectam libidinem abdicavit. Hujus doctrinæ memorant authorem Iovem, qui Iunone contempta in plumatam aquilam mutatus durum oris cornu intrivit Ganymedis ori, & petulante lingua oſculum fixit melius ave. Apollo deinde contemptam philoſophiam coëgit recaleſcere ex integro, & reſumere impetum fractum omiſſumque, dum ſpretis Daphnidis ignibus in Hyacinthi vultibus exarſit. Invidere Dii philoſopho, & amatum necavere. Inde deſerta habitanti, triſtes diræque noctes in memoria amiſſi pueri vigilatæ, & mala vita æternitatis munere pejor. Taceo Heroas illos, Herculem, Agamemnona, Achillem, Alexandrum, & alios, quibus iſta ſcientia plus ipſis imperiis placuit! Quid putas Socratem feciſſe, quid Platonem?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quibus Philoſophi immortalitatem ſuam debent, dum rigidam hactenus ſcientiam certis legibus vinxere, & raram in amicitiis fidem conſolidavere mortalitati, animosque agreſtes certis formaverunt præceptis ad bene beatèque vivendum? Quantus de prioris ſinu Alcybiades ſurrexit, robore, virtute, ingenio? Qualis à poſterioris amplexu Phedrus ille cujus nomine libros ſuos nobilitavit. Et ut ceteros omittam philoſophos qui mentes hominum ad perverſa degenerantes ad virtutem reduxere, unus Arbiter inſtar mihi omnium! ne me putes ineptè quæſiſſe quem diligo. Hic pro Ariſtotele in Acigniorum ſcholis hodie legitur, interpretatur, laudatur; non temerè & ubique (neque enim omnes ad hoc genus exercitationis accedunt) ſed inter privatos parietes ſelecti ad audiendum adoleſcentes quos facile ingenium, & formoſum corpus ad omnes humanitatis leges detorquent. Et ſi me nondum noſti, philoſophus ſum. Plerumque enim ſolers gymnaſiarcha pueris adhuc naſcentibus induit philoſophiam, & adoleſcentes juvenibus mixtos eadem vivendi regula componit. Nomen gymnaſiarchæ ubique locorum celebratur, adeo cum luxuria ſua manifeſtum fecit. Nometum appellant. Homo ille quidem rigidi vultus, & corporis obeſi: ceterum inter Acignios amore puerorum, & profeſſione venerabilis doctrinæ notiſſimus. Hic Philoſophorum ordinem triplicem ſtatuit, audientium, profitentium, docentium: quorum tria exempla in uno Petronio putat imitanda. Pueros & adoleſcentes, quos in auditorum numerum reponit, ad Gytonis mores inſtruit: In eo laudans officioſam pueritiam, cum ſe ſerviiibus inquinaret obſequiis ut fratri ſuo placeret. Patientiam, qua viderat ſine murmure Quartillæ Circesque concubitus. Audaciam, qua cum virgine luſerat. Generoſitatem, precesque, & lacrymas quibus Aſcylti, Eucolpii, & Eumolpi fregerat iram, diſcordiam ſedaverat. Blanditias, quibus cum offenſis redibat in gratiam. Formam, qua excæcaverat nautas, mollitiem, & nequitias, & quidquid ephebos ad patiendum geſtientes commendat amatoribus. Iuvenes & agere & pati doctos, Aſcylton & Eucolpion imitari jubet, & profiteri virtutes quas olim in cinædis, & exoletis antiquitas rudis vitia putabat. Et primum in his fortitudinem extollit qua diſpoſitis ad præliandum gradibus currebant ad mortem, niſi interveniſſet Gyton. Mox conſtantiam qua mutationem & injurias fratris ſuſtinuerunt. Sagacitatẽ præterea, qua tuniculam recuperavere,

ſimulque

ſimulque vitaverunt judicem, & leges quas graſſatores n
cturni timebant. Humilitatem tandem Eucolpii qua defectu
ſuos apud Circen excuſavit. Seniores vero quos magiſteriu
decorat, ad Eumolpi vitam reformat: Simulationem in e
commendans, qua ubi de uſu formoſorum mentio incidiſſ
excandeſcebat ſevera triſtitia, neque violari aures ſuas ſineba
impudico ſermone. Subtilitatem, qua Pergamenſi puero gau-
dium extorſit. Sapientiam, qua populi contumelias & miſſ
in ſe lapides contempſit. Robur, quo in inſula M. Mannic
concurſus iratæ familiæ, & hoſpitum armatorum impetus re-
tudit candelabro. Solertiam, qua ſerviles notas ingenuis vul-
tibus inſcripſit. Eloquentiam, qua Licæ & Triphænæ furorem
compeſcuit. Facilitatem, qua mendacia & inveniebat, &
promebat. Prudentiam, qua & conjugii damnationem lauda-
bat, & pœnas uxoratorum. Solertiam, qua perſonam princi-
pis viri ſuſtinebat, & divitis, & ſapientis: donec cumulatu
ingentibus divitiis illuderet Crotonienſibus.

Sic apud Orpheoteleſtas omnes virtutes invenit, quibu
melior Philoſophia conſtat, legesque in Petronio, & præce-
pta, & exempla ſalutaris ſcientiæ.

Inde Celtarum, Cretenſium, & Chalcidenſium philoſopho-
rum legitima in fœminas odia magnis encomiis noſter No-
metus celebrat. Melius quidem feciſſe Thracas qui ulciſcen-
tes Orphei necem ſtigmata mulierum frontibus inuſſerunt.
Spartanos, Romanosque maſculam Venerem coluiſſe. Ludos
bene celebratos apud Megarenſes in Dioclis puerorum amato-
ris honorem. Multa per ſacram Thebanorum cohortem feli-
ciſſimè geſta. Athenienſes libertatem ſuam Harmodio & Ari-
ſtogitoni debere, Agrigentinos, Charitoni, & Melanippo, quos
idcirco fortunatos Delius dixit, quod cultores & duces fuiſ-
ſent divinæ & optabilis amicitiæ. Solos Tyrannos vetuiſſe
puerorum amorem, quia virtutes odiſſent. Meruiſſe ſtatuas &
ſua templa, Cratinum, Argynnum, Antinoum. Hinc cum Ze-
none Cittienſi concludit, Amorem ejuſmodi Deum eſſe, libe-
ralitatis, amicitiæ, concordiæ largitorem, & procuratorem:
auxiliatorem in his quæ ad Rerumpublicarum, & Imperiorum
ſalutem pertinent. Fortem, eloquentem, & prudentem. Vn-
de & illi ſtatua una cum Pallade, Mercurio, & Hercule in Aca-
demia & gymnaſiis. Eundem vitiorum hoſtem, virtutum ho-
ſpitem, formoſiſſimum, omnipotentem: ſine quo nec Mundus
eſſet, neque ſtaret. Inventorem legum, morum præcepto-
rem,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

rem, & diſciplinarum; per quem & vitæ tranquillitas quæritur, & mortis timor adimitur. Fæminas, imperfectum animal, ſecludi ab iſtis bonis, quæ eò citius petentibus occurrunt, arctiusque adhærent; quo perfectior eſt quisquis ad tantam Philoſophiam enititur pervenire. Viros indignos nomine ſuo ubi muliebribus blanditiis permittunt ſe, & inquinantur amplexibus; cùm ad eum finem nati ſint, ut ad meliora ſemper ſuſpirent, gaudeant æqualibus, inferiores contemnant. Neque ſolùm pulchritudinem corporis expetendam, ſed & animorum quos ſapientia plurimis dotibus feliciter aſperſit. In hac formarum mixtura habitare ſummum mortalitatis bonum, quod vel amans ingerit amato, vel amatus amatori, vel in reciproca ſpirituum communicatione nutritque & accendit corporum contrectatio: juxta illud antiquorum dictum, inter amicos omnia communia. Cùm hæc ingenti volubilitate verborum ſcholaſticus effudiſſet; & ut video, inquam, multùm etiam impubes profeciſti, qui tam altè, tam perſpicuè novæ Philoſophiæ partes enumeras, & declamatorio ſtilo nihil omittis eorum quæ hactenus inauditum ſapientiæ ſtudium commendant. Minimè, inquit ille; utinam maturius ingenium meum ad tantam diſciplinam miſiſſem, quæ eò blandius nos delectat quò pauciores tot virtutum oblectamento delectantur. Totum quidem tam puer, tam formoſus & quidquid volueris addere abſolvi ſatyricon, hoc eſt Philoſophiam: ſed adhuc me decipit carmen, & Heliconis aſperitas terret qua ſcientia noſtra ſuſtinetur: neque enim unquàm melius ducitur Amor quàm Apollinis manu ad loca pura & innocentia quæ Dii habitant, & mortales in quorum pectora noſtrum ſapientiæ ſtudium influxit. Vix dixeris quàm facilè Poëtæ ingenii ſui viribus ad magnas ſpes pervenerint, & niſi Eumolpus tentaſſet verſum nunquam illum Encolpius audiviſſet, adoraſſet Triphæna, aut Crotonienſes ſeu miraculum ſapientiæ ſpectaſſent, & tot ephœbi attoniti ad auſteritatem rigidi vultus ſua corpora ſummiſiſſent imperanti. Iam verò quæ in publico ſpecies, quæ veneratio? coire populum & circumfundi, & accipere affectum quemcunque juſſerit: ſive ille Tragicus iterum capiat Trojam, aut civile bellum heroicus canat, ceu ſudat Lyrico, aut mordeat epigrammate. Vnde non mirum ſi Muſas & Gratias comitari Cupidinem Heſiodus ſcribat, & Pauſias redimitum lauro & cythariſantem pingat. Si enim ab Amoris oculis detraxeris velum, putabitur eſſe Apollo; aut iſte

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Amor, ſi illud flammeis luminibus applicaveris. Quid enim aliud magis amantes facit, quàm Poëſis? aut Poëtas, quàm Amor? Orpheus, Sappho, Ovidius, Catullus, & alii quod vivunt, quod leguntur, quòd laudantur Amori debent, ſicut iſte quòd celebratur Poëtis: adeo providè & prudenter æqualem æquali, impuberem impuberi, Deum Deo neceſſitas conjunxit, ut mutuis egentes auxiliis, nunquam niſi mutua & in reciproca concordia perdurent. Hoc jamdudũ Nometus ſciebat, qui poſtquam totam Philoſophiam expedivit ſtatim ſcholaſticos ſuos ad licentiam carminum detruſit, implevitque auditorum pectora pulcherrimo Muſarum furore. Nam præter Eumolpi verſus ſua ingenuitate fluentes, etiam Petronii fragmenta notis inſtruxit, deſcenditque ad Catalecta, hærentique & attonito ſimilis hodie à nobis petiit ſenſum diſtichi quem ſi dederis adorabo te, nam & illud totam ſcholam in incerto detinet, & ille qui invenerit ſolidum amplexum accipiet à magiſtro. Cùm me Oedipum jactaſſem, ſumpto libro invitavit ad lectionem, tam abſtruſi ut putabat carminis. Hoc erat:

Dum loquor, una mihi peccatur littera, nam T,
P, dico, ſemper, blæſaque lingua mihi eſt.

Paravi, inquam, multo dilucidius epigramma, à quo hujus diſtichi lucem facilius eripias quàm Prometheus olim ignem de cœlo.

Suſceptus nuper ſuperis Acignius oris,
In Ganimedæis vultibus omnis erat,
Altùm ſtertebant conſumptu Numina menſis,
Et poſitis circum ſecubuere thoris.
Non eſt paſſus Amor primæ mala tædia noctis:
In teneris pueri clunibus inguen agit.
Vt ſenſit non eſſe Iovem puer, excutit illum,
Fit ſonus, illatis ignibus acta patent.
Hunc pædicantem Lethæas miſit ad undas
Iupiter, ut Stygium rumpat amore Deum.

Contraxit Scholaſticus frontem, & ô clamat mendacium mendaciſſimum! nunquam enim Acignius pervenit in cælum: ſed cùm in Capitolio per Pontifices inter alia Gephyriorum numina nuncuparetur, recuſavit divinitatem, & ante

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

oculos ſpectantium cùm via ſacra (qua quondam Claudius Imperator viſus eſt ire ad Deos) traheretur in altum, ipſe ſua ſponte delapſus ab aëre humanas voluptates prætulit immortalitatis bonis. Remunerabo te niſi faſtidis totidem verſibus, ne aut tu ingrato poſſis beneficium exprobrare, aut ego non probare quæ dico.

Quod ruit è prima cœlorum Acignius arce,
Non fuit hoc ſortis, ſed pietatis opus.
Dum pietas decepta, Deos, & ſidera donat,
Fit pius, & ſuperas ſponte recuſat opes.
Impius ante obitum, pius eſt poſt funera, cœlo
Decidit, & caſu noluit eſſe Deus.
Quantùm humilis ſimplexq; fuit, data ſidera temnit,
Et non conceſſo maluit eſſe ſolo.
Roma cave, noſtrum cœlis qui prætulit orbem,
Romanum mavult quam Iovis imperium.

Riſu excepimus Tamiæ de ſcholaſtico narrationem; cum Botris veluti lymphatico percuſſus morbo, ſe extra tugurium Daphnidis miſit, & cum ſilentio incepit præire ſequentes, eò truculentior, quò & Acigniorum ſcelera tolerare non poterat, & timebat Onoſandri potentiam quam extra Eleutheriam riſiturus erat, ſi illum Dii in aliena terra ſervatum vellent: & nos nihil omitteremus ab officio, & ſacramento quod nos unà vinxerat.

Declinabat Sol diem, cadentibusque radiis ſumma montium libabat inſtabili fulgore. Proximè antrum fecerat Natura eo aſpectu, ut crederes inde erupturam Sibyllam, quæ quondam Æneæ poſteris fatum fecit. Vertex in præceps poſitus mox caſurus putabatur: Hunc denſum vimen tegebat, & inter caducitatem veteris ſaxi uberes aquæ volvebantur, quas gramen excipiebat, tam lento ſtrepitu, ut ne cadere quidem eas putares. Intus tenebræ ſepulcralibus formidabiliores, niſi quòd in intimo ſeceſſu apparebat exiguum lumen, & inter fragmenta rupis, vivum cadaver.

Hærebamus ante aditum ſpeluncæ horrore noctis, & novitate rei ſtupidi: cùm ſeſe exeruit homo ſenex, humano major; gracile corpus, & adeo decrepito ſqualore incultum, ut tacitis concatenationibus ſingula membra moveri viderentur. Teſtudineos & vacillantes gradus ſuſtētabat baculo, triſtis vultus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

oculique ſulcatis per ætatem genis, diſco quo fingunt olim Hiacynthum cecidiſſe, grandiores: ſpiſſa barba, & ea illuvie obſita, ut inter album & nigrum eſſet. Os deductum, apertæ nares & muſco horridæ: glabrum caput; tota denique corporis compages quaſi ſignum pictum in pariete ad terrorem puerorum. Quis fuerit, & quid dixerit accipite.

Novi jamdudum (inquit) quibus tempeſtatibus acti, reliquiſtis mare, quod hi ſoli navigant, quos humana caducitas delectat, & ſervitutis exitiale jugum. Fœlices animæ; quæ fucis relictis, ultra humanitatis leges præoccupaſtis cælum, & in Deorum beatitudinem ante mortem veniſtis. Enimvero metuunt omnes, & nullus eſt qui verum ſciat, niſi qui ſeipſum negligit. Parum eſt minas ferre, prævertiſtis ſupplicia, & tormenta velut exhibita in theatralem ſcenam riſiſtis. O liberi liberalium artium liberi, qui eas animas quas dudum precarias inter aliena vitia traxiſtis, parati eſtis in extremo anhelitu morientis libertatis exhalare: ô conſtantia; plures hodie Hiſpanè dominantur, pauci Gallicè reſtitiſtis: Ingredimini penetrale iſtud, & ſecretis meis participes futura diſcite.

Divinum putabamus, et ſi falcem habuiſſet, erat in animis mirantium pro vetere Saturno venerari, niſi quod fabulis non credimus. Cæterum colore eodem quo nos viderat, placido vultu, quieto pectore, non tumultuariè ut Bacchantes & Deliaci, poſtquam baculo quem gerebat rupit funem quo ſuſtinebatur lapis qui latum ſpeculum tegebat, in quo plures imagines videbantur; ſic ad nos.

Omnis anima Dei filia cœlos habitat, ſciens eorum omnium quæ hìc, & apud ſuperos ſunt: mox corpori incluſa, incapacitate organorum languet. Tepet in pueritia, oppreſſa contrario calore: in adoleſcentia, per ratiocinationem eniteſcit: in virilitate, creſcit per judicium: in ſenectute, per prudentiam emicat: poſt ſenectutem tandem, ſeipſam reminiſcitur, & excuſſo ſervitutis humanæ jugo, quo minus corpori debet, eo excelſior fertur per aëra, & quidquid ubique fit uno inſtanti pernicitate ſua videt. Hinc illæ frequentes in decrepitis vaticinationes. Etenim ſpiritus promptior eſt, quò tardiora membra, & carnis titillatio remotior eſt. At præter iſta quæ mihi cum ejuſdem ætatis hominibus communia ſunt, ipſa ſolitudo & ſilentium, à quibus Monaſonis nomen mihi reſtat, alas addidêre ad futurorum cognitionem, quam per repræſentationem earum rerum quæ paſſim aguntur, ex iſto quod videtis VERITATIS

ſpeculo,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſpeculo, accipio.

Anus mulier, quam hîc cernitis longo morbo & ætate macilentam in lecto jacere, in cujus ſalutem aliquot medici pharmaca miſcent, GALLIA eſt, cujus membra per diverſas ſeditiones diſtracta antiquum robur videntur amiſiſſe, & Proſerpinam expectare, quæ jam ſua vetuſtate cadentes crines impavida ſecet. Aliquot regna fœlicitas loci tutata eſt: multa gentis robur in ſublime erexit: ſunt quæ prudentia in conſiliis ſervavit: Alia opibus ſuis debent quod perdurant: nec deſunt quæ ſenectutem Fortunæ beneficio retineant. Nimirum ab externis ruinis ſurgunt imperia: primis duobus ſæculis adoleſcunt, totidem creſcunt, totidem integrè & cum gloria ſervantur, ſeptima & octava ætate labant, nona & decima fatiſcunt, cadunt, pereunt, & cinis eſt, ubi Troja fuit. Pauca exceſsêre mille annos, & illa ſine decore, frigidis viribus, pigro ſitu, & quotidie novis doloribus aggeratos dolores ad ultimum ſpiritum ferentia. Subitum Mortis venenum eſt, nihil ſtabile quod in Mundo, nec perpetuum quidquid mortalium luminibus videtur. Hiſpania augetur ambitione & conſtantia. Roma quod claves hodie etiam habet, facit ſuperſtitio. Reliqua omnia dehiſcunt in Europa, & ſingulis paucæ Olympiades reſtant pro termino. Italiæ principes timore vinciuntur. Veneti vicinis propugnaculis coërcentur. Cotzii paupertate, Subalpini ſanguinis proximitate domantur. Rheti largitionem ſequuntur, rupturi fædus ad Hiſpanici auri fulgorem. Belgæ hoſtili exercitu teruntur indies; pavet Anglia; Germania diſcors in præda eſt. His omnibus inhiat Hiſpanus, & brevi, ſi Deus ſinat, franget. Fatum eſt in partibus illis. At promptior Galliæ ruina imminet, florentiſſimum regnum, & niſi quod viribus ſuis rumpitur ſuper alia duraturum.

Hactenus evitata favore Deûm pericula & ſuccuſſus, hiſtoricis relinquo, ſola mihi de futuris cura, ut & quæ prævideo ſciatis, & tantum Imperii corpus naufragio & ſepulturæ detrahatis: Sin minus, idem vos æquor fluctibus mergat ne patriæ veſtræ dedecori ſuperſtites ſervitutem quam fugitis, inveniatis.

Dudum eſt à quo Hiſpanus peregrina libidine ad furorem usque æſtuat, obliviſcitur Ibericarum formarum, & in una Gallia patentibus votis ſuſpirat. Nihil auro efficacius, præſertim in amore, ubi & Cupido aureus nominatur & aurea Venus. Vſus eſt communi amantium remedio, & pecuniis per

ſervos & ancillas matronæ vetulæ attentavit pudicitiam. Major pars corrupta ceſſit juvenis petitoris dolis, & ipſi quorum tutelæ Gallia committitur proditores veteris caſtitatis vendunt dominæ ſecreta, & ſuis inimici, hoſtium amici fiunt. Adeo in exitium noſtrum feroces ſumus, degeneres fidelitatis antiquæ, & corruptione ſæculi ad omne ſcelus parati. Hinc domeſticæ exaſperationes, & inter potentiores diſſidia, cùm alii pro libertate pugnarent, alii privatis commodis publicam utilitatem poſtponentes in patriam ſuam arma tollerent.

Neque tum exciderant omnium animi, reſtabant ſublimia ingenia quæ nullo pretio delinita ſuſtentabant deficientem Galliam, donec gliſcente adulatione, & timore mortis deterrerentur. Minima turba & ea fugitiva rixata diu cum incommodis ſuis callum per injurias duxit, & adhuc infracta malis de genu pugnat. Multi ad virtutem nati ne pauperes eſſe cogerentur deſeruere naturam. Aliqui quia probi eſſe non poterant, ſequuti ſunt perverſitatem, & in commune malum juravere. Illos ambitio ad magiſtratus evexit, quoniam per ſcelus compendiaria via eſt ad honores, longa & ardua virtuti. Iſtos ad avaritiam impulit Larium neceſſitas. Hos pauperis nobilitatis titulus, & gloria proavorum hæreditatibus major, Poſtuertæ addixerunt. Plures pugnandi aviditas, & incerta vitæ ſecuritas, armavere in regnum, ut certius & citius perirent; cùm ab his qui res imperii adminiſtrabant, ne ſperare quidem ſtrenuo militi fas eſſet, beneficium quo glorioſis vulneribus poſſet mederi. Omnes in diem vivunt, & ſtipendiis ſuis exuti cùm nihil accipiant, rapere coguntur.

Iam verò reducite oculos ad ſpeculum, & tricipitem iſtum Geryona qui ægrotanti Galliæ medici pallio tectus aſſidet, curiosè contemplemini. Ille eſt, qui tot ſanguiſorbas adhibuit ægrotæ venis, ut ſine ſanguine membra reſtent; ſimulatis medicaminibus vexata ad deſperationem ſalutis. Ille, ille eſt, qui in propoſitum veſtrum accenditur, & Veritatem foras migrare juſſit, quæ vos aliquando cultores ſui numinis inſulæ ſuæ longis peregrinationibus feſſos excipiet.

Ecce autem naſcitur Hercules, & victor tot laborum fautorem Hiſpaniæ Geryona clava cedit. O ineluctabilis Fatorum vis, ó fœcundum germen ad ſpem noſtram natum, ó reſtituta libertas, & brevi, favente tanto principi fortuna, ab exilio reverſa Veritas, & ſedibus ſuis reſtituta! Quid igitur patrio ſanguine

guine cruentamus manus? quid paucorum crimina innocentum punimus ſuppliciis? Quorſum bella civilia & prætextu religionis impunè patratæ cædes ad barbarorum etiam ſatietatem? Societas Gallica fornicationi ſimillima eſt, fatiſcit detracto lapide, & in unius aut paucorum nece volvitur in ruinam. Cur non ſuccurrimus vicinis, & facta concordia in peregrinos iras transmittimus; cùm ſciamus noſtrorum cruorem in nos verti, & illum ſaluti ſuæ malè conſulere qui proximi vitæ non conſuluit.

Hinc Geryon innocenti gladio & nunquam evaginato quaſi Iupiter alter funeſtum tonat. Hunc ingens corona nobilium & popularium cingit, à quibus veluti rerum author & naturæ tam crebris precibus in favorem ſupplicantium vocatur, ut & templa vacua ſint, ædes publicæ non ſecus ac in peſtilentia deſertæ, & ipſæ celebres olim curiæ, ſine voce, deſtitutæ poteſtate ſua ſerviant alienis imperiis.

Eia quis percuſſor peſſimè authoritate ſua utenti manum præbet? quis everſorem Galliæ humi ſternit, & Plutoni conſecratum mactat? Herculem video clavæ ſuæ pondere monſtrum umbris immolantem, tollite Galli victorem, canite Pæana Galli, & conſervatorem veſtrum rapite ad triumphum. Rideat jam fortunam Virtus, interque ſacros lares, & ultra Pyreneos montes eniteat, tanto acrior, quanto ſuppliciis & opprobriis fuerit amplius fatigata.

Hæc ut dixit, laſſi ſua ſenectute poplites reliquere membra, animus quoque vacuum calore corpus in conſpectu noſtro reliquit. Dubitantibus nobis quo hypogæo fatis functum conderemus, ſupervenit adoleſcens figulea lagena & pera quæſtuariis cibis turgida onuſtus. Qui poſtquam levibus ſuſpiriis mortuum proſequutus eſt, tam conſtanter peroravit ut nec ipſi Dii æquiore animo mortalium caſus ferant quàm iſte ſuſtinebat ſenis expirationem.

Vitio, inquit, gentis humanæ ad improviſa deficitis, vultibus ad marmoris tincturam pavidis conſideratis novos caſus, & veluti monſtro turbati qui ſitis vix recordamini. Scitote igitur me hîc favore Deum veniſſe, ut & ægris mentibus ſolatium adferrem, & vacuis jejunio corporibus precariis ciborum reliquiis auxiliarer. Quid timore ſupervacuo exulceratis pectus, & noctem deducitis inter lacrymas & ſtuporem? Omnes eodem cogimur, ſed plures alieno ictu mortem inveniunt, quàm ſuo. Hunc ad ſublimia tendentem inimicorum ventus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

rapit; alium deſerit ſua ſors longa obſtinatione ſatiata: multos inter convivia caſus ſtrangulat: aliquos facinorum conſcientia ad interitum præcipitat: furiarum ſtimulos ipſa morte graviores putant cùm illam quæ aliis ſupplicio eſt, in remedium poſcant: ſed multò plures obſequium & potentiorum amor perdidit. Et ne peregrinis exemplis ultimum iſtud probem, hærebo in Monaſonis fortuna, & luctum veſtrum illius laudibus levabo.

Monaſon pueritiam & adoleſcentiam ſub Meleandro proſperè & cum gloria egit, apparebat præcox & prudens in puero ingenium, hinc regis amicitiam promeruit. Creſcentibus annis virtutum omnium domicilium exiſtimatus, armis audaciam inimicorum compeſcuit, amicorum benevolentiam firmavit eloquio. Tandem perfidia ſuorum Meleandro uno vulnere in mortem per cucullatum ſicarium affecto, Protagonis partes ſequutus, pericula omnia dubii Martis tentavit. Verebatur Fortuna ne caderet, & ille Genius tutor Gallici regni qui Protagonem ad imperium ſuum vocabat, exarmaverat Parcas, ne nocerent Monaſoni. Quid plura? placuit & huic regi. Ecce pacato orbe ſuo geminatis victoriis ſibi pacem fecerat Protagon: riſit Cupido victorem, & vario vulnere invictum bellis principem ſub jugum ſuum miſit. Nihil tam ſecretum quod jam Monaſonem lateat, adit regem, invehitur in amoris impudici flammas, laudatoque legitimo hymenæo ægrè perſuaſit ut nuberet. Velox eſt Amoris flamma, hærent primæ ſpecies amatorum animis, & tardè vulnus deponitur quod licentia conſuetudinis in longum pallorem crevit. Non ſe tenuit pruriens natura, ut enim Lucillam ſuam vidit, ſequutus eſt corporis impetum, & admonitu Monaſonis extincta pænè favilla acrior revixit. Senſit hoc Monaſon, itaque ſubtili arte aggreditur Lucillam, percontatur de amore regis, pollicetur ſe utrumque matrimonio juncturum. Faciles ſunt ad credulitatem, puellarum animi: reſcribit regi, & Monaſonem rogat ut epiſtolam ſuam ad Protagonem perferat, quæ de nuptiis loquebatur: erat autem ejuſmodi.

LUCIL-

LUCILLA PROTAGONI S.

LAus minima eſt decepiſſe puellam, nunquam fortuna tua aut gloria creſcet ab Amoris ludibriis. Si vis uxorem, habes me longa tibi obſequii laude cognitam. Sin minus, fugiam ego à vultu tuo, ut per meam abſentiam oblivium mei te ſequatur. Deforme nomen eſt amicæ, prævaluit jam atrox fama, & niſi me ad thalamum tuum vocas, vocabo te ad tumulum meum. Vale.

Poſtquam legit Protagon ambitionem mulieris, hæſit aliquandiu, mox converſus ad Monaſonem. Abeat, inquit, inſolens mulier; ruptum eſt vinculum quod me illi ligabat, & quoniam dulce numen meum ſuſtinere non potuit, diſcat perferre contrarium.

Tunc Monaſon cælibis vitæ incommoda argumentis pluribus regi demonſtravit: eo illum inter homines loco eſſe, ut quidquid fuerit acturus ſingulos tangat. Seligendam quidem uxorem quæ legitimis amplexibus vagum amorem retineat, det liberos ſe & conjuge ſuo dignos. Inter nobilitatem vetuſtiſſimi regni plures fœminas aſpirare ad tantũ matrimonium, quarum omnium quæcunque ſemel deguſtaverit imperium, alienaturum à principe inſolentia ſua ſubditorum animos. Nunquam benè univerſis Gallis imperaturam quæ inter mediocritatem Penatium vix duabus aut tribus ancillulis etiam malè imperaverit. Diverſo ambitu ardere principes fœminas, virginesque, pudicitiam, modeſtiam, majeſtatem, & pulcritudinem, cum maximis dotibus ab omnibus Europæ partibus allaturas. Seligeret modò quam vellet: has ſcilicet regni fortuna dignas quæ præter probatos mores ab ipſis cunis didicere quid eſſet imperium. Oblivíſceretur interim Lucillam ſuam, & cæteras formas quarum corpora lex illi eadem ſubdebat, quæ regni Gallici habenas tradiderat.

His monitis ad novas curas accingitur Protagon, dedignatusque reſcribere Lucillæ, ſe ipſum conſulit quam ab exteris regnis in partem regni & curarum ſuarum deduceret. Iam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Lucilla Protagonis animum à ſe alienatum ſenſerat, fraudeque Monaſonis comperta, iram ſuam conſulebat qua ratione ulciſceretur injuriam. Deſideriis noſtris quæcunque illa ſint præſto ſunt ſtudia & miniſtri, ſceleribus aliena ingenia accommodantur; nimirum certa ſunt tum veneficis, tum percuſſoribus præmia, ſola virtus ſine pretio eſt.

Erat quidam Pantomorphus miſcendis venenis, falſis accuſationibus ſtruendis, necandis per ferrum hominibus æquè ſolers: hujus opem cùm Lucilla mereari deſtinaviſſet, amore ſimul & iracundia ferox, ſcripſit ad eum litteras, per quas Monaſonis vita veluti ſubhaſtabatur, nullum niſi ſceleratum emptorem repertura. Dudum me pater meus Lucillæ tradiderat, longa illius cum Protagone familiaritate adductus in ſpem maximæ fortunæ, quæ nunquam niſi fælicibus apparet. Creduntur mihi ſcriptæ ad Pantomorphum litteræ, neque enim habebat Lucilla inter famulantes liberos quem præ me diligeret. Vix ædes reliqueram neſcio quomodò etiam errore meo ſævus, occurrit mihi Monaſon, & poſtquam in celeritatem meam inquiſivit, lenocinantibus verbis fregit fidelem pertinaciam, extorſitque à manu mea ſecretas dominæ litteras. Ille ut ſibi parari inſidias cognovit, exuit ſub honoribus laborantem nobilitatem, & ſibi deinceps victurus, vocavit me in ſodalitium ſuum. Verebatur Protagonis cum Lucilla redintegrationem, ſciens iram in amoribus flammas augere, & fœminas vindictæ appetentes ubi ſemel conſenſere in unius mortem, eadem contumacia ad ſepulchrum uſque deferri, nec unquam parcere illis quos ſemel timuere. Ah! quàm honeſta res eſt paupertas læta! quàm nubilis fulgor eorum qui reges ſequuntur! Ridiculum eſt mortali inter tot vanitatum ludibria perpetuam fœlicitatem expectare; vocant nos undique in amplexum ſuum moleſtiæ, & inter delicias ſemper aliquid ſævi nos ſtrangulat. Nulli contingunt magna bona & diuturna. Ridet fatum quos ſubito evexit, & ſi non miſereatur rapit. Pertinax eſt qui non cedit ſortis ſuppliciis, neque eam excuſat quæ perpetuò movetur. Habemus ſolatia miſeriarum noſtrarum illius inconſtantiam, & quod ad omnes injurias naſcentes exponimur.

Vixdum ſecretum hoc ſpeluncæ ſilentium ingreſſi eramus, cùm Protagon conciliatus Lucillæ ſuis quoque incommodis lætabatur, præſentium cupidine accenſus, & oblivione amicitiæ qua nuper Monaſon gloriabatur etiam in illius damnum

velox.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

velox. Inimica magnæ potentiæ res eſt, nimius erga dominos amor, & nulli miſerius vivunt, quàm qui maximè regum ſuorum non modò incolumitati ſed & gloriæ ſtudent. Quæritur ad omnia tormenta Monaſon, non quia peccaverat, ſed quia expediviſſet peccaſſe. Nimirum omnes hodie Cares ſumus, & veteris conditionis obliti, degeneres majorum libertatis ſponte noſtra depoſuimus Gallicam licentiam. Iam ſuperſtitio objiciebatur abſenti Monaſoni, jam ille damnabatur odii in illud imperium cujus tranquillitatis partem ſuo ſanguine fecerat, jam philtris traxiſſe regem in amicitiam ſuam dicebatur, objiciebanturque ejuſmodi alia ſcelera quæ quondam virtutes fuiſſent. At Monaſon ſua conſcientia ſecurus ridebat atrocitatem famæ, & nihil aliud Deos rogabat quàm quod fœlicitati Protagonis arbitrabatur conducere. Vtpote cui flebile fuiſſet deſerere tot per annos continuum vitæ ordinem, finemque ſuum novis ſimul veſtigiis & motibus polluere. Excuſabat velocium Cupidinum motus, & nihil minus querebatur quàm exilium ſuum.

Interim rediere priores animi Protagoni, reminiſcitur Monaſonis prudentiæ, fidelitatis, roboris. Nimirum præſentem virtutem odimus, ardemus in abſentem. ô acies, ô fulgor, nictant ad illius aſpectum mortalium palpebræ, & oculi veluti radiis æſtuantis ſolis tacti, triſte putant lumen, quod ubi amotum eſt videre geſtiunt. Debebat hoc patriæ officium Monaſon ut Protagone juſtis nuptiis vincto, regiam familiam generoſa conjuge, mox liberis augeret. Nec mora exerit caput è latebris, acceptamque ab Etruſcis Reginam thalamo Protagonis locat primo partu Clodovæum Galliis daturam. Hoc, & aliis beneficiis obligatum regnum reliquit, priſcaque ſolitudine lætus jamdudum cavit ne novis aulæ incendiis implicaretur.

Pronus erat ad veſperam proximè præteritus dies, cùm Monaſon repentino ſomnio turbatus inſolitum excuſſit torporem, & magna voce appellavit me in opem ſuam. Tandem ut ægrè proximo gramini incubuit, ſudore manu deterſo, Iamdiu (inquit) Phileſitære ſumus experti quos fœtus mentes criminibus gravidæ in manus obſtetricantis invidiæ mitterent, quo aculeo foderent incautos, qua fraude & inſidiis circumvenirent eos quibus palam blandiuntur. Cecidit Tolmites ejus perfidia quem ſibi amicum credebat, & vix placidè quieſcit Ajacis umbra in hoc concuſſi regni motu. Deſiderabimur ali-

quando etiam à peſſimis, ubi Parcæ ſuo ictu imperaverint mori. Ibo inter hæc obviam morti pervertenti ordinem naturæ, & minorem fratrem major annis ſequar. At poſtquam Iovi liberatori, & Proſerpinæ libavero, ſuadeo, Phileſitære, ne ſpem tuam deſperatione dones. Venient verarum virium viri in defenſionem tuam, & illa turba Veritatis aſſecla te cum Pinotidio in tutelam ſuam accipiet. Illa ſapientiæ præceptis animos tuos componet, illa blandiloquo monitu ſeveros mores mitigabit, & innato jampridem in vitia odio à conſcientia tua indefeſſam probitatem extorquebit. Incipe itaque eorum providere receptui, quos præceptores habiturus es, & à proximorum hortulanorum liberalitate quære convivium peregrinantibus.

Hæc ultima ad me Monaſonis verba fuere, neque ego dubito quin ſingula eveniant, cùm à præſentia veſtra in partem jam Veritatis inquiram. Omittite itaque pavorem & ſine funeris ſumptu, ſine pompa, mortuo ſubvenite, vacuum animo corpus tralatitia humanitate tumulaturi. Prævifum exitum fortiter tolerate, ne conſtantiam defuncti impatientia veſtra maculetis. Relinquite Præficis commendatitios fletus, cùm ſciatis verum dolorem lacrymis indicere ne cadant; & egeſta muliebriter ſuſpiria detrahere de generoſiſſimi ducis laudibus. Vocant ad ſe Dii quos amant, ſubtrahuntque eos hominibus, ut & nomen eorum ab oblivione vindicent, & permittant eos à cœlo ſecuros inquirere in laudes & præconia ſua, & patientiam noſtram,

Igitur compoſuimus tumulo Monaſonis corpus, & lapidibus quos ſolos crudelis fortuna fugitivis reliquerat aggeſſimus ſepulcrum. Iam manes ultimum proclamati in Elyſio fruebantur fama ſui, jam ad ſolitas operas reducti modeſtis vultibus deſiderium tegebamus abſentis. Vt enim ſolet diſcuſſis imbribus redire priſtinus ætheri nitor, ſic fletu detumeſcente nova tranquillitas roſeum colorem revocavit in genas, quem nuper pallor mœſtitiæ comes expulerat. Nimirum umbræ fœlices tranquillitatem amant animorum, quoniam ipſæ in tranquillo ſunt. delectat illas ex alto bona noſtra reſpicere: cæterum illæ nobis nuſquam condolent, quoniam beatitudini contraria eſt condolentia.

Commodùm, multiformes dapes fecerant Hecates cœnam, hinc placentarum lautæ reliquiæ oneraverant terram, inde fruſta ſecundarii panis, cum vetuſto caſeo, & nucibus & ca-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſtaneis pænè moretum fecerant. Hac omnes copia lætati deſtruebamus congeſtos temerè cibos, cum colonus quidam furtivè ſpeluncam noſtram ingreſſus ad Phileſitærum ſic ait. Plures Monaſonis æquitatem ante has fores opperiuntur, nam & noſtri illius beneficiis ad ſervitutem uſque devincti tanti hominis famam ultra miraculum poſuerunt, unde hodie quaſi ad ſacrarium Veritatis immixti plebeis, ruſticisque, nobiles ad illius tribunal ab omni terrarum parte ſtudioſa celebritate congregantur, malis ſuis, & jurgiis à divino Monaſonis ore remedium petituri. Laudata Phileſitærus clientum frequentia, proclamabis, inquit, Monaſonem nobilitatem animi deduxiſſe in cælum quod longa probitate vivens meruerat, mecum tamen eſſe juvenes qui occupare poſſint vacuum Themidis ſedile, orbisque totius diſcordias certo judicio componere. Abierat ruſticus: neque Phileſitærus expectavit invitationem audientium, ſed lætiſſima fronte anteceſſit curioſitatem noſtram. Quoties (inquit) Diana curſum ſuum æquali ſemper invectione perfecit, junctisque cornibus reparavit orbem, toties Monaſon circumfuſa villicanorum multitudine cinctus varios caſus audiebat, & è Veritatis ſpeculo quid decerneret accipiebat. Quisquis enim ante ora veteris cavernæ ſedens judicaturus oppoſitum ſibi conſulit ſpeculum, certiſſima lege mendacium à veritate ſecernit. Quippe in eo veriſſimi vultus, habitusque loquentium accuratius exploranti referuntur, exuunt omnes mutuatam perſonam, & ementitos cultus ponunt. Cæterum ſuus color veracibus permanet, quem confundit mendacium, & fuligine teterrima maculat in ſpeciem Mauri. At glacies ſpeculi puro fulgore nitida imitatur tranquillitatem maris ubi Veritas fabulis obtegitur, & velut ventis undique ceſſantibus tacita ſilet. Quod ſi levibus mendaciis verax narratio coinquinetur, differtur aliquantulum ſerenitas, & exiguis nubibus ſpeculi candor obducitur, donec iterum erumpat Veritas quæ ſicut flabris ſpirantis Zephyri impurum aërem, & peſtiferam contagionem ſuaveolenti flatu depellat. Reſtat, ut judicem ſortiamur qui expectationi confuſæ multitudinis reſpondeat, & conſtanti judicio admirationem mortalium ſimul trahat, & ſequatur Monaſonis famam.

Necdum finierat, cum Tamias inclinavit in electionem meam, & quamvis ignorantiam timidiſſima deprecatione damnarem, acceſſere ad illius ſententiam cæteri, ſimulque conſenſere in authoritatem meam. Dum efferor ſodalium manibus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

bus, dum propter puteal Libonis componor, dum mihi ſaxea ſedes pro ſella curuli paratur, dum Veritatis ſpeculum ante oculos vicina in nocte figitur, & cavetur ne prima & malè fida umbra ſpeluncæ dicturis ſecretum detegat: memineris (inquit ad me Daphnis) ô Alitophile Prætoriæ gravitatis, ut & tardo ſermone aſcititiam hodiernorum judicum majeſtatem poſſis teſtari, & inſolentem ſeveritatem vibranti ſupercilio fingere. Iſta, plures judices fecere, quàm ſcientiæ aut probitas; quarũ illi conſuetudinẽ eo inſolentius ejuravere, quo jactãtius æquitatem mentiuntur, aut ſanctitatem profitentur in publicũ.

At ego veritus ne coeuntium clientum animi longiore mora ſolverentur ad confuſum murmur, eriperentque mihi impatientia ſua libertatem ex præſcripto judicandi, tacui ad querelam Daphnidis, ut & alienis querelis me permitterem, & operam meam litigantibus addicerem gratis.

Vix pro tribunali ſederam cum juvenis ruſticus ad eum quem manu ducebat, Heus, inquit, commilito, caveſis ne dicentem interturbes, nam & tu craſſis auribus, & tarditate loqutionis jampridem meruiſti ut taceres. Tum alter, at tu ne abſurda mentiendo narrationis veritatem inani fraude jugules, nam & amitteret oratio leporem ſuum, & ab una lite veluti ab hydra litium mille capita ſuccreſcerent. Iſto accepto reſponſo, ſubjecit alter, Viderit cui contentionis noſtræ judicium permiſſum eſt, ne contumaci corde reſpuat orationem in ſpeciem Græcanicæ fabulæ compoſitam: quam tamen ſi bonis oculis & aure fideli exceperit, inveniet omnia licet primo ſupra captum cogitationis humanæ ardua videantur, factu facilia, auditu grata, eruditione plena.

In Arvernia qua collibus aſperioribus aſſurgit, urſus & aſinus, hic calce, ille unguibus infeſti, in mutua vulnera ſæviebant. Fortè viator tam immanes feras miſeratus ad extremum vitæ periculum ferali bello deduci: avete (exclamat quo maximo poterat niſu) fortiſſimi Martis clientes, & generoſæ beſtiæ, ad imperium etiam hominum lætis ſideribus advocatæ: horret animus contemplando fortitudinem qua libentius lethiferos ictus corporibus excipitis quàm aurum alii utraque manu. Nec me putetis huc ſine cauſa veniſſe fœdus inter vos perpetuum ſanciturum: Ad hæc quieverunt bellaces feræ, & reductis in ſuam gratiam ſuperciliis, hinc aſinus prævalida juventa, inde urſus ſuis unguibus fidens placati audiebant conſulentem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Sic ubi ſtelliferum linquens Cyllenius axem
Per totum deſcendit avum, cognata reponunt
Numina funereas iras, triſtemque remittit
Quiſque metum, belliqueſui medicamine viſo
Miratur virgam, quæ vincula ferre leonem
Cogit, & imbelli tygres albeſcere rictu.

Neque ille tardavit reliqua adhortationis ſuæ pertexere. Poſtquam, inquit, Doromiſus Fortunæ Ilienſis templum deſeruit, omnia in deterius mutata artes hominesque ſine mercede reliquere. Suffectus eſt in illius antiſtitis locum tardiſſimus equus, Taſticium vocant, hic grato hinnitu quos meliore vultu Fortuna reſpexit ſalutat, & gazæ regiæ malus adminiſtrator non niſi beſtiis felicitatem oſtendit. Nam neque theſauros ſibi commiſſos glorioſis militibus, aut probis judicibus diſpenſat, utpote qui ſtoliditati ſuæ malè conveniant: ſed è ſylvis, ſtabulisque, & ſtercore eligit bruta ſibi ſimillima, quæ in contumeliam Bellonæ & Apollinis deducat ad divitias & honores. Quid vetat & vos ad hunc beatorum numerum adoptari, cum cætera animalia membrorum fortitudine præcellatis? Hoc dicto ingreſſus in horrorem vicinæ ſylvæ urſum aſinumque reliquit magnis cogitationibus ſpes ſuas ad ambitionem torquentes. Tandem inter utrumque convenit, ut aſinus per villas, oppida, & urbes urſum ſuo tergo deferret, hac novitate ſtipes aliquot æreas argenteasque in mutuum ſubſidium aggeſturi: ea conditione, ſi urſus ad fortunam feſtinans expectatas opes à Taſticio acciperet, ut in aſini quoq; lucrum æqua pars cederet. Itaque aggrediuntur iter quod ad Eleutheriam ducebat. Ac ut primum ſtetere propter Ligeris aquas qui præcipiti curſu inſtabilem volvit arenam, & incerto alveo ſpacioſas planicies percurrit, metu horridi imminentium calamitatum omen putavere occurſum irati Dei, qui tum etiam vicinorum terras ſua colluvie deterebat. Neq; ego, inquit aſinus, ominibus crediderim, quid intereſt infelicibus an fluctus abſorbeant perituros? an melius nos excipient terræ ſi fatorum acerbitas peregrinis indixerit mori? ſaltem crurum longis voluminibus ligatos, juncta mors feret, umbrasque felices uno cymbæ tractu portitor Charon Eliſiis reddet, ubi magni ſpiritus beſtiæ laureta, & victricibus palmis loca conſita obambulant, & à Plutonis imperio ſummotæ inter amoris leges & delicias melioris

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

naturæ indulgent immortali genio. Aude aliquid natalitiis tuis dignum: nam aut neceſſe habes cum inſaniente furere, aut malo augurio detentus frangere propoſiti conſtantiam, & audaciam tuam ſubita verecundia deſtruendo, priſcas latebras repetere, ubi lento otio ſaginatus damnes primam ambitionem. Nihil te morari debet; magnanimi eſt adlatrantes Scyllas contemnere, & exemplo Lunæ quæ diſpendiis Phæbi lucet nocturnos canes irridere. Et ecce nihil aliud expecto quàm communionem periculi, imo præcedo te, & ſi me vectorem non faſtidis, mihi Ligeris pro Helleſponto erit, aſinus tibi pro ariete; forſan in Eleutheria Colchidem inveniemus, & in æde ſacra Fortunæ Ilienſis, vellus aureum.

Incredibile dictu qua audacia bonum ſocium urſus ſuperaſcenderit, qua levitate ſeſſorem per rapida fluenta minacis fluvii aſinus vexerit, quo impetu cavatas prioribus ungulis undas fregerit, quàm molliter crura in ulteriorem ripam repoſuerit. At poſteaquam de fluctibus extulit ſe: pænè ad necem laceratus unguibus urſi (qui ne arietem ſuum inter undas novus Phrixus deſereret, fortibus uncis adhæſerat aſini tergo) vulnera fortunarum ingentium prænuntia exiſtimans, nihil de ſævitia ſeſſoris conqueſtus, ne alter exprobraret ignaviam, fortiter caſus ſuos toleravit.

Inter hæc auſis ulterius progredi omnia ex ſpe proveniunt, agreſtes, oppidanique deſertis velut in ſolitudine ædibus intentis ad lætum ſpectaculum animis, variis muneribus onerant urſigeruli dorſum, gratis aſino ponderibus, qui ad miraculum ſimul incedebat & theſaurum.

Ad iſtum modum à ſingulis aliquid corradentes Eleutheriam, mox Ilium perveniunt, ubi largiore quæſtu gravati, & fœcunda accreſcione læti pinigero diverſorio ſe ſuaque bona commiſerunt. Vt intellexit ſtabularius cauſam quæ utrumque ad ampliſſimam urbem vocaverat, delectatus novorum hoſpitum contubernio in hæc propè verba cœpit.

Noviſſimis temporibus quando Protagon per mortalitatem commeabat, patebat in honores merentibus via: nam & Doromiſus artes amabat, & ſimilitudine morum Protagoni gratus malebat emere ingenia quàm corpora. At hodie qui regnat Geryon ſimul atque præfecit ærario non ſuo Taſticium, oſtendit noluiſſe Virtutem auri gravitate onerari, aut inquinari ſordibus malè cumulatæ pecuniæ, quæ homines ſcarabæis ſimiles facit, quos fimi guſtatus vitiat. Quicunque igitur ad ſumma

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ma vota properant, ut inter cultores Fortunæ reperiant locum, ad illud tantum ſtudium ſeſe applicant ut ſentiantur ſe nihil ſcire. Hoc præceptores, hoc parentes liberos docent; & ſi quando ignorantiæ fortior natura repugnat, otio & præmaturis voluptatibus ſepeliunt incautos, & magnos ſpiritus per ſe ad æternitatem aſſurgentes inſtabili divitiarum fulgore præcludunt; exiſtimantes in eo ſummam doctrinæ conſiſtere, ubi elementarius juvenis infideli lectura litteras in ſyllabas, ſyllabas in verba coagmentat, aut componit. His ſtat in templi ſui limine felicitas, & ultro blandiente nutu in oſculum ignavos pariter & ſtolidos applicat. Plerique inter mortales diverſis ætatibus ante fores templi Fortunæ liberalis præcepta chartis mandant, ſerviuntque beſtiis quibus pro manibus pedes, pro digitis obtuſæ ungulæ dudum fecere ut ſcribere neſcirent. Nam in collegium ſacerdotum qui dant operam ſacris inconſtantis Deæ, militantum, aſini, equi, & boves aſcribuntur: feras quippe non patiuntur tam manſueta animalia, ſed eas ad bellicas dignitates ſervant, & ſupervacuos honores ſupra ſummum cum ſideribus elementum micantes.

Pro Fortuna in ſublimitate aræ ſtat monſtrum ferocius Ægeo, qui centum enſibus minabatur Iovi cum Titanes affectarent cœlum. Huic pedes ſex diverſis motibus inſtabiles, ita ut facile hinc detrudi poſſet ſi aliquis inveniretur quem fatigaret vita ad deſiderium laudabilis exitus. Totidem manus vario geſtu accipiunt ingentia munera aut exigua concedunt. Multi nobiles confuſa veſtium permiſtione deformati in ſpeciem pumilionum quos annuo prælio grues infeſtant, aut errantes Geryonis pedes ad ſtabilitatem componunt, aut podicem lambunt noviſſima exoneratione ventris fœdatum; ſimulque cum excrementis aurum liquatum combibunt, neque enim aliud metallum calidus ſtomachus ſuſtinet & concoquit. Multi à ſura pendent, à tibiis alii, beatiores de genibus expectant crepitum defluvii aurei præcurſorem. Numquam ſcilicet grata expectantibus tempeſtas erumpit niſi ante colliſæ nubes dulce perſonaverint.

Hic ubi placatur ſupplicantium precibus, concutit triceps caput, & ſtatim in orantis ſinum tænia ſerica neptunii coloris deſcendit. Ad quod ſignum Taſticius paululum in pedes aſſurgens, priorum crurum vinculis implicat exoratum, aurasque hinnitibus crebris pulſans, aut eum vacuas ſedes occupare imperat, aut è templi tholo inter fartim pendentia nobilitatis inſignia

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſignia rapere equeſtrē torquem qui ſolus nobiles beſtias facit, atque illo vincire collum quod melius ad ſcalas gemonias, & deforme buſtum, plutonius funis ſtrangularet.

Finierat diverſitor, & jam nox altior ſuaſerat ſomnos, cæterique ſub eodem tecto quieti ſe repoſuerant: neque tamen cum alii hoſpites altum ſterterent, ſollicitæ beſtiæ membra laſſitudine feſſa lecto permiſere. Damnabant Auroræ moras, & Lathmo tenebris ultra Cimmerias inhorrente abdicabant diē, quod tamdiu inter rubentis Deæ amplexum Cephalus retineretur. Longum eſt omne compendium, & tardum omne momentum ſperantibus: ipſæque voluptates timentur ab his quos cupido, & deſiderium expectati eventus ad impatientiam obligat. Neque longè lux aberat, mota eſt Aurora ſollicitudine beſtiarum. Præluxerat jubar, & ingentem Phœbum ab undis Hiſpanæ Doridos eduxerat. Quis, inclamat urſus, ſtabuli fores janitor abſolvit? ſummus dies eſt, etiamnum tacent cardines, & nullus eſt qui januas reſeret? Vbi clainici, ſartores, lacernarii, ſubucularii, ſolearii? Accurrit ad illius imperium numeroſa familia: hic, præpeditum multiplici penna pileum imponit capiti immanis feræ; ille, carbaſum æqualibus ſpiris & ſinubus rotundum ornamentum collo aptat: alii caligas conchiliatas, holoberum thoracem, enſem, balteum, tibialia, periſcelidas, calceos, palliumque è purpura bis cocta auro intertextum induunt.

At parte ex alia generoſæ ſtirpis aſello
Auribus è geminis circum cava tempora pendent
Auro duratæ phaleræ, cui plurimus ore
Oſtri fulgor abit, fulvum ſub dentibus aurum
Manditur, & rigidi gemmis micuere tapetes
Inſtrati dorſo; non fortius æthera luſtrant
Solis equi, quando fraternas languida flammas
Luna fugit, mergitque vadis luctantia contra
Sidera, & immenſo condit ſua lumina Ponto.

Itur ad conſtitutum templum ſequentibus mercenariis ſatellitibus, cum fæce populi proſequentis conductitiam pompam; quæ ubi pulvinaribus ſeſe intulit, urſus humi projectus adoravit Geryonis ſtatuam, & votum quod ſpes incitabat per tot pericula conſtanter ſervatum fortunæ tanti numinis perſolvit.

Per te ego fœcundiores Amaltheo cornu dexteras, per Danaës

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

naës imbrem deprecor, per meſſes aureas, per tot exempla felicitatis quæ ubertim circa pedes tuos repullulant; patere beſtiam in hoc tuo ſacrario ſubſiſtere, & inter tot famulantium greges urſum numerari, qui rictu cruento nihil niſi invidentium tuæ gloriæ cædes deſpumabit, & quod hic apud vos nobiles multum æſtimari intelligo, qui per fas & nefas iram tuam vindicabit etiam innocentum ſuppliciis.

Numquam humanior fuit Geryon, continuo cærulea faſcia evolavit in ſupplicantis ſinum. Senſit urſus divinæ providentiæ beatitudinem, & illico equeſtri torque donatus deſeruit teſtudinem templi, novis honoribus tumens, & ab innocentia ſylvarum voluptate leviſſimi muneris corruptus, in ſuperbiam & inſoleſcentem faſtum degenerans.

Dum hæc agebantur, aſinus è ſpatioſa porticu contemplabatur ſcribarum veloces manus, qui ſedentes in atrio, Fortunæ præmia variis voluminibus inſerebant: & alia omnia, qualia omnino diverſitor deſcripſerat. Invitatus locorum ſplendore, & prolectâte ſpe optimæ hæreditatis quàm jam tacitus devorabat, propius acceſſit, mox paulo fidentior, intra limen fani ſeſe faciens, nixus poſteriore genu, priore vero amplexatus aram, ſic adprecatur. Tu qui Parcarum fila, & imperia fatorum pro arbitrio regis, qui exemplo creſcentis Iovis inter paſtorum caſas educatus parentum inopiam pæne ſceptro mutaſti: & nunc benefactorem Saturnum de cœlo deturbare cogitas. Tu qui libertatem hominum longa annorum præſcriptione ſuper animalia cætera ſuperbientem exitiali ſervitio premis; Qui tot inſignes beſtias ſub quarum onere circumjacentia tribunalia gemunt humanitati præfeciſti: Veteris fœni & ſegniũ carduorum cibo remoto aſſere me in aureum convivium tuum, & iſtis beſtiis immanitate corporis, tum Arcadicis etiam grandiorem aſinum, aſcribe in cultorum tuorum gaudia, ad quæ non modo ſe favens Fortuna, ſed & hominum quoque ſtudium inclinat.

Non ſegnius dexter Geryon aſini devotionem optata tænia comprobavit, aſſurgunt Fortunæ antiſtites, detractiſque hiphippiis ſacerdotium cum tribunali aſino dari jubent: quod ubi per ſcribas publicis inſtrumentis relatum eſt, confuſis ruditibus, mugitu, atque hinnitu antiſtitem novum ſalutavere, junctiſque cum fide pectoribus, tumeſcentia palearibus pectora, & oſculum ſimul miſcuere.

Cæterum ſuis muneribus ſors laſſata (quæ nunquam magis

clareſcit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

clareſcit quàm per publicam aut privatam calamitatem, bonæ ſtabilitatis impotens) urſum ad graviores priſcis miſerias improba manu reduxit. Etenim ſicut inanium ſpicarum caſſi vertices per ventorum ludibria ubi ſemen amiſere cœlum ſuo cacumine ſpectant, ingrata altitudine agricolarum ſimul ſtudia & turbinum impetus deludentes: ſic illi quos paupertas inter inutiles honores implicat, nullo divitiarum pondere gravati inferunt quidem ſideribus caput, ſed tam moleſto dignitatis fulgore, & ſuperflua magnorum nominum meſſe, ut nihil aliud præter auras & infortunia redivivo ad miſerias corde percipiant. Inde, plerique cum incommodis ſuis pertinaci modeſtia luctati, permittunt ſe communibus vitiis, & vitam ſuam ad alienas injurias, & ſicariorum officia præcipiti commodant. Hoc ſenſit urſus, quem familiarium rerum neceſſitas inter ſteriles nobilitatis titulos opem nuper victoris expoſtulare coëgit: neque enim poterat longis jejuniis extenuatum corpus ad extremam neceſſitatem durare. Verum aſinus mutato genere vitæ mutaverat mores: & quamvis aurum modio metiretur, malebat accipere, quàm dare.

Querebatur urſus ruptam tam cito ſocietatem, quam volebant leges ſemel contractam non aliter quàm mutuo conſenſu reſolvi. Eam conditionem qua vocaverat vectorem ſuum in partem ſperati lucri ſi à Fortuna reciperetur, reciprocam intelligi, & tacitè cautum ut aſinus pari obligatione teneretur ſi ſpes decepiſſet ambitionem ſuam, & ille vector aſinus expectatam Fortunam occupaſſet.

Mirabar ſuperficiem ſpeculi pererrantes umbras, faciemque dicenti eamdem permanere, diverſo tamen habitu, & veſtibus longè aliis quam uterentur hi quos ruſticitas ad ſtivam & boves damnat. Etenim de cæruleo ſerico per latus columba aurea diſcurrebat. Micabant circum ſimplicem avem aureæ quoque flammæ, quæ fluctus ſuos vario lapillorum colore criſpaverant. Eodem inſigni coruſcabat notabile pallium in ea parte qua capulus argenteus ingentis gladii ſiniſtram manum ſuperbè ſuſpendit. Hoc ludibrio mens attonita dum diverſas ſpecies concipit pæne oblita eſt quod ſuggereret. Revocavi tandem ſpiritum ad tot miracula fugientem, & judicium velut ad Philadelphicam Pharon, aut Herus lucernam, in hanc ſententiam decenter retorſi: videlicet, non teneri aſinum pro ſocio, cujus ſervitium curasque cæca etiam Dea æquiſſima liberalitate donaſſet, lucra penes eum eſſe debere qui incertam fœli-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

fœlicitatem & nullo voto conceptam per certiſſima mala quæſiviſſet animis ad calamitatem obſtinatis. Videri tamen tum demum ad bonorum communionem vocandum urſum ab aſino, ſi ſummitteret corpus aſini obſequio, & pari viarum laborumque diſcrimine quo nuper fuerat exceptus, ſuſtineret ſeſſorem.

Tunc vero recepit intermiſſam orationem ille idem qui paulo ante loquebatur. Et per fidem (inquit) in conditionem beſtiarum ſyncerum judicium feciſti. Nam cum inter has altercationes aſinus ad Gephyrium neſcio cur legaretur, promiſit in urſi manum ſe omnia quæ à Gephyrio acciperet fideliſſima ſorte inter utrumque partiturum, modo ſe tergo admitteret duraturo obſequio donec ad eam terram veniſſent quæ quondam erroribus Æneæ requiem poſuerat. Etiam generoſas mentes ſortis melioris expromiſſio ad ſervitutem domat, omnia fiunt ut paupertas fugiatur: nec iſte regii ordinis urſus recuſavit extremum ſervitii genus quod in miſerrimum canterium torquatum equitem ignominioſiſſima metamorphoſi vertebat. Venalis eſt omnium vita, etiam eorum qui ſe à libertate vindicarunt: infamiam conſuetudo ſuſtulit. Neque dedignantur Sabæorum reges, ubi odorata meſſe camporum hilaritas exultat in fimeto conſiſtere.

Cum ergo pars eorum qui aſino ſerviebant præceſſiſſet, ut diverſoria in adventum celebris legati quàm humanè pararentur: Alii itineris impedimenta auream argenteamque ſupellectilem, periſtromata, menſas, lectos, & quidquid ad magnificum apparatum luxuria & ambitio invenere, mulis, plauſtrisque inveherent, Nec deeſſent qui comitarentur inſidentem urſo legatum, Commodum, ſuperatis Alpium jugis (ubi nives illudentes calori Solis frigore ſuo radiorum flammantium impetum retundunt) ad Rubiconem venere, fluvium.

Qui Gallica certo
Limite ab Auſoniis diſterminat arva colonis.
Tum latus in niveis fuſcum deponit arenis
Vrſus, & obſtantes infringit pectore lymphas.
Inde abit ulterius, mediique per æquora tantum
Torrentis defert equitem, qui pallidus ora
Vertit ad ablatum littus, pedibusque recurvis
Vrſi terga premit. Stant circum brachia collo,
Cornea quæ duro devinxerat ungula cornu:

Succutitur-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Succutiturque tamen, nec certo pondere fluctus
Suſtinet : & membris victoris lubricus errans,
Quid faciat neſcit. Multum poſt terga relictum
Fluminis, & totidem fallaces computat undas
Ante oculos. Tentat ſuprema pericula mortis
Evitare miſer, flexisque utrinque lacertis,
Inter gannitus, vaſtum genitale natantis
Condidit in clunes, femori quo junctior eſſet,
Hæreretque magis : rabidoque hæc addidit ore.
Hi tibi ſint fluctus multa pro Ligeris unda,
Proque tuo amplexu crura hæc, proque unguibus inguen.
Auſonios addiſce pati, nexusque jocosque,
Queis robuſtus Amor, queis gratia maſcula formæ,
Et melior Cypris fœlices ingerit ignes.

Interrupit dicentem adverſarius qui hactenus tacuerat , tam
blanda oris ſeveritate , ut ſævientibus Iove & Neptuno in va
rias tempeſtates poſſet indicere pacem. Noli, inquit, ſuggilla-
re vitia mea , & inutili deprecatione exigere à judice invi-
diam. Iampridem litis hujus infamiam ſuſtulit procera poten
tia. Sicut napeli aut aconiti flos lethalem torporem inter roſa
& lilia perdit , ſic inter ſuaveolentes divitias non invenit fœ
tens ſcelus ſupplicium. Quidquid ſupra nubes evexit Natura
aut Fortunæ imperiũ, placidè regnat, & quieſcit; infra nocuum
frendent fulmina, corrugat aëris frontem ſpiſſius cœlum , au
cum grandine lacrymas exprimit. Iſta non tangunt Deos, quo
humana ſuperſtitio temerè fecit. Quidquid Poimenarchi pec
camus caſtigat auri fulgor, & occupatæ per timidam mortalium
pietatem vires, quibus etiam in animas iniquiſſima pœna ſævi
mus. Non dedignabor mores meos ad cenſuram traducere, &
ſubmoto fabularum velo aperire ſcenam vitæ meæ. Statim re-
liquit ruſticas veſtes, ingens palliũ cum purpurea tunica deflu
xerat in pedes , petaſoque capiti impoſito, & compoſitis circa
pectus ſericis nodis qui de pileo tremuli pendebant, poſtquam
expuit longa tuſſi marcorem, omiſſum ſermonem ſic retexuit
Quod alter ſub aſini nomine luſit , tranſiit illud omne in par-
tes meas. Illuxit naſcenti mihi peſtiferum ſidus, & contuma-
cem ignorantiam animis ad ſcientias obductis inſevit. Sed ni
hil eſt ab omni parte miſerum. Pro ſolertia ingenii floridum
corpus, & membrorum omnium gratia benevolentia forti
minor, quæ litterarum gloriam pertinaci mendicitate vendens

eos

eos tantum amat, quos ſolutum naturæ robur ad Muſarum & Apollinis odium reliquit. Hinc inexpectatus honor divinæ ad Gephyrium legationis, & ſubitus in me Geryonis favor procacem ad opes aviditatem antecedens. Hinc ſervile Philoceni officium, quod ab equite regio neceſſitas, & anhelantes ſub paupertatis pondere nobilitatis tituli extorſerunt. Satis ſub urſi fabula & perſona villici delituit, prodeat jam totus & ſuus in theatrum, ut ante iſtud Veritatis & Iuſtitiæ ſacrarium agnoſcat me indulgentiſſimum patrem, feſtinata adoptione præoccupantem Naturæ leges, & prodiga liberalitate parentales curas prævertentem. Nam cum ex Eleutheria diſcederem oneravi eum ingentibus donis, & ingratum juvenem ad partem lecti recepi, in his locis, in quibus olim Cæſar maluit occupare Imperium Mundi, quàm relinquere. Nemo dixerit deformem roſam quia colorem ſuum induerit à cruore inſidioſæ matris Cupidinis, ſic neque vituperaverit puerorum amorem quod ubique fœminæ ſint. Nam neque corrumpit amabilem puerorum formam uſus, neque illud exoticum ſcelus vitiat duras Naturæ leges quæ ultra Græciam utramque maſculum cupidinem truculenter fugavere.

Perit Gratiarum pulchritudo quando Vulcanus atra fuligine obſitus miniſtras imperitantis ſibi Veneris quærit ad amplexum, & nihil eſt quod homines magis à beneficiis deterreat quàm ingratus accipientis animus. Plures hic turbo de ſublimitate Fortunæ diſcuſſit, quàm ignavia, aut ignorantia. Non ceſſavi tamen immerentem amore ſimul & munere proſequi, pretia voluptatis externæ, quæ raro Eleutherianis niſi per inſolentiam & crimen placet. Vt vero me Gephyrius pallio coccineo donavit, Flaminemque fecit Dialem: quæſtuoſiſſima quæque ſacerdotia in Philoceni ſinum congeſſi, quorum redditibus inſolens inter nobiliores regni in laude & gloria vivit; cum apud eos divitiæ inter potentiam & virtutes numerentur. Deridet tamen alumnus infelix liberalitatem meam, præſcriptosque ambitioni ſuæ fines ſuperbiſſima temeritate contemnit. Petitque hanc purpuram (quæ de Regum imperiis diſceptat) in auctionem & licitationem ſubſterni. Vt hoc ultimo beneficio ſaginatus nomen meum traducat ad infamiam, & celeberrimam authoritatem per confragoſa paupertatis præcipitia ad exemplum innocentis Hippoliti taceret.

Nullæ nubes exaſperaverant ſplendorem ſpeculi, & conſtans loquentis imago quidquid poſtremus dixerat demonſtra-

bat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

bat à Veritate comprobari. Sed jam juraverat Philocenus in benefactoris obſequium, fidemque: exhortatione mea adductus ad aliquam rei familiaris curam, vitaturus deinceps prodigalitatis ſcopulos ad quos plures juvenes impingunt quàm cadaveroſi ſenes in avaritiam.

Tum vero movit obſtantem turbam validis pulſibus Acignius, & corpus inter frequentiam audientium impeditum velut è vinculis expediens celerrimo curſu ſeſe intulit in os ſpeluncæ, proculdubio præda inſequentis militis horrendæ proceritatis, & qui pannucius totus nihil magis oſtendebat præter oſſa extuberantia quàm gladium quem obducta ad crudelitatem fronte intentabat in Acignii latus, niſi ruſticus æquè laceris veſtibus percuſſum fuſte militem ad aliam pugnam revocaſſet: qui novam cædem videbatur facturus niſi aſtantes reſpexiſſent ad pacem, & impetus furioſorum repreſſiſſent: Non aliter æris ſonus incitatos venantium clamore canes à morſu feræ reducens, ſævire eos ultra latratum non finit. Prior temperavit ab ira ruſticus, & candida fame labra ad hanc querelam diduxit.

Vt in corpore invalidum membrum continuis fluxibus debilitatur, & in lacunam omnia purgamenta peſtiferæ domus ingeruntur: ſic nos quaſi ſentinæ & debilia regni membra contagione & morbis civilibus atterimur; mortuum mare, ſterile ſibi! undas nobis inutiles ſummittimus alienis navibus, & ambitionem magnatum augemus noſtra ruina. Vetat hyems prominere herbeſcentes ſegetes, aut obterit eas ingrata glacie, aut immoderatis imbribus annuo naufragio mergit. Gemmas quas in vitibus benigno flatu excitavit Zephyrus naſcentes urit Aquilo, vel adultas grando proſternit. Spes omnes noſtras aut rubigo vitiat, aut Syrius conſumit, aut venti protérunt, aut lues tabida corrupto cœli tractu enecat. Vt in domo vetere omnes lapides excidium minantur, & amnium cunctorum curſus ad Oceanum: ſic nos innumeris malis affligunt mutationes temporum, & hominum ad aliena ingluvies cœli injuriis major. Pro crimine omni paupertas nondum ſatis extrema. Præter tributa & decimas quas injurii domini pro reditu habent, damnamur ad inſolitas operas, & ad culturam alienæ glebæ inviti deducimur. Dum ſquallent pauca agrorum jugera, antiquum patrimonium, quod nondum omne perdiderunt avaritia pacis, & licentia belli. Sic nos miſeræ ſervientium animæ ignobili morte deficimus, nec aliud

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

effuſi toties ſudoris, ſanguiniſque pretium expectamus, quàm virgas, ſecures, cataſtas, cruces, & alia pro dominorum ingeniis ſupplicia, quæ humana malignitas inferioribus intrivit.

Accedunt damnoſa fœnora, quæ pecuniæ cumulandæ cauſa intulit ingenioſa nimium & ſolers in ſplendorem ſuum ambitio, quorum fœturis citius otioſi in civitatibus diteſcunt, etiam his quos cupido gloriæ, aut utilitas mercium ultra Herculis columnas advectarum rapuit ad aliquam fortunam:

Hoc uſura vorax, avidumque in tempora fœnus.

Poſt hæc, inæquali ſorte exactiones creſcunt, modò per capita, modo pro cenſu inferuntur; inveteratum malum, & quod in ſingulos dies fit robuſtius, dum ſpecioſis nominibus venena iſta teguntur, quibus minus vetus imperii ærarium quàm paucorum qui malè ſub regibus regnant polluuntur arcæ; qui falſis titulis ſuam crudelitatem, avaritiam, rapinas; remedia, ſubſidia, vectigalia, & erogationes vocant: nota publicarum cladium nomina. Hinc fit, ut princeps pecuniis deſtitutus ſine authoritate reſtet, quæ nunquam bene ſervatur, ſi deſint Virtuti ſua præmia, & militibus ex laboribus ſpes. Aurum enim in Republica idem eſt quod in humano corpore vitalis ſpiritus, quo cum ſanguine egeſto membra omnia in mortem patent. Tot in exercitu millia ſub paupertate laborantia onus ſunt & prædæ. Tum demùm ærarium incuria & prodigalitate exhauſtum per ſcelera ſupplendum eſt. Empti milites inſtabili in imperantes fide, ubi ſtipendiis fraudantur, feruntur in furorem: & ſi qui denique probi ſint, illos contagione ſua ad inſaniam rapiunt. Noſtra bona, quaſi hoſtile ſpolium, vænumdantur. Fœlices qui guſtavere tot mala, nondum autem fæcem omnem ebibere. Omnia ſunt in bellis civilibus miſera, ſed nihil eſt miſerius quàm bene partis non poſſe frui. Gemunt percuſſi ſecuri boves, & inexpletos diurno labore novalium ſulcos implent cruore ſuo. Pelluntur oves à paſtu, & nuſquam redituris veſtibus exuuntur jugulatæ. Relinquunt ſub ipſis caulis dulces animas nutrices pauperis familiæ vaccæ, & ab uberibus ſuis lac extremum ſuffundunt. Cuncta denique velut pulcritudo floris matutini uno momento vaneſcunt, & nihil miſerorum oculis ſupereſt ultra cinerem & favillas.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Quid non mortalia pectora cogis
Auri ſacra fames, & amor ſceleratus habendi?
Non tantum ſegetes alimentaque mitia poſcunt
Ad jugulum gladiis, ſcrutantur viſcera terræ
Quaſque recondidimus, Stygiiſque admovimus umbris
Effodiuntur opes, irritamenta malorum.

Nec iſte miles tot damnis meis ſatiatus pepercit liberis, temperavit quidem à mucrone, ſed tam improba humanitate ut ſpiritum adempto victu lento effugio tenuatum pejus ſolverent quàm ſi eos enſis dediſſet neci, Diis infernalibus votum. Vtinam tam in poteſtate mea eſſet acceptarum cladium oblivıſci, quàm tacere! vel ſi negaret recens dolor ſilentium, vita me infœlix cum voce nihil profectura relinqueret. Similes ſumus ſerpentibus quorum morſus torpent ſub frigore, nos noſtra imbecillitas arcet à nocendo, & nunquam niſi cum anima exertum aculeum relinquimus, quem aliena injuria in ſui ultionem expreſſit.

Ad hæc miles. Quod, inquit, in cœlo primum mobile, hoc apud nos Acignius civilium motuum cauſa omnis & origo. Alii iſtius agitatione inſaniunt, hic ſua: nunquam ceſſaturus niſi Eleutheriam in ditionem Liphippi miſerit. Etiam in ſudo pacis graſſatur inimicus ignis varia face, quæ flammas ſuas in plures ſpecies mutat, & multivago fulgore coruſcans pro tempore colorem induit, & cum tempore deponit. Iactamur interim civilium bellorum tempeſtatibus, & ut in irato mari fit, diverſis flatibus turbarum ſeditionumque quæ prudentibus eò apertius videntur, quò teguntur ſecretius. Neque enim moveri poteſt & contundi hoc imperium, niſi ante cives cum civibus concertarint, & ſic defeſſi ac exſangues inhiantibus Iberis tradantur. Relinquo annorum præteritorum triſtia monimenta, hoc luctuoſiſſimo exemplo contentus quod me ad paupertatem duxit per eandem viam qua reliqui regni nobiles ad certiſſimum exitium inconſultò præcipitantur. Quid aliud Retiarius ad Gephyrium miſſus legatione ſua peregit, quàm ut invicem bellaremus? Quid aliud Acignius cum Geryone, quam ut Eleutheria gignendis inimicitiis per ſe nimium fœcunda ignotæ potentiæ ſubderetur? Pudet referre aviditatem innocuè prædantis, ad quam nauſeant etiam hi qui ignominiam conſumpſerunt. Hoc, quodcunque eſt, Acignius fecit,

ſive

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſive ille Geryonem ad odium vocare voluit, & Liphippum ad regnum: ſive malè quæſitæ poteſtatis fautor, maluit Eleutherianos perdere, quam ſervare. Verum eſt, aguntur bella iſtius ductu, & nondum tamen infamia peſſimi excidii ceſſit in authorem. Per hunc, Geryon regnat; per hunc, Geryonis parentes affinesque aſſequuntur periculorum præmia etiam ſi periculis non affuerint. At reliqui magis inopia quam laboribus feſſi in ſcelera ruunt, cumque videant interclusum ſibi ad honores & divitias iter, credunt innocentibus aliquando licere nocentes eſſe. Hinc ſeditio, libido, ſævitia, & quidquid privati hominis nomen ſupra principem elatum contumacibus in gloriam animis immittit, impatientes obſequii ubi eum imperare vident quem ad ſervitium & dedecus natura genuerat. Ab eo fonte ira & queſtus, & poſtquam non ſubvenitur, quisque ſibi remedium quærit à licentia, ad quam facilè ducuntur juvenes quos penuria à virtutibus ſejunxit. Eos amici pariter & inimici per colonias, municipia, urbesque, atque oppida diſperſos nunquam tuto excipiunt: ſpoliant, rapiunt, non ſacro, non prophano abſtinent: feruntur in omne nefas, cunctis obnoxii. Non enim habet legem neceſſitas, & jejunus ſtomachus, & corpus petitum ſæpius telis, quòd peſtilentia & fames citius hoſte corrumpit. Hæc ſi me (ô Alitophile) ab accuſatione ruſtici non liberant, ſi nocens eſt, qui non ſpontè eſt nocens; ſi paupertati frænos imponitis quicunque aut auditores hìc adſtatis aut judices, ſi auxilia vitæ miſeris militibus erepta, etiam merentibus denegatis, ſi vobis ignotum eſt,

Quid cæde calentibus armis,
Quantùm iræ liceat, motusque quid audeat enſis;
Si vobis ſceleris tanta eſt injuria noſtri:
Mergite me fluctu, vel ſi ſuprema recuſant
Fata moras, juvat hoc ſcrutari viſcera ferro.

Demiſerat in terram capulum, compoſitamque aciem gladii ad pectus tentabat, cùm ſic orſus eſt Acignius.

Quotquot orbis terrarum reges tenet, hos omnes Gephyrio ſubdidit religio, & fortuna in illius imperium obſtinata. Metus, & terror & ſeveritas, vincula ſunt authoritatis quam in omnes principes ſparſam dudum agnovimus exuta libertate, & adempto per inquiſitiones loquendi audiendique commercio.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Sic paulatim refracto pudoris clauſtro in populorum animos irrepſit adoratio Gephyrii, & eos in Imperatores armavit quibus audacia fuit recuſare ſervitutem. Data deinde imperia, & immutato ordine naturæ Gephyriani ad externa ſceptra vocati: inter quos etiam vetere inſtituto delectus fuit. Vt enim aquila pullorum generoſitatem experitur ad radios Solis: ſic Gephyrius principes, prolem ſuam, ſi ad lumen religionis malè fideli oculo conniveant, præcipitat è ſolio regali, veluti adulterinos & degeneres. Vnde fit, ut ille plerunque in primogeniti jura ſuccedat, cui reverentia major & conſtans in patrem obſequium. Et jamdiu eſt, à quo minorem natu Liphippum fratribus præpoſuit. Frangit nimirum naturæ leges paternus amor quem gratia filii, & pietas, & probi mores fecere. Fateor, vehemens olim fuit in Eleutheriam Gephyrii affectus: ſed ut ſolent mobiles eſſe hominum voluntates, illius inclinatio in Liphippum ceſſit: pro quo laboramus, ut fractis per bella civilia Eleutherianis, irrumpat in florentiſſimum regnum Europæ caput, & ſi ſorti placeat poſt paulò umbilicus Ibericæ dominationis. Nec iſte miles & ruſticus quod querantur, habent, tot actos labores, tot damna paſſa: quos pro religione bellantes æternitas excipiet, & certiſſima fœlicitas, quæ tantùm illis patet, quos ad utilitatem Liphippi, & Gephyrii nomen mors funerata eſt. Non ſuſtinuit inſolentiam Daphnis, ſed Acignii intempeſtivè mentientis vultum excuſſiſſima palma percuſſit, juſtiſque injuriis incitatus, in alias quoque corporis partes ſæviiſſet: niſi Acignius relicto inter manus verberantis pallio, per mediam turbam fugere cœpiſſet. Neque diu moratus Daphnis relictum pallium in militis faciem miſit, hoſtile ſpolium. Sed & hic, ut juſtam ruſtici litigantis querelam leniret, abſtinuit Acignii pallio, & reliquis permiſit judicium.

Tunc Botris pro præcone agens, ſi qui, inquit, reſtant litigatores, hos univerſos & ſingulos ad hoc tribunal ſiſto. Nec mora vir quadragenarius ut apparebat, paululùm ſemotus à turba, ejulans, ac dilanians impexos crines, ut ante me ſtetit, in hunc ferè modum declamavit.

Quod adhuc ſpiro & vivo fecit mendacium: quod hodie vobiſcum mori geſtiam Veritas faciet. Intus eſt accuſator qui me ad tribunal veſtrum traxit. Lancinat me conſcientia mea, & internas lites movens, petit à juſtitia veſtra ſupplicium dignum criminibus meis. Cruentus enſis jam ſuper impia cervice pendet. Omnia lacera ſunt, perdita omnia, ſi ſemel ſemoverimus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

verimus probitatem, & ab horrore imminentis necis ſubtraxerimus corpus alias pro Veritate moriturum. Neque ego à benignitate veſtra licentiam dicendi depoſcam. Licet enim magnitudo rei grandia verba detrahat quibus deberem loqui, ipſa tamen hiſtoriæ novitate ſecurus, judicio meo demerebor ſilentium.

Nondum Clodoveus Typhone percuſſo exuerat ſervitutem; nondum imperium Protagonis receperat, & jam tamen nuptiæ, jam prolis ſpes, & omnia futuræ regni fœlicitati accommoda: Circenſes ludi, ſcenicæ artes, & loquacia per lationes & mutos motus tripudia. Inter quæ nobiliores Eleutherianorum equis invecti Sybariticam ſaltationem explicuere. Intentæ ſublimioribus palatii tectis nubes ſpatioſam aream tegebant: Ponè feneſtram è qua ſpectabat cum conjuge ſua Clodoveus theatrum vacuum erat. Ac primò ſimulata fulmina cum ſtridore è ceraunoſcopio excuſſa: mox disjectæ nubes loco ſyderum varia lumina aperuere. E ſummo deinde periactu verſatiles machinæ deſcendentes Venerem cum Cupidine ſuo, Gratiisque, Polhymnia, ac Pallade vacuo hactenus theatro tradidere. Nec mora acido cantu cæleſtis turba hoc verſu regni numina ſalutavit.

Nos veſtro famulæ jugo
Orbis quidquid habet congerimus Dea,
Et palmis tegimus thorum,
Quem non tempus edax deſtruet, aut ſequens
Ætas. Iam veniet cohors
Multa gente gravis, fertilibus comis
Excuſſura ferociam.
Qui Syrtes Lybicas, qui Tanaim colunt,
Aut Tygrin rapidum bibunt:
Parthique, atque Arabes; Æthiopes quoque,
Et Pæni fragili fide.
Hos nunc veſtra vocat copula, non malæ
Veſtris abſtrahet imperis
Sortis ludibrium, non necis impetus.

Sequutus eſt cantionis dulcedinem tubarum ſtreperus clangor, & in hippodromum cum equitibus ſuis educti equi, revocantibus interim Parcis cantatrices Deas in ſuum theologium. Hinc Aſſyrius eques compoſitus in majeſtatem equum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſuum ad concordiam præcinentium tubarum regebat. Proximè laxatis frænis in ſpeciem pugnæ, volitabant Maurus, Medus, Parthus, Arabs. Non deerat equiti Perſico quem Tolmites, non Ibero quem Ajax, non Germano quem Enedrevus repræſentabant, gentilitius tumor. Scytha veloci actu percurrebat omnem aream. Tardum Suevus itítabat. Laſciviebat Gaditanus. Convolabat Syrus cum Turca. Finiebant agmen Græcus, Thrax, Polonus, atque Italus: omnes ad eumdem concentum momentumque diverſis itineribus ad varias figuras revertentes, tam facili equorum recurſu, ut putares univerſos agi ab eodem rectore. Diverſas quippe ſingulorum actiones, motusque, ſub iiſdem indicationibus ultimus numerus terminabat.

Iamque humiles, jamq; elati ſublime videntur
Aera per vacuum ferri, atque aſſurgere in auras:
Nec mora, nec requies. At fulvæ nimbus arena
Tollitur, humeſcunt ſpumis, flatuque ſequentum:
Tantus amor laudum, tanta eſt victoria curæ.

Tandem ad carceres ſuos revocati glomeratis greſſibus equi, documentum ſpectantibus præbuere, generoſum animal ideo ſocium hominis nominari, quod polleat ratione, Martis ſimul, & Muſarum cupitor.

Hic finis ſaltationis Sybariticæ præbuit initium proditionis in Enedrevo; non aliter quàm peſtilens ventus civitatis minatur deſolationem ubi exciſione unius familiæ funeſtus incæpit. Singuli eadem perſona in qua ſaltaverant ſuos domos petiere, uno Ajace excepto, qui audito lucis propinquantis gallicinio in proximo angiportu quo reliquum noctis duceret elegit Timandræ domicilium. Erat illa nationis Iberæ, tam commendato ſermone ut ſpecioſiſſimam etiam formam extingueret mirabilis facundia: neque uxor erat Ajaci, nam & Monaſonis ſoror quam juſtis nuptiis ſibi junxerat nuper reliquerat vitam. Vt Enedrevus cui ſola Ajacis gloria ad honores obſtabat hominem contrarium fortunæ ſuæ vidit tenſis dudum retibus implicatum, ad palatium recurrit, monetque regis oculum (ſic ille vocabatur qui ſtipatoribus coporis regii imperabat) infidum Ajacem eo cultu, quo Liphippi cultores uterentur Timandram nocte intempeſta petiiſſe, proculdubio inſidias ab utroque in Clodoveum ſtrui, nec aliud agi in tam ſcelerato collo-

colloquio,niſi ut Gallia Iberis in prædam caderet. Statim viri fortes qui pervigili cuſtodia fores palatii ſervabant, irrumpunt in Timandræ domum,divellunt clauſtra, & reſiſtentem inſultantibus Ajacem vario vulnere confodiunt. Includitur robori Timandra, & illi robuſti latrones poſtquam ædium omnium ſecreta veſtigavere, nudato Ajacis cadavere ruptiſque veſtibus in quibus ſaltaverat,imaginem Liphippi inter thoracis ſuturas inveniunt,in ea parte, quam, ſi viveret, concuteret cordis ſpirantis ſubſultus. Sed neque exiſtebant qui Ajacis fidem labefactatam, corruptumvè ad ſcelus pecuniis animum dicerent. Vnum illud mortuo objiciebatur,familiaritatem cum Timandra, imaginem Liphippi intra veſtes inventam, & quod inter tot larvatos Iberico habitu viſus eſſet in celeberrima ſaltatione. Cuncta,ſi abfuiſſet invidia, vix digna levi caſtigatione. Sed Enedrevus Typhonis gratia ſubnixus ſingula in deterius vertebat.Hinc inſcio Clodoveo faucibus obliſis Timandra cum Ajacis cadavere deturbata in Gemonias.

At Tolmites Monaſonis frater exaſperatus ſupplicio profratris, & imminentis exitii intelligens ſi negligeret bonam mortem, juravit ſe omnia potius toleraturum quam ſe ſummittere per execranda facinora quæſitæ Enedrevo fœlicitati. Potuiſſe eum per oſcula & complexus inſidias ſuas tegere, jampridem aulica conſuetudine exercitum celare odium fallacibus blanditiis. Ajacem pridie quàm necaretur cœnaſſe apud Enedrevum, poſt cœnam induiſſe Ibericas veſtes quibus per famulos ſuos Liphippi imaginem inſuere potuit Enedrevus. Hactenus infractam fuiſſe Ajaci erga principem ſuum fidem,in eo virtutum, & ingenuarum artium perfectam fuiſſe collectionem, inque cultas urbium inſidias, incultarum villarum intaminatus affectus, & ingenium ad bona natum. Semper aliquid habere ex iniquo omnem necem juſſam aut perpetratam de nocte, ſine legibus, ſine defenſione. Neque jam dubium erat Enedrevi fraude interemptum Ajacem. Itaque Tolmites ſpem in virtute ſua ponens, & ſalutem in victoria, jubet me appellare Enedrevum ad ſingulare certamen. Aſſiſtebat ei Tarſias,qui dudum Typhonis voluntatem veneficio quæſierat; hic caſum eundem cum Enedrevo popoſcit, deformi humanitatis jure, quod nos vitæ commodis ſejunctos,ad idem genus mortis vocat. Ridebat uterque periculum ad quod ducebatur. Sed neque Enedrevus naturam ſuam exuerat, comi extrinſecus ingenio, & eò etiam jactantius generoſiore quò facilius

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

tegeret novæ fraudis deſtinationem. Ac primò Tolmitis quaſi amici dextram complexatus, juravit ſe puris manibus ad inviſum certamen accedere, malle tamen ſontem exiſtimari, quàm ſupplicem. Experiretur ſi vellet innocentiam loquentis, recepturum ſe arma in tutelam fidei ſuæ quoties provocanti placeret. Tum ſecurior de facilitate credentis, addit amplexum, quo impeditus Tolmites certius caderet: quippe clam educto pugione Tolmitis tranſadigit latus, nihil ejuſmodi in tanta oſtentatione amicitiæ metuentis. Nec ille mortali vulnere accepto ſine vindicta cecidit, irruit in Enedrevum fortique ictu enſem evaginatum perfido pectori condidit. Statim expreſſere ſpiritum, & ſimul inter homines agere deſierunt.

Ecce, dum in auxilium Tolmitis convolo, inſequitur Tarſias, & à tergo incautum tranſverberat. Solutæ venæ egeſſere maximam partem vitalis ſpiritus, & niſi hyems frigida coagulaſſet per profundum patorem erumpentem ſanguinem, pari cum Tolmite exitu lethæos tentaſſem fluctus, & Cerberi latratus audiviſſem.

Sic cochlea contis
Torta retorta gemens tardantia vina repellit
Quæ capiant laxo pendentia vimina labro.
Fit fluvius rubei laticis, quem lenta refundunt
Torcula ſuppoſito lacui: ſtagnantia donec
Munera Divorum deſertis uva racemis
Comprimat, oppoſitu molis quà mollius altas
Vimen agit rimas, quo Bacchi defluat imber.

Hic fortuitus caſus pro medicina corporis fuit, & membrorum omnium ignavus torpor animi ſolatium. Tandem velut ſomno excitatus intelligo me Tulliano clauſum. Dum vulnera mea obligata, dum carcerem miror, dum ſurdis parietibus inſidias Enedrevi detego, dum me indicio ſceleris relictum conqueror, proxima grabatulo in quo jacebam janua tenui ſtridore reſeratur. Intravit in cubiculum miles ignotus, & adducta poſte, peſſuliſque firmata, ſilentium in hæc verba rupit.

Via unica eſt, Pinotidi, qua effugere potes alioquin inevitabile ſupplicium. Semper leges in duellatores armavere ſe atroci ſævitia, ſed illis nunc edicto Clodovei exaſperatis metuentior

tuentior metus, cicutaque, & cruce mors violentior. Vt umbræ terminus lucis eſt initium, ſic timoris excuſſio, libertatis. Nuſquam benè liber eſt, qui robore tenetur. Aude aliquid animo tuo dignum, & ſpiritu meis monitibus excitato, ſubtrahe te à forcipibus jam capiti tuo imminentis Proſerpinæ, & à Charontis cimba refer pedem. Certum eſt, fatales Parcæ undequaque imminent, ſed fugienda eſt crudelitas, & tortor, & rota. Valet etiam apud poſteros memoria honeſti exitus, at omnis pœna manu carnificis publico ſpectaculo inflicta, ſemper aliquid habet ab ignominia. Neque me tibi implacabilem faciat quòd Tarſiæ amicus ſim, cauſa veſtra ſeparari non poteſt, cùm in eadem nave tenetis acroceraunia, eadem vos Scylla, eadem Carybdis aut abſorbebit, aut evomet. Quis in judicio innocentiam Tolmitis ab Enedrevi fraude ſejunget? Quis Tarſiam percuſſorem dicet, abſoluto Pinotidio? Veritas in judiciis nunquam niſi teſtibus quæritur; reliqua vana & reo nuſquam profutura, maximè ubi generoſioribus etiam exitium jus præſcribit. Nemo miſer mentiri recuſabit, cui ex mendacio ſupererit ſpes. Hoc unicum iter eſt quod te ad ſalutem ducit. Finge ergo malè prævíſo Enedrevi & Tolmitis certamine accurriſſe te animos exulceratos ad amicitiam reducturus; cæterùm, malo tuo fato inveniſſe in necem furentes, adeò ut te amicorum vulnera impedire volentem demerſo per coſtas gladio capulo tenus proſternerent. Excipiet loquentem Tarſias, jurabitque viſa ſibi fuiſſe terna cadavera, cùm in eum locum veniſſet quo duellum inter Tolmitem & Enedrevum rumor popularis vulgaverat: nec potuiſſe uti animo ſuo ad amborum concordiam quando conatus ſuos antevertiſſet fatum, utroque jam mortalitate exuto. Cui judici videberis falſa dicere, veriſimilia proferendo? eritne aliquis damnaturus jactatam amicitiam? quænam tam efferæ leges invenientur quæ ſupplicium bonis civibus inferant? nimirum peribis tu qui mortem contempſiſti ne alii perirent. Iam libertas in arduo montis ſupercilio attollit ſigna, claroque tubæ ſono ad oſculum ſuum te vocat. I, erige te: & horrore carceris mortiſque fugato reſtitue te tibi, & in ſpem melioris vitæ utili mendacio marcentem animum demulceto.

His dictis, reliquit cubiculum, & me ſititorem libertatis in ſuas rationes traxit, quibus mitigati judices, me, Tarſiamque per eandem mendacii januam incolumes dimiſere.

Statim ab ipſa Pinotidii querela ignari Acignii irarum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

multa militum manu cingimur, quam offenſus ducebat Acignius per ſicarios Geryonis vindicaturus injuriam ſuam. Vndique ſtricti gladii comminabantur mortem. Ceſſerat omnis miſeratio indignationi, & nihil inter tot imminentes neces certius ad ſalutem fuga. Primi omnium clientes manifeſtis ictibus attriti ſuo damno ſenſere quantis periculis Veritas quæreretur. Mox explicata latius peſtis in ſocios meos graſſata eſt varia clade. Quippe hoſtilium armorum diverſitas diverſum vulnus fecerat. Talis in Pirithoi nuptiis pugna fuit, ubi non una nece centauri cecidere. Et jam neſcio quis immenſi corporis miles vitam meam elato mucrone pretium ſceleris ſui petebat: Deus, profectò Deus, divertit ictum, & nondum Veritatis aris debitam victimam ad noviſſimum ſacrificium ſervavit.

Commodum Acignii crudelitatem aliquantulum evaſeram, ſolus: niſi quód timor, & pallor, & trepidatio, & in fatigato per ardua montium, & lubrica vallium corpore horror necis, nondum deſeruerant fugientem. Defecerat membrorum robur, & ceſpes in ignotis agris ad laſſitudinis ſolatium ponè fluvium thorum fecerat. Aſſurgebant humili faſtigio ad dextram colles, in quibus generoſiſſimis vinetis Bacchus triumphabat. Quà campus æquior flaveſcebat meſſe ſpiſſiſſima Ceres: eò formoſior, quoniam à pluribus annis jejunium poſuerat quod olim indixerat raptus Proſerpinæ. Neque minore cultu fonticulos dulce manantes ſequebatur Flora, quæ florida veſte in ſuaviſſimam ſeſſionem nymphas invitabat.

Lucebat tertius poſt fugam meam veſper, & ut alter Hercules pluribus cathenis attonitum facundia populum, ſic ille præcoci lumine ſequentia ſidera trahebat. Nec jam inſtabili face fulgebat Luna, coierant in orbem ſuum cornua, & ſine nubibus in ſpeciem dubiæ lucis coruſcabat. Neque ſomnus dulcedine ſoporis inquietas palpebras gravabat, ſed eas ventorum ſuſurri, & foliorum motus ad perpetuas excubias aperiebant. Dum auſculto ſi quid ſolitudinem loquacitate ſua frangeret, & arrectis auribus ad omnem ſtrepitum vigilo: proximus ſonus pavidam mentem confudit. Donec inter virgulta enituit virgo, tam facili curſu, ut, aut Camillam, aut Peneiam, aut Atalanta velocitate ſuperaret. Inſequebatur feſtinantem piſcator in ſenilem ætatem jam vergens, qui labore anhelo laſſitudinem poplitum ad victoriam corrigebat. Vt me aſpexit: ne, inquit, quiſquis es, mendacem fœminam ſine pœna permittas elabi,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quæ datam fidem ideò violavit, ut & ſibi libertatem profligandi pudoris faceret, & miſero mihi moriendi neceſſitatem indiceret. Remiſit illa de celeritate ſua: & ſi, ait, huic placeat de cauſa noſtra cognoſcere, extra invidiam crimenque, nomen meum ponam, & validis rationibus promiſſum meum liberabo. Cùm annuiſſem de patientia mea, collegit altius ſpiritum, & mox verecundos geſtus in hæc verba compoſuit.

Ratum erat in litem noſtram Monaſonem pro judice accipere, aut alium quemlibet ad antrum Veritatis populis reſponſa dantem. Sed illi qui inter ſolitudinem ſapientiam quærebant per Acignii potentiam in excidium petiti, & plerique eorum ſemineces, fracti alii, fugatique feſtinatione victoriæ relicti.

Geryon Albam obſederat, Albanique per exploratores acceperant partem exercitus ad vindicandam Acignii injuriam deſeruiſſe caſtra. Erupere omnes per obſeſſæ urbis portas, & incautos hoſtes trucidavere, onuſtique præda redierunt victores in urbem ſuam. Iratus Acignio Geryon quòd milites ſine imperio ſuo de vallo & aggere traxiſſet, putavit eum acceptæ cladis cauſam, & inſolentem hominem, qui de fortuna ſua tantùm licentiam uſurpabat, juſſit à vultu ſuo ſecedere.

Videbatur oppreſſa Veritas ſub Acignii authoritatem, reſumptura vires, & deſideratam tandiu pacem oculis amabilibus proſpectura. Sed obſtitit Geryonis furor, cujus ſævitia veluti procella concuſſi Veritatis ſectatores qui Acignianam feritatem effugerant, ſub vinculis habentur. Iſta bonum hunc piſcatorem ad impatientiam obligavere, qui petiturus erat à Veritatis judice, aut mortem ſuam, aut nuptias meas. Cæterum plerique Deorum etiam extra cœlum ſuum regnant, neque omnes qui verum amant ſacrariis Deæ retinentur. Patet omnibus coruſcans numen, & ſi quando aliquid diſtulit, tandem cumulatè reponit. Quandoquidem autem te diva illa (quæ larvales impetus & mendacia comprimit) fortis ſuffragiis ſelegit arbitrum cauſæ noſtræ, permitte narrationi meæ tuas aures, pro qua laboraturus ſum ne non placeat.

Hominem me natura creavit, ejus ſanguinis, quem ſi vellet renaſci Iupiter Saturni antiquitati præponeret. Sed nemo ab omni parte fœlix de cunis ſuis ſurgit, inſipientia fortunam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

antevertit,aut ſequitur: & niſi iſta ſint, quoniam nullum præcoquum durabile eſt,citò virtutum ſemina crudeſcunt, & nunquam perveniunt ad frugem niſi per injurias aëris & hominum invidiam.

Hoc, & ætatis ſimul paritas Clodoveo me junxit. Enimvero nullus inter ambitioſos & invidos bene quieſcit. Et quia principum amicitiæ lentè augeſcunt ſubitò extinguuntur,ubi inſuſurravere inimìci in regis aurem, ut adoleſcentis admonitus contemneret, ſtatim regno depellor & avidis imperandi ſucceſſoribus juvenem principem relinquo. Diu per Italiam exilium meum circumtuli,per Tuſcum tandem,Siculumque mare, devectus Melitam (quam perpetuum bellum ſupra omnes Europæ inſulas evexit ad famam) ibi prima militiæ ſtipendia ſub Apolide merui. Dein auſpicio facto, votisque in littore Neptuno reduci ſolutis,armati ingredimur navem,numeroque potiores hoſtes primo congreſſu fœlici temeritate ſuperamus. Non durat ad extremum ſors faventior,immutat vultus,& maligno aſpectu terret, quos celeri gradu ad læta promovit. Aurum & gemmas ad ima viſcera telluris fæx obducit, & nunquam benè fulgent niſi iſtas & illud ignis examinaverit. Inhorruit æquor,adverſo flatu verberati fluctus impediunt remos: nunc velut è ſcopulo pendemus, nunc reductis undis arenam pulſamus, & ipſa Tartara trepidi intuemur. Donec diu per Acroceraunia jactatos ad Locrorum terram impulere venti. Iam ratis laxatis compagibus aperuerat coſtas, & per plures rimas acceperat mare. Cúm Apolis imperterritus Tyndaridas in tempeſtate oſtendit,tempeſtiva oratione animos ſuorum militum ad tranquillitatem reducens.

Scitis (inquit)non aliis hoſtiis placari Phæſtium Apollinem, qui hìc pietate cæca colitur, quàm humanis: & his maſculis quos aut fortuna belli, aut ventorum iræ permiſerunt Locris. Tantùm externæ fœminæ in oraculi fidem ſervantur, quod ab amplexu Locrorum regis & alienigena muliere dudum prædixit naſciturum principem ſedem imperii orbis terrarum aut OEanthen, aut Argon Eupaleam facturum. In eam ſpem ab omnibus univerſi partibus conquiruntur puellæ & matronæ expectatam,ſobolem daturæ. Quærendum eſt effugium quo Cyclopum carnificinas, & Phorbantis implacabilem ſævitiam vitemus. Certum eſt; videbimus Tænarum, & victimæ infœlices ante aras Apollinis ſine vindicta jugulabimur, ſi recuſetis conſilium cujus ſalubritas non aliter quàm per exitum compro-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

comprobari poteſt. Quotquot hic viros eſſe oſtendit barba' induite illico mercatorum habitus, & fingite vos per ſinum Criſſeum in hanc oram ſponte deſcendiſſe, ut ſpecioſiſſimas formas per varia maris terræque pericula quæſitas addiceretis emere volentibus. Nos, quorum vultibus tenerior ætas non-dum virorum notam inſevit, mitellis colligabimus crines, annulis aures onerabimus,&varia mulierum veſte ad exemplum ſervientis Herculis fortia evirabimus membra. Sic vos titulo negotiationis tuti ad mercatum cæteris expoſitis, mox vænumdatis, reparato navigio inviſetis iterum amicas terras, mox plurima nave ſelecto milite farta, reduces vindicabitis ſervitutem noſtram, & periculo imminentis necis commilitones veſtros præcoci celeritate, & intrepida virtute liberabitis.

Simul raptim ad hanc ſimulationem immutato habitu,compoſitisque geſtibus ad faciliorem propoſiti ſucceſſum, pars impoſitam mercatorum perſonam mentita eſt, reliqui muliebrem laſciviam induimus. Tum vero invaſere littus Locri,ſciſcitantes quod genus hominum, & unde eſſemus. Cum aſſeveraſſent ſimulati mercatores ſponte ſe in illorum plagas incidiſſe pretioſiſſimas merces ſub haſtam miſſuri, formas nimirum quibus liberi homines parerent : expediunt decepti hoſtes pretium ſervitutis ingratæ, & me cum Apolide aliiſque imberbibus ſociis (qui ementito ſexu fœmineis veſtibus deliteſcebant) emptoribus tradunt. Sic captivi Danai in voto latentes ſtipabant equi Trojani receſſus, ut per fraudem finito decenni prælio aliquando Trojam caperent.

Iam noſtri mercatores artis fallacis proſpero eventu lætati, & pecunia ſatiati quæ nos ſervitio proſcripſerat, vela ventis dederant. Iam Locrorum regis hortis incluſi expectabamus commilitonum reverſionem. Iam ſinguli cuſtodum moliebamur gratiam, ut relaxatis clauſtris mutuo alloquio ſervitutis tædium poſſemus eludere : & ſi ita expediret,juvare nos conſilio & ope reciproca,

Adventabat ſacrificii dies quo Phæſtico Apolline humano ſanguine placato per ſortes eligenda erat inter captivas fœminas quæ proſtitutione ſua parentaret oraculo. Quid debent expectare ſcelerati, ubi innocentes ducuntur etiam Deorum juſſu ad pœnam ? Intelligo nihil magis obeſſe duraturæ fœlicitati, quàm prudentia, aut caſtitas.Hoc argumento incidi in miſerrimam conditionem,quæ me in proximam noctem de turba captivarum

captivarum ſelegit contra naturam,ut maſculus parturiret. Cæterum benignior ventus diſtulit recens propoſitum, & miſeriarum pelago vagum ad humaniorem portum per varios anfractus deduxit.

Erat inter principes regni corporis mei cuſtos Gnoſius quidam, qui longa mecum aſſuetudine amorem hauſerat, deceptus muliebri ſtola,& in omnem patientiam ad imperiū meum contumax. Non paſſus eſt vocari me ad alienum complexum, & ut fugæ proſpexit, præcipiti deliberatione quam libido faciebat ante ipſum Apollinem Locrorum regem moleſtum rivalem immolavit: acceptoque fratre cum pretioſiſſimis ſarcinis miſerum me criminis ſui præmium paratæ ad fugam navi reddidit. Scilicet plerique hominum iraſcuntur illis vitiis quibus ſuum ſæpiſſimè nomen maculant, & omnes præpoſteri motus numquam bene ſuſtinent alienum exemplum. Volunt ſoli peccare, quibus inſolitum ſcelus pro gloria eſt, aut ipſa potentia, impunitas. Sic recedente paulatim littore in altum componimur, incerti quo nos fata ferant, & ubi quietem ad colligendum ſpiritum promittant. Septimus Sol Dianam innumerabili ſiderum caterva comitatam relegabat Lathmon, Gnoſius amoliri à ſe fratrem cogitabat, & ſopitum ſomno de puppe in fluctus dejicere; facilitate credendi, quæ zelotypo perſuaſerat eum qui amat ne fratrem quidem tuto ſuſtinere poſſe. Cum diu per diverſa maria jactati innatantem inſulam proſpeximus, nullis fundamentis telluri cohærentem, ſed communibus radicibus avulſam, fluctuantemque, in modum Delus Latoniæ. Haud mora ingreſſis errantem terram, mira omnia provenere. Depoſuit Gnoſius cæcæ libidinis vulnus, & fraternum odium in amicitiam vertit. Neque ego illi amplius interni cauſa morbi,aut ſpes incolumitatis: momento fœnilis flamma diſparuit, & me non dominam, non Vindocinam: ſed ſocium & Vindocinum cœpit appellare; ignotum illi hactenus nomen, & quod ultra natale meum ſolum ſine reverentia eſt. Fecit idem & hic piſcator qui hodie me in thalamum poſcit, & connubiales leges. Nam cum inter inſulares piſciculos vimine incluſos,aut hamis dependulos duceret in littus: occurrit ſtupentibus nobis, ſingulisque noſtrum ſuis nominibus ſalutaris,agnovit hominem eum quem hodie nimium pertinaciter credulus in uxorem ambit. At enim nondum Letheos fluctus potaverat,qui illi dudum mei, ſuique cognitionem ſubtraxere. Reddideramus ſalutem, & ille, miſeratus

ſeratus ſtuporem noſtrum, humaniſſimè viſa miracula, & quonam terrarum eſſemus expoſuit.

Nondum, inquit, hæc Veritatis inſula emperat in mortalitatem quando Saturnus incolebat terras. Homines Diis æquales ignorabant vitia, uſque dum fœcundum malis vas malè curioſus Epimetheus in humanam perniciem aperuiſſet. Tum demum mortalium contubernium dedignavere Virtutes, & paucis hominum ſecum raptis (quos nondum auri fulgor ad omnem pravitatis licentiam obcæcaverat) ſeparavere has terras à continente: quas in ſpeciem ratis vagas incertis curſibus agunt venti, & undæ ſub tantæ molis pondere laborantes. Hac nave, prudentiſſimi mortalium vitavere cataclyſmum, cujus damna Deucalion cum ſorore jactis poſt tergum lapidibus reparavit. Inde inter utramque ſobolem mira diſparitas, & diſſimilitudo. Pars, incrementa ſaxorum prodigioſa pullulatione quotidie creſcit in immenſum, & nunquam niſi ad ſcelera movetur. At hi, quos Veritatis inſula in probitatis ſemen nutrit, pauciſſimi numero, conſervant aurei ſeculi gloriam, & nunquam niſi ad rectum ſuſpirant. Tuti, ſine legibus, quoniam ſine ſcelere viventes æmulos patientiæ & conſtantiæ omnes accendunt, & hominum mentem ad perverſa facilè degenerantem ſuo exemplo ad rectum detorquent. Fit tamen aliquando ut longo diſcurſu inſularibus actis, vel morte diminutis, ad novum germen ſponte ſua inſula iſta cohæreat continenti, mox probis incolis exculta, recedat ab alieno agro, & antiquam navigationem interfuſo mari repetat.

Ac primum impacta Pyreo continuo terrarum tractu occupavit Græciam: quo tempore celebres illi ſeptem ſapientes orbis miraculum credebantur. Hinc aquis reſtagnantibus oppreſſa pars Siciliæ, & Brutium ſolum à Trinacria divulſum. Poſt Socratem tandem, & Platonem rediit Ionium mare, cavique arenarum gurgites recepere fluctus, qui ſupernatantem Veritatis inſulam quæſitis diu terris Latio ſtitere. Suſcepit laſſatam Tyberis, & vicini ponti ſpretis imperiis de perpetuo tributo aliquantulum remiſit.

plenas capit alveus oras
Subſidunt lymphæ, colles exire videntur,
Surgit humus, creſcunt loca decreſcentibus undis.

Vivebant hoc ſeculo Curii, Fabriciique, & niſi Iulius occupaſſet

paſſet regnum, etiam Catone fatis functo, in celeberrima urbe permanſiſſet Veritas, neque hodie diſtracta à Romanis ſedibus vaga tellus, ageretur ad Neptuni libitum, & ventorum licentiam. Sed ubertas & affluentia antiquiſſimam civitatem totius orbis dominam enervaverunt, ubi maximè urbanitas fuit & eloquentia, ſuſtinere mendacium: antea ſcurrarum vitium, quod poſtea Conſulibus etiam in laudem & lucrum ceſſit, ubi Imperatores proborum ſtudia adulantibus poſtpoſuerunt. Poſtremum delata qua Rhenus prorumpit in Oceanum, Gallicum littus ſubiit regnante Philippo Pulchro. Poſt paulo levitatem gentis exoſa deſeruit Belgas, & locum quo nuper adhæſerat permiſit incrementis liquidæ Amphitrites.

Intremuit, motuque vias patefecit aquarum.

Nunc quo ſe ſiſtat, non habet, adeo nationes omnes ad verum nauſeant. Hoc unico remedio reparatur, ſi inter profundum deſcendant in hanc inſulam navigia, & onus ſuum fluitanti terræ committant.

Sed neque durat omnibus Veritatis amor. Animus à pueritia corruptus malis ſemper delectatur, & ad omnem virtutis ſplendorem expavet. Plerumque initiorum acerbitas delicata ingenia deterret. Alii, paupertatis tædio quæ hic religioſiſſimè veneratur, ſteriles terras, & importunis ſenticetis horrentem inſulam ad commodiorem culturam relinquunt. Aliqui in tantum profecere, ut contra mundi illecebras audeant attollere oculos; ſed non pertinaciter. Cedunt innatæ imbecillitatis vitiis, & dubio itinere inter bonum pravumque ducuntur, oppreſſis aliquantulum affectibus, nondum tamen bene firmatis, ad perſeverationem veri. Pauciſſimi à pravitate naturæ degenerant, & temporariam quietem æternæ commutantes, per corporis incommoda animi tranquillitatem emunt, quibus eſt quædam paupertatis ſuavitas, & ſolitudinis ſolatium humanis negotiis non ſollicitari. Iſti excedentem ab orbe ingeniorum fertilitatem ſuſtinent, & lento tepore non augent litterarum nomen, ſed conſervant: mortem omnibus ab utero æqualem oblivione apud poſteros, aut poſthuma laude diſtinguentes. Soli omnium ſine timore pœnæ ſequuntur rectum, ſolis mortalium recondita quælibet patent: ut enim quisquis venit in hanc inſulam perpetuus incola futurus, ſimul induit omnes ſcientias, & qui ſint, quid velint, unde veniant qui hic rate devehuntur, certiſſimo norunt. Revelat nimirum

Veritas

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Veritas cultoribus ſuis ſecretiora, ut non ex oculis, ſed ex mente judicent.

Præter hæc quæ tunc narrabat piſcator, notavimus inſulares unum tantum Deum agnoſcere; cultumque tanti numinis incorruptum nunquam ad ſtatuas, & inania ſimulacra tranſlatum. Non ibi aræ, non templa, non ſacrificia; abhorrent ab illis ceremoniis per quas ſuperſtitio animos hominum ad terrorem devincit. Orientem adorant Solem, & in illa luce authorem univerſi æterna ſobole humanum genus propagantem. Vivunt aut vento chameleontis in morem, aut herbis lethaliter amaris, quas tellus arida inter arenas & vepres emittit. Alii maris & aquarum vapore ſaturantur, tam peſtifero halitu graves, ut ne Mephitis quidem fœtidius oleat. Multis pabulo ſunt ſcarabei, fuci, cicadæ, formicæ, vermes, & alia ſectilia. Plerique loligine, ſepiis, polypis, ozena, locuſta, & aliis piſcibus veſcuntur, qui ſanguine carentes, vel rara carne ſunt, vel tenuitate pellis conſpicui in modum cryſtalli tranſlucent. Omnes, aut abſtinentia ſolvit, aut ſua mors trahit in tumulum. Summa macies renudat oſſa, alimentique penuria quidquid de corpore deducit impendit in animi vigorem. Et quia maximè laudari merentur, nulli patientius reprehendi ſuſtinent, neque mitius alienis criminibus iraſcuntur. Cunctis unica toga, & pileus unus: hunc & illam initiatorum exemplo nunquam deponnnt, nam quod vetuſtas abſorbſit centonibus reſarciunt; velut olim Argon Æmoniam Athenienſes, quàm perpetua reparatione conſervatam ter mille annos poſt Iaſonem duraſſe hiſtorici tradunt.

Ibam per totam inſulam lento gradu, & corpus jejuniis grave modo per arenarum deſerta, nunc per ſquallentes littorum ſinus circumferebam: cum intentum piſcationi. & ſcaphæ inhærentem implacabilis ventus diſtraxit in mare. Fugerat à longè natans tellus, & nihil aliud in conſpectu meo reliquerat fortuna præter cœlum & undas, & iſtum, qui nunc importunus litigator priſca ſolatia in injuriam vertit. Ecce! omnia alia timebam præter homines: cæterum plerumque initium calamitatis eſt ſecuritas. Expedivit ſe de fluctibus nova inſula, viſos intravimus receſſus & per flumen (quod ibi aquas ſuas æquori maritabat) devecti, in ripam ſeceſſimus. Vt vero bibit iſte argenteas lymphas, oppreſſit eum ferrea oblivio, & in ſtupida ignorantia ſtatim conquievit. Putares Cydni qui Ciliciam interfluit liquore diriguiſſe, ſi aut Alexander fuiſſet,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

fuiſſet, aut rigore fluminis frigidum corpus ſummoviſſet ſpiritum. Contra vitalis calor crevit, & me (novo monſtro turbatus) fœminam exiſtimans populante artus flamma incaluit primo, mox junctis mala fide pectoribus ſi negligerem ſuccurrere furori, videbatur ruiturus in mortem.

Terrebant me, ſolitudo loci, & ſine rectore ſutilis cymba ſi deſperarem inſanientem amatorem, Promiſi nuptias meas, modo reſumeret vires, & me natalibus oris redderet. Hac conditione placuit piſcatori matrimonium. Fecit quod promiſerat, hodie fidem meam poſcit, & à te cui data eſt cauſæ noſtræ cognitio, inutilis ſtipulationis utilem expectat eventum, quem impoſſibilitas negat, & fiduciam deluſi hominis in irritum transformat. Ardet nimirum mas in marem, & furioſum amorem deſperatione auget, cui promiſſis meis Natura potentior, & cœlicolæ, qui facta impia deteſtantur, remedium recuſant.

Finierat: contra piſcator reſpondit: non eſſe omnino circuitu agendum, maximè in illis cauſis in quibus veritas facto ſtaret. Produceret adverſarius partes quibus viri ſumus, & ab oculis ſuis quæreret ſibi judicium. Nec minus alter revelatis cruribus ſexum ſuum aperuit, manumque dexteram ingenti feminum ſarcina complevit. Hoc aſpectu verberatus piſcator in proximum gurgitem quem vicini fluvii rapidior impetus faciebat ſeſe non tardatus immiſit. Percuſſi recanduerunt fluctus: diſceſſere primo in exiguos orbes, deinde in latiores, qui poſt paulum evaneſcentes in planitiem fluentis aquæ ſoluti ſunt. Exeruit poſtremo naufragum caput ab amne, qui repetitum circumactumque infeſtis vorticibus corpus ſicco littori reddidit,

Promittebat domorum vicinitatem circumjacentium agrorum cultura ad proceritatem ſegetum vinearumque luxurians. Humeris piſcatorem imponimus, iter ad oſtia fluvii carpentes, ac momento temporis in humilem aſcendimus collem, è quo vimine obducta tecta proſpicimus, tuguria agreſtium quæ ſequuta fluvii amœnitatem ripis inſiſtebant, in monticulo ſita, & clivo adeo fallente aſſurgentia, ut alias quam cum aſcenderis, non ſentias te aſcendiſſe. Stabant ante fores mater & filia, diurno penſo fuſos implentes, qui filo tenui de proximis calathis ſubinde ducebantur. Sed filia ſuum opus morabatur, intenta carmini quod ſuaviſſima voce canebat.

Oſchara

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Oſchara qui placido curſu, criſpantibus undis,
Volvis lapillos aureos:
Et dulci retinens defeſſam murmure Lunam
Ad littus invitas tuum.
Carpere ſeu malit ſomnos, ſeu clune procaci
De nocte nymphas ducere
Ad numeros agili ferientes ter pede terram,
Hæc inter attriti gemunt
Per riguum nati gramen ſub pondere flores
Quos unda nymphis educat.
Venit & ad turbam ſatyrorum læta juventus,
Meroque Silenus gravis.
Quique colit vineta jugis innata propinquis
Lιæus investus cado,
Et ſuccincta caput flava Trinacria meſſe.
Num juvit & me ponere
Quas Amor accendit duras in pectore curas
Molli ſub alga littoris,
Quod ver perpetuum veſtit florentibus herbis.
Hem duco mecum numina,
Per quorum jurare faces arcusque ſeveros,
Mortale formidat genus,
Cum videat non ferre pios ſua vulnera Divos.
Si ſcire quæ ſint expetis;
Durus Amor, comitesque Dei, luctusque dolorque.
Hæc turba lecto me trahens
Excutit è ſomno, & ſecum mea gaudia defert.
Urit medullas acriter,
Et flammas animi repetitis ignibus auget.
Quid lentus expectas tuam.
Si nunc fata ſinunt Alitophile viſere Chlorim,
Multum furentem fundere
Quidquid habet rabidi flammarum in ſanguine amoris,
Lauroque myrtum jungere.

Vt expoſuimus piſcatoris caſum orantes extremam defuncto humanitatem, ſexagenaria mulier minus polita quàm ſincera reſponſione animorum perturbationes fregit.

Raritas concilirt rebus admirationem; ſub oculis poſita ſolemus negligere, pro incertis maria tranſmittimus, & in extremo orbe ſtulti tũ mentis, tum corporis ægrotationibus, quærimus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

mus remedia quæ Natura ante pedes poſuit. Seu quod omnium rerum deſideria langueſcunt ubi vicinitas & occaſio utendi facilitatem fecere, ſeu quia differimus videre quod quoties placuerit poſſumus. Permulta in ſolo noſtro nata negligimus, quæ ſi portentoſa ſervaret Ægyptus, aut Græcia miraculorum ferax, ſingula jamdudum luſtraſſemus, longinquorum nimium curioſi. Quid juvat currere per Ionium mare ut Amoris flammas extinguere poſſis, premere Deucalionis exemplo Actæas aquas, & præcipitem ſe dare per ſinum Ambracium, quem in ſimilitudinem jacentis rotæ Leucates promontorium circumſcripſit? Quid Anterotos numen agnoſcere, & apud Eleorum gymnaſium ſacrificare oblivioni? Melius Selemni aqua præterlabentis Achajam fluvius iſte ab amore liberat, & Cupidineis affectibus abſtinentiam inducit, coërcetque ſuo frigore voluptuarios motus. Hoc docebit vos iſte, qui mox cum ſomno relinquet antiquos ignes, oſtendetque nondum ſe mortalium numero decidiſſe.

Vt flores relaxata hyeme in tepore inchoantis Veris frangunt terram, & debili faſtigio micant, poſtmodo calefacta humo vernant, ſurgunt, aperiuntur: Sic piſcatoris pectus extolli primo cœpit, & ſpiritus altè conditus emergere, poſtea fortius egeri, pulſari ſalubri pulſu tempora, aſſurgere demum cadaver, & ut antea ſolebat, loqui: niſi quod omnia alia meminerat præter amorem, cujus flammas inter nivales aquas venerabilis fluvii reliquerat.

Tacentibus nobis ad hoc miraculum, repetiit mulier quod omiſerat. Et nihil magis, inquit, in Poëtis condemno, quàm quod fabulis Naturæ providentiam tegunt, & occultas vires cuncta moventis ad inanes cauſas & ridicula facta referunt. Sic Selemnum in Argyræ formam æſtuantem deformatum in flumen fabulantur quod Cupidineos ignes fugat. Sic Salmacidem oblaqueatam amore Hermaphroditi Cariæ fonti mollitiem dediſſe. Anigrum induiſſe peſtilentiam de cruore centaurorum quos Hercules interfecit. Clitorium abſtemios facere de facto Melampi Amithaonis filii. Arethuſam Alphei flammas vitaſſe mergendo ſe in ſpecum, ut per obſcuros terræ meatus concavaſque partes errando, inſinuante ſe fluctu telluris anguſtiis, adveheretur Ortygiam. Citius anhelos equos æquore Phœbus tingeret, quàm Poëtarum figmenta ſuper ejusmodi fluminibus dicto aſſequerer. Fragilis & laborioſa mortalitas in Naturæ ſecreta raro pervadit, ideoque miracula pu-

tat illa quorum rationes cauſasque ignorat, & cum veritatem occupare non poteſt, recurrit ad fabulas.

Sic fractis publicorum ingeniorum aculeis hebetantur mortalium ſenſus, & cum ultra capacitatem ſuam inquirant, contra Naturam furente zelo torquentur. Ridet ejusmodi deliria ſapiens, quæ pervicax ſuperſtitio & ſcrupulus innocens invenere. Aut enim veræ rationis ſcaturiginem novit, aut alium noviſſe exiſtimans, ingenuè fatendo inſcitiam ſuam, non erubeſcit hæſitare ad abſcondita. Habent omnia proprietates ſuas, & ab illo momento quo creata ſunt, ſummi numinis munera conſervant, quæ per experientiam & tempora in apertum proferuntur. Pauci anni ſunt, à quibus iſtius gurgitis mirabile frigus quod Amorem extinguit, hoc caſu revelatum eſt.

In faucibus Pyrenei montis qui inter Hiſpaniam & Gallias jugum ſuum extendit, nivesque & nimbos ſublimi vertice ſuſpendens inculta vaſtitate horret, ſpelunca collibus affixa reſpicit mare, quà Gades & Calpe Euripi anguſtiis includuntur: domus Eurybati infamis piratæ, vicina maria terrasque deprædantis: cruentarum prædarum receptaculum, & ſpoliorum infœlicium ærarium. Infra, plures ſinus errore multiplici per concava telluris currentes. Supra, os arctatum, decreſcente paulatim itinere quod ab imo ad exitum cavernæ ducit. Hinc Eurybatus injecto in intima terrarum fune, Stentorea voce, Alliga captivos, Athrax, quos heſterni diei fortuna victori permiſit. Statim de abſcondito tenebrarum receſſu educti adoleſcens & adoleſcentula, tam fœlici pulchritudine, ut putares inter arenas ſurgere lætiſſima roſarum liliorumque vireta, niſi quod demiſerant in terram vertices, quos captivitas languidos fecerat. Tunc invocato proſpero eventu ſic ad adoleſcentem victor.

Soror tua inter cathenas & vincula libertatem ſibi fabricata eſt, & victorem me traxit in ſui adorationem. Vbi Zephyrus tota rupe ſepultus dudum temperavit à flatu, iraſcitur Æolo, & motu ſuo terrarum itinera interturbans, blanditur Veneri, quam ad fontium murmura, & graminis laſciviem vocat. Ceſſant nimbi, pruinæ, glacies, & meliore vultu collucet ſerenitas cœli. Non es primus, cui maximæ fœlicitatis exordium Fortunæ crudelitas attulit. Parum abſunt ab extremis calamitatibus inexpectata ſalus, & gloria, & divitiæ. Ego vero, quamquam alias imperare poſſum, deprecor in matrimonium ſororem tuam. Si facis hoc, utere omnibus quæ in poteſtate mea

ſunt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſunt, & famoſiſſimum ducem tibi amicitiam, & duraturum obſequium conciliantem, dignare affinitate tua.

Non vacabat reſpondere ad cuncta timenti, lingua quippe vim ſuam perdit in eo qui ultra ſpem beatus eſt. Silebat adoleſcens, cum ſic ad Eurybatum adoleſcentula. Immoderatas miſerias excipiunt plerumque tranquillitas & lætitia; non habent extrema modum. Fulmina prærapida celeritate excuſſa diſſipantur illico, & eo minus perdurant quo ferocius micuere. Tot caſibus calamitoſiſſima capita inundantibus ſuccedit Amor, noſtris injuriis iratus, & quam conditionem in libertate ſperare non audebam, captivis ingerit. Nunc ſecura libertatis, ad genua tua depoſito capite compendium breve neceſſitati depoſco: liceat uxoris nuncupationem ſacrificio prævertere. Silentium fratris pro conſenſu eſt, qui fugientis comes, & infortunii ſocius gentilitiis ceremoniis totus incumbit, & Iunoni jugali meditatur votum. Accendere tædas, conſtrepere hymenæum, immolare victimas Eurybatus cœpit. Simul clamoribus inquietis miſcentur omnia, ſævit armatorum manus feroci eruptione, feſtique diei hilaritatem in horrendam faciem tranſmutat.

Liphippi recens edictum, impunitatem, bonam famam, reverſionemque in patriam latronibus, piratisque conceſſerat, qui piratæ, latronisve abſciſſum caput detuliſſent in curiam. His præmiis excitatus Celadon Melandriorum ſecundus terror, ſuam infamiam aliena morte liberare voluit, & commilitionis cæde ſalutem emere, Tentata itaque militum fide validiorem prædonum manum armavit in ducem. Crudeſcere interim ſeditio, & ab inconcinno murmure ad gladios & tela tranſire. Pavens Eurybatus, & ad repentinum tumultum deſperabundus, timensque ne quod etiam poſt ſuam mortem ſpolium rebellibus relinqueret, quæ natura trepidantium eſt; intentusque captivæ nuptiis, inter ancipitia belli pactam uxorem perdere maluit quàm Celadonti reſervare. Commeavit ad novam conjugem, & inter ultimum oſculum inſeruit enſem amato pectori, idem bonus maritus, & cruentus percuſſor. Tum vero omni timore calcato, & eo generoſior quia jam chariſſima quæque perdiderat, irruit inter ſpicula gladioſque hoſtiles, certus effundere ſpiritum, aut retinere per virtutem. Adeſt plerumque temerariis victoria. Cecidere cum Celadonte rebelles, & validas manus quas ad erogandam ſtipem aperire non potuerant, poſt ereptum ſpiritum armatas ferro retinebant:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

bant: ea etiam cura prædonibus honeſti exitus fuit.

Cæterum Eurybato Martis Dei blanditiæ pro ſævitia erant, & hoſtium cædes, invidia. Ejulare, ſingultibus aſſiduis ilia quatere, dolere, lamentari, nemo latronem crediderit, niſi prius in barbaris adoraverit humanitatem. Frons, oculi, vultus, perſæpè mentiuntur. Domat feras mentes Cupido, ubi ab aureo arcu dulces ſagittas decuſſit. Immitem Polyphemum ad ſuſpiria coëgit pulchritudo Galatheæ, & inter horrorem ſylvarum, Deorum contemptum, hominum necem, à puella victus fletus uberrimos ab oculo miſit.

Cædis amor, feritasque, ſitisque immenſa cruoris
Ceſſant, & tutæ veniunt, abeuntque carinæ.

Traxit ab inferis Plutonem Proſerpina, Tantaloque, atque Ixioni remiſit pœnam.

Agitur novis furiis Eurybatus, & lymphatico ritu torquet ſe ad inſanos motus. Periit, quia perire non potuit, & inter victrices palmas renuntiat ſaluti, Tinctus hoſtili ſanguine, ſuum amiſit, totque infeſtis ſpiritibus ad Acherontem miſſis, non retinet ſuum. Vt vero ad mortuam (quæ ante ora ſpeluncæ in cruore ſuo jactabatur) rediit, queſtus de crudelitate fatorum laceravit veſtes, amplexatur avidè corpus exanimatum, furentique oſculo adhæret cadaveri quod ipſe fecerat: & tanquam ſuum crimen excuſare vellet, dedit domum ſuam conditorium defunctæ, poſitoque ad antri aditus immenſo lapide, diu, multumque defletam dimiſit, & caſum ſuum inſana voce queritans, egreditur de Pyreneis montibus, ſolatium in ignotis terris præſumens, inque horrida ſolitudine pii ſceleris ſupplicium. Vagum tamen hominem comitabatur luctus, & quia cum aliena deſereret inferebat ſeſe, amor conjugis, & furor, & inſania trepidum pectus occupabant; adeo pauci ſunt qui ſe in poteſtate habeant, & facilius eſt totum populum ſervitio premere, quam erigere animos ſupra minas & tumultus fortunæ. Tandem poſt errores diuturnos venit in has terras, & extructo in proximis collibus tuguriolo, radicibus diu paſtus corpus ſemivivum ægrè licet traheret; ægrius tamen mentem, cujus ærumnas cumulabat tempus, & otium, & amiſſæ conjugis deſiderium. Vnde & hodie in limine heremi ſimulacra Mortis & Amoris, hic arcu protēſo, illa concuſſà falce ad æternā facti memoriā ſtantia viſuntur. Legi-

turque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

turque hoc Eurybati epigramma, nam & ipſe componeba[t] carmina ubi aliquid de impetu ſuo furor remiſerat.

Quid fugis ah demens, comitantes pectora flammas?
Sævus habet pennas, ſpicula ſævus habet!
Prævertit celeri fugientes improbus ictu,
Et volucri penna quod fugit, aſſequitur.
Si vitare velis durantem in vulnera dextram,
Ad quæ confugias brachia Mortis habes.
Vna eſt, & verax ſummæ virtutis imago,
Vivere cum poſſis, non timuiſſe mori.

Concluſerat epigramma, ſubiit intemperans humor, qui ſenſibus immoderata inſaniæ permixtione vitiatis totam mentem præcipiti & extremo corrupit exitio. Non potuit pati diutius indomiti mali vulnus ſaucium pectus: domeſticis Eurybatus concitatus furiis egit ſe de ſaxo, quod impactos vicini fluminis fluctus elidit. Vaſtus ruentis fragor aures noſtras invaſit. Accurrimus, occupaverat jam canum littus exangue corpus, quod mox inter obluctantis animæ moras, & crebros ſingultus, jam ſanus & fœlix, experientiam fecit aliquid eſſe quod inſanos Amoris affectus ſanet. Hæc aliquando Apolidi narrabam juveni nobiliſſimo & formoſiſſimo, qui caſas noſtras hoſpitio ſuo dignatus fortunatos nos ſolebat dicere, qui remoti ab ambitionis ſtudiis otium & vitæ tranquillitatem ſequeremur unico mortalitatis incommodo à Deorum vita diſcrepantem. Tum ille, poſt longa ſuſpiria & lacrymas in Eurybati caſū miſerabiliter ejectas: hæc, inquit, vis vorticis quæ cupidinem in frænis habet majore diligentia contemplanda eſt, & ad aliquam naturalem cauſam indagatione ſolerti deducenda. Hanc ego de frigore natam auſim aſſerere quod rigore ſuo contrarium ignem depellat, & pæne cum amore ſummoveat animam.

Sub ipſis fluvii aquis exprimuntur gelidi fontes, qui pluribus venis eluctati, acceptas virtutes & potentias receptaculis ſuis inferunt. Saturnus, ſive plumbum viſcoſæ materiæ impactum nexumque, ſubtilibus fibris quod minus concretum eſt eliquat. Illud ſi præteriens unda ſecum trahat, proculdubio qualitates induit Saturni, qui ſiccus & frigidus fugit coitum, & maligno aſpectu Venerem premens oſtendit odium quo in ſequiorem ſexum crudeliter inclinat, Similiter argentum de

ſympathia

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſympathia Lunæ quæ frigida & humida eſt pruritus venereos enecat: unde & caſta Diana à Poëtis vocatur, & abſciſſa Saturno genitalia fabulæ referunt. Itaque,ſi per minera plumbi, aut argenti colantur fontes qui occulto itinere ſubeunt terras, ſtatim exuunt nativum ſaporem,& inſertas metallorum potentias verberatione crebra, motuque ſuſcipiunt,rigorem materiæ per quam fluunt beneficio trahentes, frigusque Saturni,aut Lunæ aquis in quas deſcendunt penetrabili gelu inurunt. Hinc contra faces Cupidinis virtus, & frigidus torpor, & inſperata quies æſtuanti animæ conceſſa. Quod apertius videtur in lapidibus quorum vires utrunque ſidus auget recondita communicatione aſpectuum, qui procul à ſublimi ætheris vertice diſcretas gemmas celeri tranſcurſu corroborant. Inferiora quippe ſuperioribus per mutuam applicationem copulata miraculorum ſpeciem exhibent. Hinc,turcheſia, androdamas, calcedon,enydros, exebenus frigidiſſimi lapides, de utriusque ſideris aſpectu amentiæ amoris medentur, & libidinem frænant: cum ex mixtione terreæ qualitatis in concoctione ſua nihil obtineant de qualitate ignea. Hæc conſervat terra, & emittit. Videamus quid aquæ ut medicatæ ſint ſorbeant ut excludant deſideria libidinis, & omnem pruritus, titillationisque affectum.

Veſtiunt aliquando fluminum, fontiumque ripas gramen, & herbæ, cupidini medicamina: inter eas,haſtula regia, ſabina, ruta,vitex, ſylveſtres lactucæ, cunila, & nymphæa. Quæ omnes aut vires ſuas tranſmittunt, affunduntque fluviis per radices ad ima ſubeuntes,aut folia,floresque,ventis & autumno excuſſos permittunt ſubjectis fluctibus; quorum humore corrupti ponderibus ſuis deprimuntur, hos unda tandem devorat, quæ novis ſuccis imbuta, pari cum littore ſuo medicamine ſuperbit.

Erat aliquid quod ultra malorum meorum partem inquirerem, laborabam in Apolide, & ipſa cupiditas ſciendi quis ille eſſet, fletus meos, & lamenta tardabat. Prævenit Vindocinus deſiderium meum, & ad anum, rogo, inquit, mi parens, noli deſtituere cupidum adoleſcentem ſua ſpe, perge ulterius, & iſtum Apolidem deſcribe mihi,ut ſciam an ſit ille quem quondam apud Locros in foëmineas veſtes inſertum & abſconditum deſerui. Pluris hoc faciam, quàm ſi omnes ab occulto latentes Naturæ poteſtates in apertum exercitata ſubtilitate produceres. Iſtæ, inquit puella, meæ partes erunt, ſi laſſata

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

mater ſubſiſtat & ſcenam mihi longioris calamitatis permittat extendere. Conceſſit mater. Tum illa. Mediocris Apolidi ſtatura, moderatus geſtus, ſingultus frequens, capilli nigri, & in modum corvorum quoties ad ſolem convertuntur deflexi, variè pro ſua nitentes agitatione.

Sic picturato prætexens aëra limbo
Ducit ab adverſo ſpeciem Thaumantias aſtro:

Frons porrecta, arcuata ſupercilia, cærulei oculi, & fulmina ſubinde torquentes, naſus neque recurvus in frontem, oſculum quale Venus blandiebatur Adonidi; genæ, mentum, cervix, manus, roſarum liliorumque cognatione notabiles. Hem! adeſt, exclamat Vindocinus: agnoſco ducem meum, & jam reducem lubens amplector. Prope etiam erat ut exclamarem, & hæc quoque Chloris mea eſt, niſi recepiſſet interruptum ſermonem virgo; & hoc, ait, in poſterum probatæ humanitatis erit ſi ſine exclamationibus facili patientia loquentem velitis audire; ultro etiam veſtros affectus excuſo qui ab auribus ad oculos deduxerunt audita & præſentes vultus finxerunt, quos à nobis tanta maria & circumfuſæ terræ revellunt. Paruimus imperio, tum illa factum ſilentium hiſtoria memorabili remuneravit.

Tantæ pulcritudinis adoleſcens iſtius domunculæ latebras inviſerat, illuſit Cupido ſimplicitati meæ, & ruſticam puellam ſævienti face irritavit. Ceſſabat antiquum in tædas jugales odium, & modò quæ tot petentes eram averſata, nuptias ultro petebam. Reſtitit Apolis, & blandiente dicto revocare me ab inutili amore conabatur. Ignis repulſa crevit, & in imo corroboratus membra omnia in maciem & languorem trahebat. Monuit tandem ut propinqui vorticis experirer potentiam, & morbum quem ſanare non poterat aliena medicina expellerem. Ratum erat uti conſilio temerè amati ſi ultimam querelam contempſiſſet. Ingredior de die Apolidis cubiculum, cubabat ille meridie, & ſolis æſtus humenti ſomno demulcebat.

Invado dormientem effuſiſſimo amplexu: & teneo te, inquam, qualem jamdudum petieram. Dimovit ille ſomnum, & obſtantes libertati ſuæ manus de pectore ſuo decuſſit. Dii boni! quæ rerum facies? quod formæ monſtrum? Pendebant è collo inornati capilli, & ſideribus ſimiles oculos veluti nube tege-

tegebant. Pars avulſa candidiſſimos flores ad miraculum aperuit. Protuberabant gemino colle lactei ſinus qui nudi ementitum ſexum cum ſtupore meo vulgaverunt. Vix me ſuſpexerat, conſedit prior impetus, ſervataque ſuavitate purpuræ quam fecerat ira innatam modeſtiam verecundiſſimo rubore notavit, & quas ad ſupplicationem porrexeram manus ſuis interſerens, vides, inquit, ut miſerabili ureris flamma, quam virilis habitus mendacium ſuſcitavit. Ardebas hactenus in muliere virgo, & niſi prodigioſo cupidini medelam caſus attuliſſet, manebat te triſtis exitus, & adductum ad deſperationem vivendi tædium.

Quid ſis nata vides, niſi te quoque decipis
ipſam.
Et pete quod fas eſt, & ama, quod fœmina debes.
Spes eſt quæ capiat, ſpes eſt quæ paſcat amantem;
Hanc tibi res adimit.

Quandoquidem autem tibi ſexus meus pateſcit, nolo te fraudare majore cognitione vitæ meæ, cujus recordatio præteritorum malorum gravitatem obruit, & lento torpore ſolvit moleſtiarum ſollicitudinem ad quam miſeram me Fortunæ crudelitas reſervat.

Nolens deducta de viri manu ad invitum torum, poſtmodò ſum experta quas inimicitias malè contracta matrimonia parerent. Quàm injuſtè lex regni divortia ſuſtuliſſet, & impio vinculo retinuiſſet quos hymen malè invocatum funerali face luſtravit. Multi hodie mariti vivunt pudoris illius beneficio qui rarò ſexum noſtrum niſi cum virtute omni deſeruit. Illos tamen creberrima vota pulſant ad tumulum, & niſi nos reverentia famæ contineret, plures Medeæ, & Clitemneſtræ, quàm Alcyones & Alceſtes invenirentur. Omnino diſplicebat maritus: ſed neque tunc erat alius qui placeret. Poſt quinquennium viſo Alitophilo exarſi, & nondum corpore adultera innuptam me deſiderabam, ut amatori meo præter ætatis florem totam me & ex voluntate traderem. Cæterum intempeſtivo connubio ſociatæ ſola corruptarum nuptiarum vindicta ſupererat. Adjuvabat deſiderium ſoror mea provectioris ætatis quæ marito meo infenſa per reatum meum quærebat illius contumeliam.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Sed ſi jam vellem fines tranſire pudoris
Hic major culpæ cauſa futurus erat.

Marito caſtellum fuit ad Oſcharæ ripas, quas altiori culmine tegit, & preſſos lapides ſublimi mole patefaciens in palatii ſuperbiam elevat. Illic ſæpius convenimus conciliatrice ſorore, quæ eò ardentius ſequebatur Alitophili partes, quòd aliquando ſimili adultero mancipata, delectabatur adoleſcentis imagine qui vultu, & voce, & geſtu amatorem ſuum referebat. Interim, ſi quid ab amplexu vacabat, ſcribebam verſus, qui abſentem Alitophilum revocarent. Hinc illi quos habes à manu mea, & quorum concentus dulcedinem ſi ſervaveris, habebit aliquid Arion quod invideat.

Timendum erat ne voluptates ſatietate langueſcerent, providit caſus ne impunè liceret eſſe beatis. In ſuſpicionem quippe Alitophili maritus meus neſcio quo modo inductus ultionem parabat. Expugnaverat zelotypiæ dirum venenum otioſum hominem, & incertum ſpiritum ad crudelitatem verterat. Nactus deinde occaſionem vindictæ homicidio quod cogitarat accingitur. Vtebatur adoleſcens contigua domo. Ecce, dum de nocte domuitionem capeſſit improviſum adoriuntur armati, & circumfuſi per latera male reſſiſtentis inſiliunt, premunt, vulnerant: & niſi proſternatus moribundo ſimilis pedibus pulſaſſet terram, nunquam ſicarii temperaſſent ab ictibus; contra glomerata procella procidiſſet amatum caput, & ad necem non dubiam vapulaſſet.

Hujus cruenti facinoris fama totam civitatem pervagata, non alium nocturnæ cædis authorem quàm maritum meum faciebat, eò manifeſtius, quòd in fuga inter jacentis pedes pileum reliquiſſet. Hoc, ut infœlicis aures percuſſit, denegatæ voluptatis indignatione furens, incenſos animos ad ſcelus acuebam: cùm litteræ mihi ab Alitophilo redduntur, in hunc modum ſcriptæ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ALITOPHILUS

CHLORIDI S.

NOndum me pœnitet uſurpatæ per furta licentiæ. Firmiſſimum vinculum erit geminatæ affectionis, ſi nos diſſociari non ſinas. Minus me mariti tui vulnera quàm tua cruciant. Iſta, æterna erunt: illa, jam evanuere. Adeo Marte acrior eſt Cupido, & periculoſius ferit. Præcluſit aditus rumor in caſtellum tuum, opportunum tamen clandeſtino colloquio locum inveni, ſi nihil omiſeris de amore tuo, Cras me reperies in templo Veneris Etæræ quod ultra urbem eſt. Illic conſilium quod utrique expedit aperiam. Omnia ſalutaria & commoda ſi maturè veneris. *Vale.*

Placuit invitationem ſequi, cùm jam expectatione turbida etiam de momenti mora conquererer. Deceſſit nox, & ut ſequens dies Solem Mundo reddidit, ſacrario Veneris illabor. Prævenerat Alitophilus diligentiam meam, & ante pulvinar Deæ procumbens, ſolitariam complexatus ſtatuam propitium conſiliis ſuis invocabat numen, & hoc votum inſerebat ſaxo quod divinam imaginem ſuſtinebat.

Dea, quæ flaminibus ſiccis inducta fugas nubila, quam cum gaudio elementa omnia ſuſcipiunt, quæ tempeſtates revocas, coërces inimicos ventos, deſolatam terram reparas, extinguis diſcordiæ ſemina, concordiam ingeris, permitte nos aliquando quieti noſtræ, & cœptis meis aſpirando famulos tuos conſerva quos ferventior in numen tuum cultus ad odium mortalium crudeliter expoſuit. Si tuis precibus Deorum, Dearumque iræ remolleſcant, inviſemus ſaluberrimam illam tuam ædem, quam Pyreneus in arduo montis ſuſpendit, & initiati ſacris tuis, ſoluti voto quòd ſyncera fide ſignamus, docebimus alios, per te ſolam genus humanum conſervari.

Vbi nos voti reos fecit, deſeruit ſtilum, & lento ſermone cunctabundus ad me; ut, inquit, mea Chloris, effugiamus mortem, tibi moriendum eſt. Cùm devoviſſem caput pro ſalute loquentis,

quentis, ille pauca quæ ad rem noſtram pertinebant, ſic profatur.

Ea volui ſcire, quæ non modò ab Europæ terminis disjunxit Natura, ſed & ſecreta illa quæ ubique terrarum penetralibus ſuis reſervat. Cùm enim denegetur nobis diu vivere, diſcendum eſt aliquid quo nos vixiſſe teſtemur. Cita morte præoccupati terram relinquimus. Minus tamen queruntur hi quos philoſophia ad reconditarum rerum miracula vocavit. Hoc adminiculo multa percepi quæ vitam melius ſuſtinerent, & mederentur periculis, quæ reliquos ad deſperationem per compendium ducerent. Videmus firmiora quælibet præcipiti velocitate labi, & ortus occaſusque intra momentum temporis revolvere. Perficiendum eſt, ut purgata caligine, qua mortalitas hominum mentes inficit, ſerenitatem ſubinducamus, & imminentium malorum revocata per prudentiam procella conquieſcat. Inter alia, vires herbarum occultas quæ de telluris gremio ſurgunt apprimè novi, quarum ſpiritus neſcio qua contagione naturam ipſam videntur corrumpere, & ad humanum exitium noxaliter naſci. Ejuſmodi venena ſunt, quorum frigore velut hoſtilibus flabris inhorreſcit ſanguis & animam indignatione vehementeverberatam de corpore ſuo pleniſſimè diſcutit. Inveniuntur tamen herbæ ſuccis minus noxiis, quæ gelato quidem rigore ſpeciem mortis indicunt, & eliſis pulſibus inferentes torporem medicatos homines mortuis ſimiles reddunt: cæterum, poſt longum ſomnum refunduntur per membra vitales ſpiritus, & torpente veneno depulſo, ereptam pro tempore cum motu & ſenſu remittunt animam. Hac potentia nobilitatur incluſus huic pixidi pulvis (porrigebat pixidem) cujus vim ſoporiferam quicunque per ſuffitum hauſerit, tolerare non poteſt; Sed ſtatim ſolutus in ſomnum, per totum biduum obdormit, donec remeante per artus calore qui circa pectus ſervatur, iterum reſurgat. Fit autem ejuſmodi pulvis, de lactuca ſylveſtri, abſynthio, crambe, melanthione, papavere, roſa, narciſſo, croco, liguſtro, baccare, hedypnoide, & cytino: pinnis dextris vituli marini cum corallio & melle demerſis in ollam ad ignem ferventem. Hunc, ſi aſperſum ardentibus favillis olfeceris, confeſtim ſuccumbent oculi venienti ſomno, tam arcto torpore, ut intercluſi ſpiritus non vini odore, non aſperſione aquæ, non fomentis ullis in venas remeare poſſint. Sic Orci victima credita, funus eris, feralem pompam proſequente populo, & exoſo illo marito tuo tum multis amici-

tiæ &

ſiæ & pietatis ſupremæ nominibus, tum mœrore ſquallido, & immoderato planctu ad ſui ſpectaculum ſpectantium oculos evocante. Providendum tamen eſt commoditati noſtræ antequam ad ſepulturam & manes deſcendas. Conficies teſtamentum ſorore tua hærede nuncupata, ea tamen prius clam admonita, ut bonorum tuorum ſemiſſem ad te procuret pervenire quocunque rediviva juſſeris. Cavebisque ſpeciali mandato, ne illa ex ornamentis tuis quidquam detrahi permittat. Velle te inferri ſepulturæ tuæ pretioſiſſimam veſtem, margaritas, monilia, & alia mundi muliebris quorum affectus ultra mortem etiam ambitioſis perdurat. Vt verò gravitate ſomni diſcuſſa ſeſe in venas refundet renaſcens calor, & recuperabit vires vigoremque ſuum creditum nuper cadaver, revolvam ego de monumento tuo lapidem, & te deſiderium meum de Acheronte revocabo in vitam.

Fruſtra quæ ſubſequuta ſunt per partes narraverim, ne triſti & mœſto ſermone veluti peſtifero alimento patientiam tuam detineam. Accepi pixidem, deſerui Veneris templum, feci quæ dixerat. Obdormio, ornataque gemmis deferor meorum manibus ad nobile ſepulchrum, quod ſolutæ jam in fœtorem parentum reliquiæ formidoloſum fecerant.

Non aliter Dido ſummas in ſede ſub auras
Erecta ingenti, crinem de fronde coronat
Funerea: pendent gemmata monilia collo,
Involvit tum compta comam, mortemque ſerenis
Depaſcens oculis, varios per brachia flores
Texuit; arſuros committens ignibus artus
Sidonio projecta thoro. Stant corpora circum
Educti tenebris manes, & funera lambunt
Telluris permiſſa ſinu; deſcendit ad umbras
Infœlix anima, & populos per inane volantes
Mœſta timet, trepidatque novis ſimulachra figuris
Cernere, nec notos olim cognoſcere vultus.

Is honor ad tumulum per alienos pedes eunti fuit, adjectis corpori ornamentis quæ in nuptiarum ſuperbiam venerant. Sic officiis feralibus peractis, & imminente hora ſalutari, qua recuperare vigorem ſuum corpus debebat, rediturae ſalubritatis expectatio Alitophilum campo ſteterat in quem extra civitatem de Senatusconſulto Duelliano quicunque de familia noſtra finiſ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

finiſſent mortalitatem non ſine pompa deferebantur. Vt venit ad tumulum revoluturus ſaxum quod aditus obſerabat, patere jam ſepulcrum offendit, & intus murmur, quale latronum ſpoliantium ſepultam. Quò percitæ mentis torquetur furor? minimum malorum mors illi eſt qui ſemel contempſit mori. Deſcendit ad imas tenebras, & fulgore gladii, facisque, quæ omnia utraque manu ſimul rotabat, umbrarum, & tumuli violatores ad trepidum pavorem perſtrinxit. Sic arbores vibratæ vento tremiſcunt antequam fulmine feriantur: illud enim præmittit ſpiritum, & agit ante ſe dum rupta nube pervolat. Cecidere de manibus impiorum noviſſima defunctorum ſpolia, & territas ſuo ſcelere mentes fortuitus horror turbavit. Improviſa rarò moram patiuntur ad recolligendum ſe. Reliquere arma nocturni graſſatores quibus ſepulcrum ruperant, & ut effugerent pœnam quam Conſtantii & Iuliani leges ut ſacrilegis minabantur, deſeruere naturam ſuam, horrendumque propoſitum quo manes inquietaverant inuſitata verecundia, & incognito metu mutavere.

Nondum benè exierant, pertentat Alitophilus partes omnes ſubterranei ſpecus, & ut me dormientem aſpexit, totum ſe labante ſpiritu ſuper meum corpus effudit. Inter hæc allevatis luminibus agnoſcere amplexantem incœpi. Iam mihi, jam illi reddita refici, & relaxata potionis vi ad ſuperos remeare, niſi quod adhuc claudebar tumulo. Rediere quoque vires Alitophilo, aſſurgimus; & ornamentis quæ paſſim circa cadavera jacebant (nuper ſpolium latronum) requiſitis, ſublatisque, mortalitati nos reddidimus. Putares Eurydicen de Tænaro tractam Orpheum ſequi, ſi aut Alitophilus tenuiſſet cytharam, aut ego relapſa ſub umbras, & iterum obvia Cerbero ad geminatos iraſcentis latratus palluiſſem.

Sic ab inferis remeantes, obducto tumulo ſoluturi votum antelucìo petebamus ædem Veneris Pyreneis jugis ſacratam; & jam multum itineris emenſi eramus, cùm latronum (qui ſub Eurybato militabant) manus effera decepit pietatem noſtram, & incautos cathenis oneravit.

Inſidebant ſublimioribus locis incultorum montium prædonum reliquorum examina, & veluti piaculares damnatæ ſolicitudinis victimas de rupibus dependuli immitti lumine ſpectabant, quos in carcerem & tenebras celebri ſupra noxiorum reatum ignominia ſocii peſſimi trahebant.

Præibamus noſtris vinculis triumphum gravem, & ſuſpen-

ſos ad

ſos ad lenta ſupplicia ſpiritus torpore magis quàm metu premebamus. Tunc ego non inſcia periculi quod utrique imminebat, oſculo Eurybati genu adorato præcocia fata, & ſalutarem ſola celeritate mortem mihi fratrique (ſic Alitophilum appellabam) deprecata ſum. Eurybatus expalluit ad conſtantiam meam, & blandiore vultu ne deſperarem de pietate ſua monuit: vocatoque Atrace imperavit ut utrunque diligenter procuraret, & eximium (ut ajebat) par formæ in craſtinum reſervaret ſibi. Sed jam Atrax conceperat flãmas, & ſubitæ miſerationis affectione permotus, miſereſcere ſe ſimul & amare ſenſit. Amor enim plerunque à miſeratione venit. Vt in triſtem & ignavi frigoris plenam ſpeluncam deſcendimus, per obliqua devexa in imum deducti, cedente ſolo inſtabili veſtigio, & refugo lapſu onus ſuum malè ſuſtinente: Atrax qui nobiſcum deſcenderat noſtris miſeriis adſuſpirans, & novis Cupidinis ignibus ad miſericordiam motus, ſic incipit.

Coacti eſtis vela venienti tempeſtati aperire, & iratos fluctus ſequi quamcunque vos in plagam detulerint. Miſeret me conditionis veſtræ! & vellem, ſi liceret, mille pœnarum indagine irretitos etiam meo ſanguine liberare. Niſi credideritis ſuadenti, ſerò lamentationes illicitas refricabitis, & ad cruentum ſupplicium expoſiti, nequicquam movebitis ad redemptionem veſtram prædones, quos mixta tabo, ſanieque, & planctibus carnificina ſuavius unguentis delectat. Palam eſt, Chloridem amat Eurybatus, & occulta libidine demorſus, per veſtrum ludibrium quærit irritatis ignibus ſatietatem. Videris Alithophile an malis ſororem tuam concubitui quàm juſtis nuptiis exponere. Ingenioſus eſt ad medicinam ſuam Cupido, ſemper aliquid honeſti prætendit, ſub quo lateat inverecundus furor, excitatus ad opprobrium verecundiſſimi ſexus. Plures puellæ nuptiarum ſpe delinitæ proſtituuntur infœlici patientiæ, quàm lenonum aſtu fornicibus inter ſellas & meretricios titulos, quibus captura ſua niſi poſtquam deceptæ ſunt manifeſtò apparet. Depoſcet Eurybatus in jura maritalis thori ſororem tuam. Cæterum nihil aliud quærit, quàm perditæ, & jam ſibi expoſitæ corpus objicere publicæ luxuriæ, militesque ſuos in prædæ partem, & noviſſimas delicias vocare. Sed ſi tibi placeat melioris fidei, nec minoris vivacitatis volens volentem adoptare fratrem; habes me meditati ultorem opprobrii, ſine veſtro periculo ſumpturus de barbaro duce pœnas, & vos incolumes quocunque juſſeritis deducturus. Sanguis ille ab hoſtilibus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

venis tractus, cementum erit perpetuæ affinitatis indefeſſa thalami copula inter nos coaleſcentis ad perfectam concordiam.

Talibus dictis, ſtetit mutus, & ſimilis alta cogitanti. Cumque mentito ſermone approbaſſet Aitophilus affinitatem ſuam, oſculatus eſt dexteram victoriam ſalutemque pollicentis: laudataque pietate propoſiti, ſocium quocunque ſeſe facinori appararet humaniſſima urbanitate obtulit. Nec mora conclamat Atrax mitterent in ſubterraneos receſſus funem. Statim ab alto arripuit demiſſum, & ſimul de nocte ſpeluncæ rediit ad Solis lucem.

Erat Celadon corpore vaſtus, ſtrenuaque manu, & ad quem ſi Eurybatus non fuiſſet, communi conſenſu ducatum latrones detuliſſent. Vbique terrarum invidia regnat, & ipſa imperandi licentia inter prædones æmulos habet. Illum Atrax in ſolitudinem traxit, ne aures alienæ venirent in ſecretum, & inconſiderata prudentia in exitium conſulentium verteretur. Obſequium, inquit, quod arctiſſimè tibi devovi, non patitur ſilentii crimen. Ne Mercurius ſinat ut quod revelatum gloriam tuam ſpectat diſſimulem. Quæ ſcio, timeo. Et hoc pii timoris officium erit, ſi illud impia taciturnitate non corrupero. Fraudare te præda tua Eurybatus deſtinat, & quàm captivam feciſti, ſuam facere. Vt intelligas, quam nullam occaſionem oſtentandæ ambitionis licentia contemnat. Procedit in dies immodeſtius, & malè data authoritate, vitiiſque, melius ducem agit, quàm juſtitia, & virtute. Sic impunita luxuria, vel diſſimulata incrementum accipit, ut collegium noſtrum tyrannica poteſtate oppreſſum, nihil jam aliud quam humilem, ſervilemque metum ſuſpiret. Ita dum Eurybatus in eundem hominem non putat convenire poteſtatem & moderationem, duas res diverſiſſimas junxit, contemptum, & temeritatem. Nunquam bona valetudo eſt in corpore tyranni, perpetua febris venarum temperiem perturbat, micant in vultu novi ſubindè flammarum fluctus, audiuntur ſuſpiria, & anhelitus laborantis, aut aliorum quos ipſe ad luctum cogit. Amat expreſſas metu voces, & coactam laudationem ſui ubi multum riſit, nec e remuneratur. Sed ſolvit tandem ſacramentum omne, & ſodalitatis vinculum triſtis illa patientiæ ancillantis neceſſitas: & licet indomita potentia aliquot horis regnet, poſtmodo tamen debilitatur & frangitur, ubi generoſi ſpiritus benè concitati laxavere tempeſtatem, & indignationis ſuæ ventos, dudum timoris carcerí-

carceribus clauſos ad libertatem emiſere. Macte animo; expiabitur ſi juſſeris cogitata contra prædonum leges voluptas : unco, laqueo, & ignibus, & ſtrage ſua, ſi volueris, Eurybatus publico latronum generoſiſſimorum gaudio litabit.

Non diſſimulavit Celadon ſibi placere ejuſmodi conſilium, quod laudabilem audaciæ ſuæ mortem, aut imperium intra momentum temporis promittebat. Simul cum amicis ſuper ea re clandeſtino colloquio diſſeruit. Quibus ubi periculorum ſocietas, & loquentis gloria placuit; Martiæ cohortis majore parte ad concionem vocata, vim & robur circumſtantium laudavit, apud eos ſpes omnes ſuas & ſalutem reſidere. Si annuerent de bello quod parabat, proximum diem Eurybato extremum futurum. Plus eſſe fiduciæ & ſocordiæ quàm magnitudinis emollito per delicias duci. Quo ſublato, prædas omnes & ſpolia communia fore. Sibi nomen imperii, illis laudem conceſſi, & fructus relicturum. Pararent deſides manus & gladios rubigine infectos ad pugnam acuerent. Neque ſe injuriam ſuam queri, quamvis Eurybatus Chloridem laborum ſuorum præmium rapere cogitaret. Omnibus fraudationem prædæ & pecuniarum per pericula petitarum pro injuriis eſſe, mox ſi ſurgere ad ultionem properarent, illis ſolatium. Neceſſitatem impoſiti ſilentii manu redimerent. Daturum prælii ſignum ſi ſe ſequi deſtinaſſent, & veſtigiis ad ſalutarem victoriam properantis inſiſtere. Præmia virtutis geminata, ſpolium cæſorum, & libertatem. Illud ante oculos eſſe: Hanc ab edicto Liphippi pendere, quod latronum percuſſoribus poſtliminii jura dediſſet. Periculum in mora eſſe, laudabile, ſi aggrederentur; ſecurum, ſi occiderent.

Aſſenſere milites loquenti, murmure, clamore, pulſu, ſonituque, & affrictione clypeorum. Verum virum, ducemque, ſpreta alterius libidine ingenti laude efferentes.

Dum hæc agebantur, Alitophilus alligatus collo meo ſine intermiſſione flebat. Ergo, inquiebat, non licebit mihi tecum mori? Nunquam ex animis fatorum diſcedet furor infœliciter pertinax? Relinques conſuetos ſinus, & æterno diſſidio æternum amorem in te meum damnabis? Velut in ſolitudine ſquallebit amatum pectus, & nova face per calamitates, & ſervitium ſubdita deflagrabit alienis flammis? Quidquid erit, crudeles Dii forti viro licebit honeſtè mori. Ingemui: & ne, inquam ego, antiquam conſtantiam deſciviſſe credas. In animi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

bona Fortuna nullum jus habet. Mens interna virtute freta rebus adverſis opitulatur. Premitur non opprimitur; imò fortior aſſurgit. Inter procellas, tot bellis domeſticis, tot externis laceſſita, extra turbam, & tumultum eſt. Sibi ſemper vacat. Excitantur motibus ignes reciproci, & cùm urendo clareſcant, fortis ludibrium pro materia & alimento demordent. Conſtantius per miſerias amor ſurgit, & fidelius corroboratur. Quidquid ſit: nunquam me Atrax, aut Eurybatus in thorum ſuum deducet.

Ille meos, primus qui me ſibi junxit, amores
Auferat, ille habeat ſecum, ſervetque ſepulcro.

Iuvabit aliquando libertatem redditam experiri. Triſtitiam, riſus excipiunt. Ad defectum noctis, dies ſocialis properat, & ubi colliſæ nubes inferunt obſcuritatem ſemper aliquis fulgor murmurantes undarum pulſus oculis navigantium oſtendit. Maximum ſolatium eſt ferre ſortem ſuam. Plerumque auxilium ab abſcondito temporis mora profert, ſemperque aliquis de Diis mortalium caſus blandùm dignatur aſpicere, nec eos patitur ad occaſum ſuum labi. Et ſi iſta non ſint, more ſcorpionum inter excitatas flammas contorto ad pectus aculeo meo vulnere cadam. Apage iſtos qui amorem utilitate metiuntur, quæ ſordidiſſima cauponatio eſt! Nunquam dilucеſcet mihi niſi ante vultus tuos, quos manebo in ſilentio, non aliàs ſi removeris obſcurata manes petam, & toto Acheronte delapſa quàm ad ortus tuos reſumptura lumen.

Audiebamus murmur, removimus amplexus, lacrymiſque deterſis diſſimilem malis noſtris induebamus vultum, ad illorum vicem qui deguſtatis Sardois herbis feruntur in morte ridere. Cùm Atrax per funem ad nos relapſus, quæ pro incolumitate noſtra peregerat ſedulo narravit. Nam (inquiebat) aut mutuis ictibus virtute numeroque pares ſternentur, aut laſſos, vulneratoſque intacti bello adoriemur: cædem cæde, ſanguinem ſanguine expiabimus. Præbebunt vigentibus nutantia ad caſum corpora, & apertis ad vindictam noſtram pectoribus demergemus ultrices gladios, donec omnes vaſtis vulneribus perforati incertas diu qua exire velint animas ejiciant. Et ne nos tumultus irrepens, nox obſcurior, caſuſve diſſociaverint; proximum eſt quod ſolemni voto petebatis Veneris templum, illuc conveniemus, ſeu nos idem dies dicto loco

affigna-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

aſſignabit, ſeu mora tardior in aliam lucem diſtulerit congregationem noſtram.

Dum ejuſmodi colloquiis triſtiſſimam producimus noctem, Eurybatus ab aditu ſpeluncæ juſſit educi captivos. Evaneſcebant extrema Lunæ cornua, & jam montium vertices ad Auroræ roſas rubebant. Ego cum Alitophilo aſſenſeram Eurybati nuptiis, & poſt dilationes aliquot matrimonii ſolemnia celebrabantur. Præcipitata rurſum dies tegebatur aquis, & ferales tenebræ ab iiſdem ſurrexerant. Incœpta eſt per Celadontem ſeditio, & omnia ſecundum narrationem matris tuæ ſubſequuta ſunt, niſi quod adhuc vivo extra ludibrium mortis, & extremam vim Eurybati. Enim vero defectione Celadontis vulgata, creſcente tumultu ſuſpicatus Atrax cuncta in deterius lapſura ſi me præmium victoriæ & cauſam belli ante oculos rivalis ſuperſtitis reliquiſſet, tonſo capillo, caligis, palioque, & pileo, in maſculam me reformavit faciem, præſentium calamitatum ſociam, comitemque ſervi domini feroſciam fugientis. Quis enim miſer recuſet periculum quod ſalutis ſpem oſtendit. E diverſo formoſiſſimum adoleſcentem (quem licentia ſtupri Atracis fratrem fecerat) meas veſtes induit. Et ut arbitror Eurybatus inter inſultus hoſtiles, & proprios metus, mendacium non ſenſit. Deceptus noto habitu, ira, deſperatione, & tenebris, cum omnia alia curat præter vitam meam animum etiam perdidit, ut me perderet. Sic perculſus & attonitus adoleſcentem pro conjuge, Orpheoteleſtam pro Chloride furori ſuo mactavit,

Ad hæc inquietatus piſcator. Ergo, me, inquit, Atrax impunè deluſerit, ille filium meum ille deficientis ſolatium, rapuerit, perdiderit. Vivit adhuc & ſceleratum animum ſcelerato corpore circumfert: Aliquando me totum vicerunt miſeriæ, & Dii malorum authores: Iam fractus dilabatur orbis, & ſi mortalibus licet beneficia Naturæ corrumpere, recedat vita, quæ calamitoſis hominibus pro ſupplicio eſſe ſolet! Hac exclamatione lacerata ruſtica virgo, juravit relicturam ſe invidioſam narrationem, ne forte recentia mala novis augerentur, & hoſpites ſuos odioſo turbaret officio, ad quod ſe mente ſimpliciſſima, & bona fide faciliorem ſe futurorum neſcia præbuiſſet. Renuntiare ſe malè fidelibus armis, & nudas manus, pectusque inerme ad pœnam proferre. At ego qui in Chloride mea laborabam, hortari cœpi piſcatorem ne perſeveraret in ſupervacuo gemitu. Temporis moram ſolere mentes doloribus

loribus exulceratas ad ſanitatem revocare. Scenam muneribus gladiatoriis frequenter diſtingui, ut voluptates nece & ſanguine condiantur. Citò ſubrepere infortunia. Bonam fortunam difficilem inventu, rectorem ducemque deſiderare, adverſam venire ultro etiam contra miſerorum votum. Daret hoc extremo dolori ut aliquantulum taceret, cum in ſummis calamitatibus ſilentium melius fletu, verbisque, affectus verè mœrentis exprimat. Evaporationes humidi ſplendores tantum minaces citra ſonum ictumque movere. Exhalationes vero ſicciores terrarum, fulmina facere, & exprimere. Vbi conſumpſerit aculeum ſuum recens dolor, & primus torpor reddiderit ſenſus, uſurum illum ratione ſua, & ſi tunc placeat dicturum in præſentem calamitatem quidquid animus dilatione remiſſior afflicto minus, minusque commotiori ſuggeret. Quod, inquit ille, expoſitionem calamitatis meæ in aliud tempus differo, præterquàm quod ſub recentis mali pondere lingua torpet, facit etiam reverentia ſacratiſſimæ Veritatis quæ virginis narrationem per totum comitatur. Bene eſt, infit puella, jam recipiam cum voce interclufos tua confuſione ſpiritus, & præter ſpem miſericors indulgebo tibi, ubi de Atrace ultionem ſumpſero injuriis tuis parem. Attendite itaque, & avidis auribus ebibite Chloridos ſermonem reliquum, qui per miras calamitates veluti fractus ſaxis torrens in maligniorem impetum tranſibit, & per violentos fluctus creſcet in ſpeciem turbidi maris. Sic ergo ſequuta eſt hiſtoriam ſuam.

Igitur inter nudos gladios & mortales ictus (quibus circumſtantis ſylvæ confraga reſonabant) intrepida, tantum pro ſalute Alitophili laborans qui certamini intererat, ingenio ſicut habitu maſculo omnes ærumnas ſuſtiuebam, parum ſemota ab illo loco in quo ſine miſericordia pugnabatur: quantumque plus ſpei ad refugium nox dabat, eo majorem animum ad extrema quæque fortiter ferendum faciebat. Vt vero rediit dies, & ad ingentis cladis ſpectaculum oculos vocavit; crevit audacia cum luce, & jam plus fortitudine quàm veſtibus fœminam virum ad jacentia cadavera pertraxit, ut ſcirem an inter mortuos latrones habitaret Alitophilus, eum ſimul & volens, & timens per cruentum prælio campum reperire. Et quia barbari illi, & immanes homines acceptis forti pectore vulneribus honeſto morſu ad noviſſimos anhelitus tellurem preſſerant, ſingula cadavera

prenſis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

prenſis capillis converti ad infamem exitus notam; qualis eſſe ſolet eorum qui rotis impoſiti, & univerſa membrorum fractura laniati laborantes animas inter carnificum amplexus & aſpectum cœli decutiunt. Fruſtra tot efferatos vultus aſpexi. Non erat inter eos amata mihi multum facies, & quoniam non erat, inſano pavore mortuum arbitrabar, quem tot corpora cruentis ſpiritibus ſpoliata vivere oſtendebant. Adeo ſollicitè timet quiſquis bene amat. Quid ſcio (clamabam) an Alitophilus Eurybati hoſtis eum extra hanc pugnam ad aliam compulerit. Ambo ſcilicet communem ſtragem vitavere, ut melius, & honoratius perirent. Hunc igitur amorem meum virtus ſola peremerit: ego, vidua, & extorris, & fœmina, mihi metuens revocabo feſſos ad vitam ſpiritus, ut inter ſpeluncas ferarum, & cadaverum acervos deliteſcam.

Volebat Atrax parata oratione demulcere furentem, niſi vetuiſſet fortuna turbari aures meas inviſo ſermone. Neve bellum tam vili cruore, & inexpleta cæde deſineret, Dea illa miſericors procuratorem illius provinciæ cum lictoribus & militum ſequentium turba campo ſtitit, in quo victores ſimul & victi omnes indiſcreto ordine jacebant. Venerant illi ad famam pugnæ, ut ſuperſtites latrones vi domitos, vinctoſque, carcere, mox patibulo donarent. Cæterum Atrax de tot modo prædonibus ſolus ſed non ignavus hæres, viſis hominibus armatis confinium inſtantis periculi morte voluntaria prævertit. Sat ſe beatum dicens qui ante oculos meos virtutis ſuæ præcipuum & laudabile ſpecimen præberet. Nolle ſe ſupervivere fortiſſimis ſociis, quos publicis patibulis mutuum robur abſtuliſſet. Precari Martem & Mercurium, ſuos Deos, ut me captivitate liberarent, & ſpontali parricidio ſatiati, abducerent à ſævitia cœlum, quod immerenti mihi injungeret æternas ærumnas. Ultima vox ejus hæc inter homines audita eſt, & ſtatim cum magno ſonitu animam per patens vulnus ebulliit. Accurrunt Melandrii, & ne mihi etiam violentas manus inferrem imminentis periculi metu, dubitantem an mori aut vivere mallem cathenis impediunt. Sic ad Liphippum deducta prudentiſſimi Regis venerata majeſtate (quam nimio faſtu profitebatur ad nauſeam Gallicæ libertatis) quæ nunc intellexiſti fideliter exponens, ſævum fatorum vultum ad aliquam clementiam reduxi, niſi quod aberat Alitophilus, &

ſecum

ſecum majorem mei partem deferebat.

Pependerant jam occiſorum latronum cadavera, ad reliquorum horrorem: ne viderentur fato functi ignominiam omnem conſumpſiſſe, & legum pœnam voluntario parricidio fugiſſe, qui ſemel meruerant publicè mori.

Humanarum rerum culmina conſtantiam non inveniunt, omnes fœlicitatis noſtræ inimici ſumus ubi nulli ſunt qui nos ab alto dejiciant. Cum tantum lucet ignis, placet, ubi altius volumina ſua detorſit, exurit trabes, & corruptis quæ ſuperioribus firmamentum dabant, agitata diu ad ruinam faſtigia divellit. Libera ſub Apolidis nomine inter Melandrios fortunam meam non ingratis oculis aſpiciebam, eratque aliquid quod Alitophili leniret abſentiam. Vbi Liphippus dignatus eſt ſervitium meum, & liberalitatem ſuam in ignotam fœminam exercuit: jam mihi gravis, jam impatiens exilii inexpectata beneficia pro ſuppliciis ducebam. Mentes longa fœlicitate ſaginatæ multum de natura ſtomachi ſumunt, cui ciborum lautitia & abundantia faſtidium inferunt: illæ nauſeant ad florentiorem ſtatum, & iniquis luminibus ubertatem cernunt, quæ alias earum fuit impudens votum. Ipſa corrupi fœlicitatem meam, & ne diutius beata inter gloriam & divitias dilectum meum ad injurias cœli & terræ relinquerem, ad fugam animum deliciis feſſum commaſculavi, & de nocte aulam Liphippi deſerui ut Alitophilum meum in templo quod Eleutheriam à Melandriis diſterminat, convenirem.

Trigeſimus à pugna prædonum dies cum totidem noctibus ſpatium menſis compleverat, & nova Luna recurrebat ad orbem ſuum. Video fanum ſolerti fabrica conſtructum, valvasque ingentis populi frequentia laborantes; dona quoque cum titulis ſuis pendentia, qui litteris aureis teſtabantur cur ſingula Veneri ſacrata forent. Tunc ego concito gradu per mediam turbam viam ad aram mihi facio, poſitoque genu uberi fletu ſimulacrum Deæ rigans, notavi Pario marmori quod baſim faciebat quæ ſequuntur minori caractere litterata. *Alitophilus ſoluto huic Numini voto, ne cogeretur deſerere ſororem ſuam, proximum ingreſſus eſt xenodochium, quo includuntur hi qui inſaniam ſuam Amori debent, ut mentita amentia, ſibi liceret quod amat expectare.* Cum petiiſſem ab uno ſupplicantium an ibi tuto habitarent qui mentem ab ictu Cupidinis amiſiſſent, ubi narravit peregrinos per novem tantum dies ſacris operari ſolitos, quibus præteritis cogerentur de tẽplo diſ-

cedere,

cedere, pollicitus eſt rectoris officium ſi auderem præeuntis greſſus premere: & illico præceſſit.

Ædes pluribus feneſtris conſpicua tot aditibus accipit ſolem, quot ille diebus revolvit anni curſus, & tempeſtatum mutationes inchoat. Aëris mira libertas captivitatem animorum aliquo modo reparat. Placidi fluctus inquietam domum grato circuitu coronant. Cerebri quoque calorem temperat arborum frigus, & certas cujusque ſpes aut deſideria partiuntur varii flores, quos ad animos incolarum avertendos à perturbationibus ars ſolertior Natura patentibus pratis inſeruit, ut interna vulnera gratus aſpectus, & odor ſuavis mitigarent. Ibi ſenex caſtigabat canitiem ſuam, quæ ſibi fabricata fuerat repudium. Propè matrona intermoriente vultu querebatur hæreditates ætatis officio quæſitas cito conſumpſiſſe. Feralis zelotypia fuſcabat adjacentis membra, & jam frontem ad deſiderium necis contraxerat. Lugebat adoleſcentula virginitatis florem gratis extinxiſſe. Ille inconſtantiam muliebrem damnabat. Alter parabat ſe ad deſperationem, & de ſiniſtris circumſtantium lateribus cæca manu quærebat gladium ad quem confugeret. Puella contemni formam ſuam dolebat. Fugiebat Pigiciaca ſacra candidus puer, & trucem dominam vocabat in auxilium ſuum. Adoleſcens exanimato ſimilis audiebat alium commemorantem præterita gaudia, & in præſentia mala triſte mœrentem. Alloquebatur undas alter, & ruptis induciis quæ pugnam ſuſpenderant irritata manu vellebat capillos qui fœminam inconſtantem malè tenuiſſènt. Erant qui per dilucida furoris intervalla cantu & nervis dolorem ſuum fallerent, Qui lugubre carmen ſcriberent, Qui auras invectiva in amicas exarata turpiter onerarent, Qui deſilirent in fluctus, Qui præcipitia quærerent, quibus Sappho flammas ſuas extinxit, Qui genas lacrymis madentes unguibus lacerarent, manibus vincirent collum, & de funeſta cupreſſus fronde velut ab infami ligno penderent. Putares hæc ſupplicia Virgilium vidiſſe, dum ait.

Hic quos durus Amor crudeli tabe peredit
Campus habet: non hos curæ cum mente relinquunt.
Luctus, & ultrices poſuere cubilia morbi,
Et metus, & durum redivivo funere lethum,
Cinctaque ſanguineam demens diſcordia pallam.
Hinc exaudiri gemitus, & ſæva ſonore

Verbera,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Verbera , tum ſtridor ferri , tractæque cathenæ,
Immaniſque Dei fulmen , facundaque pœnis
Pectora , non ullo requiem ſumptura tumultu.
Non mihi ſi linguæ centum ſint , oraque centum,
Ferrea vox , omnes furiarum dicere cauſas,
Omnia pœnarum comprendere nomina poſſim.

Atenim mortalibus de poſſeſſione rationis dejectis, & tanquam bello captis liberum ſuppliciorum arbitrium maſtigophori denegabant, qui amoris ægritudinem voce, & verberibus, & obſcuris carceribus miſerantes, frangebant nobilem amentiam, quam fecerat otium magiſter ſceleris, & malorum omnium ingenioſus artifex.

Inter eos qui curabant ne inſanientes vel inſomnio vel injuria ante diem ſuum præcipitata morte decumberent, neſcio quis benignioris vultus petiit à me an aliquem eorum quos eadem inſania diverſis motibus agebat, mercari deſtinaſſem, qui laudabili furore, & grato mentis exceſſu mœſtitiæ hominibus ſemper inſidiantis rubigine animum detergeret. Scis, inquam, unumquemque concivibus ſuis delectari, ſive nativus ſermo conciliet homines invicem, ſive ejuſdem aëris hauſtus inducant paritatem morum. Serò placebit ille quem non intellexeris. Horror tranſpyrenæi ſermonis Eleutherianorum faciles mentes turbat, cum iſti ſimplicitatem & civilem mollitiem loquendo profiteantur, illi, quaſi in imperandi ſortem geniti, barbaris vocibus, & abſurdis in ſuam aut patriæ laudem laudibus effuſi, cum multo faſtidio confodiant aures audientium. Præterea ubi nobis humanitas noſtra ſatisfecit, quærimus in vicinia noſtra quem in partem divitiarum noſtrarum vocemus, quem ſine fuco dilectum in diſtributionem beatitudinis noſtræ arrogemus: non ſpecie rigidioris patris-familias auſpicium adoptionis per ſervitutem adoptati inchoantis; ſed amicitiæ jucunda familiaritate, & conſuetudine pulcherrima, qua ſenes lætis auguriis in jura ſua juventutem deducunt. Placet itaque, per Eleutherianum, ſi eorum aliquem locus hic habeat, voluptatem ridendi emptione parare, & innoxiis jocis excutere triſtitiam quam fecit longior peregrinatio. Suſtulit ille oneroſum ſupercilium, & ne, inquit, tam barbari ſimus, ut nos noſtrorum amentia delectet. Quis ferat hoc patriæ ſuæ ludibrium, ut eas delicias pretioſas exiſti-

memus

memus quæ per concivium calamitates diſtributæ , graves animos lugubri & mœſto intuitu ſubducunt ? Viſcerales miſeriæ melius nos movent, quàm ut triſtiſſimos rideamus caſus quibus infœlix aliorum voluptas blanditur : Liceat Eleutherianis in omnibus delirare : dum Melandriis ſufficiat non aliis quàm Amoris ſpiculis de mente ſua perire. Omnibus gentibus cœleſtia ſydera varias plagas intulerunt, multumque intereſt ad vitia quo cœlo, ſoloque naſcamur. Cum cœleſtes cauſæ præter morum diſcrimina, morborum etiam animi pariter & corporis varias ſpecies inferant. Vtraque Græcia de cœlo ſuo maſculorum amorem trahit. Melandria turbatur zelotypis ignibus, & tot montibus, tot æſtibus Oceani, tot Tyrrheni maris littoribus ab hoſtibus tuta, in unius Cupidinis vulnera ad inſaniam patet. Taceo reliquarum nationum collapſi, aut exciſi cerebri vitia, dum in Eleutherianis omnia condemno quæ ſingula in omnibus ſunt. Nos lamentis & miſeratione triſti proſequimur in hoc xenodochio furentes; illi ludibriis eoſdem, tumultu quoque, & injuriis in publico, & frequentia. Vnde fit, ut in aulis Melandriorum magnatum non alii amentes frequentis familiæ ſubjiciantur opprobriis, quam quos Eleutheria ad noſtros riſus educat : qui de mœſta ſollicitudine, & gravi ſuperbia nunquam exeunt, niſi antea arcanam ſapientiam fregerint externa mala quæ jocus inconſultus facit, & pervicax reliquorum hominum inſania. Neque mirum eſt vacuam hodie civibus illis domum quos Eleutheria infœlici genio ad voluptatem noſtram gignit : cum ut quiſque in has ædes venit, ſtatim in potentiorum numeroſa ſervitia tranſcribatur, ut innocenti furore domino ſuo placeat. Sic nuper Axonius præfectus Parthenopes, & Inſubriorum rector, Eleutherianum quemdam Alitophilum emotæ mentis inquietudine jucunda commendabilem ſatellitio ſuo cooptatum ſecum in imperium ſuum deduxit, qui neſcio cujus Chloridis amore flagrans mentis ſalubritatem perdiderat. Quid facerem ? niſi Divis iraſcerer qui ærumnas veteres triſtioribus cumulantes, aut non exaudire velle miſerrimæ preces videbantur, aut contempſiſſe mortalitatem importunis vel intempeſtivis votis laſſatam patientiam turbantem. Nimirum cœleſtium vigilantia periculorum humanorum negligens eſſe cœpit, vel uſu & aſſuetudine fatigata hebes & detrita reſtat : Etiam mala Numina reliquiſtis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quiſtis terram ? & ſenio ſicut negotiorum mole feſſa, ſtupida & incurioſa negligentia ſubſidium denegatis orbi, & mortalibus precarium ſpiritum inter miſerias producentibus, adeo difficile eſt etiam infœlicibus mori. O calliditas futilis, calamitoſum commentum, mendacium fallax: Per ſpeciem violati Iudicii illuſiſtis fœlicitati meæ, & arcanis affectibus junctos interfuſo mari disjunxiſtis. Nec plura; verè furens excero me de domo inſana; & vagos greſſus ad iter incertum compono. Iamque planitiem camporum provecta, ſylvoſi montis aſperum jugum metiebar: obtulit ſeſe mihi inertiſſimorum hominum triſtiſſimum ſpectaculum. Armati juvenes ponè adoleſcentem ſtabant, qui cathenis vinctus ſuppoſuerat candidum collum inviſæ carnificinæ. Huc, inquam, conferto agmine ſocii concurrite, ſceleratiſſimis latronibus mortem daturi, quam minantur. Dum accurro nece mea geminatura ſacrificium quod parabant, & ſicariorum ſitim ſedatura inſperato ſanguine: Credidere illi miſſum militum agmen in perniciem ſuam. Igitur diſtulere ſupplicium, & ſacram victimam intactam relinquentes, ſpiſſiſſima quercuum nocte fugam ſuam condidere.

Ceu lupus aggreſſum quem nocte mapalia, fidi
Latratu pepulere canes, veſtigia retro
Preſſa refert, nemora alta petens, caudamque remulcet
Hirſutam, vacuoque dolet diſcedere rictu.

Simul adoleſcentem de funeſta morte erutum ad ſalutarem libertatem ruptis vinculis remitto. Retexit ille jugulum quod lictoris manus nudaverat, & ſupplicii quod exierat cauſas blandiſſima voce in hunc ſenſum palam fecit.

Quoniam magnæ urbes & opulentæ in vitia ſceleraque magis patent, vileſcente inter politiorem vitam infamia peccandi: recenti edicto Tarentini prohibuerunt, ne quis ante nuptiarum diem virginibus miſceretur; quarum antea ſtupra tam grata licentia placebant hominibus, ut illi nihil minus probarent quàm matrimonia & nuptias. Sed jam neceſſitate coacti ad conjugales leges eo libentius feruntur, quo vident eos qui nunquam uxores duxerunt omnibus commodis prohibitos, interque ignominioſos latitantes, excludi theatro, & illis honoribus ad quos militari gloria & eloquio indiſtinctè quondam

dam perveniebatur. His repagulis juvenes ſuos impetus coër-cent, quibus non licet niſi cum timore infamis exitii peccare. Inveniuntur tamen puellæ quæ per pericula mortis alienæ ad vetitas delicias ardentius ſuſpirent. Vt enim febricitantium ſitim interdictus potus accendit, ut ignis aſpergine modica lympharum ferocius augetur: Sic coacta probitas acuit aviditatem jejunæ mentis, & inconſultam juventutem ad mala furta imprudenter propellit: quæ ventura in maturitatis & prudentiæ adoptionem, illo tamen inſolentis ætatis lubrico ſi non cadit, titubat.

Antequam vulgaretur edictum, aſſueveram Polinices amplexibus, quæ de ſumma regni nobilitate in miniſterium Tarentinorum reginæ accita, præcipua erat à conſiliis regalis formæ, ornatrix ingenioſa, quæ variis flexibus torquebat capillos, ornabat veſtes, vultus componebat, ne naturalem formam indecenti & aſſcititio cultu excæcaret. Exaſperat homines imperata correctio, & melius jubetur licentia. Enim ut flammas ſuas ad interdictum vocari vidit, non contenta vulgari complexu ad alios etiam amores creſcentes contra novum imperium flammas ſuſtulit, & ſtatim in viro principe arſit, qui cælibis vitæ voluptatibus laſſus, jam ad nuptias ſuſpexerat.

Non puduit infelicem puellam mihi quoque furtivum dolorem credere: pollicita ſi ad Machimi matrimonium perveniſſet, præter corporis ſui continuatum uſum, daturam ſe munera ultra meam ſpem, ſortemque, quibus videri poſſem ſibi gratiſſimi lenocinii officium magno emiſſe. His promiſſis ineſcatus, laxavi pectus venienti calamitati, quæ me ad hunc lucum perduxit triſtiſſima morte nimium laxæ bonitatis, & imprudentis obedientiæ luiturum pœnas, niſi te in meam & Machimi ſalutem huic loco fors ſtetiſſet. Nam cum arcani incendii faces quibus Polinice deflagrabat Machimo detexiſſem, & ille quæſitum ardorem amore Aglajæ excuſaſſet, quam petiturus erat à regina in connubium: addidiſſetque pœnam legis novæ quæ ſtupra ulſciſcebatur capite; turpiſſimo illa inhorruit odio, & totam ingenii ſolertiam ad crudeliſſimam vindictam convertit. Ea eſt natura mulierum, ut ſuas inimicitias diſſimili vultu tegant, cum amicitias celare non poſſint. Scilicet infidelis ſexus licet loquax eſſe amet, quoniam tamen facillimè ad mala movetur, verborum occultorum viam, & ſecretas iras, improba faciei ſerenitate & robuſto ſilentio tegit,

conſtan-

conſtans in arcanum dolum.

Igitur ut me lateret feralium inſidiarum deliberatio, nihil magis, inquit, amantes oculos recreat, quàm paria aut ſimilia in alio intueri quæ in amato videntur, vel creduntur. Placebis mihi ſi geſtibus, & voce, & veſtibus ingrati Machimi effingere coneris imaginem. Hac nimirum ſimilitudine veluti pabulo ſaginatus amor ſtatim crudeſcet, hoc mendacio ſatiatus excitabit nauſeam, & celeres animi æſtuantis motus ad facilem tranquillitatem reducet. Sic bellariorum luxuria ſuaviore quàm neceſſe eſt condimento conſumunt famem, cum languentem guſtum nihil magis excitet acri & ſolido cibo. Summa erit infelicis conſolatio eſſe miſeram nec videri. Promiſi quod volebat; nec ſecius illa opulentum ad fraudes ingenium in Aglajæ perniciem laxavit. Adiit amantem, & caſtigata ad hilaritatem fronte, fractoque in malignam contumeliam vultu, Non poſſum, inquit, ſimulationem intra me diutius ſuſtinere. Fugandus eſt amor qui pectus tuum inſana ſpe demulcet, & contumaciſſimo vulneri cicatrix inducenda. Peſſimus ille Machimus quem ſacramentum ſolemne, quem reginæ conſenſus, quem corporum, animorumque legitima mixtura fecere meum: inſidiatur pudicitiæ tuæ, & infamiam tuam ſub ſterili nuptiarum titulo ſollicitat. Si ſapis ergo de viſceribus tuis luctantem cupidinem decuties, & famoſum impudicæ quod imminet nomen natalium tuorum decori reddes.

Cum Aglaja negaſſet dicenti fidem, Peream, inquit, niſi & illos tuos oculos in teſtimonium delitiarum mearum vocem: ſi per tenebrarum ſecreta in furta noſtra audeas inquirere, & in opprobrium tuum aperire vultus, quos ille decipit. Annuit illa, ſuo malo. Silebant cuncta, & nigræ nubes fulgorem ſiderum tegebant. Latebat Aglaja ad limen cubiculi quod ad amplexus noſtros dudum elegerat Polinice. Quæ ubi me pari habitu, & voce in Machimi ſpeciem effigiatum vidit, verum Machimum arbitrata, quem in Polinices oſculo diutius hærentem conſpexerat:

-- illi
Poplite ſucciduo genua intremuere, fugitque
Et color, & ſanguis, Machimi ad crimina mœſtæ:
Illaque quo proprior ſceleri eſt, magis horret, & auſi
Pœnitet, & viſi teſtes ſua lumina damnat;

Armaſ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Armaſſetque ſuam contra ſua viſcera dextram,
Ni vellet periiſſe ſimul quo flagrat, & odit.

Initio nondum maturus dolor leni tractu ad requiem fertur, qui ubi frangitur velut fluvius occurrentibus ſaxis, per anguſtias eluctatus excitat ſeſe, & jam diſſimilis ſibi, & in torrentis modum violentus, in alienam perniciem per malignos tranſitus proſilit, cæco impetu, & tumultu impacato obſtantia quæque convellens: & niſi vincitur, vincit. Hoc agitatur Aglaja pacatis primum fluctibus: ubi tranquillitatem fregere venti, aut obvia rupes, in turbidi maris ſpeciem volvit aquas, & occiſas ſpes in tumulum ſecum tractura truculenta celeritate Machimum adhuc ſuum in jus vocat, poſtulat nomen ejus recipi, edit ſubſcriptionem, & accuſationem violentam de ſtupro movet.

Statim injecere lictores Machimo manum, & judices de tribunalibus pendentes, quia præter eam quæ accuſaverat teſtes non erant, de vetere inſtituto Reipublicæ reo conceſſum eſt, ut innocentiam ſuam alieno gladio tutaretur, & niſi intra menſis terminum inveniret equitem qui ſe defenderet, ut in convictum ſecundum patrias leges animadverſuros.

Verebatur Polinice ne tenera mens innocentis ſupplicio ad pietatem & miſericordiam commota, fraudes ſuas vulgaret; placuit etiam ſanguine meo maculare ferinas manus, perque conductos qui ante te fugere ſicarios inſidiarum ſuarum ſolum teſtem ſubtrahere innocentiæ Machimi, qui per te licet in meliorem fortunam ſurrecturus eſt, ſi generoſiſſimi hominis ſalutem mei capitis periculo velis emere.

Talia divino decore venerabilis adoleſcens Chloridi narrabat, illa mihi. Nunc vero quæ vidi ipſa ſub Apolidis nomine paucis accipite, ne ſuſpendam diutius cupiditatem veſtram, & nimiam auditionis patientiam inutili loquacitate frangam.

Vt in hanc caſam cum illo adoleſcente venit Apolis, ſtatim in Machimi libertatem intentus familia noſtra ſubſequente Tarentum ingreditur, ſuſcepturus innocentis defenſionem. Aſſignatus eſt itaque pugnæ locus, & educti in campum hinc Apolis, inde Aglaja. Non omnes Amazones Phaſidis ripas colunt, nec in totum vires & animos mater natura muliebri

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

ſexui ſubtraxit. Pleriſque puellarum tantum generoſitatis in corde, quantum ſanguinis & pudoris in ore:ubi maximè contumaces in amorem, aut odium zelotypia ſuccendit. Sæpius enim læſa ingenia in periculum tam ferri quàm ignium miſit deriſus amor, ipſa gloriæ cupiditate. Virtus tamen hic in parte eſt, quæ non patitur innocentem proteri, & alienis injuriis gravis, quidquid obſtat ultore gladio proſternit. Citò defo mitas exprimitur certis ſui notis ad imitationem facilis: ardua res eſt pulchritudo, & ipſa raritate difficilis, nunquam niſi lento ſermone, & ab humili ſtilo ſuſcipitur. Sic quoque communis virtus ſubtili calamo delineata invenit imaginem ſui, ubi vero ſeſe ultra miraculum egit, non habet niſi vilem & ſordidum ſuarum laudum narratorem: materia ſua quàm arte felicior. Faciam itaque quod hiſtorici etiam ſolent: ubi tenuitatem ſuam ingentia facta excedunt, ad inventa Poëtarum animos & verba contorquent. Nec longè eſt ab illo more, iſtud quod dico. Palluit ad tantum certamen Thetis, & argenteum pedum colorem deduxit in vultum. Ipſeque Neptunus alias inter tempeſtates intrepidus, ad tantorum ictuum formidabiles auditus, permiſit pauſdæ albedini undas ſuas & ne obliviſceretur imperium ſuum, ad Oceanum patrem deſcendit, jura Nereidibus daturus. Sola Venus in mortem pugnantium demiſerat de cœlo in terras lætos oculos, & ad cruoris mutuo vulnere crudeliter manantis aſpectum grata titillatione lubricum corpus agitabat: timens nimirum ne ſuum Martisque numen, cum mortalibus puellis partiarium eſſet, cum venerationis ſuæ præcipuam vultibus imaginem, & validis membris robur Martis, utraque circumferret.

Credas ad Tanaim, ferumque Phaſin,
Thermodontiacas calere turmas.
Edunt vulnera, conſeruntque dextras,
Et mortem ſibi qua manu minantur
Ridet Mars pater, & cruenta Cypris.

Vtramque tandem par rabies ad exitium uſque temeraſſet, niſi adoleſcens ille, qui Apolidi ſuam vitam debebat, ante Reginæ pedes prolapſus, ſuſtuliſſet duellum, & certantes ad querelam ſuam ab ictibus vocaſſet: qui ubi fraudem Polinices manifeſtam fecit, ingenuitate ſua meruit veniam profeſſi ſtupri, & in pœnam Machimi tradidit exoſam Polinicem, quæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

de Senatus decreto cremata, oſtendit non longè eos à naufragiis eſſe qui sereniore tanquillitate in altum provecti improviſis turbinibus agitantur, ubi maximè timere deſierunt.

Hoc eventu Machimus & Aglaja ſpiritum, & ſanguinem, & libertatem recepere, quæ omnia recens calamitas utrisque per muliebres inſidias abſtulerat. Perfregit interim Apolis circumſtantem turbam, & per obſtructos aditus non ſecus ac per apertas planicies, & invitantia limina rediit incognitus in hanc domum. Permanſitq; in ea pauperis tugurii comes, donec eum obducta vulnera & liberior aër, & vicini maris commoditas ad Alitophili quæſitionem revocarent.

Videbatur exiguam nubem fax componere, cujus lumen veſpertinas epulas inchoaverat: & illicò longiore patore vibrata flammula ſub hiſtoriæ finem cecidit, donec triſtiſſimis tenebris in ſomnum labentes obrueret. Tunc verò dejectis luminibus mœſtus crebrò in ſingultibus eram. Nunquam exegi noctem tam amaræ ſollicitudinis, & niſi jamdudum fuiſſet à quo amare noveram, à corpore meo quæſiſſem valetudinem. Sed animus miris cogitationibus territus irrequietam cupiditatem augebat ad Chloridis veſtigationem, & jam certum erat tranſmittere maria, & terras omnes circumire; cum in hoc cogitationum ſalo, & mentis æſtibus fluctuantem dies invenit. Sumo ſarcinulas, & iter ingredior quod ad mare ducebat. Nec mora Vindocinus ſequebatur deſertorem. Ecce ſenex ruſticæ anus maritus cum filio Tarento reverſus querebatur de fuga noſtra, hoſpitiumque ſuum tanto ſcelere pollui dolebat. Rediimus, & poſtquam ille largioribus epulis excepit fugitivos, abſentiam ſuam à domo bonus paterfamilias ſic nobis excuſavit.

Recurrebat magnus ille annus qui ſæculum novum incipit, & in urbe Tarentinorum Etæridio Iovi ſacra fiebant quæ nullus hominum bis videt. Vitæ meæ tranquillitatem ſollicitavit curioſa pietas, ut & recaleſceret per ferias priſtinus labor, & ad rariſſimum ſpectaculum ruſtica mens perculſa ultra delicias ruris aliquantulum reſpiraret. Igitur ego & filius venimus in forum quod in altitudinem montis porrectum faciebat urbis umbilicum.

Surgebat ab ortu
Lucifer, & pulſa Phœbo conceſſerat umbra
Ithomes ſublime jugum, ſimulataque magnis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Flumina clepſidræ vitrea pellucida lympha;
Quæ per clauſtra ruens montis crepitante lapillo
Ludebat, fluctusque ſuos miſcebat amaris.
Stabat & effigies Creteæ nobilis Idæ
Infanti reptata Iovi, quem Neda paternis
Faucibus ereptum cæco celaverat antro.
Hoc ſuper impoſitum, naſcentis lumina Phœbi
Spectabat templum, quod per miracula laſſos
Ducebat diverſa oculos: ſeu gemma lapillis
Intermiſſa novis, ſeu vultibus æris & auri
Mixta ſimul, ſeu marmor erat, ſeu concolor alto
Vena mari, Phrygiusve ſilex, aut durus iaſpis.
Huc oculis, huc mente trahor. Diverſa figuris
Viva metalla micant, fulget quoque picta per artes
Tellus partitas, & opes quas porrigit optat
Calcari, & placida venientes luce ſalutat.
Iupiter ipſe alto celſum caput aere ſeptus
Templa ſuperfulget; tantæ ſub pondere molis
Æra gemit, preſſusq; tremit mons ſub Iove tanto.
Quantus erat cùm Phlegreis Titanes in agris
Sublimi de nube tonans ad Tartara miſit.
Mitior ille tamen blando ſpectare videtur
Intrantes riſu, neque enim ſua dextra minatur
Fulmina, nec ſævum conſurgit ab ægide pectus.
It tergo demiſſa chlamis, dextraq; quietam
Mulcet avem, gaudetque ſuo quo nubila pellit,
Pulcrior aſpectu fulgere, & ponere curas.

Lignatores varia congerie ilicis & mirthus oneraverant Doricas aras. Æditui lectiſternia fecerant. Pulvinaria ſtruxerat curio. Simul virgines verno florentes coronamine, & humum floſculis ſternentes æquali cum Muſis numero ad muſicos modos ſaltantes occupavere medium templi. Præibat intonſus juvenis Apollinis ſpecie venuſtiſſimam puellarum turbam, ad cytharæ nervos tam blando concentu digitos infringens, ut eum patrem ſuum crederet Æſculapius ſi aut ſagittas habuiſſet, aut arcum. Conſumptis carminibus quæ celebris poëta Iovis laudibus impleverat, intravere in templum virgines aliæ miniſtræ ſacrorum invitante adſtantes præcone ut facilem ſacrificio viam darent. Hæc æneum vas exanſatum præferebat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

rebat. Illa ſimpulum dextra tenebat. Inferebat altera myrrhas, caſiam, crocum, & libanoton. Succedebat lectiſſima adoleſcentula bellaria vimine clauſa capite ſuſtinens. Erat quæ caniſtro hordeum cum ſale deferret, quæ gereret acerram; quæ candelabrum, malleolum, ſeceſpitam, pateram, diſcum, enclabrin, dolabrum, vaginam, & ollam. Poſt hæc turbæ divinis ſacris initiatæ ſacrificuli, & ſacerdotes, & flamines querneis frondibus evincti tempora, niveasque induti veſtes gallum gallinaceum ad aram trahebant ornatum teniis, vittisque diverſicoloribus. Exornabat pompam regina eburneo curru vecta, tam grata forma, & læto habitu congruente formæ, ut eam pro vero numine coluiſſes, niſi quod ſuaviſſimo colloquio blandiebatur hominibus, quod à Iovis ſtatuis torpens marmor removerat. Jam Pont. Maximus ambabus manibus, fluvialem aquam receperat, & extremis digitis avulſas de victimæ fronte plumulas merſerat in rogum: annuerat quoque ſacrificio gallus, & effuſum ſupra ſe vinum fluctuante ſpinula, & capite ſuaviter commoto, paſſus, ſuccincto popæ præbebat jugulum. Deſpumabat interim ſanguis, & vividum corpus vario ſubſultu geſtiebat in mortem. Cremata demum victima, vinoque, & thure in flammas profuſis, continua menſa diſcubuere ſacrificantes. Epulum autem illud Philitium vocant, id eſt, ſociale, ſive amicum, Iovi Etæridio, qui & Philius dicitur, ſacrum. Poſt hæc gratiis Deo peractis, receptisque noviſſimis verbis, ſinguli domum diſceſſere, omnibus tamen ante aqua cum ſanguine victimæ in chernipem miſſa, luſtratis, dimiſſisque.

Impleverat omnes ſacrificii partes ruſticus, cùm ego ad eum. Scis, inquam, pater, cur Iovi Etæridio mactetur gallus quem non alias ad aras jugulatum legimus, quàm ad eas quas Æſculapio, aut Somno, aut Morti, aut Mercurio, ſacravit antiquitas? Et quid ni, inquit, ſciam, cùm nihil aliud magis in hac terrarum ora jactetur, quàm illa ſolemnis ſacri longæva pietas, & incorrupta tot ſeculis ceremoniarum obſervatio.

Erant in Tarentina civitate Rex & Regina, præcipua licet forma commendabiles, magis tamen amore mutuo. Non ſatis fuit juveni regi amoris vinculis pari nexu cum amante conjuge copulari, quæſivit inter ſubditos quem diligeret, & in ſtrictioris conſilii pertraheret arcana. Sed amicitia inter diſpares contracta deformi exitio plerùmque fœdatur, & nihil

eſt tutius in ſocietatibus æqualitate. Subditi in quorum auxilium fœlicitas feſtinat familiaritate principis malè utentes aut capiuntur, aut capiunt. Et ſi quandò Reges in eam humilitatem venere ut dignati fuerint impotentem amicitiam, ſtatim eos aut perfidia malorum amicorum ſubvertit, aut invidia reliquorum qui ad eamdem anthoritatem ſuſpirant, quos amant præmaturis funeribus involvunt. Quid vos ad exempla propoſitionis certiſſimæ mittam, quæ aut facilitatem regum oppreſſerunt ineluctabili fato, aut amatos ſubditos in vota paupertatis coëgerunt, & mortis extra calamitatem infamiæ? Inter alios placuit huic regi Apiſtum quemdam in familiaritatem ſuam devincire, partiri cum eo curas imperii, & crudeliter ingratum obligare ſecreto quo naturam etiam corrumpebat. Vtpote qui quoties vellet in omne animal intra momentum temporis reformaret ſeſe, & extincto corpore ſuo in alieno viveret. Hunc itaque ſecum cubiculo includens, age, inquit, aufer formidines pueriles, & amicum tuum ſuos ſpiritus alienis membris inducentem mirare. Simul extinxit paſſerem, & ſupinus in terram mortuæ avis roſtrum inſeruit ori ſuo. Iacuit regium corpus exanime, & redivivo tinnitu paſſer, vario ſubſultu Apiſtum repentinæ viſionis ſtupore turbavit. Nunc inſidebat mirantis capiti, nunc irrequieto volatu interturbans aërem huc atque illuc proſiliebat, nunc laſciviente pipillatione illudebat in horrorem defixo. Rediit tandem volucris ad humanum cadaver, iterumque inſerto pallidis labris roſtro reddidit mutuatam animam, ſuiſque ſpiritibus jacentes venas implevit. Arrexerat animos ad tantum miraculum Apiſtus, herbulaque morſa, & alia pectori impoſita tentavit ſcientiam regis. Nec mora ſpiritus ſui ſufflatione animavit paſſerem, & modò huc, modò illuc circumſiliens, ubi audaci volatu lætatus eſt, rediit ad ſuum cadaver. Hujus ſecreti aſſiduitate regi carior indies factus, occultato ſceleris quod parabat conſilio amici fideliſſimi perſonam mentiebatur. Intus enim ambitione regnandi, & reginæ amore tenebatur ad deſperationem ſalutis, ſi perfidiam neglexiſſet. Nova nimirum varietate morum, confuſaque vitiorum temperie, ut idem eſt ferociſſimus hoſtis, ita & mitiſſimus amicus.

Spectate quæſo quò furioſæ libidinis, & inſana regnandi deſideria prorumpunt. Fortè mole negotiorum preſſum animum juvenis rex venatione laxaturus aſſumpto Apiſto in ſylvas exierat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Ecce fera ſaxi dejecta vertice capra
Decurrere jugis, timidæque in cæde patentes
Tranſmittunt curſu campos, monteſque relin-
quunt.

Venatores ad latratus canum per avia ſylvæ ſeceſſerant, ſolus cum rege Apiſtus in fugitivam caprarum turbam ſpiculum contorſit. Hæſere utriusque ſagittæ fugientium pectoribus, & in certiſſimam necem vulneratas capras tranſixere. Ille vero nactus fraudium opportunam occaſionem, regem ad experientiam notiſſimi ſecreti compulit. Deſiliit uterque ab equo ut alienæ cædi totus immineret: ſed prior rex in perniciem ſuam ſuper capræ quod fecerat cadaver porrectus, in momentariæ vitæ officia quam occiderat feram reduxit. Hebetes artus & pigra frigore membra recepto ſpiritu in antiquam celeritatem torquentur, & ad obſequium inexpugnabilis artis de terra reſultant. Ridet Apiſtus innocentiam regis, & de capra ſua ſurgens regio corpori totus incumbit. Accepere fibræ indignum ſpiritum, & honeſtum pectus ad coactam arcani violentiam infœliciter ſurrexit. Dedignata eſt cadaver Apiſti regalis capra, quæ eò miſerius ſenſum retinebat humanum, ut ſciret fera quantùm homo peccaverat. Fugit per nemora quò natura feralium exuviarum ducebat animam rationis compotem: & jam non ſuam manum timens ante ſuum cadaver celeri fuga pervolat.

At regina neſcio quo infortunii ſui præſagio pæne ad dſperationem perterrita, mirari cœpit in corpore conjugis ſui diſſimilem mentem, & eò exploratius falſi regis ſermones excipere quò dudum inſidias Apiſti ſenſerat. Iidem proditori geſtus, eadem vox quæ quondam conjugi ſuo: Sed mentis actus, alloquii, & affectuum diſſimilitudo augebant ſollicitudinem quod erat ſuſpicantis. Ecce peractis inferiis, & ſuo corpore ditiſſimis marmoribus incluſo, venit ad reginam Apiſtus, & veluti ſedaturus dolorem, quem pro amici morte alieno vultu ſimulabat, amplexum petit. Sed illa diſtulit deſiderium petitoris ad nonum diem, quoad ultimùm proclamatus Apiſtus mortuorum quieti concederet. Interim ſylveſtris capra neceſſitati ſuccumbens contumeliæ ſuæ ſerviebat, & per ſolitudines nemorum diſcurrens, luctu ac mœrore carpebat

animum vilem. Forte recenti ictu decuſſus ab arbore pſitacus vitam amiſerat, ſtatim reliquit diram quadrupedis imaginem regius animus, & ſeſe pſitaci viduis calore membris inſpiratione mirabili intrivit. Vix efflaverat humanum ſpiritum, ſublimatur avis in cœlum, & expanſis alis mutuatum corpus puriori aëri credit. Tum viſis deſuper retiis quæ avibus auceps tetenderat, ſpontanea captura implicatus, prudenti loquela meruit benevolentiam magiſtri, qui ab auribus ſuis interioris hominis internum & puriſſimum quærebat ſenſum. Neque ſapiens avis reſpuit aucupis amicitiam, ſed promiſit inſperatas opes ſi ſe reginæ donaſſet. Certè illa cubiculo ſuo incluſa, tenebris imis abſcondita, dies noctesque lamentis cum ancilla fideliſſima ducebat: accepit aucupis donum, & ſilentem ad aſpectum ſuum avem priorum dierum incuria pæne ſepelivit in mortem. Tunc inter has moras blandiſſima voce infit pſittacus, Corcule mi, quid afflictas te, & ſine alimento corpus trahis, cujus contrectandi deſiderio flagrat Apiſtus ſub illo meo vultu quem crudeliter induit. Depelle hoſtis ferociſſimi nece feralem hanc faciem, redde me tibi, aut ſi quod offenſum numen implacabili me furore premit, mori ſaltem liceat, ſi tecum non licet vivere. Noli, mi conjunx, thoro acquieſcere cum Apiſto illo qui amicitiam noſtram per ſcelus violavit ut te frueretur. Quique parricidio meo nuptias tuas auſpicatus, ab imagine mea quam malè circumfert quærit inſanis ignibus ſubſidium.

Horruit regina, & veluti fulmine icta decidit in terram: Sed intervallo revaleſcente corpore animam quoque repentino dolore obnubilatam reduxit ad lucem. Cum Apiſtus cubiculum ejus ingrediens pervicaci prece à regina quærit, quid doleat. At illa turbatam ſe ſomnio ſimulans ne mœrorem ſuum exulceraret inviſa narratione precabatur. Sed eo cauſas præſentis doloris inſtantius quærente, non tardata eſt Regina nocturnas imagines in hunc modum mentiri.

Videbatur mihi ſecundum quietem Venus dicere: deridet rex cupidinem tuum, & jam perdita, tuis votis inexorabilis, mancipavit ingenium extraneæ pulchritudini. Quid importunis ſacris ſollicitas divinitatem meam: tibi præcipitium capeſſendum eſt, aut venenum, aut laqueus, ne fide-

libus

libus oculis infidelem videas ad latus ſuum concubinam applicantem. Hujus vocis horrore commota, funeſto ſomno pavens excuſſa ſum. Sed nunquam impunè ad mala mea turbatus animus de nocte miſerias meas conſpicatus eſt, ſuas iſta cauſas habent: aut ex vitio meo, aut ex imperio fatorum ſæviunt: & iſtæ viſiones certis eventibus corroboratæ, quod prædixerunt calamitoſa divinatione ſæpiſſimè ſanxerunt. Cumuletur precor prædicatum infortunium confeſſione tua. Si enim contempto caſtiſſimæ conjugis amore deliberaſti de domo & thalamo tuo deturbare conſtanter amantem; parata ſum imperium crudele ſequi, & per avias ſolitudines ferarum clementiam in meam mortem deprecari. Quod ſi falſa ſint ſoporis infortunatiſſimi præſagia, & in meliorem ſortem anxiatum ſpiritum Dii noctis præſides vocant: per ego hanc tuam dexteram cui ſyncerum oſculum pono, in ſolatium meum placeat tibi experiri ſecretum, quo ſæpius mutatus in alitem demulſiſti ſollicitudines meas. Reddes me mihi, triſtitiam animi, corporis languorem avocabis, ſi mœſtæ deſiderio ſatisfeceris, quod à te ſolum hoc infracti cupidinis tui teſtimonium quærit. Neque enim reor in tam ſancto pectore omnis prorſus exaruit miſeratio, nec ingrata levitas caritatis antiquæ fœdus rupit.

Numquam ardentius ad alienas preces ſuccubuit ſimulatus rex, quàm ad iſtas, quarum ope non ſui thori petitor deteſtabilis, reginæ odium ſuum diſſimulantis irrequieta libidine deſideratos devorabat amplexus. Sed hominibus certa & perpetua ſibi promittentibus Deus illudit; qui varietate tempeſtatum, æquoris inquietudine, elementorum converſione, oſtendit etiam id omne quod ſupra nos eſt, ſtabile non eſſe; omnia in ſervitutem fati venire, & omnes mortales ad caducitatem naſci. Eliminantur ancillæ cubiculo, gallus infertur, & ille execrabilis parricida vigilem avem premendo ſuffocat. Delabitur in terram, & ut animam exhauriant conſentiunt in voluntariam mortem regia membra, ſpiritusque proditoris Apiſti de alieno corpore exiens generoſæ volucris cadaveri gaudet inſeri. Nec ſequius de cavea ſua pſittacus erumpens alienatum per plures dies ſpiritum fibris ſuis reddidit. Tunc rex & regina apertis cubiculi foribus numeroſiſſimum famulitium intro vocarunt. Latebat gallus exitii ſui intelligens nunc hoc, nunc illo angulo; & timore

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

diro frendens demiſſis in terram luminibus expectabat omnes injurias. Singuli ſollicitati ſententiam ſuam dicere, in execrandi mancipii necem judicium tulerant: Sed tam vario ſupplicio, ut neque Perillus ingenioſior in pœnam fuerit. Decretum tandem ut Iovi Etæridio (qui propitiis nutibus involuntarium regis & reginæ diſſidium in melius vertiſſet) templum conſtrueretur; mactaretur ad illius aram gallus; & Apiſti anima illa quæ per fraudem inſinuaverat ſe regalibus venis, in alieno ſanguine funderetur, incertoque curſu erraret inter terram & cœlum, detracto nimirum è ſepulchro ſuo fraudulenti hominis cadavere, ut inhumatis cineribus, animus circum littora ſtygiæ paludis annos centum volitaret. Unde non ante renovatur ſacrificium galli, quàm Sol in ſeſe per totidem annos rediens impleverit ſeculum.

Dum hæc diligentius audimus, filia ruſtici ad patrem, Homo, inquit, ante fores caſam tuam pro diverſorio petit, & puto ad laſſitudinem pedibus æger, quærit humanitatem ſtabuli, quo abſumptas per iter vires reſumat. Subjecit ruſticus: an etiam tu ignoras hanc caſam viatoribus patere quo ſe omnium externorum fortuna conjiciat, quæque omnes divitias ſuas ultro peregrinis accommodat, ut cæteri mortales ſciant, antiqui hoſpitii religionem terras nondum reliquiſſe. Hoc dicto regreſſa puella, patefactis ædibus introduxit Theophilum, ita ſurore & miſera macie deformatum, ut rogare in triviis ſtipem putares: qui ubi ſuper me contemplationem injecit; Hem, inquit, Alitophile mi, fidelis ille comes & ſocius olim tuus, qui fortunæ bona maluit perdere, quàm animi.

Audito Alitophili nomine variis geſtibus in admirationem effictis omnes quærebant, quomodo in Chloridis hiſtoria tacuiſſem, & tot exantlatas ærumnas, tot labores lubricis ambagibus inſtabiles, tot viciſſitudines malarum rerum mulieris amatiſſimæ ſiccis oculis audiviſſem. Sed Theophilus aliarum miſeriarum recens ſpectaculum ſciſſili centunculo obvelavit faciem pudore & iracundia punicantem, uberique fletu ad miſerationem compellens aſtantes, tenui & eliſa jejunio voce, Alitophile, inquit, ne tu larvale ſimulacrum è nudis oſſium compaginibus æſtimes. Idem ingenium inter paupertatis incommoda ſubeſt, quod olim mihi inter opum luxuriem ſaginato ad terrorem improborum inevitabilia tela reſignabat. Dulce eſt *iraſci vitiis*, & pro Veritatis

defenſione

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

defenſione quærere hominum tutelam. Creſcit per clades ſuas velox animus, & extranei odii ſuique mali recognoſcens in delicata ſatyræ voluptate corroboratur. Sive enim celebri carmine detonueris in ſcelera, ſive libera oratione læſæ Veritatis querelas expoſueris, conciliata improborum quotquot ubique ſunt invidia, & inutili pauperum laude defenſus, jacebis potentiorum victima, & incertus ſalutis ut fugias mordaci ſtilo per ſtrictam potentiam converſatio amicorum relinquenda eſt, & patrimonium, & parentes, ut in ſolitudinem eas, inter deformia paupertatis oſcula, & infructuoſum amplexum victurus.

Cæterum efferveſcit pulcherrimæ naturæ robur per injurias & vulnera, eoque acrius ad interdicta torquetur quo amiſſis ſortis bonis ſolius ingenii divitias retinet. Macte animo, Alitophile, juvat immortale nomen mortalium inimicitiis comparare, & certam ſolidamque poſteritatis memoriam in admirationem conſtantiæ tuæ devincire. Surſum ingentia ſunt, in quorum poſſeſſionem illi tantum admittuntur qui ſua conſcientia contenti neglexerunt mendacium, & terſo animo emicuerunt, ad conſervationem veri. Ideo virtuti ſerio incumbe, & illa te vel ultra regum famam poſt obitum extollet, aut ultra tela inſtabilitatis, & temporum poſitum, conſentiet te de tranquillo ſpectare reliquorum naufragia. Extrema mihi paupertas eſt, ſpiritus tamen alacer, & ſpontaneo eloquii flumine in ſuum decorem productus, eaque facilitatis gratia fluens, ut quicquid conceperit impetu vivido ſine ſudore perficiat. Sed infortunium meum auxit maximè Acigniorum invidia, qui fictæ ſanctitatis induentes ſupercilium, in plenos innoxiæ jucunditatis verſus totam Eleutheriam armavere, & pro ſua Gephyriique potentia natalibus me pepulerunt terris, comminantes infamem mortem ſi quid poſtea lingua vel calamo in Deos hominesve peccarem. Adeo etiam vitiorum tenaces ſumus, ut nolimus ea crimina reprehendi quæ leges ſacratiſſimis ſanctionibus puniri ſeverè volunt. Videritis an hodie infelix ſit virtus, quæ dudum amiſit illum gloriæ titulum quem incaſtigata ſibi ſcelera vendicant dum virtutis gloriam intercipit ſicut fortuita, ſic & inſolens felicitas. Igitur fruatur inimica ſors illo ſuo trophæo quod ipſa de me fixit, ſilebo mutus, & ſimilis otioſo mordebo fræna quæ libertati meæ & innocentiæ intrivit Acigniorum immortale in litteratos & Veritatem odium, quod

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

omne ſtudiorum genus paulo liberius & erectius ſervitute vel nece caſtigat. Neque ego in iſta tempora atrocem ingrati actionem movebo, cùm & præterita ſecula virtutibus inimica fuerint. Cernite nunc quantum impoſſibile ſit benè nata ingenia deducere ad captivitatem. Nondum Veritatis amor ab hoc pectore per tot ludibria & calamitates evanuit: & licet ejus defenſionem neque verbo neque ſcriptis audeam ſuſcipere, eſt aliquid tamen melioris induſtriæ & laborioſæ artis, quo torpentibus lingua & manu, ſatisfaciam cupidini meo qui me contumacibus fatis ad ſcelerum vindictam animavit.

Simul de tergo capſulam ligneam decuſſit, infraque inſertis clavibus, ad internos motus funes tetendit. Hanc cùm Theophilus abjeciſſet ſuper menſam, ſciſſa in diverſas partes capſula varias imagines oſtendit. Percurrebat ingens fluvius immenſam planiciem, & innumerabilem piſcatorum turbam ſuſtinebat ſcaphis. Saliebant circùm littora piſces, ad quorum capturam omnis generis homines accurrebant. Pars veſtium ſinus aquatili præda impleverat, pars caniſtris detinebat ſubſilientes, alii de vimine pendulos impoſuerant collo, ſed omnes ad Geryonis ſtatuam quæ in throno erat captos piſces reddebant. Ille in omnem partem vibrabat oculos, manusque ad tot divitias extendens, concathenatione mobili diverſas figuras exprimebat. Tum ex parte altera, valvis excuſſis, de templo Ver exiit, & ad æquales numeros excitato ſaltu, ante Geryonem provectum, corollis, frondibusque & vario flore pedes ejus aſperſit. Sequuta eſt Æſtas ſaltitantis Veris iter, & poſtquam vertebrarum tacito motu expreſſit plures geſtus, flava meſſe exoneravit manum. Proceſſit Autumnus quoque de templo, & vindemiam ſuam fructusque ante Geryonem abjecit. Tunc tardo paſſu, iiſdem gradibus, exportata genialis Hyems pervenit ad adorationem, fertilemque dexteram laxavit ad ludum. Ridebat Geryon totius anni munera, ſumptoque inter hyemis dona fritillo tentabat aleam. Cucurrit ad jactum lignea larva, & flexis retrò brachiorum articulis in Geryonis necem falcem intendit. Sciſſum caput ſtridorem fecit: madebant proxima capita fraterno ſanguine & afflictum in uno vulnere triforme corpus ægrè ſe ſuſtinebat, amiſſa ſcilicet anima, cujus vi cætera membra ſtabant. Clauſæ ſigna lætitiæ per vultus indices ſpectantium exibant. Supra titulus erat, *Nihil tam utile, quam brevem*

poteſta-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

poteſtatem eſſe , quæ magna ſit .

Poſt hæc, per nigras Stygis undas ludebant Heroum animæ quas ante diem Geryon ad Æacum miſerat. Perire feſtinaverant, & ſe lethalibus obtulerant vulneribus , ne ſervire cogerentur. Vt proſpexere venientem tyrannum, exſonuit multiplicato per rupium amfractus clamore palus Cocyti, manusque, & pedes ad prælium compoſuere : prior Typhon ad raucam & implicatam vocem ſtimulatus horrendum monſtrum pugno contudit . Hector, & Cæſar, & Paris , & Alexander, plebejos ſpiritus in vindictam ſuam incitavere , dedignati celebres tot triumphis dextras polluere tam vili ſanguine. Diſtrahebat ſervilis manus Geryonis ſpiritum Ixionis rotæ porrectum,& in omne ſupplicium lacerum ducebat: legebaturque ea parte carmen iſtud Virgilii .

Diſcite Iuſtitiam moniti , & non temnere
divos .

Propè ſcribebat Clodoveo Gephyrius ut in Eleutherianorum rebellium pœnam vocaret Melandrios, & Liphippum arrogaret. Sed ille qui quieti ſuæ & gloriæ ſtudet , recuſabat auxilium infame, & arrogationis malè imitantis naturam conſilium damnabat. Jamque ſuis comitatus, intrepido vultu palantem hoſtem ſequebatur,mox calcata capita ſupervolans & conſternatas gentes,docebat annorum curſum non expectandū in feſtinatione virtutis.Iuxta tellus inſtabiiis,ſupernatante pingui luto fluctu, veſtigia morientium fallebat: pars hoſtium inter ferrum & undas obruta , pars receptam mortem trahebat in vicinos lucos, pars deferebat in flumina ſemivivum corpus, hi dolore vulnerum furoris ſui admoniti in deteſtatione ſceleris fundebant animas, aliqui ſequebantur fugitivos, & integri eadem ruina mergebantur paludibus . Reliqui omnes morituri niſi reorum timorem decepiſſet clementia regis , qui de gravium armorum pondere blandos expediens , ſydereos luminum ignes ad ſerenitatem contorſit. Hoc aſpectu ſupplices conſervati aliena pernicie ſenſere quæ fulmina Clodovei juvenile brachium in inimicos ſuos torquerēt. Io nunc cruentæ mortes , & quidquid ad miſerias noſtras contumacia rebellis invenit ; redit ecce Mercurius , & caduceo ſuo potens iratas mentes ad blanditias reducit , quas intermiſerat temporis mœſti deforme juſtitium. Vocem gaudentis opprimit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

primit miraculi magnitudo, quod tot cruentas incruentasque palmas Clodovei fronti venerandæ congeſſit. Sequebantur triumphum, furor vinctus, cruenta crudelitas inani rugitu frendens, ſuperbia debellata, arrogantia cathenata, nexuque ferreo conſtricta rebellio. Sed nondum ſævitiem omnem, & horrendas minas captivitas vicerat: clauſum pectoribus incendium revelabat rubor vultus, & feroci ignominia furens oculus male demiſſus in terram: Et ſententia mirabilis, Nihil glorioſius eſt principe impunè læſo. Quis benè deſcribet claſſem toto mari ſupernatantem? quis tot triremes per varios æquoris tractus remis ventiſque volitantes? quis Oceani tranquillitatem tanto vectore ſtupefacti? quis contumacem irredivivo furore civitatem, quàm non magis à noſtris terris amnis & mare, quàm ingeniorum diverſi contrariique motus dividunt, quis præterea terrorem ſeſe hoſtium mœnibus includentem, fugasque, & trepidationes, & vincula? Omitto regentis celeritatem occupatam etiam victoria; nimirum truces animos præſentia regis debilitat, & inter ſuos illud agit quod in primo momento mundi naſcentis Amor, qui de tenebris excutiens ſeſe, miti lumine tumultuantia elementorum officia pacavit. Hoſtium duces magna ſuorum clade rejecti in mœnia, aut incerti veniæ, bellorum avidiores quàm ſalutis ſunt. Pars in montibus pendet ſollicitatura procellas, niſi maturaverit Phœbus qui mala nubila tenui radio ſolet excutere. Reliqui melius conſilium ſequuti rediere ad tentoria Regis, & hodie ſtrenuè agentes notabili virtute abſcondunt ignominiam præteritorum ſcelerum. Gaudet ab Olympo in Eleutheriam ſuam reſpiciens Protagon, & pridem vocatus ad beatitudinem, creſcit etiam in filio, & tot victoriarum laudibus ingentia ſua facta libenter accommodat. O vera Protagonis progenies; non magis ſanguine quàm trophæis æqualibus comprobata. Tu quidquid titubat infirmitatem reducis, ſi nutat, aut ruinam minatur, in medio periculi & hoſtium minantium improviſus appares, & diligentiam magni parentis neſcio magis imiteris, an vincas. Sed aliquando ſit aliquid, ô felix anima, in quo filius tua geſta velit deſtituere, temperet fulmineæ dexteræ, & ſanctiſſimum caput quo ſalus Eleutheriæ ſervatur de periculis tractum conſiliis reſervet: Cautius deinceps dubio ſe credat Marti, ne quem tot faciles victoriæ complexæ ſunt, laborantes in unius incolumitate Eleutherianorum curas per incerta diſcrimina bellorum juvenilis audacia traducat. Sit

perpe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

perpetuus hominum recreator, comes vero tardiſſimus Deorum.

Cum exclamarem, Theophilus machinator fabricæ aſtutæ converſione tot expugnationes & pugnas abſorbens, ad novas imagines ſpectantium oculos pertraxit. Stabat ad lances Tallicius, & ad momenta ponderum, trutinarumque motus, aurum exigebat, quod in militum ſtipendia contulerant provinciæ. Sed iſte cum purpuratis neſcio quibus partiebatur regni totius ſpolium: veniebantque ad lances bona eorum qui pro patria ceciderant, viduarum hæreditates, pupillorum pecuniæ, ornamenta matronarum, extractæ puerorum cervicibus bullæ, argentum dominorum cruore perfuſum, & magiſtratuum nobiliumque inſignia. Ponè centuncii milites, qui plus vulnerum quàm ſtipendiorum acceperant, rogabant eleemoſinam, & trunca membris corpora cum his litteris oſtendebant: Hac mercede calamitas placet.

Alii tentabant hoſtium patientiam, & apertis pectoribus inermes, fortem exitum precabantur, cum hac inſcriptione, *Qui mori didicit, inter inopiam vivere dedidicit*. Hic mirari cœpi Eleutherianorum veram virtutem, quæ ſine præmio tam altum iſſet, ut ne tum quidem poſt mortem memoriam ſui ſperaret. Militum enim generoſiſſimorum laus omnis intra diem unum ſicut roſarum flos extinguitur, nec illi aut gloriam ſuorum inde referunt, nec manſurum in animo cujusquam deſiderium ſui, ſed oblivionem facilem, & ducum ambitione nomen obſcurum, etiam apud eos qui fortiter cadentes viderunt. Neque minus hi quod querantur, habent: quos virtutum, & ſcientiarum ſplendore notabiles à magiſtratibus egeſtas excluſit. Vident nimirum ignominia celebri notatos, & inter anguſtias natalium fœda ingenia eluctantes, dignitates occupare licitationi patentes, eosque vincere pecunia, qui ſibi in ceteris cedunt. Et iſti plerunque dum in vitia ſeculi excandeſcunt, laudabilem alioquin ſui famam includunt tumulis antequam ipſi ad veram notitiam ſui deſcenderint. Igitur ſi in apparatu virtutis aurum, & gemmæ non fuerint, arcebitur à magiſtratu quisquis altius ſuſpexerit, & inerti diligentia veluti antiqua pictura ab annorum injuriis infecta jacebit in ſitu & pulvere, quo facilius appareat quibus gradibus animi dona fuerint diminuta.

Hæc indignatio pene oculos meos condiderat in ſoporem, cum Torrentii & Ianicularis ligneolas figuras, & jam ad ruinam

ram nutante gradu, juvenes de ponte dejecerunt qui novis ſuffragiis ambiebant facilitatem regis. Vtriusque caſus, expreſſus arte mira, ita manus ad ſalutem corporum intenderat, ut putares poſſe adhuc vivere, quos tamdiu fata ad Eleutheriæ tutelam ultra ſolitos ætatis curſus ſervaverant. Iuxta, illinc Marcianus, hinc Rhetus civile Eleutherianorum bellum damnabant, & ſurgentia ab obſcuris receſſibus propugnacula quæ Liphippum in poſſeſſionem orbis inducebant taciti mirabantur. Ac primo incrementis fallentibus apparebant faſtigia turrium, mox in arduo montium munitiſſima caſtella repebant, quibus Europa veluti frænis coërceretur. Quaque deficiunt montes lacus ingens loci munimentum objicitur, ubi profunditatis immenſæ triſtis aſpectus inhorreſcentes circa latera ſcopulos ſuſcipit. Inde legatum rigore frigidi & venenati aëris extinctum efferebant pullati, & faſtuoſam pompam ad defuncti mores aſſimilabant. Suſcipiebant alienos cineres Alexandrini, & legatum olim ſuum in Hectoris famam per contemptum vitæ & ſolatium mortis æquabant: quoniam Melandriorum potentiam ad humanum imperium negligentia noſtra properantem, & futuras clades non ſuſtinuiſſet aſpicere.

Hunc patria incenſa Rhetëis montibus actum
Abſtulit atra dies, & funere merſit acerbo
Fœlicem ante alios, qui non hoſtilibus armis,
Nec prece, nec pretio victus, virtute ſevera
Maluit obſcuras Acherontis viſere ripas,
Cernere quam ſævi funeſta trophæa Liphippi.

Claudebat ſcenam Geryonia quæ de regia Alexandriæ depulſa Hermaphroditi conſilio in Licinii connubium de nocte veniebat. Præſto erat ad miniſterium dextera maritalis, & ille torta ad nutum cervice accipiebat uxorem. Supra caput Geryoniæ duo verba legebantur. *Equus Sejanus*. Nec longè ab eo loco de ferrato carcere in libertatem exibant Veritatis ſacris per longas calamitates addicti. Inter eos, & Botris, & Capilupus, & Tamias, & quisquis in ſeditione Acigniana ut ictus effugeret ſaxeum robur invenit. Prope, vicini æquoris undis innatabat divulſa ſuis radicibus inſula Veri, ad quam feſtinantibus remis navigabant illi omnes qui Geryonis carnificinam opportuna tyranni morte vitaverant. Et ſtatim interno motu ceſſante, quietis rotis, fidibusque per operta reductis,

poſuere

poſuere ſigna conceſſam ad ludum vitam, & creſcente tabulato obducta, in capſulam ſuam rediere.

Tranſierat in ſtuporem automatorum ſpectaculum, cum Theophilus; quid agimus, inquit, patet etiam elementum commune auſuris navigationem: expectat nos inſula fœlix, quàm divortio ſuo totus Oceanus pro muris amplectitur ad incolarum tutelam: Occidit quidem Geryon, ſed neque omnes placida indole crudelitatem eluctati, odium ſuum in cultores boni numinis depoſuerunt. Hæc noſtra tranquillitas, & à cædibus ceſſatio, omnino ſyrtibus ſimilis eſt, quæ brevibus lymphis oppreſſæ ſolent in immenſum ſubſidere ubi veſtigium fugientibus arenis credideris, & abſorbere calcantem. Quin igitur compoſitis ſarniculis ad amicam terram tranſimus, quæ ſola omnium terrarum, feritatem mortalium fugientibus, pro azylo eſſe poteſt.

Hoc dicto, obverſantis imagine periculi turbidus, præceſſit nos, & ſtatim cum illo, ego, piſcator, & Vindocinus, in Tarentino littore adoratis ſyderibus, intravimus navigium, quæſituri Veritatis inſulam, quo ſeſe veluti ad ſecuritatis portum implacabilis Fortuna conjiceret.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

[illegible] ad lucem viam, [illegible]
[illegible]

[illegible], cum [illegible] navigationem: capeſſat [illegible], [illegible] totus Oceanus pro [illegible] ad [illegible]: Occidit [illegible], [illegible] in [illegible]. Hæc [illegible], & [illegible] ad [illegible] corporis [illegible] ad [illegible], [illegible], pro [illegible] potuit.

Hac [illegible] periculi [illegible], [illegible], & [illegible] ſolo [illegible] poſſit.

FINIS.

SERIES PATEFACTI
DIVINITVS
PARRICIDII,

In

Ter maximum REGEM regnumq;
BRITANNIÆ cogitati & inſtructi,

Nonis ixbribus M. DC. V.

Illo ipſo Novembri ſcripta, nunc demum edita.

AMSTERODAMI,
Apud IOANNEM IANSSONIUM.

ANNO M. DC. XXVIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Auth. Argum.

Sæpè divinitatis opera hæc ſunt ut Furias in ipſo jam ſucceſſu ſecuras ſubita ultio excipiat: ne vel unquàm improbis timor, vel ſpes abſit calamitoſæ virtuti.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Series patefacti divinitus parricidii in ter Maximum Regem Regnumque Britanniæ cogitati & inſtructi.

DUbitatum jam olim ab Antiquitate eſt, utrum omnibus ſceleribus indicere pænam, an omittere præſtaret ea quorũ immanitatem natura refugit: Credo, quod malè ominari nollent plerique de genere humano, aut etiam admonere hæc fieri poſſe ſcelera quæ damnarent. Sed hæc ætas & nefandum hujus diei parricidium dubitantibus ſcrupulum ademit; oſtendit corruptos animos licentiam ſibi facere quantam rivuli crepidinibus ruptis qui neque alvei meminerunt, nec niſi per montium inſperatos obices caſtigantur. Ingens, atrox, horridum facinus, quale nec antiquitas vidit, & ægrè poſteri credent; deniq; velut omnium flagitiorum compendium in hanc diem fortuna contulit. Non ulciſcar atrocitate verborum quod nulla unquam ſupplicia dignè vindicarint. Rem aperiam tantâ fide quantâ perfidia geſta eſt. Populi Nationesq; vel ſtupore damnabũt vel atrocioribus lacerabunt pænis quàm quas ſtyli iracundiâ profunderet. Auguſtiſſimo *Iacobo* tertium jam annum imperante agebat in altâ pace *Britannia*; nihil tumultus domi, cum externis fœdus. Non videbatur poſſe tentari fundamentum tam benè vallati Imperii. Cujus ut certius ſecuritas viveret, erant dictæ publicis *Comitiis Nonæ Novembres*, incidit ille dies in 15. Nov. Stylo novo: id eſt, vocati Ordines Regni qui de negotiis publicis cognoſcerent. *Weſtmonaſterium* eſt oppidum ita *Londino* continuatis domibus annexum, ut ea ſola appellatio disjungat. In eo, & Regia ad amnem ſita, & ſecundum eandem ripam paulò ſuperius *Curia* quæ hos *Regni Conventus* accipit. Sacratiſſimis Regibus digna tanta Majeſtate ſedes. Ad eorum pedes ſereniſſimi liberi. Cum *Rege* ſacrorum *Antiſtites*, & quos

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

quos *Britannica* lingua *Dominos* appellamus, nempe *Duces*, *Marchiones*, Comites, Vicecomites, & Barones, purpureis veſtibus, & capitibus, ex antiquiſſima conſuetudine tectis. Civium mox delecti *Iudices* deinde ac *Magiſtratus*, & *Regis* beneficio, exterarum Gentium legati. Regiis etiam domeſticis certa ſedes. Jam reliqui diſcriminibus confuſis, quot capaciſſima ſedes accipere poteſt: neque enim melioris notæ quiſquam excluditur ab oratione *Regis* quo initium *Concilio* facit. Non eſt celebrior in orbe terrarum conſeſſus. Igitur, quum jam inſtaret illius diei pompa, fortè vir ipſa celeritate ignotus *Nobiliſſimi Baronis Montaquilii* puero litteras porrigit: eas *Domino* ſuo reddere jubet. Nec ulterius cunctatus quam ut Epiſtolam traderet, quod eſt facile in tam populoſa urbe, præſertim nihil ſollicitante puero, ſe per tranſeuntes hominum globos confudit. Servus, ut erat imperatum, Montaquilio litteras tradit: quas aliquandiu neglectas tandem in hæc verba conſcriptas legit.

Amicitia quæ mihi eſt cum tuorum aliquot, facit ut tuæ ſalutis curam habeam. Ideò monitum volo ut quo ſtudio vitam amas, eo incumbas prætexendis excuſationibus quæ te à publico Ordinum conventu eximant. Numen enim & homines conſpirarunt in ultionem ſcelerũ quæ hæc ætas tulit. Neque præcautionem ſpreveris, ſed diſcede ab urbe ocyus in aliam regni partem, ubi rei exitum ſecurus expectes. Etenim licet nulla motuũ initia ſe prodant, dico terribilis ictus in hunc *Conventum* incidet, neque erunt in læſorum conſpectu hi qui lædent. Non eſt quod conſiliũ temnas, quod prodeſſe tibi poteſt, nocere minimè poteſt: quippe periculi nihil erit his exuſtis literis. Eo te rectè uſurum ſpero beneficio *Numinis* cujus tutelæ te reſigno.

Litteræ iſtæ erant Anglico ſermone ſcriptæ, eo charactere quem vulgo Italicum dicimus. *Montaquilius* rei novitate perculſus, epiſtolam ad nobiliſſ. *Salisburienſem Comitem* defert, quid facto opus cenſeat, conſulit. Hic fideliſſimus & ſagaciſſimus Purpuratus, agitare ſecum varia. Modo cogitare, nihil inauſum ſceleri eſſe: impia facinora tam mirabiliter aperiri quàm flagitioſè concipiuntur: Nunc otioſas populi voces reputare & inanes vaticinantium metus, qui ſæpe nullo argumento calamitates publicas portendant. Inter hanc animorum jactationem pæne factum ut nullius fidei literæ haberentur. Tamen ne quid etiam tutum in tanto negocio non timerent, placuit de ea re ad nonnullos ſanctiſſimi *Concilii* referri.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

referri. Lecta Epiſtola in aliquorum cœtu pluribus riſum quam ſecuritatem excuſſit. Evincebat opinio refutantium hos timores quum in tanta tranquillitate rerum nec timendum cenſerent, nec excitandos divulgatis ſuſpicionibus rumores qui diſtraherent populi mentes & ineptis terroribus conſternerent. Quem enim jam in *Britannia* rebellare? quem habere comparatam in *Inſula* manum? aut cujus vires inſtar hyberni torrentis, ut in ipſa Satellitum turba *Regem* opprimat? Iterato tamen de eadem re actum. Excuſſæ diligentius timoris cauſſæ, tandemque decretum ut de eo negocio *Rex* ipſe cognoſceret. Is perlectis diligenter litteris, haud ſecus quam pro re motus, *ſe vero non contemnere*, dixit, *hanc vocem quam ipſi ſceleri bona fortuna extorſerat.*

Voluerunt fata ut ſuorum quidem fidelitati, ſuæ vero prudentiæ vitam *Rex* tantus deberet. Cum enim diligentius inhæreret illis literis, ſubito exclamavit, (diceres hanc chartam plus illi quam cæteris dixiſſe) aut nihil ſe videre aut facinoroſos deſtinaſſe ſulphurei pulveris tormento grande ſcelus exequi: nec dubitare ſe quin ipſam *Curiam* cum Purpuratis omnibus hoc fulmine humano velint de ſedibus ſuis movere & *Regnum* in ſuis capitibus exterminare. Iam ſubita *Regis* divinatio omnibus incuſſerat metum, & quoniam illius conſtantiam noverant, & quia iis argumentis nitebatur quæ necdum alius adverterat. Quid enim? ajebat, quod ſcribunt non fore in læſorum conſpectu hos qui lædent, quid eſt aliud quam has machinas & ſulphuris violentiam minari? Quod deinde exuſtis literis ceſſare periculum ajunt, numquid obſcurè dictum eſt ſubitam fore flammam quam qui evaſerint in ſecuro conſiſtent? Obſtupeſcentibus ad tantam ſolertiam cunctis, tamen fatorum iniquitas pæne tanti conſilii prudentiam extinxit. Etenim cum pridie illius diei qui & publicis Conventibus & tanto ſceleri erat indictus, *Rex* delegaſſet provinciam perſcrutandi omnes latebras unde hæc tempeſtas poſſet erumpere, Nobiliſſimo Suffolcienſi Comiti Summo Regii Cubiculi Præfecto: Ipſe inveſtigatis diligenter omnibus retulit, non eſſe certum tanti facinoris indicium, nec in inferiori ſede ac velut ſubterraneâ quæ *Curiæ* ſubjacet, advertere aliud potuiſſe præter ſtruem faſcium quos in hyemem conductor repoſuerat, in quibus tamen poſſet aliqua ſuſpicio deliteſcere. Tum *Rex* generoſum *Equitem* delegat, *Thomæ Kneveto* nomen eſt, qui excuteret ſuſpectam faſcium fidem, videretque ne quid inſidiarum illa ſedes

reciperet: Ratus callidos homines ſibi deſtinaſſe hanc ultimam noctem in qua ſuæ nequitiæ inſtrumenta ad *Regni* interitum expedirent. Hic aliquando victa virtute impietas eſt, & mala *Regni* fortuna manus dedit. *Thomas Percius* erat Regi & naturæ jure & magnis beneficiis devinctus: Quippe etiam in *Penſionariorum* numerum receptus. Ita vocant ſelectos ex ampliſſimis familiis ad illuſtrem & præcipuam *Britannicorum Regum* cuſtodiam. Is cum immane parricidium animo deſtinaſſet, admiſſis aliquot in tanti facinoris communionem id hoc ordine explicare decreverat. Accitus erat ex *Belgio* vir qui in *Anglia* natus duodecimum jam annum Hiſpanis operam dabat. Hic conjurationis miniſter, ut melius falleret, ſe pro *Percii* dudum famulo geſſerat. *Guido Faux* parricidæ nomen erat. Pæne à biennio conduxerat hanc *Curiæ* partem: credo ne ſuſpecta novitas, & ut tanti apparatus obſcurius cogerentur. Ibi ſceleris velut domicilium conſtitutum. Vim in eo ingentem ſulphurei pulveris detruſerat. Cum primo in diverſis conſciorum domibus ſine ſuſpicione duceretur: ac ut omnem ſcrutantium eluderet curam, compoſito lignorum acervo ſuppoſuerat fatalem illam mercem. Sed illo demum tempore curatis diligenter omnibus, cum inde paulo poſt mediam noctem digrederetur, *Knevettus*, ut erat imperatum, hominem adoritur, & quid eo præcipuè tempore ibi ageret, quærit. Ille neſcio quæ mentitus, ſe in craſtinum uſum adornaſſe, jubetur reſerare oſtium, quod in illam ſedem ducebat. Erat cum *Knevetto* & Magiſtratuum manus & ſatellitum. Fingebatur neſcio quos Regios tapetes è proximo ſubtractos eſſe, eos hac diligentia quæri. Igitur quum amoveri cœpiſſet lignorum ſtrues, occurrit primo dolium mediocre, mox vis tanta tormentarii pulveris ut non domum evertere ſed corrumpere Civitatem poſſet. Dolia erant triginta duo, in iis electiſſimi pulveris pondo pæne millia novem. Super dolia ferreæ maſſæ, quæ flammæ viribus elatæ ultra fulminis impatientiam ſævirent. Etiam lapides & ingentia velut rupium fragmina, quæ ædificii moras ſuo impetu tollerent. Sed in eam rem maximè intenderant curam ne Regem incolumem hæc tempeſtas omitteret.

Infra Regiam cellam dolium erat poſitum multo cæteris capacius: quia etiam inermem Majeſtatem ſine magno apparatu aggredi timebant. Nec dubitatum eſt quin ſi hoc ſcelus exitum habuiſſet, cecidiſſent ultra triginta millia mortalium,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

everſis compluribus ædificiis ne miſera civitas unica clade deformaretur. Etiam periiſſet auguſtiſſima ſedes *VVeſtmonaſteria* appellant, (unde & oppido nomen) tot Regum inaugurationibus ſolemnis, tot tumulis religioſa: Ibi Regni inſignia: ibi memorabile ſolium propter ſubjecti lapidis famam & de ea Patrum fidem. Templum, præter auri marmoriſque precium & *Henriciani ſacelli* decus, quo elegantius Europa nona habet, ipſa antiquitatis majeſtate ſpectabile. Ac ne perduelles ſanctitati umbrarũ parcerent, quieta omnium pæne Regum oſſa eo facinore laceſſebantur. Iacuiſſent everſa monumenta vetuſtatis, & propè pulcherrima memoria triumphorum. Huic templo vicinum ærarium & tot in eo arcana eadem clades petebat. Nec ſupervixiſſet incendio *Curia* ubi jus populo dicitur, ne ſcelus & perfidiam poſſet ulciſci: ita complectebantur omnia uno facinore. Non reliquerant novo ſceleri locum, & ipſam *Furiarum* inventionem fatigaverant. Igitur, cum loquentibus rebus ille nepharius nihil amplius negaret, concubia adhuc nocte in Regiam ducitur. Is collecto ſpiritu animoſus, Scio, inquit, & mihi inſtare mortem, nec quid ea gravius in me poſſe decerni. Itaque non expectabo ut tormenta confeſſionem exprimant. Etiam hoc cum laude dicendum eſt, fuit mihi is animus quem ex tanto apparatu colligere potuiſtis. Regem, Principem, optimates, una cæde tollere volui: nec quærite quid me ad illius conſilii, magnitudinem extulerit. Sacrorum meorum amor & meriti gloria hunc animum immiſit, ut in adverſarios quacunque audacia ſævirem. Nec degenerabat à verborum conſtantia interritus vultus: credo, quoniam ſpes aberat ſcrupuloſæ trepidationis parens. Et vero maximum in præcordiis dolorem ſævire dicebat quod non proceſſiſſet cogitatum facinus, & tam grande conſilium fortuna prodidiſſet.

Erat palam ab altiori fonte decurrere hanc conjurationis ſtygem. *Thomas Percius*, eo die qui noctem pæne fatalem præceſſerat, velut ad negotia excedens diverſis labyrinthis turbaverat veſtigia fugæ ſuæ, cum ſubito eum in armis eſſe nunciatum eſt, & collecta conjuratorum manu, huc illuc diverſis voluminibus circumferre contemnendum agmen ut quod vix ſexaginta equites implebat; Peditem in iis neminem eſſe. Generoſos aliquot *Nobiliſsimi Harringtonii* equos rapuerant, fures magis quàm hoſtes. Et pæne parricidarum conſilium palam erat, voluiſſe ſublato Rege & confuſis miſerabili

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

calamitate omnibus, Sereniſſimam *Elizabetham* Regis filiam quæ *Burlii* educabatur, in poteſtate ſua eſſe, eam deinde collocare nuptui, prout rerum ſtatus & vel exterorum exigeret favor, vel metus urgeret. Sed populus ab eorum ſcelere aversus, quocunque ſe contulerant aut oppidorum aditu prohibebant, aut etiam infeſtis armis abeuntes proſequebantur. Itaque tertio die, poſtquàm aggregari cœperant in ipſo *Britanniæ* ſinu ingenti miraculo oppreſſi ſunt. Regionis quam infeſtabant *Iudex*, quum necdum emanaſſet *VVeſtmonaſterienſis* ſceleris fama (quippe ultra centum millia paſſuum *Londino* aberant,) tantumque audiret eſſe armatos qui homines publicè ad Romanæ fidei profeſſionem vocarent: miſſo ad eos nuncio ſignificari jubet, quia cædibus hactenus abſtinuerant, ſi recederent ab amentia armaque ponerent, ultro ſe pro illis ſuppliciorum deprecatorem fore. Mallent clementiã Regis experiri quam fortitudinem. Illi gnari præciſam ſpem veniæ magnitudine facinoris, ſuperbis etiam verbis cunctantem judicem exaſperant. Neque ſe illo advocato egere, & ſi ad eos veniret, aut hoc firma manu faceret, aut ipſius damno fore. Sanè videbantur majorum virium quàm ut imperita oppidanorum manu premerentur. Sed ibi etiam fortuna & Regi & *Britanniæ* vicit. Ruſticus villæ familiaris, in quam ſe receperant, in pulverem ſulphureum quem ipſi pluvio aëre corruptum ad ignem ſiccabant ſcintillam imprudens immittit. Illa ſtatim correpta flamma dominorum ſuorũ ſcelus ulciſcitur, in vultus invadit. Aliquorum frontes exuſtæ, aliquorum membra. Et invadendi facultatem & ſuſtinendi hoſtis robur idem caſus ſuſtulit. Aliqui profugerunt, nocentiores reſtiterunt velut ad ſupplicium. Interim villa, ubi ſe condiderant, oblato ab oppidanis incendio cœpit ardere: duplici malo circumventi quum & arma foris & intus incendium urgeret, maluerunt ferro cadere quàm ſolvi lentioribus flammis. Deſperatione itaque pleni in medium prodeunt, non aliqua ſpe vitæ, ſed tantum mortem mutaturi. Ibi primum omnes in genua procidunt cum *Percius Virginis* imaginem prompſiſſet. Ea adorata ad prælium accenduntur. *Percius* & *Catſbeyus* juncto inter ſe dorſo circumvenientem multitudinem ſubmovent. Sed glans plumbea transverberato *Catſbeyo* etiam *Percium* ſauciat. Necdum audiverant oppidani perfidiæ Authores ex Regio præcepto vivos capi oportere. *Catſbeyus* cecidit: *Percius* vivus quidem in manus venerat, ſed biduo deinde ex vulneribus

con-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

conſumptus eſt. Facilè deinde profligati perduelles, mox alii ut quemque fuga & metus abſtulerant per diverſa diſſipati. Plurimi tamen capti, publicis cuſtodiis & mox ſuppliciis ſervabantur, Nec abſtinuerant hoc flagitio fœminæ, quaſi ſequior ſexus timeret eſſe innocens corrupto meliore; Illæ quoque detecto facinore in carceres miſſæ ſunt, dignæ miſericordia niſi omnes miſeros eſſe voluiſſent.

Quid huic par ſceleri? aut quæ cum eo componenda crudelitatis atrocitas? *Mithridatis* furor una nocte in cives *Romanos* tota Aſia ſæviit. *Siculi* ſuam veſperam cæde *Gallica* nobilitaverant. Vtrobique hominum genus quærebatur. Iſti ſpecie quidem partium, ſed velut æquali odio id videntur quæſiiſſe, ne quis eſſet qui non eos victos lætaretur. Sed præcipuam in hoc facto prudentiæ gloriam nec auferre homines Regi poſſunt, & videtur optimum *Numen* approbare omnibus voluiſſe, Eum ſuo faſtigio digniſſimum eſſe. Quum erupiſſet ex tanto incendio non tam ſcintilla quædam quàm fumus & nebulæ, id eſt argumenta ſed illa perobſcura deſtinati facinoris, hæc omnibus pæne infra curam ponentibus ſolus Rex non contempſit. Iuſſit indagari ſceleris veſtigia ne aut ſua culpa moreretur, aut fortunæ beneficio viveret. Quæ illic prudentia? quæ omnibus ſceptris digna ſagacitas? Quum deinde perditorum facinus ita eſſet ex tenebris extractum ut nondum periculi moles cervicibus depulſa videretur, ſolus ille cui omnes maximè timebant, ſolus Rex inturbata fronte conſtitit: Quæ demum iſta animi magnitudo, & digna *Heroum* virtus! Tibi Pater Patriæ Imperium quod hodie tua virtute vivit, fata diutiſſimè ſoſpitent. Tibi vitam quam tot hominum millia immortali tuæ prudentiæ debent, omnes *Gallicæ* devotionis exemplo deſtinent. *O Auguſte*, *O Britannice*, *O Rex*, cujus vitam in hoc ſæculum fata diſpenſarunt, ne periclitanti Patriæ ultimum eſſet.

O ſcelus! O veterum proles veſana Gigantum,
Iamne juvat bellare Diis? jam turbine diro
Iam revocare chaos? patriæque indicere mortem?
Sæcula tot, ſtirpesque Deum, *patrumque labores*
Vna cæde rapi? Furiæque Erebusque negarent
Hoc tantum dictare nefas. Exhorruit æther
Et fremuere Dii, ſtupuitque exterritus orbis.
Regem etiam vis illa petat quo ſydere mundus

Purior

Purior, & noſtras melior lux aſpicit oras?
Hunc Regem vis illa petat, quem Marte ſecundo
Nunc iterum tegit iſta dies! Quid perfida tela
Abdere, quid tanto componere ſulphure fulmen,
Quidjuvat occulta tot ſemina condere flamma?
Ah miſeri prohibete minas. Sua numina novit
Fulmen, & in magnum neſcit peccare Tonantem.
Ergo ne conſilium Civesque, Hominesque Britanni,
O dolor! hoc ineant? lacerumne per æthera Regem
Spargere, quem melius cælo feret ardua virtus?
Purpureos ne Patres alio nunc tingitis oſtro,
Sanguine, cæde, rogis? cunctos diſcrimine nullo
Tollere decretum eſt? iraſcique omnibus annis?
Non eſt non hominum ſcelus hoc, ut Tartara cernas
Id molita nefas, imo de pectore terræ
Impetus, eque fero veniſſet flamma Barathro.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

6

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 O 37